

Giới thiệu Ta Là Chính Thê Của chàng

Con người biết nói, nhưng lời nói đó có thể là sự thật hoặc là giả tạo. Để giúp cho mưu đồ thành công một phần cũng nhờ do lời nói tạo dựng được sự tin tưởng. Truyện Truyện Ta Là Chính Thê Của chàng của tác giả Văn Nhất Nhất sẽ là một minh chứng cho câu chuyện trên.

Trước khi trọng sinh hẳn đối với nàng sẽ chiều chuộng hết mực trọn đời trọn kiếp. Nhưng sau trọng sinh những lời nói đường mật chỉ xem như thoáng qua...

Nàng một lần nữa lại bị lừa dối, mưu đồ của hắn từ câu chuyện này dẫn đến câu chuyện khác dụ nàng vào cái bẫy. Vậy trong muôn vàn khó khăn đó nàng sẽ làm gì để thoát ra khỏi nó? Cùng nhau theo dõi truyện để khám phá hành trình của nàng nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Thời điểm Tiết U Nhiễm một lần nữa tỉnh lại, không ngờ lại phát hiện nàng thê nhưng nằm ở trên giường lớn khác hoa. Lập tức ngồi dậy, Tiết U Nhiễm vội vàng nhìn tất cả bốn phía xung quanh. Không sai, đây là khuê phòng của nàng, là Quận chúa các ở Tiết Vương phủ. Nhưng là tại sao nàng lại ở chỗ này? Không phải là nàng nên bị nhốt ở Sở gia hay sao? Còn nhớ rõ ngày đó, nàng chết chìm trong hồ sen ở Sở gia. Sau đó, hồn phách của nàng vẫn ở xung quanh Sở gia du đãng.

"Quận chúa, ngài dậy rồi sao? Có cần Tư Nguyệt vào hầu hạ ngài rửa mặt?" Một thanh âm cung kính truyền từ ngoài cửa truyền đến, cắt đứt suy nghĩ của Tiết U Nhiễm.

Tư Nguyệt? Không phải là Tư Nguyệt cũng nên ở Sở gia hay sao? Tại sao lại đứng ở Tiết Vương phủ? Trước mắt không phải là thời điểm suy nghĩ lung tung, ổn định lại tâm trạng, thanh âm chẳng biết từ lúc nào đã trở lên trong trẻo lạnh lùng của Tiết U Nhiễm ở trong phòng vang lên: "Vào đi!"

"Vâng!" Hôm nay thanh âm của Quận chúa mang theo một chút uy nghiêm, dường như cùng trước kia khác nhau. Đứng ở ngoài cửa Tư Nguyệt có chút cảm thán, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Thân là thiếp thân tỳ nữ của Quận chúa, có một số việc nghe được nhưng không thể nói được. Nghĩ như vậy, Tư Nguyệt nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào.

Một lần nữa nhìn thấy Tư Nguyệt, trong lòng Tiết U Nhiễm rất phức tạp. Tư Nguyệt lớn hơn nàng hai tuổi, từ khi nàng bảy tuổi vẫn luôn đi theo hầu hạ bên người nàng. Năm ấy nàng mười bảy tuổi gả vào Sở gia, Tư Nguyệt làm nha hoàn hồi môn theo nàng cùng nhau vào Sở gia. Nhưng là, cái người làm chủ từ này là nàng quá mức tùy hứng, chưa bao giờ nghĩ tới đủ loại hành vi của nàng ở Sở gia mang đến cho Tư Nguyệt bao nhiêu phiền toái. Năm năm kia, Tư Nguyệt cũng rất khổ đi! Khắp nơi bị người Sở gia chèn ép, khắp nơi bị người Sở gia làm khó dễ....

Càng làm cho Tiết U Nhiễm không nghĩ tới chính là hành động của Tư Nguyệt trong ba năm sau khi nàng chết. Ba năm trôi qua, hồn phách của Tiết U Nhiễm vẫn phiêu荡荡 ở các góc của Sở gia. Nàng tận mắt nhìn thấy Tư Nguyệt vì nàng chết mà đau lòng không dứt, khắp nơi điều tra nguyên nhân cái chết của nàng.

Tư Nguyệt là người duy nhất ở trên đời này kiên trì nàng không phải là ngoài ý muốn chết chìm, nhưng cũng là người duy nhất không có năng lực giúp nàng tra rõ nguyên nhân cái chết. Tư Nguyệt ẩn núp ở Sở gia ba năm, thận trọng quan sát mọi người của Sở gia, nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Đối với thiếp thân tỳ nữ trung thành và tận tâm này của nàng, trong lòng Tiết U Nhiễm tràn đầy cảm kích cùng đau lòng. Cảm kích Tư Nguyệt ba năm này tưởng nhớ đối với chủ tử này là nàng, đau lòng Tư Nguyệt ba năm này vì người chủ tử này là nàng chịu khổ....

"Quận chúa, hôm nay ngài muốn mặc y phục như thế nào? Cái màu tím này hay là cái màu lam này? Không phải là hôm nay Quận chúa muốn đi gặp Thái tử điện hạ sao? Tư Nguyệt cảm thấy cái màu lam này không tệ, chắc chắn sẽ lưu lại một ấn tượng hoàn mỹ cho Thái tử." Tư Nguyệt cảm hai kiện y phục đứng ở trước mặt Tiết U Nhiễm, cười đề nghị.

"Ừ, màu lam không tệ." Không nghĩ những thứ chuyện không vui kia nữa, Tiết U Nhiễm theo lời nói của Tư Nguyệt nói. Thiếp thân tỳ nữ bên người của nàng tuyệt đối không thể chỉ có khúm núm, nhất định phải có chủ ý của mình. Như vậy mới có thể xứng với thân phận của Tiết U Nhiễm nàng. Mà điểm này, Tư Nguyệt vẫn làm rất tốt.

"Quận chúa cũng cảm thấy như vậy? Vậy thì mặc cái màu lam này?" Nghe được Tiết U Nhiễm khẳng định, trong mắt Tư Nguyệt lóe lên một tia vui mừng. Quận chúa luôn luôn yêu cầu rất cao, không nghĩ tới hôm nay lại đồng ý đề nghị của nàng, thật là khó có được!

"Không, mặc cái màu tím đi!" Tiết U Nhiễm lắc đầu một cái, về mặt kiên định. Thái tử? Người kia đã sớm không đáng giá để nàng phải tỉ mỉ ăn mặc vì hắn....

"Cái màu tím này? Nhưng là không phải Quận chúa cũng cảm thấy cái màu lam này không tệ sao?" Vốn là Tư Nguyệt bởi vì hôm nay lấy được Quận chúa khẳng định mà khe khẽ vui mừng lập tức kêu lên. Ngay sau đó ý thức được hành vi vượt mức của mình lúc này, về mặt của Tư Nguyệt có chút kinh hoảng, vội vàng chuẩn bị quý xuống nhận sai.

"Đứng ngay ngắn! Cầm tốt ý phục!" Tiết U Nhiễm nhẹ giọng quát lớn.

"Vâng!" Bị Tiết U Nhiễm ra lệnh dọa cho sợ đến mức không dám lộn xộn, thân thể Tư Nguyệt chuẩn bị quỳ xuống lập tức đứng thẳng.

"Cái màu lam này quả thật không tệ, nhưng là hôm nay ta muốn mặc cái màu tím này." Tiết U Nhiễm tự đi xuống giường, đi tới lấy đi y phục màu tím trên tay Tư Nguyệt.

"Quận chúa, Tư Nguyệt tới hầu hạ ngài thay quần áo." Không ngờ tới Tiết U Nhiễm lại tự mình tới đây lấy y phục, Tư Nguyệt vội vàng đặt y phục màu lam trong tay xuống, vội vàng nói.

Tiết U Nhiễm không cự tuyệt, đưa y phục màu tím đang cầm trong tay cho Tư Nguyệt, tùy ý nàng tới mặc y phục cho mình. Nàng nhớ ra rồi, năm này là Tuyên Nguyên năm thứ mười, nàng mới vừa tròn mười sáu, chưa hứa hôn.

Mấy ngày trước đây, nàng biết được hôm nay Thái tử điện hạ đến Tiết Vương phủ. Nghĩ rằng rốt cuộc có thể nhìn thấy Thái tử ca ca mà nàng ái mộ từ nhỏ, đối với trang phục ngày hôm nay, tất nhiên nàng phải hết sức thận trọng. Khi đó, Tư Nguyệt cũng cầm hai kiện màu tím và màu lam để cho nàng lựa chọn, chỉ có điều nàng cũng không chọn bộ nào trong hai kiện.

Nàng còn nhớ rõ khi nàng mặc cung trang màu hồng mà Mẫu phi đặc biệt làm cho nàng xuất hiện ở trước mặt Thái tử ca ca, vẻ mặt của Thái tử ca ca rất là bình thản. Nàng tràn đầy vui mừng nhưng khi đứng ở trước mặt Thái tử ca ca liền hóa thành bọt nước. Cho dù ăn mặc rực rỡ, nàng vẫn là không có đôi lại được một cái liếc mắt của Thái tử ca ca.

Nếu tâm của quân không có vì ta mà dừng lại, ta cần gì phải vì người mà tổn nhiều tâm tư? Đã sớm đối với Đường kim Thái tử điện hạ chết tâm, Tiết U Nhiễm tuyệt đối sẽ không lưu luyến phần tình cảm một chút cũng chưa thuộc về nàng. Lần này, mục tiêu của nàng rất rõ ràng, chỉ vì một người kia mà thôi!

"Quận chúa, ngài thật sự tính toán muốn mặc bộ này đi gặp Thái tử điện hạ? Mặc dù ngài mặc bộ này nhìn cũng rất đẹp, nhưng mà...." Tư Nguyệt cân nhắc dừng từ, cẩn thận mở miệng khuyên nhủ. Quận chúa của nàng từ nhỏ đã lập lập lời thề gả cho Thái tử điện hạ, lúc này tại sao lại quyết định như vậy?

"Tư Nguyệt, mặc xấu xí, nói không chừng còn có thể đạt được hiệu quả không nghĩ tới đấy!" Biết Tư Nguyệt là thật tâm muốn tốt cho mình, Tiết U Nhiễm nổi lên ý muốn đùa giỡn với Tư Nguyệt.

"Thì ra là Quận chúa muốn hướng tới đạo lý đảo ngược này à? Cao, thật sự cao!" Bùng tỉnh đại ngộ, Tư Nguyệt đối với Quận chúa nhà mình bội phục từ đầu đến chân, cao hứng hô. Lúc này, Quận chúa nhất định sẽ làm cho Thái tử điện hạ nhìn mới cặp mắt khác xưa.

Không nghĩ tới vô tình đùa giỡn lại khiến cho Tư Nguyệt cao hứng như vậy, Tiết U Nhiễm cười nhạt không nói. Đã bao lâu không nhìn thấy Tư Nguyệt nở nụ cười sáng lạn như vậy? Đường như là bắt đầu từ khi nàng đáp ứng người kia gả vào Sở gia đi? Trong lòng Tiết U Nhiễm ầm ầm đau. Lần này, Tiết U Nhiễm nàng tuyệt đối sẽ không đi vào vết xe đổ!

Chỉ là hơi điểm một chút đồ trang sức trang nhã Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt xuyên qua dãy hành lang xa lạ lại quen thuộc ở Tiết Vương phủ, chỉ chốc lát đã đến sau vườn hoa. Khi Tiết U Nhiễm đến, trong đình đã có một đôi thần tiên quyến lữ nồng tình mật ý đang ngồi. Tiết U Nhiễm rất nghi ngờ tại sao kiếp trước nàng lại ngu như vậy, hai người trước mắt này tình ý miêu tả sinh động như vậy. Là do nàng thờ ơ hay là chưa bao giờ nhìn rõ? Có lẽ khi đó nàng thật sự là bị quý nữ tâm hôn, mới có thể nhìn mà không thấy đi!

"U Nhiễm tới? Tới đây ngồi." Tuyên Quốc đương kim Thái tử điện hạ Tần Trạch Dật cười đối với Tiết U Nhiễm vẫy tay. ----diendanlequydon----

Người này vẫn còn đối trá giống như trong quá khứ vậy! Rõ ràng là trong lòng hết sức chán ghét nàng, nhưng ngoài mặt vẫn lấy lễ đối đãi. Chính là nụ cười nhiệt tình giả dối trên mặt người này kiếp trước đã mê hoặc nàng, khiến cho nàng giống như ma nhập vì hắn mà làm tất cả. Cho dù biết đây cũng chỉ như thiêu thân lao đầu vào lửa, khi đó nàng cũng không ngại. Bỏ qua oán hận lần nữa nổi lên trong lòng, Tiết U Nhiễm ung dung thản nhiên cho Tần Trạch Dật một cái lễ đúng tiêu chuẩn, mặt bình tĩnh tiêu sái đi qua. Ba năm, nên quên liền quên đi!

"Tỷ tỷ, sao hôm nay tỷ tỷ đến muộn vậy à? Ngượng ngùng, vị trí này muội muội đã ngồi, làm phiền tỷ tỷ ngồi phía bên cạnh Thái tử ca ca đi!" Nhìn Tiết U Nhiễm chậm rãi mà đến, Tiết Tâm Lam cười duyên nói. Vương phi của Tiết Vương phủ chỉ có một nữ nhi, tự nhiên Tiết Vương phủ cũng chỉ có một Quận chúa. Thứ xuất như nàng chỉ có thể nhún nhường cho hiền. Nhưng là, không cách nào lựa chọn xuất thân, không có nghĩa là không có cách nào lựa chọn cuộc sống. Vị trí Thái tử phi này, chỉ có thể là Tiết Tâm Lam nàng! Ai cũng không được giành! Nhất là vị tiểu Quận chúa trước mắt này, tỷ tỷ cùng cha khác mẹ của nàng, Tiết U Nhiễm!

Tiết U Nhiễm cái gì cũng chưa nói, chỉ là đi tới bên trái Tiết Tâm Lam ngồi xuống. Tuyên Quốc lấy tà vi tôn*, nàng đường đường là tiểu Quận chúa của Tiết Vương phủ, sao có thể mặc cho một thứ xuất muội muội bò lên đầu của mình? Tần Trạch Dật người nam nhân này đã sớm bị nàng trực xuất ra khỏi trái tim, lúc này sao nàng lại có thể vì hắn mà uất ức chính mình?

(*) Lấy tà vi tôn: Lấy phía bên trái là vị trí tôn quý.

Thấy Tiết U Nhiễm chẳng những đối với mình làm như không thấy, càng thêm giả vờ như không nghe thấy lời của mình, oán hận tích lũy từ lâu trong lòng Tiết Tâm Lam ầm ầm muốn thoát ra. Miễn cưỡng đề xuống bất mãn sắp bộc phát, Tiết Tâm Lam mặt ửng đỏ mở miệng nói: "Tỷ tỷ, vì sao tỷ tỷ lại không đề ý đến Tâm Lam? Là Tâm Lam làm gì không tốt, làm cho tỷ tỷ tức giận sao? Tỷ tỷ cứ việc dạy dỗ Tâm Lam là được rồi, ngàn vạn lần đừng không đề ý tới Tâm Lam à!"

Nghe lời nói mang theo ghen ghét của Tiết Tâm Lam, lại nhìn một chút bên kia về mặt đau lòng cùng không vui của Tần Trạch Dật. Tiết U Nhiễm cười một tiếng, thân nhiên nói: "Muội muội đa tâm. Tỷ tỷ chính là cảm thấy hai tỷ muội chúng ta thật vất vả mới có cơ hội ngồi chung một chỗ, làm tỷ tỷ tự nhiên cũng phải ngồi bên cạnh muội muội mới phải. Như vậy mới dễ dàng cho hai tỷ muội chúng ta nói việc nhà, tâm sự một chút có phải không? Chẳng lẽ muội muội không muốn ngồi bên cạnh tỷ tỷ? Vậy tỷ tỷ rời đi."

Tiết U Nhiễm vừa nói vừa đứng dậy rời đi. Tiết U Nhiễm, kiếp trước làm sao nguoi lại ngây thơ nghĩ rằng người nam nhân này thích nguoi? Đau lòng tràn đầy trên khuôn mặt của hắn kia chính là vì người yêu của hắn bị ủy khuất, còn không vui kia chính là bởi vì nguoi nữ nhân xấu xa này khi dễ người trong trái tim của hắn.

"Đừng! Tỷ tỷ, là muội không đúng, hiểu nhầm tỷ tỷ. Tỷ tỷ luôn luôn rộng lượng, ngàn vạn lần đừng so đo với muội muội." Tiết Tâm Lam vươn tay, kéo Tiết U Nhiễm đã đứng dậy. Không nghĩ tới hôm nay Tiết U Nhiễm chẳng những không nổi giận, ngược lại còn đường đường chính chính nói ra. Nếu như lúc này thật sự để Tiết U Nhiễm rời đi, Thái tử ca ca sẽ nghĩ rằng nàng không đứng, đuổi đi tỷ muội quan tâm mình Tiết U Nhiễm.

Đúng, nàng Tiết Tâm Lam chỉ là một thứ nữ nho nhỏ của Tiết Vương phủ. Bình thường nàng tất nhiên là không có tư cách cùng tiểu Quận chúa cao cao tại thượng của Tiết Vương phủ ngồi chung một chỗ. Chỉ có điều đây cũng chỉ là trước kia, sau này tuyệt đối sẽ không vĩnh viễn là như vậy. Tiết Tâm Lam lặng yên nhớ lại đối xử bất công nàng nhận được ở Tiết Vương phủ trong mười năm qua, trong lòng âm thầm thề nàng nhất định phải ngồi lên vị trí Thái tử phi. Tiết U Nhiễm, nguoi chờ cho ta! Đến lúc đó ta nhất định sẽ làm cho nguoi hối hận vì ngày hôm nay đã coi thường ta!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

"Nếu muội muội đã nói như vậy, làm tỷ tỷ tự nhiên sẽ không cùng muội muội so đo, nếu không tiểu Quận chúa của Tiết Vương phủ không phải sẽ bị người bên ngoài nhận định là người không rộng lượng sao?" Trên mặt Tiết U Nhiễm duy trì nụ cười nhàn nhạt, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Trước kia làm sao nàng có thể nghĩ rằng Tiết Tâm Lam chỉ là tiểu bạch thỏ, không đáng giá nhắc tới? Tiết Tâm Lam trước mắt này rõ ràng là một con rắn độc trong lòng đầy mưu mô chước quỷ! Về phần có phải rắn độc hay không, trong lòng Tiết U Nhiễm hiểu rõ.

"Nếu là hiểu lầm, nể mặt bản Thái tử, coi như xong đi! Tâm Lam là muội muội của U Nhiễm, U Nhiễm phải nhường Tâm Lam nhiều hơn mới phải." Tần Trạch Dật ở một bên nhìn hai tỷ muội so chiều rớt cuộc mở miệng. Trong lòng thầm than: Tâm Lam quá nhu nhược, căn bản so ra kém U Nhiễm cường thế.

Chỉ có điều, hình như hôm nay U Nhiễm cùng ngày thường có điều khác biệt. Nàng không có trang điểm lộng lẫy giống như trước đây. Một bộ từ y, cũng có một ý vị khác. Càng khó hơn chính là, nàng lại không có gây sự? Trước kia, hành động của Tiết U Nhiễm là sắc mặt giận dữ, đuổi Tâm Lam rời đi, hôm nay lại rất khách khí. Xem ra, hẳn phải một lần nữa nhận thức vị tiểu Quận chúa của Tiết Vương phủ này rồi.

"Thái tử điện hạ, Quận chúa, Nhị tiểu thư, Vương gia mời ba người dời bước đến yến sảnh dùng bữa." Ba người đang câu được câu không nói chuyện, chợt quản gia của Tiết Vương phủ Vương Thiên xuất hiện ở trong đình.

Tiết U Nhiễm im lặng không nói, chỉ làm như không có nghe thấy. Kiếp trước, nàng ngu ngốc trực tiếp trả lời được, đứng dậy đi. Hoàn toàn quên Tần Trạch Dật không chỉ là người trong lòng nàng, mà còn là Tuyên Quốc Thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ chưa mở miệng, một tiểu Quận chúa là nàng sao có thể vượt qua?

Tiết Tâm Lam từ nhỏ đã biết mình cùng Tiết U Nhiễm khác nhau, ở Vương phủ vẫn luôn thận trọng từ lời nói cho đến việc làm, chỉ sợ đi sai từng bước. Nhiều năm như vậy, tôn ti phân chia vẫn luôn nhớ trong lòng, tất nhiên không dám trả lời. Lúc này nghe thấy quản gia nói như vậy, theo bản năng nhìn về phía Tần Trạch Dật ở bên cạnh.

"Ừ, vậy thì đi qua đi!" Có chút ngoài ý muốn là Tiết U Nhiễm vậy mà lại không có cướp lời, Tần Trạch Dật gật đầu một cái.

Yến sảnh của Tiết Vương phủ từ trước đến nay đều để chiêu đãi khách quý. Thái tử điện hạ đích thân tới, Tiết Vương gia cùng Tiết Vương phi tất nhiên là phải tự mình chiêu đãi. Nếu đổi lại là người khác, Tiết Tâm Lam cùng Tiết U Nhiễm cũng không được ngồi vào bàn. Tiết U Nhiễm thân là Quận chúa, chưa xuất giá, không nên có mặt. Mà Tiết Tâm Lam, chính là hoàn toàn không có tư cách xuất hiện trên bàn cơm ở yến sảnh. Chỉ có điều, hôm nay người tới là Thái tử điện hạ, tự nhiên là có khác biệt.

Tần Trạch Dật là đương kim Hoàng hậu nương nương sở sinh. Hoàng hậu nương nương cùng Tiết Vương phi trước khi chưa xuất giá là khăn tay chỉ giao tình thân như tỷ muội. Sau này, một người gả vào Phủ Thái tử, người còn lại trở thành Vương phi của Tiết Vương phủ. Nhưng là quan hệ của hai người vẫn gần bó như cũ, có đi có lại.

Tiết U Nhiễm thuở nhỏ chính là một tiểu mỹ nhân. Lần đầu tiên Tần Trạch Dật nhìn thấy Tiết U Nhiễm, cũng rất thích cô nương nhỏ hơn mình năm tuổi này. U Nhiễm rất khả ái, rất hoạt bát, là một người bạn rất tốt để chơi. Sau đó, Tần Trạch Dật thường lôi kéo Thái tử phi lúc đó cũng chính là Hoàng hậu nương nương bấy giờ tới Tiết Vương phủ tìm Tiết U Nhiễm chơi. Hai vị mẫu thân thậm chí còn từng nói đùa, không bằng vì hai đứa định hôn.

Sau đó nữa, bởi vì một lần trùng hợp, Tần Trạch Dật biết Tiết Tâm Lam. Từ lúc biết Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật đối với Tiết Tâm Lam càng ngày càng tốt. Hắn cực kỳ đau lòng cô gái nhỏ xuất thân thứ xuất này. Tình tình nhu nhược như vậy sao có thể sinh tồn ở bên trong Vương phủ lớn như thế? Cùng so sánh xuống, thiên chi kiều nữ Tiết U Nhiễm ở trong lòng Tần Trạch Dật địa vị giảm xuống kịch liệt, không bao giờ..... giống như lúc trước nữa.

Mấy người ngồi xuống, Tần Trạch Dật ngồi ở chủ vị. Bàn cơm không giống với chỗ ngồi bình thường, chủ vị tôn quý nhất, tiếp theo là vị trí phía bên trái chủ vị. Hai bên trái phải vị trí của Tần Trạch Dật, Tiết Vương gia tất nhiên là ngồi bên trái Tần Trạch Dật, sau đó là Tiết Vương phi.

Tiết U Nhiễm tự động đi tới bên trái Tiết Vương phi ngồi xuống, trong lòng suy nghĩ ngồi bên cạnh mẫu phi dù sao so với ngồi bên cạnh người khác tốt hơn.

Tiết Tâm Lam ngược lại có chút do dự. Nàng muốn ngồi ở phía bên phải Thái tử ca ca, như vậy nàng có thể hầu hạ Thái tử ca ca dùng bữa, còn có thể để cho Thái tử ca ca thấy nàng hiền huệ cỡ nào. Như là có Vương phi ở đây, nàng không dám làm quá mức. Nếu như nàng đoạt nổi bật của Tiết U Nhiễm, sau này Vương phi chắc chắn sẽ không để cuộc sống của nàng trôi qua thật tốt.

"Tâm Lam, người đứng đó làm gì? Ngồi xuống a!" Hình như cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Tiết Tâm Lam, Tiết Vương phi cười nói. Gương mặt hiền hòa, hết sức lộ ra lễ nghi chủ nhân của Vương phủ.

"Ta....." Ánh mắt chờ đợi của Tiết Tâm Lam nhìn về phía Tần Trạch Dật ngồi ở chủ vị, hi vọng Thái tử ca ca có thể mở miệng cứu nàng.

Không phải là không nhìn thấy Tiết Tâm Lam xin giúp đỡ, nhưng là lúc này Tần Trạch Dật tuyệt đối sẽ không mở miệng. Đem Tiết Vương phủ tiểu Quận chúa đặt sang một bên, ngược lại để cho một thứ nữ ngồi ở bên cạnh hắn, đây không phải là khiến Tiết Vương phủ mất mặt sao? Cho nên, Tần Trạch Dật làm như không thấy về mặt chờ đợi của Tiết Tâm Lam, tự nhiên cùng Tiết Vương gia một hỏi một đáp tán gẫu.

"Tâm Lam, sao không nhìn trường hợp như vậy? Đứng như vậy còn ra hình dáng gì?" Có lý do chính đáng có thể khiển trách Tiết Tâm Lam, Tiết Vương phi làm sao có thể bỏ qua? Qua nhiều năm như vậy, Tiết Tâm Lam giả vờ nhu nhược, vẫn cố ý cùng U Nhiễm giành Thái tử điện hạ. U Nhiễm tính tình thẳng thắn, không nhìn ra. Nhưng đương gia chủ mẫu là bà vẫn luôn nhìn ở trong mắt, giận ở trong lòng.

"Dạ!" Thấy Thái tử ca ca vẫn không mở miệng, Tiết Tâm Lam dần lòng, trực tiếp hướng chủ vị đi tới. Nàng tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội có thể biểu hiện này! Nàng nhất định phải làm cho Thái tử ca ca thấy nàng thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ hơn Tiết U Nhiễm.

"Thật xin lỗi, con tới chậm. Trạch Dật, người cũng đừng trách ta a!" Một tiếng chào hỏi từ bên ngoài yển sảnh vang lên, Tiết Vương phủ tiểu Vương gia Tiết Kỳ Văn vừa hô vừa đi vào. Tiếp theo, Tiết Kỳ Văn trực tiếp đi tới bên phải Tần Trạch Dật ngồi xuống, hoàn toàn không nhìn Tiết Tâm Lam đang đi tới.

Tiết Tâm Lam không nghĩ tới Tiết Kỳ Văn lại đột nhiên nhô ra, còn đoạt chỗ nàng đang chuẩn bị ngồi. Sừng sốt một chút, Tiết Tâm Lam đành chịu đi tới bên cạnh Tiết U Nhiễm ngồi xuống. Nếu như có thể, nàng rất muốn làm cho Tiết Kỳ Văn nhường lại vị trí kia. Nhưng là nàng biết, Tiết Kỳ Văn so với Tiết U Nhiễm lại càng không dễ chọc. Cho dù nàng lợi hại hơn nữa, cũng tuyệt đối không đấu lại vị tiểu Bá Vương của Tuyên thành này.

"Kỳ Văn, người lại chạy đi đâu làm mưa làm gió vậy? Biết rõ hôm nay ta tới, còn chạy ra ngoài?" Đối mặt với huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên này, Tần Trạch Dật sẽ không bày ra dáng vẻ của Thái tử.

"Xem người nói gì này? Chẳng lẽ ta đi ra ngoài cũng chỉ biết làm mưa làm gió? Ta chính là đi ra ngoài thể nghiệm sinh hoạt của dân gian." Tiết Kỳ Văn vừa phân bác, vừa cho muối muội một ánh mắt đắc ý. U Nhiễm cái tiểu ngu ngốc này, lại còn không giải quyết được con thỏ đen Tiết Tâm Lam. Tìm thời gian, ca ca này là hẳn nhất định phải dạy U Nhiễm thật tốt mới được.

Nhận được ánh mắt của ca ca, chớp mũi Tiết U Nhiễm đau xót, nước mắt gần như tràn mi. Nàng có một ca ca tốt như vậy, nhưng là nàng chưa bao giờ từng hào hào quý trọng. Kiếp trước nàng làm quá nhiều chuyện sai lầm, làm tổn thương ca ca. Cuối cùng nàng thậm chí còn tự tay đem huynh trưởng luôn thương yêu nàng đẩy tới vị trí người xa lạ, cho đến chết cũng không qua lại.

Nhưng là ba năm trước đây, tin nàng chết truyền khắp Tuyên thành cũng không thấy phụ vương cùng mẫu phi tới. Ca ca ở biên quan xa xôi lại ngoài dự liệu xuất hiện ở trên linh đường của nàng.

Nàng còn nhớ rõ ở trong linh đường của nàng, người ca ca tuyên bố sẽ không bao giờ.....quần nàng nữa đem Sở Lăng Húc hung hăng đánh một trận. Nàng còn nhớ rõ, cái người nam tử hán thiết boong boong vuốt ve linh cữu của nàng, nghẹn ngào khóc rống. Nàng còn nhớ rõ, cái người xảo trá như hồ ly Tuyên quốc Đại tướng quân tức giận mắng trước mặt Hoàng đế Tần Trạch Dật, lại từ quan tở về ân đoạn nghĩa tuyệt.....

Đây chính là ca ca của nàng a! Tuyên thành tiểu Bá Vương ở trước mặt người ngoài làm mưa làm gió, xảo trá vạn phần, nhưng ở trước mặt nàng lại khả ái, thẳng thắn, lỗ năng. Kiếp này, nàng nhất định sẽ hào hào cảm tạ trời cao một lần nữa cho nàng một ca ca tốt như vậy. Nàng, tuyệt đối sẽ không để ca ca thất vọng!

Trong lòng Tiết Tâm Lam tức giận bất bình, nhưng trên mặt cũng không dám có bất kỳ biểu hiện gì. Cũng không để ý đến trên bàn còn có những người khác, thỉnh thoảng cấp cho Thái tử ca ca của nàng làn sóng tình ý không dứt.

Nhìn cử động của Tiết Tâm Lam, trong lòng Tiết U Nhiễm cười thầm. Kiếp trước nàng vừa vào yển sảnh liền giành chỗ ngồi ở phía bên phải bên cạnh Tần Trạch Dật trước mọi người, hoàn toàn không chú ý tới biểu hiện của Tiết Tâm Lam. Thi ra là, khi đó bọn họ cũng đã cấu kết với nhau a!

Chẳng qua là bây giờ không có Quận chúa điều ngoa là nàng làm bia đỡ đạn, cái hình tượng nhu nhược của Tiết Tâm Lam cũng không tốt. Lúc này, hành động của Tiết Tâm Lam đơn giản chính là bê tảng đá đập chân mình. Chẳng lẽ nàng không chú ý tới về mặt phụ vương cùng mẫu phi càng ngày càng khó

coi sao? Chẳng lẽ nàng không chú ý tới trong mắt Thái tử ca ca của nàng lóe lên không vui sao?

Tiết U Nhiễm cúi đầu, cười trộm Tiết Tâm Lam thất lễ. Lúc nàng ngẩng đầu lên, gương mặt như không có gì xảy ra. Trong lúc vô tình liếc về phía Tiết Kỳ Văn đang nhìn sang với ánh mắt nghi ngờ, Tiết U Nhiễm lặng lẽ cười nghịch ngợm một cái với ca ca. Lần nữa cúi đầu, tiếp tục uống canh trong chén.

Tiết Kỳ Văn vốn còn có chút lo lắng U Nhiễm sẽ nổi giận, đến lúc đó sẽ chỉ làm Tần Trạch Dật không vui nhiều hơn. Không ngờ tới U Nhiễm chẳng những không có nổi giận, còn thừa dịp những người khác không chú ý, cho hắn một khuôn mặt tươi cười. Lần này, nghi ngờ trong lòng Tiết Kỳ Văn càng nhiều hơn. Xảy ra chuyện gì? U Nhiễm chường mặt Tần Trạch Dật?

Nghĩ như vậy Tiết Kỳ Văn quay đầu nhìn về phía Tần Trạch Dật, lại phát hiện Tần Trạch Dật như đang có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm đối diện. Đối diện? Ngồi đối diện là U Nhiễm cùng Tiết Tâm Lam. Tiết Kỳ Văn dám khẳng định Tần Trạch Dật nhìn không phải là Tiết Tâm Lam. Vậy chính là nói Tần Trạch Dật nhìn U Nhiễm? Chuông báo động trong lòng Tiết Kỳ Văn vang lên, trong này chắc chắn có kỳ quái.

Bữa cơm này Tần Trạch Dật ăn được rất là cảm xúc. Tâm Lam xảy ra chuyện gì? Hắn có thể hiểu được Tâm Lam là muốn cùng hắn ngồi chung một chỗ. Nhưng là làm sao Tâm Lam có thể không nhìn trường hợp như vậy? Ngay từ đầu tự chủ trương bị Kỳ Văn cắt đứt thì cũng thôi đi, lại dám ở trước mặt mọi người thỉnh thoảng nhìn hắn.

Từ nhỏ chán ghét nhất là nữ nhân không rụt rè, Tần Trạch Dật đang muốn cảnh cáo Tiết Tâm Lam một cái, lại ngoài ý muốn thấy được khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm của Tiết U Nhiễm. Hắn biết khuôn mặt tươi cười đó không phải là cho hắn, là cho Kỳ Văn bên cạnh hắn. Mấy năm nay, Tiết U Nhiễm càng ngày càng điêu ngoa. Cũng không biết tự tin ở đâu ra, tự nhận nàng nhất định sẽ lên làm Thái tử phi của hắn. Tần Trạch Dật chán ghét người khác tính toán hắn, càng chán ghét người khác an bài cuộc đời hắn. Vì vậy Tiết U Nhiễm trực tiếp bị hắn đá ra khỏi danh sách ứng cử viên của chức Thái tử phi.

Nhưng hôm nay Tiết U Nhiễm lại cùng quá khứ khác biệt quá lớn. Hắn vốn nghĩ rằng đây chỉ là Tiết U Nhiễm có ý làm vậy, muốn nhờ vào đó đưa tới sự chú ý của hắn. Nhưng là bây giờ xem ra, hình như không phải. Tiết U Nhiễm giả làm tiểu thư khuê các nửa ngày rồi cuộc không hề giả vờ nữa, lộ ra một nụ cười chân thật. Thế nhưng nụ cười chân thật này cư nhiên lại không dành cho Tần Trạch Dật hắn? Tần Trạch Dật như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Tiết U Nhiễm đang cúi đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa.

Thấy cái nụ cười ý vị sâu xa này, Tiết Kỳ Văn càng thêm cảm giác chuyện có cái gì đó không đúng. Không được, đợi chút nữa hắn phải đi hỏi U Nhiễm rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3

Thấy Thái tử ca ca cuối cùng cũng nhìn mình, trong lòng Tiết Tâm Lam tràn đầy vui mừng. Ánh mắt gửi sang càng thêm nhiệt liệt, ai ngờ lại đổi được ánh mắt lạnh lùng của Thái tử ca ca. Chuyện gì xảy ra? Nàng làm sai gì sao? Trước kia Thái tử ca ca cũng thích cùng nàng len lén trao đổi ánh mắt a? Những bí mật nhỏ không muốn người biết kia, chỉ có Thái tử ca ca cùng nàng biết thôi!

Cảm nhận được bên cạnh phát ra oán niệm, Tiết U Nhiễm cúi đầu trên mặt cười rất vui vẻ. Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật thích người là bởi vì người mang đến cho hắn kích thích mới lạ. Lúc tất cả mọi người đều đem tâm mắt đặt trên tiểu Quận chúa của Tiết Vương phủ, chỉ có người cùng Tần Trạch Dật biết chút tâm tư này. Nhưng nếu tự bản thân tiểu Quận chúa không đánh trận đầu, tâm mắt của mọi người tự nhiên cũng có thể dễ dàng phát hiện chuyện giữa người và Tần Trạch Dật. Như vậy người, làm sao có thể trở thành tồn tại đặc biệt trong lòng Tần Trạch Dật?

"Tiết thúc thúc, Tiết thăm thăm, chiều hôm nay tiểu chất muốn mang U Nhiễm cùng Tâm Lam hai vị muội muội đi ra ngoài một lát, không biết ý hai vị như thế nào?" Lúc này, thái độ của Tần Trạch Dật hết sức khiêm tốn, mỉm cười dễ nghe.

"Này....." Tiết Vương phi có chút do dự. Tiết Tâm Lam bà sẽ không quan tâm, nhưng là U Nhiễm nhà mình đã có thể.....

"Đi đi đi đi! Hai đứa bé ở nhà chắc cũng buồn tẻ. Đặc biệt là U Nhiễm, tính tình của nàng chính là không chịu ngồi yên, chỉ thích náo nhiệt." Tiết Vương gia cười lên tiếng. Ông cực kỳ coi trọng vị Thái tử điện hạ trước mắt này. Mặc dù Thái tử điện hạ đã có trắc phi, nhưng là vị trí chính phi vẫn còn trống. Đối với việc U Nhiễm nhà mình lên làm Thái tử phi, Tiết Vương gia thấy vui nếu việc thành.

"Cha, mẹ, nữ nhi có chút không thoải mái, muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút. Không bằng để cho Tâm Lam muội muội đi cùng Thái tử điện hạ ra ngoài một lát đi!" Không muốn xem vào giữa hai người này nữa, Tiết U Nhiễm mở miệng từ chối.

"U Nhiễm không thoải mái? Chuyện gì xảy ra? Thái tử ca ca lập tức truyền Thái y đến cho muội!" Tần Trạch Dật vẻ mặt lo lắng vội la lên. Thái tử điện hạ? Trước kia người đều kêu ta là Thái tử ca ca. Tiết U Nhiễm, đây chính là thủ đoạn mới của người sao? Vậy bản Thái tử liền tạm thời chơi với người.

Nghe thấy Tiết U Nhiễm nói, trong lòng Tiết Tâm Lam mừng như điên. Nhưng là lời nói của Tần Trạch Dật giống như một gáo nước lạnh dội vào trong lòng nàng. Thái tử ca ca, tại sao ngài lại quan tâm Tiết U Nhiễm như vậy? Không phải là ngài ghét nhất nàng được cưng chiều mà kêu sao? Không phải là ngài chán ghét nàng tự cho là đúng sao?

Nhìn lo lắng cùng quan tâm trên mặt của Tần Trạch Dật, hận ý trong lòng Tiết Tâm Lam đối với Tiết U Nhiễm càng sâu hơn. Tiết U Nhiễm, không ngờ hôm nay người lại dùng thủ đoạn lật mềm buộc chặt. Người thật ngớ ngẩn như vậy là có thể thu hồi được tâm của Thái tử ca ca hay sao? Nằm mơ!

"Tỷ tỷ không thoải mái, muội muội đâu còn lòng dạ nào mà đi ra ngoài? Vẫn là nhanh một chút mời Thái tử đến phủ giúp tỷ xem một chút đi!" Ôm cánh tay Tiết U Nhiễm, Tiết Tâm Lam lo lắng nói. Người diễn trò, ta sẽ theo người diễn. Xem một chút rốt cuộc ai là người có thể cười đến cuối cùng.

Tiết U Nhiễm cảm giác được cánh tay bị Tiết Tâm Lam ôm đau như bị kim châm muối sát. Tiết Tâm Lam này, dùng sức lớn như vậy làm gì? Cho là tất cả mọi người đều da dày thịt béo giống như nàng ta sao? Tiết U Nhiễm lạnh lẽo dùng sức, muốn thoát khỏi tay của Tiết Tâm Lam.

Tiết Tâm Lam quyết tâm nhất định phải tóm lấy Tiết U Nhiễm không thả, sao có thể mặc cho Tiết U Nhiễm dễ dàng thoát khỏi? Vì vậy, Tiết Tâm Lam tăng thêm sức ở tay, nhất định phải đem quý khách của Tiết U Nhiễm vạch trần. Hiện tại biết sợ? Đợi ngày tới, xem người giải thích như thế nào?

Cảm giác được tay trên cánh tay mình càng ngày càng dùng sức, Tiết U Nhiễm không thể không nhẹ giọng nói: "U Nhiễm chỉ là hơi cảm thấy không khỏe, không cần phiền ngày tới chẩn bệnh cho U Nhiễm." Nhìn chăm chăm tay của Tiết Tâm Lam, Tiết U Nhiễm không nhịn được cảm thán: Tiết Tâm Lam, người rốt cuộc là có bao nhiêu hận ta mới có thể xuống tay nặng như vậy? Kịp trước người đã là người thắng, vinh hoa phú quý tất cả đều thuộc về người. Lần này, ta vốn không muốn trêu chọc người, nhưng là vì sao người lại nhất định phải dồn ép không tha?

"Chắc là U Nhiễm ở trong phủ buồn bức đã lâu. Không ngại đi ra ngoài một lát, thay đổi tâm tình?" Tần Trạch Dật vẻ mặt đùa giỡn nói. Tiết U Nhiễm, cho người một bậc thang người liền theo xuống đi! Nữ nhân, nếu như không biết điều, rất không đáng yêu.

"Ừ, vậy U Nhiễm liền cung kính không bằng tuân lệnh. Ca ca, huynh cũng phải cùng đi!" Đã nói đến nước này, Tiết U Nhiễm không thể không đáp ứng chuyện này. Chỉ có điều, nàng sẽ không quên kéo theo cái bùa hộ mệnh là Tiết Kỳ Văn.

"Các người đi dạo phố, ta đi làm gì? Không đi, không đi! Ta mới từ bên ngoài trở lại...." Tiết Kỳ Văn không ngờ tới U Nhiễm sẽ nhắc đến mình, lập tức lắc đầu. Sẽ không phải là U Nhiễm lại nghĩ ra cái chủ ý gì đi? Thái tử điện hạ cũng không phải kẻ ngu, những thủ đoạn nhỏ kia của U Nhiễm hoàn toàn không dùng được. Nhiều lần như vậy, sao U Nhiễm còn chưa nhìn rõ?

"Ca ca không đi, ta cũng không đi!" Tiết U Nhiễm xiết mắt nhìn chăm chăm Tiết Kỳ Văn. Ca ca, không phải là muội muội không phúc hậu. Chẳng qua là đời này, nàng thật sự không muốn dính dáng đến những thứ thị phi này nữa.

"Được, ta đi!" Bị muội muội nhà mình nhìn như vậy, Tiết Kỳ Văn trong lòng sợ hãi. Hôm nay ánh mắt của U Nhiễm giống như thực sắc bén, đừng nên chọc nàng thì tốt hơn.

"Muội muội, bây giờ người có thể buông cánh tay của tỷ tỷ ra sao? Cánh tay của tỷ tỷ sợ là bị muội bóp thành màu đen rồi đó!" Chân mày Tiết U Nhiễm cau lại, nhắc nhở Tiết Tâm Lam đang ngồi ở bên cạnh. Trong lòng không khỏi buồn cười: trong lòng của người hết sức rõ ràng, phụ vương cùng mẫu phi nhất định sẽ không đồng ý cho người cùng Thái tử ca ca đơn độc đi ra ngoài. Người gây sự với ta như vậy, trừ khi nghĩ ta nói dối, còn không chính là muốn ta cùng đi sao? Hiện tại ta đáp ứng, vì sao người lại một bộ dáng như là bị đá kích lớn? Chỉ là ta thấy bộ dáng nhu nhược của người, sẽ đưa đến Thái tử ca ca của người đối với ta không vừa lòng nhiều hơn đi! Thật đúng là tâm cơ sâu nặng!

"Cái gì? Đen? Mau cho mẫu phi xem một chút!" Tiết Vương phi vừa nghe cánh tay của U Nhiễm bị Tiết Tâm Lam bóp thành màu xanh, kinh hô đứng dậy đi qua. Lối Tiết Tâm Lam còn chưa kịp lấy tay ra, Tiết Vương phi cẩn thận vén lên ống tay áo của U Nhiễm. Nhìn chăm chú, trên cánh tay tinh tế trắng nõn của U Nhiễm nhà mình là một mảng tím bầm, hết sức chói mắt.

"Tiết Tâm Lam, U Nhiễm là tỷ tỷ của người, sao người lại có thể xuống tay ác độc như vậy?" Tiết Vương phi nhìn về phía Tiết Tâm Lam, ánh mắt mang theo một tia sát khí. Tiết Tâm Lam này, vì cùng U Nhiễm tranh Thái tử, lại có tâm địa độc ác như vậy. Xem ra, không thể không phòng.

"Vương phi, Tâm Lam không có, Tâm Lam không phải cố ý. Thái tử điện hạ, Tâm Lam thật không có...." Bị sát khí của Tiết Vương phi hù dọa, Tiết Tâm Lam biết dù giải thích thế nào với Tiết Vương phi cũng không thu hồi lại được nàng sơ suất mà phạm sai lầm. Ngẩng đầu lên, điểm đậm đáng yêu nhìn Tần Trạch Dật ở phía đối diện. Vào lúc này, chỉ có Thái tử ca ca của nàng mới có thể cứu nàng.

"Thảm thảm, Tâm Lam tính tình nhu nhược. Nhất định là quá mức lo lắng cho U Nhiễm, mới có thể không khống chế được lực đạo, làm U Nhiễm bị thương. Tiểu chủ tin rằng nàng cũng không phải cố ý, kính xin thẩm thẩm không nên trách tội. U Nhiễm là người rộng lượng, cũng nhất định sẽ không để ý, đúng không?" Tần Trạch Dật nói đạo lý rõ ràng, lập tức liền ngăn chặn Tiết Vương phi cùng Tiết U Nhiễm làm khó dễ.

"Thái tử điện hạ nói đúng. Mẫu phi, chắc là muội muội không cố ý." Cảm giác được nghi ngờ trong mắt Tần Trạch Dật biến thành bừng tỉnh đại ngộ, đã đạt tới mục đích Tiết U Nhiễm mở miệng nói. Nếu như nàng tiếp tục so đo, chắc chắn sẽ bị nói là người nhỏ mọn đi!

Thái tử điện hạ bảo vệ Tiết Tâm Lam, U Nhiễm lại nghiêng về Thái tử điện hạ. Tiết Vương phi tất nhiên là không thể tiếp tục nổi giận. Hừ lạnh một tiếng, nhận lấy thuốc Tư Nguyệt đưa tới nhẹ nhàng bôi cho Tiết U Nhiễm. Hôm nay vì tiệc mời Thái tử điện hạ, bọn họ nhân cũng lui xuống. Lúc này yên tĩnh cũng không có người ngoài, Tiết Vương phi đau lòng không dứt cũng không kiêng dè, tại chỗ bôi thuốc cho Tiết U Nhiễm.

Đã lâu không nhận được mẫu phi thương yêu Tiết U Nhiễm ngồi lặng yên, ngoan ngoãn mặc cho mẫu phi bôi loạn ở trên cánh tay của mình. Trên cánh tay cảm giác mát mẻ từ từ thấm vào da, trên mặt Tiết U Nhiễm hiện ra nụ cười thỏa mãn vui vẻ.

Nhìn nụ cười thỏa mãn trên mặt Tiết U Nhiễm, một tia hứng thú vừa dâng lên trong lòng Tần Trạch Dật lập tức biến mất. Xem ra hôm nay Tiết U Nhiễm đủ loại khác thường, chỉ vì lúc này làm khó dễ Tâm Lam. Lần này, được như ý nguyện cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly? Quả nhiên hán vẫn còn coi trọng Tiết U Nhiễm.

Sau gần nửa canh giờ, một nhóm bốn người Tần Trạch Dật đi tới trên đường cái của Tuyên thành. Là đô thành của Tuyên Quốc, phồn hoa của Tuyên thành tất nhiên là các thành trấn khác không thể so sánh được. Người bán hàng rong cao giọng hét, đoàn người tấp nập. Sau khi Tiết U Nhiễm chết, hồn phách vẫn bị nhốt trong Sở phủ không rời đi được. Nhìn cảnh tượng quen thuộc xa lạ trước mắt, tự do làm tâm tình bị đè nén đã lâu của nàng được mở rộng.

Bất tri bất giác, trên mặt Tiết U Nhiễm nở ra một nụ cười thật lòng. Không hề tiếp tục băn khoăn những chuyện khác, Tiết U Nhiễm mang theo chút hưng phấn chạy về phía quán nhỏ trước mặt.

"U Nhiễm, muội chậm một chút." Bị U Nhiễm bỏ rơi sau lưng Tiết Kỳ Văn không yên lòng đuổi theo. Nếu U Nhiễm không thèm để ý Tiết Tâm Lam cùng Thái tử điện hạ đơn độc ở chung, hẳn cũng không cần thiết ở lại đây chộc người ghét bỏ.

"Vị tiểu thư này, đồ của lão phụ nhân đều là thượng phẩm. Tiểu thư mua một kiểu đi." Tùy ý đi dạo, Tiết U Nhiễm vừa mới đi tới trước một quán nhỏ, chủ sạp liền bắt đầu chào hỏi nhiệt tình.

Dù sao trong lúc rảnh rỗi, xem một chút cũng không sao. Nghĩ như vậy Tiết U Nhiễm bắt đầu quan sát các loại vật nhỏ được bày ra. Thoa cài tóc, vòng tai, vòng tay..... Những thứ đồ này cũng không quý giá, nhưng là cũng có chút đặc sắc. Ánh mắt kén chọn từ trước đến nay của Tiết U Nhiễm bắt đầu chọn lựa tỉ mỉ.

"U Nhiễm, nhìn cái gì vậy?" Tiết Kỳ Văn đuổi kịp tò mò tới đây hỏi. Dĩ? U Nhiễm nhà hắn lại có thể để ý những vật rẻ tiền này?

Tiết U Nhiễm xuất thân cao quý, từ trước đến giờ đeo vàng đội bạc, tuyệt đối sẽ không nhìn lâu những thứ thứ phẩm này. Hôm nay xem, quán nhỏ quả thật có không ít đồ thú vị. Mới vừa nhìn trúng một cái vòng ngọc Tiết U Nhiễm cũng không để ý tới Tiết Kỳ Văn ở bên cạnh còn đang kinh ngạc, vươn tay chuẩn bị cầm lên vòng ngọc.

"Húc ca ca, Vũ Sát thích cái vòng ngọc này!" Theo một tiếng kêu mềm mại, một bàn tay ngọc đuổi tới, trước một bước cầm đi vòng ngọc mà Tiết U Nhiễm nhìn trúng.

"Vũ Sát thích? Vậy thì mua đi!" Nghe thấy lời của Vũ Sát, Sở Lăng Húc không do dự móc bạc ra chuẩn bị mua vòng ngọc.

----Ta là đường phân cách ghét nữ phụ-----

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Vị cô nương này, vòng ngọc trên tay ngài đã bị vị tiểu thư này nhìn trúng trước một bước. Không biết ngài có thể chọn cái khác hay không?" Chủ sạp thành thật có chút khó khăn nói. Mọi việc đều có thứ tự đến trước và sau. Vị tiểu thư tới trước nhìn trúng vòng ngọc trước, làm sao có thể bán lại cho vị cô nương tới sau này?

"Không muốn! Ta đã nhìn trúng cái vòng ngọc này, cái khác ta đều thấy chướng mắt. Húc ca ca, mua đi mua đi!" Tiêu Vũ Sát một tay nắm thật chặt vòng ngọc, một tay khác kéo tay áo xòe ra của Sở Lăng Húc. Nữ nhân kia vừa nhìn đã biết chính là tiểu thư nhà phú quý, nàng mới không cần chấp tay nhường!

"Vị tiểu thư này, chẳng biết có thể đem vòng ngọc này nhường cho tại hạ được không?" Thấy Vũ Sát thật sự rất yêu thích cái vòng ngọc này, Sở Lăng Húc thờ dãi một cái. Không thể không tiến lên, đối với Tiết U Nhiễm chưa từng mở miệng hỏi.

Ở một khắc thanh âm của Tiêu Vũ Sát vang lên, trái tim Tiết U Nhiễm đột nhiên ngừng lại. Tiêu Vũ Sát? Tiết U Nhiễm còn chưa kịp hồi thần, thanh âm của Sở Lăng Húc cứ nhiên đã đi theo vang lên. Thân thể giống như bị cố định tại một chỗ, Tiết U Nhiễm không nhúc nhích đứng ở đó, chưa từng quay đầu nhìn về phía hai người. Vì sao hai người bọn họ đã nhận thức nhau? Vì sao quan hệ của hai người bọn họ giống như còn rất thân mật?

Thấy Tiết U Nhiễm không trả lời, Sở Lăng Húc chỉ coi vị tiểu thư nhìn như con nhà phú quý này không đồng ý đem vòng ngọc nhường cho Vũ Sát. Xoay người, nhẹ giọng trấn an nói: "Vũ Sát, quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích. Vòng ngọc này là vật yêu thích trong lòng của vị tiểu thư này, muội chọn lựa cái khác có được không?"

"Ta cũng không phải là quân tử! Ta chỉ thích cái vòng ngọc này." Tiêu Vũ Sát bĩu môi không vui nói.

"Nếu vị cô nương này thích, vậy hãy để cho vị cô nương này đi!" Không muốn nghe Sở Lăng Húc dụ dỗ dỗ nữ nhân khác như vậy, Tiết U Nhiễm cố gắng đè nén xuống tâm tình kích động trong lòng, hướng về phía chủ sạp mở miệng nói. Phu quân, U U của chàng đã trở lại. Nhưng là dụ dỗ của chàng tại sao lại dành cho nữ nhân khác?

"U Nhiễm, muội?" Một mực yên lặng không lên tiếng Tiết Kỳ Văn kinh ngạc hô. U Nhiễm coi trọng gì đó, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay. Hôm

nay lại có thể nhường bộ? Bây giờ hẳn không nói gì cũng bởi vì hần tin tưởng lấy bản lĩnh của U Nhiễm nhà mình tuyệt đối sẽ không thua thiệt, nhưng là bây giờ là tình huống như thế nào đây? U Nhiễm lại có thể đem vòng ngọc nhường cho nhà đầu điều ngoa này?

"Vây thì đa tạ vị tiểu thư này đã bỏ những thứ yêu thích!" Cùng Tiết U Nhiễm nói tạ ơn xong, Sở Lăng Húc lôi kéo Tiêu Vũ Sát đang vui vẻ không thôi rời đi.

Đội hai người Sở Lăng Húc đi xa, thân thể cứng ngắc của Tiết U Nhiễm rốt cuộc động. Chậm rãi xoay người lại, trong lòng Tiết U Nhiễm lạnh đến tận cùng: Tiêu Vũ Sát, vòng ngọc có thể nhường cho người. Nhưng lag, phu quân của Tiết U Nhiễm ta, bất luận kẻ nào cũng không được chạm vào!

"U Nhiễm, muội biết hai người kia!" Trong lời nói của Tiết Kỳ Văn không có bất kỳ nghi vấn nào, giọng nói khẳng định đánh vào trái tim không hề phòng bị của Tiết U Nhiễm.

"Không biết." Nhìn chăm chú vào bóng dáng cùng nhau rời đi, Tiết U Nhiễm vẻ mặt kiên quyết nói. Đứng, nàng không biết. Nàng biết là Sở Lăng Húc cùng Tiêu Vũ Sát của kiếp trước, cùng kiếp này không liên quan.

"U Nhiễm, nói cho ca ca, rốt cuộc muội làm sao vậy?" Tiết Kỳ Văn cảm thấy có cái gì không đúng. U Nhiễm cũng không phải U Nhiễm trước kia, có phải bị ủy khuất gì hay không?

"Ca, ta chỉ là đột nhiên không thích cái vòng ngọc đó. Vòng ta của muội còn thiếu sao? Làm sao phải cùng một bình dân nổi lên tranh chấp? Đây không phải là làm tổn hại danh tiếng của chúng ta sao!" Cảm nhận được Tiết Kỳ Văn quan tâm, Tiết U Nhiễm quay đầu cười nói.

"Thật sự chỉ là đột nhiên không thích?" Nhìn nụ cười trên mặt U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Đó là tất nhiên! Tiết U Nhiễm ta khi nào thì tự ủy khuất chính mình?" Tiết U Nhiễm kiêu ngạo hát cầm, đi về phía ngược lại với Sở Lăng Húc. Ca, có một số việc tạm thời muội chưa thể nói cho huynh biết. Nhưng nếu thật sự có một ngày có thể nói, muội nhất định sẽ nói toàn bộ cho huynh biết. Cho nên, bây giờ huynh hãy an tâm sống cuộc sống khoái hoạt đi!

Chăm chăm nhìn Tiết U Nhiễm rời đi, Tiết Kỳ Văn tạm thời đem nghi ngờ trong lòng để xuống. Dù sao bất luận phát sinh bất cứ chuyện gì, hẳn nhất định sẽ che chở muội muội của hần --- Tiết Vương phủ tiểu Quận chúa Tiết U Nhiễm.

"Tỷ tỷ, người xem, Thái tử ca ca mua điều cho ta này!" Vừa thấy bóng dáng Tiết U Nhiễm, Tiết Tâm Lam vội vàng chạy tới khoe khoang. Tiết U Nhiễm, là tự người rời đi. Nhưng đừng trách cái người muội muội là ta cố ý kéo chậm cước bộ của Thái tử.

"Không tệ, rất đẹp!" Trong đầu vẫn suy nghĩ chuyện mới vừa rồi vô tình gặp Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm khen ngợi qua loa.

Đi? Tiết U Nhiễm bị tức đến ngu sao? Sao lại phản ứng như vậy? Chẳng phải là Tiết Vương phủ tiểu Quận chúa nên nổi trận lôi đình, tính tình đại phát hay sao? Tiết Tâm Lam nghi hoặc nhìn về mặt bình tĩnh của Tiết U Nhiễm, hi vọng từ trên mặt của nàng tìm được một tia tức giận. Nhưng lại không có thu hoạch.

Tiết U Nhiễm biết Tiết Tâm Lam muốn nhân cơ hội này ở trước mặt Tàn Trạch Dật hảo hảo biểu hiện sự quan tâm chăm sóc, lương thiện hiểu ý người. Nhưng là bây giờ nàng không có ý định phối hợp cùng Tiết Tâm Lam diễn trò, tùy Tiết Tâm Lam tự mình làm ầm ĩ đi!

Vốn là nghĩ Tiết U Nhiễm nhất định sẽ tính tình đại phát, không nghĩ tới Tiết U Nhiễm lại không nhúc nhích. Tiết Tâm Lam chưa từ bỏ ý định, cố ý đem cái điều ở trong tay lắc lư trước mặt Tiết U Nhiễm, lại chỉ đòi lấy Tiết U Nhiễm bằng quan. Thấy tình huống như vậy, Tiết Tâm Lam không thể không buông tha cho tính toán trong lòng, lặng lẽ đội cơ hội tốt đến. Chỉ cần có Tiết U Nhiễm ở, còn sợ không làm nổi bật nên Tiết Tâm Lam nàng rất tốt hay sao?

"U Nhiễm, tặng cho muội." Hăng quá hóa dở chính là nói người như Tiết Tâm Lam. Còn chưa đợi được cái gọi là cơ hội tốt lại xuất hiện mà nàng ta nói, Tàn Trạch Dật đã đưa ra một cái chong chóng vừa mới mua.

Bị ánh mắt giết người của Tiết Tâm Lam hung tợn nhìn chăm chăm, Tiết U Nhiễm đột nhiên cảm giác được đùa bỡn cừu địch chơi cũng rất vui. Cố làm ra vẻ mặt vui vẻ nhận lấy chong chóng, còn không quên đặc biệt xoay mấy vòng. Trên chong chóng treo mấy cáo chuông nhỏ, thanh âm thanh thúy hết sức dễ nghe. Tiết U Nhiễm không thể không thừa nhận, Tuyên Quốc Thái tử điện hạ vẫn rất biết cách lấy được niềm vui của nữ nhân. Cũng chính bởi vì như vậy, cả đời trước nàng mới có thể ngây ngốc bị vẻ ngoài dối trá của hần đánh lừa.

"Tỷ tỷ, muội rất thích chong chóng trong tay tỷ tỷ. Tỷ tỷ cùng muội muội đôi có được hay không?" Bây giờ cũng không phải là ở Tiết Vương phủ, Tiết Tâm Lam mới không sợ danh hiệu Quận chúa của Tiết U Nhiễm. Ý có Thái tử ca ca làm chỗ dựa, Tiết Tâm Lam không chút khách khí mở miệng nói.

"Như vậy a, không thành vấn đề." Tiết U Nhiễm không chút do dự gật đầu một cái. Sau khi thấy thấy trên mặt Tiết Tâm Lam lộ ra đắc ý, Tiết U Nhiễm tiếp tục nói, "Cả hai đều cho muội muội đi! Tuy nói là tâm ý của Thái tử điện hạ, không được tùy tiện đưa cho người khác. Nhưng là muội muội đã mở miệng nói muốn, tỷ tỷ liền ở trước mặt Thái tử điện hạ nhường lại cho muội muội. Chỉ hy vọng Thái tử không trách tội là được."

Hừ! Thật cho rằng chỉ có hai người các người biết diễn trò hay sao? Ta Tiết U Nhiễm cũng không phải chỉ ngồi không! Ba năm làm quý hôn, nàng xem tuồng tuyệt đối so với Tiết Tâm Lam làm trò còn đặc sắc hơn. Tàn Trạch Dật, vừa rồi ở Vương phủ người ép mẫu phi ta không thể không thỏa hiệp. Lần này, người cũng ném thử một chút tư vị có lửa mà không thể phát đi!

Tiết Tâm Lam vốn đang đắc ý vì Tiết U Nhiễm thức thời, lại bị câu nói tiếp theo của Tiết U Nhiễm dọa sợ. Sao nàng có thể quên, Thái tử ca ca không phải là người bình thường. Thái tử ca ca tặng gì đó sao có thể nhường cho người khác? Nàng lại có thể ở trước mặt Thái tử ca ca muốn đồ của Tiết U

Nhiệm, đây chẳng phải là đánh vào mặt của Thái tử ca ca sao? Lúc này Tiết Tâm Lam căn bản không dám nhìn sắc mặt của Tàn Trạch Dật. Hôm nay Thái tử ca ca ở Tiết Vương phủ che chở nàng, làm cho nàng cao hứng mà quên đúng mực. Nàng mất cảnh giác, cư nhiên lại phạm phải sai lầm lớn này.

Ở một khác Tiết Tâm Lam mở miệng muốn chong chóng của Tiết U Nhiệm kia, sắc mặt Tàn Trạch Dật cũng đã đen xuống. Tiết U Nhiệm còn chưa nói xong, sắc mặt Tàn Trạch Dật đã cực kỳ khó coi. Hôm nay Tâm Lam, quá mức càn rỡ. Là lúc nên lạnh lùng nàng. Nghĩ như vậy sắc mặt Tàn Trạch Dật hòa hoãn xuống, đối với Tiết U Nhiệm dịu dàng nói: "U Nhiệm, muội đem chong chóng đưa cho Tâm Lam đi! Thái tử ca ca cho muội cái khác là được. Muội nhìn xem thích cái gì, Thái tử ca ca mua cho muội."

Không hổ là Quân chủ tương lai, thay đổi sắc mặt thật đúng là nhanh. Tiết U Nhiệm thâm than trong lòng, trên mặt lại không thể đắc tội Tàn Trạch Dật. Ngẫm nghĩ một lát, Tiết U Nhiệm nói: "Thái tử điện hạ nếu thật có thành ý, liền đồng ý một yêu cầu của U Nhiệm đi!"

"Nga? Yêu cầu gì?" Tàn Trạch Dật lập tức bị quyến rũ. Tạng lễ biến thành đồng ý một yêu cầu? Thật đúng là lần đầu tiên đây!

"Bây giờ còn chưa nghĩ ra, trước cho Thái tử điện hạ nợ đi! Ca ca, huynh tới đây làm chứng. Muội muội, người cũng là nhân chứng a!" Tiết U Nhiệm thông dong lác lưa đến trước mặt Tiết Kỳ Văn nói, thuận tiện còn kéo theo Tiết Tâm Lam. Nàng không có lòng tham, chỉ có một yêu cầu. Tiết U Nhiệm trong lòng hiểu, nhiều yêu cầu hơn Tàn Trạch Dật cũng không có khả năng đồng ý với nàng.

"Được! Vậy thì một cái yêu cầu, Thái tử ca ca đồng ý cho muội một cái yêu cầu. Kỳ Văn, Tâm Lam, hai người làm chứng!" Không cho là đúng Tàn Trạch Dật cười thành tiếng. Không phải là ngồi lên ghế Thái tử phi sao? Cho dù hấn đáp ứng, phụ hoàng cũng không dễ dàng đáp ứng. Đồng ý cái yêu cầu này, không sao cả.

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Vô tay tuyên thệ!" Lấy được câu trả lời của Tàn Trạch Dật, Tiết U Nhiệm thừa dịp rên sát lúc còn nóng, giơ lên tay phải. Muốn Tàn Trạch Dật hạ cam kết cũng không dễ dàng, nàng sau khi tính toán phải làm chuẩn bị vẹn toàn.

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Tàn Trạch Dật không chút do dự, trực tiếp giơ lên tay trái cùng Tiết U Nhiệm đập tay. Cho dù Tiết U Nhiệm người đùa bỡn nhiều thủ đoạn hơn nữa, ghế Thái tử phi cũng không dễ dàng là có thể ngồi lên như vậy. Coi như người thật sự có bản lĩnh ngồi lên, bản Thái tử cũng có thể đem người kéo xuống!

Không bỏ qua trong mắt Tàn Trạch Dật lóe lên một tia âm ngoan, Tiết U Nhiệm lại không một chút để ý. Nhất định là Tàn Trạch Dật nghĩ nàng muốn vị trí Thái tử phi đi? Sợ rằng nàng sẽ làm hấn thất vọng. Tàn Trạch Dật, người hãy chậm chậm chờ ngày đó đến đi! Đến lúc đó, người đừng quá kinh ngạc là được.

Nhìn Tiết U Nhiệm dễ dàng đã đạt được Thái tử ca ca cam kết như vậy, Tiết Tâm Lam nhìn chăm chăm Tiết U Nhiệm ánh mắt tương chừng như muốn giết người. Ngay sau đó cảm giác được tầm mắt của Tiết Vương phủ tiểu Vương gia, Tiết Tâm Lam vội vàng điều chỉnh tâm tư, khôi phục đáng vẻ nhu nhược.

Tiết Kỳ Văn hắt mặt....., không thèm nhìn đáng vẻ làm bộ làm tịch của Tiết Tâm Lam. Hừ! Tiết Tâm Lam này càng ngày càng không nín được tức giận a! Thò đen chuẩn bị biến thành rắn độc? Hay là nên nói bản thân thò đen chính là một con rắn độc?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ngày đó, trở lại Tiết Vương phủ Tiết U Nhiệm nhỏ giọng phân phó Tư Nguyệt nói: "Tư Nguyệt, người đi làm giúp ta một việc."

"Quận chúa, ngài thật là coi trọng Tư Nguyệt. Có chuyện gì, ngài chỉ cần phân phó là được." Tư Nguyệt cười nói. Hôm nay, Quận chúa giống như thật thay đổi, nhưng là Tư Nguyệt rất vui vẻ vì có thể thấy Quận chúa như vậy. Chỉ có Quận chúa biết đối nhân xử thế như vậy, mới có thể ngồi lên vị trí cao tại thượng kia.

Bây giờ Tiết U Nhiệm tuyệt đối tin tưởng Tư Nguyệt trung thành với nàng, gật đầu một cái. Sau đó ở bên tai Tư Nguyệt nhẹ giọng nói bây giờ nàng phải lập tức đi làm việc này.

"Quận chúa, ngài?" Tư Nguyệt kinh ngạc nhìn Tiết U Nhiệm. Nhưng sau khi nhìn thấy kiên định trong mắt Tiết U Nhiệm, Tư Nguyệt không lên tiếng nữa, lĩnh mệnh rời đi. Mặc kệ ý Quận chúa muốn như thế nào, nàng chỉ cần nghe theo Quận chúa phân phó là được rồi.

Nhìn bóng dáng Tư Nguyệt rời đi, trên mặt Tiết U Nhiệm thoáng qua một tia cảm động. Tư Nguyệt, bất kể khi nào, bất cứ chuyện gì ta phân phó người luôn là không chút oán hận nào đi làm. Cho dù biết rõ không đúng, người vẫn sẽ kiên quyết đứng ở bên ta. Người như vậy làm sao có thể không làm cho lòng ta đau? Chỉ là người yên tâm, đời này, Quận chúa nhà người tuyệt đối sẽ không để cho người thất vọng. Thuộc về chúng ta, cuối cùng chỉ có thuộc về chúng ta.

Đêm đó, Tư Nguyệt hào hứng đi vào gian phòng của Tiết U Nhiệm, báo cáo lên thu hoạch chiều nay của nàng.

Sở Lăng Húc, hai mươi tuổi, hiện đang đảm nhiệm chức đương gia Sở gia. Mà Sở gia, chính là nhà giàu số một ở Tuyên Quốc. Sở Lăng Húc tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí gia chủ, đủ để nhìn ra người này không thể coi thường. Nhưng là Tiết U Nhiễm quan tâm không phải những thứ này. Đối với thù đoạn buồn bán của phu quân nhà nàng, nàng đã nghe nhiều nên thuộc. Bây giờ nàng chỉ muốn biết: Tiêu Vũ Sát rốt cuộc là như thế nào với Sở Lăng Húc? Cùng Sở Lăng Húc lại là loại quan hệ như thế nào?

Mặc dù Tiết U Nhiễm vạn phần không tình nguyện, nhưng nếu chuyện như trong tưởng tượng của nàng vậy thì hồng phúc. Đúng là nàng không thể đổi mặt với chuyện Sở Lăng Húc cùng Tiêu Vũ Sát chẳng những quen biết hai năm, thậm chí còn tâm đầu ý hợp. Lang hữu tình, thiếp có ý sao? Thật đúng là buồn cười. Nếu trời cao để cho Tiết U Nhiễm nàng sống lại, vì sao còn để cho Tiêu Vũ Sát xuất hiện trước nàng hai năm ở trong cuộc sống của Sở Lăng Húc?

Tư Nguyệt chuẩn bị tiếp tục nói về chuyện của Tiêu Vũ Sát, lại bị Tiết U Nhiễm lên tiếng ngăn lại. Tiết U Nhiễm khoát khoát tay, ý bảo Tư Nguyệt đi xuống nghỉ ngơi trước. Nàng không muốn nghe tiếp nữa. Huống chi chuyện của Tiêu Vũ Sát căn bản không cần Tư Nguyệt đi tìm hiểu, Tiết U Nhiễm đối với chuyện của nàng ta đã sớm biết rõ như lòng bàn tay.

Tiêu Vũ Sát, mười bảy tuổi, chỉ là một vị thiên kim nhà nghèo cực kì bình thường ở Tuyên thành mà thôi. Tiêu Thiên phụ thân của Tiêu Vũ Sát là lão bản một cửa hàng bán lương thực nhỏ ở Tuyên thành. Bản thân Tiêu Vũ Sát lớn lên xinh đẹp, tính tình hoạt bát, vẫn có thể xem là một quả tim* làm người khác vui vẻ [(*) Chả biết nó là gì nữa. :[ ] . Khuyết điểm duy nhất chính là tâm tính quá cao, luôn ham muốn gả vào nhà giàu sang.

Kiếp trước Tiêu Vũ Sát chính là chương mất những nhà nghèo đến Tiêu gia cầu hôn, cho nên đến lúc mười tám tuổi vẫn còn là khuê nữ. Lúc Tiêu Thiên vì hôn sự của nữ nhi bảo bồi sấu đến bạc tóc, thì Tiết U Nhiễm phải bà mai đến cửa bái phỏng. Có bà mai uốn ba tấc lưỡi, cộng thêm tài phú cực lớn của Sở gia, Tiêu Vũ Sát cuối cùng lựa chọn giảm bớt yêu cầu gả đến Sở gia làm thiếp.

Đúng vậy, kiếp trước Tiêu Vũ Sát là thiếp của Sở Lăng Húc. Người thiếp này còn là Tiết U Nhiễm tự mình phải bà mai tới cửa nạp về cho Sở Lăng Húc. Mà kết quả sau cùng lại làm cho Tiết U Nhiễm hối hận vạn phần. Nếu không phải năm đó rước sói vào nhà, thì sau đó làm sao có thể phát sinh đủ loại chuyện?

Bất kể như thế nào, thiếp chính là thiếp. Sở Lăng Húc chính thế chỉ có một, đó chính là nàng Tiết U Nhiễm! Đối với điểm này, Tiết U Nhiễm tuyệt đối có tự tin. Cho nên đời này nàng tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết, chờ đợi vận mệnh an bài. Nàng phải dựa vào cố gắng của chính mình cầm lại những thứ hạnh phúc vốn thuộc về nàng kia. Sở Lăng Húc, nhất định chỉ thuộc về một mình nàng.

"U Nhiễm, đã ngủ chưa?" Tiết Kỳ Văn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy hôm nay U Nhiễm có cái gì không đúng. Phụ vương trong triều sự vụ bề bộn, mẫu phi phải lo liệu sự vụ lớn nhỏ trong nhà. U Nhiễm từ nhỏ chính là đi theo hần người ca ca này lớn lên, cho nên hẳn đối với Tiết U Nhiễm luôn luôn cung chiêu sủng ái. Hẳn nhất định phải biết rõ ràng trên người U Nhiễm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu không hẳn khó có thể yên lòng.

"Ca ca, vào đi!" Cũng biết ca ca nhà mình không dễ lừa gạt, Tiết U Nhiễm cất cao giọng, hướng về phía ngoài cửa hô.

"Muội muội, mấy ngày nay ca ca bận rộn, không chú ý đến muội. Có trách ca ca hay không?" Tiết Kỳ Văn chậm rãi đi vào, trực tiếp ngồi ở đối diện Tiết U Nhiễm.

"Ca ca vội vàng xưng bá ở Tuyên thành, tất nhiên là không có thời gian để ý tới muội muội. Muội muội nào dám trách ca ca a?" Tiết U Nhiễm hừ lạnh nói. Cái người ca ca thông minh này của nàng, chính là thích đi vòng vèo. Có chuyện gì, trực tiếp hỏi không được sao?

"Làm sao có thể? Ai mà không biết Tiết Vương phủ tiểu Quận chúa là bảo bối trong lòng mọi người trong Tiết Vương phủ." Tiết Kỳ Văn vội vàng phủ nhận. Nếu như bị nha đầu U Nhiễm này ghi hận, cuộc sống sau này của hẳn chắc chắn sẽ không được trôi qua dễ chịu.

"Được rồi được rồi, ca ca muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi! Đừng quanh co lòng vòng nói những lời sáo rỗng này. Thật sự nghĩ rằng muội muội không biết ý định của những người đó?" Âm chỉ điều gì không cần nói cũng biết, Tiết U Nhiễm biết Tiết kỳ Văn chắc chắn hiểu rõ. Người trong phủ không có việc gì thích nói linh tinh, nàng không phải là không có nghe thấy. Chính là không muốn cùng những người đó so đo mà thôi. Nàng là Quận chúa cao cao tại thượng của Tiết Vương phủ, cũng không phải là đã nha đầu ở ngoài đường.

"Người không liên quan, cần gì để ý? Cũng chỉ là mấy tiểu sữu nhảy nhót mà thôi!" Vừa nhắc tới những người đó, Tiết Kỳ Văn vẻ mặt khinh thường. Hẳn chưa bao giờ đem những người đó để ở trong lòng, hẳn tin rằng những người đó lật không dậy nổi bao nhiêu sóng.

"Ca, các nàng không chỉ là mấy tiểu sữu nhảy nhót. Phải biết rằng tiểu sữu nếu như diễn thật tốt, cũng có thể lên được bàn, có thể gặp người." Tiết U Nhiễm kín đáo nhắc nhở Tiết Kỳ Văn không thể khinh thường. Chính là bởi vì bọn họ coi thường Tiết Tâm Lam, cho nên kiếp trước bọn họ mới có thể thua thảm như vậy. Chỉ là một Tiết Tâm Lam, thiếu chút nữa phá hủy cả Tiết Vương phủ....

"Ừ, trong lòng ca ca hiểu rõ. Không đề cập tới bọn họ, mất hứng. Tới, U Nhiễm ngoan, cùng ca ca nói một chút muội hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" U Nhiễm nói không sai, kiến càng lay cây, nên phòng vẫn phải phòng. Tiết Kỳ Văn trong lòng yên lặng ghi nhớ Tiết U Nhiễm nhắc nhở, sau đó hỏi tới mục đích chính lần này hẳn tới.

"Ca ca là muốn hỏi vì sao hôm nay ta đối với Thái tử điện hạ không hề để ý như trước kia nữa? Rất đơn giản, bỗng nhiên phát hiện không thú vị mà thôi." Tiết U Nhiễm thanh âm nhàn nhạt, nghe không ra bất kỳ tâm tình. Kiếp trước nàng quá mức cố chấp, oán hận trong lòng không chỉ có làm tổn thương chính nàng, còn làm tổn thương phu quân vô tội. Đối với đầu sỏ gây nên Tàn Trạch Dật, cuộc sống quý hôn suốt ba năm, Tiết U Nhiễm đã sớm quyết định không hề lãng phí tâm sức đi truy cứu những chuyện thị phi đã qua kia nữa.

"Muội nói là muội không thích Thái tử?" Lúc này ánh mắt Tiết Kỳ Văn nhìn Tiết U Nhiễm cực kỳ quái dị. Tiết Kỳ Văn cái gì cũng tin tưởng, duy nhất không tin tưởng chính là Tiết U Nhiễm sẽ buông tha Tàn Trạch Dật. Muội muội nhà mình từ nhỏ đã lập chí gả cho Tàn Trạch Dật. Không liên quan đến

vị trí Thái tử, không liên quan đến tương lai hần làm hoàng đế. Phần cổ chấp kia là tình cảm thanh mai trúc mã nhiều năm của hai người lắng đọng, là U Nhiễm xuôi nước xuôi gió kiên trì từ thuở nhỏ cho đến nay.

"Thích? Ca, ta thừa nhận ta đã từng thật sự thích hần. Không biết là thích, hay là rất thích. Thích đến mức ta nguyện ý vì hần làm tất cả mọi việc ta không muốn làm. Nhưng là, trái tim của hần thủy chung không có ở trên người của ta. Ta mệt mỏi, thật sự mệt mỏi....." Tiết U Nhiễm mất nhìn Tiết Kỳ Văn, nhưng ánh mắt lại trống rỗng mà bay xa.

Kiếp trước nàng vẫn kiên trì phản thích này, cuối cùng đổi lấy là chỉ có một mình nàng nhận lấy thương tích khắp người. Sau khi chết, ba năm nay nàng thật sự đã nghĩ thông suốt, quyết định bỏ qua. Tiết U Nhiễm có tự ái cùng kiêu ngạo của nàng. Ngụ một lần, chẳng những làm tổn thương chính mình, còn làm tổn thương tất cả những người yêu thương nàng. Đủ rồi....

Nhìn bị thương trên mặt U Nhiễm, trong lòng Tiết Kỳ Văn cũng nổi lên đau lòng, rồi lại cảm thấy rất khó hiểu. Lúc này U Nhiễm giống như đã trải qua lễ rửa tội đau thương. Chỉ một đêm, U Nhiễm rốt cuộc vì sao lại có biến hóa lớn như vậy?

Tiết Kỳ Văn không biết nội tình bên trong đó, nhưng là hần quyết định tạm thời để xuống suy nghĩ muốn tìm tòi nghiên cứu tất cả. Kéo tay U Nhiễm, bình tĩnh chống lại ánh mắt của nàng: "U Nhiễm, ca ca không biết vì sao đột nhiên muội lại nghĩ như vậy. Nhưng là muội nhất định phải tin tưởng ca ca, bất kể muội làm ra quyết định gì, ca ca vĩnh viễn đứng ở bên cạnh muội. Nếu như Tàn Trạch Dật dám làm tổn thương muội, ca ca tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hần."

Nhìn Tiết Kỳ Văn trước mắt, một chút xú bi thương trong lòng Tiết U Nhiễm bị dịu dàng cắn nuốt. Ca ca, kiếp trước huynh chính là vì muốn bảo vệ ta không bị tổn thương, mới đem chính mình vây khốn. Đời này, đến lượt muội muội đến bảo vệ huynh. Yên tâm, muội muội nhất định sẽ bảo hộ huynh, giúp huynh phát triển chí to nguyện lớn.

"U Nhiễm, nghĩ gì thế? Ca ca đang nói chuyện với muội đó!" Tiết Kỳ Văn buông tay, đứng dậy đi tới trước mặt Tiết U Nhiễm. Vươn tay ở trước mặt nàng quơ quơ, cố gắng đổi lại lực chú ý của Tiết U Nhiễm.

"Ta cũng biết ca ca hiểu ta nhất!" Tiết U Nhiễm chợt đứng thẳng dậy, thẳng tắp nhảy vào trong ngực Tiết Kỳ Văn. Ôm thật chặt Tiết Kỳ Văn, trên mặt Tiết U Nhiễm tràn đầy hạnh phúc.

U Nhiễm nha đầu này, rất lâu rồi chưa cùng hần người ca ca này làm nũng đấy! Tiết Kỳ Văn đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó cười cười. Dịu dàng ôm lấy Tiết U Nhiễm trong ngực, cười trêu nói: "Muội cũng đã lớn, còn cùng ca ca làm nũng? Cũng không sợ người khác chê cười!"

"Huynh là ca ca của ta, ta làm nũng với huynh thì làm sao? Cho dù tương lai ta gả cho người, ta cũng vẫn tìm ca ca làm nũng." Tiết U Nhiễm ngẩng đầu, bất mãn la ầm lên.

"Đứng, đứng, đứng! Chỉ cần phu gia tương lai của muội không đến tìm ca ca đánh nhau, ca ca tùy muội làm nũng, có được hay không?" Thấy U Nhiễm cuối cùng cũng khôi phục điều ngoa đặc thù của mình, Tiết Kỳ Văn vội vàng mềm giọng trấn an nói.

"Hần mới sẽ không đánh nhau! Hần chỉ biết ngậy ngậy lên lên vừa trốn vừa hờn dỗi." Nhớ đến phản ứng của Sở Lăng Húc lúc nàng không để ý đến hần trước kia, Tiết U Nhiễm quả trách nói.

"A? Vậy là U Nhiễm coi trọng tiểu phu lang nhà nào rồi hả?" Nghe thấy U Nhiễm nói, Tiết Kỳ Văn buồn cười hỏi. Thái tử điện hạ tuyệt đối sẽ không vừa len lén trốn vừa hờn dỗi, U Nhiễm xác định là nàng đang nói phu quân tương lai của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

"Ta..." Ý thức được mình không cẩn thận buột miệng nói ra, Tiết U Nhiễm nghẹn lời. Nàng bây giờ căn bản không biết Sở Lăng Húc, nàng cũng không thể cùng ca ca của mình nói Sở Lăng Húc là phu quân kiếp trước của mình đi?

"U Nhiễm muốn tìm một người phu quân như vậy, ca ca sẽ giúp muội lưu ý là được." Thấy muội muội nhà mình không nói ra, Tiết Kỳ Văn càng thêm khẳng định U Nhiễm chỉ là thuận miệng nói.

"Vậy ca ca nhất định phải mở to hai mắt giúp ta tìm. Người kia diện mạo nhất định phải anh tuấn, tính tình dịu dàng, biết vụng trộm câu kinh, sẽ không dấu vết quan tâm người.... Quan trọng nhất là trong lòng của hần chỉ có thể có một mình Tiết U Nhiễm. Bất kể Tiết U Nhiễm làm cái gì, cho dù là phạm phải thiên đại sai lầm, hần vẫn sẽ tha thứ cho Tiết U Nhiễm!" Tiết U Nhiễm cười nhạt nói ra yêu cầu của mình. Người như vậy, duy nhất trên đời này, chỉ có một mình Sở Lăng Húc mà thôi.

Tiết Kỳ Văn mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Tiết U Nhiễm. U Nhiễm, muội xác định là muội để cho ca ca tìm phu quân cho muội, chứ không phải là để cho ca ca tìm đến một tùy tùng? Còn phải là người có lòng trung thành, theo lệnh mà làm? Nói đến tùy tùng, Tiết Kỳ Văn chợt nhớ tới bên người muội muội nhà mình một người thị vệ cũng không có. Xem ra hần cần phải trở về suy tính thật kỹ mới được. Nghĩ như vậy Tiết Kỳ Văn gật đầu một cái, thu lại

suy nghĩ nói: "Người như vậy thật đúng là khó tìm. Nhưng không sao, vì U Nhiễm, ngày mai mai ca sẽ tìm đến cho muối một người như vậy."

"A? Ca ca đã có người để chọn lựa?" Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm lập tức ngóc. Nàng dám cam đoan bây giờ Tiết Kỳ Văn cũng không biết Sở Lăng Húc, sẽ không phải là nàng biến khéo thành vụng chứ? Không muốn a, nàng chỉ cần phu quân của nàng....

"Muội yên tâm, chỉ cần chờ là được rồi. Ngày mai ca ca sẽ đem người đến cho muội." Tiết Kỳ Văn trong lòng đã có dự tính, nói xong liền xoay người rời đi, hoàn toàn không cho Tiết U Nhiễm có cơ hội cự tuyệt.

"Ca ca, huynh chờ một chút. Ta...." Tiết U Nhiễm cố gắng mở miệng giải thích nàng chỉ nói đùa. Nhưng đã xoay người rời đi Tiết Kỳ Văn chỉ là đưa lưng về phía Tiết U Nhiễm khoát khoát tay, tiêu sái rời đi.

Thật đúng là tự bẽ mặt đập chân mình. Tiết U Nhiễm rầu rĩ ngồi trở lại trên ghế, vắt óc suy nghĩ ngày mai nên ứng đối như thế nào với người mà ca ca mình mang đến. Cũng không biết là ai trong đám bạn xấu của vị Tuyên thành tiểu Bá vương này, aiz! Ngày mai lại không được yên tĩnh....

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết Kỳ Văn đã hào hứng mang người đi tới Quận chúa các cửa Tiết U Nhiễm. Mới vừa vào cửa, Tiết Kỳ Văn liền la lớn: "U Nhiễm, ca ca đưa người phù hợp với yêu cầu của muội đến. Mau ra đây xem một chút!"

Tiết Kỳ Văn này, sao hiệu suất làm việc lại cao như vậy? Còn chưa nghĩ ra chính sách ứng đối Tiết U Nhiễm bắt mất bầu môi, chậm rì rì đi ra ngoài.

"Đến, U Nhiễm, đây chính là ca ca theo yêu cầu của muội tìm người tới cho muội." Vừa thấy Tiết U Nhiễm xuất hiện, Tiết Kỳ Văn rất là hưng phấn hô. Hắn vắt óc suy nghĩ suốt cả một buổi tối, mới cảm thấy người này thích hợp nhất với U Nhiễm.

Tiết U Nhiễm không quá mức hứng thú theo phương hướng Tiết Kỳ Văn chỉ nhìn sang. Di? Làm sao có thể? Ca ca đây là ý gì? Chẳng lẽ tối hôm qua nàng diễn tả có vấn đề?

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn trịnh trọng tiếp tục nói: "Tề Phong chính là bảo bối mà ca ca vắt óc tìm được. Hôm nay ca ca liền nhặn đau bỏ những thứ yêu thích, đem Tề Phong đưa cho muội. Sau này muội muội cần phải đối xử tử tế với Tề Phong mới phải."

"Tề Phong? Ca, huynh đùa cái gì vậy?" Tiết U Nhiễm nhìn chằm chằm lúc này đang có vẻ mặt không tha Tiết Kỳ Văn. Hắn đưa cho nàng một tòa băng sơn lớn như vậy là muốn làm gì? Người này, dịu dàng sẵn sàng? Nàng nhưng một chút cũng không nhìn ra.

Thấy U Nhiễm giống như có dấu hiệu nổi giận, Tiết Kỳ Văn vội vàng giải thích: "Không có, tuyệt đối không có! U Nhiễm a, ca ca tối hôm qua trở về suy nghĩ thật lâu. Thật sự là vắt hết óc suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui...." diendanlequydon

"Nói trọng điểm!" Tiết U Nhiễm mới lười phải nghe những lời vô nghĩa này, lạnh giọng nói. Ca ca rõ ràng là đang trì hoãn thời gian, cố làm ra vẻ bí mật để lừa gạt nàng.

Bị lãnh khí bỗng nhiên phát ra từ U Nhiễm hù dọa, Tiết Kỳ Văn không nói nhảm nữa, lấy lòng nói: "Đừng, trọng điểm. Trọng điểm là Tề Phong thật sự rất lợi hại, dùng rất tốt! Sau này muội muội sẽ biết."

Nhìn vẻ mặt 'Muội nhất định phải tin ta' của ca ca, Tiết U Nhiễm thăm than một hơi, nhẹ giọng hỏi: "Ta muốn hắn để làm gì?"

"Tề Phong dĩ nhiên là đưa cho muội muội làm thị vệ, cùng Tư Nguyệt giống nhau là người một nhà nha!" Tiết Kỳ Văn vừa nói vừa gật đầu. Thật ra thì hắn càng muốn nói là, ca ca thật sự cảm thấy người dịu dàng sẵn sàng không thích hợp với muội! U Nhiễm tính tình điệu ngoa, tìm thêm người tính tình dịu dàng sẵn sàng theo nàng. Sau này nàng còn không âm ỉ lật trời? Tề Phong cứng mềm không ăn, hy vọng có thể ràng buộc một chút U Nhiễm tùy ý làm bậy.

"Ta không muốn!" Tề Phong này vừa nhìn đã biết là không phải người hiền lành, khẳng định là không dễ sai bảo. Làm sao so được với Tư Nguyệt khéo léo nghe lời? Ca ca nhất định là cố ý phái người tới quản nàng, nàng mới sẽ không ngu tự tìm phiền toái.

"Không muốn? Vậy ca ca đem Thanh Lạc đưa tới cho muội?" Tiết Kỳ Văn cười mà không cười để nghị.

"Muốn, muốn! Tề Phong rất tốt, muội muốn hắn. Thanh Lạc, vẫn là ca ca giữ lại cho mình đi!" Nghe thấy Tiết Kỳ Văn muốn đem thiếp thân thị vệ của hắn đưa tới đây, Tiết U Nhiễm thay đổi không tình nguyện lúc trước, lôi kéo Tiết Kỳ Văn nói. Thanh Lạc, nàng vẫn là xin thứ cho kẻ bất tài. Thanh Lạc làm việc hiệu suất quả thực rất cao, nhưng mà cái tính nói nhiều kia nàng chịu không nổi.

"A? Muội muội dự định muốn Tề Phong? Thật ra thì Thanh Lạc cũng rất tốt. Mọi chuyện đều làm được đến giọt nước không lọt, không sơ hở...." Tiết Kỳ Văn cố ý ở trước mặt U Nhiễm khen Thanh Lạc rất tốt. U Nhiễm sợ nhất là phiền toái, Thanh Lạc tính tình chỉ cần không vừa mắt, chuyện gì cũng phải trông nom. Cuối cùng khiến U Nhiễm vừa nhìn thấy Thanh Lạc liền nhức đầu, vừa nhắc tới Thanh Lạc liền biến sắc.

"Ừ! Tề Phong tốt nhất, muội muội muốn hắn! Những người khác, ai tới muội cũng không cần!" Tiết U Nhiễm về mặt kiên định nói. Nàng tuyệt không muốn Thanh Lạc, Thanh Lạc cùng ma ma bên cạnh mẫu phi không có gì khác nhau. Nàng thật sự không muốn ăn cơm còn bị nhắc nhở là không hợp lễ nghi....

"Nếu muội muội kiên trì như vậy, vậy cũng tốt! Ca ca liền đem Tề Phong để lại cho muội. Muội muội cùng Tề Phong trước cố gắng bồi dưỡng tình cảm một chút đi, ca ca đi trước. Nếu không Thanh Lạc lại đi tìm." Thấy U Nhiễm đã đáp ứng, Tiết Kỳ Văn không lưu lại nữa, chuẩn bị rời đi.

"Được, ca ca đi thông thả, đi thông thả!" Trong miệng thì nói đi thông thả, nhưng vẻ mặt của Tiết U Nhiễm lại giống như đuổi ôn thần, ước gì Tiết Kỳ

Vấn lập tức rời đi. Thanh Lạc muốn tới? Chuyện kinh khủng cỡ nào a!

Buồn cười vỗ vỗ đầu U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn lắc đầu một cái. Nhìn Tề Phong một cái, đứng dậy ra cửa.

"Người tên là Tề Phong?" Tiễn Tiết Kỳ Văn đi, Tiết U Nhiễm hướng về phía Tề Phong từ lúc bước vào cửa cũng chưa từng mở miệng hỏi.

Tề Phong lạnh lùng đứng ở đó, khẽ gật đầu.

"Bảo bối của ca ca?" Thấy gương mặt không biểu cảm của Tề Phong, Tiết U Nhiễm cười đến đắc ý. Hừ! Cũng không tin người không có phản ứng!

Nghe được vấn đề của Tiết U Nhiễm, lãnh khí trên người Tề Phong càng nặng hơn, nhưng vẫn không nói một câu.

"Nên làm gì thì đi làm đi!" Thấy loại phản ứng này của Tề Phong, Tiết U Nhiễm buông tha cho ý niệm tiếp tục gây khó khăn cho Tề Phong. Nàng thừa nhận là nàng cố ý nhắm vào Tề Phong. Ai bảo ca ca bỗng nhiên đưa đến cho nàng một tòa băng sơn, cuộc sống sau này của nàng chắc chắn sẽ không được thoải mái như trước kia.

Vốn chuẩn bị tiếp tục chịu đựng Tiết U Nhiễm gây khó khăn Tề Phong trong lòng sùng sốt, không nghĩ tới dễ dàng như vậy đã qua được cửa ải. Sáng nay tiểu Vương gia tìm đến hắn, nói với hắn là tiểu Quận chúa đến nay vẫn chưa có thiệp thân thị vệ, hỏi hắn có nguyện ý đến Quận chúa các này hay không. Thật ra thì hắn không muốn, nhưng là cuối cùng hắn vẫn đáp ứng. Đầu nói Tiết Vương phủ tiểu Quận chúa khó hầu hạ nhất, mới vừa rồi hắn cũng thấy được. Thậm chí trước khi rời đi tiểu Vương gia còn gửi cho hắn một ánh mắt 'Tự cầu nhiều phúc'.....

"Người không biết làm gì? Từ Nguyệt, người có chuyện gì cần người giúp một tay hay không?" Thấy Tề Phong vẫn đứng bất động, Tiết U Nhiễm mở miệng hỏi Từ Nguyệt đang bận rộn ở bên ngoài. Cho nên nói, nhiều thị vệ cũng là một chuyện phiền toái đúng không? Còn phải phí tâm tìm việc cho hắn làm.

"Quận chúa, một mình Từ Nguyệt làm được." Từ Nguyệt đứng ở bên ngoài ló đầu vào, gương mặt thụ sủng nhược kinh*.

(*) Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

"Không được! Người phân một ít việc cho Tề Phong làm. Tùy tiện cái gì cũng được!" Tiết U Nhiễm cứng rắn yêu cầu nói. Tề Phong đột nhiên đến, nàng trong một lát thật đúng là không nghĩ được để cho Tề Phong làm việc gì.

"Như vậy a, vậy người có thể giúp ta mức nước không?" Từ Nguyệt nghĩ đi nghĩ lại, thử thăm dò Tề Phong mặt lạnh như băng, hỏi. Người tiểu Vương gia đưa tới, nhìn qua thật là khó chung sống... diendanlequydon

Mức nước? Tiểu Vương gia là có ý đưa hắn tới đây nhận khảo nghiệm phải không? Tề Phong trong lòng im lặng, tự an ủi bản thân đi về phía giếng nước.

"Hắn... Quận chúa, hắn tại sao có thể không để ý tới người khác?" Từ Nguyệt vẻ mặt ủy khuất hướng về phía Tiết U Nhiễm hô. Tề Phong này, nàng hòa nhã hỏi hắn, hắn lại có thể làm như không thấy?

"Ừ, không để ý tới người khác quả thật không đúng. Từ Nguyệt, sau này hắn liền giao cho người nha!" Trong đầu Tiết U Nhiễm chợt thoáng qua một cái ý niệm, cười ha hả nói. Từ Nguyệt và Tề Phong, nhìn qua cũng không sai a!

"Giao cho ta? Được, Từ Nguyệt bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Không có chú ý tới mình bị Quận chúa thiết kế Từ Nguyệt thề son sắt nói. Nàng nhất định phải dạy người này nên chung sống với người khác như thế nào. Mặt lạnh, còn không để ý tới người khác, thật là quá đáng.

"Từ Nguyệt, Quận chúa ta tin tưởng người nhất định có thể." Thấy ý chí chiến đấu của Từ Nguyệt dâng cao, Tiết U Nhiễm rất nể tình gật đầu một cái.

Ở bên ngoài nghe thấy đối thoại của một chủ một tớ Tề Phong phá lệ quay đầu liếc mắt một cái. Hắn rất muốn biết rốt cuộc người nào đồn đãi tiểu Quận chúa là một chủ tử khó hầu hạ. Nếu không phải là không muốn các huynh đệ của mình bị đưa đến đây chịu ngược đãi, hắn cần gì phải lấy thân mạo hiểm? Nhưng là bây giờ xem ra, hắn giống như tin lời đồn sai.....

"Cái đó... Từ Nguyệt a, Quận chúa nhà người muốn đi ra ngoài..." Sau khi ăn xong cơm trưa, Tiết U Nhiễm trong lòng mong nhìn Từ Nguyệt ở bên cạnh. Nha đầu này mấy ngày hôm nay lấy được chỉ thị của mẫu phi, phải trông coi nàng thật kỹ. Từ Nguyệt nha đầu này thật sự làm theo, làm cho nàng không thể không cùng nha đầu này nài nỉ.

"Không được! Vương phi nói, Quận chúa tốt nhất nên sống ở trong phủ." Từ Nguyệt lập tức lắc đầu. Quận chúa thân phận cao quý, không thể để cho Quận chúa tùy ý ra phủ. diendanlequydon

Tiết U Nhiễm cũng không nói, không chớp mắt nhìn Từ Nguyệt. Đối phó Từ Nguyệt, dùng chiến thuật tâm lý là hữu hiệu nhất.

"Quận chúa, thật sự không được. Vương phi cũng là vì tốt cho ngài. Ngài nghĩ a, nếu như ngài ở bên ngoài gặp kẻ xấu thì phải làm thế nào?" Trong lòng Từ Nguyệt vạn phần rối rắm. Nàng không muốn Quận chúa nhà mình không vui, nhưng là nàng cũng không thể cãi lệnh của Vương phi.

"Không sợ, không phải là còn có Tề Phong ở đây sao! Mang theo Tề Phong, bảo đảm không thành vấn đề!" Tiết U Nhiễm chỉ Tề Phong ở một bên, cười nói. Xem ra nhận lấy Tề Phong cũng không phải là không có lợi, ngày đầu tiên đã có công dụng rồi.

"Quận chúa, tương lai ngài phải làm Thái tử phi. Nếu như bị người ngoài nhìn thấy ngài xuất hiện ở trên phố, đối với thanh danh của ngài không tốt. Ngài

cũng nên nghĩ đến Thái tử điện hạ một chút đúng không?" Tư Nguyệt tiếp tục khuyên giải nói. Trong lòng Quận chúa luôn lấy Thái tử điện hạ làm trọng. Vì Thái tử điện hạ, bao nhiêu khổ Quận chúa cũng có thể chịu. Tư Nguyệt mặc dù đau lòng, nhưng cũng yên lặng nghe theo tất cả quyết định của Quận chúa nhà mình.

"Tề Phong, người trước bị lỗi tai. Lỗi tiếp theo, không thích hợp cho người nghe." Biết người mà ca ca nhà mình đưa tới sẽ không thể một chút bản lĩnh cũng không có, Tiết U Nhiễm ý bảo Tề Phong đi trước tránh một chút.

Lạnh lùng nhìn Tiết U Nhiễm một cái, Tề Phong đi ra ngoài cửa đứng. Bị lỗi tai? Yêu cầu của tiểu Quận chúa thật khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Tư Nguyệt, lời kể tiếp ta chỉ nói với người một lần. Người đừng tâm nghe cho ta, không được có dị nghị." Tiết U Nhiễm vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tư Nguyệt. Làm thấp thân tỳ nữ của nàng, Tư Nguyệt nhất định phải biết tâm ý chân thật của nàng mới được. Nếu không, sau này sẽ rất phiền toái.

Ý thức được chuyện nghiêm trọng, Tư Nguyệt mạnh mẽ gạt đầu, cam đoan nói: "Quận chúa, ngài nói! Tư Nguyệt nhất định chăm chú nghe."

"Tư Nguyệt, chuyện trước kia ta không muốn nhắc lại. Về phần Thái tử điện hạ, đó là người trong lòng của Nhị tiểu thư. Từ nay về sau, hần cùng với Quận chúa nhà người một chút quan hệ cũng không có. Sau này ở Quận chúa các của ta, không cho người lại nhắc tới hần. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ tuyệt đối không nhắc tới hần." Tiết U Nhiễm vẻ mặt rất kiên định, kiên định đến mức Tư Nguyệt muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

"Tư Nguyệt, ta biết trong lòng người thấy cực kỳ không hiểu. Trước kia, quả thật ta rất hy vọng có thể cùng Thái tử điện hạ kết liền cành. Đây đã từng là tâm nguyện cả đời ta muốn cố gắng làm được." Thấy trên mặt Tư Nguyệt tràn đầy không hiểu, Tiết U Nhiễm tiếp tục nói.

"Vậy ngài vì sao? Bởi vì Nhị tiểu thư sao? Quận chúa, Nhị tiểu thư thua kém ngài, thật..." Không nghĩ tới Quận chúa lại sẽ cùng nàng giải thích, Tư Nguyệt cũng không tiếp tục chú ý tới chủ tớ phân chia, mở miệng an ủi Quận chúa. Quận chúa nhà mình xinh đẹp là chuyện Nhị tiểu thư không cách nào sánh bằng, thân phận càng là chuyện mà Nhị Tiểu thư mong mỏi cũng không được....

"Không phải vậy, cùng Nhị tiểu thư không liên quan. Tư Nguyệt, người thật sự là không phát hiện được, thái độ của Thái tử điện hạ đối với Quận chúa nhà người cùng thái độ đối với Nhị tiểu thư?" Tiết U Nhiễm cười nhạt nhìn về phía Tư Nguyệt. Hôm nay, nàng quyết định đem quyết định của nàng nói rõ ràng với nha đầu này. Không chỉ có bởi vì ngày sau Tư Nguyệt có thể giúp nàng, càng thêm bởi vì Tư Nguyệt là thật tâm suy nghĩ cho nàng.

"Thái tử điện hạ và ngài từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với ngài rất ôn hòa. Nhị tiểu thư tính tình nhu nhược, Thái tử điện hạ đối với Nhị tiểu thư có vẻ..." Nghiêm túc nhớ lại thái độ của Thái tử điện hạ đối với Quận chúa nhà mình và Nhị tiểu thư, Tư Nguyệt mở miệng nói ra cảm giác của mình. Nhưng là nói xong lời cuối cùng, nàng phát hiện nàng lại nói không ra hai chữ kia.

"Dịu dàng. Thái tử điện hạ đối với Nhị tiểu thư nhà chúng ta có vẻ dịu dàng, có đúng hay không? Người nên biết, Thái tử điện hạ dịu dàng với nàng cũng không phải bởi vì Nhị tiểu thư tính tình nhu nhược. Đối với ta ôn hòa, cũng không phải bởi vì cùng Quận chúa ta tương đối quen biết. Truy cứu nguyên nhân kia, cũng chỉ là trái tim của Thái tử rất cuộc là ở trên người nào mà thôi. Trước kia ta vẫn không chịu đối mặt với sự thật này. Nhưng là bây giờ, ta không muốn tiếp tục lừa mình dối người nữa. Tư Nguyệt, người hiểu ý của ta sao?" Nhìn vẻ mặt càng ngày càng hiểu rõ trên mặt Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm biết Tư Nguyệt nhất định sẽ lựa chọn đứng về bên phía nàng.

"Quận chúa, ngài chịu ủy khuất!" Hiểu ra tất cả Tư Nguyệt vừa nói vừa khóc.

"Người nha đầu này, khóc cái gì? Đây là phúc khí của Quận chúa nhà người. Người nghĩ xem, nếu như tương lai ta thật sự gả vào trong cung, chờ chúng ta còn không biết là ngày gì đây! Hiện tại rất tốt a! Quận chúa ta có thể gả cho một người bình thường, còn có thể tìm cho nha đầu người một người có thể tin được. Có sao mà không làm?" Tiết U Nhiễm đưa khăn tay cho Tư Nguyệt, cười mắng. Kiếp trước nàng đã sớm khóc đủ rồi. Đời này, nàng tuyệt đối sẽ không vì người kia mà rơi một chút nước mắt nào nữa.

"Quận chúa." Tư Nguyệt thế nào cũng không nhịn được, khóc nức nở.

Không ngờ tới sự an ủi của nàng chẳng những không đổi lấy được nụ cười của Tư Nguyệt, ngược lại làm nàng khóc thương tâm hơn. Tiết U Nhiễm bất đắc dĩ đứng dậy, đi tới bên người Tư Nguyệt. Nhẹ nhàng ôm lấy nàng, không ngừng trấn an nói: "Đừng khóc a! Người tiếp tục khóc nữa, biến xấu sẽ không ai thèm lấy."

"Tư Nguyệt không lấy chồng, Tư Nguyệt đi theo Quận chúa cả đời!" Ngẩng lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn khóc như mưa, Tư Nguyệt kiên định nói.

"Như vậy Quận chúa nhà người sẽ rất có lỗi. Tư Nguyệt nhà chúng ta là một cô nương tốt, tương lai nhất định phải tìm một người tốt. Sau đó sẽ sinh mấy tiểu oa nhi, bình yên sống qua ngày mới đúng." Tiết U Nhiễm cười giòn giã giống như nói ra tính toán trong lòng nàng. Đời này, nàng nhất định sẽ an bài cho Tư Nguyệt một cuộc sống tốt đẹp.

"Quận chúa, Tư Nguyệt không nói chuyện với ngài nữa!" Nghe thấy Quận chúa nhà mình ngay cả oa nhi cũng đều nói ra, Tư Nguyệt xấu hổ quên mất thân phận của mình, bất mãn là ầm lên.

"Được, không nói. Vậy ngươi cũng đừng khóc. Nếu để cho người khác nhìn thấy, Quận chúa điều ngoa tùy hứng nhà ngươi lại thành đề tài nói chuyện của mọi người trong phủ. Ngay cả thiếp thân nha đầu đều bị làm khóc..." Cầm lấy khăn tay trong tay Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm giúp Tư Nguyệt lau khô nước mắt.

"Ngài mới không điều ngoa, là các nàng nói vậy!" Vừa nói đến chuyện này, Tư Nguyệt liền tức giận bất bình. Quận chúa nhà nàng chính là tính khí của tiểu hài tử, tới nhanh đi cũng nhanh. Quận chúa chưa bao giờ có ý định hại người, cũng chưa bao giờ đánh chửi nàng. Quận chúa thật sự là một chủ tử rất tốt rất tốt, chẳng qua là những người trong phủ thích nói huyền thuyên.

"Người khác nói thế nào là chuyện của họ, Chúng ta không cần thiết phải theo chân bọn họ chấp nhặt. Sau này nếu như nghe thấy bọn họ nói, ngươi liền đi xa một chút. Nếu như không cẩn thận bị người khi dễ, quay về nói với Quận chúa nhà ngươi. Người của Quận chúa các của chúng ta cũng không phải là để cho người khác khi dễ, biết không?" Nhớ tới thời gian Tư Nguyệt ở Sở gia im hơi lặng tiếng, Tiết U Nhiễm không yên dạn dò. Mặc dù Tiết Vương phủ này còn chưa có người nào dám khi dễ người của nàng, nhưng cũng phải phòng ngừa ngộ ngờ.

"Dạ, Tư Nguyệt biết. Tư Nguyệt sẽ không rước lấy phiền toái cho Quận chúa." Biết Quận chúa nhà mình sợ phiền toái, Tư Nguyệt gật đầu một cái.

"Không phải là phiền toái, là ngươi phải bảo vệ chính mình." Tiết U Nhiễm mặt nghiêm nghị sửa chữa nói. diendanlequydon

"Dạ, Quận chúa đối với Tư Nguyệt thật tốt!" Tư Nguyệt cảm động không biết phải nói cái gì cho phải.

"Thật là nha đầu ngốc! Ngươi là tỷ nữ của Quận chúa ta, không đối với ngươi tốt thì đối với ai tốt?" Tiết U Nhiễm điểm trán Tư Nguyệt một cái, cười mắng.

"Dù sao Quận chúa vẫn tốt nhất!" Tư Nguyệt mới không quản nhiều như vậy, kiên trì cảm thụ trong lòng nàng.

"Nếu Quận chúa ta đây tốt nhất, có phải là Tư Nguyệt nên bồi Quận chúa ta đi ra ngoài một chút hay không?" Tiết U Nhiễm nhân cơ hội nói.

"Này..." Nói tới đi ra ngoài, Tư Nguyệt vẫn còn có chút do dự. Quận chúa thân phận cao quý, sao có thể tùy ý đi ra ngoài?

"Được rồi! Tư Nguyệt, Tư Nguyệt tốt của ta, không phải là còn có Tề Phong ở đây sao! Chúng ta mang theo Tề Phong len lén chạy ra ngoài, không bị người phát hiện không được sao?" Tiết U Nhiễm vui vẻ chỉ ra điểm mấu chốt.

Thấy Quận chúa nhà mình thật sự rất muốn đi ra ngoài, Tư Nguyệt không do dự nữa. Chỉ cần Quận chúa vui vẻ, đi ra ngoài thì đi ra ngoài. Cùng lắm thì sau khi trở lại, nàng sẽ đi tìm Vương phi nhận tội.

"Được! Nếu như vậy, thay quần áo đi!" Cuối cùng cũng thuyết phục được Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm hưng phấn xoay người đi đổi sang quần áo thường.

Nghe bên trong nhà một chúa một bộc một hồi khóc một hồi cười, đứng ở cửa Tề Phong yên lặng không nói. Về mặt lạnh lùng bất tri bất giác thoáng nhu hòa một chút, thân thể lúc nào cũng giữ vững căng thẳng cũng theo đó buông lỏng một chút. Tiết U Nhiễm, thật ra là một chủ tử rất tốt đi? Đi theo bên người nàng, giống như cũng là một cái lựa chọn tốt.

"Tề Phong, Quận chúa ta cùng Tư Nguyệt muốn đi ra ngoài. Ngươi có muốn đi cùng hay không? Không muốn đi cũng không sao, ngươi tự đi sắp xếp chuyện tiếp theo." Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt đi ra, cùng Tề Phong thương lượng nói.

"Thuộc hạ phải bảo vệ Quận chúa." Tề Phong khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, kiên định nói. Hắn đã đáp ứng tiểu Vương gia tới Quận chúa các này, tất nhiên phải bảo vệ Quận chúa chu toàn. diendanlequydon

"A, được rồi! Vậy thì cùng đi ra ngoài. Vừa đúng, ngươi còn có thể giúp Tư Nguyệt cảm đồ." Nếu Tề Phong nguyện ý đi cùng, vậy thì để hắn đi theo đi! Dù sao hôm nay nàng đi muốn đi một nơi nhìn một chút mà thôi, không có gì phải che giấu.

Nghe thấy câu nói sau cùng của Tiết U Nhiễm, Tề Phong đề xuống bất mãn trong lòng, thật vất vả mới giữ vững được tâm tình kích động. Nếu như đám huynh đệ kia của hắn biết hắn phụng bồi tiểu Quận chúa đi dạo phố, thậm chí bị Quận chúa biến thành gã sai vặt cảm đồ. Hắn nhất định là không có mặt mũi gặp người!

"Tư Nguyệt, ngươi biết Khách Duyệt Lâu sao?" Ở trên đường tùy ý mua một chút đồ, Tiết U Nhiễm giống như vô ý mở miệng hỏi.

"Quận... Tiểu thư nói chính là Sở gia Khách Duyệt Lâu? Tư Nguyệt biết. Khách Duyệt Lâu là tửu lâu số một ở Tuyên thành, buôn bán khá tốt. Nghe nói món ăn ở đó rất tinh xảo, dân đến không ít Hoàng thân quốc thích đến thưởng thức mỹ vị. Tiểu thư muốn đi xem?" Nhắc đến những tin đồn này, Tư Nguyệt nói say sưa ngon lành.

"Ừ. Biết nó ở đâu không? Dẫn đường!" Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, phân phó nói.

"Biết, biết. Đi bên này!" Tư Nguyệt trong tay ôm vật, vui vẻ đi trước dẫn đường. Tuyên thành Đệ nhất lâu, nàng chính là không thể chờ đợi muốn đi tìm hiểu một chút.

Tiết U Nhiễm nhân dịp liếc mắt nhìn về phía Tề Phong đang xách đầy đồ, ý bảo đuổi theo. Không nói thêm gì nữa, một nhóm ba người rất nhanh đã đi

đến Khách Duyệt Lâu.

Khách Duyệt Lâu, danh xưng với thực là tửu lâu số một ở Tuyên thành, từ bên ngoài đến bên trong đều làm cho người ta có một cảm giác: khí phái. Khách ra vào ăn mặc hoa lệ, không phú cũng quý. Nhìn khách nói liền không dứt, Tiết U Nhiễm cảm khái vô cùng: đây chính là Khách Duyệt Lâu của phu quân sao?

Phu quân đã từng nói Khách Duyệt Lâu là sản nghiệp mà hắn tự hào nhất. Nơi này là đất mà người phú quý tụ tập ở Tuyên thành. Khách Duyệt Lâu là nơi biểu tượng cho thân phận của khách, cũng là biểu tượng cho địa vị của Sở gia. Hắn vẫn rất muốn mang Tiết U Nhiễm đến nhìn một chút. Nhưng khi đó Tiết U Nhiễm thủy chung làm mặt lạnh với Sở Lăng Húc, chưa bao giờ đem đặt ở trong lòng. Đối với lời của hắn, càng thêm mất điếc tai ngơ, sao có thể cùng hắn đi Khách Duyệt Lâu?

Gã đến Sở gia năm năm chưa từng nhìn qua Khách Duyệt Lâu, sau khi sống lại lần đầu tiên Tiết U Nhiễm tới Khách Duyệt Lâu, trong bụng ngàn chuyện trăm chuyện, trên mặt lại không hiện ra nửa phần. Theo tiểu nhị của Khách Duyệt Lâu đi lên lầu hai, Tiết U Nhiễm tùy ý chọn một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Đến bên cửa sổ ngồi xuống, Tiết U Nhiễm không có tí mảy may quan sát bộ dáng của Khách Duyệt Lâu, chỉ lặng yên cảm thụ không khí của Khách Duyệt Lâu. Khách Duyệt Lâu nằm trên con đường phồn hoa nhất Tuyên thành, ngoài cửa sổ là dòng người huyền ảo. Tiết U Nhiễm tràn đầy không mục đích nhìn người đến người đi ở trên đường, chỉ để nhìn cái thế giới xa lạ mà kiếp trước nàng chưa bao giờ dụng tâm chú ý.

"À? Đó không phải là Thanh Lạc sao? Sao Thanh Lạc lại ở chỗ này?" Từ Nguyệt ở một bên nhìn xung quanh bỗng nhiên sợ hãi kêu lên. diendanlequydon

Thanh Lạc? Thanh Lạc xuất hiện ở đây, vậy ca ca nhất định là cũng ở đây. Tiết U Nhiễm quay đầu, theo tầm mắt Từ Nguyệt nhìn sang.

"Tiểu thư, còn có, còn có..." Từ Nguyệt chỉ vào nam tử áo đen bên cạnh Thanh Lạc, muốn kêu rồi lại không dám lên tiếng. Quận chúa nói qua, sau này không được nói đến người kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

"Mặc Bắc." Tiết U Nhiễm tốt bụng tiếp nhận lời nói của Từ Nguyệt, nói ra tên của người kia. Từ Nguyệt này, phải dùng tới phản ứng lớn như vậy sao?

"Tiểu thư, hắn...kia..." Từ Nguyệt vẻ mặt khẩn trương, không biết nên nói như thế nào mới đúng. Mặc Bắc đứng bên ngoài phòng bao, đó không phải là nói Thái tử điện hạ ở bên trong ghế lô sao? Nhớ đến vừa rồi Quận chúa phân tích tình hình thực tế cho nàng, bây giờ Từ Nguyệt đối với Thái tử điện hạ không có một tia thiện cảm.

(*) Phòng bao: Phòng được thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi.

"Ừ, Từ Nguyệt, đừng khẩn trương. Không có gì, thuận theo tự nhiên là được." Vỗ vỗ tay Từ Nguyệt, Tiết U Nhiễm ôn nhu trấn an nói.

"Thiếu gia, khách quý đang ở trong phòng bao này chờ ngài." Một thanh âm mang theo chút nịnh hót từ cầu thang truyền đến, hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Biết. Trương chương quỹ, người đi trước chuẩn bị chút món ăn chiều bài* mang đến đây." Giọng nói ôn hòa truyền đến, động đến trái tim Tiết U Nhiễm.

(*) Món ăn chiều bài là món ăn ngon nhất của một tửu lâu.

Phu quân? Sao hôm nay hắn lại đến Khách Duyệt Lâu? Cuối mỗi tháng không phải đều phải kiểm tra sổ sách ở khắp nơi sao? Nhìn Sở Lăng Húc đi vào ghế lô mà Thanh Lạc và Mặc Bắc đang coi giữ, Tiết U Nhiễm lập tức hiểu tất cả. Xem ra, nhất định là cùng Tần Trạch Dật không thoát được quan hệ.

Bình tĩnh nhìn gian phòng đã đóng cửa lại, Tiết U Nhiễm trong lòng cười khò không thôi. Tuyên Nguyên năm thứ mười a! Kiếp trước Tuyên Nguyên năm thứ mười nàng vượt qua như thế nào đây? Đúng rồi, tháng năm năm ấy Thái tử ca ca bỗng nhiên đối với nàng rất là dịu dàng. Mỗi ngày sau khi hạ triều, nhất định sẽ đến Tiết Vương phủ ngồi một lát. Mà nơi đến tất nhiên là Quận chúa các của nàng. Ba tháng kia là ba tháng hạnh phúc nhất của nàng.

Sau đó, một ngày trong tháng tám, Thái tử ca ca về mặt u sầu xuất hiện ở Quận chúa các. Lúc đó, tràn đầy lòng nàng chỉ có một mình Tần Trạch Dật, tất nhiên là đối với sự thay đổi cảm xúc của hắn rất là để ý. Cảnh tượng hôm đó đến hôm nay vẫn còn rõ ràng ở trước mắt nàng. Năm năm gã đến Sở gia kia, mỗi lần nhớ tới ngày đó, nàng đều sẽ đau triệt nội tâm.

"Thái tử ca ca, huynh có chuyện gì phiền lòng sao?" Khi đó nàng ngây ngốc nôn nóng thay Tần Trạch Dật, muốn suy nghĩ thay Tần Trạch Dật, thậm chí mưu toan vì hắn loại trừ ưu sầu khổ não.

"U Nhiễm, muội biết tâm nguyện lớn nhất đời này của Thái tử ca ca là gì sao?" Trầm mặc hồi lâu Tần Trạch Dật vẻ mặt mong đợi hỏi.

"Tâm nguyện lớn nhất của Thái tử ca ca tất nhiên là một ngày kia đi lên Đại Bảo*, vì dân chúng Tuyên Quốc lập ra thời kỳ thái bình thịnh thế." Từ nhỏ cùng nhau lớn lên sao Tiết U Nhiễm lại không biết suy nghĩ trong lòng Tần Trạch Dật, cười duyên nói.

(*) Đại bảo: Ngôi vị hoàng đế.

"U Nhiễm, muội thật là người tri kỷ của Thái tử ca ca. Chẳng qua là, hôm nay... Ai!" Tần Trạch Dật ừ ừ cúi đầu, muốn nói lại thôi.

"Thái tử ca ca có lời thì cứ nói thẳng, cần gì ấp a ấp úng? Chẳng lẽ là còn cái gì không thể cùng U Nhiễm nói?" Thấy dáng vẻ này của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm có chút nóng lòng thúc giục.

Tần Trạch Dật vẻ mặt rất khó xử, cuối cùng mở miệng nói: "U Nhiễm có biết Sở gia thương gia số một ở Tuyên Quốc?"

"Sở gia? Biết a! Nghe nói Sở gia phú khả địch quốc, là nhà giàu số một ở Tuyên Quốc chúng ta." Tiết U Nhiễm không có suy nghĩ nhiều, nói ra những chuyện nàng biết về Sở gia.

"Vậy muội có biết Sở Lăng Húc hiện đang là Sở gia đương gia?" Tần Trạch Dật vẻ mặt rất phức tạp, mang theo một tia áy náy, mang theo một tia không tha, mang theo một tia kiên quyết.

"Sở gia đương gia? Cái này thì chưa từng nghe nói." Tiết U Nhiễm lắc đầu một cái. Không phải là Sở Lăng Húc không đủ nổi danh, chẳng qua là cả trái tim nàng đều đặt vào trên người Thái tử ca ca, căn bản không rảnh chú ý đến người khác.

Nghe được Tiết U Nhiễm trả lời, trái tim Tần Trạch Dật dâng lên một tia quái dị. U Nhiễm, mặc dù điều ngoa tùy hứng, lại ngây thơ chỉ thích một mình hần. U Nhiễm như vậy, thật ra thì cũng không phải là khiến người chán ghét như vậy. Chỉ có điều, việc lớn trước mắt, cho dù không công bằng đối với U Nhiễm, hần cũng nhất định phải làm như vậy. Lần nữa giữ vững quyết tâm Tần Trạch Dật rút cuộc nói ra tính toán mà hần vẫn mưu tìm: "U Nhiễm, nếu như Thái tử ca ca muốn muội gả cho Sở Lăng Húc. Muội có đồng ý không?"

"Cái gì? Thái tử ca ca, huynh..." Lời của Tần Trạch Dật giống như thiên lôi, nặng nề đánh vào trái tim Tiết U Nhiễm. Tiết U Nhiễm ngây người tại chỗ, không dám tin nhìn Tần Trạch Dật.

"U Nhiễm, Sở gia sẽ là một nhà chồng rất tốt. Thái tử ca ca đã gặp qua Sở Lăng Húc, hần thật sự là một chỗ dựa có thể thể gặp nhưng không thể cầu." Không nhìn Tiết U Nhiễm khiếp sợ, Tần Trạch Dật tiếp tục nói.

"Thái tử ca ca, huynh biết rõ trong lòng U Nhiễm chỉ có một người là huynh. Vì sao huynh lại gả U Nhiễm cho người khác?" Tiết U Nhiễm là một cô nương không có bất kỳ tâm cơ nào, lúc này tất nhiên là lộ ra cõi lòng không chút nào giữ lại.

"U Nhiễm, muội là một cô nương rất tốt, Thái tử ca ca cũng rất thích muội. Nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, Thái tử ca ca tuyệt đối không muốn gả muội cho hần. Chính là bởi vì muội là người mà Thái tử ca ca rất tin tưởng, Thái tử ca ca mới có thể lựa chọn gả muội đến Sở gia. Thái tử ca ca nhất định phải lấy được sự giúp đỡ của Sở gia!" Tần Trạch Dật dịu dàng an ủi Tiết U Nhiễm, nhưng trong miệng lại nói lời tuyệt tình. Hần tin tưởng nếu như U Nhiễm biết chỗ khó xử của hần, lấy tính tình của U Nhiễm nhất định sẽ lựa chọn giúp hần.

"Là bởi vì Thái tử ca ca cần Sở gia, mới để cho U Nhiễm gả qua lôi kéo Sở gia sao? Không phải là bởi vì Thái tử ca ca ghét U Nhiễm, mới muốn đem U Nhiễm gả ra ngoài?" Nghe được lời của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm giống như tìm được hi vọng có thể vặn hỏi.

"Đúng vậy. Thái tử ca ca thích U Nhiễm như vậy, sao có thể ghét U Nhiễm? Thật là một nha đầu thích suy nghĩ lung tung." Xoa đầu Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật mang theo cung chiêu nói.

"Vậy U Nhiễm không muốn gả, có thể không? Thái tử ca ca muốn lôi kéo Sở gia, không cần phải không phải U Nhiễm thì không thể a!" Tiết U Nhiễm đơn thuần, nhưng cũng không phải là kẻ ngu. Mặc dù không biết vì sao Thái tử ca ca nhất định phải gả nàng, nàng vẫn nói ra nàng không muốn.

"Không, U Nhiễm sai lầm rồi. Có thể gả đến Sở gia chỉ có một người là muội. Thân phận Quận chúa của muội đối với Sở gia mà nói là một ban ân to lớn, bọn họ tự nhiên là đối với Thái tử ca ca cảm kích vô cùng. U Nhiễm cũng biết tình cảnh của Thái tử ca ca, những hoàng tử khác đối với ngôi vị hàng đế đều là mắt nhìn chằm chằm. Nếu không phải U Nhiễm, Thái tử ca ca tuyệt đối không dám tin tưởng. U Nhiễm, muội nguyện ý giúp Thái tử ca ca sao?" Tần Trạch Dật mặt lộ vẻ thê lương, trong giọng nói lộ ra bi thương.

Thái tử ca ca cần sự trợ giúp của nàng như vậy, nàng còn có đường lui sao? Suy nghĩ của Tiết U Nhiễm một mảnh hỗn loạn, nàng rút cuộc nên làm như thế nào mới đúng?

Sau đó nữa thì sao? Đúng rồi, sau nữa, hần nói với nàng: "U Nhiễm, Thái tử ca ca nhất định phải lấy được cái vị trí đó! Vì Thái tử ca ca, muội nhất định phải gả vào Sở gia!" [Edit đoạn này rất là bức mình, thấy nữ 9 quá cố chấp :(, nam 9 thì mình thấy thương vì không đầu cũng bị nữ 9 hận và tên Thái tử mình chỉ muốn bấm ra thôi.]

"Tiểu thư, ngài nói Thái tử điện hạ và tiểu Vương gia thấy chúng ta lên lút chuẩn ra ngoài, có tức giận hay không?" Tư Nguyệt bỗng nhiên lên tiếng, cắt đứt Tiết U Nhiễm nhớ lại.

"Người cứ nói đi?" Thu hồi những cảm xúc bi thương không nên có kia, Tiết U Nhiễm cười nhạt hỏi lại.

"Cái đó... Sẽ đi? Thái tử điện hạ và tiểu Vương gia nhất định sẽ trách Tur Nguyệt mang tiểu thư ra ngoài, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?" Tur Nguyệt có chút chột dạ kinh sợ kêu lên. Nàng đã nói không nên mặc cho Quận chúa làm liều mà! Như vậy rất tốt, vừa vận trực tiếp bị Thái tử điện hạ và tiểu Vương gia bắt lại. Cuộc sống sau này của nàng, khó khăn....

"Tur Nguyệt, có Quận chúa nhà ngươi ở đây, sợ cái gì? Cho dù bọn họ tức giận, có thể làm khó chúng ta như thế nào?" Buồn cười nhìn Tur Nguyệt một bộ dáng bị kinh sợ rất lớn Tiết U Nhiễm không để ý nói.

"Ngài là Quận chúa, tất nhiên là sẽ không làm khó dễ ngài. Tur Nguyệt cũng chỉ là một tỷ nữ, sao có thể giống nhau?" Thấy Quận chúa nhà mình không đem chuyện này để trong lòng, Tur Nguyệt nhỏ giọng nói thầm.

"Cho dù là tỷ nữ, cũng là tỷ nữ của Quận chúa ta. Ta cũng không nói, bọn họ có thể làm gì?" Nghe được Tur Nguyệt nói thầm, Tiết U Nhiễm nhướn mi, khí thế phách lối nói.

"Quận chúa, ngài thật là Quận chúa tốt của Tur Nguyệt." Cảm nhận được Quận chúa nhà mình bảo vệ, Tur Nguyệt vội vàng lấy lòng nói. Một ngày nay, Quận chúa bớt phóng túng rất nhiều. Tuy nói Quận chúa như vậy ôn hòa hơn rất nhiều, sống chung tốt hơn, nhưng Tur Nguyệt chính là cảm thấy Quận chúa nhà mình không nên như vậy. Quận chúa nhà mình dù phách lối nhưng không ngang ngược, cường thế nhưng cũng không bắt nạt người, không có trí nhưng cũng không ngây thơ..... Lần nữa thấy Quận chúa khôi phục khí thế, trong lòng Tur Nguyệt nóng hổi.

"Nịnh bợ đối với Quận chúa ta vô dụng. Có chút tâm tư này, không bằng suy nghĩ tìm chút đồ ăn ngon tẩm bổ cho Quận chúa nhà ngươi." Nàng hiểu Tur Nguyệt mấy ngày nay là bởi vì bị nàng điệu thấp dọa sợ, Tiết U Nhiễm sung mặt lên, cổ ra vẻ tức giận phân phó nói.

"Dạ, bây giờ Tur Nguyệt gọi thức ăn. Quận chúa, ngài chờ một chút, chờ một chút..." Đi theo Tiết U Nhiễm nhiều năm như vậy, Tur Nguyệt tất nhiên là nhìn ra Quận chúa nhà mình không có tức giận. Gật đầu một cái, cười theo nói.

"Cái này còn kém không nhiều lắm!" Không để ý tới Tur Nguyệt nữa, tầm mắt Tiết U Nhiễm lần nữa dời về phía ngoài cửa sổ. Thì ra là, Tàn Trạch Dật đã sớm biết phu quân, ba tháng dụ dỗ kia cũng chỉ là để cho nàng cam tâm tình nguyện gả đến Sở gia. a... Nàng lại còn ngây ngốc cho rằng Tàn Trạch Dật sẽ đi Sở gia đón nàng... Nàng đợi bốn năm mới hoàn toàn chết tâm, nhưng là bốn năm chờ đợi lại làm cho nàng bỏ lỡ phu quân vẫn luôn thật lòng đợi nàng.... Cuối cùng, nản lòng thoái chí nàng bị bức vào đường chết...

Nhìn Tiết U Nhiễm bên cạnh, Tề Phong cảm thấy rất kỳ quái. Tại sao hắn lại cảm nhận thấy trên người Quận chúa toát ra hơi thở tử vong bi thương? Tiểu Quận chúa xuất thân cao quý, trong Tiết Vương phủ càng thêm đối với nàng nói gì nghe nấy. Sống an nhàn sung sướng, làm sao nàng lại để cho thân là sát thủ như hắn cảm giác được hơi thở của đồng loại?

Sau nửa canh giờ, cửa gian phòng Thanh Lạc và Mặc Bắc coi giữ được mở ra, Tàn Trạch Dật và Tiết Kỳ Văn một trước một sau đi ra. Đi theo ra ngoài còn có Sở Lăng Húc hiện đang đảm nhiệm chức đương gia Sở gia.

"Sở đương gia, hôm nay đến đây tách ra. Sau này chúng ta tìm thêm cơ hội tụ họp." Lúc này Tàn Trạch Dật không có bất kỳ dáng vẻ, ôn hòa hàn huyên nói.

"Sở mỗi lúc nào cũng xin đợi Tàn công tử và Tiết công tử đại giá." Sở Lăng Húc vẫn là một bộ dáng vô hại nụ cười ôn hòa, ôn quyền nói.

"Cáo từ!" Tàn Trạch Dật và Tiết Kỳ Văn sau khi nói xong liền xoay người rời đi. Ai cũng không chú ý tới ba người Tiết U Nhiễm đang ở trong đại sảnh.

Nhìn Tàn Trạch Dật và ca ca mình rời đi, Tiết U Nhiễm đứng dậy đi thẳng tới trước mặt Sở Lăng Húc. Mặt đối mặt đứng, vừa vận ngăn lại đường đi của Sở Lăng Húc.

Sở Lăng Húc đang chuẩn bị rời đi thì đường đi bị ngăn trở, cũng không có suy nghĩ nhiều. Trực giác cho rằng hắn chặn lại đường đi của người khác, vì vậy di động sang bên trái hai bước nhường lại đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Phu quân vẫn còn khiêm tốn như vậy! Tiết U Nhiễm không nói lời nào, đi theo di chuyển sang bên phải hai bước, tiếp tục đứng ở trước mặt Sở Lăng Húc.

Mình nhường đường, dự đoán vị tiểu thư này cũng đi theo nhường đường. Sở Lăng Húc trong bụng cười cười, ngay sau đó lại di chuyển sang bên phải hai bước.

Được rồi, bộ dáng ngây ngốc của phu quân làm cho nàng rất muốn trêu chọc hắn. Vì vậy Tiết U Nhiễm đi theo di chuyển sang bên trái hai bước. Cũng

không tin chàng không mở miệng nói chuyện với ta, hừ!

"Vị tiểu thư này, không biết có chuyện gì sao?" Liên tiếp bị người ta ngăn cản đường đi, Sở Lăng Húc tự nhiên hiểu rõ cũng không phải tình cờ. Vị tiểu thư này có chút quen mặt, nhưng là hắn cũng không dám khẳng định hắn cũng không nhận ra nàng.

"Cũng không phải là chuyện lớn gì. Chẳng qua là lần trước Sở công tử cầm đi vòng ngọc của tiểu nữ, cho nên..."

Tiết U Nhiễm ngụ ý nói. Nếu phu quân không nhớ nổi, vậy bản Quận chúa không thể làm gì khác hơn là nhắc nhở chàng một chút vậy!

"Vòng ngọc? Cô nương chính là vị tiểu thư lần trước?" Nghe được Tiết U Nhiễm nhắc nhở, Sở Lăng Húc lập tức nhớ tới vì sao cô nương này lại quen mặt như vậy. Hóa ra là vị tiểu thư bị Vũ Sát đoạt đi vòng ngọc.

Tiết U Nhiễm cười gật đầu một cái, xem ra phu quân nhà mình cũng không phải chỉ là đầu gỗ ngây ngô nha!

"Lần trước đã đắc tội nhiều. Tại hạ ở chỗ này hướng tiểu thư nói xin lỗi, đa tạ tiểu thư nguyên ý bỏ những thứ yêu thích." Đối với chuyện Vũ Sát lấy được cái vòng ngọc đó, Sở Lăng Húc vẫn cảm thấy không thỏa đáng lắm. Đối với vị tiểu thư nhường lại vòng ngọc này, hắn vẫn luôn cảm thấy có chút mắc nợ.

"Nếu như Sở công tử cảm thấy có chút mắc nợ tiểu nữ, không ngại thừa dịp hôm nay vô tình gặp được bồi thường lại cho tiểu nữ. Như thế nào?" Lựa chọn hôm nay đến Khách Duyệt Lâu, Tiết U Nhiễm vốn không nghĩ tới sẽ gặp được Sở Lăng Húc. Nhưng mà, nếu ngoài ý muốn gặp được, nàng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có thể cùng phu quân đơn độc ở chung này.

"Không biết tiểu thư muốn tại hạ bồi thường lại như thế nào, cứ nói đừng ngại." Chuyện có thể cầm bạc giải quyết, Sở Lăng Húc cảm thấy vui mừng khi hoàn thành.

Bốn năm đầu gả đến Sở gia, Tiết U Nhiễm đối với Sở Lăng Húc vị phu quân này cũng không có quá nhiều chú ý. Gả đến Sở gia năm thứ năm, lúc nàng muốn chú ý đến phu quân, lại phát hiện phu quân đã sớm coi nàng thành người lạ. Cho dù là như vậy, sau khi chết ba năm, Tiết U Nhiễm đối với tất cả mọi chuyện của Sở Lăng Húc đều rõ như lòng bàn tay.

Thấy Sở Lăng Húc trong mắt chợt lóe. Tiết U Nhiễm cười càng thêm vui vẻ: Phu quân, U U của huynh cầm bạc là có thể đuổi đi sao? Bình tĩnh nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn dật của phu quân nhà mình, Tiết U Nhiễm dịu dàng nói: "Tiểu nữ vốn muốn đi ra Bích Ba Đình ở ngoài thành dạo một chút, không biết Sở công tử có thể cùng đi hay không?"

"Này..." Không nghĩ tới cô gái trước mặt lại có thể nói lên yêu cầu như vậy, Sở Lăng Húc do dự. Bích Ba Đình cũng chỉ là một đình nhỏ thanh tịnh ở ngoài thành, cùng vị tiểu thư này đi không phải là không thể. Chẳng qua là ngoài việc cô nam quả nữ bị miệng lưỡi người đời, nếu như bị Vũ Sát biết được, Vũ Sát chắc chắn tức giận. Một khi Vũ Sát đến Sở gia âm ỉ, tiếp theo sẽ đến phiền toái rất nhiều.

"Sở công tử không muốn đi cùng? Không quan hệ, tiểu nữ tự mình đi là được. Chuyện vòng ngọc, coi như tiểu nữ chưa bao giờ nhắc tới." Thấy phu quân do dự, nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm tàn đi. Mặt lạnh nhạt nói xong liền xoay người, chuẩn bị rời đi.

"Nếu tiểu thư không để ý, tại hạ nguyện ý đi cùng." Thấy Tiết U Nhiễm xoay người rời đi, Sở Lăng Húc theo bản năng vươn tay kéo lại cánh tay của Tiết U Nhiễm. Vị tiểu thư này rõ ràng là tức giận, Sở Lăng Húc cảm thấy càng thêm mắc nợ đối phương. Lần trước đoạt vòng ngọc của người ta, lần này cự tuyệt yêu cầu của người ta, được nuôi dạy tốt làm cho Sở Lăng Húc không có cách nào làm như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chiều này quả nhiên hữu dụng. Chỉ có điều, nàng giống như thật đem phu quân chọc nóng nảy. Phu quân luôn luôn hết sức quân tử thậm chí ngay cả nam nữ khác biệt cũng quên, trực tiếp giữ nàng lại. Trong lòng Tiết U Nhiễm cười thầm không dứt, trên mặt lại mang theo vẻ tức giận: "Sở công tử không cần miễn cưỡng như vậy. Tiểu nữ cũng không phải là người không thức thời, tuyệt đối sẽ không làm người khác khó xử."

"Tiểu thư nghĩ nhiều. Tại hạ cam tâm tình nguyện cùng tiểu thư đi, cũng không có nửa phần miễn cưỡng, cũng không có một tia khó chịu." Không ý thức nắm thật chặt tay Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc ôn hòa nói.

Phu quân a phu quân, khôn khéo như chàng vì sao mỗi lần chống lại ta đều thiếu thận trọng như vậy đây? Chàng dịu dàng, dao dung, luôn nhường bộ.... Ta sao chịu để chàng cho người khác đây? Ý muốn đoạt lại phu quân càng thêm kiên định, trên mặt Tiết U Nhiễm lại vẫn là bộ dáng lạnh nhạt: "Nếu như vậy, vậy thì đa tạ Sở công tử."

"Phải, phải." Giống như được đại xá lúc này Sở Lăng Húc mới phát hiện mình trong lúc nóng lòng đã nắm cánh tay cô nương nhà người ta, vội vàng buông tay ra.

"Nắm cũng đã nắm, Sở công tử không cần để ý." Vào Sở gia năm năm Tiết U Nhiễm đối với việc phu quân mình chủ động tất nhiên sẽ không để ý, cười nhạt nói.

Sở Lăng Húc vốn là cảm thấy thất lễ, giờ phút này thấy Tiết U Nhiễm cười như không cười. gương mặt tuấn tú hơi nóng lên, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào mới phải.

"Sở công tử không đi sao?" Nhìn phu quân nhà mình sắc mặt đỏ rực, Tiết U Nhiễm không tiếp tục làm khó hắn nữa. Tốt quá hóa dở, còn nhiều thời gian.

"Ừ." Sở Lăng Húc gật đầu một cái, trước mặt bước đi ở trước mặt.

"Tiểu thư..." Lặng lẽ theo tới Tư Nguyệt nhỏ giọng hô. Quận chúa đầu tiên là để cho nàng đi hỏi thăm chuyện chủ nhà Sở gia, bây giờ lại mời Sở gia

đương gia cùng đi Bích Ba Đình. Đây là vì sao? Tư Nguyệt mơ hồ.

"Không được nhiều lời! Ngươi và Tề Phong thành thực đi theo là được rồi." Cũng không đợi Tư Nguyệt trả lời, Tiết U Nhiễm lập tức đi theo.

"Tề Phong, làm sao bây giờ?" Quận chúa nhà mình cứ như vậy mà đi, Tư Nguyệt không thể làm gì khác hơn là hỏi Tề Phong luôn im lặng không lên tiếng.

"Đuổi theo." Lời của Tề Phong luôn luôn đơn giản, có thể không nói thì sẽ không nói. Lần này có thể trả lời Tư Nguyệt, đối với Tư Nguyệt mà nói quả thật là một chuyện rất may mắn a!

Nếu Tề Phong cũng nói như vậy, Tư Nguyệt không suy nghĩ lung tung nữa, yên lặng đi theo sau lưng Quận chúa nhà mình.

"Không biết tiểu nữ có làm chậm trễ chính sự của Sở công tử không?" Dọc theo đường đi, Sở Lăng Húc duy trì im lặng là vàng, Tiết U Nhiễm không thể không mở miệng trước đánh vỡ trầm mặc.

"Không có, tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều." Sở Lăng Húc ôn hòa nói. Vốn là quả thật hắn có chuyện quan trọng phải làm, chỉ có điều thiếu nhân tình của vị tiểu thư này cũng không thể không trả.

"Sở công tử vẫn còn chưa biết tên của tiểu nữ đi? Tiểu nữ Tiết U Nhiễm, Sở công tử cần phải nhớ kỹ nha!" Biết phu quân không phải là người trêu hoa ghẹo nguyệt, sẽ không dễ dàng hỏi khuê danh của cô nương gia, Tiết U Nhiễm mỉm cười nói ra tên của mình.

"Tiết tiểu thư? Tại hạ nhớ." Khó trách hôm nay Tiết công tử đi cùng Tần công tử có chút quen mắt, hóa ra là vị công tử lần trước đứng chung với Tiết tiểu thư này.

"Sở công tử không cảm thấy khó hiểu tại sao tiểu nữ lại biết tên của công tử?" Phu quân thật đúng là không thú vị, Tiết U Nhiễm tiếp tục tìm đề tài.

"Biết chính là biết, còn chuyện làm sao mà biết có quan trọng không?" Sở gia không phải là nhà nghèo người ta, ba chữ Sở Lăng Húc này cũng không phải là bí mật gì.

"Cũng phải. Sở công tử là Sở gia đương gia, biết đại danh của Sở công tử chẳng có gì lạ." Gật đầu một cái, Tiết U Nhiễm giống như không để ý nói.

"Tiết tiểu thư đi đến Bích Ba Đình có cách nói gì sao?" Nữ tử mưu toan leo lên Sở gia có nhiều, Sở Lăng Húc không dấu vết nói sang chuyện khác.

Hừ! Quả nhiên là đem bản Quận chúa đánh đồng với nữ tử khác. Nhưng mà như vậy cũng tốt, lấy thân phận người bình thường mới có thể hiểu rõ hơn về phu quân lúc bình thường. Nghĩ như vậy Tiết U Nhiễm dễ dàng tha thứ cho Sở Lăng Húc bất kính, đưa ra lý do của nàng: "Đã từng có một người nói với tiểu nữ, Bích Ba Đình ngoài thành rất thanh tịnh. Ngồi trong Bích Ba Đình thưởng thức phong cảnh bên cạnh, có thể làm cho người ta quên đi thân phận, quên đi cuộc sống phiền muộn, quên đi tình cảm đau thương. Tiểu nữ vẫn không cho là đúng, nên hôm nay muốn đi xem."

"Bích Ba Đình đúng là một nơi có thể làm cho người ta thả lỏng suy nghĩ. Như vậy người cùng tiểu thư nói chính là một vị công tử? Không biết tại hạ có vinh hạnh được làm quen với người đó hay không?" Nghe được Tiết U Nhiễm trả lời, Sở Lăng Húc có chút kinh ngạc. Trên đời này lại có người có cảm thụ giống hắn? Có lẽ có thể cùng người này trở thành tri kỷ. Sở Lăng Húc đối với người trong miệng Tiết U Nhiễm sinh ra hứng thú.

"Người nọ đúng là một vị công tử. Nếu như có cơ hội, tiểu nữ nhất định sẽ đem người nọ giới thiệu cho Sở công tử." Bỏ qua đau đớn trong lòng, về mặt Tiết U Nhiễm rất là thoải mái. Phu quân, nếu như có thể, U U nhất định sẽ nói cho chàng biết người nọ chính là phu quân của kiếp trước.

"Vậy thì đa tạ Tiết tiểu thư." Sở Lăng Húc không cần phải nói nhiều lời nữa, tao nhã lễ độ nói.

Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, thật sâu liếc mắt nhìn Sở Lăng Húc, suy nghĩ cực kỳ phức tạp. Kiếp trước nàng làm nhiều chuyện đáng giận đối với phu quân, cuối cùng làm cho phu quân đối với nàng hoàn toàn thất vọng. Nàng thật sự có thể mở miệng nói cho phu quân tất cả quá khứ kia sao? Sau khi phu quân biết sẽ nhìn nàng như thế nào? Chán ghét nàng sao? Sẽ tránh như tránh rắn rết sao? Sẽ... Hận nàng sao?

"Cẩn thận!" Mắt thấy dưới chân Tiết tiểu thư bên cạnh đột nhiên bị vấp, thân thể hướng về phía trước ngã xuống, Sở Lăng Húc không chút suy nghĩ vươn tay ôm nàng.

Nghĩ quá mức nhập thần, Tiết U Nhiễm hoàn toàn không có nhìn đường dưới chân. Một thoáng thân thể không chịu khống chế hướng về phía trước kia, lòng của nàng đột nhiên có loại cảm giác được giải thoát. Nếu như ngã bị thương, ngã đau, vậy có phải là có thể tạm thời quên mất tất cả phiền não trong quá khứ hay không? Nhắm mắt lại, Tiết U Nhiễm lặng lẽ đợi đau đớn đến.

"Tiết tiểu thư không sao chứ?" Nhìn kỹ xuống mới thấy giai nhân trong ngực có mỹ mạo tuyệt thế kinh người. Khuôn mặt bạch ngọc không tỳ vết mang theo màu đỏ ửng nhàn nhạt, dưới cặp mắt nhắm chặt là đôi lông mi tinh tế như trắng rằm, mũi ngọc xinh xắn xuống dưới là phần môi tròn bóng mê người, một bộ dáng mặc quần hải triều khiến Sở Lăng Húc không khỏi có chút ngẩn ra.

Phu quân, người khiêm tốn phải là không thể nhìn chăm chăm mặt cô nương gia không thả a! Tiết U Nhiễm bị ôm vào trong ngực không kim lại được gọi lên một nụ cười, con mắt sáng ngập nước chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm phu quân nhà mình. Phu quân, Tiêu Vũ Sát chính là tuyệt đối không thể xinh đẹp bằng bản Quận chúa. Bản Quận chúa cho phép chàng bỏ gian tà theo chính nghĩa, đứng núi này trông núi nọ.

"Xin lỗi, tại hạ đã mạo phạm." Mỹ nhân chẳng những mở mắt ra, còn nhìn chăm chăm vào mình? Sở Lăng Húc đột nhiên hồi phục lại tinh thần. Nhẹ nhàng buông ra thân thể mềm mại không xương trong ngực, trong lòng Sở Lăng Húc đột nhiên nổi lên một tia không hiểu mất mát. Lần đầu tiên ôm nữ tử,

Sở Lăng Húc chỉ cho là ảo giác, không có suy nghĩ nhiều.

"Nhờ Sở công tử ra tay cứu giúp, tiểu nữ vô cùng cảm kích. Ngộ nhờ bị ngã huy dung, thì sẽ không có ai thêm lấy tiểu nữ rồi." Trần định nói xong tạ ơn, Tiết U Nhiễm hờn dỗi nói với Sở Lăng Húc. Phu quân, thật ra thì bản Quận chúa muốn lấy thân báo đáp. Nhưng là không nói ra được, chẳng nhất định sẽ bị dọa chạy. Quên đi, bản Quận chúa chậm rãi đẩy đưa với chàng.

Nghe được câu nói sau cùng của Tiết U Nhiễm, mặt Sở Lăng Húc hơi nóng lên, có chút không được tự nhiên. Trong tay vẫn lưu lại xúc cảm mềm mại, trong không khí giống như tràn ngập một mùi thơm, Sở Lăng Húc đem bàn tay phải vừa ôm Tiết U Nhiễm để đến sau lưng, lặng lẽ nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

"Sở công tử không cần khẩn trương, tiểu nữ không có ý muốn Sở công tử phải chịu trách nhiệm!" Thấy Sở Lăng Húc không nói lời nào, Tiết U Nhiễm khoát khoát tay, giống như không chút cần thiết nói.

"Tại hạ không có ý này, tại hạ..." Mặc dù chuyện xảy ra có nguyên nhân, nhưng hẳn xác thực là đã mạo phạm Tiết tiểu thư. Sở Lăng Húc muốn nói gì đó, nhưng là cái gì cũng không nói ra được. Vũ Sát, hẳn nhất định phải chịu trách nhiệm với Vũ Sát.

Phu quân ngu ngốc khẳng định là lại đang nghĩ đến Tiêu Vũ Sát, thật là không dễ chơi. Nhìn về mặt khó xử của Sở Lăng Húc lần nữa quay về về từ chối người ngoài ngàn dặm, Tiết U Nhiễm không thể làm gì khác liền thở dài một cái. Chính là một lần ngoài ý muốn, căn bản là không cách nào nhiều loạn tâm của Sở gia đương gia, ai!

"Mọi việc đều phải cẩn thận, Tiết tiểu thư phải chú ý nhiều hơn mới phải." Nhớ đến Vũ Sát, Sở Lăng Húc tất nhiên là không có dự định cùng Tiết U Nhiễm đánh đáng nhiều hơn. Nhưng khi nhìn Tiết U Nhiễm hơi cúi đầu suy nghĩ, không nói thêm gì nữa, Sở Lăng Húc lại thốt lên một câu dạn dỏ.

"Ừ, đa tạ Sở công tử quan tâm." Hăng hái gật đầu, Tiết U Nhiễm cười vui vẻ. Sở Lăng Húc, bản Quận chúa đối với chàng mà nói vẫn có chút đặc biệt, phải không? Nhìn như ôn hòa, kỳ thực xa cách chàng cũng không quan tâm đến người xa lạ a!

Nụ cười rực rỡ của Tiết U Nhiễm cứ như vậy đi vào mắt, vào trái tim không chút đề phòng của Sở Lăng Húc. Sau lưng tay phải nắm chặt hơn, Sở Lăng Húc cái gì cũng không nói, cái gì cũng không thể nói.

Băng dày ba thước, không phải là một ngày lạnh. Tính tình của Sở Lăng Húc Tiết U Nhiễm cực kỳ hiểu rõ, cho nên nàng không vội. Xoay người, tiếp tục đi về phía Bích Ba Đình.

"Tề Phong, ta không nhìn lầm chứ? Quận chúa nàng, nàng..." Sốt ruột kéo Tề Phong bên cạnh, Tư Nguyệt có chút rối loạn. Quận chúa nhà nàng và Sở công tử vừa rồi có thể ôm nhau? Tư Nguyệt vẫn luôn không hiểu vì sao Quận chúa lại bảo nàng hỏi thăm Sở công tử, lúc này nàng giống như đã hiểu một chút.

"Ngoài ý muốn." Nhìn tay nhỏ bé của Tư Nguyệt đang kéo cánh tay mình, Tề Phong lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Đúng vậy, ngoài ý muốn, chẳng qua là ngoài ý muốn mà thôi. Ta không thể nghĩ linh tinh, chuyện gì cũng không có. Sở công tử chẳng qua là cứu Quận chúa của chúng ta mà thôi." Tư Nguyệt liều mạng thuyết phục mình đừng nghĩ nhiều. Sở công tử đã có người trong lòng, Quận chúa nhà nàng cũng biết. Không có việc gì, tuyệt đối sẽ không có chuyện.

"Đuổi theo." Tề Phong phát hiện Tư Nguyệt này nhiều lúc rất ngốc. Chuyện của chủ tử, chủ tử sẽ tự xử lý. Nàng một tỷ nữ quân nhiều như vậy làm gì?

Nửa khắc đồng hồ sau, Bích Ba Đình cuối cùng cũng xuất hiện ở trước mắt Tiết U Nhiễm. Không ngoài dự đoán, nơi này cỏ dài chim bay đúng là một nơi tốt, đâu đâu cũng thấy màu xanh biếc làm cho lòng người ta thả lỏng. Ngồi ở trong đình, Tiết U Nhiễm vừa thưởng thức cảnh đẹp, vừa quan sát Sở Lăng Húc đứng ở cách đó không xa.

Sở Lăng Húc nói, nam nữ khác biệt, không nên ngồi chung trong một đình. Vì vậy, nàng ngồi ở trong đình. Mà hắn, đứng ở bên ngoài đình. Được rồi, bây giờ trong lòng Sở Lăng Húc chỉ có một Tiêu Vũ Sát, muốn phân chia giới hạn với nàng cũng là bình thường. Tiết U Nhiễm tự nhận mình hết sức hiểu đạo lý, cho nên nàng tạm thời không cùng hắn so đo.

Nhưng mà, có một chuyện nhất định vẫn phải làm. Tiết U Nhiễm không nói một câu đứng dậy, đi tới bên bụi cỏ. Ngồi xổm xuống, bắt đầu tìm kiếm tí mị.

"Tiết tiểu thư, tiểu thư đang tìm cái gì ở đây?" Nghi hoặc nhìn Tiết U Nhiễm đang đứng bên bụi cỏ, Sở Lăng Húc mở miệng hỏi.

"Sở công tử có thể bện châu châu cỏ không? Tiểu nữ từng có một con châu châu cỏ, nhưng mà bây giờ không tìm thấy." Ngắc đầu lên, Tiết U Nhiễm điềm điềm đáng yêu nói. Kiếp trước, Sở Lăng Húc đã từng đưa cho nàng một con châu châu cỏ tự tay hắn bện. Nhưng là nàng chóng mắt, tiện tay vứt xuống một bên không thèm để ý đến. Cho đến sau khi nàng chết, lần nữa nhìn thấy một con châu châu cỏ giống như đã từng quen biết trong tay Sở Lăng

Húc , nàng mới biết con châu châu bị nàng tiện tay vứt đi được Sở Lăng Húc lạng lẽ nhặt về...

"Châu châu cô? Tại hạ cho là tiểu hài tử mới thích vật này." Sở Lăng Húc sùng sốt, thì thầm nói.

"Làm sao sẽ? Tiểu nữ rất thích a! Cho nên nếu Sở công tử biết làm, có thể đưa cho tiểu nữ một con hay không?" Châu châu cô, đúng là đồ mà tiểu hài tử mới có thể thích. Nhưng mà, chỉ cần là hắc đưa, nàng đều thích.

Nghe được Tiết U Nhiễm yêu cầu, Sở Lăng Húc có chút do dự. Hắc rất ít đưa lễ vật cho cô nương gia. Cho dù là Vũ Sát, hắc cũng rất ít đưa lễ vật. Rất nhiều lần đều là bà nội chuẩn bị lễ vật, trực tiếp phái người lấy danh nghĩa của hắc đưa cho Vũ Sát.

Vòng ngọc lần trước cũng chỉ là một trong số lễ vật không nhiều lắm hắc tự mình đưa cho Vũ Sát. Bởi vì trong lòng áy náy với Vũ Sát, cho nên hắc mới có thể ra mặt xin Tiết U Nhiễm đem vòng ngọc để lại cho Vũ Sát. Mà trước mắt, đưa cho Tiết tiểu thư giống như không ổn.

"Cũng chỉ là một con châu châu mà thôi, Sở công tử sẽ không hẹp hòi không muốn đưa chứ?" Biết Sở Lăng Húc cũng không dễ dàng tặng đồ cho cô nương gia, Tiết U Nhiễm nâng lên khuôn mặt tươi cười, lấy lòng nói. Muốn trách cũng chỉ có thể trách đời trước nàng không biết quý trọng, đời này, nàng chỉ có thể từ từ tranh thủ.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc thỏa hiệp. Đúng vậy, cũng chỉ là một con châu châu mà thôi. Đưa thì đưa đi! Nghĩ như vậy Sở Lăng Húc đi đến bên cạnh một gốc cây dừa, lấy xuống một cái lá dừa, bắt đầu bện châu châu.

Hóa ra là ở trên cây, không phải ở trong bụi cỏ! Nàng đã nghĩ làm sao lại không tìm được trong trí nhớ cái loại cỏ đó đây! Tiết U Nhiễm đứng ở bên bụi cỏ, cũng không nhúc nhích nhìn động tác của Sở Lăng Húc.

Chỉ chốc lát sau, một con châu châu đã thành hình xuất hiện ở trước mắt Tiết U Nhiễm. Cũng không nhiều lời, Sở Lăng Húc trực tiếp đưa châu châu cô cho Tiết U Nhiễm đang ngồi xỏm trên mặt đất.

"Sở công tử đã từng đưa châu châu cô cho vị cô nương mua vòng ngọc kia chưa?" Vui vẻ nhận lấy châu châu cô, Tiết U Nhiễm thuận miệng hỏi. Không thể không thừa nhận, nàng vẫn rất để ý quan hệ giữa phu quân và Tiểu Vũ Sát.

Lắc đầu một cái, Sở Lăng Húc nhẹ nhàng nói: "Vũ Sát không thích những vật nhỏ này."

"Vị cô nương kia nhìn qua hắc là thích nữ nhi gia gì đó hơn, ví dụ như vòng ngọc." Nghe được đáp án hài lòng, Tiết U Nhiễm bất lộ thanh sắc đi theo gật đầu. Tiểu Vũ Sát và nàng tất nhiên không giống nhau. Kiếp trước nàng không thêm đề ý con châu châu kia là vì lòng của nàng không ở trên người Sở Lăng Húc, không liên quan đến việc đồ nặng hay nhẹ. Mà Tiểu Vũ Sát nữ nhân kia muốn mưu toan leo lên quyền quý hoàn toàn nhìn không vừa mắt bất kỳ thứ gì không đáng tiền, không liên quan đồ lớn hay nhỏ. Dĩ nhiên, tranh đoạt với người khác là ngoại lệ. Ví dụ chuyện vòng ngọc lần trước...

"Tiết tiểu thư, Vũ Sát lần trước không phải cố ý cùng tiểu thư tranh đoạt. Muội ấy thật sự thích cái vòng ngọc kia, mới có thể thất lễ. Tại hạ lần nữa thay muội ấy nói xin lỗi." Nhắc tới vòng ngọc, Sở Lăng Húc thay Tiểu Vũ Sát giải thích.

"Chuyện vòng ngọc, không cần nhắc lại. Hôm nay Sở công tử cùng tiểu nữ đi đến Bích Ba Đình, đã là bồi thường lại. Hơn nữa, Sở công tử đã cứu tiểu nữ, vừa rồi còn tặng tiểu nữ một con châu châu đáng yêu như vậy." Lắc lư châu châu cô trong tay, Tiết U Nhiễm độ lượng giữ lại ấn tượng tốt. Phu quân nhà mình ghét nhất là nữ tử không độ lượng.

"Một cái nhắc tay, chữ cứu không dám nhận." Đối với việc Tiết U Nhiễm cảm kích, Sở Lăng Húc khiêm tốn trả lời. Ngay sau đó xoay người, không nhìn Tiết U Nhiễm nữa.

Phu quân đang xấu hổ sao? Nhìn Sở Lăng Húc đang đưa lưng về phía mình, Tiết U Nhiễm ngồi xỏm trên đất bưng tỉnh đại ngộ. Cũng phải, hắc vừa rồi chính là ôm nàng. Nếu không phải vì có Tiểu Vũ Sát, nàng nhất định phải mượn chuyện này đổ thừa cho hắc. Cũng không tin hắc dám không chịu trách nhiệm!

"Tiểu thư, canh giờ không còn sớm, chúng ta nên trở về rồi!" Tư Nguyệt không muốn đến đây quấy rầy Quận chúa nhà nàng. Nhưng là sắc trời dần tối, nếu không trở về sẽ bị Vương phi phát hiện.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Tiết U Nhiễm thở than một hơi. Thật vất vả mới cùng phu quân gặp mặt một lần, nhanh như vậy đã phải trở về. Nàng rất không muốn a!

"Tiểu thư..." Quận chúa không lên tiếng trả lời, Tư Nguyệt không thể làm gì khác hơn là mở miệng hô lần nữa.

"Tư Nguyệt, lỗ tai của ta rất tốt, không cần phải lớn tiếng như vậy!" Bất mãn oán trách một câu, Tiết U Nhiễm đột nhiên đứng dậy. Nhưng là Tiết U Nhiễm lại quên, ngồi xỏm quá lâu, đột nhiên đứng dậy sẽ bị choáng đầu. Vì vậy, trước mắt Tiết U Nhiễm tối sầm, thân thể lắc lư, lao đảo muốn ngã.

"Cẩn thận." Không hiểu Tiết U Nhiễm vì sao không trả lời Sở Lăng Húc quay người lại thì thấy Tiết U Nhiễm muốn ngã xuống, liền vội vàng tiến lên từng bước, hai tay ôm lấy thân thể Tiết U Nhiễm.

Cư nhiên lại được phu quân nhà mình ôm? Tiết U Nhiễm choáng váng trong đầu chỉ còn lại một cái ý niệm như vậy. Lại được ôm, vậy nàng cũng không khách khí. Rúc vào trong ngực Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm đem toàn bộ trọng tâm cơ thể giao cho Sở Lăng Húc.

"Sao vậy? Có thoải mái hay không? Ngồi xỏm lâu như vậy, vì sao lại đột nhiên đứng dậy? Lần sau không được lại như vậy." Cảm giác được Tiết U

Nhiệm dựa vào, Sở Lăng Húc vừa quan tâm vừa trách cứ. Nữ tử này tại sao lại không biết chăm sóc mình như vậy? Chỉ trong thời gian ngắn, nàng đã luôn xảy ra vấn đề, làm cho hắn cũng kinh hồn bạt vía theo.

"Người ta không chú ý mà! Lần sau không dám." Bị phu quân nhà mình trách cứ, Tiết U Nhiễm đầu óc mơ màng theo bản năng nũng nịu lên tiếng. Nàng từ nhỏ đã sống an nhàn sung sướng, thân thể mảnh mai. Huynh trưởng đại nhân thường dặn dò nàng không thể làm theo cảm tính, chỉ là hôm nay nàng không cẩn thận quên mất.

Tiết U Nhiễm mềm mại lên tiếng, Sở Lăng Húc mới phát hiện hành động cùng giọng điệu của mình không đúng. Nữ tử trong ngực không có bất cứ quan hệ gì với hắn, tại sao hắn có thể trách cứ nàng? Chính là Vũ Sát có lúc không đúng, hắn mặc dù không vui, nhưng cũng chưa từng trách cứ qua.

"Thật choáng váng..." Vui ở trong ngực Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm tiếp tục mềm mại hô. Dù sao cũng đã nũng nịu, vậy thì làm cần một lần cho đủ đi! Không đúng, mình không làm nũng với phu quân của mình, thì làm nũng với ai?

Vốn là chuẩn bị đẩy Tiết U Nhiễm ra Sở Lăng Húc nghe vậy dừng lại. Nàng giống như thật sự không thoải mái. Nếu như đẩy ra, quá không có tình người. Nhưng là không đẩy ra, lại không hợp lẽ thường. Bỗng nhiên nhớ tới tỷ nữ của Tiết U Nhiễm vẫn đi theo sau lưng, Sở Lăng Húc vội vàng nhìn về phía Tư Nguyệt đứng, chuẩn bị gọi Tư Nguyệt đến đây dịu tiểu thư nhà nàng.

Đáng tiếc, lúc này Sở Lăng Húc mới nhớ tới Tư Nguyệt đã quá muộn. Tư Nguyệt rất không tình nguyện đã sớm bị Tề Phong kéo đến nơi xa đứng. Cho nên, Sở Lăng Húc thấy một bụi cỏ không bóng người.

Không tìm được Tư Nguyệt, Sở Lăng Húc cũng không thể làm gì, rất ôn hòa hỏi giai nhân trong ngực: "Còn choáng váng hay không? Ta đỡ cô nương đi vào trong đình ngồi một lát có được hay không?"

"Không muốn." Nhẹ nhàng cọ cọ lồng ngực ấm áp của phu quân nhà mình, Tiết U Nhiễm không chút nghĩ ngợi nói cự tuyệt. Thật ra thì bây giờ nàng đã không còn choáng váng, nhưng là nàng không muốn bỏ qua cơ hội thân cận với Sở Lăng Húc.

"Vẫn còn choáng váng?" Giai nhân trong ngực giống như một tiểu hài tử, Sở Lăng Húc tốt tính hỏi.

"Ừ." Buồn rầu trở về một chữ, Tiết U Nhiễm nâng lên hai tay, ôm eo Sở Lăng Húc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Đột nhiên bị ôm lấy, thân thể Sở Lăng Húc thoáng chốc cứng đờ. Hắn không thích thân thể tiếp xúc với người khác, cũng không dễ dàng để cho người ta lại gần. Cho dù là đối với Vũ Sát, hắn cũng vẫn hết sức chú ý giữ vững một khoảng cách. Một lần duy nhất vượt qua khuôn phép, chính là lần trước ở trên đường lôi kéo Vũ Sát rời đi. Cho dù lần đó là ngoài ý muốn, hắn cũng chỉ nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay Vũ Sát mà thôi, giây lát đã buông tay. Từ đầu đến cuối, hắn cũng chưa từng đụng vào tay Vũ Sát.

Nhưng là hôm nay, đối với nữ tử trong ngực này, hắn đã phá lệ quá nhiều lần. Đầu tiên là một mình cùng nữ tử này đi đến Bích Ba Đình, tiếp theo bởi vì nữ tử này thiếu chút nữa ngã mà ôm lấy, sau lại đưa châu châu cổ, bây giờ lại mặc cho nữ tử này dựa vào trong ngực mình...

Yên lặng một lúc lâu, Sở Lăng Húc lần nữa lên tiếng hỏi: "Bây giờ có tốt hơn chút nào hay không?"

Ai! Tiện nghi của phu quân cũng không phải dễ chiếm. Tiết U Nhiễm bĩu môi, không thể không mở miệng trả lời: "Tốt hơn một chút."

"Vậy..." Giai nhân trong ngực trên miệng đã nói xong, nhưng là không có dự định rời khỏi ngực hắn. Sở Lăng Húc không biết nên mở miệng như thế nào.

"Cảm ơn." Buông tay ôm lấy Sở Lăng Húc ra, từ trong ngực Sở Lăng Húc lui ra ngoài, Tiết U Nhiễm cố ra vẻ ngượng ngùng nói. Hắn cũng đã ám chỉ rõ ràng như vậy, nếu nàng không buông tay nhất định sẽ bị ghét. Chỉ có điều, lúc nên ngượng ngùng thì phải ngượng ngùng. Nếu không phu quân nhà mình nhất định sẽ nghĩ nàng là nữ tử tùy tiện.

"Không khách khí." Tuy thế mỹ nhân trước mặt đỏ mặt nói tạ ơn, Sở Lăng Húc cũng không được tự nhiên. Mặc dù hắn chưa từng có bất kỳ ý tưởng vượt qua khuôn phép, nhưng mà hành động của hắn xác thực đã mạo phạm giai nhân.

"Sở công tử, có phải ta rất đáng ghét hay không? Luôn xảy ra chuyện..." Cẩn cẩn đôi môi, mặt Tiết U Nhiễm càng đỏ hơn. Hai chữ 'tiểu nữ' vẫn treo ở ngoài miệng trực tiếp biến thành 'ta'.

"Không có. Nàng như vậy... Rất tốt." Ánh mắt mơ hồ nhìn qua phần môi bị giai nhân cắn, Sở Lăng Húc có chút đau lòng. Cũng không biết có đau hay không...

"Sở công tử, huynh thật tốt." Tiết U Nhiễm đột nhiên tiến lên từng bước, nhón chân ở trên mặt Sở Lăng Húc in xuống một nụ hôn. Cũng không đợi Sở

Lăng Húc phản ứng, đã xoay người rời đi. Phu quân a, thiếp thân thật sự không phải cố ý phi lễ chàng. Chẳng qua là phản ứng của chàng quá mức đáng yêu, làm cho thiếp thân muốn đưa đến nghỉ ngơi.

Tiết U Nhiễm đột nhiên hôn xuống, Sở Lăng Húc hoàn toàn ngây người. Hắn... Nàng.

Làm chuyện xấu Tiết U Nhiễm cũng không quay đầu lại chạy thẳng về phía trước. Cho đến khi bóng dáng của Tư Nguyệt và Tề Phong xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, nàng mới dừng lại.

"Quận chúa, Tư Nguyệt rất xin lỗi ngài. Không phải Tư Nguyệt cố ý rời đi, đều do Tề Phong tên bại hoại này lôi kéo Tư Nguyệt rời đi. Tư Nguyệt lại để cho Quận chúa bị đăng đồ từ* kia phi lễ, Tư Nguyệt..." Vừa thấy được Tiết U Nhiễm chạy như điên đến, Tư Nguyệt lập tức nhào tới khóc. Quận chúa nhà mình nhất định là bị ủy khuất, cho nên mới chạy nhanh như vậy. Đều là lỗi của Tề Phong..

(*) Đăng đồ từ: Đăng Đồ Từ: từ thời Tần Hán đến nay, "Đăng Đồ Từ" là một cái tên dùng để chỉ những kẻ háo sắc. Nguyên nhân cũng chính vì <<đăng đồ=" từ=" háo=" sắc=" phú=" ">> của Tống Ngọc. Có một lần, Đăng Đồ Từ tới gặp Sở vương cáo rằng Tống Ngọc là kẻ háo sắc, khuyên sở vương không nên dẫn hắn vào hậu cung. Tống Ngọc sau khi biết chuyện ghi hận trong lòng, trước mặt Sở vương ra sức biện giải, trái lại công kích nói rằng Đăng Đồ Từ mới là kẻ háo sắc, còn viết ra những lời hoa mỹ, giai cú trong <<đăng đồ=" từ=" háo=" sắc=" phú=" ">> Trong bài này có một đoạn nói, "Giai nhân thiên hạ có đâu bằng Sở quốc, giai nhân sở quốc có đâu bằng ở quê thân, người đẹp ở quê thân có ai bằng nữ tử phía đông nhà thân, người này nếu cao thêm một chút thì thành cao quá, nếu thấp một chút thì thành thấp quá. Nếu đánh thêm một lớp phấn lại ra trắng quá, nếu tô thêm một lớp son thì ra đỏ quá. Răng, tóc, cử chỉ của nàng đều đẹp, không gì sánh nổi. Nàng chỉ cần mỉm cười đã khiến biết bao công tử si mê, nhưng thân chưa bao giờ động lòng. Còn Đăng Đồ Từ thì ngược lại, có vợ xấu xí, còn có với nhau 5 đứa con. Thế nên, Đăng Đồ Từ mới là kẻ háo sắc."

"Dừng... Tư Nguyệt, Quận chúa nhà ngươi không có bị phi lễ, cũng không bị bắt kỳ ủy khuất nào. Vừa rồi là do Quận chúa ta đột nhiên đứng dậy, có chút choáng váng. Sở công tử chỉ tốt bụng đỡ Quận chúa ta một cái mà thôi." Cắt đứt Tư Nguyệt khóc lóc kể lể, Tiết U Nhiễm tóm tắt đơn giản giải thích rõ ràng.

"Tư Nguyệt cũng thấy Quận chúa hôn mê. Tư Nguyệt vốn là muốn tiến lên đỡ Quận chúa, nhưng là Tề Phong không cho. Ô..." Lúc Quận chúa nhà mình không thoải mái, nàng lại vứt bỏ Quận chúa mà đi. Tư Nguyệt cảm thấy mình quả thực là tội ác tày trời.

"Được rồi được rồi, không phải là bây giờ Quận chúa nhà ngươi đang khỏe mạnh đứng ở trước mặt ngươi sao? Bây giờ chúng ta lập tức trở về phủ, nếu không chờ ngươi chính là phụ vương và mẫu phi trách phạt a!" Sợ Tư Nguyệt lại bắt đầu khóc, Tiết U Nhiễm vội vàng dời đi lực chú ý của Tư Nguyệt.

"Đứng rồi, trở về phủ. Quận chúa, chúng ta lập tức trở về phủ. Nếu không thật sự bị muộn." Quả nhiên, Tư Nguyệt nghe vậy lập tức dừng lại tiếng khóc, cái gì cũng không quan tâm lôi kéo Tiết U Nhiễm đi về phía trong thành.

Mặc cho Tề Nguyệt lôi kéo nàng đi về phía trước, Tiết U Nhiễm hướng về phía Tề Phong gửi đi ánh mắt tán thưởng. Không hổ là bảo bối của ca ca, rất biết xem xét thời thế!

Nhận được ánh mắt tán thưởng của tiểu Quận chúa, Tề Phong bất động thanh sắc quay đầu đi chỗ khác. Ở chỗ Tiết U Nhiễm không thấy được, bắt đầu đi lật một cái liếc mắt. Có ai có thể nói cho hắn biết, vì sao hắn phải trợ Trụ vi ngược*, trợ giúp tiểu Quận chúa khi dễ vị Sở công tử kia? Sát thủ đệ nhất Tuyên Quốc lại trở thành tiểu người hầu giúp tiểu Quận chúa phi lễ người khác và loại bỏ chương ngại vật? Thời vận đã kém đến loại trình độ này sao?

(*) Trợ Trụ vi ngược : Giúp kẻ khác làm chuyện xấu.

"Tỷ tỷ, ngươi rút cuộc đã trở lại? Thân là Quận chúa cao quý, tại sao ngươi lại có thể len lén chuồn ra phủ? Chẳng lẽ ngươi đã quên thân phận của ngươi?" Khóe mắt thấy Tiết U Nhiễm vào phủ, ôm cây đợi thỏ Tiết Tâm Lam lập tức ngậm sừng mang gậy nói.

"Bản Quận chúa đi đâu, hình như còn chưa tới lượt muội muội đến trông nom. Muội muội trông nom chính bản thân mình là được." Tất cả tâm tình tốt ở một khắc nhìn thấy Tiết Tâm Lam đều biến mất hầu như không còn. Tiết U Nhiễm cao ngạo nói xong liền không thèm để ý tới Tiết Tâm Lam, trở về Quận chúa các của mình.

Hừ! Có gì đặc biệt hơn người? Buổi chiều Thái tử ca ca đến nói với ta, muốn đem ngươi Quận chúa cao quý gả đến Sở gia. Đến lúc đó xem ngươi còn kiêu ngạo thế nào? Hung tợn nhìn chằm chằm bóng lưng Tiết U Nhiễm, Tiết Tâm Lam ở trong lòng lạnh yên nói.

"Người này không tốt." Trở lại Quận chúa các Tề Phong bỏ lại bốn chữ, xoay người rời đi.

"A? Tư Nguyệt, Tề Phong nói là Tiết Tâm Lam?" Chưa kịp phản ứng Tiết U Nhiễm hỏi.

"Đúng vậy. Nhị tiểu thư vốn không phải là người tốt lành gì." Tư Nguyệt gật đầu một cái, chuyện đương nhiên nói.

"A? Không nghĩ tới Tư Nguyệt lại còn có trình độ này, không tệ không tệ. Xem ra Tề Phong có ảnh hưởng rất lớn đối với ngươi." Không có Tiết Tâm Lam tìm đến tra, Tiết U Nhiễm tâm tình rất tốt cùng Tư Nguyệt nói đùa.

"Quận chúa, ngài nói bừa gì vậy? Tư Nguyệt nào có..." Dậm chân một cái, Tư Nguyệt đỏ mặt kháng nghị nói.

"Ừ, không có không có. Quận chúa ta nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi." Mặc dù là theo lời của Tư Nguyệt, nhưng là ánh mắt chế nhạo kia của Tiết U Nhiễm một chút cũng không thay đổi.

"Không cùng Quận chúa nói, Tư Nguyệt đi xuống chuẩn bị cơm." Nói không lại Quận chúa nhà mình Tư Nguyệt tông cửa xông ra. Cô nương gia, mặt

mỏng, làm sao có thể chống lại loại chế nhạo này? Hơn nữa, Tề Phong vẫn ở bên trong Quận chúa các...

"Quận chúa, cái đó..." Cũng không lâu lắm, Tư Nguyệt lại quay lại. Chỉ là vẻ mặt rất quái dị, giống như muốn nói gì.

"Tư Nguyệt, ngươi nên biết tính khí của Quận chúa ta. Có chuyện gì thì trực tiếp nói, đừng có dông dài." Ghét nhất người khác nói chuyện nói một nửa, Tiết U Nhiễm nghiêm mặt khiển trách Tư Nguyệt.

"Quận chúa, là ngài để cho Tư Nguyệt nói a! Vậy Tư Nguyệt đã có thể nói thẳng." Cẩn thận nhìn sắc mặt càng ngày càng không nhìn được của Quận chúa nhà mình, Tư Nguyệt bất cứ giá nào, "Mới vừa rồi Tư Nguyệt đi phòng bếp, trên đường vị Vương ma ma bên cạnh Vương phi gọi lại. Vương ma ma nói lúc xế chiều hôm nay, Thái tử điện hạ đến đây."

"Đến thì đến! Có cái gì không thể nói?" Tiết U Nhiễm không để ý nhìn Tư Nguyệt một cái, đúng là kinh sợ thật lớn.

"Không phải không phải. Vương ma ma nói hôm nay Thái tử điện hạ là đặc biệt tới Vương phủ tìm Quận chúa. Sau khi biết Quận chúa len lén chuồn ra khỏi phủ, Thái tử điện hạ ở Quận chúa các của chúng ta chờ Quận chúa thật lâu mới rời đi. Vương ma ma còn nói trước khi đi Thái tử điện hạ còn ở trước mặt Vương phi nói giúp cho Quận chúa rất nhiều lời hay, để cho Vương phi đừng trách phạt ngài. Cho nên Vương phi nói chuyện lần này chúng ta len lén chuồn ra phủ cứ tính như vậy. Cuối cùng Vương ma ma còn nói Thái tử điện hạ nói rõ ngày mai trở lại tìm Quận chúa." Sau khi nói xong một chuỗi dài, Tư Nguyệt cũng không dám thở mạnh nhìn Quận chúa nhà mình. Vừa rồi nàng nói đến Thái tử điện hạ rất nhiều lần, không biết Quận chúa có tức giận hay không.

Ba tháng dịu dàng lại muốn làm lại một lần sao? Tiết U Nhiễm cười châm biếm. Nhưng là Tần Trạch Dật, đời này đừng nói ba tháng, chính là ba năm, ba mươi năm, ta Tiết U Nhiễm không sẽ không có một chút xiêu cảm động!

"Quận chúa, không phải là ngài tức giận chứ?" Thấy Quận chúa không nói lời nào, Tư Nguyệt bắt đầu nghĩ lung tung.

"Không có. Tư Nguyệt, ngày mai Thái tử điện hạ đến, không cần đối xử kiểu khác. Nên làm như thế nào thì làm như vậy, biết không?" Tiết U Nhiễm không yêu thích gì ba tháng dịu dàng này của Tần Trạch Dật, nhưng là nàng lại rất yêu thích mục đích ba tháng dịu dàng của Tần Trạch Dật. Nàng nhất định phải gả đến Sở gia lần nữa, tiếp tục làm chính thê của Sở Lăng húc một lần!

"Nhưng là Quận chúa, không phải là ngài?" Tư Nguyệt có chút nghi ngờ quyết định của Quận chúa nhà mình. Không phải là Quận chúa không còn thích Thái tử điện hạ sao? Vì sao còn để cho Thái tử đến Quận chúa các?

"Tư Nguyệt, theo như ta phân phó đi làm là được rồi. Ngươi chỉ cần nhớ lời buổi sáng ta nói cho ngươi tuyệt không thay đổi là được." Biết nghi vấn trong lòng của Tư Nguyệt, nhưng là chuyện này nàng không có cách nào giải thích cho Tư Nguyệt.

"Dạ, Tư Nguyệt hiểu. Thái tử điện hạ dù sao cũng là Thái tử điện hạ, thân phận cao quý. Hắn muốn đến Quận chúa các của chúng ta, chúng ta muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được. Quận chúa, ngài chịu ủy khuất." Tư Nguyệt vẻ mặt đau lòng nhìn Tiết U Nhiễm nói. Quận chúa nói những lời buổi sáng nói tuyệt sẽ không thay đổi. Nói cách khác Quận chúa thật sự buông tha cho Thái tử điện hạ rồi. Nhưng là Thái tử điện hạ hết lần này tới lần khác lại muốn đến Quận chúa các...

"Tốt lắm, đừng nghĩ linh tinh. Chúng ta bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn là được." Tiết U Nhiễm buồn cười nhìn vẻ mặt một hồi đau lòng, một hồi căm giận của Tư Nguyệt. Nếu như nàng không muốn gặp, cho dù là Thái tử điện hạ thì như thế nào? Nàng Tiết U Nhiễm còn sợ hắn hay sao? Cùng lắm thì đến tai Hoàng Thượng, xem đến lúc đó ai đuổi lý?

Đem Tần Trạch Dật đặt xuống một bên, Tiết U Nhiễm yên lặng tính toán trong ba tháng làm thế nào mới có thể tìm thêm cơ hội cùng phu quân gặp mặt. Tiêu Vũ Sát đó rốt cuộc là ở vị trí nào trong lòng phu quân? Cái vấn đề này trước hết phải biết rõ. Chỉ có biết rõ vị trí của Tiêu Vũ Sát ở trong lòng phu quân, nàng mới có thể nghĩ ra biện pháp phản ứng với biến cố đột nhiên nảy ra.

Ban đêm, bên trong thư phòng Sở gia, hoàn toàn không biết mình đã trở thành con mồi của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc nhìn về phía một chồng sổ sách lại không có một chút ý định xem xét. Tiết U Nhiễm, nàng rốt cuộc là nữ tử như thế nào? Nói nàng đơn thuần, nhưng nàng lại có thể không dấu vết làm cho hắn đi dựa theo ý tưởng của nàng. Nói nàng thông minh, nhưng là nàng lại mơ hồ vừa ngẩng vừa choáng váng. Còn có... hành động cuối cùng đó... Hôn, chỉ là vì cảm kích hắn ra tay giúp đỡ sao? Vươn tay sờ mặt chỗ hôm nay bị Tiết U Nhiễm hôn qua, tâm trạng của Sở Lăng Húc cực kỳ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

"Chủ tử, ngài vẫn còn xem sổ sách sao? Cũng đã muộn như vậy, ngài đi nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Sở Bạch đột nhiên đẩy cửa đi vào, cắt đứt suy nghĩ của Sở Lăng Húc.

Sở Bạch, năm nay mười chín tuổi, thấp thân tùy tùng của Sở Lăng Húc, Sở Bạch một nhà ba đời đều là người làm của Sở gia. Bởi vì tuổi xấp xỉ với Sở thiếu gia, từ nhỏ đã đi theo bên người Sở Lăng Húc. Nhiều năm như vậy qua đi, trung thành và tận tâm Sở Bạch đã sớm trở thành một trong hai cánh tay

trái phải của Sở Lăng Húc.

"Chút nữa ta sẽ đi ngủ. Ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước đi!" Cầm lên sổ sách trên bàn, Sở Lăng Húc cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

"Chủ tử, ngài mệt nhọc như vậy sao được? Sổ sách đặt ở kia cũng sẽ không chạy. Ngày mai ngài lại nhìn không phải là cũng giống nhau sao? Chủ tử, ngài không thể đem toàn bộ tinh lực đều đặt trên phương diện làm ăn của Sở gia. Có rảnh rồi cũng nên đi nhìn Tiêu tiểu thư một chút, không có việc gì thì cùng Tiêu tiểu thư đi ra ngoài nhiều hơn một chút..." Thấy chủ tử nhà mình hoàn toàn không có ý định nghỉ ngơi, Sở Bạch lại bắt đầu tái diễn kiểu lái nhái cũ. Chủ tử nhà hắn cái gì cũng tốt, chính là đối với chuyện chung thân đại sự của mình tuyệt đối không để ý. Quanh năm suốt tháng, số lần ở cùng Tiêu tiểu thư dùng mười đầu ngón tay cũng đếm được. Cũng không sợ có ngày Tiêu tiểu thư chạy theo người khác, ài!

"Sở Thạch, đem Sở Bạch ném ra ngoài." Thấy Sở Bạch lại bắt đầu lái nhái, Sở Lăng Húc cất giọng hô.

"Vâng!" Thiếp thân thị vệ Sở Thạch vẫn luôn đứng ở cửa xuất hiện lên tiếng trả lời.

"Sở Thạch, quân tử động khẩu không động thủ. Ngươi đừng làm loạn." Chủ tử lần nào cũng dùng đến chiều này, Sở Bạch tự nhận đánh không lại Sở Thạch vội vàng khoát khoát tay. Theo bản năng lui về phía sau mấy bước, cố gắng cùng Sở Thạch thương lượng.

Sở Thạch với tính tình chất phác cũng mặc kệ cái gì quân tử hay không quân tử. Ở trong lòng hắn, chủ tử ra lệnh, hắn nhất định phải nghe theo. Cầm vật áo đàng trước của Sở Bạch, dễ dàng đem Sở Bạch xách lên đi ra ngoài.

"Oa.... Sở Thạch, ngươi cũng không có chiều mới sao? Mỗi lần đều dùng chiều này, quá khó coi rồi! Ngươi không thể đổi một chiều thức khác sao?" Ngoan ngoãn để Sở Thạch xách lên, Sở Bạch không hài lòng la ầm lên. Dù sao phản kháng cũng vô dụng, hắn mới không làm việc vô dụng.

Đối với Sở Bạch kêu la, Sở Thạch ngoảnh mặt làm ngơ. Đi thẳng ra ngoài cửa, đem Sở Thạch ở trên tay để xuống đất. Yên lặng đóng cửa lại, tiếp tục canh giữ ở cửa.

Nhìn Sở Bạch bị Sở Thạch xách ra ngoài, Sở Lăng Húc thu hồi tầm mắt. Đặt sổ sách trong tay xuống, Sở Lăng Húc buông lỏng thân thể có chút cứng ngắc, tùy ý dựa lưng vào ghế ngồi. Hắn và Vũ Sát quen biết hai năm, cơ hội chính thức chung đụng nhưng cũng không nhiều. Sở gia buôn bán quá lớn, sự vụ hắn cần xử lý quá nhiều. Căn bản là không có thời gian, cũng không có cơ hội cùng Vũ Sát ở chung. Cũng may Vũ Sát có thể thông cảm gánh nặng trên vai hắn, cũng chưa từng oán trách hắn. Chính là bởi vì Vũ Sát nhẫn nhịn, hắn mới có thể càng thêm áy náy. Cho nên đối với Vũ Sát điều ngoa cùng vô lý, hắn cũng sẽ tận lực bao dung.

Có lúc, hắn cũng sẽ để tay lên ngực tự hỏi: Vũ Sát đối với hắn, rốt cuộc coi là cái gì? Là nương tử sau này sao? Hắn rất rõ ràng, hắn đối với Vũ Sát cũng không có tình yêu nam nữ. Nhưng là, hắn lại không thể không quan tâm đến. Hắn và Vũ Sát bắt đầu quá mức hoang đường. Cho đến bây giờ, Sở Lăng Húc đều không thể xác định được quyết định khi đó của hắn rốt cuộc là đúng hay sai.

Hai năm trước, Tuyên Quốc gặp đại hạn, dân chúng không thu được thóc. Trong lúc nhất thời, gạo buôn bán rất tốt, giá gạo cũng theo đó mà nâng cao. Không phải là không yêu bạc, nhưng là Sở Lăng Húc không muốn lợi dụng người ta lúc khó khăn. Kiếm bạc như vậy, hắn không có cách nào yên tâm thoải mái. Cho nên, Sở gia giá gạo cũng không tăng lên, mà vẫn lấy giá gốc bán ra.

Gạo của Sở gia là gạo hạng nhất ở Tuyên Quốc. Cửa hàng gạo Sở gia độc hành, những thương gia khác tự nhiên là rất bất mãn. Động tác nhỏ liên tiếp phát sinh, thậm chí liên hiệp công khai đối đầu với Sở gia. Cửa hàng lớn cùng cửa hàng lương thực nhỏ nhất trí quyết định duy trì giá cao không giảm. Cửa hàng gạo Sở gia có lớn hơn nữa, luôn có một ngày sẽ bán hết gạo. Đến lúc đó, dân chúng muốn sống qua ngày, còn không phải là phải bỏ tiền ra mua gạo của bọn họ? Ôm ý nghĩ như vậy, những thước bộ cùng cửa hàng lương thực bắt đầu yên lặng theo dõi biến hóa. Mà cửa hàng lương thực Tiêu gia, tự nhiên cũng là kiên trì không xuống giá như phần đông các cửa hàng lương thực khác.

Ngay lúc đó Sở Lăng Húc vừa mới ngồi lên vị trí Sở gia đương gia. Gần mười tám tuổi hắn chưa đủ khôn khéo, cũng không hiểu biến báo*. Duy trì ý nghĩ chân thật nhất trong lòng, Sở Lăng Húc cứng rắn yêu cầu cửa hàng gạo Sở gia không được phép nâng giá, cần phải bảo đảm dân chúng có thể sống.

(*) Biến báo: biến động thay đổi thất thường.

Có lẽ là ông trời đột nhiên mở mắt ra, rốt cuộc nhớ đến ông đã bạc đãi hàng nghìn hàng vạn dân chúng. Đang lúc Sở gia cùng đông đảo thương gia giành co không dứt, Tuyên Quốc bắt đầu nổi lên mưa to. Một tháng mưa to xuống, gạo của đông đảo thương gia giữ trong kho thóc bởi vì chất đọng quá nhiều liền rồi rít mọt nước. Không đến mấy ngày, vốn là hạt gạo trân quý dị thường bởi vì có sâu mà trở lên không đáng giá một đồng. Mà cửa hàng gạo Sở gia đã sớm bán hết gạo không còn dư lại bao nhiêu, tổn thất rất nhỏ. Trộn sòng ngẫm giữa các thương gia này, Sở gia có thể nói là giành được toàn thắng.

Bởi vì kho thóc chất đọng quá nhiều gạo, đông đảo thương gia toàn bộ tổn thất nghiêm trọng. Cửa hàng gạo lớn hơn một chút còn có thể miễn cưỡng chống đỡ đi xuống, mấy cửa hàng lương thực nhỏ cũng không có vận khí tốt như vậy. Mà cửa hàng lương thực Tiêu gia chính là một trong những cửa hàng lương thực không may mắn phải đóng cửa. Nhìn phụ thân cau mày, không có một chút biện pháp, lúc ấy Tiêu Vũ Sát mười năm tuổi một mình chạy đến cửa hàng gạo Sở gia.

Ngày đó, Sở Lăng Húc theo thường lệ đi cửa hàng gạo thị sát. Vừa vặn gặp Tiêu Vũ Sát đang cùng chương quỹ tranh chấp chưa xong.

Khi đó Tiêu Vũ Sát khẳng khái là gạo nhà mình không bán được, toàn bộ nguyên nhân cũng bởi vì Sở gia không nâng giá gạo. Mà bây giờ cửa hàng lương thực Tiêu gia chuẩn bị đóng cửa, tự nhiên cũng là do cửa hàng gạo Sở gia làm hại. Tiêu Vũ Sát cứng rắn yêu cầu Sở gia phải bồi thường cho Tiêu gia. [đọc đoạn này thật không biết nói gì về bé Vũ Sát, mặt quá dày rồi :]

Nghe được Tiêu Vũ Sát yêu cầu, cảm giác đầu tiên của Sở Lăng Húc chính là hoang đường. Nữ tử này thật đúng là không thể nói lý! Không định để ý đến nữ tử này, Sở Lăng Húc xoay người chuẩn bị rời đi.

Mà khỏe mắt chương quỹ thấy chủ tử đến, vội vàng tránh thoát Tiêu Vũ Sát dây dưa, đi lên hành lễ.

Nghe chương quỹ kêu người nam tử trẻ tuổi này là chủ tử, ý nghĩ của Tiêu Vũ Sát ngàn xoay trăm chuyển. Sau đó, chuyện làm mọi người kinh ngạc không dứt xảy ra: Tiêu Vũ Sát trực tiếp nhào đến. Kéo lại tay áo của Sở Lăng Húc, khóc nói muốn Sở Lăng Húc phải chịu trách nhiệm.

Lời của Tiêu Vũ Sát quá mức hàm hồ, quả thực dọa sợ tất cả mọi người ở đây. Danh tiếng của Sở Lăng Húc quá lớn, rất nhiều người đều biết hắn. Bị Tiêu Vũ Sát âm ỉ một trận này, người đi lại trên đường tất cả đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Sở gia đương gia Sở Lăng Húc. Mặc dù dưới sự giải thích của chương quỹ, tất cả mọi người đều hiểu chịu trách nhiệm trong miệng Tiêu Vũ Sát chỉ là Sở Lăng Húc phải chịu trách nhiệm với cửa hàng lương thực Tiêu gia. Nhưng là, trong lòng mọi người vẫn cảm thấy nghi ngờ. Tiêu gia cô nương vừa thấy được Sở Lăng Húc liền nhào đến, hai người thật sự là không quen biết sao?

Còn Sở Lăng Húc đối với Tiêu Vũ Sát hết sức không hài lòng. Hành động của nàng mang đến phiền phức cho hắn, Sở Lăng Húc lập tức phẩy tay áo rời đi. Ai ngờ, Tiêu Vũ Sát vẫn chưa từ bỏ ý định, bắt đầu ngày ngày đến trước cửa cửa hàng gạo Sở gia chờ Sở Lăng Húc đến.

Sở Lăng Húc có thể không đi cửa hàng gạo, nhưng là cửa hàng gạo lại không thể không mở cửa. Tiêu Vũ Sát là một hoàng hoa đại khuê nữ cả ngày đứng ở trước cửa hàng gạo Sở gia, người qua đường nghị luận âm ỉ. Lời đồn nhảm, càng ngày càng nhiều, cho đến khi không thể thu thập.

Đối với những lời đồn nhảm này, Sở Lăng Húc tất nhiên hoàn toàn không biết. Nửa tháng sau lần nữa đi cửa hàng gạo Sở gia thị sát, Sở Lăng Húc cuối cùng vẫn bị Tiêu Vũ Sát chặn lại. Thật không ngờ nữ tử này có nghị lực như vậy, nghĩ nàng là vì cửa hàng lương thực của nhà mình, Sở Lăng Húc cảm thấy nữ tử này dường như cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng của mình, ít nhất nàng là một nữ nhi cực kỳ hiếu thuận. Nghĩ như vậy, cuối cùng Sở Lăng Húc cũng giơ cao đánh khẽ, giúp cửa hàng lương thực Tiêu gia.

Sau đó, Tiêu Vũ Sát vội vì cảm kích Sở Lăng Húc giúp đỡ, bắt đầu mang theo tạ lễ đến Sở gia. Thường xuyên qua lại, vốn là lời đồn nhảm nay lại càng thêm vô cùng kì diệu. Tiêu Vũ Sát đối với chuyện này lại không để ý chút nào, trước sau như một tiếp tục chạy đến Sở gia.

Thật ra thì, Tiêu Vũ Sát mười lần đi Sở gia, cũng chỉ có một hai lần mới gặp được Sở Lăng Húc. Chỉ có điều ý đồ của nàng giống như cũng không ở trên người Sở Lăng Húc. Mỗi lần đến, nàng luôn nhẩn nai cùng Sở gia lão thái thái nói chuyện nhà.

Sở lão thái thái lớn tuổi, thật vất vả mới có một tiểu cô nương tri kỷ cùng bà nói chuyện, tất nhiên là ân trọng đối với Tiêu Vũ Sát cực tốt. Cộng thêm người làm trong nhà nghe thấy lời đồn nhảm, Sở lão thái thái lập tức cảm thấy tiểu cô nương này với tôn tử nhà mình cũng không tệ. Một khi nói lên ý định này Sở lão thái thái lập tức bắt đầu hết sức khen ngợi Tiêu Vũ Sát tốt.

Mới đầu, Sở Lăng Húc chỉ là bất đắc dĩ nghe bà nội mình không ngừng khen ngợi Tiêu Vũ Sát tốt. Vào tai trái ra tai phải, chưa bao giờ để ở trong lòng. Đối với nài nỉ cô ý tác hợp, Sở Lăng Húc có thể tránh liến tránh, không thể tránh liến chạy.

Lão thái thái dù sao cũng sống hơn nửa đời người, sao Sở Lăng Húc có thể dễ dàng tránh thoát. Thừa dịp một lần thân thể khó chịu, Lão thái thái buộc Sở Lăng Húc nhất định phải cùng Tiêu Vũ Sát ở chung thật tốt.

Sở Lăng Húc rất muốn kháng cự yêu cầu của nãi nãi. Tuy nói rất tán thưởng Tiêu Vũ Sát hiếu thuận, nhưng là hắn đối với Tiêu Vũ Sát không có một tia tình ý giữa nam và nữ. Nhưng khi nhìn bà nội nằm trên giường bệnh vẻ mặt chờ đợi, Sở Lăng Húc dưới ánh mắt uy hiếp của cha mẹ cuối cùng gật đầu một cái, đáp ứng.

Sau đó thì sao? Sau đó, tất cả giống như là trở thành chuyện đương nhiên. Vũ Sát thỉnh thoảng vẫn chạy đến Sở gia, mà hắn tiếp tục vội vàng chuyện buôn bán của Sở gia. Có lúc, hắn cũng không rõ ràng lắm quan hệ giữa hắn và Vũ Sát là như thế nào. Hắn chưa từng nói qua thích đối với Vũ Sát, cũng chưa từng biểu đạt bất kỳ tình ý mập mờ nào với Vũ Sát. Nhưng mà giống như Vũ Sát cũng không nghĩ như vậy.

Ồm ờ qua hai năm, Sở Lăng Húc vẫn không yêu Tiêu Vũ Sát, nhưng cũng không thể không chịu trách nhiệm đối với Tiêu Vũ Sát. Vũ Sát đợi hắn hai năm, hắn làm chậm trễ Vũ Sát hai năm. Ý của nãi nãi là chọn ngày đến Tiêu gia cầu hôn, phụ thân và mẫu thân cũng không phản đối. Sở Lăng Húc lại lựa chọn trầm mặc. Hắn không muốn cưới Vũ Sát, nhưng là hắn không tìm được lý do cự tuyệt.

Bà nội nói, bà chỉ thích nha đầu Vũ Sát cùng bà nói chuyện phiếm. Cho nên, hắn nhất định phải đem Vũ Sát lấy vào Sở gia!

Phụ thân nói, đại trưởng phu có nhiều việc, có nhiều việc không nên làm. Cũng chỉ là một nữ tử, nếu như bà nội thích, vì sao không thể thuận theo ý của lão nhân gia? Cùng lắm thì sao này nạp thêm thiếp là được.

Mẫu thân nói, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối. Vũ Sát là một cô nương rất tốt. Dù sao con cũng không có người trong lòng, vì sao không thể cưới Vũ Sát?

Sở Lăng Húc không tình nguyện nhưng dưới áp lực của ba ngọn núi lớn trong nhà, chôn xuống thật sâu. Nếu như đem Vũ Sát thành muội muội để chung sống, ngày cũng không phải là không thể trôi qua, không phải sao?

Vừa nghĩ đến Vũ Sát, Sở Lăng Húc bỗng nhiên nhớ đến gần một tháng nay hình như Vũ Sát không đến Sở gia. Mấy ngày trước, bà nội nói nhất định là Vũ Sát oán giận hắn không có thời gian cùng nàng, yêu cầu hắn để xuống mọi chuyện đang làm cùng Vũ Sát đi ra ngoài dạo một chút. Sở Lăng Húc tự biết mình đuối lý lần đầu tiên chủ động đến Tiêu gia tìm Vũ Sát, sau đó liền gặp được Tiết U Nhiễm...

Vừa nghĩ đến Tiết U Nhiễm, trong lòng Sở Lăng Húc thoáng hiện lên một tia khác thường. Bỏ qua những thứ cảm xúc râu ria kia, Sở Lăng Húc không suy nghĩ nhiều nữa, đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi. Về phần những sổ sách trên bàn chưa từng mở ra kia, lưu lại ngày mai lại xem đi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ngày hôm sau, quả nhiên giống như lời của Vương ma ma Tần Trạch Dật hạ triều liền trực tiếp đến Tiết Vương phủ.

Nhìn Tần Trạch Dật mặc triều phục xuất hiện ở Quận chúa các, trong lòng Tiết U Nhiễm không có bất kỳ phập phồng dao động. Nàng đã sớm không còn là đứa ngốc Tiết U Nhiễm của kiếp trước, tự nhiên cũng sẽ không vì hấn mặc một thân triều phục mà cho rằng nàng đối với hấn là quan trọng cỡ nào. Cũng chỉ là diễn trò mà thôi, người nào vào diễn người đó sẽ thua. Nên đến cuối cùng cũng sẽ đến, nàng cần làm chính là yên lặng cầu thánh chỉ gả ở ba tháng sau có thể nhanh chóng đến.

"U Nhiễm, có thể vì Thái tử ca ca gây một khúc hay không?" Dịu dàng nhìn Tiết U Nhiễm, trong mắt Tần Trạch Dật tràn đầy tình ý. Đối với nữ tử từ nhỏ cùng nhau lớn này, thật ra thì hấn không muốn tổn thương nàng. Nhưng là hấn không thể không lợi dụng nàng. So với ngôi vị Hoàng đế, chính là một Tiết U Nhiễm thực không tính là cái gì.

"U Nhiễm gần đây không thích đánh đàn. Nếu như Thái tử điện hạ thích, ngược lại có thể đi tìm Tâm Lam muội muội. Tin rằng muội muội chắc chắn sẽ hết sức vui vẻ vì Thái tử điện hạ gây một khúc." Nhìn tình ý giả dối trong mắt Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm ở trong lòng cười lạnh không dứt. Nhân nhạ cự tuyệt sau đó không quên thoáng nhắc đến Tiết Tâm Lam để bày tỏ bất mãn trong lòng. Đánh mặt mũi Thái tử, lại không thể chân chính chọc giận Thái tử. Lợi dụng cùng lợi dụng ngược lại, theo như nhu cầu mà thôi.

"U Nhiễm quả nhiên vẫn còn giận Thái tử ca a! Tâm Lam và U Nhiễm đều giống nhau. Tâm Lam là muội muội, U Nhiễm không nên nghĩ linh tinh." Vốn là nghe thấy Tiết U Nhiễm cự tuyệt, Tần Trạch Dật có chút tức giận. Chỉ có điều U Nhiễm nhắc đến Tâm Lam? Hóa ra là ghen. Không tức giận nữa Tần Trạch Dật nén lại tính tình dịu dàng nói.

"U Nhiễm không dám." Tiết U Nhiễm không thật tâm nói. Tốt quá hóa dở, phải làm cho Tần Trạch Dật cho rằng nàng đang đùa giỡn tính tình! Muội muội? Kiếp trước người chính là nạp muội muội trong miệng người làm thiếp, thậm chí sau khi lên ngôi hoàng đế phong nàng làm phi. Nếu như không phải người dung túng nàng ta, làm sao nàng ta dám làm tổn thương phụ vương và mẫu phi của ta? Tần Trạch Dật, ta có thể quên tổn thương người gây cho ta, nhưng là không có cách nào quên tổn thương mà hai người các người gây ra cho Tiết Vương phủ. Cho nên, chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không làm được.

"Còn nói không dám? Máy ngày nay, U Nhiễm chính là Thái tử ca ca cũng không gọi nữa." Trong miệng nhẹ giọng trách cứ, nhưng là trên mặt Tần Trạch Dật không nên được vui vẻ. Chỉ cần U Nhiễm đối với hấn có tình, như vậy kế hoạch muốn gả U Nhiễm đến Sở gia đã thành công hơn một nửa. Hấn biết Tiết Vương gia và Tiết Vương phi tất nhiên sẽ không đáp ứng chuyện này. Nhưng chỉ cần U Nhiễm kiên trì gả, mẫu hậu sẽ giúp hấn cầu xin được thánh chỉ của phụ hoàng. Cọc hôn sự này tuyệt đối không thành vấn đề.

"Tur Nguyệt, đem bàn cờ lấy đến." Không muốn tiếp tục cái đề tài này, Tiết U Nhiễm phân phó Tur Nguyệt. Nhiều lời nhiều lỗi, không thể để cho Tần Trạch Dật nhìn ra nàng không kiên nhẫn. Cho nên vẫn là đánh cờ đi! Mặc dù thật sự rất không muốn đối mặt với Tần Trạch Dật, nhưng mà nhân một lúc trời cao biển rộng. Nàng không thể đột nhiên tương phản quá lớn, kế tiếp đưa đến Tần Trạch Dật hiểu kỳ. Treu chọc Tần Trạch Dật, sẽ là vô hạn phiền toái.

Nhìn hai người bên trong nhà vô cùng ăn ý chơi cờ, núp ở bên ngoài Tiết Tâm Lam liếc mắt nhìn. Chiếc khăn trong tay đã sớm bị vô nát đến không ra hình dáng. Tiết U Nhiễm, Tiết U Nhiễm, người chó đực ý cho ta. Ba tháng, đây là ba tháng cuối cùng người có thể kiêu ngạo. Luôn có một ngày, ta sẽ để cho người biết, người nam nhân ngồi ở trước mặt nhẹ giọng dỗ dành người là của Tiết Tâm Lam ta!

Tùy ý liếc nhìn Tiết Tâm Lam trên mặt tràn đầy ác độc, Tề Phong làm như không thấy dựa vào chỗ tối trên cây cột nhắm mắt dưỡng thần. Tiểu Quận chúa nói qua, hễ là lúc Thái tử điện hạ đến Quận chúa các, không cần đề ý tất cả hành động của Tiết Tâm Lam. Nếu như Tiết Tâm Lam thật sự lên lên đi theo đến đây, hấn chỉ cần làm như không biết là được. Mặc dù không biết vì sao tiểu Quận chúa lại to gan yên tâm để cừu nhân của mình đến đây, nhưng mà Tề Phong dám khẳng định ý định của tiểu Quận chúa tuyệt đối không ở trên người Thái tử điện hạ cao cao tại thượng này. Ngược lại Khách Duyệt Lâu vị Sở công tử kia, tiểu Quận chúa giống như càng thêm đề ý.

"Quận chúa, thái tử điện hạ đã đi rồi." Tần Trạch Dật vừa đi, Tur Nguyệt liền lại gần. Thật ra thì vừa rồi nàng cảm thấy hình ảnh chung đụng giữa Quận chúa nhà mình và Thái tử điện hạ rất đẹp! Chẳng qua là Quận chúa nhà mình không thích Thái tử điện hạ nữa, đáng tiếc...

"Nhị tiểu thư cũng đi?" Có Tề Phong nhìn, Tiết U Nhiễm cũng không sợ Tiết Tâm Lam sử dụng quỷ kế gì.

"Đi. Thái tử điện hạ vừa ra khỏi Quận chúa các, Nhị tiểu thư liền đi theo ra ngoài. Quận chúa, sau này chúng ta thật sự mặc cho Nhị tiểu thư đến Quận chúa các của chúng ta sao?" Vừa nghĩ đến dáng vẻ vừa rồi của Tiết Tâm Lam, Tur Nguyệt đã cảm thấy kinh hãi. Trước kia nàng vẫn cho rằng Nhị tiểu thư rất nhu nhược, hôm nay vừa thấy mới phát hiện Nhị tiểu thư thật là kinh khủng.

"Không cần phải để ý đến nàng, tùy nàng đi!" Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, không để ý nói. Nàng chính là muốn cho trong lòng Tiết Tâm Lam càng thêm ngọt ngào. Về phần Tiết Tâm Lam có thành hay không, đó chính là chuyện của Tiết Tâm Lam. Việc thích đáng trước mắt chính là làm cách nào mới có thể tìm được cơ hội ra phủ một lần nữa.

Mỗi tháng mừng mười, Sở Lăng Húc sẽ đi Khách Duyệt Lâu thị sát buôn bán. Tháng này tự nhiên sẽ không ngoại lệ. Ai ngờ Sở Lăng Húc vừa mới bước vào Khách Duyệt Lâu, liền được Trương chương quỹ báo trong phòng bao có khách quý đang đợi hắn.

Khách quý? Trong mắt Sở Lăng Húc lóe lên một tia nghi ngờ, trong đầu lập tức hiện ra bóng dáng của Tiết U Nhiễm. Khách quý hẳn ghi nhớ trong lòng, chỉ có một mình nàng mà thôi.

Đi lên thang lầu, liếc mắt liền thấy được Tề Phong giữ ở ngoài cửa. Sở Lăng Húc cười cười. Quả nhiên là nàng!

"Sở công tử, huynh rốt cuộc đã đến. Tiểu nữ chờ đã lâu." Gần nửa tháng này, Tần Trạch Dật mỗi ngày đều đến Quận chúa các của nàng. Nàng có ý để cho Tề Phong không ngăn Tiết Tâm Lam lên vào, cũng là vì ép Tiết Tâm Lam làm khó dễ. Đương nhiên, Tiết Tâm Lam không có lá gan đến làm khó dễ với nàng, chỉ biết hướng về phía Tần Trạch Dật lê hóa đá vũ* mà thôi.

(*) Lê hóa đá vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Sự thật chứng minh, Tiết U Nhiễm mưu tính rất thành công. Hôm qua trước khi đi Tần Trạch Dật nói với nàng hôm nay không có cách nào đến Quận chúa các nhìn nàng. Đối với tin tức này, Tiết U Nhiễm tất nhiên mừng rỡ. Thật vất vả mới tìm được cơ hội bắt Tần Trạch Dật ra, đương nhiên là nên chạy ra ngoài tìm trượng phu nhà mình! Vì vậy sáng sớm, nàng liền dẫn Tư Nguyệt và Tề Phong ra cửa.

"Tiết tiểu thư tìm tại hạ có chuyện?" Tiết U Nhiễm thể nhưng lại công khai ở Khách Duyệt Lâu chờ hắn, Sở Lăng Húc có chút khó hiểu. Lần đầu tiên gặp mặt, Sở Lăng Húc còn có thể cho rằng vị Tiết tiểu thư này là nữ tử có ý đồ leo lên Sở gia. Nhưng là trải qua chung đụng ngày hôm đó, hắn tin tưởng nàng không phải là hạng người như vậy. Chỉ cần nhìn hai lần quần áo của vị Tiết tiểu thư này cũng biết nàng tuyệt đối xuất thân phú quý. Mà phòng bao của Khách Duyệt Lâu cũng không phải là người bình thường có thể xuất bạc. Vừa rồi Trương chương quỹ nói với hắn, khách quý bên trong phòng bao gọi không ít đồ ăn vặt có tiếng. Lại nghĩ đến Tần công tử và Tiết công tử đã gặp qua lần trước, Sở Lăng Húc dám cam đoan vị Tiết tiểu thư này cũng không cần mưu cầu phú quý.

"Tư Nguyệt, tiểu thư nhà ngươi muốn ăn hoa quế cao." Không trả lời Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm hướng về phía Tư Nguyệt đang ở một bên nói.

"A? Tiểu thư muốn ăn hoa quế cao? Vậy Tư Nguyệt lập tức đi mua cho tiểu thư." Đang bận phấn đấu với đồ ăn vặt trên bàn Tư Nguyệt mồm mịt ngẩng đầu lên, đứng lên liền hướng ngoài cửa chạy đi.

"Tề Phong, đi cùng Tư Nguyệt." Tư Nguyệt dung mạo không tệ, đừng để cho người nào không dài mắt đụng phải. Tiết U Nhiễm cất cao giọng nói với Tề Phong đang đứng ở bên ngoài cửa.

"Không cần đâu! Tiểu thư, một mình Tư Nguyệt có thể." Nghe thấy phải cùng Tề Phong đơn độc ở chung, Tư Nguyệt đỏ mặt khoát tay nói. Đều tại Quận chúa, không có việc gì lại thích trêu ghẹo nàng và Tề Phong. Làm cho nàng bây giờ cũng không có hứng thú nói chuyện với Tề Phong.

"Tề Phong, trên đường nhiều người, bảo vệ Tư Nguyệt." Không để ý đến Tư Nguyệt cự tuyệt, Tiết U Nhiễm tiếp tục phân phó Tề Phong. Nàng vốn là có ý tách khỏi Tư Nguyệt và Tề Phong, cũng là hi vọng hai người bọn họ có thể lên ở chung nhiều hơn. Tình cảm mà, cũng là từ từ bồi dưỡng mà ra.

"Dạ." Tề Phong lạnh lùng lên tiếng trả lời, đi trước xuống lầu.

"Tiểu thư, Tư Nguyệt..." Thấy Quận chúa không để ý đến mình, Tư Nguyệt chuẩn bị tiếp tục từ chối.

"Tư Nguyệt, Tề Phong đã đi xa rồi! Ngươi nếu không đuổi theo, tìm không thấy người." Cười như không cười nhìn Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm tốt bụng nhắc nhở.

"A? Tề Phong? Hắn... Sao hắn lại đi nhanh như vậy? Tiểu thư, Tư Nguyệt đi một lát sẽ trở lại." Tư Nguyệt vừa quay đầu liền nhìn thấy bóng dáng của Tề Phong đã đi đến tầng dưới, vội vàng nhắc chân đuổi theo.

Buồn cười nhìn chuyển động giữa chủ tớ hai người Tiết U Nhiễm, hảo cảm của Sở Lăng Húc đối với Tiết U Nhiễm tăng lên gấp bội. Nữ tử này, đối xử với tỷ nữ bên người khác với chủ tử bình thường.

"Sở công tử chê cười, Tư Nguyệt nha đầu kia chính là lỗ mãng. Hôm nay tiểu nữ đến đây chờ Sở công tử, là vì cảm kích Sở công tử đã giúp đỡ ở Bích Ba Đình. Có chút lễ mọn, kính xin Sở công tử vui vẻ nhận." Tư Nguyệt và Tề Phong đã rời đi, bên trong phòng bao chỉ còn lại hai người Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm. Tay ngọc nhỏ nhấc đưa lên hộp lễ vật đã sớm chuẩn bị tốt, Tiết U Nhiễm vui vẻ nói.

"Tiết tiểu thư không cần để ý. Chuyện lần trước, tại hạ cũng không làm cái gì." Vừa nhắc đến lần trước, gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Húc không khỏi có chút nóng lên. Không nghĩ đến Tiết tiểu thư ở chỗ này chờ hắn, chính là vì tạ lễ. Sở Lăng Húc cảm thấy lúng túng.

"Chút tâm ý, không cho từ chối." Tiếp tục đem hộp lễ vật đẩy đến trước mặt Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm tiếp tục nói. Nàng chính là nghĩ thật lâu mới nghĩ được lễ vật này, nhất định phải đưa đi mới được. Đặc biệt phân phó Tư Nguyệt đi, chính là không muốn để cho Tư Nguyệt ngạc nhiên. Cơ hội tuyệt vời như vậy, lần sau còn không biết phải chờ đến khi nào.

"Nhưng là, đây..." Thấy Tiết U Nhiễm rất kiên trì, lời cự tuyệt Sở Lăng Húc không thể nào nói ra khỏi miệng. Đối với nữ tử trước mắt, hắn luôn không biết cư xử thế nào mới được.

"Sở công tử, thật chẳng qua chỉ là một phần lễ nhỏ thôi! Nhận lấy đi, nhận lấy đi..." Thấy Sở Lăng Húc có chút buông lỏng, Tiết U Nhiễm bắt đầu làm nũng.

Bị ánh mắt chờ đợi của Tiết U Nhiễm thẳng tắp nhìn chăm chăm, Sở Lăng Húc dừng một chút. Cuối cùng vẫn thờ dài một cái, nói: "Vây tại hạ cũng không khách khí."

"Ừ." Thấy Sở Lăng Húc nhận hộp lễ vật, Tiết U Nhiễm liếc mắt gật đầu.

Cầm lấy lễ hộ, Sở Lăng Húc chuẩn bị đứng dậy cáo từ. Bên trong phòng bao chỉ có hai người hắn và Tiết tiểu thư, ngộ nhờ bị người truyền ra, sẽ làm tổn hại danh tiếng của Tiết tiểu thư.

"Sở công tử không mở ra xem một chút là vật gì sao?" Ở trước khi Sở Lăng Húc mở miệng cáo từ, Tiết U Nhiễm nhẹ giọng đề nghị. Nàng còn chưa tìm được lý do để lần sau gặp mặt đâu! Ngán vạn lần không thể để cho hắn cứ như vậy mà đi được.

"Không cần. Tại hạ trở về rồi nhìn là được rồi." Theo bản năng cự tuyệt, Sở Lăng Húc ôn hòa nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Suy nghĩ một chút, Sở Lăng Húc vẫn mở hộp ra. Không phải là vì có thích hay không, mà là sợ quá mức quý báu không nên nhận lấy. Ai ngờ vừa mới mở hộp ra, ánh mắt của Sở Lăng Húc lập tức bị thu hút.

Trong hộp lẳng lẳng nằm một miếng ngọc lục bảo Phi thúy hiếm thấy. Tinh tế tỉ mỉ, miếng ngọc phi thúy đó được dày công điêu khắc thành hình một oa nhi. Thoạt nhìn qua, cũng có chút giống như bộ dáng của Tiểu đồng ngồi trước Quan Âm.

Nhìn trong mắt Sở Lăng Húc lóe lên kinh hi (kinh ngạc+mừng rỡ), trong lòng Tiết U Nhiễm dâng lên tràn đầy đắc ý. Kiep trước đam mê duy nhất của Sở Lăng Húc chính là vô cùng thích sưu tầm ngọc. Mà miếng ngọc lục bảo phi thúy mà hôm nay Tiết U Nhiễm chuẩn bị chính là ngọc trong cực phẩm. Đây là năm đó ông ngoại của Tiết U Nhiễm Tiết lão gia tử đặc biệt sai người theo bộ dáng lúc Tiết U Nhiễm tròn một tuổi điêu khắc ra, ý nghĩa phi phạm. Tiết U Nhiễm vẫn luôn đeo miếng ngọc hình oa nhi này bên người, lúc này vì muốn lấy niềm vui của Sở Lăng Húc, tất nhiên là không chút nào tiếc nuối lấy ra.

Yêu thích không buông tay vuốt miếng ngọc oa nhi một lúc lâu, Sở Lăng Húc vẫn là mạnh mẽ hạ quyết tâm đem ngọc oa nhi thả lại trong hộp.

"Sở công tử không thích?" Nhìn hành động của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm nghi ngờ hỏi. Không phải a, phu quân nhà mình không thể nào không thích ngọc.

"Thích. Chỉ có điều vật này quá quý giá, tại hạ không thể nhận." Sau khi thành thật tỏ rõ mình thích, Sở Lăng Húc đem cái hộp đưa trả lại cho Tiết U Nhiễm. Phi thúy vốn là ngọc trong cực phẩm, mà ngọc lục bảo phi thúy lại càng là cực phẩm trong cực phẩm. Vật hiếm hoi trần quý như vậy, Sở Lăng Húc làm sao có thể dễ dàng nhận lấy?

"Thích là tốt rồi. Nếu Sở công tử cảm thấy thật sự quá mức quý giá, không bằng tặng lại tiểu nữ một khối ngọc, thấy thế nào?" Trong đầu linh quang chợt lóe, Tiết U Nhiễm rút cuộc cũng tìm được lý do gặp mặt lần nữa.

"Này..." Tiết U Nhiễm đưa đến là ngọc cực phẩm, Sở Lăng Húc tự nhận là mình không tìm được quà gì có giá trị tương đương để tặng lại.

"Không nói dối Sở công tử, ngọc oa nhi này đã đi theo tiểu nữ rất nhiều năm. Cho dù là ngọc tốt hơn nữa nhưng nhìn nhiều cũng thấy chán phải không? Nếu như Sở công tử có thể vì tiểu nữ mà tìm được một món đồ chơi mới mẻ, tiểu nữ ngược lại vô cùng cảm kích." Nhìn ra Sở Lăng Húc khó xử, Tiết U Nhiễm đổi cách nói. Nàng cũng không có nói dối nha! Miếng ngọc oa nhi này vẫn luôn đeo ở trên cổ nàng, cũng chưa từng rời khỏi người. Lần này vì đưa cho Sở Lăng Húc, nàng còn cố ý đổi một cái dây mới để phòng ngừa Sở Lăng Húc nhìn ra.

Nếu là thường ngày, Sở Lăng Húc chắc chắn sẽ không đồng ý yêu cầu như vậy. Nhưng là hắn quả thật rất thích ngọc oa nhi này, có một loại lực hút không hiểu làm cho hắn không muốn buông tha miếng ngọc oa nhi này. Vì vậy, suy nghĩ liên tục, hắn cuối cùng cũng gật đầu một cái, đồng ý.

"Vây thì đa tạ Sở công tử! Nhưng là, tiểu nữ nói rõ trước, ngọc bội, vòng ngọc linh tinh tiểu nữ nhìn không thuận mắt. Không liên quan đến vật có quý giá hay không, chỉ cầu mới mẻ." Thấy Sở Lăng Húc đồng ý, Tiết U Nhiễm không quên nói lên yêu cầu gây khó khăn. Thật vất vả mới tìm được phu quân muốn đồ một lần, tất nhiên nàng phải yêu cầu đặc biệt nhất.

Sở Lăng Húc im lặng không nói. Ngọc phẩm vốn là lấy ngọc bội cùng vòng ngọc làm đồ trang sức chiếm đa số. Tiết tiểu thư nói rõ không muốn ngọc bội cùng vòng ngọc, lại làm cho hắn cảm thấy có chút khó khăn. Lại nhìn miếng ngọc oa nhi trong tay, Sở Lăng Húc khẽ gật đầu.

"Vây năm ngày sau, vẫn là phòng bao này. Sở công tử tặng lại quà đáp lễ cho tiểu nữ, được không?" Tính toán ngày một chút, Tiết U Nhiễm cười nhạt nói.

"Được. Năm ngày sau, tại hạ ở chỗ này chờ Tiết tiểu thư đại giá quang lâm." Trong lòng yên lặng dự tính quà đáp lễ, Sở Lăng Húc theo Tiết U Nhiễm nói câu trả lời.

Ngoài ý muốn lấy được cơ hội gặp mặt lần nữa, Tiết U Nhiễm tất nhiên vui vẻ không thôi. Tang đá trong lòng cũng rơi xuống. Tiết U Nhiễm tùy ý liếc mắt về phía ngoài cửa sổ. Không nhìn không thấy, vừa nhìn mới phát hiện sắc trời đã không còn sớm. Nàng nhất định phải mau sớm về phủ mới được, nếu bị mẫu phi biết nàng sẽ lại bị giáo huấn.

Nhìn Sở Lăng Húc đang yên lặng thưởng thức ngọc oa nhi, do dự liên tục Tiết U Nhiễm xấu hổ nhỏ giọng nói: "Sở công tử, tỳ nữ của tiểu nữ còn chưa trở lại. Nhưng là sắc trời đã tối, tiểu nữ nhất định phải về phủ trước..."

"Tiết tiểu thư cứ rời đi trước là được. Tại hạ sẽ dặn dò chương quỹ chuyển lời cho tỳ nữ của Tiết tiểu thư là tiểu thư đã trở về phủ." Cho rằng Tiết U Nhiễm đang lo lắng Tư Nguyệt không biết hướng đi của mình, Lăng Húc mở miệng nói.

"Không phải... Là cái đó... Bạc đều ở trên người nha đầu Tư Nguyệt, ta..." Lần đầu tiên ăn cơm Bá vương, mặt Tiết U Nhiễm có chút sấp. Nàng thật sự không phải cố ý không trả bạc...

Nhìn gương mặt thẹn thùng quần bách của nữ tử tuyệt sắc trước mắt, trong lòng Sở Lăng Húc đột nhiên cảm thấy nữ tử này thật là đáng yêu. Cố gắng nhịn xuống nụ cười trên mặt, Sở Lăng Húc nghiêm túc đưa ra đề nghị: "Tiết tiểu thư không cần để ý, ghi vào sổ của tại hạ là được."

"Không phải là ta cố ý không muốn trả bạc... Thật sự là trên người của ta không có mang theo bạc... Lần sau ta sẽ trả cho huynh được không?" Sở Sở Lăng Húc cho rằng mình là một nữ tử ham chút lợi nhỏ, Tiết U Nhiễm vội vàng giải thích.

"Tiết tiểu thư hình như quên Khách Duyệt Lâu này là sản nghiệp của tại hạ. Tiết tiểu thư thật sự không cần để ý, tại hạ cho rằng chúng ta đã xem như là bằng hữu." Không ngờ Tiết U Nhiễm thật nóng nảy. Nhìn nữ tử đang cố hết sức giải thích, Sở Lăng Húc cho Tiết U Nhiễm một nụ cười chân thành không khách sáo.

Đột nhiên thấy nụ cười chân thành đã lâu không thấy, Tiết U Nhiễm lại có loại xúc động muốn khóc. Đã từng, nàng đem tình ý sâu sắc của nam tử này giấu dưới chân tùy ý chà đạp. Một lần lại một lần làm thương tổn hắn, cho đến khi hắn đối với nàng hoàn toàn chết tâm. Đợi đến khi nàng quay đầu muốn làm lại từ đầu, mới giật mình thấy trong tim hắn đã sớm không có nàng..

Sau đó, nàng nổi giận. Hắn từng nói sẽ lấy tâm đối đãi. Mặc dù nàng sai, nhưng hắn cũng không thể không cần nàng. Hắn là phu quân của nàng a! Vì vậy, nàng ở Sở phủ hung hăng càn quấy, nàng ở Sở phủ tùy ý làm bậy, nàng ở Sở phủ muốn làm gì thì làm... Nàng chỉ là muốn một lần nữa đưa đến sự chú ý của hắn, không nghĩ đến lại đem hắn càng đẩy càng xa. cho đến sau khi chết, ở Sở phủ làm quý hôn ba năm, nàng chính mắt thấy hắn cực kỳ bi thương, hắn suy sút mất mát, hắn tràn đầy hối hận.... Nàng mới biết rằng nàng tự cho là đúng rồi cuộc tổn thương hắn bao sâu...

"Tiết tiểu thư, nàng không sao chứ?" Nhảy cảm phát hiện Tiết U Nhiễm hình như có cái gì không đúng, Sở Lăng Húc đứng lên, quan tâm hỏi.

Nhìn vẻ mặt quan tâm của Sở Lăng Húc, nước mắt của Tiết U Nhiễm thiếu chút nữa bất ngờ không kịp đề phòng rơi xuống. Không muốn ở trước mặt Sở Lăng Húc thất lễ, Tiết U Nhiễm tiện tay cời xuống vòng ngọc trên cổ tay nhét vào trong tay Sở Lăng Húc: "Cái này trước đặt ở nơi này của Sở công tử. Đợi lần sau lúc gặp mặt lại, tiểu nữ cảm bạc đến rồi."

"Tiết tiểu thư, thật không cần..." Sở Lăng Húc còn chưa nói xong, Tiết U Nhiễm đã xoay người rời đi. Nhìn bóng dáng của Tiết U Nhiễm, trong lòng Sở Lăng Húc thoáng qua một tia quái dị. Vị Tiết tiểu thư này hình như là chạy trốn chết...

Xoay người, nước mắt của Tiết U Nhiễm cũng không kim được chảy xuống. Mặc cho nước mắt tùy ý tràn ra, trong lòng Tiết U Nhiễm mang theo hối tiếc cùng đau lòng. Biết rõ nam tử dịu dàng như ngọc đó là phu quân của mình, nhưng là nàng không thể không vì mình sai lầm mà trả giá thật lớn. Đời này, nàng tuyệt đối không được tiếp tục sai lầm...

Cầm trong tay vòng ngọc vừa nhìn đã biết giá trị không rẻ, Sở Lăng Húc không nhịn được bật cười. Tiết U Nhiễm, thật sự là một nữ tử thú vị. Ngay cả quý giá như ngọc lục bảo phi thủy cũng đưa cho hắn, sao lại sợ hắn hiểu lầm nàng là một nữ tử ham chút lợi nhỏ đây?

Nắm thật chặt ngọc oa nhi cùng vòng ngọc trong tay, Sở Lăng Húc quyết định trở về phải thật kỹ chú ý tìm lễ vật có thể làm quà đáp lễ.

"Húc ca ca, huynh đã về rồi?" Sở Lăng Húc vừa vào cửa nhà, liền đụng phải Tiêu Vũ Sát đã thật lâu chưa xuất hiện ở Sở gia.

"Vũ Sát, muội đã đến rồi." Gật đầu một cái, Sở Lăng Húc ôn hòa nói.

"Dạ. Trước đó vài ngày cửa hàng có chút bận rộn, cho nên hôm nay Vũ Sát mới tìm được cơ hội đến đây. Húc ca ca sẽ không giận Vũ Sát chứ?" Tiêu Vũ Sát ánh mắt có chút trốn tránh, nhưng trong miệng vẫn nham nham như cũ.

"Sẽ không. Ta trước đi thư phòng xem sổ sách." Trà trộn trong thương trường đã lâu sao Sở Lăng Húc lại không nhìn ra là Tiêu Vũ Sát đang nói dối, nhưng là hắn cũng không thêm để ý. Cười nhạt lắc đầu một cái, Sở Lăng Húc tự nhiên trả lời rồi đi về phía thư phòng.

Nhìn nụ cười ôn hòa trước sau như một trên khuôn mặt tuấn tú của Sở Lăng Húc, trong lòng Tiêu Vũ Sát có chút áy náy. Húc ca ca, huynh rất tốt, thật! Là Vũ Sát không tốt...

"Vũ Sát nha đầu, Húc tiểu tử nhà ta không phải là về phủ rồi sao? Sao không thấy người?" Thấy Vũ Sát một mình đứng ở đại sảnh, Sở lão thái thái khó hiểu hỏi.

"Húc ca ca mới vừa trở lại, đến thư phòng xem sổ sách rồi." Quay đầu, Tiêu Vũ Sát vẫn là gương mặt tươi cười.

"Cái gì? Lại là sổ sách? Ngày ngày đều là sổ sách, cũng xem không chán? Vũ Sát, cháu cũng đừng luôn hiểu đạo lý như vậy. Không vui thì cùng Húc tiểu tử âm ỉ đi!" Vừa nghe Sở Lăng Húc lại đi thư phòng xem sổ sách, Sở lão thái thái lập tức nổi trận lôi đình. Tiếp tục như vậy, khi nào bà mới có thể ôm chất trai?

"Bà nội, ngài không nên tức giận. Húc ca ca vất vả như vậy, tất cả đều là vì để Sở gia tốt." Ở trước mặt lão thái thái, Tiêu Vũ Sát luôn là một cô nương dịu dàng, đúng như lúc này đang dịu dàng an ủi Sở lão thái thái.

"Hừ! Bạc của Sở gia còn chưa đủ dùng? Vũ Sát, nghe nãi nãi, bây giờ cháu phải đi thư phòng tìm Húc tiểu tử. Cho dù là nói chuyện cũng được!" Rất là đau lòng cho tình cảnh của Vũ Sát, Sở lão thái thái đưa ra ý xấu. Thật ra trong lòng Sở lão thái thái so với ai khác đều hiểu: Sở dĩ tôn tử nhà mình luôn trốn tránh Vũ Sát, chính là bởi vì trong lòng không có Vũ Sát mà thôi. Nhưng là Sở lão thái thái thật sự cảm thấy Vũ Sát là một đứa bé ngoan, gả đến Sở gia nhất định sẽ trở thành hiền thê của Húc tiểu tử. Cho đến bây giờ Húc tiểu tử đều không phải là người thích chủ động, bà làm nãi nãi đương nhiên là muốn đẩy một phen. Bà tin tưởng, chỉ cần thành thân, Húc tiểu tử nhất định sẽ thích Vũ Sát. Chính là bây giờ, Húc tiểu tử cũng không có chán ghét Vũ Sát không phải sao?

"Được. Vũ Sát nghe nãi nãi. Vậy Vũ Sát đi trước tìm Húc ca ca." Thuận theo trả lời xong, Tiêu Vũ Sát đi thẳng về phía thư phòng của Sở Lăng Húc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Từ trước đến nay thư phòng của Sở Lăng Húc là địa phương mà những người không có nhiệm vụ không thể tùy ý tiến vào. Tiêu Vũ Sát vừa đi đến bên ngoài thư phòng, liền bị Sở Thạch ngăn lại.

Biết Sở Thạch tính tình không dễ thông suốt, Tiêu Vũ Sát thử cùng Sở Thạch khai thông: "Sở Thạch, Húc ca ca có ở bên trong không? Ta muốn gặp huynh ấy!"

"Chủ tử ở bên trong, nhưng là Tiêu tiểu thư không thể đi vào." Chủ tử chưa bào giờ nói qua có thể để Tiêu tiểu thư ra vào thư phòng, sở Thạch tận trung tuân theo chức vụ nói.

"Sở Thạch, người tránh ra cho ta. Tiêu tiểu thư, ngài đến rồi? Mau mời vào!" Sở Bạch vừa mở cửa thư phòng ra liền thấy Tiêu Vũ Sát đứng ở ngoài, vội vàng nghiêng mình nhường cho Tiêu Vũ Sát đi vào, thuận tiện hung hăng trừng mắt nhìn Sở Thạch một cái. Chủ tử nhà mình tìm thế tử dễ dàng sao? Sở Thạch con ở chỗ này phá rồi cái gì?

"Ừ." Không tiếp tục đề ý đến Sở Thạch ở một bên mặt đen lại, Tiêu Vũ Sát ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào thư phòng của Sở Lăng Húc. Đây là lần đầu tiên nàng bước vào nơi riêng tư của Sở Lăng Húc, trong lòng không khỏi có chút tự đắc. Cũng chỉ là một thị vệ nho nhỏ, cũng dám ngăn nàng sao?

"Húc ca ca, huynh đang bận sao? Bà nội bảo Vũ Sát đến đây cùng Húc ca ca trò chuyện. Vũ Sát có quấy rầy Húc ca ca hay không?" Trong miệng nói quấy rầy, nhưng Tiêu Vũ Sát không có một chút tính toán muốn rời đi. Có một số việc, nàng vẫn còn đang trong do dự, vẫn không cách nào dứt khoát hạ quyết tâm làm quyết định.

"Sẽ không. Vũ Sát muốn nói cái gì?" Thả sổ sách trong tay xuống, Sở Lăng Húc ngẩng đầu lên hỏi. Trong lòng bất đắc dĩ đến tận cùng, bà nội thật đúng là thích lo nghĩ mù quáng.

"A? Húc ca ca, đây là cái gì?" Đuôi mắt thấy vòng ngọc đặt ở trên bàn, không kịp trả lời Sở Lăng Húc Tiêu Vũ Sát sợ hãi than lên tiếng. Chiếc vòng ngọc kia nàng chưa từng thấy qua, vừa thấy đúng là thượng phẩm.

Không ngờ đến Vũ Sát thế nhưng liếc mắt liền thấy vòng ngọc mà Tiết U Nhiễm để lại cho mình, sắc mặt Sở Lăng Húc có chút lúng túng, giải thích: "Đây là một vị bằng hữu tạm thời để ở chỗ ta. Mấy ngày nữa sẽ đến lấy lại."

"Bằng hữu? Vị bằng hữu kia của Húc ca ca thế nhưng mạnh tay như vậy, mua vòng ngọc trân quý như thế?" Vòng ngọc trên bàn sách cũng không phải vật bình thường, Tiêu Vũ Sát trong lòng tràn đầy khát vọng. Chiếc vòng ngọc này sẽ không phải là kinh hi mà Húc ca ca chuẩn bị đưa cho nàng chứ? Nghe như vậy Tiêu Vũ Sát không chút do dự vươn tay, chuẩn bị cầm lên chiếc vòng ngọc tí mĩ đánh giá.

Hiếu rõ Vũ Sát cầm cái gì đó liền khó có thể lấy về, Sở Lăng Húc vượt trước một bước cầm lấy vòng ngọc ở trên bàn cầm ở trong tay. Sau đó, mặt nghiêm túc nhìn Tiêu Vũ Sát nói: "Vũ Sát, cái vòng ngọc này không thể cho muội. Nếu muội muốn vòng ngọc, ngày mai đi Ngọc Hiến các chọn mấy kiểu là được."

Ngọc Hiến các là sau khi Sở Lăng Húc tiếp nhận Sở gia mới khai trương, buôn bán rất là thịnh vượng. Ngọc sức* bên trong Ngọc Hiến các đều là ngọc trong thượng phẩm, rất nhiều phu nhân và tiểu thư nhà giàu có ở Tuyên Thành đều thích đi Ngọc Hiến các mua ngọc sức.

(*) Ngọc sức: Trang sức làm bằng ngọc.

"Không muốn. Muội chỉ thích cái vòng ngọc này." Ngọc Hiến các không phải là nàng chưa từng đi qua. Nơi đó này nọ mặc dù rất tốt, nhưng lại so ra kém cái vòng ngọc trong tay Sở Lăng Húc. Nhìn chiếc vòng kia trong suốt sáng bóng, những thứ ngọc phẩm ở Ngọc Hiến các kia so ra tuyệt đối không chỉ kém một chút.

"Vũ Sát, cái vòng ngọc này có chủ nhân khác. Vốn cũng không thuộc về đồ của ta đương nhiên không thể cho muội." Sở Lăng Húc biết Tiêu Vũ Sát thích trân phẩm, nhưng mà không nghĩ tới nàng sẽ ham muốn đồ không thuộc về nàng.

"Húc ca ca, trước kia chỉ cần Vũ Sát coi trọng gì đó, huynh cũng sẽ đưa cho Vũ Sát." Thấy thái độ kiên quyết của Sở Lăng Húc, Tiêu Vũ Sát có chút tủi thân nói. Sở gia không thiếu bạc, hễ là nàng coi trọng thứ gì đó ở Sở gia, Sở Lăng Húc cũng sẽ không thêm dè ý đưa cho nàng.

Bởi vì mỗi lần muội coi trọng gì đó đều là trước đó bà nội đã chuẩn bị xong rồi cho muội chọn. Mặc dù mỗi lần muội đều chọn thứ tốt nhất, nhưng là Sở gia sẽ không dè ý chút vật nhỏ này, đương nhiên cũng sẽ mặc cho muội lấy đi. Sở Lăng Húc không muốn cùng Tiêu Vũ Sát giải thích quá nhiều, chẳng qua là cô chấp tiếp tục nói: "Vũ Sát, cái khác đều có thể cho muội, nhưng cái này không thể cho muội."

"Tại sao? Cũng chỉ là một cái vòng ngọc thôi mà! Húc ca ca lúc bằng hữu của Húc ca ca lấy lại vòng ngọc, Húc ca ca đưa hân bạc không được sao?" Tiêu Vũ Sát rất là đương nhiên nói. Theo ý nàng, chỉ cần Sở gia nguyện ý ra bạc, lấy được cái vòng ngọc này tuyệt đối không là vấn đề.

"Không phải vấn đề về bạc. Chủ nhân của cái vòng ngọc này không thiếu bạc, cũng thấy chướng mắt bạc." Trên cổ đeo ngọc oa nhi mà Tiết U Nhiễm đưa cho hân, Sở Lăng Húc cố gắng cùng Tiêu Vũ Sát nói đạo lý. Lúc này hân bỗng nhiên thấy vạn phần may mắn bởi vì mình thật rất yêu thích ngọc oa nhi, trước khi rời khỏi phòng bao ở Khách Duyệt Lâu hân đã đeo lên cổ. Nếu không, nhìn tư thế trước mắt, sợ là Vũ Sát tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngọc oa nhi còn trân quý hơn vòng ngọc này.

"Vậy ý của Húc ca ca chính là không cho muội?" Về mặt thất vọng nhìn Sở Lăng Húc, trong lòng Tiêu Vũ Sát bắt đầu có quyết định. Nàng vẫn tham luyến tất cả dung túng mà Sở Lăng Húc đối với nàng trong hai năm qua, cho nên mới chậm chạp không có làm ra lựa chọn. Dĩ vãng, chỉ cần là nàng thích gì đó, Sở Lăng Húc cũng sẽ không nói hai lời trực tiếp đưa cho nàng. Chẳng qua là không nghĩ đến hôm nay đụng phải vòng ngọc trân quý hơn, hân cư nhiên lại không bỏ được.....

"Đúng, không thể cho muội." Nhìn ra chấm dứt trong mắt Tiêu Vũ Sát, nhưng Sở Lăng Húc cũng không định nhượng bộ. Cũng chỉ là cái vòng ngọc trân quý hơn so với những vật đã tặng trước mà thôi, đã dễ dàng dò xét ra tính cách thật của nàng sao?

Nhìn bóng lưng rời đi của Tiêu Vũ Sát, trong lòng Sở Lăng Húc đột nhiên có cảm giác giống như là trút được gánh nặng. Cùng ngày, trước sau nhìn thấy bóng lưng của hai nữ tử, nhưng là cảm giác hoàn toàn khác nhau. Nắm thật chặt vòng ngọc trong tay, lúc này Sở Lăng Húc chợt có loại xúc động rất muốn gặp Tiết U Nhiễm. Nàng bây giờ, đang làm gì vậy?

Cẩn thận nghĩ lại, Tiết U Nhiễm xuất hiện chẳng những phá vỡ nguyên tắc hân kiên trì nhiều năm, lại cũng ngoài ý muốn phá vỡ khốn cục trong lòng hân. Năm ngày sau lúc gặp lại, hân giống như cũng nên cảm ơn nàng thật tốt mới được.

"Húc tiểu tử, cháu đi ra cho ta. Chuyện gì xảy ra? Vũ Sát làm sao khóc? Có phải cháu làm con bé tức giận hay không? Còn không mau đi đem con bé dỗ trở lại cho ta!" Sở lão thái thái vừa trách móc vừa đi đến đây.

Ai! Lại là một hồi đau khổ đến a! Đem vòng ngọc trong tay đặt vào trong ngực, bảo đảm sẽ không lại bị người thấy. Sở Lăng Húc đứng dậy ra khỏi thư phòng, nghênh đón Sở lão thái quân.

"Nói cách khác, Vũ Sát nhìn trúng một vật mà bằng hữu của cháu đặt ở chỗ này. Cháu không cho, cho nên Vũ Sát tức giận?" Nghe cháu trai giải thích xong, Sở lão thái thái có chút không dám tin hỏi. Vũ Sát cũng không phải là người hẹp hòi như vậy....

"Bà nội, không phải là cháu trai không muốn đưa cho Vũ Sát. Chẳng qua là làm người nhất định phải giữ chữ tín. Vị bằng hữu kia cũng chỉ là tạm thời ở ở chỗ cháu trai, nói năm ngày sau sẽ đến lấy về. Ngài nói, cháu trai có thể chưa được người ta đồng ý liền trực tiếp đưa cho Vũ Sát sao?" Mặc dù không định lấy ra vòng ngọc, nhưng Sở Lăng Húc vẫn cho Sở lão thái thái biết sự thật. Đối với người trong nhà, Sở Lăng Húc không có bất kỳ lừa dối. Bộ dáng xử sự trên thương trường, hân không muốn cũng sẽ không mang về Sở gia.

"Đây cũng phải. Thương nhân chúng ta quan trọng nhất chính là chữ tín. Nếu thất tín với người ta, sau này làm sao làm buôn bán? Cháu tại sao lại không giải thích cho Vũ Sát?" Mặc dù thừa nhận câu trả lời của Sở Lăng Húc, nhưng mà Sở lão thái thái vẫn cảm thấy Húc tiểu tử nhà mình bất nạt Vũ Sát.

"Bà nội, Vũ Sát bảo cháu trai năm ngày sau trực tiếp đưa bạc cho vị bằng hữu kia..." Cười khổ mà nói ra ý nghĩ của Tiêu Vũ Sát, trên mặt Sở Lăng Húc tràn đầy bất đắc dĩ.

"Vũ Sát đưa bé kia lại nói như vậy?" Sở lão thái thái có chút không thể tiếp nhận được Vũ Sát luôn luôn biết đạo lý đột nhiên biến thành một người khác. Mặc dù biết Vũ Sát đưa bé kia thích đồ trang sức quý giá, nhưng Sở lão thái thái cũng không để ở trong lòng. Sở gia không thiếu bạc, tuyệt đối nuôi

được một Tiêu Vũ Sát. Sở gia đương gia chủ mẫu mang gì đó cực kỳ quý giá, không phải là cho Sở gia thêm thể diện sao? Cũng vẫn có thể xem là một chuyện tốt!

"Bà nội, chuyện hôm nay đến đây coi như kết thúc! Ngài cứ làm như không biết chuyện, tránh cho sau này Vũ Sát sẽ lúng túng." Dừng một chút, Sở Lăng Húc nhẹ nhàng nói.

"A? Húc tiểu tử không trách Vũ Sát nổi lên ham muốn không nên có?" Có chút ngoài ý muốn về quyết định của Sở Lăng Húc, Sở nãi nãi nghi ngờ hỏi.

"Bà nội, chuyện này có thể đại biểu chúng ta nhận thức người không rõ không phải sao? Đường đường là Sở gia đương gia, lại không nhìn thấu tâm tư của một nữ tử." Sở Lăng Húc có chút tự giễu. Hắn chưa bao giờ cẩn thận quan sát qua Tiêu Vũ Sát, mỗi lần gặp mặt đều là người ở đây nhưng tâm lại suy nghĩ việc buôn bán của Sở gia.

"Vậy làm sao có thể trách cháu? Hề cháu chịu bỏ ra một phần tâm tư đặt ở trên người Vũ Sát, ta liền thấp nhang cúng vái! Được rồi được rồi, tóm lại là chuyện của các người. Cháu muốn xử lý như thế nào liền xử lý như thế ấy đi! Sau này bà nội cũng không ép cháu." Đứng lên, Sở lão thái thái than thở rồi đi. Không nghĩ tới sống hơn nửa đời người, cứ nhiên lại ở một bó tuổi này nhìn lầm. Ấn tượng ban đầu là thích, để cho bà vẫn vì đủ loại hành động của Tiêu Vũ Sát tìm cớ. Nhưng là hôm nay... Người không có chữ tín tuyệt đối đừng nghĩ vào cửa lớn của Sở gia. Tiêu Vũ Sát, xem ra vẫn còn phải thử dò xét a!

Đưa mắt nhìn bà nội rồi đi, tảng đá lớn trong lòng Sở Lăng Húc cuối cùng cũng rơi xuống. Chỉ cần bà nội không trộn lẫn với Vũ Sát, cha mẹ cũng sẽ không hỏi đến. Sở sờ vòng ngọc ở trong ngực, trên mặt Sở Lăng Húc hiện ra nụ cười nhẹ nhõm.

Bên kia, Tiết U Nhiễm rời khỏi Khách Duyệt Lâu đi thẳng trở về Tiết Vương phủ. Ai ngờ mới bước vào cửa chính của Vương phủ, liền bị Tiết Tâm Lam đã đợi từ lâu đâm vào. Tiết U Nhiễm tâm tình không tốt không muốn quan tâm đến về mặt chế giễu Tiết Tâm Lam, liền làm như không thấy chuẩn bị tránh ra.

"Tỷ tỷ cứ định như vậy mà trở về Quận chúa các sao? Ai! Thật là tình người âm lạnh a! Cho dù là thiếp thân tỷ nữ sống hay chết cũng không quan tâm không để ý sao? Đáng thương Tư Nguyệt nha đầu kia vẫn luôn chờ tỷ tỷ đến cứu đó! Sớm biết tỷ tỷ là chủ tử như vậy, Tư Nguyệt..." Tiết Tâm lam ghét nhất chính là Tiết U Nhiễm cô ý ra về thanh cao. Nhìn bộ dáng cao ngạo kia của Tiết U Nhiễm, Tiết Tâm Lam hận đến trong lòng ngứa ngáy.

"Người nói cái gì? Tư Nguyệt làm sao?" Bỗng nhiên nghe thấy Tiết Tâm Lam nhắc đến Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm dừng bước lại, có chút lo lắng hỏi. Chẳng lẽ, Tư Nguyệt ra phủ bị mẫu phi phát hiện? Không trách được nàng ở Khách Duyệt Lâu không chờ đến được Tư Nguyệt trở lại.

"Tỷ tỷ bây giờ mới biết lo lắng? Hình như có chút muộn đấy! Tư Nguyệt bây giờ khẳng định là đang bị Vương phi dạy dỗ đó! Ha ha..." Che miệng, Tiết Tâm Lam cười rất thận trọng. Tiết U Nhiễm, người cũng sẽ nóng nảy sao? Ta cũng muốn nhìn xem lúc mẫu phi kính mến của người dạy dỗ tỷ nữ tâm phúc của người, người sẽ phản ứng như thế nào?

Không để ý đến giễu cợt trong lời nói của Tiết Tâm Lam, Tiết U Nhiễm bước nhanh về phía viện của Tiết Vương phi. Tư Nguyệt, em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

"Phản phản! Người một tên thị vệ nho nhỏ lại dám coi thường mệnh lệnh của Vương phi, công khai cùng Lão bà tử ta đối nghịch? Lão bà tử ta hôm nay tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!" Tiết U Nhiễm vừa đi vào viện của Tiết Vương phi, liền nghe thấy một thanh âm bén nhọn đang kêu gào. Hắn là ma ma bên cạnh mẫu phi đi? Thanh âm này nghe được thật đúng là chói tai!

"Đều dừng tay cho bản Quận chúa!" Không chút suy nghĩ, Tiết U Nhiễm trực tiếp bày ra dáng vẻ của Quận chúa.

"Quận chúa? Tư Nguyệt ở chỗ này." Nghe thấy thanh âm của Quận chúa nhà mình, Tư Nguyệt vội vàng la lớn. Quận chúa cuối cùng cũng trở lại. Nàng mới vừa mua xong hoa quế cao liền chạm mặt Vu ma ma. Vu ma ma là ma ma hung dữ nhất Vương phủ, luôn luôn cùng Quận chúa nhà mình bất hòa. Tư Nguyệt né tránh không được, chỉ có thể theo Vu ma ma trở về phủ chịu phạt. Vốn là Tư Nguyệt còn đang rất lo lắng Quận chúa nhà mình một người ở bên ngoài có thể xảy ra chuyện gì hay không. Bây giờ nghe thấy thanh âm của Tiết U Nhiễm, cuối cùng cũng yên lòng.

"Hô cái gì mà hô? Cho dù là Quận chúa đến, người cũng đừng nghĩ hôm nay sẽ tránh được chịu phạt." Sừng sốt một chút, Vu ma ma tiếp tục ồn ào nói. Quận chúa thì như thế nào? Bà chẳng những là lão nhân bên cạnh Vương phi, càng thêm là ma ma nhìn Vương phi lớn lên. Tin rằng Quận chúa cũng phải cho bà bà phần mặt mũi.

"Ý của Vu ma ma là bản Quận chúa đến cũng là vô ích, cần phải sớm rời đi?" Tiết U Nhiễm giọng nhàn nhạt, không có bất kỳ phật phùng, lại làm cho mọi người ở đây cả kinh (kinh ngạc+sợ hãi). Quận chúa, đây là tức giận phải không?

"Quận chúa đây là nói gì đâu? Ma ma ta đây là hướng về phía tiểu nha đầu nói, tuyệt đối không có ý mạo phạm Quận chúa." Không ngờ đến Quận chúa cư nhiên thật sự vì Tư Nguyệt nha đầu này ra mặt, Vu ma ma nở nụ cười nói.

"Tiểu nha đầu? Vu ma ma không phải là không biết tiểu nha đầu này là người của Quận chúa các chứ? Vu ma ma đây là định không trải qua bản Quận chúa cho phép, trực tiếp dạy dỗ tỷ nữ của bản Quận chúa?" Liếc Tư Nguyệt đang được Tề Phong che chở ở sau lưng một cái, trái tim đang treo cao của Tiết U Nhiễm chậm rãi rơi xuống. Xem ra, Tư Nguyệt chưa bị bất kỳ trách phạt nào.

"Quận chúa không có ở trong phủ, cho nên..." Ý của Vu ma ma rất rõ ràng. Thân là Quận chúa cũng không ở Vương phủ, không có xin phép người cũng không phải lỗi của ta.

"Bản Quận chúa không có ở trong phủ thì có thể dạy dỗ tỷ nữ của bản Quận chúa? Bản Quận chúa ở trong phủ có phải là có thể giáo huấn bản Quận chúa hay không?" Cố làm ra vẻ không có nghe hiểu ý của Vu ma ma, Tiết U Nhiễm điệu ngoa giờ phút này hết sức hiển thị rõ không thể nghi ngờ. Cho dù hôm nay nằng ra phủ thì đã sao? Vòng vèo nói nằng không hiểu quy củ? Có bản lĩnh thì để cho phụ vương và mẫu phi đến nói nằng.

"Lão nô không dám." Nghe được Tiết U Nhiễm nói, Vu ma ma bị dọa sợ đến té quỵ xuống đất. Cho bà mười lá gan, bà cũng không dám ở trước mặt của mọi người thừa nhận là bà muốn dạy dỗ Tiết Vương phủ tiểu Quận chúa a! Tiết U Nhiễm, giống như trở lên thông minh. Âm mưu thường ngày, hôm nay thể nhưng không thể thực hiện được.

"Không dám là tốt nhất. Bây giờ bản Quận chúa có thể mang người của mình đi sao?" Dù sao cũng là lão nhân bên cạnh mẫu phi, Tiết U Nhiễm tạm thời không muốn quá làm khó bà ta. Nếu như là có lần sau, đừng trách nằng không khách khí.

"Này..." Vu ma ma có chút chần chờ. Vương phi nói hôm nay nhất định phải dạy dỗ Tư Nguyệt không tuân thủ quy củ một phen. Huống hồ, bà thật vất vả mới có thể tìm được một lý do đường hoàng như vậy để dạy dỗ người bên cạnh Tiết U Nhiễm. Cứ như vậy uống phí buông tha cho, bà thật là không cam lòng.

"Ừ?" Ma ma còn có cái vấn đề gì sao?" Giọng kéo dài, Tiết U Nhiễm từ trên cao nhìn xuống Vu ma ma. Chuyện ra phủ là nằng dẫn đầu khởi xướng, nằng không thể để Tư Nguyệt bị liên lụy chịu phạt. Vu ma ma đây là muốn giúp Tiết Tâm Lam hả giận? A... Thật đúng là buồn cười. Thái tử điện hạ muốn đến Quận chúa các của nằng, cũng không phải là nằng có thể quyết định được không? Tiết Tâm Lam vậy mà đã vội vàng bắt đầu vận dụng người bên cạnh mẫu phi sao? Ba tháng mới chỉ qua một nửa tháng, Tiết Tâm Lam cũng đã không nhịn được sao?

"Nhưng mà, Vương phi nói..." Quận chúa luôn luôn điệu ngoa, Vu ma ma không dám nói tiếp. Cả đời bà đã hao tổn trên người Tiết Vương phi, đến nay vẫn không có một nhi một nữ. Tiết Vương phủ nhị phu nhân là nữ nhi của huynh trưởng bà, Tâm Lam cũng phải lên kêu bà một tiếng cô nãi nãi. Trước mắt ý nghĩ duy nhất của Tâm Lam chính là hướng phía Quận chúa các chạy, để cho bà có thể nào không oán hận?

"Chỗ mẫu phi, bản Quận chúa sẽ tự đi nói. Bây giờ, bản Quận chúa có thể đem người mang đi sao?" Mẫu phi nhiều lắm cũng chỉ nằng mấy câu, nằng mới không sợ đâu! Hơn nữa, bây giờ mẫu phi khẳng định là không có ở trong phủ. Nếu không, Vu ma ma sao dám lớn lối như vậy?

"Dạ dạ, Quận chúa tùy ý!" Nói đến như vậy, cho dù Vu ma ma muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được. Xem ra sau này đối phó với vị Quận chúa này, không thể tùy tiện ra tay như trước nữa.

"Vậy làm phiền Vu ma ma." Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, ngay sau đó nhìn về phía Tư Nguyệt và Tề Phong. "Đi thôi!"

"Người không thể đi!" Mắt thấy Tề Phong cũng đi theo rồi đi, Vu ma ma không khỏi hô to lên tiếng. Cái tên thị vệ này mới vừa nhưng là thiếu chút nữa đã đối với bà rút đao khiêu chiến. Trước mặt nhiều người như vậy, loại uy hiếp này thật đúng là vô cùng nhục nhã. Để cho mặt mũi bà để ở chỗ nào?

"Ừ? Vu ma ma còn có việc?" Người làm trong Vương phủ đã phách lối đến loại trình độ này sao? Ở trước mặt chủ tử cũng dám la to? Xem ra những lão nhân bên cạnh mẫu phi đều cần phải gõ gõ. Tránh cho một ngày kia ngay cả ai là chủ tử, ai là người làm cũng phân không rõ.

"Khỏi bẩm Quận chúa, Tư Nguyệt là tỷ nữ của ngài, ngài có thể mang đi. Nhưng là tên thị vệ này không thể đi." Vừa mới nghĩ đến vừa rồi chính là bởi vì tên thị vệ này mà bà không thể dạy dỗ Tư Nguyệt, Vu ma ma trong lòng tràn đầy lửa giận.

"Chẳng lẽ Vu ma ma không biết Tề Phong là thiếp thân thị vệ mà tiểu Vương gia đưa cho bản Quận chúa sao? Ma ma bây giờ rốt cuộc là muốn tìm bản Quận chúa tra hỏi, hay là muốn tìm tiểu Vương gia tra hỏi? Không bằng một chút nữa bản Quận chúa và tiểu Vương gia cùng đi tìm ma ma, tùy ma ma dạy dỗ?" Xoay người, Tiết U Nhiễm tốt bụng đề nghị. Vu ma ma giống như quên: Cây già lên mặt, là đại kỵ.

"Lão nô không dám." Quỵ xuống, Vu ma ma đầu cũng không dám nâng lên nữa. Hôm nay bà đã đụng phải Quận chúa, sợ là Quận chúa sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua. Nếu như đắc tội tiểu Vương gia nữa, bà liền thật sự phải thu thập đồ đi về với ông bà.

"Đã như vậy, bản Quận chúa đã có thể đi được chưa?" Thái độ của Tiết U Nhiễm hết sức cao ngạo, cao ngạo đến trái tim Vu ma ma cũng đi theo chìm xuống đáy cốc.

"Dạ dạ, theo ý Quận chúa." Thường ngày Quận chúa mặc dù điệu ngoa, nhưng là rất ngại thơ. Không có khó đối phó giống như hôm nay, càng không có khí thế cường đại như hôm nay. Vu ma ma không dám tiếp tục xem thường, chỉ có thể mặc cho Tiết U Nhiễm rời đi.

"Hi vọng chút nữa ma ma tự thu xếp cho ổn thỏa." Tiết U Nhiễm bỏ lại câu nói sau cùng, mang theo Tư Nguyệt và Tề Phong rời đi.

Bóng dáng của Tiết U Nhiễm vừa biến mất khỏi tầm mắt, Vu ma ma liền giận dữ bỏ dậy. Hôm nay trong cung có dạ tiệc, trước khi Vương phi vào cung

đã đem việc này giao cho bà xử lý. Vốn tưởng rằng lần này có thể giúp Tâm Lam xả giận, không nghĩ đến Quận chúa lại nhanh như vậy đã trở lại. Là bà tính toán không chu đáo.

"Muội muội xuất hiện ở chỗ này, vì chuyện gì?" Tiết U Nhiễm vừa ra khỏi viện của Tiết Vương phi, liền đụng phải Tiết Tâm Lam có ý muốn đến trước xem kịch vui.

"Muội muội chỉ là đi ngang qua mà thôi. Nhưng mà, Tư Nguyệt...." Nhìn Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt hoàn hảo không tổn hao gì đi ra ngoài, Tiết Tâm Lam có chút nghi ngờ không hiểu. Cô nài nài không có giúp nàng hung hăng dạy dỗ Tư Nguyệt một trận.

"Muội muội, có mấy lời bản Quận chúa vốn là không muốn nói. Chỉ có điều hôm nay trải qua chuyện này, bản Quận chúa liền đem lời nói rõ ràng đi! Thân phận của muội muội trong phủ là gì trong lòng muội muội chính mình rõ ràng, thân phận của bản Quận chúa là gì muội muội cũng không phải là không biết. Chuyện lấy trứng chọi đá như vậy, xin khuyên muội muội sau này vẫn ít làm một chút thì tốt hơn." Đối với Tiết Tâm Lam liên tiếp hai lần ba bận khiêu khích, Tiết U Nhiễm trong lòng biết rõ ràng. Vốn là không có ý định đối phó với nàng ta, chỉ có điều nhìn đáng vẻ giống như vẫn là không tránh khỏi. Có một số việc không phải là nàng nhượng bộ là có thể không xảy ra. Giống như mấy ngày nay, nàng thu liễm điều ngoa trước kia, lại dẫn đến Tiết Tâm Lam trắng trợn không kiêng nể mà trước nay chưa từng có.

"Lời của tỷ tỷ, muội muội không hiểu rõ. Muội muội từ trước đến nay vẫn luôn tự hiểu rõ, vẫn luôn an phận thủ thường trôi qua cuộc sống của mình. Như vậy cũng chộc tỷ tỷ không vui sao?" Tiết Tâm Lam hốc mắt lập tức đỏ, một bộ dáng nhu nhược giống như là bị thiên đại uy khuất.

"Nếu muội muội không hiểu, vậy thì xem như bản Quận chúa cái gì cũng chưa nói. Bây giờ bản Quận chúa phải về Quận chúa các nghi ngại thật tốt, muội muội tùy tiện. Ngày mai chính là có khách quý giá lâm đến Quận chúa các đó! Bản Quận chúa rất bận rộn..." Nếu Tiết Tâm Lam thích giả bộ, thì để cho nàng ta một người từ từ giả bộ đi! Tiết U Nhiễm cố ra vẻ phiền não cảm thán một phen, lướt qua rồi đi.

Ở lại tại chỗ nhu nhược trên mặt Tiết Tâm Lam trong nháy mắt chuyển thành phần hận, chiếc khăn trong tay càng xoắn càng chặt. Nàng tất nhiên hiểu khách quý trong miệng Tiết U Nhiễm là ai, nhưng là nàng cũng biết ba tháng này nàng phải nhịn, chỉ có thể nhịn. Vạn nhất làm hỏng đại kế của Thái tử ca ca, tương lai của nàng cũng chỉ có thể không tương tượng được.

"Quận chúa, hoa quế cao. Vừa rồi hù chết Tư Nguyệt, không nghĩ đến ở trên đường lại đụng phải Vu ma ma. Còn chưa kịp đến thông báo cho Quận chúa đã bị mang theo trở lại, cũng may Tư Nguyệt đem hoa quế cao giấu kỹ." Vừa về đến Quận chúa các, Tư Nguyệt liền lấy lòng đưa lên hoa quế cao nàng vẫn cẩn thận che chở. Mới vừa rồi ở trước mặt ma ma, nàng bị dọa sợ đến thở cũng không dám thở mạnh, len lén đem hoa quế cao giấu ở sau lưng. Cũng may không có bị Vu ma ma phát hiện.

"Tư Nguyệt, có bị đánh hay không?" Không có nhận hoa quế cao trong tay Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm không yên lòng hỏi Tư Nguyệt. Nha đầu ngốc này, lúc nào rồi, còn muốn hoa quế cao.

"Không có. Có Tề Phong ở, các nàng không có đánh đến Tư Nguyệt." Nàng cũng cho là hôm nay nhất định bị đánh, không nghĩ đến Tề Phong vậy mà lại thật sự chiếu theo lời của Quận chúa bảo vệ nàng.

"A? Xem ra hôm nay Tề Phong là anh hùng cứu mỹ nhân a!" Nghe được Tư Nguyệt trả lời, Tiết U Nhiễm cười trừ nói.

"Quận chúa, ngài lại chê cười Tư Nguyệt." Dậm chân một cái, Tư Nguyệt đem hoa quế cao ở trong tay để xuống, xoay người đi ra ngoài.

"Tề Phong, hôm nay không có sao chứ?" Sau khi Tư Nguyệt rời đi, về mặt Tiết U Nhiễm trở lên nghiêm túc.

"Không có sao. Ngoài ý muốn." Lời của Tề Phong trước sau như một đơn giản rõ ràng.

"Hôm nay Vu ma ma đụng phải các người hẳn không phải là trùng hợp. Xem ra là có người cố ý báo cho Vu ma ma chúng ta đã ra phủ. Không có sao, sau này người nên như thế nào thì làm như vậy. Bản Quận chúa vẫn là câu nói kia, người của Quận chúa các không thể để cho người khác bắt nạt. Xảy ra chuyện, bản Quận chúa chịu trách nhiệm thay người." Tiết U Nhiễm không thể nào chỉ vì một Vu ma ma mà không lại ra phủ. Chuyện hôm nay khó bảo đảm là không xảy ra một lần nữa, nàng trước hết phải cho Tề Phong có chuẩn bị mới được.

Hiểu ý của Quận chúa chính là còn có thể lại ra phủ, Tề Phong gật đầu một cái. Chỉ mấy ngày, hẳn đã nhận thức đến bản lĩnh của tiểu Quận chúa. Ở Tiết Vương phủ, tiểu Quận chúa căn bản không cần hắn bảo vệ. Về phần Tư Nguyệt, hẳn tiện tay bảo vệ là được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ngày đó, sau khi Tiết Vương phi trở lại Tiết Vương phủ, Vu ma ma còn chưa kịp bẩm báo với Tiết Vương phi chuyện Tiết U Nhiễm mang Tư Nguyệt đi. Tiết U Nhiễm đã đi trước một bước lôi kéo Tiết Kỳ Văn đến xin thứ tội. Sở dĩ lôi kéo huynh trưởng đại nhân nhà mình, đơn giản là bởi vì Tiết U Nhiễm không muốn đơn độc bị mắng phi mắng. Có vị Tuyên thành tiểu Bá Vương luôn gây chuyện thị phi ở đây, trọng điểm của mắng phi nhất định sẽ chuyển đến trên người huynh trưởng đại nhân.

Tiết Kỳ Văn rất bất đắc dĩ. Hẳn vốn là không muốn đi, nhưng là về mặt 'có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu' của U Nhiễm ép hẳn không thể không đi. Thôi thôi, ai bảo hẳn có một muội muội như vậy đây! Đi thì đi thôi! Nhưng thật ra Vu ma ma đó, lại dám công khai tìm U Nhiễm tra. Xem ra, có vài người bắt đầu không nhịn được.

Hai huynh muội khó có được cùng xuất hiện, Tiết Vương phi rất là vui vẻ. Sau khi thuận miệng nói mấy câu U Nhiễm không hiểu chuyện, liền cho qua chuyện này không nói đến. Một bên Vu ma ma lại rất muốn xen vào nói chút gì. Nhưng là chống lại ánh mắt tự tiểu phi tiểu gia của Tiểu Vương gia, bà há miệng, cuối cùng vẫn là đem toàn bộ lời muốn nói ra miệng nuốt trở vào.

Đối với việc Vu ma ma thức thòi, Tiết Kỳ Văn nhướn mi, cái gì cũng chưa nói. Một bên Tiết U Nhiễm thấy cảnh này, còn lại là cười mà không nói, tiếp tục nghe mẩu phi dặc. Trong lòng không khỏi thầm than huynh trưởng đại nhân nhà mình dùng được a! Chỉ là một ma ma mà thôi, hoàn toàn không phải là đối thủ của Tiểu Vương gia nhà chúng ta. Đâu giống như Tiểu Quận chúa nàng, còn phải lãng phí nhiều nước bọt như vậy mới có thể trấn áp được Vu ma ma này.

Ngày hôm sau, Tần Trạch Dật đứng giờ đến Tiết Vương phủ. Có lúc Tiết U Nhiễm thật sự rất bội phục ý chí và sự nhẫn nại của Tần Trạch Dật. Rõ ràng là nữ tử mình không thích, còn phải cố ép mình chung đụng ba tháng. Thậm chí, vì để cho nữ tử này cam tâm tình nguyện vì mình mà gả cho người khác, còn phải làm bộ nhu tình mặt ý đôi đôi nàng. Suy nghĩ một chút đã cảm thấy bị tội.

"U Nhiễm, hôm qua muội ra phủ?" Câu nói đầu tiên sau khi Tần Trạch Dật ngồi xuống chính là hỏi thăm Tiết U Nhiễm đi đâu.

"Nếu Thái tử điện hạ đã biết, làm sao phải hỏi nhiều?" Nghe giọng điệu giống như vô ý của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm rất không nể tình đâm thủng đối trá của hắn.

"Thái tử ca ca chỉ quan tâm U Nhiễm thôi, không phải có ý muốn thăm dò hành tung của U Nhiễm." Sau nửa tháng ở chung, Tần Trạch Dật đã thành thói quen Tiết U Nhiễm gọi hắn là Thái tử điện hạ. Cái loại giọng điệu lạnh lạnh trên mặt tràn đầy tổn tính, trên thực tế lại ngầm có ý xa cách.

Bây giờ hứng thú lớn nhất của Tần Trạch Dật chính là đến Quận chúa các, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành hẳn muốn nghe Tiết U Nhiễm gọi hắn một tiếng 'Thái tử ca ca'. Mặc dù, cách xưng hô này mỗi ngày Tâm Lam cũng kêu vô số lần. Nhưng là, Tần Trạch Dật đột nhiên bởi vì Tiết U Nhiễm không gọi hắn như vậy hẳn lại cảm thấy rất không được tự nhiên. [tên này có bệnh ( ]

Còn nhớ rõ khi còn bé, Tiểu Đoàn tử phần lớn luôn đuổi theo phía sau của hắn ngọt ngào gọi hắn 'Thái tử ca ca'. Không biết tại sao, những kí ức đã sớm quên lãng kia gần đây lại thường xuyên hiện lên ở trong đầu Tần Trạch Dật. Có lẽ là bởi vì mất đi mới biết quý trọng đi! Trước kia đều là U Nhiễm đuổi theo hắn chạy, bây giờ đột nhiên không đuổi theo, Tần Trạch Dật cảm thấy không quen.

"Thái tử điện hạ thích là tốt rồi." Tiết U Nhiễm cũng không tin tưởng Tần Trạch Dật hỏi nàng đi chỗ nào không có bất kỳ mục đích gì. Cũng chỉ là vì để nắm chặt thời cơ, triệt để lợi dụng nàng mà thôi.

"Hình như dạo này U Nhiễm rất thích ra phủ? Ở trong phủ buồn tẻ?" Không định tiếp tục truy cứu chuyện ngày hôm qua, Tần Trạch Dật cười hỏi. Nếu như hẳn có thể vì U Nhiễm tranh thủ được đặc quyền có thể tùy ý ra phủ, không biết U Nhiễm có thể cùng hắn gần gũi một chút hay không.

"Bên ngoài chơi rất vui." Không xác định được Tần Trạch Dật đánh cái chủ ý gì, Tiết U Nhiễm thuận miệng nói.

"Nếu như U Nhiễm thích, vậy thì cứ đi đi! Sau đó Thái tử ca ca sẽ nói chuyện này với Tiết thẩm thẩm giúp muội." Dù sao sau này U Nhiễm sẽ phải gả vào Sở gia, đi ra ngoài học nhiều thêm kiến thức cũng tốt. Tránh cho tương lai đến Sở gia, U Nhiễm không thích ứng được. Khó được Tần Trạch Dật vì Tiết U Nhiễm suy nghĩ một lần.

"Vậy thì đa tạ Thái tử điện hạ rồi." Có Tần Trạch Dật ra mặt, mẫu phi cũng sẽ không phản đối. Như vậy, sau này nàng muốn đi tìm phu quân sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nghĩ đến đây, Tiết U Nhiễm không tự chủ được cho Tần Trạch Dật một nụ cười thật lòng.

"U Nhiễm vui vẻ là được rồi." Thật lâu chưa từng thấy nụ cười không mang theo bất kỳ khách sáo nào như vậy của U Nhiễm, Tần Trạch Dật hơi có chút ngẩn ra. Tiết Vương phủ Tiểu Quận chúa, thật sự là một nữ tử vô cùng xinh đẹp. Trước kia ngày ngày nhìn, ngược lại bỏ quên.

Sau hơn nửa ngày, tâm tình của Tiết U Nhiễm rất tốt. Đối với Tần Trạch Dật sắc mặt cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa, làm cho Tần Trạch Dật đột nhiên cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. Không khí giữa hai người hơi chút hài hòa đứng lên, không hề lại giống như trước bằng mặt mà không bằng lòng.

Thật ra thì, Tiết U Nhiễm chỉ là không rảnh quan tâm đến Tần Trạch Dật mà thôi. Ngày hôm qua sau khi trở lại, nàng vẫn bị vây vào trạng thái không yên lòng. Hôm nay là mười một, ngày mười năm là lại có thể nhìn thấy phu quân. Chính là không biết phu quân sẽ chuẩn bị đáp lại lễ gì cho nàng. Tiết U Nhiễm thật lòng chờ đợi Sở Lăng Húc có thể cho nàng một kinh hi. Nàng tin tưởng, chỉ cần Sở Lăng Húc để tâm, kinh hi tuyệt đối sẽ không phải không có. Cho nên, Tiết U Nhiễm chỉ cầu xin nàng ở trong lòng Sở Lăng Húc có một chút xiêu khác biệt.

Đối với việc phải tặng lại lễ vật gì cho Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc quả thật là bị khó khăn. Hắn lật lần lượt tất cả những đồ trân quý, nhưng lại không phát hiện bất kỳ thứ gì thích hợp có thể làm quà đáp lễ cho Tiết tiểu thư. Suy nghĩ một chút, vật trân quý của hắn nào có cái nào bằng ngọc phẩm của Tiết tiểu thư? Cực kỳ bất đắc dĩ, Sở Lăng Húc không thể làm gì khác hơn là đi Ngọc hiền các thử vận khí một chút.

"Chủ tử, ngài đã đến. Hôm qua mới đến một nhóm trân phẩm. Tiểu nhân đã biệt lưu lại toàn bộ cho ngài. Ngài có muốn xem một vài món hay không?" Vừa thấy được bóng dáng của Sở Lăng Húc, Lý chương quý của Ngọc hiền các lập tức tiến lên đón. Chủ tử yêu thích ngọc phẩm, mọi người đều biết. Cho nên mỗi lần có hàng mới, hắn cũng sẽ lưu lại cho chủ tử. Đợi sau khi chủ tử chọn xong, lại đem ngọc phẩm còn dư lại bày ra bán.

Ngọc hiền các thường sẽ có hàng mới đến, Sở Lăng Húc cũng không cảm thấy có cái gì ngoài ý muốn. Gật đầu một cái, Sở Lăng Húc ôm một tia hi vọng đi theo Lý chương quỹ đi vào phòng trong.

Lần này Lý chương quỹ lấy ra không ít ngọc phẩm, Sở Lăng Húc mở ra từng hộp. Giống như mọi khi, đều là chút ngọc bội cùng vòng ngọc, Sở Lăng Húc có chút thất vọng. Lúc đang chuẩn bị buông tha, vật trong hộp cuối cùng đưa đến lực chú ý của Sở Lăng Húc.

Đi? Đây là bạch ngọc? Bạch ngọc cùng điền ngọc đều là thượng phẩm, mà trước mắt Sở Lăng Húc chính là một miếng ngọc thạch hình giọt nước và một đôi khuyên tai bạch ngọc hình giọt nước. Miếng ngọc thạch dùng một sợi dây màu đỏ sâu, màu sắc trắng nõn, tính chất tinh khiết mà lại nhẫn mịn, sáng bóng dễ chịu, vừa nhìn là biết hàng cao cấp khó có được. Khuyên tai bạch ngọc hiển nhiên là cùng một tính chất giống như ngọc thạch, phối hợp rất là hài hòa. Nhìn vật trong hộp, Sở Lăng Húc thở phào nhẹ nhõm. Hắn cuối cùng cũng tìm được quả đáp lễ.

"Chủ tử, bộ ngọc phẩm này chính là mặt hàng tốt nhất mà Ngọc hiền các chúng ta chưa từng có. Miếng ngọc thạch hình giọt nước này thật đúng là hiếm thấy. Càng đáng quý hơn chính là, còn đồng bộ với khuyên tai hình giọt nước. Nếu là muốn đưa cho người trong lòng, bộ ngọc phẩm này tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất!" Thấy chủ tử nhà mình vẫn nhìn chằm chằm vào ngọc phẩm trong hộp, Lý chương quỹ tiến đến gần nói. Chẳng lẽ chủ tử muốn cầm bộ ngọc phẩm này đưa cho Tiết tiểu thư? Tiết tiểu thư thật đúng là có phúc khí. Bảo bối hiếm thấy như vậy cũng đưa cho nàng.

Sở Lăng Húc vừa mới cầm miếng ngọc thạch hình giọt nước lên, liền nghe thấy Lý chương quỹ nói cái gì mà muốn tặng cho người trong lòng. Trong bụng vừa động, trên mặt lại vẫn ôn hòa như cũ. Không phải là đưa cho người trong lòng, chỉ là đưa cho một vị tiểu thư tuyệt sắc mà thôi. Sở Lăng Húc lặng lẽ nhìn miếng ngọc thạch trong tay một lúc lâu, sau đó đem ngọc thạch thả lại trong hộp. Ngay cả khuyên tai trong hộp cũng cầm đi.

"Chủ tử dự định là chỉ cần bộ bạch ngọc này? Những thứ khác tiểu nhân đã có thể bày toàn bộ ra bán chưa?" Thấy Sở Lăng Húc chuẩn bị rời đi, Lý chương quỹ không xác định hỏi.

"Ừ." Sở Lăng Húc không nói gì thêm, đáp một tiếng sau đó bước nhanh rời đi. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn lựa chọn lễ vật cho nữ tử, chỉ mong Tiết tiểu thư sẽ thích.

Ngày mười năm tháng năm, sáng sớm Sở Lăng Húc liền mang theo lễ vật đáp lễ ra cửa. Đi đến phòng bao lần trước, Sở Lăng Húc trong lòng có chút thấp thòm. Tiết tiểu thư có thể hay không đúng hẹn đến trước? Lại có thể hay không thích quả đáp lễ của hắn?

Tuy nói ngày đó Tàn Trạch Dật thật đúng là cùng mẫu phi nói chuyện hi vọng cho phép nàng ra phủ, nhưng là mẫu phi vẫn lấy lý do nàng là khuê nữ không nên một mình ra cửa để trả lời Tàn Trạch Dật. Chỉ có điều, ngại vì mặt mũi của Tàn Trạch Dật, mẫu phi vẫn là thả ra. Ít nhất cho phép nàng thỉnh thoảng ra phủ hóng mát một chút, dĩ nhiên số lần hóng mát này tuyệt đối không thể nhiều.

Biết mẫu phi đối với nàng đã rất khoan dung, Tiết U Nhiễm không có bất kỳ không hài lòng. Sau khi ngoan ngoãn ở trong phủ ngày người mấy ngày, nàng ra phủ theo lời hóng mát của mẫu phi. Hôm qua nàng có báo trước cho huynh trưởng đại nhân hôm nay nàng ra phủ, xin huynh trưởng đại nhân giúp nàng kéo Tàn Trạch Dật. Không được để cho Tàn Trạch Dật đi Quận chúa các tìm nàng.

Vốn là Tiết Kỳ Văn không yên tâm U Nhiễm một mình ra cửa, nhưng là U Nhiễm bảo đảm sẽ mang theo Tề Phong. Đối với Tề Phong, Tiết Kỳ Văn vẫn là rất tín nhiệm. Vì vậy, ở dưới sự uy hiếp và dụ dỗ của U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn đáp ứng yêu cầu của nàng. Nếu U Nhiễm nói không thích Thái tử, như vậy giúp nàng ngăn cản Thái tử cũng không phải là không thể. Vốn không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm giữa muội muội của mình và Tàn Trạch Dật, nhưng cuối cùng Tiết Kỳ Văn vẫn nghiêng về phía muội muội nhà mình.

"Sở công tử, ngưng ngưng, để cho huynh chờ lâu." Vừa bước vào Khách Duyệt lâu liền được chương quỹ báo cho chủ tử nhà ông chờ đã lâu, Tiết U Nhiễm vội vàng bước nhanh chạy đến.

"Tại hạ cũng chỉ ngồi ở đây chờ một lát, cũng không quan trọng. Tiết tiểu thư không cần vội vàng như vậy." Nhìn thấy vẻ mặt của Tiết U Nhiễm có chút lo lắng, trong giọng nói của Sở Lăng Húc lộ ra một tia quan tâm. Vạn nhất không cẩn thận bị ngã đập đầu thì sao bây giờ? Cũng không phải là không có tiền lệ!

"Ừ. Lần sau tiểu nữ sẽ chú ý." Nghe ra Sở Lăng Húc quan tâm, Tiết U Nhiễm gật đầu như gã tôi nói. Mỗi lần phu quân đối với nàng hơi thân thiết một chút, nàng liền không nhịn được muốn vút hai chữ 'tiểu nữ' khiến người chán ghét kia đi. Rõ ràng cũng đã gặp mặt ba lần, còn phải tự xưng 'tiểu nữ' 'tiểu nữ'. Tiếp tục như vậy, lúc nào mới có thể đến gần phu quân? Nàng quyết định, sau này sẽ lấy tự xưng là 'ta'. Xem phu quân phản ứng thế nào rồi hãy nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

"Hôm nay Tiết tiểu thư đi một mình?" Có chút ngoài ý muốn Tiết U Nhiễm sau lưng không có người hầu đi theo, sắc mặt Sở Lăng Húc trầm xuống. Một cô nương một mình ra cửa quá mức nguy hiểm, vạn nhất gặp gỡ kẻ xấu thì làm sao bây giờ? Nàng rốt cuộc có hay không ý thức được dung mạo của mình hay không, rất dễ dàng đưa đến người xấu gặp gỡ?

"Không phải! Tư Nguyệt và Tề Phong đi trước mua đồ, chút nữa sẽ đến đây. Bọn họ đem ta đưa đến dưới lầu mới đi." Thấy sắc mặt Sở Lăng Húc không phải là rất tốt, Tiết U Nhiễm cười giải thích. Nàng không thường ra cửa không có nghĩa là nàng cái gì cũng không biết. Con nhà giàu có tu dưỡng giống như huynh trưởng đại nhân nhà nàng không có mấy. Chứ nói chi là còn có chút du côn vô lại.

"Vậy thì tốt. Tiết tiểu thư là cô nương gia, không nên một mình ra cửa. Ngộ nhớ phải ra khỏi cửa, nhất định phải có người đi theo mới được." Nghe được Tiết U Nhiễm giải thích, sắc mặt Sở Lăng Húc có chút dịu xuống. Sau đó lại không yên lòng dặn dò.

"Ừ, ta biết. Đa tạ Sở công tử quan tâm." Phu quân đây là lo lắng cho nàng phải không? Ha ha, dấu hiệu tốt!

"Đây là chiếc vòng ngọc lần trước Tiết tiểu thư để ở chỗ tại hạ, châu về hộp phở*." Thấy Tiết U Nhiễm phối hợp như vậy, Sở Lăng Húc tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa. Vừa nói vừa đem vòng ngọc trong ngực lấy ra, đưa trả lại cho Tiết U Nhiễm.

(*) châu về hộp phở: Nói vật đã mất nay trở về chủ cũ.

Nguồn gốc:

Hậu Hán Thư: Quận Hợp Phố có nhiều ngọc quý, dân mò lấy ngọc đem đổi lấy lương thực.

Thời trước, bọn quận thú ở đây tham ô quá lắm, bắt dân đi mò ngọc đem về cho chúng không biết bao nhiêu mà kể.

Ngọc quý lần hồi đi hết.

Vì thế dân không có gì đổi lấy cái ăn.

Khi Mạnh Thường đến làm Thái thú bãi bỏ những tệ cũ lo mưu lợi cho dân nên chỉ chưa đầy một năm sau, ngọc bỏ đi này tìm về lại Hợp Phố, dân trở về nghề cũ.

"A! Đúng rồi, bạc. Ta lần này ra cửa có mang theo bạc đây!" Thấy vòng ngọc, Tiết U Nhiễm vội vàng lấy ra toàn bộ ngân phiếu ở trong hà bao. Lần trước nàng gọi không ít đồ ăn vật có tiếng của Khách Duyệt lâu, từng này ngân phiếu chắc cũng đủ rồi.

"Như vậy đi, lần trước coi như tại hạ làm ông chủ. Hôm nay liền phiên toái Tiết tiểu thư tính tiền, như thế nào?" Sở Lăng Húc chưa bao giờ nghĩ đến việc cầm ngân phiếu của Tiết U Nhiễm. Nhưng là Tiết U Nhiễm đối với chuyện này nhớ mãi không quên, bắt đắc dĩ mới đề nghị.

"Như vậy a... Cũng được. Vậy hôm nay Sở công tử cứ tùy tiện gọi, toàn bộ tính ở trên đầu ta là được." Suy nghĩ một chút, Tiết U Nhiễm không kiêu cách nữa, hào khí nói.

"Vậy tại hạ cũng không khách khí." Nhìn vẻ mặt 'Huynh nhất định phải tùy tiện gọi' của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc gật đầu một cái, cười nói. Vị Tiết tiểu thư này, người khác có thể chiếm tiện nghi của nàng, nhưng là nàng không nghĩ muốn chiếm một chút tiện nghi của người khác đây!

Thấy Sở Lăng Húc cuối cùng cũng đồng ý, Tiết U Nhiễm thở phào nhẹ nhõm. Nàng cũng không muốn mới vừa gặp mặt mấy lần đã lưu lại ấn tượng xấu trong lòng phu quân. Đợi sau này quen biết hơn một chút, nàng sẽ coi chuyện ăn của Sở gia, uống của Sở gia là chuyện đương nhiên. Dù sao nàng ăn cũng không sượng được Sở gia!

"Tiết tiểu thư, cái này... Hi vọng tiểu thư sẽ thích." Do dự liên tục, cuối cùng Sở Lăng Húc vẫn lấy ra quả đáp lễ đã sớm chuẩn bị xong. Bạch ngọc thạch, chỉ mong có thể vừa mắt Tiết tiểu thư.

Không chút khách khí nhận lấy hộp lễ vật, trong lòng Tiết U Nhiễm không khỏi có chút khản trương. Ngẩng đầu lên nhìn về phía Sở Lăng Húc, hỏi: "Ta có thể mở ngay bây giờ không?"

"Tiết tiểu thư tùy ý." Lòng bàn tay hơi đỏ mề mòi, nhưng trên mặt Sở Lăng Húc vẫn là hết sức bình tĩnh.

Không nói thêm gì nữa, Tiết U Nhiễm nhẹ nhàng mở ra cái hộp trong tay. A? Giọt nước? Nhìn thật kỹ! Trên mặt Tiết U Nhiễm nở ra nụ cười sáng lạn, vội vàng không ngừng lấy ra bạch ngọc thạch tí mĩ quan sát.

Thấy nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Nàng là thích đi!

Tiết U Nhiễm cầm bạch ngọc thạch trong tay, càng nhìn càng thích. Dù là tôn quý giống như nàng, cũng chưa từng thấy qua bạch ngọc thạch có hình dáng như thế này. Xem ra, phu quân thật dụng tâm. Nghĩ như vậy Tiết U Nhiễm không để ý đến những thứ khác, trực tiếp chuẩn bị đem bạch ngọc thạch đeo vào trên cổ. Ai ngờ thứ nhiều lần, cũng đeo không được. Bất đắc dĩ, Tiết U Nhiễm về mặt đưa đám ủy khuất nói với Sở Lăng Húc: "Đeo không được..."

Bị ánh mắt đằm đằm đáng yêu của Tiết U Nhiễm nhìn chằm chằm, nghe được thanh âm mềm mại nhờ giúp đỡ, Sở Lăng Húc đầu óc nóng lên, bật thốt lên: "Ta giúp tiểu thư."

Lời vừa ra khỏi miệng, Sở Lăng Húc lập tức phát hiện không hợp lễ nghi. Trên mặt nóng lên, ngượng ngùng nói: "Tại hạ mạo phạm..."

"Vậy làm phiền Sở công tử." Đưa lên bạch ngọc thạch, Tiết U Nhiễm làm như không có nghe thấy một câu sau của Sở Lăng Húc.

"Này..." Đối với việc mới vừa thất lễ, Sở Lăng Húc có chút lúng túng. Lúc này thấy Tiết U Nhiễm đưa đến bạch ngọc thạch, càng thêm không tốt nói thêm gì nữa.

"Huynh mới vừa rõ ràng nói là muốn giúp ta!" Phòng mặt, Tiết U Nhiễm bắt mẫn tố cáo. Lời đã nói ra, giống như bát nước đã hắt đi. Sao có thể nói xong rồi lại không làm?

Hắn vừa rồi thật đúng là đã nói qua muốn giúp nàng. Ai! Trong lòng thâm than một hơi, Sở Lăng Húc nhận lấy bạch ngọc thạch mà Tiết U Nhiễm đưa đến. Đứng dậy, đi đến bên người Tiết U Nhiễm. Ôn định tâm trạng, vươn tay, giúp Tiết U Nhiễm đeo lên.

Từ đầu đến cuối, Tiết U Nhiễm vẫn ngoan ngoãn ngồi trên ghế. Hơi cúi đầu, đem gáy nhỏ dài lộ ra. Mặc cho Sở Lăng Húc cẩn thận vì nàng thắt nút buộc.

Mặc dù là rất cẩn thận, nhưng ngón tay vẫn là không cách nào tránh khỏi chạm vào da thịt trơn mềm của Tiết U Nhiễm. Dưới tay dừng lại, Sở Lăng Húc trong mắt lập tức sâu thành một mảnh. Hắn... Nàng... Đây có coi là phi lễ không?

"Đa tạ Sở công tử, ta rất thích. Lăng Thủy, sau này liền gọi nó là Lăng Thủy." Thấy Sở Lăng Húc về mặt bình tĩnh lui ra, Tiết U Nhiễm vuốt bạch ngọc thạch trên cổ nói.

Lăng Thủy? Sở Lăng Húc không khỏi suy nghĩ nhiều. Nhưng là, hình như hắn không thể không nghĩ nhiều. Như có điều suy nghĩ nhìn khuyên tai bạch ngọc lẳng lẳng nằm trong hộp, Sở Lăng Húc trầm mặc không nói.

"Đôi khuyên tai này gọi là Thủy trích." Theo ánh mắt của Sở Lăng Húc nhìn sang, Tiết U Nhiễm về mặt chuyện đương nhiên nói.

Thủy trích? Tiết tiểu thư thật đúng là biết đặt tên. Hoàn toàn không cần hao tổn tâm trí đơn giản dễ hiểu! Nhưng là, ngược lại rất chuẩn xác.

"Sở công tử cảm thấy không dễ nghe? Lăng thủy, Thủy trích, rất êm tai a!" Tuyệt không cho phép Sở Lăng Húc vũ nhục thương thức của nàng, Tiết U Nhiễm không buông tha mà hỏi. Thật ra thì nàng vốn muốn gọi cái này là Húc Thủy. Nhưng là cái tên này gọi ra, sợ là sẽ hù dọa người khác. Miễn cưỡng gọi là Thủy trích đi! Cũng thật là dễ nghe.

"Sẽ không. Tên rất thú vị." Mặc dù không nhã nhưng cũng không tục. Sở Lăng Húc ở trong lòng yên lặng nói.

"Đây còn không kém nhiều lắm." Nghe được Sở Lăng Húc nói như vậy, Tiết U Nhiễm về mặt đắc ý.

"Tiểu thư tiểu thư, Tư Nguyệt mua được Sơn tra* rồi." Tiết U Nhiễm vừa dứt lời, Tư Nguyệt đã hấp tấp chạy vào.

(*) Sơn tra: Tóm tắt từ tài liệu của giáo sư Đỗ Tất Lợi, sơn tra (Fructus Crataegi) còn được gọi là bắc sơn tra, nam sơn tra, dã sơn tra, aubepine. Cũng có loại được gọi là sơn tra, nhưng tên đúng của các dược thảo này là táo mèo và chua chát.

"Ta nói này Tư Nguyệt, ngươi không thể chậm một chút sao? Lại không có người thúc dục ngươi đem Sơn tra đưa đến đây." Tư Nguyệt đến thật là đúng lúc, Tiết U Nhiễm trong lòng cười thầm, trong miệng lại oán giận nói. Hai người còn tiếp tục đơn độc ở chung, phu quân khẳng định lại sẽ mượn cớ cáo từ.

"Tiểu thư, Tư Nguyệt nói cho ngài nghe, Sơn tra này rất mới mẻ. Trở về nhất định có thể đổi được niềm vui của phu nhân." Quận chúa nhà mình nhấn mạnh qua ở bên ngoài không được để lộ thân phận, nếu không lần sau ra ngoài sẽ không mang theo nàng. Tư Nguyệt bây giờ thời thời khắc khắc đều cẩn thận, chỉ sợ nói sai. Gọi phu nhân tuyệt đối không sai!

"Ừ. Gợi ý mang về." Liếc mắt một cái Sơn tra trong tay Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm phân phó nói.

"Tiết tiểu thư mua cho lệnh đường?" Phu nhân, hẳn là mẫu thân của Tiết tiểu thư đi? Sở Lăng Húc nhìn Sơn tra hỏi.

"Ừ. Mẫu thân ta mấy ngày nay khẩu vị không tốt lắm. Nghe nói Sơn tra có thể gọi lên thèm ăn, cho nên ta để cho Tư Nguyệt đi mua trở về thử một chút." Không có gì phải giấu giếm, Tiết U Nhiễm cho biết chi tiết. Đòi này, nàng nhất định sẽ đối xử tử tế với người bên cạnh.

"Sơn tra quả thật không tệ. Tiết tiểu thư cũng có thể thử thay đổi món ăn cho lệnh đường. Đồi mấy món mới, có lẽ sẽ giúp lệnh đường ăn nhiều hơn chút." Nhớ đến đoạn thời gian trước bà nội luôn kêu chán ăn, Sở Lăng Húc nhẹ giọng đề nghị.

"Cám ơn Sở công tử quan tâm. Đúng rồi, Sở công tử có thể đề cử một chút mấy món điểm tâm đặc sắc của Khách Duyệt lâu hay không? Huynh trưởng trong nhà vô cùng nhớ mỹ vị của Khách Duyệt lâu." Hôm qua ca ca đồng ý giúp nàng kéo Tần Trạch Dật chỉ có một điều kiện: Món ngon của Khách Duyệt lâu. Thức ăn ngoạn cái gì cũng không dễ đóng gói, điểm tâm cũng không sai biệt lắm.

Chắc là vị Tiết công tử kia đi! Sở Lăng Húc trong bụng hiểu rõ, kiên nhẫn giúp Tiết U Nhiễm giới thiệu.

Tiết Vương phủ, ở một khắc nhìn thấy Tiết Kỳ Văn kia, Tần Trạch Dật lập tức hiểu Tiết U Nhiễm lại ra phủ. Mặc cho Tiết Kỳ Văn đông lập tây xả kéo thời gian, trong lòng Tần Trạch Dật sinh ra từng trận nghi ngờ. Bên ngoài rốt cuộc có cái gì có lực hút như vậy, làm cho U Nhiễm lập đi lập lại nhiều lần ra phủ?

"Trạch Dật, ta đang nói với huynh rốt cuộc huynh có nghe hay không?" Thấy Tần Trạch Dật ngồi im ở một bên không biết đang suy nghĩ gì, Tiết Kỳ Văn

không nhìn được hỏi.

"Hả? Cái gì?" Suy nghĩ bị cắt đứt, Tần Trạch Dật mặt không đổi sắc nhìn về phía Tiết Kỳ Văn.

"Ta là nói, huynh đệ chúng ta thật lâu chưa cùng nhau tụ tập. Từ sau lần trước ở Khách Duyệt lâu gặp qua Sở Lăng Húc, huynh liền thường xuyên hướng phía U Nhiễm chạy. Cũng dành không ra thời gian, thật đúng là không giải thích được." Có một số việc hần mặc kệ nhưng không có nghĩa là hần cái gì cũng không biết, Tiết Kỳ Văn vẫn cảm thấy hành động của Tần Trạch Dật dạo này có thâm ý khác.

"Muốn tụ tập còn không đơn giản? Hôm nào huynh gọi Chu Trinh, Triệu Thụy mấy người bọn họ, chúng ta đi Khách Duyệt lâu tụ họp một chút." Nghe vậy, Tần Trạch Dật không để ý nói. Chu Trinh là con của Binh bộ Thượng thư, Triệu Thụy là con của Lại bộ Thượng thư. Mấy người bọn họ chơi với nhau từ nhỏ, quan hệ không tệ lắm.

"Chu Trinh thì không thành vấn đề, gọi sẽ đến. Triệu Thụy đoán chừng không được, hần gần đây vừa ý một tiểu cô nương." Nhắc đến Triệu Thụy, Tiết Kỳ Văn vẻ mặt cười xấu xa. Hề là cô nương có chút thủy mị, Triệu Thụy tiểu tử kia đều là ai đến cũng không cự tuyệt. Nhưng hết lần này đến lần khác đều có không ít nữ tử thích bộ dáng kia của hần. Nhưng là suy nghĩ một chút cũng đúng, Triệu Thụy lớn lên miễn cưỡng được xem là dễ nhìn, cộng thêm bộ dáng con nhà giàu ra tay hào phóng, sợ là những nữ tử có ý đồ leo lên quyền quý chạy theo như vệt đi!

"A? Hần lại đổi người rồi? Đoạn thời gian trước không phải nói là coi trọng tiểu thư nhà Đại nhân nào sao?" Nghe được Triệu Thụy lại vừa ý một tiểu cô nương, Tần Trạch Dật có chút kinh ngạc. Quý Như Nhã là nữ nhi của một Đại thần nhất phẩm, cũng không phải là người mà tiểu cô nương bình thường có thể so sánh với.

"Quý gia tiểu thư không quan tâm hần. Tiểu tử này tức giận chạy đến trên đường tùy tiện quyến rũ một cô nương thấy thuận mắt." Nghĩ đến đáng về luôn cam chịu của Triệu Thụy khi ở trước mặt Quý Như Nhã, Tiết Kỳ Văn cười trên nỗi đau của người khác nói.

"Tiểu tử này! Cũng không sợ ngày nào đó lật thuyền trong mương*. Kia cũng không phải là lỗi của Quý gia tiểu thư. Triệu Thụy tiểu tử này cả ngày bừa bãi, còn không bằng quyết tâm suy nghĩ một chút xem nên làm như thế nào để lấy được niềm vui của Quý gia tiểu thư." Tần Trạch Dật đã gặp qua Quý Như Nhã, ấn tượng đối với nữ tử này cũng không tệ lắm.

(*) Lật thuyền trong mương: Nguyên văn là “âm câu lý phiến liễu thuyền”, chỉ sai lầm không đáng có.

"Lật thuyền cũng không phải sợ. Cũng chỉ là một nữ nhi của cửa hàng gạo nhỏ. Nghe nói nàng kia còn là tự mình dán lên, Triệu Thụy cũng không đem nàng ta như thế nào. Về phần Quý gia tiểu thư, vẫn là để lại cho Thái tử điện hạ ngài đi!" Tiết Kỳ Văn cũng không tin một Triệu Thụy nho nhỏ có thể lấy được trái tim của Quý Như Nhã. Ai mà không biết Quý Như Nhã kia tâm mắt cực cao, trong mắt chỉ có một mình Thái tử cao cao tại thượng mà thôi. Làm sao còn có thể để ý đến tên Triệu Thụy ăn chơi trác táng kia?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

"Chớ nói nhảm. Cũng đã muộn thế này, U Nhiễm sao còn chưa trở lại?" Mặc dù cảm thấy Quý Như Nhã quả thật không tệ, nhưng là bây giờ Tần Trạch Dật không muốn cùng nàng ta nhắc lên quá nhiều quan hệ. Lúc này bị Tiết Kỳ Văn trêu ghẹo, Tần Trạch Dật trong lòng rất không thoải mái.

"Huynh không thích nghe, ta không nói là được. Chính là, nha đầu U Nhiễm này thế nào còn chưa trở lại?" Không phải là chưa từng mở ra nói đùa Tần Trạch Dật và nữ tử khác, hần trước kia cũng sẽ không để ý. Hôm nay sao lại đột nhiên không cho nói? Còn đột nhiên nhắc đến U Nhiễm? Tiết Kỳ Văn cảm thấy chuyện hình như có cái gì không đúng. Hiện nay Tần Trạch Dật giống như đặc biệt chú ý đến U Nhiễm.

"Ca, muội đã trở về." Bởi vì từng cam kết với huynh trưởng đại nhân nhà mình là sẽ mang điểm tâm của Khách Duyệt lâu trở lại, Tiết U Nhiễm về đến Vương phủ liền chạy thẳng đến viện của Tiết Kỳ Văn.

"Cuối cùng cũng trở lại. Muội nha đầu này đã chạy đi đâu? Trẻ thế này mới trở về?" Trong miệng nói thăm, ánh mắt Tiết Kỳ Văn lại chăm chú nhìn chăm vào bọc giấy trong tay Tiết U Nhiễm.

"Đi mua điểm tâm cho tiểu Vương gia nhà chúng ta a! Đây chính là sản phẩm mới ra của Khách Duyệt lâu, ném thử một chút xem thế nào?" Lắc lư bọc giấy trong tay, Tiết U Nhiễm đắc ý nói. Đây chính là phụ quân nhà mình đặc biệt bảo chương quỹ giúp nàng đóng gói, tiện nghi huynh trưởng đại nhân.

"Sản phẩm mới ra? U Nhiễm, mặt mũi của muội thật đúng là lớn. Sản phẩm mới ra của Khách Duyệt lâu muội cũng lấy được." Không thể chờ đợi mở ra bọc giấy, Tiết Kỳ Văn thở dài nói.

"Đương nhiên. Bản Quận chúa là người bình thường sao?" Có Sở gia đương gia ở, còn sợ không ăn được điểm tâm mới ra của Khách Duyệt lâu sao? Chính là ném lần lượt tất cả điểm tâm của Khách Duyệt lâu, cũng không phải là không thể.

"U Nhiễm đi Khách Duyệt lâu? Vì sao không đợi Thái tử ca ca cùng đi với muội?" Hiển nhiên là bị hai huynh muội không để mắt đến Tần Trạch Dật hỏi.

Bắt đầu từ khi nào, trong mắt U Nhiễm nhìn đến người đầu tiên không còn là hấn? Đi vào lâu như vậy, nàng thế nhưng chỉ cùng Kỳ Văn nói chuyện, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của hấn?

"Nếu là Thái tử điện hạ muốn đi, lần sau mọi người có thể cùng đi. Ca, nghe nói Khách Duyệt lâu gần nhất sẽ đưa ra không ít sản phẩm mới. Huynh nhớ phải đi đặt phòng bao." Thu được Sở Lăng Húc dụng tâm đáp lễ, lúc này tâm tình của Tiết U Nhiễm cực tốt. Nghe Tần Trạch Dật nói như vậy, nàng nghĩ đến đầu tiên chính là Khách Duyệt lâu. Dù sao cũng là muốn tiêu bạc, còn không bằng đem bạc đưa vào hà bao của phu quân nhà mình.

"Tốt. Mới vừa Trạch Dật vẫn còn đang nói, phải gọi Chu Trinh, Triệu Thụy mấy người bọn họ đi tụ tập. Đến lúc đó U Nhiễm cũng cùng đi. Dù sao mấy tiểu tử kia muội đều biết." Điểm tâm U Nhiễm mang về thật ngon, Khách Duyệt lâu quả nhiên là danh bất hư truyền. Nghe được còn có thể sẽ đưa ra điểm tâm mới Tiết Kỳ Văn bận rộn không ngừng nói.

"Vậy đến lúc đó ca ca nhớ cho muội biết một tiếng." Những thứ bạn xấu kia của huynh trưởng đại nhân nhà mình bản tính đều không hư, Tiết U Nhiễm không chút suy nghĩ liền đồng ý. Có thể đi Khách Duyệt lâu, nàng cầu cũng không được. Huống chi cứ như vậy, nàng cũng không cần một mình ở chung với Tần Trạch Dật. Một mũi tên trúng hai con chim là chuyện tốt, nàng dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua.

"Không thành vấn đề. Ta ngày mai phải đi tìm mấy người... tiểu tử kia." Tiết Kỳ Văn nói xong cũng tiếp tục cúi đầu bận rộn ăn.

Chuyện nói xong, Tiết U Nhiễm mượn cớ muốn thỉnh an mẫu phi, cáo từ rồi đi.

Nhìn bóng lưng của Tiết U Nhiễm, khuôn mặt Tần Trạch Dật đen thành một mảnh. U Nhiễm như vậy không có điều ngoa tùy hứng của trước kia, lại so sánh với trước kia trong mắt lại càng thêm không có người. Thật đúng là đáng giận! Nhưng vì Sở gia, hấn tạm thời không thể phát tác. Hừ lạnh một tiếng, Tần Trạch Dật phẩy tay áo bỏ đi.

Hiệu suất làm việc của Tiết Kỳ Văn từ trước đến nay rất cao. Ngày mười tám tháng năm, Tiết U Nhiễm lần nữa đi đến Khách Duyệt Lâu. Mới vừa vào cửa, Tiết U Nhiễm liền thấy khuôn mặt luôn luôn tươi cười đón người của Trương chương quý lúc này sắc mặt hết sức khó coi nhìn chằm chằm vào cửa một phòng bao. A? Đã xảy ra chuyện gì sao?

"Chương quý, phòng bao chữ 'Thiên'." Nhìn thấy Trương chương quý, Tiết Kỳ Văn trực tiếp hô.

Nghe đến phòng bao chữ 'Thiên', sắc mặt của Trương chương quý càng khó coi hơn. Quay đầu gọi tiểu nhị, cứng ngắt giao phó nói: "Mang mấy vị khách quý đi phòng bao chữ 'Thiên'."

Tiểu nhị nghe vậy sững sốt, ngay sau đó hướng về phía trước mặt Tần Trạch Dật và Tiết Kỳ Văn cúi đầu khom lưng nói: "Mấy vị khách quý, mời đi theo tiểu nhân."

Thấy Tần Trạch Dật và Tiết Kỳ Văn đi theo tiểu nhị dẫn đường đi lên lầu, Tiết U Nhiễm không nói gì, sau đó đuổi theo.

"Gia, Kỳ Văn, các người đến chậm. Nên phạt!" Vừa thấy Tần Trạch Dật và Tiết Kỳ Văn đi vào phòng bao, Triệu Thụy lập tức kêu to lên tiếng.

"Phạt cái gì mà phạt? Không thấy tiểu muội bảo bố nhà ta ở đây à? Còn cần quý!" Đưa tay kéo Tiết U Nhiễm ở sau lưng qua, Tiết Kỳ Văn cười mắng.

"A? U Nhiễm muội muội cũng đến? Đến đến đến, ngồi bên này. Muốn ăn cái gì, Triệu đại ca giúp muội gọi." Ban đầu không có chú ý đến Tiết U Nhiễm đi sau Tiết Kỳ Văn, Triệu Thụy vội vàng nhiệt tình chào hỏi.

"Còn cần người đến gọi? Ta đây thân ca ca đặt ở chỗ nào?" Đợi sau khi U Nhiễm ngồi xuống, Tiết Kỳ Văn thuận thế ngồi ở bên phía tay phải Tiết U Nhiễm tiếp tục cùng Triệu Thụy đấu võ mồm.

"Ta thật vất vả mới nhìn thấy xinh đẹp ưu nhã U Nhiễm muội muội, người còn không cho ta cơ hội để biểu hiện thật tốt? Gia, ngài nói có đúng hay không?" Bất mãn tròn mắt nhìn Tiết Kỳ Văn một cái, Triệu Thụy hướng về phía Tần Trạch Dật vẫn chưa mở miệng xin giúp đỡ.

Đi đến phía bên trái U Nhiễm ngồi xuống, Tần Trạch Dật thân nhiên nói: "Gia ta đến giúp U Nhiễm gọi, không cần đến hai người các người."

"Gia... Sao ngài cũng cùng ta giành? Thật là quá đáng! U Nhiễm muội muội, muội nói, có muốn Triệu đại ca giúp muội gọi không?" U Nhiễm muội muội chắc chắn sẽ không hư hỏng giống như gia và Kỳ Văn, Triệu Thụy trực tiếp nhìn về phía người trong cuộc.

"Ừ... U Nhiễm cảm thấy Chu đại ca giúp U Nhiễm gọi thì tốt rồi. Triệu đại ca sao, vẫn là chiếu cố tốt kiều khách* bên cạnh huynh đi!" Cười như không cười nhìn nữ tử bên cạnh Triệu Thụy, Tiết U Nhiễm rốt cuộc cũng biết vì sao sắc mặt Trương chương quý lại khó coi như vậy. Tiểu Vũ Sát, người ra tường cũng trắng trợn như vậy sao? Cũng dám bỏ đến địa bàn của Sở gia.

(*) Kiều khách: Kiều: ý chỉ người con gái, mềm mại.

khách: người khách.

"Chu Trinh, thì ra người mới là đối thủ của ta. Người đi ra cho ta, ta muốn một mình đấu với người. Người nào thắng thì người đó giúp U Nhiễm muội muội gọi thức ăn." Oán hận nhìn chằm chằm Chu Trinh vẫn yên lặng không nói chuyện, Triệu Thụy bất mãn kêu gào nói. Về phần kiều khách cái gì, hấn cho đến bây giờ đều không để ở trong lòng. Cũng chỉ là nữ tử ham phú quý mà thôi. Nếu không phải hôm nay ra cửa xui xẻo bị nàng đụng vào, còn xui xẻo bị cuốn lấy, hấn mới sẽ không mang theo Tiểu Vũ Sát này đến đây. Thật đúng là phiền toái, là lúc nên quẳng rồi.

Không nghĩ đến lại đột nhiên bị kéo vào xung đột, Chu Trinh không sao cả gạt đầu một cái, nói: "Tốt. Đấu thế nào? Dao hay là kiếm?"

"Ai muốn động đao động kiếm với đồ măng phu như ngươi? Đấu văn, ta muốn đấu văn với ngươi." Người nhà Binh bộ Thượng thư là măng phu, hẳn mới sẽ không ngây ngốc cùng tên kia đấu võ.

"Đấu văn? Đấu văn thì ngươi tìm Trịnh Khải. Hắn đấu với ngươi." Dù sao đã bị bắt xuống nước, kéo thêm một người nữa xuống nước cũng không quá đáng. Chu Trinh chỉ chỉ Trịnh Khải con của Hình bộ Thượng thư ở bên cạnh.

"Đề tài hình như bị các ngươi kéo đi xa. U Nhiễm muối muối đến bây giờ còn chưa ăn đồ ăn đâu!" Bị điểm đến tên Trịnh Khải nhẹ nhàng nói một câu, liền đem lực chú ý của mọi người một lần nữa tập trung đến trên người Tiết U Nhiễm.

Tiết U Nhiễm cười cười, tùy ý nói mấy cái tên. Những món này đều là lần trước Sở Lăng Húc đã giới thiệu qua.

Phía trước tiểu nhị dẫn đường từ sau khi vào cửa vẫn đứng bên cạnh chờ đợi, lúc này vội vàng lên tiếng trả lời rồi đi xuống.

"Tiểu nhị, đương gia của các ngươi hôm nay có đến sao? Nếu có đến, mời hẳn đến đây nói chuyện. Cứ nói là có người quen mời." Tàn Trạch Dật đột nhiên gọi lại tiểu nhị đang chuẩn bị rời đi, phân phó nói.

"Dạ, tiểu nhân sẽ chuyển lời đến chủ tử." Không chỉ có nói chuyện vị công tử này biết chủ tử nhà mình, vị tiểu thư vừa rồi mới gọi thức ăn kia cũng là người quen của chủ tử. Tiểu nhị tự nhiên là rất nghiêm túc. Về phần Tiêu Vũ Sắt, thủy tính dương hoa*! Nữ nhân không biết xấu hổ!

(*) Thủy tính dương hoa: ý nói những nữ nhân lăng lợ.

Cái gì? Hôm nay Húc ca ca cũng đến Khách Duyệt lâu? Hôm nay không phải là ngày mừng mười a! Tiêu Vũ Sắt trên mặt thoáng qua một tia hoảng sợ. Sáng sớm ra cửa, nàng không ngờ đến sẽ trùng hợp đụng phải Triệu công tử. Sau lại nghe Triệu công tử nói hẳn cùng với một đám huynh đệ ước hẹn. Triệu công tử là con nhà quan, được hẳn xưng là huynh đệ sao có thể là người bình thường? Tiêu Vũ Sắt lập tức đã nghĩ, nàng nhất định phải nắm giữ cơ hội có thể càng thêm đến gần Triệu công tử. Vì vậy, nàng kiên trì muốn cùng đi đến đây để biết người mà Triệu công tử gọi là huynh đệ. Chẳng qua là vụn vặt không nghĩ đến, nơi bọn họ ước hẹn lại là Khách Duyệt lâu.

Ôm một trái tim thấp thỏm, Tiêu vũ Sắt cuối cùng vẫn là đi theo Triệu Thụy bước vào Khách Duyệt lâu. Sớm muộn đều phải nói rõ ràng. Nếu Sở gia ngay cả một cái vòng ngọc cũng không bỏ được, nàng cần gì phải treo cổ trên cây Sở gia này? Húc ca ca rất tốt, nhưng lại luôn để cho nàng có cảm giác rất xa. Hai năm, Tiêu Vũ Sắt không thể không thừa nhận thật ra thì nàng chưa bao giờ từng đến gần Sở Lăng Húc. Nam tử kia dịu dàng như ngọc, ôn hòa bao dung, nhưng là thủy chung cùng nàng cách nhau rất xa. Cho nên, nàng bỏ qua...

Cố gắng bỏ qua ánh mắt tức giận lẫn khinh thường của Trương chương quý, Tiêu Vũ Sắt ngẩng cao đầu, liều lĩnh dứt khoát đi vào phòng chữ 'Thiên'. Sau đó, nàng gặp được cũng xuất thân bất phàm Chu công tử và Trịnh công tử. Mặc dù hai người đối với nàng đều không quá mức thân thiện, nhưng là không có làm khó nàng. Bốn người ngồi cùng một bàn, tất cả đều có việc riêng, cũng bình an vô sự.

Bên trong phòng bao chỉ có một nữ tử là nàng, Tiêu Vũ Sắt không có cách nào kiểm chế có chút lảng lảng. Có thể cùng một lúc kết giao được nhiều con em nhà quan như vậy, chính là cơ hội tốt mà không phải người nào cũng gặp được. Vậy mà, tất cả tốt đẹp cũng theo vị "U Nhiễm muối muối" đến mà tan thành mây khói. Thấy được mấy người bọn họ thân thiện đối với "U Nhiễm muối muối" đến sau này, bây giờ Tiêu Vũ Sắt mới hiểu được không phải hai vị công tử kia là người lạnh nhạt, chỉ là nàng căn bản không có vào mắt bọn họ mà thôi. Cho dù bị vị "U Nhiễm muối muối" kia nói đến, Triệu công tử cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhìn Tiêu Vũ Sắt rõ ràng là bị mọi người bỏ qua, Tiết U Nhiễm cười mà không nói. Ngay sau đó dời đi tầm mắt, yên lặng xem huynh trưởng đại nhân và Triệu Thụy tiếp tục đấu võ mồm.

Hôm nay Sở Lăng Húc vốn là không định đến Khách Duyệt lâu, chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến Tiết U Nhiễm nói muốn ăn điểm tâm mới của Khách Duyệt lâu. Mà hai ngày nay Khách Duyệt lâu lại có sản phẩm mới ra, cho nên hẳn đến đây giữ lại. Ai ngờ mới vừa vào cửa đã bị Trương chương quý kéo sang một bên. Hắn chưa kịp mở miệng hỏi thăm Trương chương quý vì sao lại có một bộ dáng thần thần bí bí, Trương chương quý đã vừa nói vừa mắng đem sự tình tiền căn hậu quả nói rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Đột nhiên nghe được Vũ Sắt và một vị phú gia công tử cùng đi Khách Duyệt lâu, Sở Lăng Húc có chút không dám tin. Lần trước sau khi ở sở gia tan rã trong không vui, Vũ Sắt liền không có đi đến Sở gia. Hắn nghĩ rằng Vũ Sắt đang tức giận, đợi hết giận tự nhiên là sẽ tiếp tục xuất hiện. Sở Lăng Húc không có làm bất kỳ hành động nào, tiếp tục vội vàng chuyện buôn bán của Sở gia. Bất quá bây giờ xem ra, chuyện dường như không có đơn giản giống như trong tưởng tượng của hắn. Vũ Sắt kết giao với người khác? Sở Lăng Húc cuối cùng cũng biết tại sao lần trước Vũ Sắt lại có ánh mắt trốn tránh.

"Chủ tử, khách quý bên trong phòng bao chữ 'Thiên' nói là người quen của ngài, mời ngài đi lên nói chuyện." Xuống lầu liền thấy chủ tử nhà mình đang

cùng chương quỹ nói chuyện, tiểu nhị vội vàng chạy đến. Chủ tử, ngài mau lên xem một chút đi! Vị Tiểu tiểu thư kia công khai ra tường

Người quen? Trong mắt hiện lên mũi nhọn, Sở Lăng Húc cái gì cũng không nói, lên thẳng lầu hai.

Đi đến bên ngoài phòng bao chữ 'Thiên', Sở Lăng Húc giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa. Đợi người ở bên trong lên tiếng trả lời, Sở Lăng Húc treo lên nụ cười ôn hòa đẩy cửa ra đi vào.

"Sở đương gia, lại gặp mặt." Nhìn thấy Sở Lăng Húc, Tần Trạch Dật cười đứng dậy chào hỏi.

"Tần công tử và Tiết công tử đại giá quang lâm, Sở mỗ không có tiếp đón từ xa. Mong hai vị bỏ qua cho." Nhìn thấy Tần Trạch Dật và Tiết Kỳ Văn, Sở Lăng Húc khách sáo nói.

"Sở đương gia hôm nay có rảnh không? Mấy vị đang ngồi đây đều là bằng hữu của tại hạ, không ngại để cho tại hạ giúp Sở đương gia giới thiệu làm quen?" Nếu đã nổi lên ý nghĩ lôi kéo Sở gia, Tần Trạch Dật tất nhiên là sẽ dùng hết sức lực lấy lòng Sở Lăng Húc.

"Vậy làm phiền Sở công tử. Có thể làm quen mấy vị, là vinh hạnh của Sở mỗ." Vị Tần công tử trước mắt này không giống người bình thường, Sở Lăng Húc khiêm tốn nói.

"Sở đương gia quá khiến tốn. Đến, mấy vị này theo thứ tự là Triệu Thụy, Chu Trinh và Trịnh Khải. Về phần thân phận của ba người bọn họ, sau này Sở đương gia sẽ biết. Tại hạ ở chỗ này cũng không muốn nói nhiều. Bên cạnh ta vị này là U Nhiễm muội muội của Kỳ Văn, là một nha đầu bị người trong nhà làm hư. Nếu như ngày sau có chỗ nào đắc tội, kính xin Sở đương gia tha lỗi." Không phải là không muốn nói cho Sở Lăng Húc biết thân phận của ba người Triệu Thụy, chẳng qua là bây giờ Tần Trạch Dật còn chưa muốn cho Sở Lăng Húc biết hẳn chính là Đương kim Thái tử.

Bại lộ thân phận chân thực của mình quá sớm, Sở Lăng Húc chắc chắn sẽ cảm thấy hân người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp thì phải là có ý đồ. Điều này sẽ làm cho ý đồ lôi kéo Sở Lăng Húc của hắn chỉ có hại chứ không có lợi. Về phần U Nhiễm, Tần Trạch Dật sợ nàng ý vào thân phận Quận chúa của mình mà nhìn không vừa mắt một thương nhân như Sở Lăng Húc. Nếu là coi khinh Sở Lăng Húc, kế hoạch của hắn cũng chỉ có thể thất bại trong gang tấc. Giờ phút này nói quanh co, cũng là vì để tránh cho sau này sẽ lúng túng.

Theo Tần Trạch Dật giới thiệu, Sở Lăng Húc nhất nhất cùng ba người kia chào hỏi. Chẳng qua là ở lúc chống lại ánh mắt trêu chọc của Tiết U Nhiễm, nụ cười ôn hòa trên mặt Sở Lăng Húc hơi sâu hơn, đối với Tiết U Nhiễm gật đầu một cái.

"Còn có một vị còn chưa có giới thiệu mà! Triệu đại ca, vị cô nương bên cạnh huynh là?" Tiết U Nhiễm tuyệt không thừa nhận là nàng cố ý muốn làm khó Tiêu Vũ Sát. Sống lại một lần, Tiết U Nhiễm trong lòng luôn luôn ghi khắc một câu nói: Đối xử tử tế với địch nhân, cuối cùng người chết sẽ là mình. Nếu Tiêu Vũ Sát dám phản bội Sở Lăng Húc, vậy thì đừng trách nàng không cho Tiêu Vũ Sát đường lui.

"Đúng rồi, U Nhiễm muội muội đến thời gian dài như vậy, Triệu đại ca cũng quên giới thiệu. U Nhiễm muội muội, đây là Tiêu Vũ Sát. Vũ Sát, vị tiểu thư cao quý xinh đẹp đối diện kia họ Tiết tên U Nhiễm, là muội muội bảo bối của mấy huynh đệ chúng ta." Triệu Thụy rút cuộc nhớ đến giúp hai người giới thiệu. Nếu không phải là U Nhiễm muội muội nhắc đến, hắn cũng quên có Tiêu Vũ Sát tồn tại.

"Tiết tiểu thư!" Thái độ của Triệu công tử đã tỏ rõ tất cả. Vị Tiết tiểu thư này là người mà nàng vạn lần không đắc tội nổi.

"Tiêu cô nương, lại gặp mặt." Trái ngược với Tiêu Vũ Sát cung kính lễ độ, thái độ của Tiết U Nhiễm tùy ý rất nhiều.

"A? U Nhiễm muội muội gặp qua Vũ Sát?" Triệu Thụy có chút kinh ngạc, U Nhiễm muội muội là tiểu Quận chúa của Tiết Vương phủ, làm sao lại biết Tiêu Vũ Sát một cô nương bình dân?

"Dạ, từng có gặp một lần." Khóe mắt dư quang nhìn về phía Sở Lăng Húc về mặt trấn định, Tiết U Nhiễm gật đầu một cái.

"Tiết tiểu thư sợ là nhận nhầm người đi? Vũ Sát không nhớ rõ khi nào may mắn gặp qua Tiết tiểu thư." Suy nghĩ, Tiêu Vũ Sát khẳng định mình không biết vị Tiết tiểu thư giống như cực kỳ tôn quý này.

"Ca ca, còn nhớ rõ không? Lần trước ở trên đường..." Không có đón nhận lời nói của Tiêu Vũ Sát, Tiết U Nhiễm quay đầu về phía Tiết Kỳ Văn nói.

"Trên đường? Vị cô nương giành vòng ngọc với muội kia? Ta đã nói vị Tiêu cô nương này nhìn thế nào lại quen mặt như vậy? Thì ra là đã gặp qua." Đã sớm nhận ra Tiêu Vũ Sát Tiết Kỳ Văn làm vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ nói. Còn chưa từng có người nào giám cùng muội muội bảo bối nhà hắn giành đồ, Tiêu Vũ Sát này thật đúng là cho rằng bọn họ đều không nhớ nàng?

"Giành vòng ngọc?" Mấy người bọn Triệu Thụy lập tức ngốc. Tiêu Vũ Sát thế nhưng lại cùng tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ giành vòng ngọc?

"Trên đường... U Nhiễm và Kỳ Văn nói chính là lần trước chúng ta cùng đi dạo phố trở về?" Ở trong ấn tượng của Tần Trạch Dật, lần gần đây nhất cùng Kỳ Văn và U Nhiễm đi dạo phố chính là lần trước bốn người bọn họ cùng đi ra phủ. Xem ra, hẳn dường như đã bỏ lỡ trò hay....

"Phải, lần trước huynh và Tâm Lam đi ở phía sau, thời điểm ta và U Nhiễm đi mua vòng ngọc đụng phải Tiêu cô nương. Đúng rồi, lúc ấy Sở đương gia cũng ở đó. Nếu không phải Sở đương gia mở miệng, U Nhiễm mới sẽ không đem vòng ngọc để cho Tiêu cô nương đâu!" Nhắc đến chuyện vòng ngọc lần trước, Tiết Kỳ Văn đối với Sở Lăng Húc rất bất mãn. U Nhiễm khó được coi trọng một cái vòng ngọc, hắn ta lại cứ khẳng khái muốn lấy đi đưa cho cái gì Vũ Sát...

"Sở đương gia cũng ở đó? Chuyện giống như rất thú vị nha! Nếu ta đoán không sai, chính xác là thời điểm ngươi và U Nhiễm đang mua vòng ngọc trùng

hợp dụng phải Sở đương gia và Tiêu cô nương cùng nhau đi dạo phố?" Tần Trạch Dật muốn lôi kéo Sở gia, Tiết U Nhiễm là lợi thế tốt nhất trong lòng hắn. Đột nhiên nhảy ra một cái Tiêu Vũ Sát, đúng là ngoài ý muốn.

Tần Trạch Dật đã phải người thăm dò qua về Sở Lăng Húc, đương nhiên là biết hắn có một vị hồng nhan tri kỷ. Bất quá Tần Trạch Dật chưa bao giờ đem nữ tử kia làm thành chuyện. U Nhiễm chính là Quận chúa, chỉ là một nữ tử bình dân được coi là cái gì? Chẳng qua là Tần Trạch Dật vạn vạn không nghĩ đến, cái hồng nhan tri kỷ đó chính là Tiêu Vũ Sát trước mắt này. Tiêu Vũ Sát này sợ là coi trọng thân phận của Triệu Thụy, mới rời đi Sở Lăng Húc đây! Dù là giàu có đi nữa, thương nhân dù sao cũng không so được với quan gia.

Tần Trạch Dật đối với Tiêu Vũ Sát thủy tính dương hoa cũng không cảm thấy hứng thú. Hắn cảm thấy hứng thú chính là nữ tử thủy tính dương hoa này cư nhiên đã sớm xuất hiện ở trước mặt Tiết U Nhiễm, thậm chí còn để cho Sở Lăng Húc vì nàng mà ra mặt đoạt đi vòng ngọc mà Tiết U Nhiễm coi trọng. Lấy tính tình của U Nhiễm, sợ là cực kỳ chán ghét Sở Lăng Húc. Cứ như vậy, chuyện sẽ có thể rất phiền toái. Nhìn Tiêu Vũ Sát mặt trắng bệch bên cạnh Triệu Thụy, trong mắt Tần Trạch Dật lóe lên một tia tàn khốc: nữ tử này thật đúng là một cái phiền toái lớn.

"Sau đó Sở đương gia giúp Vũ Sát giành lại vòng ngọc từ trong tay U Nhiễm muội muội? Kỳ Vãn, người lúc ấy không phải là đang ở bên cạnh sao? Sao lại để mặc cho U Nhiễm muội muội bị ủy khuất?" Triệu Thụy bắt mắt nhìn chằm chằm Tiết Kỳ Vãn. Nếu như lúc ấy hắn ở đó, sẽ trực tiếp cùng Sở Lăng Húc đánh một trận rồi nói sau.

"Ta cũng muốn ra mặt giúp U Nhiễm a! Nhưng là U Nhiễm nói nhường cho Tiêu cô nương, ta có thể làm sao?" Tiết Kỳ Vãn cũng không có tiếp nhận lời chỉ trích này. Lúc ấy hắn không có ra mặt là bởi vì hắn biết U Nhiễm nhất định có thể lấy được vòng ngọc. Sau đó U Nhiễm mở miệng nói nhường, hắn chuẩn bị ra mặt. Nhưng khi nhìn ra Tiết U Nhiễm kiên trì, hắn cũng liền mặc cho Sở Lăng Húc và Tiêu Vũ Sát rời đi.

"Bất kể nói như thế nào, U Nhiễm muội muội bị ủy khuất là sự thật. Người người ca ca này bảo vệ bất lực, cũng là sự thật." Khó có khi thắng được Tiết Kỳ Vãn một lần, Triệu Thụy trên miệng không buông tha người nói.

"U Nhiễm, muội cần phải giúp ca ca nói a! Nếu không, sau ngày hôm nay, mấy tên tiểu nữ này còn không biết sẽ chèn ép ca ca như thế nào đâu!" Đừng nói Thái tử điện hạ sắc mặt đã trầm xuống, ngay cả Chu Trinh và Trịnh Khải cũng là vẻ mặt không đồng ý, Tiết Kỳ Vãn hô to oan uổng.

"Các vị đại ca có lòng bảo vệ, U Nhiễm xin nhận. Sự kiện lần trước kia quả thật không phải là lỗi của gia huynh. Là bởi vì Tiêu cô nương giống như rất thích chiếc vòng ngọc đó, U Nhiễm mới có thể chủ động nhường cho Tiêu cô nương." Không định đem đề tài chuyển hướng, Tiết U Nhiễm cười nhạt nói.

"Đúng đúng. Lúc ấy Sở đương gia còn nói quân tử không đoạt thứ yêu thích của người khác. Nhưng là Tiêu cô nương khẳng định khẳng định không phải là quân tử, nhất định phải mua cái vòng ngọc đó. Lúc này U Nhiễm mới nhường cho nàng." Lời của Tiết Kỳ Vãn rất có thâm ý. Trên mặt là giúp mình cõn oan, nhưng khi nhìn sắc mặt mấy người khác cũng biết Tiết Kỳ Vãn con hồ ly xảo trá này tuyệt đối không phải là danh bất hư truyền.

"Hừ! U Nhiễm lần sau có đi dạo phố thì nhất định phải gọi Triệu đại ca. Đây không phải là quân tử nhiều người đi, cũng đừng để cho người nào không có mặt dụng phải." Miệng thì nhìn Tiêu Vũ Sát một cái, Triệu Thụy mở miệng nói.

"Chu đại ca mấy tháng này đều sẽ ở trong nhà, U Nhiễm muội muội phải người đến thông báo là được. Chu đại ca nhất định sẽ đến." Chu Trinh mười năm tuổi thì lên chiến trường, thường xuyên không có ở Tuyên thành.

"Trịnh đại ca luôn luôn ở nhà, sẽ chờ U Nhiễm muội muội gửi lời nhắn qua phủ." Trịnh Khải cũng nói theo. Các huynh đệ cũng tỏ thái độ, hắn người thường trú ở Tuyên thành há có thể rời đi phía sau.

"Ta đang suy nghĩ, sau này U Nhiễm ra cửa có muốn phải một đội thị vệ tùy thân đi theo phía sau không. Tuy nói Tuyên thành dưới chân Thiên tử, quốc thái dân an. Nhưng cũng không đảm bảo ngày nào đó sẽ không gặp phải người không đứng đắn có phải không?" Tần Trạch Dật là người cuối cùng mở miệng, lời nói ra cũng là vô cùng tàn nhẫn.

Lúc Tiết U Nhiễm nói đến chuyện giành vòng ngọc, sắc mặt Tiêu Vũ Sát thoáng chốc đã trở lên tái nhợt. Thì ra Tiết U Nhiễm chính là vị tiểu thư mua vòng ngọc lần trước. Lúc ấy nàng chỉ chú ý đến Húc ca ca giúp nàng giành được vòng ngọc mà vui vẻ, hoàn toàn không có chú ý đến dung mạo vị tiểu thư kia. Cũng không biết hôm nay gặp gỡ lần nữa, Tiết U Nhiễm thế nhưng lại lập tức lên nhận ra nàng.

Nghe mấy câu nói kế tiếp của những người khác, sắc mặt Tiêu Vũ Sát càng ngày càng trắng, thân thể cũng bắt đầu lao đảo muốn ngã. Vì sao chuyện sẽ biến thành cái bộ dáng này? Không phải là hôm nay nàng may mắn được làm quen với mấy vị công tử, từ nay về sau vinh hoa phú quý đều ở trên tay nàng sao? Tiết U Nhiễm này rốt cuộc có cái gì tốt, thế nhưng để cho mọi người ở đây đều vì nàng ra mặt? Thậm chí còn làm nhục nàng như vậy? Tiêu Vũ Sát hung hăng cắn môi dưới, trong mắt tràn đầy hoảng hốt cùng bất lực. Vinh hoa phú quý của nàng, có phải sẽ vì vậy mà một đi không trở lại hay không?

"Chuyện vòng ngọc là lỗi của Sở mỗ. Sở mỗ tại đây hướng Tiết tiểu thư nói xin lỗi. Vì bồi tội, bữa ăn ngày hôm nay tính vào sổ của Sở mỗ, các vị tùy ý gọi. Sở mỗ còn có chuyện quan trọng trong người, đi trước cáo từ." Sở Lăng Húc trong lòng hiểu Tiết U Nhiễm làm như vậy là giúp hắn hạ giận. Nhưng là hắn không muốn nhìn thấy Vũ Sát bị người ta làm nhục như vậy ở trước mặt hắn, cũng không muốn thấy Tiết U Nhiễm khí thế bức nhân như vậy. Tiết U Nhiễm cũng không nói lời nào, lại thành công đem thể cục nắm giữ ở trong tay của nàng. Hắn biết nguyên nhân mấy vị khác duy trì là dĩ nhiên, nhưng là Tiết U Nhiễm dẫn đường cũng là điểm mấu chốt. Hắn không muốn gặp lại một Tiết U Nhiễm như vậy, cho nên hắn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21

"Các vị ca ca, U Nhiễm đi ra ngoài một chút." Thấy Sở Lăng Húc về mặt lạnh lẽo rời khỏi phòng bao, Tiết U Nhiễm vội vàng đi theo ra ngoài. Nàng có một loại dự cảm bất thường: nếu như hôm nay nàng không đuổi theo Sở Lăng Húc, thì từ nay về sau hai người bọn họ nhất định sẽ chỉ xích thiên nhai*.

(*) Chỉ xích thiên nhai: gần nhau trong gang tấc mà bề ngoài cách mặt.

Rời khỏi phòng bao chữ "Thiên", Sở Lăng Húc không có lập tức rời khỏi Khách Duyệt lâu. Xoay người đi đến phòng bao chữ "Nguyệt", Sở Lăng Húc đẩy cửa ra đi vào.

Tiết U Nhiễm vừa ra ngoài liền thấy Sở Lăng Húc đi vào phòng bao trước kia bọn họ ước hẹn. Bên ngoài phòng bao treo bảng hiệu 'không có khách'. Tiết U Nhiễm đi đến, đem bảng hiệu lật lại biến thành 'có khách', để ngừa những người khác lần nữa xông vào. Hít sâu một hơi, Tiết U Nhiễm cười nhạt đi vào theo.

"Tiết tiểu thư?" Không ngờ đến Tiết U Nhiễm sẽ đi theo ra ngoài, Sở Lăng Húc có chút ngoài ý muốn.

"Huynh tức giận?" Tiết U Nhiễm thanh âm dè dặt, chỉ sợ nói lời không nên nói.

"Không có." Quay lưng lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong lòng Sở Lăng Húc trăm mối cảm xúc ngồn ngang. Vừa rồi hấn quả thật rất giận Tiết U Nhiễm. Nhưng là, lúc này thấy nàng một bộ dáng muốn lấy lòng xuất hiện ở trước mặt của hấn, hấn đột nhiên không giận nổi. Thân phận của Tiết U Nhiễm, hấn không cần đoán cũng biết là tiểu thư quan gia. Mới vừa mấy vị công tử quan gia kia mặc dù không có nói rõ thân phận, nhưng cũng không phải không hiện rõ quyền thế của bọn họ.

Trải qua chuyện ngày hôm nay, Vũ Sát sợ là cũng đừng tiếp tục nghĩ muốn leo lên vị Triệu công tử kia. Mà Tiết U Nhiễm, thật ra thì không cần hấn ra mặt. Đối với hành động của Vũ Sát, hấn có chút ngoài ý muốn, nhưng không có tức giận. Cảm giác trong lòng lửa được người khác, nhưng không lửa được chính mình. Sở Lăng Húc biết chẳng qua là bởi vì trong lòng hấn luôn luôn đem Vũ Sát làm muối muối mà thôi.

"Còn nói không có? Huynh cũng không muốn nhìn thấy ta. Có phải bởi vì vừa rồi ta làm cho Tiêu Vũ Sát khó xử hay không? Vậy cũng không thể trách ta a! Là nàng xứng đáng! Rõ ràng là người trong lòng của huynh, lại vẫn cùng Triệu Thụy dây dưa không rõ..." Tiết U Nhiễm vốn là muốn xin lỗi, nhưng là càng nói càng tức giận. Tiêu Vũ Sát làm ra chuyện có lỗi với Sở Lăng Húc như vậy, Sở Lăng Húc sẽ không làm gì Tiêu Vũ Sát, nhưng là nàng không thể làm được chuyện coi như là chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Nàng chính là không vui khi Tiêu Vũ Sát lại chà đạp tâm ý của Sở Lăng Húc như vậy. Cho nên, nàng nhất định phải trút giận thay hấn.

"Tiết tiểu thư! Người trong sạch tiểu thư không nên nói xấu sau lưng người khác." Xoay người, Sở Lăng Húc cúi kính quát lớn. Không phải là bởi vì trong miệng Tiết U Nhiễm nói là Vũ Sát, mà là bởi vì Tiết U Nhiễm có giáo dưỡng không nên làm ra loại hành động không hợp lễ nghi này.

"Ta vẫn cứ nói, huynh làm gì nào?" Thấy Sở Lăng Húc bảo vệ Tiêu Vũ Sát như vậy, Tiết U Nhiễm lập tức phát hỏa. Nàng lại không làm sai, tại sao lại rống nàng? Hấn cho rằng hấn là ai a? Ý vào việc nàng thích hấn và có thể rống nàng như vậy hay sao? Vừa nghĩ như thế, chớp mũi Tiết U Nhiễm bắt đầu ề ề, trong lòng bội phần ủy khuất.

Nhìn nữ tử hốc mắt từ từ phấp hồng trước mắt, một đôi mắt đẹp trong suốt nhìn mình chăm chăm, Sở Lăng Húc thở dài một cái, làm dịu thanh âm giải thích: "Nói xấu người khác vốn là không đúng, không liên quan đến đối tượng là ai. Ta không có ý dứ dẩn với tiểu thư, chẳng qua chỉ là nhắc tiểu thư mà thôi."

"Vừa rồi huynh lớn tiếng dứ dẩn với ta như vậy, bây giờ còn nói không có? Nếu như không phải là Tiêu Vũ Sát làm chuyện có lỗi với huynh, ta sẽ nói nàng sao? Huynh cho rằng Tiết U Nhiễm ta không có việc gì thích ở sau lưng nói xấu người khác hay sao? Sở Lăng Húc, ta ghét huynh!" Càng nói càng ủy khuất, nước mắt của Tiết U Nhiễm cũng không kìm được nữa tràn ra khỏi hốc mắt.

"Ta không phải là... Tiểu thư đừng khóc a..." Bị nước mắt của Tiết U Nhiễm làm cho tâm phiền ý loạn, Sở Lăng Húc tay chân luống cuống nhìn nữ tử trước mắt. Muốn an ủi rồi lại không biết nói từ đâu. Đã không phải là lần đầu tiên. Sở Lăng Húc phát hiện tài ăn nói mà hấn luôn kiêu ngạo chỉ cần gặp gỡ Tiết U Nhiễm, quần lĩnh tan rã là chuyện thường xảy ra.

"Huynh bắt nạt ta... Ta giúp huynh hả giận... Huynh không cảm ơn ta, còn hung dữ với ta..." Nghẹn ngào tố cáo tội của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm thật sự cảm thấy ủy khuất. Mấy ngày nay, nàng nhọc lòng tránh Tần Trạch Dật, hao tổn tâm cơ đến gần Sở Lăng Húc. Nửa đêm tỉnh mộng, chỉ có một mình nàng chịu đựng những chuyện cũ thương tâm không muốn người biết ở kiếp trước kia.

Không có ai biết thật ra thì nàng đã sớm không phải là Tiết U Nhiễm trước kia; không người nào lý giải được vì sao đột nhiên nàng lại không thích Tần Trạch Dật nữa; không có ai hiểu vì sao nàng nhất định phải hướng Khách Duyệt lâu chạy; không có người có thể giúp nàng chia sẻ đau đớn trong lòng; không có ai biết thật ra thì nàng rất sợ, nàng sợ tất cả trước mắt này chỉ là một giấc mộng, nàng rất sợ có một ngày nàng đột nhiên sẽ lần nữa trở lại Sở gia tiếp tục cuộc sống Quý hồn dài đằng đẵng không hẹn kia...

"Ta thật không phải là... Quên đi, tiểu thư muốn đánh hay là muốn đánh? Tùy tiểu thư có được hay không? Đừng khóc..." Sở Lăng Húc nhìn Tiết U Nhiễm hoa lệ đài vũ một chút biện pháp cũng không có. Hấn biết Tiết U Nhiễm chưa bao giờ là một nữ tử nhu nhược, nàng luôn là nhàn nhạt cười lên nắm giữ toàn cục trong tay. Vào lúc này, nữ tử kiên cường như vậy tự nhiên lại bị hấn chọc khóc. Trái tim Sở Lăng Húc co chặt lại, hấn không muốn

nhìn thấy nước mắt của nàng...

Sở Lăng Húc chưa bao giờ biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng Tiết U Nhiễm có thể cảm nhận thấy hần chân thành. Trái tim nóng lên, trực tiếp nhào đến. Ôm chặt lấy Sở Lăng Húc, vùi đầu vào trong ngực của hắn, Tiết U Nhiễm thất thanh khóc rống lên. Đường như muốn đem tất cả lo lắng hãi hùng của nàng trong mấy ngày hôm nay đều thả ra ngoài. Phu quân, U U thật sự rất sợ....

Cảm giác được vật áo trước ngực bị nước mắt thấm ướt, Sở Lăng Húc chậm rãi vươn tay, ôm lại nữ tử trong ngực thật chặt. Nếu như nàng có thể không khóc nữa, để cho hắn làm gì cũng có thể.

Sau khi ở trong ngực của Sở Lăng Húc khóc lớn, tâm của Tiết U Nhiễm từ từ bình tĩnh lại. Nàng nguyện ý đem yếu đuối của mình hiện ra ở trước mặt của hắn, bởi vì hắn là nam nhân cuối cùng cả đời này nàng sẽ chết theo. Nhưng là, trước mắt cái gì nên giải quyết vẫn phải giải quyết.

Từ trong ngực Sở Lăng Húc lui ra ngoài, Tiết U Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Sở Lăng Húc phát hỏa nói: "Có phải hay không mỗi lần có một nữ tử yêu thương nhưng nhớ, Sở công tử ai đến cũng không cự tuyệt?"

"Làm sao có thể, tại hạ cũng phải là người lưu luyến bụi hoa." Nghe được Tiết U Nhiễm chỉ trích, Sở Lăng Húc vội vàng giải thích. Hắn không có đẩy Tiết U Nhiễm ra, chỉ bởi vì nữ tử kia là Tiết U Nhiễm mà thôi.

"Vậy huynh còn giận ta sao?" Sở Lăng Húc giữ mình trong sạch, Tiết U Nhiễm vẫn tin tưởng. Trở lại đề tài lúc trước, Tiết U Nhiễm tiếp tục nhìn chăm chăm Sở Lăng Húc.

"Không tức giận. Sau này tiểu thư muốn như thế nào đều như vậy, chỉ cần tiểu thư vui vẻ là tốt rồi. Bất quá, nói xấu người khác dù sao cũng không tốt." Sợ Tiết U Nhiễm lại khóc, Sở Lăng Húc lựa chọn thỏa hiệp. Hắn không phải là đã sớm biết Tiết U Nhiễm cũng không phải là nữ tử nhu nhược hay sao? Thôi, hắn nhận thua.

"Ta đã nói, ta không thích nói xấu người khác. Sao huynh lại không tin đây?" Nghe được câu sau cùng của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm phì cười nói.

"Nói Vũ Sát chính là cũng không tốt." Suy nghĩ một chút, Sở Lăng Húc nhẹ giọng nói, Từ nay về sau, hắn và Vũ Sát không dây dưa nữa. Cho nên, hắn không muốn Tiết U Nhiễm tiếp tục nhắm vào Vũ Sát.

"Huynh còn bảo vệ nàng như vậy? Nàng cũng đã... Ta không nói, dù sao chính huynh cũng tận mắt nhìn đến." Tiết U Nhiễm cất cao thanh âm nhưng sau khi nhìn thấy không hài lòng trong mắt Sở Lăng Húc lại chậm lại, thanh âm buồn bực nói.

"Bản tính của Vũ Sát không hư. Muội ấy chẳng qua chỉ là tìm kiếm phu quân khác mà thôi." Đối với Tiết U Nhiễm đôi lời rất hài lòng, Sở Lăng Húc tâm bình khí hòa giải thích.

"Phu quân? Hừ! Nếu như không phải là Triệu Thụy so với huynh cao hơn một cái đầu, Tiểu Vũ Sát tuyệt đối sẽ không buông tha cho gốc cây rụng tiền là huynh này. Huynh có tin hay không?" Khinh thường hừ lạnh một tiếng, Tiết U Nhiễm thật sự rất muốn tìm một tảng đá gõ tỉnh Sở Lăng Húc.

"Tiểu thư cũng nói là cao hơn so với ta một cái đầu. Nếu cao hơn so với ta, vậy chính là phu quân trong lòng Vũ Sát cũng không phải là ta." Buồn cười nhìn tức giận bất bình trên mặt Tiết U Nhiễm, tâm tình của Sở Lăng Húc đột nhiên không khỏi khá hơn. Thấy nàng thay đổi tức giận, trong lòng của hắn ấm áp.

"Thì ra là huynh đã sớm biết Tiểu Vũ Sát là người như vậy, vậy huynh còn..." Nghe được Sở Lăng Húc nói như vậy, Tiết U Nhiễm đột nhiên cảm thấy hình như nàng đã bỏ quên một vấn đề rất quan trọng. Sở Lăng Húc chính là thương nhân số một ở Tuyên quốc, cả ngày cùng gian thương đấu đá sao hắn lại có thể không nhìn ra Tiểu Vũ Sát là nữ tử như thế nào?

"Trước cũng không biết. Thật ra thì ta và Vũ Sát cũng không phải là... Chẳng qua là lệnh của cha mẹ khó cãi, cho nên..." Sở Lăng Húc cũng không biết vì sao hắn lại phải cùng Tiết U Nhiễm giải thích những thứ này. Những thứ này luôn để trong lòng không nói ra hôm nay cứ như vậy mà nói ra làm cho hắn thấy thật thoải mái.

"Huynh thật đúng là một ngốc tử, Đại ngốc tử!" Lệnh của cha mẹ? Tiết U Nhiễm không khỏi gắt giọng. Trước không biết, là bởi vì cũng chưa từng đi để ý! Thì ra là trong lòng Sở Lăng Húc vẫn chưa từng có bất kỳ nữ tử nào chiếm giữ qua, Tiết U Nhiễm không khỏi cười.

Cuối cùng cũng đã cười. Trong lòng Sở Lăng Húc thở phào nhẹ nhõm, vốn là tâm tình có chút phức tạp cũng theo nụ cười sáng rỡ của Tiết U Nhiễm mà biến mất hầu như không còn. Thời điểm nàng cười vẫn là đẹp nhất!

"Sở ngốc tử, bây giờ ta phải về phòng bao. Nếu không huynh trưởng đại nhân nhà ta sẽ đi tìm. Về phần vị theo lệnh cha mẹ của huynh kia, ta không thể bảo đảm sẽ không khi dễ nàng nữa." Chuyện đã nói rõ, Sở Lăng Húc cũng không tức giận, Tiết U Nhiễm có chút không tha nói. Về phần câu nói cuối cùng kia, nàng chẳng qua chỉ là báo trước cho Sở Lăng Húc biết mà thôi.

Sở công tử trực tiếp biến thành Sở ngốc tử? Sở Lăng Húc có chút dở khóc dở cười. Nghe được câu nói sau cùng của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc yên lặng một hồi, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư đừng đùa quá mức. Thật ra thì Vũ Sát cũng không phải là hư..."

"Biết biết, ta sẽ hạ thủ lưu tình. Cũng không phải là người trong lòng của huynh, huynh đau lòng của gì?" Tiết U Nhiễm phát tay một cái, bất mãn nói thầm xong liền chuẩn bị rời đi.

Nghe được Tiết U Nhiễm oán trách, Sở Lăng Húc không nói gì mà chống đỡ. Vũ Sát quả thật không phải là người trong lòng của hắn, nhưng là hắn

không muốn Tiết U Nhiễm trêu chọc phiền toái không cần thiết.

"Sở ngốc tử, nếu như sau này huynh không gọi ta là Tiết tiểu thư, ta sẽ để lại cho Tiêu Vũ Sát một con ngựa. Như thế nào?" Tiết U Nhiễm chợt dừng bước lại, xoay người nói.

"Cái gì?" Không nghĩ đến Tiết U Nhiễm sẽ nói lên yêu cầu như vậy, Sở Lăng Húc sững sờ.

"Tên gì chính huynh nghĩ, nhưng là tuyệt đối không thể tiếp tục gọi Tiết tiểu thư. Nếu không, Tiêu Vũ Sát ở bên trong phòng bao chữ 'Thiên' như thế nào, ta cũng không dám bảo đảm." Vừa nghĩ đến Sở Lăng Húc khắp nơi bảo vệ Tiêu Vũ Sát, Tiết U Nhiễm liền tức giận không có chỗ đánh. Nếu trong lòng Sở Lăng Húc nàng là người nói xấu sau lưng người khác, như vậy nàng cũng không khách khí nhân cơ hội uy hiếp hắn. Dù sao nàng vốn không phải là nữ tử dịu dàng lương thiện, hắn sớm muộn gì cũng sẽ biết.

"Tiết tiểu... U U, nàng chờ một chút..." Sở Húc gọi Tiết U Nhiễm ở một thoáng nàng chuẩn bị xoay người kia, bật thốt lên hai chữ 'U U'.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

"Sở ngốc tử, vì Tiêu Vũ Sát, ngay cả nam nữ hữu biệt huynh cũng quên?" Tự tiểu phi tiểu nhìn Sở Lăng Húc kéo tay của mình, tự tôn của Tiết U Nhiễm có chút bị thương. Nàng xác thực là rất muốn Sở Lăng Húc không xa lánh gọi mình là 'Tiết tiểu' thư nữa. Nhưng là hai chữ 'U U' từ trong miệng Sở Lăng Húc kêu lên ở trong trường hợp này, Tiết U Nhiễm chính là không vui.

"U U, nàng đừng náo loạn. Ta gọi nàng như vậy không phải là vì Vũ Sát, mà là bởi vì nàng không thích nghe đến ba chữ 'Tiết tiểu thư'. Nếu nàng không thích, ta không gọi nữa là được. Sở Lăng Húc cũng không biết vì sao hắn lại theo bản năng kêu lên hai chữ 'U U', rõ ràng Tăng côn tử và Tiết công tử cũng gọi 'U Nhiễm'. Thấy Tiết U Nhiễm tựa hồ không thích, hắn nhẹ giọng nói.

"Sở ngốc tử, huynh hãy nhớ lời huynh nói hôm nay. Huynh gọi ta là 'U U' không phải là bởi vì Tiêu Vũ Sát, mà là bởi vì Tiết U Nhiễm ra bảo huynh gọi như vậy." Tiết U Nhiễm nói xong liền thoát khỏi tay của Sở Lăng Húc, cất bước rời khỏi phòng bao. Nàng thật sự cần phải trở về. Huynh trưởng nhà mình và Tần Trạch Dật đều không phải là người dễ lừa, tiếp tục nữa sợ là sẽ xảy ra biến cố.

Tiết U Nhiễm cố làm ra vẻ mặt cao ngạo khiến cho Sở Lăng Húc âm thầm bật cười: ta gọi nàng là U U dĩ nhiên là bởi vì nàng muốn ta gọi, sao có thể là bởi vì Vũ Sát? Xem ra, U U thật sự rất có thành kiến với Vũ Sát. Thôi, chỉ cần U U thích, hắn nguyện ý bác khanh* cười một tiếng. Nhìn bóng lưng xinh đẹp biến mất ở bên ngoài phòng bao, Sở Lăng Húc yên lặng thở dài trong lòng nói: Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc đồng ý gặp hạn!

(*) Khanh: đây là từ chỉ cách gọi thân mật mà người nam gọi người nữ. chồng gọi vợ. cũng giống vậy vợ gọi chồng hay nữ gọi nam là quân.

Trương chương quý vẫn canh giữ ở dưới lầu rất là ngoài ý muốn phát hiện chủ tử nhà mình thế nhưng lại là vẻ mặt đầy ý cười rời khỏi Khách Duyệt lâu. Chuyện gì xảy ra? Không phải là chủ tử nên rất tức giận sao? Vì sao hắn lại cảm thấy tâm tình của chủ tử rất tốt?

"Chương quý, tiểu nhân nói cho ngài, mới vừa..." Thừa dịp không có người, tiểu nhị chạy bàn trên lầu ghé vào tai Trương chương quý nói nhỏ báo cáo tất cả những gì hắn vừa thấy.

"Nói cách khác, vị Tiết tiểu thư kia đi theo sau lưng chủ tử có vẻ mặt tức giận vào phòng bao chữ 'Nguyệt'. Sau đó, lúc trở ra, trên mặt của hai người đều mang theo nụ cười?" Nghe xong lời của tiểu nhị, Trương chương quý tổng kết nói.

"Không sai. Chủ tử vốn là rất không vui. Tiểu nhân chưa từng thấy qua chủ tử có sắc mặt khó coi như vậy. Bất quá sau khi Tiết tiểu thư đi vào, sắc mặt của chủ tử lập tức trở lên tốt." Phụng mệnh chương quý canh giữ ở trên lầu tiểu nhị hết sức khẳng định hắn không có nhìn lầm. Chương quý nói, nhất định phải tỉ mỉ chú ý nhất cử nhất động của chủ tử. Hắn chính là trọn to hai mắt, tuyệt đối không dám buông lỏng.

"Sau này vị Tiết tiểu thư kia đến, cẩn thận phục vụ. Về phần Tiêu Vũ Sát, nên làm như thế nào người biết." Hướng về phía trên lầu nhìn một cái, Trương chương quý thấp giọng phân phó nói.

"Tiểu nhân hiểu." Theo ánh mắt của Trương chương quý nhìn về phía phòng bao chữ 'Thiên', tiểu nhị hiểu ý lên tiếng.

Trở lại phòng bao chữ 'Thiên', Tiết U Nhiễm rất bất ngờ khi thấy Tiêu Vũ Sát lại vẫn ngồi ở trong phòng bao không có rời đi. Xem ra là ôm một tia hi vọng cuối cùng, không bỏ được vinh hoa phú quý mà nàng ta tự nhận là sắp đến tay đi! Trong mắt lóe lên một tia giễu cợt, Tiết U Nhiễm làm như không có chuyện gì xảy ra ngồi trở lại vị trí lúc trước.

"U Nhiễm đi đâu? Sao đi lâu như vậy?" Tiết U Nhiễm ngồi xuống, Tần Trạch Dật liền nghi ngờ hỏi.

"Có một chút việc." Tiết U Nhiễm nhàn nhạt cho ra ba chữ, không định mở miệng nữa. Nàng có thể nói cho Tần Trạch Dật là nàng đi ra ngoài đuổi theo Sở Lăng Húc sao? Tần Trạch Dật ghét nhất là chuyện không có ở trong lòng bàn tay hắn. Nàng cũng không muốn thêm chuyện, xảy ra rắc rối khác.

"U Nhiễm biết Sở đương gia?" Trong miệng hỏi như thế, nhưng vẻ mặt của Tần Trạch Dật là khẳng định.

"Ừ. Lần trước ở trên đường gặp qua." Tùy ý gạt đầu một cái, Tiết U Nhiễm cảm điểm tâm ở trên bàn lên bắt đầu ăn. Sở ngọc tử giới thiệu điểm tâm cũng không tệ lắm, đáng được thưởng.

"Không hơn?" Tần Trạch Dật cảm thấy chuyện dường như có cái gì đó không đúng.

"Sở đương gia không phải là người thương của Tiêu cô nương sao?" Không trả lời chất vấn của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm nhìn Tiêu Vũ Sắt hỏi. Tần Trạch Dật, người điều tra Sở Lăng Húc, không có khả năng không biết sự tồn tại của Tiêu Vũ Sắt chứ?

"Không.. Không phải vậy. Húc ca ca chỉ là huynh trưởng mà thôi." Vẻ mặt cuồng cuồng khoát khoát tay, sắc mặt Tiêu Vũ Sắt khẽ biến thành màu hồng thanh âm nho nhỏ giải thích. Mới vừa rồi sau khi Tiết U Nhiễm ra khỏi phòng bao, nàng vốn cũng chuẩn bị lập tức rời đi. Nhưng là hiện tại nàng không muốn bỏ qua cho cơ hội tốt này. Huống chi, Tiết U Nhiễm vừa đi, nhưng người khác cũng không tiếp tục làm khó nàng.

Cho nên nàng mới mang lòng thấp thỏm tiếp tục ở lại chỗ này. Húc ca ca, thật xin lỗi! Huynh đối với Vũ Sắt tốt như vậy, cho dù Vũ Sắt làm chuyện có lỗi với huynh, nhưng huynh vẫn đứng ra giúp Vũ Sắt. Chẳng qua là... Chỉ có thể trách chúng ta hữu duyên vô phận. Vũ Sắt không có phúc khí gả vào Sở gia...

"Ca ca? Triệu đại ca cũng là huynh trưởng của cô sao?" Tiết U Nhiễm nghi ngờ hỏi. Bản lĩnh mờ mắt nói mò của Tiêu Vũ Sắt thật đúng là lợi hại. Nếu Triệu Thụy cũng là huynh trưởng của người, chuyện kia đã có thể chơi thật vui.

Tiêu Vũ Sắt lập tức ngốc. Cái vấn đề này muốn nàng trả lời như thế nào? Nói là, nàng và Triệu công tử tất nhiên là không phải như vậy. Nếu nói không phải, mặt mũi cô nương gia của nàng đặt ở chỗ nào?

"Tiêu cô nương không nói lời nào, vậy chắc chắn là huynh trưởng không sai. Triệu đại ca là người rất tốt, Tiêu cô nương có ý nghĩ như vậy chẳng có gì lạ." Giống như tràn đầy cảm xúc, Tiết U Nhiễm khẳng định nói.

"U Nhiễm muội muội thật là có con mắt tinh tường, đã sớm nhìn ra Triệu đại ca là người tốt." Nghe được Tiết U Nhiễm khích lệ, Triệu Thụy đắc ý vạn phần. Không hổ là tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ, câu nói đầu tiên đã đem quan hệ của hắn và Tiêu Vũ Sắt vứt không còn một mống. Ngược lại giúp hắn giảm bớt được không ít phiền toái. Tìm một cơ hội, hắn nhất định phải mở một bữa tiệc để cảm tạ U Nhiễm muội muội.

"U Nhiễm nhà ta tính tình đơn thuần, trong mắt của muội ấy cũng không có người xấu." Khinh bỉ liếc mắt nhìn Triệu Thụy, Tiết Kỳ Văn không chút lưu tình nói.

"Kỳ Văn, người ghen tỵ U Nhiễm muội muội cùng ca ca là ta đây thân thiết, không cùng người thân thiết. Đừng cho là ta không biết điểm nhỏ mọn này của người." Đem điểm tâm trước mặt mình bưng tới trước mặt Tiết U Nhiễm, Triệu Thụy một chút cũng không có bị đả kích đánh tới.

Tiểu tử Triệu Thụy này hôm nay còn thông minh một lần? Nhìn Triệu Thụy lấy lòng U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn không nói một câu. Trong lòng U Nhiễm ai mới là ca ca của muội ấy, trong lòng hắn so với ai khác càng rõ ràng hơn.

"Ca, món điểm tâm này không tệ. Nếm thử một chút." Từ đĩa điểm tâm Triệu Thụy đưa đến cầm lên một khối điểm tâm đưa cho Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm ngay thơ nói.

"Ừ. U Nhiễm thật ngoan." Dùng một tay nhận lấy điểm tâm, Tiết Kỳ Văn rất là hưởng thụ dùng một tay khác xoa xoa đầu U Nhiễm. Triệu Thụy, U Nhiễm nhà ta nhưng là rất ít tự tay cầm điểm tâm cho người nào, vẫn lại là điểm tâm người vừa đưa tới. Thân sơ phân chia, đã sớm sáng tỏ.

"U Nhiễm muội muội, Triệu đại ca bị thương." Che ngực, Triệu Thụy vẻ mặt khoa trương kêu lên. Vẻ mặt khoe khoang trên mặt Tiết Kỳ Văn kia thật là chói mắt, nhìn hắn thật là muốn đánh Triệu Kỳ Văn một trận.

"Triệu đại ca, nếu là cảm thấy không đủ ăn, có thể gọi thêm. Hương vị rất ngon." Cố tình làm ra vẻ nghe không hiểu ý của Triệu Thụy, Tiết U Nhiễm ra vẻ ngây thơ đề nghị.

"Ách..." Vẻ mặt Triệu Thụy có chút đông cứng. Hắn không phải là không bỏ được khối điểm tâm kia được chứ?

Chu Trinh và Triệu Khải buồn cười nhìn ba người đầu trí so dững khỉ, đứng ngoài quan sát. Giữa huynh đệ bọn họ không cần chen miệng để biểu hiện sự tồn tại của mình, bởi vì bọn họ luôn dung nhập vào trong đó. Về phần một ngoại nhân, bọn họ đã sớm làm như không thấy.

Tần Trạch Dật không nói gì thêm. Lúc này hắn đang suy đoán dụng ý câu nói vừa rồi của Tiết U Nhiễm. Sở Lăng Húc là người thương của Tiêu Vũ Sắt? Ý là Tiết U Nhiễm khinh thường cùng Tiêu Vũ Sắt tranh giành? Hay là Sở Lăng Húc chỉ có cô nương bình dân như Tiêu Vũ Sắt mới đề ý? Bất kể ý nghĩ của Tiết U Nhiễm thuộc loại nào, cũng đi ngược lại kế hoạch của hắn.

Lại là như vậy! Chỉ cần Tiết U Nhiễm vừa xuất hiện, sự chú ý của mọi người cũng đều tập trung ở trên người nàng. Trong lòng Tiêu Vũ Sắt cực kỳ phẫn hận, nhưng lại không có một chút biện pháp ứng đối nào. Nàng ghét nữ tử này. Bởi vì một câu nói của nữ tử này, Triệu công tử khẳng định sẽ cho rằng nàng chỉ coi hắn là ca ca. Điều này đối với nàng mà nói, tuyệt không phải là chuyện tốt. Làm thế nào mới có thể cho Triệu công tử biết thật ra thì nàng đối với hắn là tư tình nữ nhi đây? Đắm đuối đưa tình nhìn về phía Triệu công tử bên cạnh, Tiêu Vũ Sắt muốn nói lại thôi.

Ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vũ Sắt ở đối diện một chút, Tiết U Nhiễm phát hiện nàng cư nhiên vừa vịn gối ở vị trí tốt nhất để xem cuộc vui. Tiêu Vũ Sắt

đây là dự định biểu lộ tâm ý sao?

"Triệu công tử..." Tiêu Vũ Sắt suy tính làm thế nào mới có đem đề tài đã trôi qua nhắc lại lần nữa. Nếu như hôm nay nàng không nói rõ ràng, sợ là sau này Triệu công tử sẽ không liếc mắt nhìn nàng nữa rồi.

"Tiêu cô nương có lời muốn nói?" Vốn không muốn đề ý đến Tiêu Vũ Sắt, bất đắc dĩ là Tiêu Vũ Sắt mở miệng gọi hắn, Triệu Thụy không thể không trả lời. Một tiếng 'Tiêu cô nương', trực tiếp kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Triệu công tử, trong nhà Vũ Sắt không có huynh trưởng. Húc ca ca đối với Vũ Sắt yêu thương có thêm, cho nên Vũ Sắt mới có thể đem Húc ca ca coi là huynh trưởng." Nghe được Triệu Thụy đột nhiên đổi lời nói gọi nàng là 'Tiêu cô nương', Tiêu Vũ Sắt liền cảm thấy đại sự không ổn. Lấy Sở Lăng Húc làm bìa đỡ đạn, mập mờ biểu lộ Triệu Thụy trong lòng nàng là bất đồng.

"Quan hệ giữa Tiêu cô nương và Sở đương gia không cần hướng bản công tử giải thích. Trong lòng Tiêu cô nương biết rõ là được rồi." Làm bộ nghe không hiểu ý của Tiêu Vũ Sắt, Triệu Thụy nói xong liền quay đầu nhìn về nơi khác, không tiếp tục nhìn Tiêu Vũ Sắt nữa. Huynh trưởng? Coi Triệu Thụy hắn là người ngu a?

"U Nhiễm, ăn xong rồi sao? Ăn xong rồi chúng ta trở về đi." Không tiếp tục suy nghĩ dụng ý trong lời nói của Tiết U Nhiễm nữa, Tần Trạch Dật mở miệng nói. Hắn cũng không quan tâm Tiêu Vũ Sắt rốt cuộc là muốn làm cái gì. Nhưng nếu là bởi vì nàng ta mà khiến cho kế hoạch lôi kéo Sở Lăng Húc của hắn xảy ra biến cố, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

"Triệu công tử, Vũ Sắt..." Tiêu Vũ Sắt còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị Tần Trạch Dật mở miệng cắt đứt. Triệu công tử gọi vị Tần công tử này là 'Gia', như vậy lai lịch của vị Tần công tử này tất nhiên không nhỏ. Tiêu Vũ Sắt không dám can rờ, không thể làm gì khác hơn là im lặng.

"Ừ, đã ăn xong." Để chén trà trong tay xuống, Tiết U Nhiễm gắp đầu một cái. Nếu Sở ngốc tử không muốn nàng quá mức làm khó Tiêu Vũ Sắt, vậy nàng tạm thời để cho Tiêu Vũ Sắt một con ngựa. Nhìn phản ứng của Triệu Thụy, nhất định là sẽ không tiếp tục đề ý đến Tiêu Vũ Sắt nữa. Nếu như Tiêu Vũ Sắt đủ thông minh, cũng chỉ có thể tìm phu quân khác.

"Đã như vậy, mọi người liền giải tán đi! Sau này lại tụ." Tần Trạch Dật đứng dậy nói. Canh giờ không còn sớm, hắn nên trở về cung. Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của mẫu hậu, hắn phải đi đốc thúc một cái mới được.

Mọi người nghe vậy, tất cả không có dị nghị. Hai huynh muội Tiết Kỳ Văn và Tiết U Nhiễm đi theo Tần Trạch Dật rời đi. Sau đó Chu Trinh và Trịnh Khải cũng cáo từ. Mắt thấy tất cả mọi người đều đi, Triệu Thụy vội vàng đuổi theo. Về phần Tiêu Vũ Sắt như thế nào, cùng hắn có quan hệ gì đâu?

Mắt thấy Triệu Thụy cư nhiên cái gì cũng chưa nói đã rời đi, Tiêu Vũ Sắt bị lưu lại ở phía sau bắt đầu vò khăn, yên lặng rơi lệ. Xong rồi, cái gì cũng xong rồi. Thái độ của Triệu công tử đã nói rõ tất cả: Hắn sẽ không đề ý đến nàng nữa. Nàng không biết Triệu công tử rốt cuộc là người thế nào, tự nhiên là cũng không biết đi nơi nào tìm Triệu công tử. Lúc này Tiêu Vũ Sắt cảm thấy mức nước bằng cây trúc toi công. Còn chưa có leo lên Triệu công tử, Húc ca ca cũng bị nàng vứt bỏ.

Không đúng, Húc ca ca chưa có ném. Vừa rồi Húc ca ca còn ra mặt giúp nàng. Nghĩ đến đây, Tiêu Vũ Sắt ý chí chiến đấu uể oải lại lần nữa phấn chấn đứng lên. Húc ca luôn bao dung nàng, chỉ cần nàng đi theo Húc ca ca nhận sai, Húc ca ca nhất định sẽ tha thứ cho nàng. Bây giờ không được, nàng phải đi tìm bà nội. Húc ca ca tôn kính nhất chính là bà nội, hắn nhất định sẽ nghe lời của bà nội. Cho nên, nàng không có thua. Nàng cũng sẽ tuyệt đối không thua!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

"Tiêu cô nương, phiền toái ngài tính tiền." Thấy những người khác đều ngênh ngang tiêu sái đi ra ngoài, tiểu nhị gõ cửa đi vào, rất cung kính nói.

"A?" Tiêu Vũ Sắt nhất thời ngây người. Nàng đến Khách Duyệt Lâu chưa bao giờ trả bạc. Vào lúc này, nàng hoàn toàn không phản ứng kịp.

"Mấy vị công tử cùng đi với Tiêu cô nương đều rời đi trước. Tiêu cô nương ở lại không phải là để tính tiền sao?" Thái độ của tiểu nhị vẫn hết sức cung kính như cũ, cung kính đến một chút lỗi sai Tiêu Vũ Sắt cũng không tìm được.

"Húc ca ca có ở đây không?" Nhìn tiểu nhị đang khúm núm trước mắt, Tiêu Vũ Sắt kiêu căng hỏi. Húc ca ca mới vừa nói hôm nay tính vào sổ của huynh ấy, tiểu nhị lại vẫn dám đến đòi bạc? Thật là không có mắt. Bất kể nói thế nào, có Húc ca ca ở, còn sợ tiểu nhị tìm nàng đòi bạc?

"Chủ tử nhà ta đã rời đi. Tiêu cô nương, phiền toái ngài mau tính tiền. Tiểu nhân còn có việc khác phải làm đây!" Trong lòng khinh bỉ Tiêu Vũ Sắt thật là không biết xấu hổ, tiểu nhị không nhịn được bắt đầu thúc giục.

"Người nói gì vậy? Chẳng lẽ người không biết quan hệ giữa bản cô nương và chủ tử nhà người?" Nghe được Sở Lăng Húc đã rời đi, Tiêu Vũ Sắt chỉ đành phải tự mình giải quyết tiểu nhị.

"Xưa nay tiểu nhân dốt nát, chủ tử cũng không nói qua Tiêu cô nương và chủ tử có quan hệ gì." Tiểu nhị cúi đầu, không dám xia đến Tiêu Vũ Sát tức giận. Đã đi theo nam nhân khác đến Khách Duyệt lâu của chúng ta thị uy, lại vẫn còn ở đây ồn ào cùng chủ tử nhà ta có quan hệ?

"Gọi chương quỹ của các người đến đây. Bỏn cô nương tự mình nói với hân!" Tiêu Vũ Sát khi nào từng trải qua loại tức giận này, hung dữ ra lệnh.

"Tiêu cô nương đây là cần gì? Ăn cơm phải trả bạc, là đạo lý hiển nhiên. Cho dù ngài đem chương quỹ của chúng ta gọi đến, nên trả bạc là vẫn phải trả a!" Thấy Tiêu Vũ Sát không thức thời như vậy, tiểu nhị cũng không khách khí. Lần trước tỷ nữ và thị vệ của vị Tiết tiểu thư kia chưa trở về, biểu hiện của Tiết tiểu thư cũng không phải là như vậy. Chẳng những báo cho bọn họ rằng chủ tử sẽ giúp tính tiền, còn nói rõ năm ngày sau sẽ bù thêm. Bộ đáng xin lỗi của Tiết tiểu thư lúc bấy giờ để cho chương quỹ không ngừng khen là có giáo dưỡng. Nhưng là Tiêu Vũ Sát trước mắt này, hừ! Thật đúng là không thể so!

"Người lại dám nói với ta như vậy? Ta nhất định phải nói cho chủ tử nhà người, quyết không khoan dung. Lập tức gọi chương quỹ đến đây!" Tiêu Vũ Sát giận đến cả người phát run, chỉ vào tiểu nhị quát lớn nói.

"Tiêu cô nương bớt giận, bớt giận. Tiểu hài tử không hiểu chuyện, Tiêu cô nương cũng đừng cùng hân chấp nhặt." Nghe thấy tiếng quát bên trong phòng bao, Trương chương quỹ tươi cười rạng rỡ tiêu sái đi vào.

"Chương quỹ, ông đến đúng lúc. Cái tên tiểu nhị này lại dám tìm bỏn cô nương đòi bạc." Đã đến Khách Duyệt Lâu nhiều lần như vậy, Tiêu Vũ Sát tự nhiên là biết Trương chương quỹ. Nhìn thấy hân xuất hiện, lập tức kêu căng lớn lối.

"Cái đó... Tiêu cô nương, không phải là cùng ngài tính tiền sao? Mấy vị công tử kia cũng không trả bạc, cho nên..." Trương chương quỹ là ai? Mỗi ngày đều đối mặt với người quyền quý trong Tuyền thành, đã sớm là tinh anh trong tinh anh! Về mặt khó xử, đáng về muốn nói lại thôi, đều chỉ biểu đạt một ý: tiểu nhị không sai, chính là người phải trả bạc!

"Trước ghi tạc vào sổ của Húc ca ca. Húc ca ca đến, ông vừa hỏi liền biết." Chương quỹ vừa nói như thế, lửa giận của Tiêu Vũ Sát cũng không nổi lên được. Về mặt chuyện đương nhiên nói xong liền định rời đi.

"Tiêu cô nương, chuyện này vạn vạn không thể. Nếu mỗi khách nhân đến Khách Duyệt lâu đều làm giống như ngài, vậy Khách Duyệt lâu sẽ phải đóng cửa. Tiểu nhân không thể làm chủ được chuyện này, kính xin Tiêu cô nương tha thứ." Trương chương quỹ hết sức lo sợ ngăn lại Tiêu Vũ Sát. Ghi tạc vào sổ của chủ tử nhà ta? Ngượng ngùng, sau lần này bản chương quỹ chỉ biết vị Tiết tiểu thư kia ghi vào sổ của chủ tử nhà ta. Về phần người, không bàn nữa!

"Bỏn cô nương là khách nhân bên ngoài sao?" Nhìn chằm chằm chương quỹ, Tiêu Vũ Sát liều mạng kiểm chế lửa giận trong lòng.

"Tiêu cô nương, đây chính là phòng bao chữ 'Thiên', là phòng bao tốt nhất của Khách Duyệt lâu. Ngài lại ăn quýt như vậy, không tốt lắm đâu? Nếu là truyền đến trong tai lão thái thái, tất cả mọi người đều không dễ ăn nói có phải không?" Trương chương quỹ cũng mặc kệ Tiêu Vũ Sát tức giận hay không tức giận. Từ một khắc nãy đi theo nam nhân bước vào Khách Duyệt lâu kia, cả Sở gia cũng sẽ không tiếp tục khách khí với nàng nữa.

Chủ tử tuổi còn trẻ đã dễ dàng lên chức Sở gia đương gia, những lão nhân như bọn họ không phải là không có ý kiến. Nhưng là chủ tử là người khiêm tốn, đối xử với người làm cực tốt. Bất kể là ai, chỉ cần trong nhà có khó khăn, chủ tử chắc chắn sẽ ra mặt giải quyết. Hai năm trôi qua, bấy lâu nhân bọn họ đã sớm đối với chủ tử trung thành tận tâm. Hiện tại Tiêu Vũ Sát công khai cùng nam nhân khác qua lại, còn ra vào Khách Duyệt lâu, Trương chương quỹ tự nhiên sẽ không tiếp tục khách khí với nàng nữa. Cho dù là mang lão thái thái ra, hôm nay ông cũng nhất định phải làm khó Tiêu Vũ Sát.

"Vậy sau này ta sẽ đưa đến cho ông." Nói đến Sở nãi nãi, Tiêu Vũ Sát không dám can rờ. Sở nãi nãi chính là núi dựa duy nhất của nàng. Nếu là cái núi dựa này cũng không nhờ vả được, vậy nàng liền hoàn toàn không có hi vọng nào.

"Như vậy đi, tiểu nhân phái người đi Tiêu gia truyền tin, để cho Tiêu gia phái người đến đón ngài, thế nào?" Trương chương quỹ hòa nhã đưa ra đề nghị. Tóm lại một câu: không thấy bạc, người đừng nghĩ rời đi!

"Chương quỹ sợ ta đi cũng không quay lại nữa?" Chương quỹ đây là muốn giữ lại nàng? Sắc mặt Tiêu Vũ Sát trầm xuống.

"Sao có thể a! Thật sự là sổ sách hôm nay cũng không phải là nhỏ, tiểu nhân nhất định phải thận trọng. Nếu không, lão thái thái kia..." Trương chương quỹ về mặt cẩn thận nói.

"Được rồi được rồi. Ông tìm người đi Tiêu gia lấy bạc đi!" Tiêu Vũ Sát không nhịn được khoát khoát tay, không thèm để ý nói. Không phải là một chút bạc sao! Còn sợ Tiêu gia nàng không trả nổi?

"Không nghe thấy lời của Tiêu cô nương sao? Còn không mau đi!" Muốn chính là những lời này, Trương chương quỹ nhẹ khiển trách tiểu nhị ở một bên.

Nghẹn cười không dứt, hôm nay tiểu nhị coi như là được mở rộng tầm mắt. Chương quỹ thật lợi hại! Tiêu Vũ Sát không thèm để ý như vậy, nhất định cho là không mất nhiều bạc. Nàng dường như không biết điểm tâm hôm nay mấy vị công tử kia gọi cũng đều là loại đắt tiền nhất, chủ sợ Tiêu lão gia cũng sẽ bị hù dọa. Không hề suy nghĩ nhiều nữa, tiểu nhị chạy như bay ra cửa, đi lấy bạc thôi!

Người đang ngồi trong nhà, họa từ trên trời xuống Tiêu lão gia về mặt đau lòng đem ngân phiếu đưa đến trên tay tiểu nhị, trong lòng thầm mắng Tiêu Vũ Sát bại gia. Khách Duyệt lâu gì đó là có thể tùy tiện ăn sao? Phòng bao của Khách Duyệt Lâu là có thể tùy tiện ra vào sao? Sổ sách của Khách Duyệt lâu là có thể tùy tiện kết sao?

Ngày đó, về đến nhà Tiêu Vũ Sát nghênh đón chính là Tiêu lão gia giận không kiềm chế được trách mắng cùng căn vặn không dứt. Nàng thật không nghĩ đến gì đó ở Khách Duyệt lâu lại đắt như vậy, nếu không làm sao nàng có thể đồng ý cho tiểu nhị đến Tiêu gia lấy bạc. Nhìn đồ trang sức đeo tay trên bàn trang điểm lấy được từ Sở gia, Tiêu Vũ Sát quyết định ngày mai phải đi Sở gia đem bạc hôm nay đi ra toàn bộ đổi trở lại.

Chẳng qua là Tiêu Vũ Sát không nghĩ đến là cửa lớn của Sở gia không bao giờ... sẽ mở rộng đón nàng nữa. Cảm ngân phiếu từ trong tay tiểu nhị, Trương chương quý xoay người đi đến Sở phủ. Thời điểm Trương chương quý đến Sở Lăng Húc đã trở lại Sở gia, nhưng là hắn cũng không nói thêm cái gì. Mà Trương chương quý thì là trực tiếp đi bái kiến Sở nãi nãi, đem chuyện tình hôm nay báo cáo rõ ràng.

Nhìn cảm ngân phiếu Trương chương quý đưa đến, Sở nãi nãi trong mắt lộ ra tinh quang. Tiêu Vũ Sát, bằng người một nữ nhi của một lương điền nho nhỏ có thể vào được cửa lớn của Sở gia ta đã là thiên đại tạo hóa, người lại còn dám treo cành cao khác? Rất tốt! Ta cũng muốn xem một chút người có thể treo cao bao nhiêu!

"Lão thái thái, ngài xem!" Lão thái thái không nói câu nào, Trương chương quý không nhịn được mở miệng hỏi.

"Trương chương quý, hôm nay ông làm rất tốt. Sở Hành, phân phó xuống dưới, sau này phạm là Tiêu Vũ Sát bước vào bên trong phạm vi vừa của Sở gia ta, như nhau đuổi ra ngoài. Còn có, thông báo chương quý cửa hàng gạo, toàn lực chen ép lương điền của Tiêu gia cho ta. Ta cũng muốn xem một chút, rời khỏi Sở gia, một lương điền nho nhỏ như vậy của Tiêu gia hôm nay làm sao có thể đặt chân ở Tuyên thành!" Sở nãi nãi trên mặt rất bình tĩnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng là, giọng nói của bà cũng không từ ái giống như nét mặt của bà. Đã từng là Sở gia chủ mẫu sao có thể là người yếu hèn vô năng? Nếu nói lòng dạ bỏ tất, cũng chỉ là đối với người nào mà thôi.

"Dạ." Sở quân gia Sở Hành lên tiếng trả lời sau đó rời đi. Lão thái thái đã thật lâu rồi chưa có phát hỏa lớn như vậy. Tiêu Vũ Sát, chọc giận lão thái thái, vậy thì phải gánh nổi cái hậu quả này!

"Lão thái thái, vị Tiết tiểu thư kia?" Ở trong mắt Trương chương quý, Tiết U Nhiễm không thể nghi ngờ chính là một vị tiểu thư khuê các xinh đẹp dịu dàng, là người được chọn làm chính thê của chủ tử nhà mình. Giải quyết Tiêu Vũ Sát, Trương chương quý dĩ nhiên không quên nhắc đến sự tồn tại của Tiết U Nhiễm với Sở nãi nãi.

"Chúng ta cứ làm như không biết là được. Chính là Tiêu Vũ Sát kia, không nên nói cũng đừng nói cho Húc tiểu tử." Trầm tư một chút, Sở nãi nãi làm ra quyết định. Tiêu Vũ Sát là bà mệnh mễ kín đáo đưa cho Húc tiểu tử, sự thật chứng minh bà nhìn người sai rồi. Húc tiểu tử rất hiểu thuận, vẫn không làm trái ý của bà. Hôm nay trở lại, càng thêm ngậm miệng không nói chuyện Tiêu Vũ Sát. Bà biết Tiêu Vũ Sát đối với Húc tiểu tử không phải là người thương, bất quá sau này bà cũng sẽ không nhúng tay vào hôn sự của Húc tiểu tử nữa. Trương chương quý nói Tiết tiểu thư kia có thể chi phối được cảm xúc của Húc tiểu tử, này đã đủ rồi. Lần này, bà chỉ cần yên lặng theo dõi diễn biến là được rồi.

"Dạ, vậy chuyện Tiêu Vũ Sát, chỉ cần chủ tử không đề cập đến, chúng ta cũng sẽ không nói." Biết lão thái thái không muốn chủ tử vì chuyện của Tiêu Vũ Sát mà phiền lòng, Trương chương quý vội vàng lên tiếng.

"Bất quá, vị Tiết tiểu thư kia các người vẫn phải cung kính chút." Đối với ánh mắt của tôn tử nhà mình, Sở nãi nãi cũng không hoài nghi. Biểu hiện trong hai năm qua của Húc tiểu tử đã nói rõ tất cả, bà rất yên tâm. Bà có một loại dự cảm mãnh liệt: nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vị Tiết tiểu thư kia sắp trở thành cháu dâu của bà, chủ mẫu tương lai đích thực của Sở gia.

"Lão thái thái yên tâm. Lão nô hiểu." Một câu nói của Sở nãi nãi đã trực tiếp định ra đài ngộ đặc biệt sau này của Tiết U Nhiễm ở Khách Duyệt lâu. Cho dù là Tiêu Vũ Sát, cũng chưa từng được hưởng thụ loại đài ngộ này.

Trong một đêm, ba chữ Tiêu Vũ Sát ở Sở gia mai danh ẩn tích. Tất cả mọi người trên dưới Sở phủ đều không đề cập đến người này. Mà ngày hôm sau lúc Tiêu Vũ Sát đến Sở gia, càng thêm trực tiếp ăn bẽ môn canh. Người làm ngoài cửa của Sở gia vẫn là mấy người trước đây, nhưng là Tiêu Vũ Sát rõ cuộc vẫn không thể bước vào cửa lớn của Sở gia.

"Cần rồi! Các người dám ngăn cản bổn cô nương?" Thấy thế nào cũng không vào được cửa lớn của Sở gia, Tiêu Vũ Sát phát hỏa nói. Bộ dáng dụ dằng trước đây của nàng khi ở Sở gia, lúc này không bao giờ quay lại nữa.

Người làm Sở gia mặt không biểu tình nhìn về phía nơi khác, mắt liếc tại ngõ mặc kệ Tiêu Vũ Sát kêu gào. Quân gia nói, Tiêu Vũ Sát đã treo lên cành cao khác, miếu nhỏ Sở gia, cũng không nổi Phật lớn này. Nếu nói là Phật lớn, vậy tất nhiên là phải mau đuổi đi mới được.

"Chủ tử nhà người không có ở đây, vậy ta đi tìm lão thái thái." Cho là người làm ngăn nàng lại là bởi vì Sở Lăng Húc không có ở đây, Tiêu Vũ Sát làm điệu sắc mặt.

Người làm không nhúc nhích, tiếp tục nhìn xung quanh. Trong bụng không khỏi nói thầm: tại sao còn chưa đi? Chính lão thái thái ra lệnh không để cho người vào. Còn chủ tử cái gì cũng không biết đâu!

"Có phải hay không chủ tử của các người hạ lệnh không cho phép ta vào phủ? Ta muốn gặp lão thái thái!" Thấy người làm vẻ mặt nghiêm túc, Tiêu Vũ Sát chợt cảm thấy không ổn. Chẳng lẽ, hôm qua sau khi Húc ca ca trở về phủ đã ra lệnh? Không được, nàng nhất định phải nhìn thấy Sở nãi nãi. Nghĩ đến đây, Tiêu Vũ Sát lại bắt đầu lớn tiếng.

"Tiêu cô nương? Là ngài a! Tiểu nhân còn đang suy nghĩ đến tột cùng là người nào dám làm cản như vậy, ở cửa Sở gia hô to gọi nhỏ. Không nghĩ đến lại là ngài." Sở Bạch trong tay bưng một cái bát, kinh ngạc vạn phần từ bên trong Sở phủ đi ra.

"Sở Bạch, những người này không để cho ta đi vào, người còn không đem bọn họ quăng đi? Ta muốn gặp lão thái thái!" Hai năm qua, Tiêu Vũ Sát và Sở Bạch cũng coi như quen biết. Lúc này nhìn thấy hắn, giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng.

Nhìn Tiêu Vũ Sắt vẻ mặt kích động, Sở Bạch cảm thấy nghi ngờ: "Tiêu cô nương muốn gặp lão thái thái? Nhưng là lão thái thái nói sau này không bao giờ muốn gặp ngài nữa. Cho nên, ngài vẫn là trở về đi!"

"Làm sao có thể? Nãi Nãi làm sao lại không muốn gặp ta? Sở Bạch, người không nên nói vậy!" Tiêu Vũ Sắt căn bản không cách nào tưởng tượng được Sở nãi nãi cực kỳ yêu thương nàng sao lại không muốn gặp nàng.

"Lão thái thái nói, Sở gia cảnh quá thấp. Tiêu cô nương đã tìm được cảnh cao hơn, vẫn nên không xuất hiện ở Sở gia mới tốt. Đúng rồi, lão thái thái còn nói, Khách Duyệt lâu, Ngọc Hiền các, Sở gia thước bộ... Tất cả sản nghiệp của Sở gia, cũng xin Tiêu cô nương đừng đặt chân đến. Nếu không, đừng trách Sở gia không khách khí." Sở Bạch một hơi đem tất cả lời châm chọc nói ra, khó chịu tích tụ trong lòng cuối cùng cũng bùng nổ đi một chút.

"Không thể nào! Nãi nãi sẽ không đối xử với ta như vậy. Đây đều là hiểu nhầm, hiểu nhầm!" Tiêu Vũ Sắt giống như điên chạy vào bên trong Sở phủ.

"Ngăn lại nàng cho ta! Tiêu Vũ Sắt, người thật đúng là chưa đến phút cuối cùng chưa thôi. Hiểu nhầm? Thiệt người còn nói được ra khỏi miệng. Hôm qua Trương chương quỹ đã đến, còn đưa đến bạc mà ngày hôm qua phái người đến Tiêu gia các người lấy được. Ăn cơm Bá Vương, Tiêu Vũ Sắt, người rốt cuộc có biết xấu hổ hay không? Hai năm qua, người ở Sở gia chúng ta cầm bao nhiêu đồ trang sức? Lão thái thái ta nói rồi người một câu cũng không phải là không có? Người thích bạc, Sở gia ta có là bạc, không thiếu những thứ người ham muốn kia. Không nghĩ đến người không biết đủ liền thôi, còn dám mang nam nhân khác đến Khách Duyệt lâu nhà ta điều võ dương oai? Người muốn điều võ dương oai, chúng ta không ngăn được cũng không muốn cản. Nhưng là người tại sao lại có thể ăn cơm Bá Vương? Cả Tuyên thành người nào mà không biết Khách Duyệt lâu của Sở gia chúng ta là không cho nợ bạc? Người lại vẫn tuyên bố muốn ghi tạc vào sổ của cháu trai ta? Người có thể vô sỉ, nhưng vô sỉ đến loại trình độ này như người, thật đúng là đáng thương lại thật đáng buồn! Sở gia chúng ta đúng là nhà giàu, bỏ thì người một bữa cũng không có gì là không được. Nhưng là Sở gia chúng ta tuyệt đối không cho phép loại nữ nhân không biết liêm sỉ như người vào cửa lớn Sở gia! Hôm nay Lão thái thái ta đem lời dừng ở chỗ này: mặc dù người đi treo cảnh cao hơn, nhưng Sở gia chúng ta không hiếm lạ gì người!" Sở gia ở Tuyên thành nằm trên một con đường lớn phồn hoa, Sở lão thái thái vừa nói ra những lời này, lập tức đưa đến không ít người đi đường liếc mắt.

Trong lúc nhất thời, kinh thường, giễu cợt, nhục mạ... Các loại chỉ chỉ chỏ chỏ chen chúc nhau hướng đến Tiêu Vũ Sắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

"Bà nội, Vũ Sắt không có, Vũ Sắt là bị oan uổng. Bà nội, ngài tin tưởng Vũ Sắt có được hay không? Ngài vẫn luôn rất yêu thương Vũ Sắt, Vũ Sắt thật không có." Tiêu Vũ Sắt bỏ nhào vào dưới chân Sở nãi nãi kêu khóc. Không thể, bà nội tuyệt đối không thể không để ý đến nàng. Triệu công tử đã không để ý đến nàng, nếu lại mất đi Sở gia nữa, nàng sẽ thành hai bàn tay trắng.

"Không có? Vậy người có thể giải thích một chút vì sao người lại cùng nam nhân khác xuất hiện ở Khách Duyệt Lâu sao? Người nam nhân kia là ai?" Từ trên cao nhìn xuống Tiêu Vũ Sắt, Sở nãi nãi hỏi hận không dứt. Thiếu chút nữa, còn thiếu một chút, loại nữ nhân này liền vào cửa chính của Sở gia...

"Ta... Bà nội, ngài có thể đi hỏi Húc ca ca. Vị công tử kia là người quen của Húc ca ca, cùng Vũ Sắt không liên quan." Tiêu Vũ Sắt cái gì cũng không quan tâm, kéo ra Sở Lăng Húc làm bia đỡ đạn. Nhiều người ở đây đều hướng về phía nàng chỉ chỉ chỏ chỏ, nàng tuyệt đối không thể thừa nhận.

"Triệu đại ca, đây không phải là Tiết cô nương ngày hôm qua đi theo bên cạnh huynh sao? Nàng đây là đang làm cái gì?" Tiết U Nhiễm buồn cười nhìn Tiêu Vũ Sắt đang khóc đến thê thảm. Sở ngốc tử, cha mẹ chi mệnh của huynh nhưng là đem tất cả nước bản đều hắt lên người huynh.

"U Nhiễm muội muội, đừng xem. Chúng ta lập tức đi. Loại nữ nhân này, đừng để dơ bẩn mắt của muội." Triệu Thụy phát hiện hấn và Tiêu Vũ Sắt này thật đúng là hữu duyên. Hấn bắt quả là muốn cảm ơn U Nhiễm muội muội ngày hôm qua tương trợ, mới đặc biệt mời U Nhiễm muội muội đi ra cửa một chút. Như vậy cũng có thể đụng phải Tiêu Vũ Sắt? Thật đúng là tránh cái gì cũng có thể nhưng không thể tránh được nghiệt duyên!

"Triệu công tử? Triệu công tử, Vũ Sắt..." Quay đầu nhìn lại, Tiêu Vũ Sắt sợ hãi kêu lên tiếng. Không nghĩ đến sẽ làm Triệu Thụy thấy bộ dạng chật vật của mình lúc này, nàng hoàn toàn hoảng loạn. Bà nội đã nói như vậy, Sở gia nàng là đừng suy nghĩ. Ông trời có mắt, cho nên lại để nàng đụng phải Triệu công tử.

"Cái đó... Tiêu cô nương, không phải là hôm qua cô nói Sở công tử là huynh trưởng của cô hay sao? Hôm nay vì sao?" Dáng vẻ áp úng của Tiêu Vũ Sắt ngược lại rất thú vị. Thừa dịp Sở ngốc tử không có ở đây, Tiết U Nhiễm không khách khí đến khi dễ Tiêu Vũ Sắt.

"Tiết tiểu thư, ta..." Ngay trước mặt Triệu công tử, Tiêu Vũ Sắt không thể không mở miệng. Nhưng là đứng phía sau là Sở nãi nãi, nàng nên làm cái gì bây giờ? Lựa chọn như thế nào mới có lợi nhất cho nàng?

"Tiết tiểu thư đúng không? Nếu đã trùng hợp đến cửa Sở gia như thế, nào có đạo lý qua cửa không vào? Mau mời vào." Đây chính là Tiết tiểu thư trong miệng Trương chương quỹ? Quả thật không hổ là tiểu thư khuê các! Mỗi tiếng nói hành động, khí thế và cao quý đặc biệt kia là điều mà tiêu cô nương như Tiêu Vũ Sắt kia không thể nào so sánh được.

"U Nhiễm gặp qua Sở lão thái thái. Không mời mà tới, là U Nhiễm không biết lễ phép." Lựa chọn đi đường này, chẳng qua là đột nhiên rất muốn nhìn Sở phủ một chút mà thôi. Gặp Sở nãi nãi mắng nhiếc Tiêu Vũ Sát chỉ là ngoài ý muốn. Được Sở nãi nãi mời, càng là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn. Cho dù như vậy, Tiết U Nhiễm vẫn là cười nhạt đi lên phía trước, lễ độ trả lời.

Trong trí nhớ, lúc mới đầu Sở nãi nãi đối với nàng vẫn rất từ ái. Chẳng qua là sau đó, hành động nàng cố ý phải giúp Sở Lăng Húc nạp Tiêu Vũ Sát làm thiếp làm tổn thương tâm của Sở nãi nãi. Sở nãi nãi hi vọng Sở gia có con trai trưởng, nhưng là nàng lại kiên trì không cùng Sở Lăng Húc viên phòng. Hoàng thượng gả Quận chúa Sở gia không dám đắc tội, hi vọng của Sở nãi nãi chỉ có thể tan vỡ. Sau nữa, có Tiền Viên Viên và Bạch Tuyết Lan tồn tại, Sở nãi nãi hoàn toàn thất vọng về nàng, không bao giờ... nói chuyện với nàng nữa.

"U Nhiễm? Tên rất hay! Vậy lão bà tử ta liền cây già lên mặt, gọi cháu một tiếng U Nhiễm. Không cần gò bó như vậy, vô tình gặp được tức là duyên phận. Cửa lớn Sở gia, cháu nhưng là nhất định phải vào." Lời của Sở nãi nãi có đủ thâm ý. Vị Tiết tiểu thư này lễ nghi hết sức chu toàn, bà thích.

"Vậy U Nhiễm liền cung kính không bằng tuân mệnh." Sớm muộn đều phải bước vào cửa lớn Sở gia, bây giờ vào cũng không sao. Tiết U Nhiễm vừa nói liền chuẩn bị đi theo sau lưng Sở nãi nãi đi vào trong.

"U Nhiễm muội muội, Triệu đại ca đi vào cùng muội." Sở lão thái thái sao lại đột nhiên mời U Nhiễm vào phủ? Triệu Thụy không yên lòng nói.

"Triệu đại ca, U Nhiễm và lão thái thái cũng chỉ hàn huyên một chút việc nhà mà thôi. Huynh một nam tử, đi vào làm gì? Không bằng nhân cơ hội này nói chuyện với Tiêu cô nương thật tốt. Có một số việc vẫn nên nói rõ ràng là tốt nhất." Tiết U Nhiễm nói xong liền xoay người đi vào cửa lớn Sở gia. Từ Nguyệt và Tề Phong cũng đi theo. Hôm nay trước khi ra phủ, Vương phi có giao phó hai người bọn họ nhất định một tác cũng không được rời khỏi Quận chúa.

Lần nữa bước vào Sở phủ đã từng sinh sống tám năm, trong lòng Tiết U Nhiễm ngửi vị tạp trần. Nàng làm chủ mẫu năm năm lại rất ít khi bước ra khỏi tiểu viện của mình. Ba năm quý hôn lại khiến nàng đối với mỗi góc Sở gia đều rõ như lòng bàn tay. Một vài hình ảnh quen thuộc xuất hiện ở trước mắt, Tiết U Nhiễm trong lòng ám áp tự nhiên nảy sinh. Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho Sở ngốc tử, nàng ở Sở phủ đợi hán ba năm! Chỉ cần hán ở trong phủ, nàng tuyệt đối sẽ không cách hán vượt qua ba bước. Bao nhiêu lần, nàng lặng lẽ nắm hán; bao nhiêu lần, nàng nhẹ nhàng ôm hán; bao nhiêu lần, nàng yên lặng hôn qua hán... Mà hán lại chưa từng cảm nhận được sự tồn tại của nàng...

"U Nhiễm và Húc tiểu tử nhà ta quen biết, ngàn vạn lần đừng làm như người xa lạ. Coi như là đang ở nhà mình là tốt rồi." Đi ở phía trước Sở nãi nãi nói.

Suy nghĩ bị cắt đứt, Tiết U Nhiễm nhàn nhạt cười nói: "Đa tạ lão thái thái cất nhắc, U Nhiễm sẽ."

"Còn nói cái gì lão thái thái. Nếu không để ý, liền kêu Sở nãi nãi đi." Kéo qua tay của Tiết U Nhiễm, Sở nãi nãi hòa ái nói.

"Sở nãi nãi." Mặc cho Sở nãi nãi lôi kéo mình, Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, nhẹ nhàng lên tiếng.

"Ngaoan!" Sở nãi nãi càng nhìn Tiết U Nhiễm càng hài lòng. Húc tiểu tử phúc khí ở đâu ra, lại có thể gặp được nữ tử tốt như vậy.

Cảm nhận được Sở nãi nãi thích, Tiết U Nhiễm chợt có loại xúc động muốn khóc. Kiếp trước nàng không quan tâm bất luận cái nhìn của người ở Sở gia đối với nàng như thế nào. Thân là Quận chúa cao cao tại thượng, Tiết U Nhiễm sao có thể chịu được khuất nhục không thể không gả vào Sở gia? Hiểu kính cha mẹ chồng, hầu hạ phu quân, lễ đãi thúc cô, sinh dưỡng hài tử? Với nàng mà nói, tuyệt đối không thể! Cho nên, nàng giúp Sở Lăng Húc nạp thiếp. Nàng lập đi lập lại nhiều lần khiêu chiến giới hạn của người Sở gia, làm cho cả Sở gia đều căm hận nàng.

Cho đến khi ca ca về mặt lạnh lẽo đứng ở trước mặt, nói cho nàng biết hán muốn ra chiến trường, không bao giờ... lại để ý đến nàng nữa. Một khắc kia, nhìn xa cách và lạnh nhạt trong mắt ca ca, Tiết U Nhiễm rút cuộc hiểu rõ nàng đã sớm tiêu hao hết kiên nhẫn của mọi người. Không có người nào sẽ vĩnh viễn bao dung không chừng mực. Ngày đó, nàng xin ca ca giúp nàng làm một việc cuối cùng: Đem thư của nàng đến hoàng cung cho Tần Trạch Dật, tự tay giao cho Tần Trạch Dật.

Ca ca nói Tần Trạch Dật sẽ không hồi âm, để cho nàng chết tâm. Nhưng là nàng kiên trì không chịu. Nàng đợi Tần Trạch Dật một tháng, lại cái gì cũng không có. Sau khi ca ca rời khỏi Tuyên thành nửa tháng, Tiết Vương phủ nghênh đón thánh chỉ của Tần Trạch Dật: thân là Vương phi, Tiết Vương phi chẳng những không có lòng khoan dung rộng lượng, ngược lại khắp nơi chen ép người làm trong phủ. Đặc biệt ban thưởng Nhị phu nhân lên làm trắc Vương phi Tiết Vương phủ, răn đe!

Một khắc thánh chỉ truyền đến tai Tiết U Nhiễm kia, nàng khóc. Nhiều năm kiên trì như vậy, cuối cùng đã đến điểm cuối. Không có lòng khoan dung rộng lượng, khắp nơi chen ép người làm? Trong thánh chỉ Tần Trạch Dật nói không phải là mẫu phi của nàng? Rõ ràng là nói Quận chúa nàng. Ngày Tiết Tâm Lam vào cung làm phi, nàng còn ôm một tia hi vọng kia chỉ là kế sách tạm thời của Tần Trạch Dật. Tần hoàng lên ngôi, vì lung lạc Tiết Vương phủ mà thôi. Đạo thánh chỉ này lại không chút lưu tình đập tan tất cả hi vọng của nàng.

Khi đó, ca ca đã đi đến biên quan. Bởi vì có tân hoàng và Lam phi làm chỗ dựa, Trắc Vương phi mới nhậm chức không quá nửa tháng liền đoạt đi tất cả quyền lực của nữ chủ nhân Tiết Vương phủ. Còn nhớ rõ lần nàng trở về Tiết Vương phủ, vẻ mặt ưu sầu và mất mát của mẫu phi làm tôn lên vẻ mặt phách lối hết sức đáng ghét của Nhị phu nhân kia.

Đó là một lần cuối cùng nàng trở về Tiết Vương phủ, cũng là lần cuối cùng nghe được mẫu phi khuyên bảo: "U Nhiễm, đủ rồi. Định hạ tâm lai, ở Sở gia sống thật tốt đi! Cũng đem tất cả những ý niệm không nên có kia chặt đứt đi. Tân hoàng, không phải là người con nên muốn. Những gì không phải của con, sẽ không thuộc về con, để xuống tất cả cho mẫu phi. Tiết Vương phủ có thể làm cho con, chỉ có thể đến hôm nay. Sau này, con không cần trở về nữa. Vương phủ, một mình mẫu phi coi chừng là được rồi..."

Mẫu phi của nàng khi nào thì từng nán lòng thoải chí như vậy? Khi đó nàng vẫn cho là mẫu phi nhất định là đang trách nàng quá tùy hứng. Nếu không

phải nàng, quan hệ giữa Sở gia và Tần Trạch Dật sẽ không như miếng băng mỏng, tràn ngập nguy cơ. Ngay cả Sở gia Nhị thiếu gia Sở Diệp Triền, rõ ràng là có năng lực đi lên con đường làm quan, lại nửa đường buông tha cho tất cả. Tất cả, đều là sau khi gả vào Sở gia nàng tùy ý tạo thành. Cho nên, mẫu phi không muốn tha thứ cho nàng. Cho dù là sau khi nàng chết, cũng không đến liếc mắt nhìn nàng một cái. Sau lại, Sở Lăng Húc hướng về phía bài vị của nàng cho nàng biết: biết được tin nàng chết, Tiết Vương phi ngã bệnh, Tiết Vương gia cáo lão, Tiết đại tướng quân từ quan...

Thì ra là, nàng luôn thích suy đoán lung tung, không ngừng oan uổng người bên cạnh. Bất kể là Sở Lăng Húc hay là mẫu phi, nàng cũng đương nhiên cho là bọn họ giận nàng, không cần nàng... Một khắc kia nàng rút cuộc hiểu rõ, thật ra thì vẫn luôn là tự nàng buông tha cho mình...

"U Nhiễm, không phải là bà nội khỏe khoắn, Húc tiểu tử nhà chúng ta thật sự là một đứa bé tốt. Thân là trưởng tôn, đối với bà nội là ta và cha mẹ cực kỳ hiếu thuận. Chính là ba người đệ đệ muội muội trong nhà kia, đều là hết nói nó là ca ca tốt..." Ngồi ở trong đại sảnh Sở gia, Sở nãi nãi bắt đầu thao thao bất tuyệt, kể Sở Lăng Húc rất tốt.

Sở ngốc tử tốt, trong lòng nàng so với ai đều rõ hơn. Nghe Sở nãi nãi nói, nàng vẫn hết sức vui vẻ. Vì vậy, Tiết U Nhiễm cũng không chen miệng, nghiêm túc nghe Sở nãi nãi nói, thỉnh thoảng gật đầu một cái.

Thấy Tiết U Nhiễm giống như không có cảm thấy không nhận được, Sở nãi nãi càng thêm cao hứng, nói cũng càng thêm hăng say.

"Bà nội, người lại bắt đầu thổi phồng đại ca nữa? Cũng không thấy chán a!" Sở Mộng Văn đi theo mẫu thân vào đại sảnh, liền nghe thấy bà nội lại đang nói những lời đã thuộc như lòng bàn tay. Bà nội có ý sai người tìm nàng và mẫu thân đến đây chính là để khen đại ca?

"Các người đã đến. Vị này là Tiết tiểu thư bằng hữu của Húc tiểu tử, còn không mau đến đây gặp mặt?" Thấy con dâu và cháu gái, Sở nãi nãi cười nói.

"Tiết tiểu thư? Đại ca khi nào thì biết một vị mỹ nhân xinh đẹp như vậy a? Cưng nhiên lại cất dấu không cho người nhìn, đại ca thật xấu!" Sở Mộng Văn tự nhận mình cũng không phải nữ tử xấu xí. Nhưng là, nhìn thấy vị Tiết tiểu thư này, nàng chỉ có thể cam bái hạ phong.

"Nói càn cái gì đấy? Tiết tiểu thư đúng không? Hoan nghênh đến nhà làm khách." Nhẹ trách Sở Mộng Văn một tiếng, Sở phu nhân quay đầu dịu dàng nói với Tiết U Nhiễm. Không phải là không biết Húc không thích Tiêu Vũ Sắt kia, bắt đắc dĩ lão thái thái thích. Bà người làm dâu chỉ có thể khuyên con trai không thể không nghe theo ý của lão thái thái. Hiện tại đột nhiên xuất hiện một vị mỹ nhân như hoa như ngọc, Sở phu nhân đối với dụng ý của lão phu nhân đương nhiên là rõ ràng.

#Độc xong chương này mọi người có suy nghĩ gì. Mình nghĩ là kiếp trước nữ 9 tự làm tự chịu mà thôi. Thái tử cũng có tội như chủ yếu là do nữ 9 quá chấp nhất, Trong tr này chỉ trừng phạt nữ phụ, còn Tần Trạch Dật vẫn lên ngôi vua. Mọi người cứ từ từ, đừng ném đá. ^^

Xi poi:

Sở Lăng Húc im lặng không nói, cầm lấy thìa trên bàn múc một khối đậu hũ để vào trong bát của nàng. Sau đó, Sở Lăng Húc nghe được một câu chỉ có một mình hắn nghe thấy: "Đậu hũ của Sở ngốc tử!"

Cái muỗng trong tay thiếu chút nữa không có giữ được, Sở Lăng Húc ngạc nhiên nhìn Tiết U Nhiễm. U U... U U đây là đang đùa giỡn hắn sao?

"Cảm ơn đậu hũ* của Sở công tử." Thấy Sở Lăng Húc trấn định không động, Tiết U Nhiễm cất cao thanh âm, lớn tiếng nói.

(*) Đậu hũ có hai nghĩa: 1 là đậu hũ bình thường mình vẫn ăn, 2 là giống như kiểu sàm sỡ đó.

"Phốc..." Sở Mộng Văn là người thứ nhất bật cười, "U Nhiễm tỷ tỷ ăn đậu hũ của đại ca, có phải là nên phụ trách hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

"Sở phu nhân gọi ta U Nhiễm là được rồi." Tiết U Nhiễm đứng lên, cười nhạt nói.

"Tốt. U Nhiễm, vậy cháu cũng đừng gọi ta là Sở phu nhân. Thấy như người ngoài! Trực tiếp gọi Sở bá mẫu đi!" Án tượng đầu tiên của Sở phu nhân đối với Tiết U Nhiễm không tệ. Nữ tử này vừa nhìn chính là tiểu thư khuê các, biết lễ mà lại hiền hòa.

"Vậy có phải con nên gọi là U Nhiễm tỷ tỷ hay không? Tiết tỷ tỷ có phải là quá tùy ý hay không? Vẫn nên gọi là U Nhiễm tỷ tỷ đi!" Sở Mộng Văn ở một bên tự hỏi tự đáp. Trong đôi mắt nhìn Tiết U Nhiễm tràn đầy tò mò vui tính.

"Nha đầu, cháu cũng không nói cho U Nhiễm tỷ tỷ biết tên của mình. U Nhiễm tỷ tỷ biết trả lời cháu như thế nào?" Sở nãi nãi không nhận được nhắc nhở tiểu mợ hồ nhà mình.

Sở Mộng Văn nghe vậy liền bừng tỉnh đại ngộ. Tiến lên hai bước, kéo tay Tiết U Nhiễm nói: "A a. U Nhiễm tỷ tỷ, muội tên là Sở Mộng Văn, là nữ nhi

nhỏ nhất ở Sở gia. Năm nay mười ba tuổi, phía trên có ba ca ca. Đại ca Sở Lăng Húc, Nhị ca Sở Diệp Triền, Tam ca Sở Kinh Triết. Đại ca là đương gia, Nhị ca ở Tuyên Lạc thư viện đọc sách, Tam ca rời nhà trốn đi đến nay còn chưa có về. Còn có..."

"Ta nói nha đầu, cháu nói liền một mạch, để cho U Nhiễm tỷ tỷ nói gì a?" Sở nãi nãi cung chiều nhìn Sở Mộng Văn. Đứa cháu gái này ngây thơ, một chút tâm cơ cũng không có. Phần đơn thuần kia thật không giống như đứa bé Sở gia bọn họ, nhưng cũng hết sức trân quý.

"Thật sao thật sao! Vậy cháu không nói. U Nhiễm tỷ tỷ, tỷ nói." Lắc lắc tay của Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn ngọt ngào nói.

"Mộng Văn muốn tỷ tỷ nói gì?" Mặc cho Sở Mộng Văn lời kéo nàng làm nũng, Tiết U Nhiễm ôn hòa hỏi. Tiểu cô này kiếp trước sợ nhất chính là nàng, từ trước đến nay có thể tránh liên tránh, không thể tránh liên trốn. Hòa thuận ở chung như vậy vẫn là lần đầu tiên.

"Hãy nói tỷ với đại ca quen biết như thế nào. Đại ca cũng không gần nữ sắc a! Làm sao đột nhiên lại biết đại mỹ nhân là tỷ?" Sở Mộng Văn trong lòng tràn đầy nghi ngờ, hỏi thẳng.

"Cái này a, vẫn là ít nhiều có vị Tiêu cô nương bên ngoài kia giúp! Ngày đó..." Nàng và Sở ngọc tử quen nhau cũng không có gì mà phải giấu giếm. Tiết U Nhiễm nhẹ nhàng nói.

"Dành vòng ngọc a! Tiêu Vũ Sát thế nhưng làm ra chuyện như vậy? Cháu đã nói nàng không phải là người tốt lành gì rồi! Bà nội còn không tin, luôn nói ta là trẻ nhỏ không hiểu chuyện. Hừ!" Nghe xong Tiết U Nhiễm kể lại, Sở Mộng Văn rốt cuộc có thể chứng minh mình không nhìn nhầm người, hết sức đắc ý. Nàng chính là không thích Tiêu Vũ Sát đó. Không có gì liên hướng Sở gia chạy, còn luôn giả vờ dịu dàng cố gắng lấy lòng nàng. Cho là nàng không biết Tiêu Vũ Sát này khi dễ Sở Thạch ca ca a! Mỗi lần đều là bộ dáng cao ngạo không đem Sở Thạch đại ca để vào trong mắt, thật là ghét! [Sở Thạch và Mộng Văn cũng có chuyện xưa a.]

"Là nha đầu cháu thông minh, bà nội là già rồi hồ đồ được chưa? Thật đúng là thích so đo. Không phải là bà nội chỉ cảm râm cháu hai câu thôi sao! Yên tâm, Tiêu Vũ Sát không bao giờ... lại xuất hiện ở Sở gia nữa." Cháu gái mình oán trách Sở nãi nãi đã nghe thấy nhiều, chẳng qua là vẫn không có đề ở trong lòng mà thôi. Bất quá bây giờ không giống trước đây. Bất luận là Tiêu Vũ Sát lại dùng thủ đoạn gì, cũng đừng muốn bước vào Sở gia nữa bước.

"Thật? Thật tốt quá! Bà nội, người thật là quá anh minh. Cả Sở gia, chỉ có ngài có hỏa nhãn kim tinh, lập tức đã nhìn ra bản chất của Tiêu Vũ Sát." Hoan hô một tiếng, Sở Mộng Văn bắt đầu thổi phồng bà nội mình.

"Chiêu vũ mộng ngựa này thật đúng là không cao minh. Đừng làm rộn, để cho U Nhiễm tỷ tỷ của cháu chê cười kia." Đem đề tài kéo về trên người Tiết U Nhiễm đang ngồi yên lặng ở một bên, Sở nãi nãi rất là vui khi thấy Sở Mộng Văn có thể cùng Tiết U Nhiễm ở chung hòa thuận như vậy.

"U Nhiễm tỷ tỷ mới sẽ không cười cháu đâu! Có đúng hay không?" Quay đầu nhìn về phía Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn tiếp tục làm nũng. Mặc dù mới gặp mặt lần đầu tiên, nhưng nàng lại có trực giác tỷ tỷ này nhất định sẽ bao dung cho nàng. Có lẽ là khí chất ôn hòa của tiểu thư khuê các trên người U Nhiễm tỷ tỷ để cho nàng có loại ảo giác giống như là đang đối mặt với đại ca đi!

"Mộng Văn rất đáng yêu. U Nhiễm tỷ tỷ sẽ không chê cười muội." Nét ngây thơ trên khuôn mặt tươi cười của Sở Mộng Văn để cho trong lòng Tiết U Nhiễm nổi lên một tia cảm giác giống như đã từng quen biết. Đã từng đã từng, nàng cũng cười không buồn không lo như vậy.

"Bà nội, người xem! U Nhiễm tỷ tỷ tốt như vậy, mới sẽ không chê cười cháu. Đúng rồi, mẹ, chúng ta giữ U Nhiễm tỷ tỷ ở lại ăn cơm trưa có được hay không?" Sở Mộng Văn tính tình rất đơn thuần, yêu ghét rõ ràng. Bởi vì thích Tiết U Nhiễm, cho nên mới muốn cùng nàng ở lâu hơn một chút.

Bên kia, lấy được tin tức Sở Bạch phái người truyền đến, Sở Lăng Húc lập tức chạy về Sở phủ. Trong lòng không khỏi nghi ngờ nặng nề: U U làm sao lại đến Sở gia? Sở Bạch nói là bà nội tự mình mời U U vào phủ, đây cũng là chuyện gì xảy ra?

"Sở Bạch, người ở ngoài cửa này làm gì?" Từ xa đã nhìn thấy Sở Bạch ở ngoài cửa rắc đồ, Sở Lăng Húc nghi ngờ hỏi.

"Chủ tử, ngài đã trở lại. Tiết tiểu thư đang ở bên trong cùng lão thái thái nói chuyện nhà đấy!" Nhanh chóng đem vật cầm ở trên tay giấu ra sau lưng, Sở Bạch chỉ chỉ vào trong nhà, thần bí nói.

Sở Lăng Húc nghe vậy, cũng không tiếp tục truy cứu Sở Bạch đang làm gì, bước nhanh đi vào trong phủ.

Nhìn bóng lưng của chủ tử nhà mình, Sở Bạch tiếp tục đem muối rắc vào chỗ Tiêu Vũ Sát vừa đứng. Xui xẻo, nhất định phải diệt trừ! ===!!!

"Mộng Văn, không cho hồ nháo!" Sở Lăng Húc vừa bước vào đại sảnh liền nghe thấy muội muội nhà mình muốn giữ U U ở lại ăn cơm, lập tức mở miệng quát lớn nói.

"A? Đại ca, huynh trở lại? Vì sao không để cho U Nhiễm tỷ tỷ ở lại nhà chúng ta ăn cơm?" Sở Mộng Văn bất mãn nhìn chằm chằm người đại ca mình luôn kính trọng. Tiêu Vũ Sát cũng có thể ở lại ăn cơm, U Nhiễm tỷ tỷ vì sao không thể?

"Bà nội, mẹ." Rất là ngoài ý muốn mẹ mình cũng ở đây, Sở Lăng Húc không trả lời Sở Mộng Văn, ánh mắt liếc về phía Tiết U Nhiễm đang ngồi ở một bên.

"Húc tiểu tử, cháu tại sao lại trở lại? Ai truyền tin tức cho cháu?" Trong lòng hiểu rõ Sở nãi nãi nghiêm mặt nói. Nhất định là Sở Bạch, thật là nhiều chuyện.

"Bà nội, ngài lại không biết Tiết tiểu thư, sao lại mời nàng vào phủ?" Có chút nóng nảy nhìn bà nội mình, Sở Lăng Húc chỉ sợ U U sẽ giận nãi nãi mình.

"Tại sao không thể mời U Nhiễm đi vào ngồi một chút? U Nhiễm cũng đã đến cửa, bà nội vẫn không thể tìm U Nhiễm nói chuyện nhà?" Nhìn chằm chằm Húc tiểu tử, Sở nữ nãi bí hiểm nói. Chỉ cho phép người ở ngoài biết cô nương, không có phép bà nội là ta đây nhìn thấy cháu dâu?

"Bà nội, Tiết tiểu thư ra phủ tự nhiên là có chuyện. Ngài sao có thể làm trễ nãi Tiết tiểu thư? Sau này nếu là có cơ hội, lại nói tiếp là được!" Sở Lăng Húc thử cùng bà nội mình nói lời hữu ích. Bất luận cô nương nhà nào cũng không nguyên ý không giải thích được được mời vào trong nhà người khác cùng trường bối người ta hàn huyên đi? Huống chi người này chỉ là nam tử mới gặp qua mấy lần.

"U Nhiễm người ta cũng không nói chuyện, cháu gấp cái gì?" Sở nữ nãi nhìn chằm chằm tôn tử nhà mình nói. Cái tên Húc tiểu tử này, rõ ràng chính là coi trọng tiểu thư người ta. Bà làm nãi nãi chưa từng thấy qua tôn tử nhà mình có phản ứng lớn như vậy. Thời điểm đối mặt với Tiêu Vũ Sát, hẳn không phải là thần sắc trấn định thì chính là chui vào trong thư phòng.

"Sở nữ nãi, U Nhiễm vẫn là trước rồi đi đi! Sở công tử đường như là không thích U Nhiễm ở lại Sở phủ. Là U Nhiễm làm phiền." Đứng lên, hơi cúi đầu, giọng nói của Tiết U Nhiễm mang theo chút ủy khuất.

"Ta không phải là ý này. Nàng..." Sở Lăng Húc làm sao nghĩ đến Tiết U Nhiễm sẽ nghĩ như vậy, trên mặt thoáng qua một chút bối rối. Sẽ không phải là U U thật sự nghĩ rằng hẳn không muốn cho nàng đến Sở gia chứ? Hẳn chỉ sợ U U không thích đến Sở gia, sợ U U cảm thấy phiền mà thôi.

"Không sao. Chưa được sự cho phép của Sở công tử đã tùy tiện đến cửa viếng thăm, là tiểu nữ không đúng. Vậy tiểu nữ đi." Ngắc đầu lên, Tiết U Nhiễm bộ dáng điềm đạm đáng yêu thấy ba người kia tất cả trừng mắt nhìn Sở Lăng Húc.

"Đại ca, tại sao huynh có thể đối xử như vậy với U Nhiễm tỷ tỷ?" Sở Mộng Văn là người thứ nhất đứng ra khiển trách Sở Lăng Húc.

"Húc, phong độ của con đâu? Tại sao có thể đối xử như vậy với cô nương nhà người ta?" Sở phu nhân không hài lòng nhìn về phía Sở Lăng Húc.

"Húc tiểu tử, hôm nay bà nội càng muốn giữ U Nhiễm ở lại ăn cơm." Sở nữ nãi ra lệnh một tiếng, quyết định Tiết U Nhiễm đi hay ở.

Nhìn Tiết U Nhiễm trong mắt lóe lên ý cười trêu tức, Sở Lăng Húc á khẩu không trả lời được? U U, ta hôm nào thì đắc tội qua nàng?

Đánh một trận giành thắng lợi, Tiết U Nhiễm thừa dịp ba người kia không chú ý, len lén cho Sở Lăng Húc một nụ cười đắc ý. Cưng nhen lại để cho Tiêu Vũ Sát đến cửa làm âm ỉ. Sở ngốc tử, bản Quận chúa tức giận. Hậu quả rất nghiêm trọng.

Tư Nguyệt quả thật là không thể tin vào hai mắt của mình. Quận chúa nhà mình mấy hôm nay không phải là đã trở thành một vị thiên kim có tri thức hiểu lễ nghĩa rồi sao? Thế nào đột nhiên lại trở về bộ dạng của trước kia? Nhưng là nghĩ là thấy không đúng. Hôm nay Quận chúa có điều ngoa của trước đây, nhưng cũng mang theo cơ trí của mấy ngày nay. Quận chúa, quả thật đã lớn lên!

Tề Phong vẫn là bộ dáng lạnh băng như cũ, chẳng qua là ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Sở Lăng Húc mang theo đồng tình. Sở công tử này, sợ là khó thoát khỏi ma chướng của tiểu Quận chúa.

Ngày đó, Tiết U Nhiễm cuối cùng vẫn ở lại Sở gia ăn cơm. Trừ Nhị thiếu gia Sở Diệp Triển đi học ở thư viện và Sở gia Tam thiếu gia rời nhà đi không có ở đây, tất cả mọi người Sở gia đều đến đông đủ. Hai đời đến nay lần đầu tiên cùng người Sở gia ngồi ở trên cùng một bàn ăn cơm, cũng rất hòa thuận vui vẻ.

"Húc tiểu tử, đừng chỉ lo mình ăn a! Gấp thức ăn cho U Nhiễm." Đối với Tôn tử đầu gối nhà mình, Sở nữ nãi cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Tay Sở Lăng Húc dừng lại. Trên bàn cơm ở Sở gia trước sau như một là muốn ăn liền tự mình động tay, hẳn chưa từng gấp thức ăn cho người khác. Nếu như gấp rồi mà U U không thích, thì làm sao bây giờ?

"Sở công tử, tiểu nữ muốn ăn đậu hũ thủy tinh bên tay trái của huynh, làm phiền huynh." Cười xinh đẹp nhìn về phía Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm không chút khách khí nói. Nàng ngồi ở bên tay phải Sở Lăng Húc, tất nhiên là gấp không được đậu hũ kia. Về phần vì sao nhất định phải là món này, cũng không phải là nàng rất muốn ăn đậu hũ, chỉ là muốn trêu chọc Sở ngốc tử mà thôi.

Sở Lăng Húc im lặng không nói, cầm lấy thìa trên bàn múc một khối đậu hũ để vào trong bát của nàng. Sau đó, Sở Lăng Húc nghe được một câu chỉ có một mình hắn nghe thấy: "Đậu hũ của Sở ngốc tử!"

Cái muỗng trong tay thiếu chút nữa không có giữ được, Sở Lăng Húc ngạc nhiên nhìn Tiết U Nhiễm. U U... U U đây là đang đùa giỡn hắn sao?

"Cảm ơn đậu hũ* của Sở công tử." Thấy Sở Lăng Húc trấn định không động, Tiết U Nhiễm cất cao thanh âm, lớn tiếng nói.

(*) Đậu hũ có hai nghĩa: 1 là đậu hũ bình thường mình vẫn ăn, 2 là giống như kiểu sàm sỡ đó.

"Phốc..." Sở Mộng Văn là người thứ nhất bật cười, "U Nhiễm tỷ tỷ ăn đậu hũ của đại ca, có phải hay không nên phụ trách?"

Mộng Văn tính tình đơn thuần, cũng chỉ là đùa giỡn không ảnh hưởng đến toàn cục mà thôi. Ba ngọn núi lớn của Sở gia đều không nhịn được cười vui vẻ, cảm thấy hứng thú chờ Tiết U Nhiễm trả lời.

"Đậu hũ của Sở công tử, tiểu nữ còn chưa có ăn đâu!" Không nhìn mọi người trêu chọc, Tiết U Nhiễm nhìn Sở Lăng Húc một cái, bình tĩnh trả lời. Sở ngốc tử, đậu hũ của huynh nếu chỉ cho một mình ta ăn, ta sẽ phụ trách a!

Nhìn ra thâm ý trong mắt Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc quýnh lên, gương mặt nóng bừng. Đè xuống trái tim không được tự nhiên, nghiêm mặt nói: "Ăn com thật ngon!"

Cũng biết sẽ là loại kết quả này. Tiết U Nhiễm cúi đầu, như không có chuyện gì xảy ra bắt đầu ăn đậu hũ của Sở Ngốc tử. A, không đúng, phải là đậu hũ mà Sở Ngốc tử gấp đến.

Người trong cuộc một nghiêm mặt, một người khác bắt đầu ăn, bốn người xem nào nhiệt cũng không nói nữa, lẳng lặng tiếp tục ăn com. Bữa com này của Sở gia cứ yên lặng kéo dài đến cuối cùng, kết thúc trong gió yên sóng lặng. Chẳng qua là chút mập mờ kia, giống như cũng từ từ nổi lên trong lòng mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Thời điểm Tiết U Nhiễm đi ra Sở phủ, Triệu Thụy và Tiêu Vũ Sát đã sớm không còn ở đây. Biết Triệu Thụy nhất định là đi giải quyết phiền toái, nên Tiết U Nhiễm cũng không quá mức để ý. Cụ tuyệt Sở Lăng Húc đưa tiễn, Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt và Tề Phong đi trước trở về Vương phủ.

Mùng ba tháng sáu, sinh nhật của đương kim Hoàng hậu. Tiết Vương phủ một nhà vào cung chúc thọ. Bởi vì một câu nói của Thái tử điện hạ, nên Tiết Tâm Lam cũng đi theo bọn họ. Đối với chuyện Tiết Tâm Lam vào cung, Tiết U Nhiễm không có một chút bất mãn nào. Chuyện sớm hay muộn mà thôi, cần gì quan tâm?

Hoàng cung, vẫn là hoàng cung trong trí nhớ đó. Đi theo sau lưng Tiết Vương phi, Tiết U Nhiễm mắt nhìn thẳng đi vào tầm cung của Hoàng hậu nương nương. Tiết Tâm Lam đi theo sau, bộ dáng nhu nhược khiến người thương. Còn lại Tiết Vương gia và Tiết Kỳ Văn thì trực tiếp đi Từ Dương cung nơi thiết yến.

"Gặp qua Hoàng hậu nương nương, gặp qua Ngũ công chúa." Tầm cung của Hoàng hậu nương nương ngoài ý muốn là chỉ có Hoàng hậu nương nương và Ngũ công chúa ở, Tiết Vương phi mang theo Tiết U Nhiễm và Tiết Tâm Lam hành lễ nói.

"Vân tỷ tỷ có thể đến là tốt rồi, vẫn còn hành lễ cái gì a? Đến đây ngồi." Tiết Vương phi và Hoàng hậu thân thiết là chuyện mọi người đều biết. Nhìn thấy Tiết Vương phi, Hoàng hậu nương nương rất là thân thiện. Hôm nay là sinh nhật của bà, cho nên bà đặc biệt miễn những phi tần khác thỉnh an. Ngày vui như vậy, bà cũng không muốn nhìn những nữ nhân cả ngày chỉ biết tranh giành tình cảm kia để thêm phiền lòng.

"Sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, nô tì sao dám không đến? Nếu không Hoàng hậu nương nương đưa đến một đạo thánh chỉ, nô tì lập tức đến yết kiến." Riêng phía dưới, Tiết Vương phi và Hoàng hậu nương nương ngược lại không có quá nhiều cổ kị. Nghe được lời của Hoàng hậu nương nương, cười giỡn nói.

"Vân tỷ tỷ đây cũng là một chủ ý tốt. Lần sau Bồn cung muốn tìm người nói chuyện, liền trực tiếp đưa một đạo thánh chỉ đến Tiết Vương phủ." Hoàng hậu nương nương cũng đi theo cười nói. Thấy Tiết U Nhiễm ở sau lưng Tiết Vương phi, lập tức thân thiết nói: "Lần trước Vân tỷ tỷ vào cung, Bồn cung vẫn đang nói sao nha đầu U Nhiễm không có đến, hôm nay cuối cùng cũng gặp được. U Nhiễm, nhìn thấy Hoàng hậu nương nương làm sao lại xa lạ như vậy a?" Nha đầu U Nhiễm này, cũng coi là bà nhìn lớn lên. Tuy rằng có chút điều ngoa tùy hứng, nhưng cũng là một nha đầu khiến người thích.

"Hoàng hậu nương nương, U Nhiễm đây không phải là muốn nhu thuận một lần sao!" Bị điểm đến tên, Tiết U Nhiễm không mở miệng không được. Nghĩ đến kiếp trước, trong lòng Tiết U Nhiễm đối với Hoàng hậu nương nương không khỏi có chút khư khư. Sau khi Tiết Vương phủ lập Trắc Vương phi, khi đó Thái hậu nương nương có năng lực kéo mẫu phi mình một phen, nhưng là bà ta lại lựa chọn khoanh tay đứng nhìn. Trong Hoàng thất tình cảm là không thể tin. Một khi dính đến tranh giành quyền lợi, tất cả tình nghĩa cũng chỉ có thể hóa thành bọt nước. Lam phi Tiết Tâm Lam là tâm phúc của Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương làm sao có thể ra tay giúp cừu nhân của Lam phi.

"Tiểu Quận chúa của chúng ta khi nào thì không nhu thuận rồi? Ở trong mắt Hoàng hậu nương nương, tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ thật sự rất nhu thuận." Rất là ngoài ý muốn khi thấy Tiết U Nhiễm trả lời như vậy, Hoàng hậu nương nương khích lệ Tiết U Nhiễm nói.

"Mẫu hậu, vị tỷ tỷ kia là?" Bị bỏ qua Ngũ công chúa Tần Thi Y đột nhiên mở miệng, cắt đứt đề tài về Tiết U Nhiễm. Tần Thi Y cũng không phải là con ruột của Hoàng hậu nương nương. Mẹ đẻ của nàng chỉ là một cung nữ nhỏ. Bởi vì không có phân vị, nên không có cách nào nuôi dưỡng công chúa hoàng thất. Công chúa Tần Thi Y này liền được nuôi dưới danh nghĩa của Hoàng hậu nương nương.

Trong hoàng cung, thân phận quyết định tất cả. Tần Thi Y vốn là công chúa xuất thân thấp hèn nhưng là vì có Hoàng hậu nương nương và Thái tử điện hạ, lập tức trở thành công chúa hoàng thất thân phận tôn quý nhất. Tần Thi Y ở phương diện khác cùng Tiết U Nhiễm của kiếp trước cực kỳ giống nhau. Ví dụ như gặp may mắn, kiêu ngạo và tự ái; ví dụ như điều ngoa và tùy hứng làm người đau đầu; ví dụ như kiên trì không buông tay và bá đạo kia...

Dĩ nhiên, Tần Thi Y và Tiết U Nhiễm dù sao cũng không phải là một người, cũng có khác biệt không thể bỏ qua. Tiết U Nhiễm là kiêu ngạo, còn Tần Thi Y lại là ương ngạnh; Tiết U Nhiễm là thẳng thắn, còn Tần Thi Y lại là dối trá; Tiết U Nhiễm là ngay thơ, còn Tần Thi Y lại là tâm cơ; Tiết U Nhiễm là quang minh chính đại ra tay; còn Tần Thi Y lại là bụng dạ khó lường đánh lén...

Hai người như vậy nhất định là không làm được bằng hữu. Vì vậy, đúng như Tiết U Nhiễm không muốn gặp Tần Thi Y, Tần Thi Y cũng rất ghét Tiết U Nhiễm. Vào lúc này, tỷ tỷ trong miệng Tần Thi Y tuyệt đối không phải là nói Tiết U Nhiễm.

“Vân tỷ tỷ, người phía sau U Nhiễm là?” Theo phương hướng Tần Thi Y chỉ nhìn sang, là một vị cô nương lạ mặt. Hoàng hậu nương nương không thể nào không biết sự tồn tại của Tiết Tâm Lam. Chỉ là một nữ nhi thứ xuất, Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ để trong lòng.

“Khỏi bẩm Hoàng hậu nương nương, đây là Tâm Lam, là con ruột của Nhị phu nhân trong phủ.” Tiết Tâm Lam là đính phúc của Thái tử điện hạ nên mới được vào cung, Tiết Vương phi mặc dù bất mãn như không thể không mang theo.

“Tâm Lam tỷ tỷ đúng không? Chúng ta đi ngự hoa viên ngắm hoa, có được hay không?” Tần Thi Y đi đến kéo tay Tiết Tâm Lam, cười híp mắt nói. Nàng chính là ghét Tiết U Nhiễm, muốn chèn ép nàng ta!

“Công chúa nâng đỡ, Tâm Lam tuân lệnh.” Đối với hành động của công chúa, Tiết Tâm Lam thụ sủng nhược kinh, hết sức lo sợ nói. Rốt cuộc cũng đã có người không hề chỉ nhìn thấy Tiết U Nhiễm rồi sao?

“Vây ba nha đầu các người liền cùng nhau đi ra ngoài một chút đi! U Nhiễm, người cũng đi theo đi.” Hoàng hậu nương nương luôn luôn cực kỳ dung túng vị công chúa Tần Thi Y này, lập tức theo lời của nàng nói.

“Dạ.” Mặc dù ghét Tần Thi Y, bất quá có thể đi ra ngoài một chút cũng không tồi.

“Hừ!” Trợn mắt nhìn Tiết U Nhiễm một cái, Tần Thi Y lôi kéo Tiết Tâm Lam đi ra bên ngoài. Hoàn toàn không để ý Tiết U Nhiễm có đuổi theo hay không.

Ngược lại trên mặt Tiết U Nhiễm không nhìn ra chút không vui nào, đi theo phía sau đi ra ngoài.

“Tiết U Nhiễm, bản công chúa ra lệnh cho người, không được đi theo bản công chúa.” Vừa ra khỏi tầm cung của Hoàng hậu nương nương, Tần Thi Y cao ngạo ngẩng đầu lên, khinh thường nhìn Tiết U Nhiễm. Chỉ bằng nàng mà cũng muốn làm Thái tử phi của Thái tử ca ca? Nằm mơ!

“Lời này của công chúa hãy đi nói với Hoàng hậu thăm thăm.” Ôn hòa trả về cho Tần Thi Y một câu, Tiết U Nhiễm cất bước rời đi.

“Tiết U Nhiễm, người đi đâu? Hoàng cung là nơi người có thể tùy tiện can rờ hay sao?” Bị thái độ của Tiết U Nhiễm chọc giận, Tần Thi Y hướng về phía bóng lưng của Tiết U Nhiễm la àm lên.

“Lời này của công chúa là từ đâu đến? Thân là tiểu Quận chúa Tiết Vương phi, U Nhiễm tự nhận là mình không có bất kỳ chỗ nào thất lễ. Hay là công chúa muốn cùng U Nhiễm đi đến trước mặt Hoàng hậu thăm thăm giảng co một phen?” Dừng bước lại, Tiết U Nhiễm quay đầu lại cười như không cười nhìn về phía Tần Thi Y.

“Tiết U Nhiễm, người dám uy hiếp Bản công chúa?” Tần Thi Y cảm thấy tự tôn công chúa của mình bị Tiết U Nhiễm xúc phạm, hung tợn nhìn chằm chằm Tiết U Nhiễm.

“Công chúa, hai người chúng ta có thể không cần vừa gặp mặt đã âm ỉ sao? Như vậy đi, Ngự hoa viên có hai lối đi. Công chúa mà Tâm Lam muội muội đi phía đông, U Nhiễm đi phía tây. không quấy rầy lẫn nhau, thấy thế nào?” còn nhớ rõ ngày này kiếp trước, nàng và Tần Thi Y làm âm ỉ đến nỗi không thể gỡ nổi. Cuối cùng Hoàng hậu nương nương tức giận không dứt, trực tiếp cấm chân hai nàng. Tần Thi Y bị đuổi về Công chúa các, nàng thì bị đưa về Quận chúa các Tiết Vương phi. một yên hội sinh nhật tốt đẹp, nàng và Tần Thi Y lưỡng bại câu thương. Cuối cùng chỉ còn lại một mình Tiết Tâm Lam tham gia.

“Tại sao bản cung phải đi phía đông? Bản cung càng muốn đi phía tây.” Tiết U Nhiễm đột nhiên nói lên đề nghị như vậy, Tần Thi Y nghĩ như thế nào cũng cảm thấy có bẫy.

“Vây cứ quyết định như thế. Công chúa đi phía tây ngự hoa viên, mời!” Tránh ra hai bước, Tiết U Nhiễm ý bảo Tần Thi Y đi trước. chỉ cần không cùng một chỗ với Tần Thi Y, nàng đi đâu cũng không sao cả.

“đi thì đi!” Thấy hôm nay Tiết U Nhiễm dường như không có giương cung bạt kiếm như trước đây, Tần Thi Y lôi kéo Tiết Tâm Lam rời đi.

Lắc đầu một cái, Tiết U Nhiễm thờ dài một hơi, xoay người đi về phía đông ngự hoa viên. Tần Thi Y, người là công chúa tôn quý nhất Tuyên Quốc, ta là Quận chúa tôn quý nhất Tuyên Quốc. thân phận tôn quý như vậy nhưng kiếp trước lại không có mang đến được thứ mà ta muốn nhất. Đời này, ta tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ. Còn người? Vẫn kiên trì người duy nhất đó sao? Mặc dù biết rõ người kia là người người muốn mà không thể đụng, là người vĩnh viễn cũng không nắm được. Người vẫn một lần nữa không hỏi tiếc sao?

Ở một thoáng thân ảnh của Tiết U Nhiễm và Tần Thi Y biến mất ở tầm cung của Hoàng hậu nương nương kia, một đạo thân ảnh màu trắng đi ra từ phía sau cây cột. Nhìn chằm chằm bóng lưng của Tiết U Nhiễm, trên mặt nam tử lộ ra nụ cười nghiền ngẫm. Tiểu quận chúa Tiết Vương phi sao? Đường như không giống lời đồn đãi đâu! Tiết U Nhiễm, chúng ta lại gặp mặt!

“Thần Viễn? Người làm gì ở đây? Trạch đặt ở Từ Dương cung đợi người đấy!” Nhìn thấy Mạc Thần Viễn xuất hiện, Hoàng hậu nương nương có chút kinh ngạc.

“cô, Thần Viễn đến gặp Thái tử biểu ca. Thái tử biểu ca để cho Thần Viễn đến truyền tin cho cô nói: Dạ tiệc tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, đến lúc đó cô

chỉ cần trang điểm lộng lẫy có mặt là được rồi.” Mạc Thần Viễn trực tiếp nói rõ mục đích.

“Chút chuyện nhỏ này còn phải để người đến truyền? Tùy tiện sai một cung nữ thay thái giám không được sao? Đỡ cho người phải đi một chuyến.” Giận trách Mạc Thần Viễn, nhưng trong mắt Hoàng hậu nương nương cũng là tràn đầy vui vẻ. Mạc Thần Viễn, là con trai độc nhất của nhà huynh trưởng Mạc Hầu gia của bà. Bà là để đứa cháu này ở trong lòng mà thương yêu.

“Bảo cho cô là chuyện nhỏ? Nhưng Thần Viễn cam tâm tình nguyện đảm nhiệm Thái tử biểu ca sai khiến.” trên khuôn mặt giống như trích tiên của Mạc Thần Viễn tràn đầy nghiêm túc, không nhìn ra một tia đùa giỡn.

“Chỉ người miệng ngọt.” Hoàng hậu nương nương hiển nhiên là rất thích bộ dáng này của Mạc Thần Viễn, ánh mắt nhìn về phía Mạc Thần Viễn lộ ra từ ái. Ngay sau đó nhớ tới Tiết Vương phi đang ở một bên, mở miệng nói: “Vân tỷ tỷ, còn nhớ rõ Thần Viễn không? Khi còn bé đi nó còn đi theo bản cung đến Tiết Vương phủ chơi đùa đó! Thần Viễn, đây là Tiế Vương phi. Còn không qua hành lễ?”

“Gặp qua Tiết Vương phi.” Mạc Thần Viễn nghe lời tiến lên hành lễ, thi lễ với Tiết Vương phi.

“Tiểu Hầu gia đa lễ. Khi còn bé Tiểu Hầu gia đã từng cùng Kỳ Văn và U Nhiễm nhà ta chơi đùa đâu! Sau lại Tiểu Hầu gia đi theo Hầu gia rồi rời khỏi Tuyên thành, này cũng đã mất nhiều năm không gặp. Chóp mắt một cái, đều đã lớn như vậy.” Con trai độc nhất nhà Mạc Hầu gia, Tiết Vương phi có thể nào không nhớ rõ. Lúc đó U Nhiễm còn rất bất mãn với bại chơi này mà! Bỗng nhiên có nhiều hơn một đứa bé giành Thái tử ca ca với nàng, nàng tất nhiên là không vui.

“Đúng vậy! Thời điểm Thần Viễn rời khỏi Tuyên thành vẫn là một tiểu oa nhi. Mười năm này, lần nào trở về Tuyên thành mà không vội vã? Cũng may Hoàng thượng thương cảm, huynh trưởng nhà ta rốt cuộc có thể ở lại Tuyên thành lâu dài.” Nhắc tới mười năm này chung đụng ít mà xa cách thì nhiều, cảm xúc của Hoàng hậu nương nương khá sâu.

thật vất vả mới an ủi được cô, Mạc Thần Viễn xin được cáo lui trước. Ra khỏi cung của Hoàng hậu nương nương, Sở Thần viễn không trực tiếp trở về Từ Dương cung, mà xoay người về phía đông ngư hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Hồ sen? Đang đi dạo ở Ngự hoa viên Tiết U Nhiễm theo bản năng lui về phía sau hai bước. Thần sắc vốn bình tĩnh cũng nhuốm vào tia khủng hoảng, thân thể cũng bắt đầu khẽ run. Không cách nào tự dè xuống được sợ hãi, liều mạng giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi vòng xoáy trong nước, trên bờ là khuôn mặt dữ tợn tràn đầy cừu hận, bên tai truyền đến tiếng cười ác ý...

Không đúng, đây không phải là Sở phủ, hồ sen trước mặt cũng không phải là Bích Thủy hồ trong Sở phủ... Suy nghĩ hỗn loạn đột nhiên thanh tỉnh, vô lực tựa vào thân cây sau lưng, Tiết U Nhiễm thở ra một hơi thật sâu. Đây không phải là Sở phủ ba năm trước đây, nữ nhân kia cũng chưa xuất hiện, sao nàng có thể bị những chuyện cũ kia vây hãm? Cho dù là nữ nhân kia xuất hiện lần nữa, nàng cũng tuyệt đối có năng lực đem những mầm móng uy kiếp bóp chết từ trong nôi. Đời này, nàng nhất định phải nắm chặt Sở Lăng Húc, chết cũng không buông tay!

Gió nhẹ thổi từ từ, tạo nên từng lớp sóng ở trên mặt hồ. Một mình Tiết U Nhiễm lẳng lặng đứng, ánh mắt xa xa mà trống rỗng. Những kí ức đã qua kia thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng đã từng phạm sai lầm, nàng không có cách nào bỏ qua cũng không cách nào quên. Thật là muốn lập tức trở về bên cạnh phu quân. Chỉ có ở bên cạnh phu quân, nàng mới có thể cảm giác được đời này là chân thật. Còn có hai tháng, chỉ còn lại hai tháng... Nàng nhất định sẽ kiên trì đến khi thánh chỉ đến...

Thời điểm Mạc Thần Viễn đến chính là thấy được một bức Mỹ nhân nhìn ra xa. Tiểu Quận chúa điều ngoa bốc đồng của Tiết Vương phủ cũng có thể giống như tiểu thư khuê các trầm tĩnh mà đoan trang? Mười năm không thấy, đôi mắt Mạc Thần Viễn nhìn Tiết U Nhiễm tràn đầy nghi ngờ. Thái tử biểu ca nói, Tiết U Nhiễm chỉ là một cô nương điều ngoa bốc đồng giống như Tần Thi Y, thấy Tần Thi Y giống như thấy một Tiết U Nhiễm khác. Bởi vì những lời này, cảm giác của Mạc Thần Viễn đối với Tiết U Nhiễm cực kỳ không tốt. Bất quá hôm nay vừa thấy, dường như Tiết U Nhiễm cũng không phải loại cô nương giống như trong lời Thái tử biểu ca nói. Bởi vì nghi ngờ, cho nên muốn đến tìm tòi đến cùng.

“Người là?” Cảm giác được có người đến gần, Tiết U Nhiễm tìm thanh âm nhìn sang, xác định mình không biết người này. Mấy vị Hoàng tử nàng đều biết, mà nam tử trước mặt này vừa thấy chính là con em nhà quan lại hôm nay đến chúc thọ.

“Tiểu Quận chúa thật đúng là quý nhân hay quên.” Mạc Thần Viễn trả lời một câu bao hàm thâm ý lại làm cho Tiết U Nhiễm không giải thích được.

“Nếu công tử biết Bản Quận chúa, vậy thì mời nói ra đại danh.” Ghét nhất là đoán tới đoán lui, giọng nói của Tiết U Nhiễm trở lên không tốt.

“Mạc Thần Viễn.” Thấy Tiết U Nhiễm hình như là tức giận, Mạc Thần Viễn theo lời nói ra đại danh.

“Không biết.” Mặt không biểu tình nói xong, Tiết U Nhiễm cất bước rời đi. Cự nhiên lại gặp được một nhân vật phiền phức, vẫn là nhanh chóng rời đi thì tốt hơn.

“Tiết U Nhiễm, người dám nói người không biết ta?” Mới vừa trong mắt Tiết U Nhiễm lóe lên một tia hiểu rõ, thận trọng giống như Mạc Thần Viễn không có khả năng không thấy. Tiết U Nhiễm, người đây là ý gì?

Giọng nói bí hiểm của Mạc Thần Viễn khiến cho dưới chân Tiết U Nhiễm dừng lại, ngay sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi xa. Mạc Thần Viễn, hôm nay Mạc tiểu Hầu gia, sau này Tể tướng, làm sao nàng có thể không biết? Người này chính là cừu địch lớn nhất của nàng khi còn bé! Dáng dấp trắng mập mập bộ dáng khả ái, lại luôn dính vào bên người Tần Trạch Dật. Để cho nàng gần không được, xa không được. Bất kể nói thế nào, nàng vẫn chưa muốn cùng hắn có bất kỳ dính dáng nào. Sau này sẽ có rất nhiều phiền toái.

Nhìn Tiết U Nhiễm càng chạy càng xa, Mạc Thần Viễn nhẹ nhàng cười. Thái tử biểu ca, huynh cũng có thời điểm nhìn lầm người? Tiết U Nhiễm, cũng không phải là một Tần Thi Y khác.

Trên yến hội, cũng không biết là người nào có ý sắp xếp, Tiết U Nhiễm thế nhưng lại ngồi cùng bàn với Tần Thi Y. Nhìn vẻ mặt chán ghét cùng không tình nguyện của Tần Thi Y, Tiết U Nhiễm cười nhạt không nói. Thật đúng là cừu nhân gặp mặt, hết sức đồ mắt.

“Mẫu hậu, còn muốn ngồi cùng Tâm Lam tỷ tỷ.” Nhìn chằm chằm Tiết U Nhiễm vẻ mặt bình tĩnh, Tần Thi Y cực kỳ tức giận. Rõ ràng là cũng rất ghét ngồi chung một chỗ với nàng, lại vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra?

“Thi Y, không cho phép hồ nháo!” Tần Thi Y vừa nói ra lời này, ánh mắt của mọi người cũng tập trung vào bên này. Không khí vốn náo nhiệt trong nháy mắt liền chìm xuống. Thấy cục diện này, mặt Hoàng hậu nương nương lạnh xuống, quát lớn nói.

“Mẫu hậu!” Tần Thi Y cũng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, nàng chính là không muốn ngồi chung một chỗ với Tiết U Nhiễm.

“Hoàng hậu thăm thăm, nếu Ngũ công chúa thích ngồi cùng Tâm Lam muội muội, vậy U Nhiễm liền đi qua ngồi cùng Trịnh tỷ tỷ đi!” Không đợi Hoàng hậu nương nương phản ứng, Tiết U Nhiễm đứng lên trực tiếp đi đến bên cạnh Trịnh Thiên đang ngồi một mình một bàn.

Trịnh Thiên, nữ nhi của Hình bộ Thượng thư, muội muội của Trịnh Khải. Tiết U Nhiễm cũng không tính là rất quen với nàng, nhưng cũng không tính là xa lạ. Dù sao huynh trưởng đại nhân của hai nhà từ nhỏ đã trộn lẫn với nhau, tình cảm không giống bình thường.

“Vậy U Nhiễm liền ngồi cùng Trịnh gia tiểu thư đi!” Hoàng hậu nương nương nói xong câu đó liền không nói thêm gì nữa. Tiết Tâm Lam cũng chỉ là một nữ nhi thứ xuất, cũng xứng ngồi cùng một bàn với công chúa tôn quý? Thi Y bốc đồng ngay cả tôn ti đều quên, quả thực là hồ nháo!

Có ngồi cùng Tiết Tâm Lam hay không, đối với Tần Thi Y thật ra thì không sao cả. Nàng chẳng qua là không muốn ngồi chung một chỗ với Tiết U Nhiễm mà thôi. Nếu Tiết U Nhiễm đã rời đi, nàng cũng không âm ỉ nữa, đành hoàng ngồi xuống.

“Kỳ Văn, U Nhiễm muội muội thật đã trưởng thành. Ta còn tưởng rằng nàng muốn cãi nhau với công chúa đây!” Triệu Thụy không thể tin được nhìn phản ứng của Tiết U Nhiễm, lên tiếng cảm thán.

“Triệu Thụy, U Nhiễm nhà ta từ trước đến nay đều biết đạo lý, sao có thể mạo phạm công chúa?” Máy ngày nay, U Nhiễm quả thật hiểu chuyện không ít. Tiết Kỳ Văn thật không cảm thấy có cái gì kỳ quái, đứng lên bảo vệ muội muội nhà mình.

“Kỳ Văn, người quên rồi? Hai tháng trước, U Nhiễm muội muội vẫn cùng Ngũ công chúa...” Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, Triệu Thụy thấp giọng thét to.

“Triệu Thụy, câm miệng!” Đây chính là thọ yến của Hoàng hậu nương nương, Triệu Thụy nói nhiều như vậy làm gì?

Triệu Thụy há miệng, cuối cùng lựa chọn đóng lại. Được rồi, trước mắt thời cơ không đúng, sau này tiếp tục thảo luận với Thụy Văn.

Vị trí của Mạc Thần Viễn cách Tiết Kỳ Văn không xa, toàn bộ lời của Triệu Thụy đều rơi vào lỗ tai của hắn, toàn bộ phản ứng của Tiết Kỳ Văn tự nhiên cũng rơi vào trong mắt của hắn. Xem ra, Thái tử biểu ca không có nhìn lầm, chẳng qua là bỏ quên Tiết U Nhiễm cũng sẽ lộ xác. Mà Tiết U Nhiễm bây giờ, hiển nhiên là đã lộ xác.

Đem Tần Thi Y và Tiết U Nhiễm an bài ở một bàn là ý của Tần Trạch Dật. Hắn chẳng qua là cảm thấy an bài hai người này ở cùng một chỗ mới là tốt nhất, lại không nghĩ rằng Tần Thi Y sẽ kêu lên ở ngay trước mặt của mọi người. Sắc mặt của Tần Trạch Dật chìm xuống theo. Nếu không phải hôm nay Tiết U Nhiễm đột nhiên biết đạo lý, đứng lên đổi vị trí. Chẳng lẽ Tần Thi Y định tiếp tục làm âm ỉ ở bữa tiệc đại thọ của mẫu hậu sao?

“U Nhiễm, muội mất hứng?” Thấy Tiết U Nhiễm từ lúc ngồi xuống cũng chưa mở miệng, Trịnh Thiên hỏi dò. Trái ngược với Ngũ công chúa, nàng thích Tiết U Nhiễm gọn gàng dứt khoát. Trước kia mỗi lần gặp mặt, U Nhiễm mặc dù cao ngạo, nhưng không có chút tâm cơ nào. Nhưng Ngũ công chúa không giống vậy, trong Hoàng cung nhuộm ra tính tình, luôn là không đủ đơn thuần. Ca ca của nàng nói, ở trong mắt Thái tử điện hạ, U Nhiễm chính là một Tần Thi Y khác. Trịnh Thiên vẫn không dám gạt bừa với cái nhìn này, ít nhất nàng tuyệt sẽ không quan tâm Ngũ công chúa có mất hứng hay không.

“Trịnh tỷ tỷ, U Nhiễm chỉ đang suy nghĩ trên bàn có nhiều món ngon như vậy, nên từ bên nào trước mới đúng.” Cho Trịnh Thiên một nụ cười, Tiết U Nhiễm tùy ý lấy một cái cốc. Cũng không phải là ngày đầu tiên biết Ngũ công chúa, sao có thể tức giận với nàng ta?

“Như vậy a, U Nhiễm có thể bắt đầu từ món gần muội nhất. Bên này tỷ tỷ cũng sẽ giữ lại cho U Nhiễm.” Không nghĩ đến Tiết U Nhiễm sẽ đưa ra một lý do như vậy, Trịnh thiên tốt bụng đề nghị. Nếu ngồi bên cạnh chính là Ngũ công chúa, sợ là cái bàn trước mắt đã sớm bị xóc lên. Sao còn có thể nghĩ đến món ăn trên bàn?

“Trịnh tiểu thư đây là đâu? Tiểu Quận chúa cũng không phải là chưa từng được ăn những món này, sao có thể tham ăn như vậy?” Quý Như Nhã ở bên bàn khác chợt lên tiếng, tự cho là đứng chen vào giữa Tiết U Nhiễm và Trịnh Thiên nói. Tiết U Nhiễm, hừ! Ý vào mình là Quận chúa thì có thể lớn lối như vậy sao?

“Quý tiểu thư suy nghĩ nhiều. Tiểu Quận chúa chỉ là dói bụng, ở đâu ra tham ăn giống như cô nói?” Trịnh Thiên không nặng không nhẹ trả lời. Quý Như Nhã nhìn như là đang chỉ trích nàng, thực tế lại là châm chọc U Nhiễm. U Nhiễm thảng thốt, làm sao hiểu được những thứ quanh co này?

Bị Trịnh Thiên nói, Quý Như Nhã vội vàng thu liễm ý đồ chuẩn bị khiêu chiến. Nàng chính là không ưa Tiết U Nhiễm lấy dáng vẻ cao ngạo tự cho mình là Thái tử phi. Chàng qua là không nghĩ đến Trịnh Thiên sẽ ra mặt giúp Tiết U Nhiễm. Bàn về giảng đạo lý, Trịnh Thiên con Hinh bộ Thượng thư chính là người xuất sắc nhất trong nhóm quan gia tiểu thư các nàng, không ai dám tùy tiện chống lại nàng ta. Nghe nói, mỗi một điều hình luật của Tuyên Quốc nàng đều có thể nói rõ ràng.

“Vậy U Nhiễm cũng sẽ không khách khí. Hôm nay ăn điểm tâm của Trịnh tỷ tỷ, ngày khác U Nhiễm chắc chắn sẽ mua điểm tâm mới ra của Khách Duyệt lâu đưa cho tỷ tỷ.” Lâm bộ nghe không hiểu Quý Như Nhã châm chọc, Tiết U Nhiễm ngay thơ nói. Người nhà Hinh bộ Thượng thư chính là lợi hại. Trịnh tỷ tỷ và Trịnh đại ca giống nhau, nói chuyện không lộ gai, lại có thể để cho đối phương biết khó mà lui.

“Tốt! Vậy Trịnh tỷ tỷ cảm ơn U Nhiễm trước.” Điểm tâm của Khách Duyệt lâu không có cô nướng nào không thích. Các loại hương vị đã sớm lấy được yêu thích của các cô nướng trong Tuyên thành. Huống chi U Nhiễm nói là sản phẩm mới ra.

“Không thành vấn đề. Trịnh tỷ tỷ cứ chờ là được.” Tâm tình của Tiết U Nhiễm chợt dâng lên. Lại tìm được lý do có thể quang minh chính đại ra cửa. Sở ngốc từ, hãy đợi bản Quận chúa đại giá đi!

Không bao lâu sau, Tiết Tâm Lam liền phát hiện một sự thật đáng sợ: nàng bị đẩy lên đầu ngọn gió. Từ sau khi Ngũ công chúa mở miệng nói muốn ngồi chung một chỗ với nàng, ánh mắt của mọi người nhìn nàng cũng thay đổi. Không còn là làm như không thấy, mà là bài xích rõ ràng. Hoàng hậu nương nương bất mãn, Tiết Vương phi cảnh cáo, Thái tử ca ca không thích, tiểu Vương gia chán ghét, còn có những người khác ghen tỵ... Đủ loại đủ loại, để cho lòng nàng tràn đầy bất an cùng thấp thòm.

Thời điểm nghe được Ngũ công chúa mở miệng nói ra câu kia, trong lòng của nàng không thể nghi ngờ là tràn đầy vui sướng. Cũng chỉ là gặp mặt lần đầu, nàng đã có thể dễ dàng đạt được Ngũ công chúa coi trọng. Ngũ công chúa chính là muội muội cùng mẫu với Thái tử ca ca. Có Ngũ công chúa thích, nàng đánh bại Tiết U Nhiễm dễ như trở bàn tay.

Nàng cho là Tiết U Nhiễm sẽ nổi giận. Nếu như Tiết U Nhiễm ở trước mặt mọi người đánh Ngũ công chúa, hoặc là cãi nhau ở trên thềm yến của Hoàng hậu. Như vậy địa vị của Tiết U Nhiễm ở trong lòng Thái tử ca ca tất nhiên sẽ giảm xuống. Không nghĩ đến lấy tính tình của Tiết U Nhiễm vậy mà lại nhịn được? Tiết Tâm Lam không thể không nghiêm túc xem xét lại cừu địch này lần nữa. Tiết U Nhiễm, dường như đã yên lặng không tiếng động lệch khỏi quỹ đạo nhận thức của người bên cạnh đối với nàng..

Sau sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, cuộc sống của Tiết U Nhiễm tất cả trở về bình thường. Trừ mỗi ngày Tàn Trạch Dật đến Tiết Vương phủ đều có thêm một người đi theo sau lưng.

Thời điểm lần đầu tiên Mạc Thần Viễn theo Tàn Trạch Dật đến Tiết Vương phủ, trong lòng Tiết U Nhiễm không phải là không kinh ngạc. Đồi trước, nàng và Mạc Thần Viễn giao nhau chỉ giới hạn ở lúc còn nhỏ cùng nhau chơi đùa. Sau khi lớn lên, nàng và Mạc Thần Viễn vẫn không có duyên gặp nhau. Nàng biết Mạc Thần Viễn trở về Tuyên thành, nhưng lại chưa từng gặp gỡ. Sau lại, nàng gả vào Sở phủ, hần lên chức Tể tướng, tự nhiên là càng không thể nào gặp nhau.

Bất quá, đại danh của Mạc Tể tướng như sấm bên tai, không phải là nàng chưa từng nghe qua. Mọi người đều biết Mạc Tể tướng tức trí đa mưu, nàng không thể nào không biết được. Tiết U Nhiễm cảm thấy rất có áp lực. Mạc tiểu Hầu gia rất khó đối phó, đặc biệt là vị tiểu Hầu gia này còn luôn nhìn nàng bí hiểm..

Câu nói đầu tiên của Mạc tiểu Hầu gia sau khi nhìn thấy nàng chính là: “Tiểu Quận chúa, chúng ta lại gặp mặt.”

“U Nhiễm, đây là Mạc Thần Viễn con trai độc nhất của Mạc Hầu gia. Khi còn bé chúng ta chơi đùa cùng một chỗ. Muội còn nhớ rõ hần sao?” Đối với biểu đệ Mạc Thần Viễn này, Tàn Trạch Dật hết sức coi trọng giống như mẫu hậu của hắn. Biểu đệ này là biểu đệ duy nhất của hắn, cùng những huynh đệ khác trong hoàng thất hoàn toàn khác nhau, là người hắn có thể yên tâm tin tưởng, có thể giao cho trách nhiệm nặng nề...

“Mạc tiểu Hầu gia? Nhớ.” Gật đầu một cái, Tiết U Nhiễm không thể không thừa nhận nàng biết hắn. Mấy ngày nay, mẫu phi cảm râm đại danh của Mạc tiểu Hầu gia ở bên tai nàng rất nhiều lần. Chính là sự tích anh dũng tranh đoạt Thái tử điện hạ của hai người bọn họ cũng bị lặn qua lộn lại nói rất nhiều lần. Nàng giả vờ làm như không biết, không khỏi quá khoa trương rồi.

“Tiểu Quận chúa nhớ tại hạ?” Không phải lần trước còn lạnh mặt nói không biết sao? Sao nhanh như vậy đã đổi lời nói? Ánh mắt Mạc Thần Viễn nhìn về phía Tiết U Nhiễm rất quý dị.

“Mấy ngày nay, mẫu phi có đề cập qua đại danh của Mạc tiểu Hầu gia.” Không muốn trêu chọc phiền toái không cần thiết, Tiết U Nhiễm giải thích.

“Thì ra là như vậy.” Mạc Thần Viễn bưng tỉnh đại ngộ nhìn Tiết U Nhiễm, cổ ý kéo dài giọng nói.

“U Nhiễm, giữa muội và Thần Viễn xảy ra chuyện gì mà Thái tử ca ca không biết sao?” Cảm thấy thái độ của Thần Viễn đối với Tiết U Nhiễm có chút bất đồng, Tàn Trạch Dật nghi ngờ hỏi. Về phần vì sao hỏi U Nhiễm mà không hỏi Thần Viễn, dĩ nhiên là bởi vì muốn từ trong miệng Thần Viễn nói ra quả thực là so với việc lên trời còn khó hơn.

“Thái tử điện hạ suy nghĩ nhiều. U Nhiễm và Tiểu Hầu gia không có bất kỳ liên quan nào, tại sao Thái tử điện hạ không tin câu vừa rồi?” Nhân nhặt bỏ quan hệ qua một bên, Tiết U Nhiễm tin tưởng Mạc Thần Viễn cũng sẽ không hi vọng bị người đặt chung một chỗ với Quận chúa điều ngoa bốc đồng này.

“Là như vậy phải không?” Không chớp mắt nhìn chăm chăm Tiết U Nhiễm, Tàn Trạch Dật có chút hoài nghi.

“Thái tử biểu ca, tiểu Quận chúa người ta cũng đã nói không có quan hệ gì với ta. Huynh còn muốn ta và nàng ta có quan hệ thật à?” Giọng điệu đùa giỡn giải vây giúp Tiết U Nhiễm, Mạc Thần Viễn càng cảm thấy hứng thú hơn đối với Tiết U Nhiễm. Thái tử điện hạ? Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ luôn luôn đuổi theo sau lưng Thái tử biểu ca khi nào thì đôi giọng gọi Thái tử điện hạ rồi? Đường như chuyện càng ngày chơi càng vui.

Tiết U Nhiễm bắt đầu nhìn ánh mắt hứng thú kia của Mạc Thần Viễn. Mạc Tiểu Hầu gia, ngài mặc một thân bạch y, bộ dáng lớn lên lại giống như trích tiên người phàm không dám khinh nhờn. Không phải là ngài nên có một bộ cao cao tại thượng nhìn mọi người sao? Sao lại có thể làm ra một ít hành động không hợp với lễ thường đến đập hư khí chất tuấn nhã phiêu dật xuất trần kia của ngài?

Mạc Thần Viễn nói, Tàn Trạch Dật tự nhiên là tin tưởng. Sau khi liếc mắt thật sâu nhìn Tiết U Nhiễm, không nói thêm gì nữa.

Cái nhìn này của Tàn Trạch Dật để cho trong lòng Tiết U Nhiễm dâng lên một dự cảm xấu. Trải qua sự kiện lần này, Tiết U Nhiễm sâu sắc cảm thấy Mạc Thần Viễn đích thật là một nhân vật phiền toái. Không muốn tiếp xúc nhiều với Mạc Thần Viễn, ngay tối hôm đó Tiết U Nhiễm liền tìm đến huynh trưởng đại nhân của mình. Thái tử điện hạ cũng không phải người dễ lừa gạt. Hiện nay lại có Mạc Thần Viễn xui xẻo này, Tiết U Nhiễm không có tự tin nàng có thể bình yên đợi đến khi thánh chỉ đến.

“U Nhiễm không thích Thái tử điện hạ và Thần Viễn đến phủ?” Nghe xong phiên muộn của muội muội nhà mình, Tiết Kỳ Văn không hiểu hỏi.

“Ca, nói thật với huynh nha! Hơn một tháng nay, hầu như là ngày nào Thái tử điện hạ cũng đến Quận chúa các. Nhưng là, muội lại mất đi phần tâm trạng ở chung với hần. Dù sao muội cũng cảm thấy hần đang mưu đồ gì đó. Rõ ràng phía trước còn rất dẫu dằng bảo vệ Tiết Tâm Lam, căn bản là không muốn thấy muội. Huynh cũng đừng quên, lần trước bốn người chúng ta cùng đi ra phủ, hần vẫn bồi ở bên cạnh Tiết Tâm Lam. Trước khi ra phủ, Tiết Tâm Lam làm muội bị thương, vẫn là hần cầu xin tha thứ giúp Tiết Tâm Lam. Cũng chỉ có mấy ngày ngắn ngủi, vì sao hần đột nhiên lại ân cần với muội như vậy? Muội cảm thấy bất an.” Hoi tiết lộ một chút tâm trạng, Tiết U Nhiễm bắt đầu phân tích tình thế cho Tiết Kỳ Văn. Nàng cũng không tin ca của nàng không nhìn ra Tàn Trạch Dật có mưu đồ khác.

“U Nhiễm, muội quả thật là không thích Thái tử điện hạ nữa rồi. Trước đây huynh vẫn cho rằng muội đang đùa tiểu tính tình. Dù sao ở chung nhiều năm như vậy, ta không tin chấp nhất giống như muội lại đột nhiên để xuống. Hôm nay ta đã hiểu, U Nhiễm nhà ta xác thật là đã trưởng thành.” Yên lặng nghe Tiết U Nhiễm nói xong, Tiết Kỳ Văn khẽ cười nói. Có thể không đếm xỉa đến và bình tĩnh phân tích tình thế trước mắt như thế, sợ là trong lòng U Nhiễm đã hoàn toàn không có vị trí tồn tại của Thái tử điện hạ. Đã như vậy, hần tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục đứng ngoài quan sát nữa. Tất cả cố kỵ đều có thể coi ra, hần mới có thể đem toàn lực trợ giúp U Nhiễm.

“Vậy ý của ca như thế nào?” Không phải là không muốn lấy thánh chỉ gả, nhưng là tiếp tục như vậy nữa, nàng sợ đêm dài lắm mộng. Tạm thời Tàn Trạch Dật chưa phát hiện ra nàng không nhin được, nhưng không có nghĩa là trong hai tháng tiếp theo hần cũng sẽ không phát hiện ra.

Chưa bao giờ Tiết U Nhiễm dám coi thường sức quan sát của Tàn Trạch Dật, huống chi bây giờ còn thêm Mạc Thần Viễn đa mưu túc trí. Tiết U Nhiễm không có nắm chắc chỉ dựa vào sức của một mình nàng có thể đấu thắng người sắp được mọi người gọi là Tể tướng đại nhân. Cho nên, nàng không thể không kéo thêm hồ ly ca ca làm đồng minh.

“Thái tử điện hạ muốn đến, muội cản cũng không được. Thần Viễn cũng sẽ không thường xuyên đến, tạm thời có thể không cần phải lo lắng. Như vậy đi, sau này phạm là Thái tử điện hạ đến, ta cũng sẽ đến Quận chúa các, tận lực tránh cho muội phải một mình ở chung với hần. Khi cần thiết, phải kéo thêm Tiết Tâm Lam.” Trầm tư một hồi, Tiết Kỳ Văn quyết định. Con thỏ đen Tiết Tâm Lam này, là lúc nên phát huy tác dụng.

“Kéo thêm Tiết Tâm Lam? Ca không sợ vật cực tất phản? Nữ nhân ghen tỵ nhưng là rất đáng sợ.” Không phải là chưa từng nghĩ lợi dụng Tiết Tâm Lam, nhưng là Tiết U Nhiễm lo lắng không cẩn thận chọc đến Tiết Tâm Lam. Đến lúc đó, sợ là sẽ càng không thể cứu vãn. Nàng còn hi vọng Tiết Tâm Lam kéo bước chân của Tàn Trạch Dật, bởi vì nàng muốn cùng Sở Lăng Húc cùng đậu cùng bay đó!

“Cái này đơn giản. Mong muốn duy nhất của Tiết Tâm Lam chính là gả cho Thái tử điện hạ, đúng lúc cho nàng ta chút hi vọng là được. Hiện tại việc muội cần chú ý nhất chính là, ngàn vạn lần đừng để lộ ra suy nghĩ chân thật của mình. Một khi bị Thái tử điện hạ phát hiện muội đứng núi này trông núi nọ, ý nghĩ muốn chinh phục của hần nổi lên, ai cũng không cứu được muội.” Tiết Kỳ Văn cũng không lo lắng Tiết Tâm Lam, ngược lại lo lắng Tàn Trạch Dật sẽ phát hiện ra U Nhiễm thay đổi. Tàn Trạch Dật là Thái tử tôn quý không chịu được U Nhiễm tùy tiện xúc phạm.

“Khi nào thì muội đứng núi này trông núi nọ? Ca, huynh oan uổng ta.” Bất mãn nhìn chăm chăm Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm kháng nghị nói. Tư Nguyệt là người của nàng, Tề Phong vốn không thích nói chuyện, nàng cũng không tin huynh trưởng đại nhân nhà nàng biết chuyện về Sở Ngốc tử.

“Muội đã quyết định trốn tránh hần, còn không được coi là đứng núi này trông núi nọ?” Tiết Kỳ Văn tức giận nhìn Tiết U Nhiễm về mặt vô tội. Nàng rút cuộc có hiểu tính tình của Tàn Trạch Dật hay không, chỉ có hần không nhìn người khác vừa mắt, tuyệt không cho phép người khác nhìn hần không vừa mắt?

“Muội chỉ là chim chọn cành tốt mà đậu.” Tiết U Nhiễm phản bác nói.

“Là ca ca nói sai rồi. U Nhiễm nhà ta không có đứng núi này trông núi nọ, chẳng qua là lựa chọn đầu gối khác.” Buồn cười nhìn U Nhiễm kiên trì, Tiết Kỳ Văn thuận theo nói. Nha đầu này, đã là lúc nào, vẫn còn ở đây thảo luận những chuyện vô vị.

“Cái gì đầu gỗ? Hần... Ca, muội có một dự cảm. Phúc họa dựa vào nhau, tai họa này của Thái tử điện hạ có lẽ sẽ mang phúc đến cho muội.” Không cần thận thiếu chút nữa thì để lộ ra, Tiết U Nhiễm vội vàng đổi lời nói. Về mặt cũng đổi thành nghiêm túc, bình tĩnh nhìn Tiết Kỳ Văn. Ca, có một số việc tạm thời không thể nói cho huynh biết. Nhưng là, muội vẫn muốn cho huynh một viên định tâm hoàn. Sẽ có một ngày, muội sẽ thoải mái nói cho huynh biết: Sở ngốc từ mới không phải là đầu gỗ.

“Nếu như có thể mang phúc đến thì không còn gì tốt hơn. Cho dù không mang đến, thì tránh tai họa là được.” Nhìn lại Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn trấn định như núi. U Nhiễm, chỉ cần muội muốn, ca ca cũng sẽ vì muội tranh thủ. Thoát khỏi Thái tử điện hạ, với muội mà nói có lẽ cũng đã là phúc lớn nhất.

Gật đầu một cái, Tiết U Nhiễm cố nén phần cảm động trong lòng không thể giải thích kia, đứng dậy rời đi. Với huynh trưởng đại nhân, việc nàng có thể làm chính là cố gắng để cho mình hạnh phúc, không cô phụ huynh trưởng đại nhân ra sức tương trợ.

Sau hôm đó, thời điểm Tần Trạch Dật trở lại Tiết Vương phủ, ngoài ý muốn phát hiện Quận chúa các bắt đầu náo nhiệt. Kỳ Văn thường xuyên đến Quận chúa các chẳng có gì lạ, nhưng vì sao Tâm Lam cũng bắt đầu liên tiếp xuất hiện ở Quận chúa các? Tần Trạch Dật nhớ đến câu hỏi lúc trước Thần Viễn đã hỏi mình kia: Tiết U Nhiễm thật sự là một Tần Thi Y khác sao?

Thần Viễn tránh Thi Y đúng như hần ghét U Nhiễm, nhưng là Thần Viễn lại chủ động nói muốn cùng hần đến Tiết Vương phủ. Lúc nhìn thấy U Nhiễm, Thần Viễn lại không cảm thấy chán ghét, ngược lại lại ôn hòa. Bất đồng nhỏ bé trong này người ngoài không nhìn ra, hần sao lại có thể không biết? Phải biết Thần Viễn sở dĩ có thể thành công tránh né Tần Thi Y, Thái tử là hần tuyệt đối không thể không có công.

Nữ tử có thể làm Thần Viễn hứng thú đã ít lại càng ít. Tiết U Nhiễm lại có thể làm được? Xem ra, hần nhất định phải lần nữa xem lại Tiết U Nhiễm..

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Mùng mười tháng sáu, Tiết U Nhiễm lần nữa mang theo Tư Nguyệt và Tề Phong ra cửa. Ca ca nói, hôm nay sau khi hạ triều Thái tử điện hạ bị Hoàng thượng giữ lại. Tiết U Nhiễm nghe xong cười vui vẻ, vừa đứng nâng đỡ phải mắt công suy nghĩ tìm lý do tránh Thái tử điện hạ. Xem ra, ông trời vẫn còn ưu đãi nàng.

Tiết U Nhiễm có tâm trạng tốt một đường chạy thẳng đến Khách Duyệt lâu. Mùng mười, Sở ngốc từ nhất định sẽ đi Khách Duyệt lâu. Bất quá, sau khi thấy một màn ở trước cửa Khách Duyệt lâu kia, tâm trạng vui vẻ của Tiết U Nhiễm từ từ đông lại. Sở ngốc từ, chẳng có tình muốn cho bản Quận chúa không vui vẻ đúng không?

Trên đường cái rộn ràng, Sở Lăng Húc và Tiêu Vũ Sát đứng đối mặt với nhau. Một ôn tồn lễ độ, một xinh đẹp khả ái. Một ấm áp như gió, một thẹn thùng mang theo sợ hãi. Thật đúng là một bức tranh cảnh đẹp ý vui! Người đi đường đi ngang qua thỉnh thoảng quay đầu lấy ánh mắt nhìn chăm chú, kèm thêm xì xào bàn tán cũng không ít.

“Húc ca ca, ta...” Tiêu Vũ Sát muốn nói lại thôi nhìn Sở Lăng Húc tuấn đạt trước mắt. Làm sao bây giờ? Nàng hỏi hận. Triệu công tử nói không môn đăng hộ đối, không muốn cho nàng có bất kỳ hi vọng hảo huyền không nên có nào. Triệu công tử nói trong nhà quan lại coi trọng nhất chính là gia thế trong sạch. Nhà của nàng có trong sạch hay không hần không biết, nhưng là nàng có trong sạch hay không, trong lòng hần biết rõ ràng. Triệu công tử leo lên quyền quý không xấu hổ, đáng xấu hổ chính là một ụ đất nhìn một núi cao. Triệu công tử còn nói... Triệu công tử nói rất nhiều rất nhiều, nhưng đều chỉ biểu đạt một ý tứ: Tiêu Vũ Sát, mệnh đẹp của ngươi nên kết thúc.

Nhìn bóng lưng kiên quyết dứt khoát rời đi của Triệu công tử, Tiêu Vũ Sát thương tâm muốn chết, thống khổ vạn phần. Nhưng mà, càng làm cho nàng khó có thể chấp nhận là mấy ngày trước cha nàng mang về một tin tức: cửa hàng lương thực Tiêu gia sắp đóng cửa...

Làm sao có thể sẽ như vậy? Hiện nay ở Tuyên thành cửa hàng lương thực quả thật là có rất nhiều, cạnh tranh có thể nói là hết sức thâm thiết. Rất nhiều cửa hàng lương thực tiếp tục chống đỡ không nổi, tràn ngập nguy cơ. Nhưng là cửa hàng lương thực nhỏ như Tiêu gia vẫn may mắn thoát khỏi khó khăn. Lúc này lại làm sao vậy?

“Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bỏ qua Triệu công tử đã kích, Tiêu Vũ Sát gấp gấp hỏi.

“Thước bộ Sở gia nâng giá?” Tiêu lão gia than thở trả lời. Cửa hàng gạo của Tiêu gia vẫn luôn do thước bộ Sở gia cung cấp. Giá nhập vào so với giá thu mua còn thấp hơn hai thành. Nhưng là, hôm nay chương quỹ thước bộ Sở gia lạnh nhạt báo bây giờ lấy giá bán. Giá bán? Làm sao có thể? Không phải là giá thu mua sao? Không phải là so với giá thu mua còn thấp hơn sao? Hần sợ gây người, cho là chương quỹ thước bộ Sở gia nói sai rồi. Nhưng là sau khi liên tục xác nhận, chương quỹ thước bộ Sở gia trực tiếp phái người đem hần đuổi ra ngoài.

[Sợ mọi người không hiểu nên mình nói dưới đây: Đoạn này mình dịch không được mượt lắm. □ ý đoạn này là trước đây nhà TVS trực tiếp lấy gạo ở Sở gia, giá nhập vào bằng giá mà Sở gia thu mua của người dân. Nhưng bây giờ TVS đã phản bội Sở gia nên Lão thái thái ra lệnh là giá mà Tiêu gia nhập gạo vào bằng với giá bán ra hiện nay.]

“Nàng giá? Tên chương quỹ đó giờ trò gì? Không biết của hàng lương thực Tiêu gia ta là đặc biệt sao? Phụ thân, ngài có hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hay không?” Không ngờ đến thước bộ Sở gia sẽ nâng giá, Tiêu Vũ Sát cảm thấy rất là kỳ quái.

“Hỏi. Chương quỹ nói là lão thái thái Sở gia ra lệnh. Chương quỹ còn bảo ta trở lại hỏi người rốt cuộc đã làm ra chuyện tốt gì. Vũ Sát, người chọc Sở đương gia tức giận?” Ánh mắt Tiêu lão gia nhìn Tiêu Vũ Sát giống như là Tiêu Vũ Sát có thể quyết định số mạng của cửa hàng lương thực Tiêu gia.

“Ta...” Tiêu Vũ Sát cứng họng. Nàng không có chọc Húc ca ca tức giận, nàng chỉ đắc tội Sở nãi nãi mà thôi.

“Ta cái gì mà ta? Người thật sự chọc Sở đương gia tức giận? Ta nói Vũ Sát a, người rốt cuộc có biết cả Tiêu gia chúng ta đều trông cậy vào Sở gia để sống qua ngày hay không? Nếu như Sở gia không tiếp tục để giá thấp cung cấp gạo cho chúng ta nữa, người muốn cả một nhà chúng ta đi ra đường ăn xin? Người lại còn không biết điều như vậy, người quả thật là bất hiếu!” Thấy Tiêu Vũ Sát áp ứng, Tiêu lão gia lập tức sáng tỏ tất cả đều là lỗi của nữ nhi nhà mình. Giận không thôi chỉ trách nói.

“Ta còn không phải là muốn cho Tiêu gia chúng ta có thể sống tốt hơn bây giờ? Cho dù Sở gia có khá hơn nữa, cũng chỉ là thương gia. So được với quan sao? Một câu nói của quan gia, có thể làm cho Sở gia phong quang vô hạn trong một đêm trở thành quá khứ, chẳng lẽ phụ thân không biết?” Nói đến ý đồ leo lên Triệu công tử, Tiêu Vũ Sát lời lẽ hào hùng nói.

“Ý của người là người leo lên nhà quan còn tốt hơn so với Sở gia? Không hổ là nữ nhi Tiêu gia ta. Vậy người còn không mau đi tìm hắc giúp một tay? Tiêu gia chúng ta sắp phát đạt, cấp cấp cấp cấp...” Nghe được lời của Tiêu Vũ Sát, Tiêu lão gia cười to không dứt. Quan gia a, đây chính là thắng chức rất nhanh.

“Lão gia, ta đã nói Vũ Sát của chúng ta mệnh phú quý mà! Không có Sở gia kia, còn có quan lớn hơn làm chỗ dựa cho nhà chúng ta. Sau này, chúng ta còn phải sợ Sở gia hắc?” Một bên Tiêu phu nhân dương dương đắc ý nói. Không phải là không cung cấp gạo cho nhà chúng ta thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người?

“Phụ thân, nương, hai người cao hứng vớ vẩn cái gì? Ta là bởi vì công tử quan gia mà đắc tội Sở gia, nhưng không có nói là đã leo lên được nhà quan.” Tiêu Vũ Sát cũng không phủ nhận nàng muốn leo lên quyền quý, nhưng là nàng lại thất bại trong gang tấc. Đối với cha mẹ mình, không có gì phải giấu giếm. Huống chi, lúc này cũng không chịu được nàng giấu giếm.

“Cái gì? Người... Người nói là người căn bản không có leo lên được nhà quan? Vậy người còn dám đắc tội Sở gia? Người cái đồ sát ngàn đao, người muốn giết Tiêu gia ta sao? Không được, người phải lập tức đi tìm Sở công tử nói xin lỗi. Khóc lóc kể lể, cầu xin tha thứ... Bất kể dùng cách gì, nhất định phải làm Sở gia đương gia tha thứ cho người.” Tiêu phu nhân lập tức kinh hãi, đẩy Tiêu Vũ Sát . [cha mẹ nào con nấy :3]

“Được rồi được rồi, ta đi.” Chán ghét đẩy tay nẫu thân ra, Tiêu Vũ Sát đi ra khỏi cửa chính Tiêu gia.

Nàng còn nhớ rõ Sở nãi nãi nói qua không cho phép nàng tiếp tục đặt chân lên bất kỳ sản nghiệp nào của Sở gia, nhưng là nàng nhất định phải tìm được Húc ca ca. Nếu không, Tiêu gia thật sự xong rồi. Sở gia nàng không dám đi. Nếu như gặp phải Sở nãi nãi, nàng sợ là không có cách nào nói chuyện được với Húc ca ca. Cho nên, nàng chỉ có thể đi thước bộ Sở gia, Ngọc Hiền các, còn có Khách Duyệt lâu.

Có lẽ là thời vận không tốt, Tiêu Vũ Sát rất bất đắc dĩ phát hiện nàng canh vài ngày cũng không có đợi được Sở Lăng Húc. Không có biện pháp, nàng không thể làm gì khác hơn là ở ngày mùng mười hôm nay đi đến bên ngoài Khách Duyệt lâu đợi. Không phải là không nhìn thấy ánh mắt không tốt của chương quỹ Khách Duyệt lâu, cũng không phải là không nhìn thấy tư thế muốn đuổi người của tiểu nhị. Nhưng là nàng không thể không đi. Gạo ở cửa hàng lương thực Tiêu gia đã không còn nhiều. Nếu không có gạo vào trong kho, không đến mấy ngày cũng chỉ có thể đóng cửa. Cho nên, hôm nay nàng phải ở đây chờ được Húc ca ca, nếu không nàng thề không bỏ qua!

Vào lúc này, trời không có phụ lòng người, cuối cùng cũng để cho nàng nhìn thấy Húc ca ca. Tiêu Vũ Sát kích động không thôi, lại nhất thời không biết nên nói từ đâu.

“Vũ Sát? Tại sao muội lại ở đây?” Sở Lăng Húc có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Tiêu Vũ Sát xuất hiện ở bên ngoài Khách Duyệt lâu. Nếu như muốn tìm hắc, vì sao không vào Khách Duyệt lâu chờ hắc?

Tiêu Vũ Sát? Thật đúng là dám xuất hiện a! Đi theo sau lưng Sở Lăng Húc Sở Bạch trở mặt liếc mắt một cái. Mấy ngày nay lão thái thái nghiêm lệnh cho bọn họ ngăn cản Tiêu Vũ Sát đến gần chủ tử, không nghĩ đến hôm nay vẫn còn sai sót. Liếc Sở Thạch bên cạnh một cái, Sở Bạch chợt rất muốn Sở Thạch dùng chiêu thức mà bình thường vẫn hay đối với mình đem Tiêu Vũ Sát trước mặt xách đi...

“Húc ca ca, Vũ Sát có một số việc muốn nói với huynh.” Thật vất vả mới nhìn thấy Sở Lăng Húc, Tiêu Vũ Sát nhất định phải bắt được cơ hội khó có được này. Bỏ qua ánh mắt coi thường của Sở Bạch, Tiêu Vũ Sát xấu hổ mang theo sợ hãi nhìn Sở Lăng Húc.

“Vậy chúng ta đi vào nói đi!” Không nhìn ánh mắt đưa tình của Tiêu Vũ Sát, Sở Lăng Húc nhìn về bốn phía. Đứng ở trên đường cái người đến người đi, quá mức làm người khác chú ý.

“Ta...” Có chút sợ hãi nhìn chương quỹ và tiểu nhị bên trong Khách Duyệt lâu đang nhìn mình chăm chăm, Tiêu Vũ Sát không dám ủy tiện tiến lên. Lời nói lần trước của Sở Bạch giống như vẫn còn bên tai. Nếu như chuyện nàng bước vào Khách Duyệt lâu truyền đến tai Sở nãi nãi, nàng không dám tưởng tượng cảnh tượng Tiêu gia sắp gặp phải là cái gì.

“Sở công tử, Tiêu cô nương? Hai người đứng ở nơi này làm gì vậy?” Nheo mắt lại, Tiết U Nhiễm cố ra vẻ nghi ngờ hỏi. Sở ngốc tử, ban ngày ban mặt, chàng cư nhiên ngậy ngốc đứng ở bên ngoài Khách Duyệt lâu cùng Tiêu Vũ Sát mặc cho người nhìn chăm chú? Là sợ lời đồn nhảm không đủ nhiều sao? Hay là chàng muốn nghe thấy nhiều lời đồn nhảm hơn nữa?

U U? Sở Lăng Húc trong bụng cả kinh. Quay đầu đối diện với ánh mắt có ý muốn tính sổ của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc bắt đầu đi thờ dài một cái. Lại bị U U đụng phải, chỉ mong U U không cần quá tức giận.

“Tiết tiểu thư?” Tiêu Vũ Sắt phát hiện vị Tiết tiểu thư này thật sự là khác tính của nàng. Lần trước ở ngoài cửa Sở gia, Tiết tiểu thư mở miệng đưa đến sự chú ý của Triệu công tử. Hôm nay nàng thật vất vả mới có thể gặp Húc ca một lần, lại bị vị Tiết tiểu thư này cắt đứt.

“Tiêu cô nương, thật là đúng dịp. Chúng ta lại gặp mặt. Đáng tiếc Triệu đại ca không có ra ngoài cùng ta, nếu không mọi người cũng có thể cùng nhau tụ tập!” Chông lại ánh mắt chán ghét của Tiêu Vũ Sắt, Tiết U Nhiễm cười nhạt nói.

Nghe ra ẩn ý bên trong lời nói của Tiết U Nhiễm, Tiêu Vũ Sắt trong lòng tức giận, nhưng trên mặt vẫn là nhu nhược vạn phần: “Lần trước Vũ Sắt chẳng qua là đúng dịp vô tình gặp được Triệu công tử. May mắn được Triệu công tử mời, Vũ Sắt mới có thể cùng đến Khách Duyệt lâu. Vũ Sắt và Triệu công tử chỉ là bè nước gặp nhau, cũng không có nhiều giao tình. Gặp nhau một chuyện, Vũ Sắt cũng không làm phiền.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc. Lần trước Triệu đại ca còn nói với tiểu nữ Tiêu cô nương là người không tệ, đáng giá để kết giao đây! Nếu Tiêu cô nương vô ý, tiểu nữ sẽ chuyển lời thay.” Nhìn Sở Lăng Húc một cái, Tiết U Nhiễm tiếc hận nói. Tiêu Vũ Sắt, bây giờ mới nhớ đến trong sạch của mình? Hay là người muốn quay đầu đến? Bất kể là loại nào, tính toán của người cũng chỉ biết thất bại.

“Chuyện này... Đa tạ ý tốt của Tiết tiểu thư.” Không xác định định lời của Tiết U Nhiễm là thật hay giả, nhưng là Tiêu Vũ Sắt chỉ có thể trả lời như vậy. Trước mắt, nàng cần chính là Sở gia ra tay tương trợ.

“Tiêu cô nương khách khí. Sở công tử không đi vào?” Nhìn ra Tiêu Vũ Sắt cắn răng nghiêng lợi, tâm trạng Tiết U Nhiễm rấy tốt. Sở công tử, nếu như chàng còn dám tiếp tục dây dưa không rõ với Tiêu Vũ Sắt, đừng trách bản Quận chúa không khách khí.

“Tiết tiểu thư, mời!” Không phải là không nhìn ra U U có ý nói vậy, cũng không phải là không nhìn ra Vũ Sắt liên tục do dự, Sở Lăng Húc lại không chút chậm trễ đứng về bên phía Tiết U Nhiễm.

“Chủ tử, ngài đã đến? Tiết tiểu thư, phòng bao chữ ‘Nguyệt’ để trống cho ngài. Không biết là ngài vẫn còn như cũ hay không?” Trương chương quỹ đúng lúc chạy đến, cung kính nói.

“Làm phiền Trương chương quỹ, phòng bao chữ ‘Nguyệt’ là tốt rồi. Sở công tử và Tiêu cô nương không ngại dời bước đến phòng bao chữ?” Không nhìn ý nguyện của Tiêu Vũ Sắt, Tiết U Nhiễm nhìn về phía Sở Lăng Húc.

“Chủ tử, những phòng bao khác đã đầy khách.” Trương chương quỹ giành mở miệng trước Sở Lăng Húc. Phòng bao không có khách đều là lưu lại cho người quen. Một câu nói: tuyệt không thể để cho Tiêu Vũ Sắt có cơ hội.

“Đã như vậy, vậy thì quấy rầy yên tĩnh của Tiết tiểu thư.” Gật đầu một cái, Sở Lăng Húc ôn hòa nói.

“Tiểu nhị, dẫn đường.” Nghe được câu trả lời của chủ tử nhà mình, Trương chương quỹ vội vàng phân phó tiểu nhị bên cạnh.

“Dạ, Tiết tiểu thư, bên này mời!” Tiểu nhị vốn đang suy nghĩ bản lĩnh mở mắt nói mò của chương quỹ thật cao, nghe vậy lập tức đi trước dẫn đường.

“Làm phiền.” Nhàn nhạt cười cười, Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt và Tề Phong đi vào trước.

“Vũ Sắt, không phải là muội có chuyện muốn nói sao? Vào phòng bao nói đi!” Quay đầu dặn dò một câu, Sở Lăng Húc cũng mang theo Sở Bạch và Sở Bạch đi theo lên lầu.

Hoàn toàn không có cơ hội mở miệng Tiêu Vũ Sắt dậm chân một cái, không thể không đi theo phía sau. Vừa đi vừa nguyên rủa Tiết U Nhiễm không thức thời, phá hư phong cảnh.

“Tiêu cô nương, lão thái thái ra lệnh kính xin ngài nhớ kỹ.” Thời điểm đi qua bên cạnh Tiêu Vũ Sắt, Trương chương quỹ chợt âm lãnh mở miệng. Tiêu Vũ Sắt muốn xuống tay từ trên người chủ tử, cũng phải xem bọn họ có đồng ý hay không. Phòng bao trên lầu còn trống của Khách Duyệt lâu rất nhiều, nhưng ông cứ cố ý không cho Tiêu Vũ Sắt đơn độc ở chung với chủ tử. Ngay trước mặt Tiết tiểu thư, xem người có mặt mũi nào nói lên những yêu cầu quá đáng kia.

“Vũ Sắt, vừa rồi muội có chuyện gì muốn nói?” Ngồi vào chỗ của mình ở bên trong phòng bao, Sở Lăng Húc dẫn đầu mở miệng hỏi.

“Húc ca ca...” Trong mắt Tiêu Vũ Sắt hàm chứa nước mắt, lỗ chã chực khóc. Nàng thật sự biết sai rồi. Chuyện âm ỉ thành như vậy, không phải là nàng muốn.

“Tiêu cô nương gặp khó xử không ngại nói thẳng ra. Có lẽ tiểu nữ cũng có thể giúp được chút gì.” Thấy Tiêu Vũ Sắt chỉ lo già vờ đáng thương, Tiết U Nhiễm quan tâm hỏi. Nơi này cũng không phải chỉ có một mình Sở công tử, già vờ nhu nhược cái gì?

“Húc ca ca, gạo trong cửa hàng lương thực Tiêu gia bán sắp hết rồi.” Có chút khó có thể mở miệng, nhưng Tiêu Vũ Sắt cuối cùng vẫn nói ra.

Sở Lăng Húc sững sờ. Gạo của cửa hàng lương thực Tiêu gia bán sắp hết, vì sao Vũ Sắt lại đến tìm hắn? Để Tiêu lão gia trực tiếp đến tìm chương quỹ thước bộ của Sở gia không được sao?

“Nhà Tiêu cô nương không có gạo, vì sao lại tìm Sở công tử a? Từ Nguyệt, gạo nhà chúng ta có còn không? Nếu như cũng không có, vậy nhân cơ hội này cùng Sở công tử nói một chút.” Tiêu Vũ Sát buồn cười nhìn Tiêu Vũ Sát tìm lý do. Cửa hàng lương thực Tiêu gia không có gạo, tìm Sở công tử làm gì? Chẳng lẽ để Sở công tử đưa cho nàng mấy bao gạo sao? Đợi chút... Sẽ không phải sự thật chứ? Ánh mắt Tiết U Nhiễm nhìn về phía Sở Lăng Húc bắt đầu không tốt.

“Tiêu thư, trước đó vài ngày gạo nhà chúng ta quả thật không còn. Bất quá, đại thúc ở phòng bếp đã phái người đi thóc bộ Sở gia mua về. Chúng ta không thiếu gạo.” Quan hệ của Từ Nguyệt và người trong phòng bếp không tệ, những chuyện này nàng tự nhiên là biết.

“A, như vậy a! Tiêu cô nương, cô cũng có thể đi thóc bộ Sở gia mua.” Từ Nguyệt thật đúng là Bách Sự thông, ngay cả chuyện này cũng biết. Tiết U Nhiễm có lòng tốt đề nghị Tiêu Vũ Sát. Không muốn trả bạc mua gạo? Từ hôm nay trở đi, phải muốn!

“Húc ca ca, mấy ngày trước cha ta đã đi thóc bộ Sở gia. Chẳng qua là... Chẳng qua là giá gạo... nâng giá...” Bị Tiết U Nhiễm làm gián đoạn, thanh âm của Tiêu Vũ Sát càng ngày càng nhỏ. Tiết U Nhiễm, đừng ý vào nhà người có bạc, người cứ phách lối như vậy. Sớm muộn có một ngày, ta muốn để cho người ném thử tư vị bị người làm nhục.

“Nâng giá?” Sở Lăng Húc nhẹ cau mày, nghi ngờ hỏi. Gạo của cửa hàng lương thực Tiêu gia lấy giá thu mua nhập vào là ý của bà nội, sau này hẳn mới biết được. Nghĩ rằng bà nội thích Vũ Sát, hẳn cũng không có ngăn lại. Nhưng là bây giờ sao lại đột nhiên nâng giá?

“Phải, chừng quỹ ra giá là giá bán.” Xác định Sở Lăng Húc cũng không biết chuyện này, Tiêu Vũ Sát bắt đầu nổi lên phần khích. Chỉ cần Húc ca ca nói một câu, cửa hàng lương thực Tiêu gia có thể cứu.

“Sở Bạch, chuyện gì xảy ra?” Đuôi mắt nhìn thấy về chuyện đương nhiên trên mặt Sở Bạch, Sở Lăng Húc chất vấn. Xem ra, hình như Sở gia xảy ra chuyện gì mà hẳn không biết.

“Chủ tử, đây là lão thái thái ra lệnh. Tiểu nhân cũng không biết.” Khoát khoát tay, Sở Bạch phui sạch quan hệ. Cho hù hẳn biết, cũng sẽ không nói. Lão thái thái nói, chuyện của Tiêu Vũ Sát, không cho phép nói cho chủ tử.

“Sở công tử, giá bán có vấn đề gì không? Chẳng lẽ gạo nhà Tiêu cô nương đều là dùng giá thấp mua vào, dùng giá cao bán cho người khác?” Tiết U Nhiễm không phải người ngu. Mặc dù chưa tiếp xúc với thương trường, nhưng loại phương pháp đơn giản này nàng vẫn còn hiểu được.

Sở Lăng Húc cứng họng, khó xử nhìn Tiết U Nhiễm. U U, đây là quyết định của bà nội, không có liên quan với ta. Nàng không cần dùng vẻ mặt khiển trách nhìn ta có được hay không?

Công bằng? Trên đời này có tồn tại công bằng sao? Nếu như thật sự công bằng, vì sao người là thiên kim đại tiểu thư không lo ăn mặc, còn ta nhất định phải là cô nương nhà bình dân phải vì gia đình mưu lợi? Trong lòng Tiêu Vũ Sát phần hận không dứt, trên mặt vẫn là điềm đạm đáng yêu cầu khẩn nói: “Húc ca ca, cửa hàng lương thực Tiêu gia không thể vì vậy mà đóng cửa. Huynh giúp Vũ Sát nói chuyện với bà nội, Tiêu gia chỉ cần mua vào bằng giá bình thường, không hề tiếp tục hi vọng ít hơn hai thành so với giá thu mua, có thể không? Vũ Sát chỉ có thể dựa vào huynh. Húc ca ca, huynh giúp Vũ Sát một chút có được hay không?”

“Vũ Sát, ta chỉ có thể giúp muội một lần. Sau này cửa hàng lương thực Tiêu gia chỉ có thể tự thu mua gạo, không thể tiếp tục mua từ thóc bộ Sở gia.” Nhìn Tiêu Vũ Sát khổ sở cầu khẩn trước mắt, Sở Lăng Húc nói. Dù sao cũng chung sống hai năm, mặc dù không biết bà nội có dụng ý gì, nhưng là hẳn không muốn đuổi tận giết tuyệt Tiêu gia.

“Húc ca ca, gạo trong cửa hàng lương thực Tiêu gia vẫn là mua vào từ thóc bộ Sở gia.” Không dám tin nhìn Sở Lăng Húc, Tiêu Vũ Sát vốn tưởng rằng chuyện này có thể thuận lợi giải quyết.

“Gạo trong thóc bộ Sở gia cũng là thu mua từ trong tay tá điền. Trước đây cửa hàng lương thực Tiêu gia không phải là cũng làm như vậy hay sao? Một năm rưỡi trước đây, là bà nội hạ lệnh cung cấp gạo cho cửa hàng lương thực Tiêu gia. Hiện tại bà nội thu lại lệnh đã ra, ta cũng không thể làm trái.” Vũ Sát đã tìm phu quân khác, sao có thể yêu cầu Sở gia tiếp tục ủng hộ công nuôi một cửa hàng lương thực Tiêu gia?

“Nhưng là...” Tiêu Vũ Sát còn muốn tiếp tục giải thích. Tại sao Húc ca ca có thể đối xử với nàng như vậy?

“Vũ Sát, trên đời này vốn không có chuyện tốt không làm mà hưởng.” Giọng nói của Sở Lăng Húc rất kiên quyết, hoàn toàn không cho Tiêu Vũ Sát cơ hội nói tiếp.

Nhìn ra Sở Lăng Húc kiên quyết, Tiêu Vũ Sát cuối cùng cũng bỏ đi ý niệm muốn nói tiếp. Mất đi núi dựa là Sở nãi nãi, nàng và Húc ca ca căn bản không có chút giao tình đáng nói nào. Húc ca ca ôn hòa, Húc ca ca bao dung, bất quá chỉ là thuận theo yêu cầu của Sở nãi nãi mà thôi. Tiêu Vũ Sát hoàn toàn mờ mịt, nàng thật sự trắng tay sao?

“Sở Bạch, đi nói với chừng quỹ thóc bộ, tiếp tục cung cấp gạo trong một tháng cho cửa hàng lương thực Tiêu gia. Lấy giá thu mua bán.” Giá thu mua là nhượng bộ lớn nhất mà Sở Lăng Húc có thể cho Tiêu Vũ Sát.

“Đạ.” Bất mãn tròn mắt nhìn Tiêu Vũ Sát một cái, Sở Bạch không cam lòng lên tiếng. Hẳn muốn đi mật báo cho lão thái thái, Tiêu Vũ Sát lại đến làm phiền chủ tử nhà hẳn.

“Húc ca ca giờ cao đánh khế, Vũ Sát vô cùng cảm kích.” Việc đã đến nước này, Tiêu Vũ Sát chỉ có thể chấp nhận.

“Ta có thể làm chỉ có thể đến bước này. Vũ Sát hãy trở về báo cho Tiêu lão gia, nhanh chóng chuẩn bị thu mua quý tiếp theo.” Lúa nước tháng bảy tháng

tám sẽ thu hoạch, Tiêu gia hoàn toàn có thể giải quyết sinh kế sau này.

“VẬY VŨ SẮT ĐI TRƯỚC, CÁO TỬ.” ĐỨNG LÊN, TIÊU VŨ SẮT TUYỆT VỌNG RỜI ĐI. Ý TƯ CỦA HÚC CA CA RẤT RÕ RÀNG, SỞ GIA VÀ TIÊU GIA KHÔNG CÓ BẤT KỲ LIÊN QUAN GÌ NỮA. KHỎ TÂM KINH DOANH KẾ HOẠCH HAI NĂM, Ở THỜI ĐIỂM NÀNG DỊ TÂM MỘT KHẮC KIA, ĐÃ ĐỊNH TRƯỚC RẰNG SẼ ĐI VỀ PHÍA DIỆT VONG.

Tiêu Vũ Sắt vừa rời đi, cả phòng bao lập tức yên tĩnh lại.

Nhìn Tiết U Nhiễm trầm mặc không nói, lòng Sở Lăng Húc có chút thấp thỏm: “Nàng tức giận?”

“Tư Nguyệt, gọi điểm tâm. Hôm nay Sở công tử mời khách, tùy tiện ăn. Tê Phong cũng gọi, phải gọi.” Thanh âm của Tiết U Nhiễm âm lãnh đến tận cùng, nhìn chằm chằm Tê Phong ra lệnh.

Điểm tâm? Tê Phong rất im lặng. Hắn cũng không ăn điểm tâm. Nhưng khi nhìn đến uy hiếp trong mắt tiểu Quận chúa, hắn không thể không thỏa hiệp. Hướng về phía Tư Nguyệt nói: “Tùy tiện.”

“Tùy tiện? Không thành vấn đề. Khách Duyệt lâu có mấy món điểm tâm rất ngon. Ta giúp ngươi gọi.” Tư Nguyệt cười híp mắt nói, bắt đầu nghiên cứu món ăn chiêu bài.

“Chủ tử, ta cũng muốn ăn.” Hâm mộ nhìn Tư Nguyệt đang suy nghĩ, Sở Bạch mong đợi nhìn về phía Sở Lăng Húc.

“Gọi đi! Tùy tiện ăn.” Không chút để ý gạt đầu một cái, hai mắt Sở Lăng Húc chặt chẽ nhìn Tiết U Nhiễm. Quả nhiên, U U vẫn còn tức giận. Hít sâu một hơi, Sở Lăng Húc ôn tồn nói: “U U, Vũ Sắt tội không đáng chết.”

Hai chữ ‘U U’ vừa ra, tám con mắt đồng loạt nhìn sang.

“Tiểu thư?” Tư Nguyệt khiếp sợ nhìn Tiết U Nhiễm. Sở công tử gọi chính là Quận chúa nhà mình đi? Lúc nào thì Quận chúa nhà mình và Sở công tử thân thiết như vậy?

Không trách được tiểu Quận chúa buộc hắn ăn điểm tâm, hóa ra là ghen. Thật đúng là nhảm chán! Tê Phong quay đầu đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

“Chủ tử?” Sở Bạch vừa mới nghĩ xong tên điểm tâm lập tức đều quên. Mình không nghe nhầm chứ? Vừa rồi không phải vẫn gọi là Tiết tiểu thư sao? Chủ tử và vị Tiết tiểu thư này thật sự có quan hệ không bình thường?

Thật thà chất phác trong mắt Sở Thạch lóe lên một tia nghi ngờ. Nhìn chủ tử nhà mình, rồi lại nhìn Tiết tiểu thư ở đối diện, cho ra một kết luận: Chủ tử và vị Tiết tiểu thư này xứng đôi hơn.

Lần này, tất cả mặt mũi đều bị quăng hết. Gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Húc đỏ ửng, về mặt khăn trương chờ đợi Tiết U Nhiễm đáp lại.

“Chàng lấy giá thấp cung cấp gạo cho nàng ta, không phải là nuôi cả Tiêu gia?” Tiết U Nhiễm lên tiếng, bất quá cũng là tức giận chất vấn.

“Đây là ý của bà nội. Sau này ta mới biết được chuyện này.” Sở Lăng Húc vội vàng đưa ra lời giải thích. Chỉ cần U U chịu mở miệng là tốt rồi. Nàng nói ra, hắn mới có thể giải thích cho nàng nghe.

“Hiện tại Sở nãi nãi đã thu hồi mệnh lệnh.” Hừ lạnh một tiếng, Tiết U Nhiễm sung mặt lên. Hắn chính là không lờ để Tiêu Vũ Sắt chịu khổ! Chính là từng có tình cảm với Tiêu Vũ Sắt!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

“U U, đúng chuyện không đúng người. Tiêu gia không thể bởi vì một câu nói mà đóng cửa. Nếu như bị truyền đi, đối với cả Sở gia cũng không tốt.” Sở gia tài đại khí thô, bức bách Tiêu gia đóng cửa. Loại lời đồn đãi nhảm này nổi lên, uy tín của Sở gia sẽ bị ảnh hưởng lớn.

“Hừ! Chàng chính là đau lòng Tiêu Vũ Sắt.” Lời giải thích của Sở ngọc từ nàng tiếp nhận, nhưng là trong lòng nàng cứ không thích.

“Nếu không, thước bộ Sở gia cũng sẽ cung cấp gạo trong một tháng cho Tiết gia? một đồng tiền cũng không thu?” Nghe được Tiết U Nhiễm tức giận nói, Sở Lăng Húc yên lòng, cười nhẹ nhõm.

“Của ăn xin! Hừ!” Hừ lạnh lần nữa, Tiết U Nhiễm thờ phỉ phò quay đầu đi chỗ khác.

Sở Lăng Húc về mặt muốn cười, U U như vậy thật đáng yêu! Cố nén xuống xúc động muốn chìa tay ra nhéo khuôn mặt bánh bao kia, Sở Lăng Húc ôn hòa tiếp tục hỏi: “Vậy nàng muốn ta làm thế nào?”

“Mười sáu tháng sáu có Hội hoa đăng, chàng đi với ta.” nói ra ý đồ mình đã sớm định ra, Tiết U Nhiễm ngang ngược ra lệnh.

“Ngày đó nàng có thể ra cửa?” Sở Lăng Húc nghi ngờ hỏi. Mặc dù U U chưa bao giờ nói qua gia thế của mình, nhưng là chỉ cần nhìn cách ăn mặc chỉ tiêu của nàng, Sở Lăng Húc cũng biết Tiết U Nhiễm xuất thân nhà giàu. Mấy vị công tử quan gia lần trước càng thêm cho thấy gia thế nhà nàng không đơn giản.

“Ta tìm huynh trưởng nhà ta giúp một tay.” Tiết U Nhiễm một vẻ chuyện đương nhiên nói. Có huynh trưởng hồ ly ở, còn sợ không được ra cửa?

“Tiểu thư, Tư Nguyệt còn có thể tùy tiện gọi sao?” Mặc dù rất không muốn cắt ngang Quận chúa nhà mình và Sở công tử nói chuyện, nhưng Tư Nguyệt vẫn không nhịn được nhỏ giọng hỏi. Quận chúa nhà mình hình như không còn tức giận, nàng còn có thể tiếp tục gọi sao?

“Gọi, sao lại không gọi? Muốn ăn cái gì liền gọi cái đó, Sở công tử mời khách. Đứng rồi, nhớ gọi nhiều thêm mấy phần điểm tâm. Chút nữa chúng ta đi đưa cho Trịnh tỷ tỷ.” Hướng về phía Tư Nguyệt nói, nhưng ánh mắt của Tiết U Nhiễm lại là nhìn Sở Lăng Húc. Ai bảo Sở công tử luôn chọc giận nàng, hôm nay nàng quyết định ăn quýt!

“Chủ tử, ta cũng có thể tùy tiện gọi sao?” Sở Bạch sắp đến không quên nhắc nhở sự tồn tại của mình.

“Sở Bạch đứng không? Chủ tử nhà ngươi không có hẹp hòi như vậy. Muốn ăn cái gì liền tùy tiện gọi, cùng Tư Nguyệt nhà ta giống nhau, không cần khách khí.” không đợi Sở Lăng Húc trả lời, Tiết U Nhiễm liền mở miệng nói. Nhiều thêm một phần, Sở công tử liền tổn thất một phần. Mặc dù trước kia nàng và Sở Bạch chung đụng không tốt lắm, bất quá ở trong lòng nàng đã sớm loại bỏ hiểm khích lúc trước. Đời này, làm lại từ đầu là được.

“Tiết tiểu thư, ngài thật sự là người tốt.” Bởi vì mấy khối điểm tâm, địa vị của Tiết U Nhiễm trong lòng Sở Bạch trực tiếp lên đến một độ cao. Mặc dù còn chưa bằng chủ tử nhà hắn, nhưng mà người ngoài cũng không cách nào sánh với.

“Vị đại ca không thích nói chuyện này cũng gọi đi! không cần phải trả bạc a!” Kiếp trước, Sở Thạch là người duy nhất ở Sở gia không dùng ánh mắt nhìn người làm chê cười Tư Nguyệt, Tiết U Nhiễm đã từng nghĩ đến đem Sở Thạch bán cho Tư Nguyệt. Đáng tiếc người trong mệnh của Sở Thạch đã sớm xuất hiện ở bên cạnh Sở Thạch rất nhiều năm.

“Sở Thạch, có ưa thích liền gọi.” Nhìn U U đùa bỡn tinh tình, khoe miệng Sở Lăng Húc hàm chứa một nụ cười. Nếu không phải là có người ở bên cạnh, hẳn thật rất muốn ôm nữ tử đang bấu môi nhìn chằm chằm hắn này một cái. Trong lòng sáng tỏ U U không thích Vũ Sát là bởi vì hắn mà lên, Sở Lăng Húc cam tâm tình nguyện dung túng nàng.

Sửng sốt một chút, Sở Thạch hỏi: “Chủ tử, có thể mang đi sao?”

“Mang đi? Có thể. Sở Thạch tùy ý là tốt rồi.” Có chút ngoài ý muốn về yêu cầu của Sở Thạch, Sở Lăng Húc ôn hòa nói.

Mang đi? Nghe Sở Thạch nói lên tên mấy món điểm tâm ngọt, Tiết U Nhiễm cười ý vị thâm trường. Nàng vẫn nghĩ không ra chất phác như Sở Thạch, làm cách nào lấy được niềm vui của Sở Mộng Vãn. Hóa ra là như vậy. Cho dù không có hoa ngôn xảo ngữ, nhưng vẫn dùng hàng động để bày tỏ hân yêu thương cùng quan tâm sao?

Nửa khắc sau, tiểu nhị bưng khay điểm tâm gỗ cửa đi vào, báo cho điểm tâm còn lại cũng đã được đưa sang phòng bao bên cạnh. Chưởng quỹ nói phòng bao bên cạnh đã không còn khách, mấy vị có thể rời bước đi qua. Từ ‘mấy vị’ này rất có ngụ ý, mấy người bên trong phòng bao rất thức thời tiêu sái ra khỏi phòng.

“U U, món điểm tâm này không tệ. Nếm thử một chút?” Cầm lên một khối điểm tâm đưa cho Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc dùng giọng nói dịu dàng trước nay chưa từng có nói.

“Sở công tử, đừng nghĩ cầm một khối điểm tâm đuổi bản tiểu thư.” Trong miệng nói như thế, nhưng Tiết U Nhiễm vẫn đưa tay nhận lấy điểm tâm.

Sở Lăng Húc không nói lời nào, chẳng qua là bình tĩnh nhìn Tiết U Nhiễm.

“Sở công tử, chàng nhìn cái gì? Mỹ nam kế đối với bản tiểu thư vô dụng!” Tiết U Nhiễm phá lệ đỏ mặt, bật thốt lên một câu. Sau khi nói ra mới phát hiện mình quả thật là giấu đầu lòi đuôi.

“Tại hạ vốn cho là có thể dùng được. không nghĩ đến Tiết tiểu thư chưởng mắt tại hạ, aiz!” Vẻ mặt Sở Lăng Húc rất là thất vọng, trong mắt cũng là không nén được vui vẻ.

“Đương nhiên! Bản tiểu thư cho chàng biết, ánh mắt của bản tiểu thư rất cao.” Kiêu ngạo héch cằn lên, Tiết U Nhiễm đắc ý reo lên.

“Dạ, đã nhìn ra.” Lời nói không rõ nhìn Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc nghiêm túc nói.

“Chàng đây là cái vẻ mặt gì? Người bản tiểu thư nói cũng không phải là chàng.” Bị bình tĩnh của Sở Lăng Húc kích thích đến, Tiết U Nhiễm khẩu thị tâm phi giải thích.

“Cái vấn đề này trong lòng tại hạ và Tiết tiểu thư biết rõ là được.” Cầm điểm tâm trên bàn lên, Sở Lăng Húc thông thả ung dung ăn.

“Sở công tử, chàng đừng nghĩ mình rất tốt!” Trong mắt lóe lên một tia tức giận, Tiết U Nhiễm quyết tâm đánh chết cũng không chịu thừa nhận nói.

Chống lại Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc chưa bao giờ chiếm được thế thượng phong. Lúc này nhìn Tiết U Nhiễm thẹn quá hóa giận, Sở Lăng Húc cười mà không nói. Có một số việc không phải trên miệng nói một chút liền giữ lời, cảm giác trong lòng là không lừa được người.

“Chàng... không thèm nghe chàng nói nữa.” Phát hiện mình bị vây vào tình thế xấu Tiết U Nhiễm khẽ thở dài một cái, tức giận ăn điểm tâm trong tay.

“U U, sau này ta sẽ tránh cùng gặp mặt Vũ Sát.” Sở Lăng Húc chợt ngẩng đầu lên, nói với Tiết U Nhiễm.

“Chàng và Tiêu Vũ Sát gặp mặt hay không, không cần phải nói với ta.” Cũng không ngẩng đầu lên, Tiết U Nhiễm tức giận trả lời. Vũ Sát? Đến bây giờ vẫn còn gọi thân thiết như vậy.

“Chỉ là muốn nói cho nàng một tiếng mà thôi. Vũ... Chuyện của Tiêu cô nương chỉ có một lần này, sau này ta không bao giờ... lại sẽ đề ý nữa.” Giống như thì thầm, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Tiết U Nhiễm đang cúi đầu.

Điểm tâm của Khách Duyệt lâu ăn thật ngon, nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm càng lúc càng lớn. Tất cả những cảm xúc chua xót trong lòng kia đều hóa thành dòng nước ấm ngọt ngào, lan đến tận chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

“U U?” không xác định được U U còn tức giận hay không, trái tim Sở Lăng Húc bị treo lên thật cao. hắn không biết lấy niềm vui của cô nương gia, cũng chưa bao giờ dỗ qua cô nương gia nào. U U, là người thứ nhất hắn thật lòng muốn dỗ.

“Sở ngốc tử, đừng tưởng rằng chuyện hôm nay cứ tính như thế. Điểm tâm vẫn còn phải ghi vào sổ của chàng. Đứng rồi, ta còn muốn đóng gói, cảm tạ lần trước Trịnh tỷ tỷ giúp ta giải vây.” Trong lòng đã không còn so đo chuyện lúc trước, Tiết U Nhiễm cố ra vẻ điệu ngoa nói.

“Giải vây?” Sở Lăng Húc kinh ngạc hỏi. Lúc trước U U nói muốn tặng chút điểm tâm, hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Vừa rồi nói giải vây là từ đâu mà đến?

“Đừng vậy, giải vây. Sở ngốc tử, chàng cũng không biết Quý Như Nhã đó có bao nhiêu quá đáng. Mỗi lần gặp ta đều khiêu khích, chỉ sợ ta đoạt danh tiếng của nàng ta. Mặc dù bản tiểu thư được nhiều người thích hơn nàng ta, nhưng là nàng ta cũng không thể cứ nhắm vào ta như vậy a! Nàng ta chính là ghen tỵ...” nói đến Quý Như Nhã, Tiết U Nhiễm tức giận bất bình. không phải là muốn làm Thái tử phi sao? Bây giờ nàng mới không hiềm lạ!

“Khụ...” Sở Lăng Húc sặc nước trà. U U thật đúng là tự tin! Nào có ai tự khen mình được nhiều người thích? Mặc dù nàng quả thật rất làm người khác thích.

“Sở ngốc tử, chàng đàn chết. Ngay cả uống trà cũng không xong.” Tiết U Nhiễm chỉ cho là Sở Lăng Húc không cẩn thận. Vừa oán giận, vừa đứng lên giúp Sở Lăng Húc vỗ lưng.

“Đa tạ.” Trở lại bình thường, Sở Lăng Húc nghiêm mặt nói tạ ơn.

Thu hồi tay đặt ở trên lưng Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm đứng ở bên cạnh Sở Lăng Húc chợt kinh ngạc hô: “Sở ngốc tử, ngọc oa nhi!”

Sở Lăng Húc ngồi, Tiết U Nhiễm đứng. Bởi vì ho khan, Sở Lăng Húc cúi đầu, sợi dây hồng trên cổ lộ ra, ngọc oa nhi cũng theo lay động mà lộ ra. một tiếng kêu này của Tiết U Nhiễm, mặt Sở Lăng Húc nóng lên, vịn lần cảm thấy không được tự nhiên. Thân thể giật giật, muốn tránh thoát tầm mắt của Tiết U Nhiễm.

Thấy phản ứng của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm khó có lòng tốt bỏ qua cho hắn. Nếu như Sở ngốc tử thẹn quá hóa giận không để ý đến nàng, nàng sẽ mất nhiều hơn được. không thể vì trêu chọc nhất thời, mà mất đi việc vui sau này. Vì vậy, Tiết U Nhiễm đi trở về vị trí của mình. Ngồi nghiêm chỉnh, một bộ dáng cái gì cũng chưa từng xảy ra.

U U không tiếp tục hỏi chuyện ngọc oa nhi nữa, trong lòng Sở Lăng Húc thở phào nhẹ nhõm. Từ hôm lấy được ngọc oa nhi, Sở Lăng Húc vẫn mang theo bên mình, cũng chưa từng tháo xuống. Mới vừa hắn thật sự rất sợ U U sẽ tiếp tục hỏi.

“U U, nếu vị Trịnh tiểu thư kia đã giúp nàng giải vây, điểm tâm tất nhiên là nhất định phải đưa qua. Về phần vị Quý tiểu thư kia, U U vẫn nên tránh đi là tốt nhất.” Suy nghĩ lời nói trước của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc không yên lòng dằn dò.

“Vì sao phải tránh né? Ta lại không sợ nàng ta.” Nghe Sở Lăng Húc nói như vậy, Tiết U Nhiễm ngẩng mặt lên không phục nói.

“Tính tình của nàng quá kiêu ngạo, dễ dàng đắc tội với người khác. Vị Quý tiểu thư kia sợ là người không tốt để ở chung. Nếu như nàng muốn làm bằng hữu với nàng ta, nhất định là không thể nào. Nếu như vậy, tránh là là được. không cần thiết phải chọc phiền toái không nên có, không có lợi cho nàng.” không trông cậy vào U U sẽ chịu thua, Sở Lăng Húc kiên nhẫn giải thích.

“Biết rồi! Sau này nhìn thấy nàng ta, ta liền làm như không thấy, coi như nàng ta không tồn tại.” Biết Sở ngốc tử là quan tâm mình, Tiết U Nhiễm cười nói. Nàng vốn không đem Quý Như Nhã để vào mắt, không để ý tới nàng ta không được sao?

“Làm như không thấy? U U, nàng là muốn tức chết vị Quý tiểu thư kia? Nếu như vị Quý tiểu thư kia chủ động mở miệng, nàng cũng không để ý?” không ngờ đến Tiết U Nhiễm lại trả lời như vậy, Sở Lăng Húc buồn cười hỏi. Làm như không thấy nhưng là so với trực tiếp chống lại càng thêm đa thương tự ái của người.

“Ách... Giống như là thật sự sẽ đem Quý Như Nhã tức chết a!” Suy nghĩ một chút phản ứng có thể có của Quý Như Nhã khi găm thét với nàng lại thuy

chung không chiếm được nàng đáp lại, Tiết U Nhiễm bật cười. Quý đại tiểu thư luôn ý vào mình xinh đẹp hiền thực nhất định sẽ tức đến giờ chân.

“Cho nên, làm như không thấy cũng không phải là thượng sách. Khoan dung cho qua, mới chính là thượng sách.” không có gặp nhau, tự nhiên sẽ không xảy ra xung đột. không có xung đột cũng sẽ không đắc tội với người. không đắc tội, tất nhiên là không dẫn đến cừu nhân. Sở Lăng Húc tự biết mình không có cách nào nhúng tay vào cuộc sống của Sở Lăng Húc, lại hi vọng ở trong phạm vi đủ khả năng giúp Tiết U Nhiễm tránh khỏi tất cả phiền toái tiềm ẩn.

“Được rồi, nghe lời chàng. Sau này nhìn thấy nàng ta, ta sẽ đi đường vòng. Nhưng là có vài người ngày nào cũng phải gặp mặt, làm sao bây giờ?” Suy nghĩ kỹ, nàng thấy Sở Lăng Húc nói rất đúng. Kiếp trước, mặc dù cuối cùng Quý Như Nhã không có trở thành Hoàng hậu, nhưng cũng phong làm Quý phi, so với Lam phi Tiết Tâm Lam còn tôn quý hơn. Đắc tội nàng ta, không có chỗ tốt.

“Ngày nào cũng gặp mặt? Người nhà của U U?” Biết quan hệ của người nọ và U U, mới có thể nghĩ ra kế sách ứng phó.

“Ừ. Nữ nhi của Nhị nương, nhu nhược làm người thương.” thật sự rất không muốn khích lệ Tiết Tâm Lam, nhưng trong lòng Tiết U Nhiễm không thể không thừa nhận mọi người đều đối đãi với Tiết Tâm Lam như vậy.

Nhảy cảm nhìn ra mặt mỗi trong mắt U U, Sở Lăng Húc vươn tay đặt lên tay của U U, nhẹ nhàng nói: “Nếu nhu nhược, vậy thì mặc nàng ta nhu nhược đến cuối cùng. Còn làm người thương, mỗi người một ý mà thôi. Chỉ cần không chính diện giao phong, đánh bắt ngờ là kỳ chiêu.”

“không chính diện giao phong? âm thầm làm chuyện xấu?” Nhìn chằm chằm bài tay phủ ở trên tay mình kia, tâm trạng nóng nảy của Tiết U Nhiễm lập tức ổn định lại.

“Ta cái gì cũng chưa nói.” Cầm lấy tay của U U, Sở Lăng Húc vẫn đậm phong khinh nói. hấn chính là thương nhân, chưa bao giờ dùng ám chiêu.

“Hừ! rõ ràng chính là ý tứ này.” Bất mãn muốn rút tay của mình về, Tiết U Nhiễm nghiêng mặt liếc Sở Lăng Húc đang ra vẻ nghiêm túc.

“U U tự mình tính toán là được.” không dự định buông ra bàn tay mềm mại trong tay, Sở Lăng Húc cười nhạt nhìn Tiết U Nhiễm. U U xuất thân nhà giàu có, không có tâm cơ thì nửa bước cũng khó đi.

“Sở ngốc tử, chàng không cảm thấy ta rất xấu xa sao? Nữ tử nhu nhược làm người thương, tất cả mọi người sẽ càng thêm thích nàng mà!” Thấy không thoát được, Tiết U Nhiễm không hề làm chuyện vô ích nữa. Mặc cho Sở Lăng Húc cầm tay của mình, nàng có chút chần chờ hỏi.

“không biết nhu nhược làm người thương trong miệng U U là loại định nghĩa nào. Thích? Tùy từng người mà đối xử.” Cảm xúc mềm mại trong tay từ từ quần quanh tim hấn, Sở Lăng Húc thản nhiên nói. Nếu trong lòng đã nhận định U U, nữ tử khác có nhu nhược hay không, có làm người thương hay không, có quan hệ gì với hấn đâu?

“Sở ngốc tử” Trầm mặc hồi lâu, Tiết U Nhiễm chợt mở miệng hỏi.

“Ừ?” Cho là U U còn có vấn đề muốn hỏi, Sở Lăng Húc nghi ngờ nhìn về phía Tiết U Nhiễm.

“không có gì, chính là muốn gọi chàng mà thôi.” Lấy được câu trả lời của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm cười đến đắc ý. Nàng vẫn nghĩ không ra kiếp trước rõ ràng nàng đã có lỗi với phu quân như vậy, vì sao trong ba năm sau khi nàng chết kia phu quân vẫn còn thương tâm tuyệt vọng như vậy. Như ở trong một thoáng vừa rồi kia nàng chợt hiểu. Bởi vì trong lòng phu quân đã sớm nhận định nàng. Bởi vì yêu, cho nên tha thứ kiếp trước nàng làm ra đủ loại chuyện xấu. Bởi vì yêu, cho nên dung túng cho nàng đùa giỡn tính tình khi dễ Tiêu Vũ Sát. Bởi vì yêu, cho nên làm trái với nguyên tắc giúp nàng nghĩ ra ám chiêu đối phó với Tiết Tâm Lam...

“Nàng a...” Nhéo tay mềm mại trong tay, trong mắt Sở Lăng Húc tràn đầy cưng chiều. hấn cũng không biết tại sao mình lại thích nữ tử này. Biết rõ nàng không phải là một nữ tử dịu dàng đơn thuần, nhưng trái tim cũng không biết từ khi nào đã thất lạc ở trên người nàng. Đợi đến khi phát hiện ra, đã sớm không có cách nào thu hồi, cũng không muốn thu hồi. Nếu là nàng, hấn cam tâm trầm luân. [câu này cho anh 10 điểm ^^]

Chưa từng thấy qua Sở Lăng Húc cưng chiều nàng như vậy, giờ khắc này trái tim của Tiết U Nhiễm hoàn toàn bị nam tử trước mắt này bắt sống. không bao giờ... lại bị quá khứ ảnh hưởng nữa, mọi chuyện ở kiếp trước dường như đã cách xa nàng. Chiếm cứ trái tim nàng kiếp này chính là Sở ngốc tử bắt nàng mà không thể làm gì mà thôi.

Ngày đó, trước khi rời đi Tiết U Nhiễm không quên nhắc nhở Sở ngốc tử đừng quên ước hẹn ngày mai mười tháng sáu. Sau đó liền mang theo diêm tâm đã được gói kỹ, hăng hái ngẩng cao đầu mang theo Tư Nguyệt và Tề Phong đi đến nhà Hình bộ Thượng thư.

“Tiểu thư, chúng ta đây là muốn đến trịnh phủ?” Lần trước lúc Quận chúa trở lại có đề cập đến chuyện Trịnh gia tiểu thư giúp nàng giải vây, trong lòng Tư Nguyệt biết Quận chúa không muốn thiếu nhân tình của người.

“Ừ. Con người Trịnh tỷ tỷ không tệ.” Tâm trạng Tiết U Nhiễm rất tốt, trả lời.

“Đạ.” Quận chúa không có mấy người khuê mật. Nếu như có thể có quan hệ thân thiết với Trịnh gia tiểu thư, vẫn có thể xem là một chuyện tốt.

“Tiểu Quận chúa? Thật là đúng dịp, chúng ta lại gặp mặt.” Mạc Thần Viễn ngoài ý muốn nhìn thấy Tiết U Nhiễm xuất hiện ở trên đường cái. Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ có thể tùy tiện ra phủ sao?

Mạc Thần Viễn? Thật đúng là xui xẻo. Sao lại gặp phải hấn? Phản ứng đầu tiên của Tiết U Nhiễm chính là muốn tránh né, nhưng tình huống trước mắt lại

không cho phép nàng tránh né. Dừng lại, Tiết U Nhiễm bắt đầu đi gặt đầu một cái: “Tiểu Hầu gia.”

“Tiểu Quận chúa đây là muốn đi nơi nào?” Không phải là không nhìn ra Tiết U Nhiễm không tình nguyện, nhưng là hẳn lại không khỏi nhớ đến nàng tránh hẳn như hổ. Chưa bao giờ có nữ tử nào nhìn thấy hẳn lại không kiên nhẫn như vậy, Tiết U Nhiễm là đặc biệt.

“Trịnh phủ.” Không muốn nhiều lời, Tiết U Nhiễm có lệ nói. Tiểu Hầu gia này thật đúng là phiền toái, làm gì lại quan tâm nàng muốn đi nơi nào? Nàng và Tần Thi Y vốn đã xung khắc như nước với lửa. Lại thêm một Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm đã có thể tưởng tượng ra lần sau lúc gặp mặt Tần Thi Y sẽ là tình huống gì.

“Đến phủ Hình bộ Thượng thư sao? Vừa đúng lúc tại hạ cũng chuẩn bị đi tìm Trịnh công tử nhà Thượng thư. Không bằng cùng nhau đi qua?” Không dự định để Tiết U Nhiễm cứ như vậy rời đi, Mạc Thần Viễn tao nhã lễ độ nói lên đề nghị.

Tiết U Nhiễm nhìn chằm chằm khuôn mặt để tiền mỹ nhân của Mạc Thần Viễn cười nhạt một tiếng, trong lòng mặc niệm: Đưa tay không đánh khuôn mặt tươi cười, hơn nữa còn là khuôn mặt mỹ nhân. Nhưng là vì sao nàng lại cảm thấy để tiền trước mắt thật ra thì không phải để tiền, ngược lại lộ ra cảm giác tà mị đây?

“Tiểu Quận chúa?” Thấy Tiết U Nhiễm không nói lời nào, Mạc Thần Viễn đến gần hồ.

Theo bản năng lui về phía sau hai bước, về mặt Tiết U Nhiễm kinh ngạc nhìn Mạc Thần Viễn. Vị Tiểu Hầu gia này có chút thất lễ. Tiết U Nhiễm quyết định lần sau lúc gặp được Sở Ngốc tử, nhất định phải hỏi một chút đối phó với đẳng đồ tử, thì nên làm như thế nào.

Đúng vậy, đẳng đồ tử. Bởi vì Mạc Thần Viễn chợt đến gần, Tiết U Nhiễm trực tiếp định tội cho hẳn. Nàng dĩ nhiên là thật sự sẽ không cho rằng vị Tiểu Hầu gia này có ý đồ đối với nàng, nhưng là nàng cảm giác được vị Tiểu Hầu gia này rất có hứng thú với nàng. Mà cái loại

Này, rất có thể là bởi vì Tần Trạch Dật.

Nàng cũng không dám xem thường Tần Trạch Dật, lại càng không dám xem thường Mạc Thần Viễn. Bọn họ đều là đối tượng nàng không dám trêu chọc. Cho dù sống nhiều hơn một đời, nàng cũng không tin chút thủ đoạn nhỏ này có thể lừa gạt được ánh mắt của hai người bọn họ. Trước mắt, Sở Ngốc tử không có bên cạnh, huynh trưởng đại nhân lại nước xa không cứu được lửa gần, Tiết U Nhiễm có loại bức thiết cảm giác được nguy cơ.

“Quận chúa” đang ở lúc Tiết U Nhiễm suy nghĩ nên ứng đối như thế nào, Tề Phong chợt lên tiếng. Thanh âm lạnh lùng, không cho phép bỏ qua tồn tại, để cho Tiết U Nhiễm bình tĩnh lại.

“Mặc cho Tiểu Hầu gia an bài” Lễ nghi của tiểu thư khuê các hết sức chu toàn, Tiết U Nhiễm trấn định trả lời. Nàng sao lại quên huynh trưởng đại nhân nhà mình đặc biệt phái Tề Phong đến đi theo sau lưng mình? Thân là tiểu Quận chúa Tiết vương phủ, kiếp trước Tiết U Nhiễm lại chưa từng thấy qua Tề Phong. Như vậy thì chỉ có một giải thích: Tề Phong cũng không phải là thị vệ công khai. Bảo bối của huynh trưởng đại nhân? A. . . Âm vệ đi! Nàng không nói, không có nghĩa là nàng không nghĩ đến, chỉ có âm vệ mới dám ở lúc này nhắc nhở sự hiện hữu của hẳn. Huống chi Tề Phong không nhiều lời, nếu có thể không mở miệng thì chắc chắn sẽ không nói.

“Tiểu Quận chúa, mời!” Ý vị thâm thường liếc mắt nhìn Tề Phong, Mạc Thần Viễn tránh ra nhường đường.

đi thì đi, không phải là cùng đi Trịnh phủ thôi sao! Cùng lắm thì lần nữa đánh nhau với Tần Thi Y. Ôm tâm tình thấy chết không sợ, Tiết U Nhiễm nhắc chân đi trước.

Tư Nghiệp lập tức đuổi theo. Thái tử điện hạ cho nàng cảm giác uy nghiêm, vị Tiểu Hầu gia này cho nàng cảm giác cường thế. Hai người này, thân phận, địa vị, quyền thế, đều là đối tượng Tiểu Quận chúa không thể chống lại.

không quan tâm Mạc Thần Viễn đang nhìn mình chăm chú, Tề Phong lần nữa khôi phục trầm mặc. Sự mạng của hẳn là bảo vệ tiểu Quận chúa. Vị tiểu Hầu gia này là một nhân vật nguy hiểm, tiểu Quận chúa đánh không lại. Xem ra, là thời điểm nên bảo vệ tiểu Vương gia.

Âm vệ sao? Tiết Vương phủ thật đúng là bảo vệ Tiết U Nhiễm rất tốt, cư nhiên đem âm vệ đặt ra ngoài ánh sáng. Trong mắt Mạc Thần Viễn lóe lên tinh quang, đuổi theo Tiết U Nhiễm, thay vì sống vai cùng đi.

“Trong tay Tiểu Quận chúa cảm chính là điểm tâm?” Mạc Thần Viễn tùy ý tìm đề tài.

“Ừ!” Bị điểm tên, Tiết U Nhiễm không thể không trả lời. Vị Tiểu Hầu gia này rốt cuộc muốn làm gì? Cùng đi thì cùng đi đi, còn làm quen?

“Điểm tâm của Khánh Duyệt lâu sao?” không phải là không nhìn ra Tiết U Nhiễm không muốn nói chuyện với mình, Mạc Thần Viễn cũng không quá mức để ý. hẳn chỉ muốn biết rõ Tiết U Nhiễm đến tốt cùng là nữ tử như thế nào mà thôi.

“Ừ!” ít nói ít lời. Tiết U Nhiễm không định tiết lộ quá nhiều, mình không nhịn được. một Tần Trạch Dật đã rất khó ứng phó. Lại thêm một Mạc Thần Viễn? Tiết U Nhiễm không thích xảy ra biến cố.

“U Nhiễm nói thế nào khi còn bé chúng ta cũng đã cùng chơi đùa qua. Tuy nói khi đó tại hạ thích tranh đoạt Thái tử ca ca với tiểu thư, nhưng tiểu thư cũng không cần mang thù đến bây giờ chứ?” Mang Tần Trạch Dật ra, Mạc Thần Viễn bắt đầu thử dò xét Tiết U Nhiễm

“Tiểu Hầu gia suy nghĩ nhiều. Chuyện tình khi còn bé, bản Quận chúa đã sớm không nhớ rõ.” Những chuyện cũ kia cũng chỉ là kí ức kiếp trước, cùng nàng bây giờ không liên quan. Chẳng qua là vị Tiểu Hầu gia này, sao đột nhiên đổi lời gọi nàng ‘U Nhiễm’? Tiết U Nhiễm cảm thấy chuyện ngày càng

không ổn. Vội vàng tự xưng ‘bản Quận chúa’, bày ra điệu ngoa trước đây của mình.

“Nếu như vậy, vậy chúng ta nhận thức lại lần nữa thế nào? Ném đi không vui của dĩ vãng, vui vẻ chung sống.” Về mặt của Mạc Thần Viễn chợt trở nên cự kỳ thành khẩn, không chớp mắt nhìn Tiết U Nhiễm.

Chung sống với nhau? Tần Thi Y sẽ đem ta tháo thành tám khối! Tiết U Nhiễm rung mình một cái. Vị Tiểu Hầu gia này rốt cuộc là muốn như thế nào?

“Chẳng lẽ U Nhiễm khâu thị tâm phi? thật ra thì trong lòng U Nhiễm còn mang hận khi còn bé. . .” Mạc Thần Viễn lần nữa nhắc đến chuyện cũ kia.

“Bản Quận chúa đáp ứng ngươi.” Cao ngạo nói xong, Tiết U Nhiễm tiếp tục đi về phía trước. không phải nói Mạc Tiểu Hầu gia ghét nhất Ngũ công chúa điệu ngoa tùy hứng, có thể tránh liên tránh sao? Nàng và Ngũ công chúa có tiếng xấu giống nhau đó!

Cố làm ra vẻ điệu ngoa sao? Tiết U Nhiễm, ngươi cho rằng gạt được Thái tử biểu ca, là có thể gạt được mọi người sao? Nếu như muốn giả bộ, nên lúc nào cũng phải điệu ngoa mới phải. Nhớ đến cảnh ở bên ngoài tẩm cung của Hoàng hậu, Tiết U Nhiễm nhìn Tần Thi Y. Trong lòng Mạc Thần Viễn một mảnh hiểu rõ.

.....

m.n thấy Mạc đồng học này có khó đối phó không? Hu~

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

“Trịnh tỷ tỷ, điểm tâm của Khách Duyệt lâu a!” Theo người làm của Trịnh phủ đi tới khuê phòng của Trịnh Thiển, Tiết U Nhiễm cao giọng hô.

“U Nhiễm? thật đúng là muối. Ta còn tưởng rằng nghe nhầm đây!” Trịnh Thiển kinh ngạc nhìn Tiết U Nhiễm xuất hiện ở Sờ phủ. Nàng vẫn cho là U Nhiễm sẽ phái người làm đi Khách Duyệt lâu mua điểm tâm rồi đưa tới đây, lại không nghĩ rằng Tiết U Nhiễm sẽ đích thân đến đưa.

“Làm sao có thể nghe nhầm? Ta nói rồi, sẽ dùng điểm tâm của Khách Duyệt lâu đáp tạ Trịnh tỷ tỷ a!” Tiết U Nhiễm cười tươi nói.

“Tỷ tỷ cho là U Nhiễm sẽ phái người đưa tới. Đầu nghĩ đến U Nhiễm thế nhưng đại giá quang lâm.” Nhận lấy điểm tâm trong tay Tiết U Nhiễm, Trịnh Thiển nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Phái người đưa tới không có thành ý a! Điểm tâm ăn rất ngon, Trịnh tỷ tỷ thử một chút?” Tùy ý tìm chỗ ngồi xuống, Tiết U Nhiễm đề nghị. Điểm tâm của Khách Duyệt lâu, xoi mói giống như nàng cũng nghiện, hương vị là người khác? Nàng dám khẳng định Trịnh Thiển nhất định sẽ thích những món điểm tâm này.

Cầm lên một khối điểm tâm nhẹ nhàng cắn một ngụm nhỏ, sau khi tỉnh tề thường thức, Trịnh Thiển nhìn về phía Tiết U Nhiễm: “Ăn thật ngon, đa tạ U Nhiễm!”

“Trịnh tỷ tỷ thích là tốt rồi, không cần phải khách khí.” Nghe được Trịnh Thiển nói điểm tâm ăn ngon, Tiết U Nhiễm giống như lấy được thiên đại khích lệ. Cứ như vậy, lần trước thiếu nhân tình cũng coi như trả về.

Mạc Thần Viễn xác thực là đến gặp Trịnh Khải. hiện nay tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế từ từ trời lên mặt nước, các vị Hoàng tử cũng bắt đầu lung lạc lòng người. cô chọn ở thời khắc này đưa một nhà bọn họ triệu hồi về Tuyên thành, chính là muốn Hầu phủ có thể giúp Thái tử biểu ca một tay. Tranh giành quyền vị, Thái tử biểu ca nhất định phải có nhiều trợ lực hơn. Mà nhóm người bọn Tiết Kỳ Văn, huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên này dĩ nhiên là đối tượng lôi kéo tốt nhất.

“Tiểu Hầu gia yên tâm. Ý tứ của Gia trong lòng mấy người chúng ta đều hiểu rõ. Huynh đệ không phải chỉ nói không.” đã sớm biết sẽ có một ngày này, Trịnh Khải không chút do dự nói cam kết.

“Thái tử biểu ca nói chỗ mấy người Trịnh công tử chỉ cần tại đến thông báo một tiếng là được. Tại hạ vốn không tin. không nghĩ tới... Xem ra, là tại hạ lòng tiểu nhân.” không giống với Thái tử biểu ca, Tiểu Hầu gia hẳn đã rời xa Tuyên thành mười năm, cùng những con em quan gia này thực sự không quen biết.

“Tiểu Hầu gia nghĩ cặn kẽ như vậy, bất quá là cẩn thận một chút mà thôi.” Lời xã giao ai cũng nói được, Trịnh Khải khách sáo nói. Tại thời điểm nhạy cảm này, ai cũng không thể tin. Nếu không phải mấy người bọn họ cùng một chỗ lớn lên với Thái tử điện hạ, tình nghĩa không giống bình thường. Mấy người bọn họ cũng sẽ không tỏ rõ thái độ sớm như vậy, nhảy vào trong nước đục.

“Thái tử biểu ca nói, ý nguyện của các vị trưởng bối hẳn không có nắm chắc. hẳn chỉ là trước cùng mấy vị công tử thông suốt mà thôi. Nếu như nhất định phải đứng ở phía đối địch với nhau, tình nghĩa huynh đệ cùng mấy vị công tử hẳn vẫn sẽ ghi nhớ trong lòng.” Lời của Mạc Thần Viễn vô cùng chặt chẽ.

Chỉ có mấy câu, liền đem coi trọng của Tần Trạch Đạt đối với mấy người bọn Trịnh Khải biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn.

“Tình cảm của Gia mấy người chúng ta cũng ghi nhớ trong lòng, sẽ không quên. Về phía gia phụ, ta sẽ hết sức tranh thủ. Mấy người khác, chắc hẳn cũng sẽ như thế. Tiểu Hầu gia truyền lại cho Gia, không cần quá mức lo lắng.” Trường bối mấy nhà đều là thờ ơ lạnh nhạt đối với chuyện bọn họ cùng Thái tử điện hạ càng chạy càng gần, sao lại không phải là một loại hình thức tỏ rõ thái độ?

“Vậy làm phiền Trịnh công tử, không dỗi gạt Trịnh công tử, trừ Tiết tiểu Vương gia, tại hạ cũng đã đi báỉ phòng mấy vị công tử khác. Lấy được trả lời cùng phản ứng giống y như Trịnh công tử lúc này, nói thật, tại hạ có chút kinh ngạc, nhưng cũng cao hứng thay Thái tử biểu ca vì có thể lấy được ủng hộ của mấy vị công tử. Chỗ Tiểu Vương gia kia, không đi cũng biết đáp án, bất quá vẫn là phải đi báo trước một tiếng.” Kinh doanh nhiều năm như vậy, Mạc Thần Viễn tự nhiên sẽ không hoài nghi tình cảm giữa Thái tử biểu ca cùng mấy vị công tử này. Chẳng qua là, liên quan đến tranh giành quyền lực, vẫn phải xác định một chút.

“Tiểu Hầu gia có thể chờ chốc lát hay không? U Nhiễm muội muội đang nói chuyện với gia muội. Sắc trời đã tối, chút nữa tại hạ sẽ đưa U Nhiễm muội muội trở về phủ, không ngại đi cùng đường chứ?” Gia thường xuyên cùng bọn họ nói tới vị Mạc tiểu Hầu gia thông minh lanh lợi này, dụng ý rõ ràng, hiện tại để cho vị Tiểu Hầu gia đến thông báo trước cho bọn họ, không phải là để bọn họ chung đụng nhiều hơn sao? đã như vậy, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không có phụ hi vọng của Gia.

“Trịnh công tử không cần đi nhiều một chuyến. Tại hạ hộ tống U Nhiễm trở về là được.” Nghe được lời của Trịnh Khải, Mạc Thần Viễn trực tiếp trả lời.

“U Nhiễm?” Có chút ngoài ý muốn về cách gọi của vị Tiểu Hầu gia này, Trịnh Khải nghi ngờ không dứt. U Nhiễm muội muội cùng vị Tiểu Hầu gia này rất quen sao?

“Nhờ phúc của Thái tử biểu ca, tại hạ và U Nhiễm từ khi còn bé liền quen biết.” Mạc Thần Viễn cười giải thích.

“Hóa ra là như vậy, đã như vậy, vậy làm phiền...” Gia và U Nhiễm từ nhỏ đã chơi chung một chỗ mấy người bọn họ đều biết, Trịnh Khải cũng không định hỏi nhiều.

“Trịnh đại ca, đưa ta trở về phủ.” Mới vừa đi ra ngoài cửa liền nghe thấy lời của Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm vội vàng lên tiếng cắt đứt lời của Trịnh Khải.

“U Nhiễm muội muội, Tiểu Hầu gia muốn đi tìm Kỳ Vãn. Vừa đúng có thể cùng U Nhiễm cùng nhau trở về phủ.” Nhìn thấy Tiết U Nhiễm, nụ cười trên mặt Trịnh Khải mở rộng.

“Trịnh đại ca, huynh nói chuyện không giữ lời.” Nhìn chằm chằm Trịnh Khải, Tiết U Nhiễm khiển trách nói.

“Trịnh đại ca lúc nào thì nói chuyện không giữ lời?” Trịnh Khải cảm thấy oan uổng, không phải là không tiến nằng về phủ thôi sao? Sao có thể đã có tội lớn như vậy đề xuống?

“Lần trước ở Khách Duyệt lâu, là ai nói chỉ đợi lời nhắn của Bản Quận chúa liền đi qua phủ? hiện tại chỉ là đưa Bản Quận chúa trở về phủ, Trịnh đại ca thế nhưng ra sức khước từ? Từ Nguyệt, lập tức truyền lời nhắn cho Triệu công tử và Chu công tử. Hãy nói hiện tại bản Quận chúa ở trong phủ Hình bộ Thượng thư, chờ hai người bọn họ đến đưa Bản Quận chúa trở về phủ.” Kiên quyết không đơn độc ở chung một chỗ với Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm phân phó Từ Nguyệt ở sau lưng.

“Dạ...” Mặc dù trong bụng nghi ngờ không hiểu, nhưng Từ Nguyệt vẫn lập tức lĩnh mệnh.

“Chờ một chút. Ta đưa U Nhiễm muội muội trở về phủ được rồi.” Lên tiếng ngăn lại Từ Nguyệt, Trịnh Khải vội la lên. Nếu như thật sự để hai tiểu tử Triệu Thụy và Chu Trinh tới, sau này hẳn sao còn có thể gặp người? Ở nhà hẳn, còn để cho huynh đệ khác đến đây tiến người?

“không phiền Trịnh đại ca đại giá. Bản Quận chúa chờ Triệu đại ca và Chu đại ca tới là được.” Hừ lạnh một tiếng, Tiết U Nhiễm thề đem điều ngoa phát huy đến cùng. Tiểu Hầu gia ở bên cạnh nhìn, chỉ có thể ừm khuất Trịnh đại ca.

“Ai yêu, Quận chúa điện hạ của ta a! Tiểu nhân mặc cho ngài sai khiến còn không được sao? Ngài cũng không cần tìm người khác hộ tống ngài trở về phủ. Trước không nói hai tiểu tử Triệu Thụy và Chu Trinh sẽ cười nhạo tiểu nhân như thế nào. Nếu như bị Kỳ Vãn biết, tiểu nhân lấy cái chết tạ tội cũng không đủ. Ngài hãy cho tiểu nhân một cơ hội biểu hiện đi?” Tính tình của U Nhiễm muội muội mấy người bọn họ đều biết rõ ràng, hiện nay sợ là đang tức giận. Trịnh Khải vội vàng lấy ra biện pháp mà mấy người bọn họ đã sớm tìm ra được: dụ dỗ!

“U Nhiễm, nhìn ở trên phân thượng ca ca nhà ta thành khẩn như vậy, để cho ca ca hộ tống muội một lần đi!” Trịnh Thiên theo ở phía sau cười giỡn nói. Mấy người bọn họ ca ca mỗi lần chống lại U Nhiễm, cũng sẽ mất hết hình tượng, không chỉ là nhìn trên mặt mũi của Thái tử điện hạ cùng Tiết tiểu Vương gia, càng thêm là bởi vì bọn họ thật lòng đem U Nhiễm trở thành muội muội nhà mình mà thương yêu.

Lúc mới đầu, không phải là nằng không ghen tỵ, rõ ràng là ca ca của mình, lại muốn dùng tất cả biện pháp để dụ dỗ muội muội nhà người khác. Sau này nằng mới dần dần phát hiện, chỉ có tính tình của U Nhiễm mới có thể làm cho ca ca nhà mình biểu hiện như vậy. Lâu ngày, Trịnh Thiên cũng dần quen. Nhìn ca ca nhà mình xấu mặt, cũng coi là một loại vui thú khó có được.

Cuối cùng, vẫn là Trịnh Khải đưa Tiết U Nhiễm trở về phủ. Dọc theo đường đi, Mạc Thần Viễn vất bỏ thân thiện lúc tới, tuân thủ quân tử chi lễ, trầm mặc nghe Trịnh Khải và Tiết U Nhiễm đầu võ mồm. Chỉ có lúc bị hỏi đến, mới có thể mở miệng nói một hai câu. Ăn ý giữa bọn họ đã sớm tách rời khỏi người ngoài, hẳn sinh lòng hâm mộ, nhưng cũng không có cách nào chen vào.

Thấy biểu hiện của Mạc Thần Viễn, tảng đá lớn trong lòng Tiết U Nhiễm tạm thời rơi xuống. Nếu như có thể, nàng thật sự không muốn tiếp xúc với Mạc Thần Viễn. Cũng không biết huynh trưởng nhà mình chống lại Mạc Thần Viễn, sẽ có mấy phần thắng. Chỉ mong huynh trưởng nhà mình có thể chơi cờ cao hơn một bậc.

“Thần Viễn? Sao ngươi lại tới đây?” Thấy Mạc Thần Viễn và U Nhiễm cùng xuất hiện ở Tiết Vương phủ, Tiết Kỳ Văn có chút kinh ngạc. Mấy ngày trước U Nhiễm mới cùng hắn nói muốn tránh xa Thần Viễn, hiện nay sao lại cùng hắn trở lại?

“Kỳ Văn, đã trả lại U Nhiễm muội muội, ta về nhà trước. Tiểu Hầu gia nói tìm ngươi có chuyện, cho nên mới phải cùng đi đến.” Làm huynh đệ nhiều năm như vậy, Trịnh Khải đối với việc Tiết Kỳ Văn bỏ qua mình cũng không thêm để ý. Ngăn ngừa mấy câu, trước giải thích tại sao mình lại xuất hiện ở Tiết Vương phủ, sau thuận tiện nói lý do Mạc Thần Viễn cùng xuất hiện.

“Ừ, tìm thời gian lại tụ họp.” Đối với Trịnh Khải, Tiết Kỳ Văn chưa từng có nhiều khách sáo. không để ý lắm gật đầu một cái, đuổi Trịnh Khải.

“U Nhiễm muội muội, ta đi trước nha! Lần sau lại đến tìm Trịnh tỷ tỷ chơi.” Trịnh Khải nói xong liền phát tay một cái, xoay người rời đi.

“Trịnh đại ca, đa tạ huynh đưa ta trở về phủ. Lần sau để ca ca ta mời huynh một bữa để tỏ lòng biết ơn.” Tiết U Nhiễm hướng về phía bóng lưng của Trịnh Khải hô. Mấy người ca ca này đối tốt với nàng, nàng đều ghi tạc trong lòng.

“Kỳ Văn, nghe được không? Ngươi thiếu ta một bữa cơm, nhớ bổ sung.” Quay đầu lại nhìn Tiết Kỳ Văn một cái, Trịnh Khải cười rất đắc ý.

“Bỏ cái gì mà bỏ? Đưa U Nhiễm nhà ta trở về phủ không phải là việc mà ca ca như ngươi phải làm hay sao? U Nhiễm nhà ta cảm tạ ngươi là bởi vì U Nhiễm nhà ta hiểu đạo lý, ngươi thật đúng là tưởng thật? Chạy nhanh đi!” Tức giận đuổi Trịnh Khải đi, Tiết Kỳ Văn không chút nào cảm thấy áy náy.

“Ca, muội đi về nghỉ trước. Huynh và tiểu Hầu gia chậm rãi tán gẫu.” Làm một lễ với Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt và Tề Phong trở về Quận chúa các của mình.

“Thần Viễn, ngươi đến đây có chuyện gì vậy?” Để mặc cho Tiết U Nhiễm rời đi, Tiết Kỳ Văn quay đầu nhìn về phía Mạc Thần Viễn.

“Là chuyện của Thái tử biểu ca. . . Thu hồi tầm mắt, Mạc Thần Viễn không tiếp tục suy nghĩ về Tiết U Nhiễm nữa, bắt đầu nói chuyện nghiêm túc.

“Trạch Dật là huynh đệ của ra, nên giúp chúng ta tự nhiên sẽ không thể thoái thác. Thần Viễn yên tâm” Nghe xong Mạc Thần Viễn chuyển lời, Tiết Kỳ Văn lập tức tỏ thái độ nói. Mấy người họ họ đã sớm đứng lên cùng một chiếc thuyền với Thái tử, dĩ nhiên không có dự định giữa đường nhảy xuống. Thái tử hùng thao vĩ lược khắp Tuyên quốc, đúng là khó được. Mấy người bọn họ cũng hết sức tương trợ.

“Có những lời này của Kỳ Văn, Thái tử biểu ca liền thật sự yên tâm. Ta sẽ chi tiết hỏi thăm với Thái tử biểu ca. Sắc trời đã tối, vì vậy, cáo từ.” nói xong chuyện, Mạc Thần Viễn chuẩn bị rời đi. Hắn và Kỳ Văn tương đối quen thuộc hơn mấy người khác một chút, nhưng cũng không tới trình độ có thể thành thật với nhau, tùy ý tán gẫu. Phần tình nghĩa coi mở với nhau giữa mấy người họ họ, Mạc Thần Viễn tự nhận không cách nào băng được.

“Thần Viễn. . .” Tiết Kỳ Văn chợt mở miệng gọi Mạc Thần Viễn, trên mặt thoáng qua một chút do dự.

“Kỳ Văn có gì cứ nói đừng ngại.” Mạc Thần Viễn không biết Tiết Kỳ Văn muốn nói cái gì, nhưng Mạc Thần Viễn vẫn dừng lại.

“Thần Viễn, U Nhiễm nhà ta tính tình của tiểu hài tử, thật là không hiểu chuyện. Nếu như có chỗ nào đắc tội, kính xin ngươi bao dung nhiều hơn.” Mạc Thần Viễn như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng U Nhiễm để cho hắn kinh hãi. Tiết Kỳ Văn dần đo liên tục, vẫn là lên tiếng nói.

“Kỳ Văn sao lại nói ra mấy lời ấy? U Nhiễm rất tốt, thật.” Dừng một chút, trên mặt Mạc Thần Viễn hiện lên nụ cười thường ngày. Hắn không có ý đồ gì với Tiết U Nhiễm, cũng không có ác ý. Cũng chỉ là tò mò, không hơn.

“Mặc dù lời này không đến lượt ta nói, nhưng là quan hệ giữa U Nhiễm và Thái tử điện hạ, quan hệ giữa ngươi và Ngũ công chúa. . . Cũng cần rõ ràng. Vẫn là không cần phải ăm ỉ cho thỏa đáng” Vì U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn không nhận được nhắc nhở.

Nghe được câu trả lời của Mạc Thần Viễn, Tiết Kỳ Văn cảm khái không thôi: U Nhiễm tốt hay không, không cần từ ngươi đánh giá. Việc của ngươi chính là phụ tá Thái tử điện hạ cho tốt, thuận tiện giải quyết Ngũ công chúa dây dưa. U Nhiễm và Ngũ công chúa vốn đã không hợp, chịu không nổi ngươi đùa giỡn như vậy. Còn có Thái tử điện hạ, ngươi đặc biệt tương đãi chỉ mang đến cho U Nhiễm vô tận phiền toái. hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Thái tử điện hạ chưa phát giác ra ngươi đối xử khác thường đối với U Nhiễm. Nếu không, thua thiệt chính là U Nhiễm nhà hắn a!

“Ta hiểu” Nụ cười trên mặt Mạc Thần Viễn cứng đờ, sau đó gật đầu nói. Hắn tự nhiên biết chuyện giữa Thái tử biểu ca và U Nhiễm, hắn không có dự tính dính dáng vào đó. Về phần Tần Thi Y, không liên quan tới hắn.

“Vậy ta an tâm” Biết Mạc Thần Viễn đối với U Nhiễm không tính là thích, nhiều lắm là phát hiện U Nhiễm khác với lời đồn đãi, cảm thấy mới lạ thôi. Tiết Kỳ Văn chỉ hi vọng trải qua nhắc nhở lần này có thể làm cho Mạc Thần Viễn không cần chú ý cử động của U Nhiễm nữa, trở về vị trí của mình. Như vậy, đối với hắn, đối với U Nhiễm, đều tốt.

Ngay đêm đó, tiểu viện của Tiết Kỳ Văn thoáng qua một đạo bóng đen. Nhìn Tề Phong xuất quỷ nhập thần, Tiết Kỳ Văn không một chút kinh ngạc. Nếu như ngay cả bản lĩnh này mà Tề Phong cũng không có, sao có thể trở thành thủ lĩnh ám vệ của Tiết Vương phủ?

“Tề Phong, có dị động gì?” Biết Tề Phong đến nhất định là có chuyện quan trọng, Tiết Kỳ Văn thần sắc ngưng trọng.

“Mạc Thần Viễn uy hiếp. Tàn Trạch Dật, nguy hiểm” trông mắt Tề Phong lạnh lùng như băng. Hai người này đối với Tiểu Quận chúa mà nói, đều là nhân vật phiền toái không đầu lại được.

“Ừ! Còn gì nữa không? U Nhiễm đi ra cửa gặp người nào?”

Thấy Tề Phong không dự định mở miệng, Tiết Kỳ Văn không thể không tự mình hỏi. Hắn không tin U Nhiễm ra cửa chỉ là đi ra ngoài chơi, lại liên tục đi ra cửa chơi? Đường như có chút dị thường. Lần trước ở Khánh Duyệt lâu, khoảng thời gian U Nhiễm đi ra ngoài đó rốt cuộc là đi làm cái gì. Hắn cũng không biết, lại mơ hồ có thể xác định là có liên quan đến người khác.

Sở Lăng Húc? Người kia hắn nhìn không thấu. Nhưng là trực giác cho hắn biết, Sở Lăng Húc đối với Tiểu Quận chúa không có bất kỳ nguy hiểm nào. Đây là bí mật Tiểu Quận chúa, Tề Phong không có ý định tiết lộ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Tề Phong, người mới đi theo U Nhiễm bao lâu? Nhanh như vậy đã coi nàng là chủ?” Cười như không cười nhìn Tề Phong, Tiết Kỳ Văn than vãn mình không cẩn thận cho nên bất hạnh bị tổn thất một viên Đại Tướng. Hắn vốn chỉ là muốn cho Tề Phong đi theo bên người U Nhiễm một đoạn thời gian rồi trở về doanh trại âm vệ, không nghĩ tới... Phàm là người bị U Nhiễm lấy đi, tuyệt đối không thể có thể lại trả lại. Aiz, không chú ý...

Không trả lời câu hỏi của Tiểu Vương Gia, bóng đen chợt lóe, Tề Phong biến mất khỏi tầm mắt của Tiết Kỳ Văn. Tiểu Quận chúa nói hắn là người của Quận chúa các, vậy thì hắn chính là người của Quận chúa các. Từ lúc chào đời cho đến nay lần đầu tiên có người nói với hắn, hắn không được phép bị người khác khi dễ. Từ sau ngày đó, trong lòng hắn liền nhận định người chủ tử là Tiểu Quận chúa này. Ở một khắc không tình nguyện ở phía trước biến thành sứ mạng kia, hắn đã không thể nào lại trở về doanh trại âm vệ nữa. Trừ phi Tiểu Quận chúa không cần hắn, đuổi hắn đi... Truyện được post tại diễn đàn lê quý đồn.

Cái tên Tề Phong này, thật đúng là không làm cho người ta thích. Tiết Kỳ Văn bắt đầu dĩ cười cười, nhưng trong lòng không có tức giận. Tề Phong vốn cũng không phải là người sẽ a dua nịnh hót, cúi đầu khom lưng trước thế lực. Nếu không phải Tề Phong cứng mềm đều không ăn, hắn cũng sẽ không lựa chọn Tề Phong đưa đến bên người U Nhiễm. Nếu Tề Phong không nói, đại biểu là người nọ đối với U Nhiễm không có uy hiếp. Người có thể được Tề Phong tán thành không nhiều lắm, bản lĩnh của người nọ thật đúng là không nhỏ. Có thời gian, hắn nhất định phải đi gặp mặt người kia!

Ngày mười sáu tháng sáu, sáng sớm Tiết U Nhiễm đã chạy thẳng đến tiểu viện của Tiết Kỳ Văn.

“Ca, ta có việc muốn nói với huynh.” Đây cửa ra, Tiết U Nhiễm xông thẳng vào thư phòng của Tiết Kỳ Văn.

“Có chuyện gì mà vội vã như vậy? Nói nghe một chút.” Nhướn mi, Tiết Kỳ Văn bày ra bộ dáng rửa tai lắng nghe.

“Ca, tối nay Tuyên thành có hội Hoa đăng. Ta muốn đi ra ngoài xem Hoa đăng.” Tiết U Nhiễm vẻ mặt lấy lòng nhìn Tiết Kỳ Văn.

“Muốn xem Hoa đăng? Đơn giản a! Đợi ca bảo Thanh Lạc đi ra ngoài mua cho muội mấy cái.” Bình tĩnh nhìn Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn một bộ dáng mọi việc đều dễ thương lượng. Mấy ngày nay, U Nhiễm vẫn an phận thủ thường sống ở trong phủ. Hắn còn tưởng rằng nàng đã thu tâm, chuẩn bị toàn lực ứng phó Thái tử điện hạ rồi. Thì ra nàng đánh chủ ý chính là tối nay ra cửa.

“Không cần. Ta muốn tự mình đi ra ngoài xem.” Nàng không ra ngoài thì gặp Sở Ngốc từ kiểu gì? Có bản lĩnh thì ca ca bảo Thanh Lạc mua cả Sở Ngốc từ về. Chỉ sợ hắn mua không nổi.

“Ở nhà xem chẳng lẽ không giống nhau? Bên ngoài nhiều người, chen chúc đến muội thì làm sao bây giờ?” Tiết Kỳ Văn một bộ dáng ca ca tốt, quan tâm nhìn Tiết U Nhiễm. Ra phủ? Sợ là vì người kia đi! Truyện được post tại diễn đàn lê quý đồn.

“Không muốn. Ta muốn đi ra ngoài.” Không đồng ý, ta ăn vạ cho huynh xem.

“U Nhiễm, muội đã bao lớn sao còn tùy hứng như vậy.” Thấy U Nhiễm không nghe lời khuyên bảo, Tiết Kỳ Văn nhẹ giọng trách cứ.

“Huynh là ca của ta, còn không cho phép ta tùy hứng với huynh? Đối thành người khác, bản Quận chúa còn khinh thường quan tâm đến bọn họ đấy!” Ánh mắt Tiết U Nhiễm phảng phất như Tiết Kỳ Văn đang ở trong phúc mà không biết hưởng phúc.

“A... Vậy ta có phải nên đi miếu thấp hương cảm tạ Bồ tát phù hộ hay không?” Nhìn muội muội nhà mình đáng vẻ cao ngạo, Tiết Kỳ Văn thuận theo lời của nàng cười nói.

“Thấp hương thì không cần. Bản Quận chúa cho phép huynh tối nay hộ tống bản Quận chúa ra cửa.” Tiết U Nhiễm vẻ mặt “Ta cho huynh ân huệ lớn như

trời', thật đáng yêu.

“Nhờ Quận chúa để mắt đến tiểu nhân. Tiểu nhân cúc cung tận tụy, chết cũng không từ.” U Nhiễm còn chơi ngiên, Tiết Kỳ Văn phản xạ có điều kiện trả lời. Trong ngày thường chỉ cần U Nhiễm theo chân bọn họ bày ra dáng vẻ Quận chúa, bọn họ cũng sẽ tùy nàng, theo nàng..

“Đã như vậy, sau khi ăn xong bữa tối cùng nhau ra phủ, không được thất ước.” Tiết U Nhiễm nói xong cũng chạy, không cho Tiết Kỳ Văn có bất kỳ cơ hội đòi ý.

Đợi đến lúc Tiết Kỳ Văn suy nghĩ ra mình mới vừa đáp ứng cái gì, dở khóc dở cười. U Nhiễm này, bình thường ở chung một chỗ với bọn họ ăm ỉ đã quen, đã lần nào đem thâm ý trong lời nói tưởng thật? Không nghĩ đến hôm nay hần cư nhiên sợ ý bị muội muội nhà mình chụp bẫy.

Tiết U Nhiễm chưa từng nghĩ tới nay mình có thể đơn độc ra phủ. Kéo lên Tiết Kỳ Văn, cũng là bia đỡ đạn cùng bảo đảm tốt nhất. Có Tiểu Vương gia mở đường, Tiểu Quận chúa nàng còn sợ cái gì? Phụ vương và mẫu phi nhất định sẽ không tức giận. Hơn nữa, nàng cũng hy vọng có thể mượn cơ hội này để cho huynh trưởng đại nhân và Sở Ngốc tử quen biết nhau. Nếu như hai người bọn họ có thể kết làm tri kỷ, dĩ nhiên là không thể tốt hơn.

“Sở công tử? Thật là đúng dịp a!” Đông quẹo tây quẹo đi đến địa điểm ước hẹn, Tiết U Nhiễm cố ra vẻ kinh ngạc hô.

“Tiết công tử, Tiết tiểu thư.” Thời điểm U U nói nàng tìm huynh trưởng đại nhân nhà nàng giúp một tay, Sở Lăng Húc liền đoán được sẽ có một kết quả như vậy. Không nghĩ tới, thật đúng là như vậy.

“Sở đương gia, thật đúng là đúng dịp.” Không trách được U Nhiễm sống chết đem hần kéo về phía đường bên này, thì ra là đánh cái chủ ý này. Không phải là cho hần mở miệng mời Sở Lăng Húc cùng nhau ngắm Hoa đăng sao? Hần còn chưa lên tiếng? Xem U Nhiễm làm sao bây giờ?

“Ca.” Giật nhẹ tay áo của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm bắt mắt hô. Cũng đến nơi này, còn bày cái dáng vẻ gì?

“Tiết công tử và Tiết tiểu thư cũng chuẩn bị đi ngắm Hoa đăng sao? Không ngại cùng nhau chứ?” Nhìn bắt mắt trên mặt U U, Sở Lăng Húc mở miệng trước. Mặc dù không biết Tiết công tử đang đánh cái chủ ý gì, bắt quả Sở Lăng Húc có thể nhìn ra Tiết Kỳ Văn cũng không có giận U U.

“Nếu Sở đương gia đã mời, vậy thì cùng nhau đi!” U Nhiễm a, ca ca đây cũng là vì muốn tốt cho muội. Muội là cô nương gia, sao có thể để cho chúng ta mở miệng trước.

Thấy ca ca không có làm khó Sở Ngốc tử, trực tiếp đồng ý. Tiết U Nhiễm lập tức hiểu tính toán trong lòng ca ca mình, cười mà không nói nhìn Sở Lăng Húc. Ca ca sẽ không biết, đối với Sở Lăng Húc, người nào mở miệng trước cũng không quan trọng, mấu chốt là người nào chiếm được tim chàng trước. Một khi đã lấy được tim của chàng, nữ tử kia tuyệt đối là nữ tử hạnh phúc nhất trên đời này.

Tối nay Sở Lăng Húc là đi ra ngoài một mình, Tiết U Nhiễm và Tiết Kỳ Văn cũng không có mang người đi theo. Một nhóm ba người khoan thai đi trong chợ hoa, cũng rất có một phen ý vị. Vốn chỉ là vô ý tán gẫu, lại ngoài ý muốn trò chuyện với nhau thật vui. Chỉ chớp lát sau, Tiết Kỳ Văn từ xa lạ chuyển thành quen thuộc.

Nhìn hai nam tử xuất sắc bên cạnh trò chuyện với nhau, hoàn toàn không cho nàng cơ hội chen miệng. Tiết U Nhiễm cũng không có bất kỳ ý kiến nào, trong lòng ngược lại vui mừng không dứt. Có thể đơn độc ở chung với Sở Ngốc tử tất nhiên là chuyện tốt, nhưng là nàng càng muốn thấy Sở Ngốc tử và huynh trưởng của nàng ở chung hòa bình.

Hội Hoa đăng, nàng vốn cũng không có ý định cùng Sở Ngốc tử đơn độc gặp gỡ. Đây chỉ là nàng cấp cho Sở Ngốc tử và huynh trưởng đại nhân một cơ hội làm quen tốt mà thôi. Nàng vẫn rất hối tiếc bởi vì nàng, để cho kiếp trước huynh trưởng đại nhân và Sở Lăng Húc không có cách nào cời ra thù oán. Cho nên nàng mới muốn nhân cơ hội này kéo huynh trưởng nhà mình tới.

Một khắc đồng hồ sau, Tiết Kỳ Văn mượn cớ rời đi, chỉ chừa lại Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc đi dạo. Tối nay U Nhiễm biểu hiện không tệ, Sở Lăng Húc quả thật cũng được coi là một nhân tài. Tiết Kỳ Văn thức thời tiêu sái thông suốt. Nếu U Nhiễm thích, theo tâm ý của nàng thì có sao?

“Tiết U Nhiễm! Ngươi tại sao lại ở đây?” Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc đang tùy ý đi dạo, phía trước đột nhiên vang lên một giọng nữ bén nhọn.

Tần Thi Y? Tiết U Nhiễm chợt có loại dự cảm cực kỳ xấu. Theo tiếng la nhìn sang, quả nhiên, Tần Trạch Dật và Mạc Thần Viễn một trái một phải đứng ở bên cạnh Tần Thi Y. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, như vậy cũng có thể bị bọn họ đụng vào.

“Tiết U Nhiễm, ngươi không phải là thích ca ta sao? Sao lại cùng nam nhân khác hẹn hò ở nơi này?” Tần Thi Y khiển trách nhìn Tiết U Nhiễm. Nàng ta lại dám hồng hạnh vượt tường? Thật đúng là phản trời!

Sở Lăng Húc nghe vậy nhú mày, liếc Tần Thi Y một cái. Vị tiểu thư này thái độ ác liệt, nói chuyện cũng rất không nhìn hoàn cảnh. U U thích ca của nàng? Đây là ý gì? Cùng nam nhân khác hẹn hò? Lời như thế này là lời mà tiểu thư khuê các có giáo dưỡng nên nói sao?

“Ngũ tiểu thư, chuyện này sợ là không có quan hệ gì với ngươi đi!” Lời của Tần Thi Y chọc cho Tiết U Nhiễm cực kỳ tức giận, thốt ra một câu. Nếu như Sở Ngốc tử suy nghĩ nhiều, nàng nhất định sẽ không tha cho Tần Thi Y.

“Không có quan hệ? Vậy ngươi dám cùng ca ta nói như vậy hay không?” Kéo Tần Trạch Dật về mặt âm trầm ở một bên qua, Tần Thi Y dương dương đắc ý hô.

Tần Trạch Dật về mặt khó coi nhất từ trước đến nay. U Nhiễm và Sở Lăng Húc đơn độc xuất hiện ở trên đường cái? Đây là chuyện gì xảy ra? Hần thừa

nhận hẳn quả thật là có ý đồ đem U Nhiễm gả đến Sở gia. Nhưng khi nhìn đến hình ảnh chói mắt ở trước mặt này, trong lòng hẳn không có lý do nổi lên cảm giận ngút trời. Đoạn thời gian này, U Nhiễm đối với hẳn không còn là tình ý kéo dài như trước. Ngược lại là lạnh nhạt mà xa lánh, cung kính lễ độ tách rời hẳn ra khỏi những thứ hư tình giả ý kia. Nhân nhặt ở chung để cho hẳn mới lạ không dứt, cũng ngoài ý muốn dần dần thích ứng loại cảm giác này. Phụ hoàng và mẫu hậu cũng là ở chung như vậy. Sẽ không tràn ra quá nhiều tình cảm vô dụng, mà là bình yên vô sự chung sống hòa hợp.

Sau lại, lời của Thần Viễn nhắc nhở hẳn, để cho hẳn lần nữa thấy rõ bộ mặt thật của U Nhiễm. Thì ra là chẳng biết từ lúc nào, tình ý của nàng dành cho hẳn, đã sớm không còn tồn tại nữa. Tần Trạch Dật vốn cho là mình sẽ cao hứng, Bỏ rơi phiền toái Tiết U Nhiễm này, hẳn có thể tùy ý cười bất kỳ nữ tử nào mà hẳn thích. Nhưng là ở một khắc phát hiện ra Tiết U Nhiễm đã không còn thương hẳn kia, tim của hẳn hung hăng co rút. Cái loại cảm giác mất mát đó làm hẳn bất ngờ. Mà giờ khắc này, chân chính nhìn thấy U Nhiễm vẻ mặt tươi cười đứng chung một chỗ với nam tử khác, hẳn không cách nào tiếp nhận. Hẳn không cho, tuyệt không cho phép U Nhiễm cười với nam tử khác. Rõ ràng đó là tất cả từng dành riêng cho hẳn..

“Trạch Dật? Các người cũng tới xem Hoa đăng? Thật đúng là đúng dịp! Mọi người như vậy cũng có thể đụng phải.” Tiết Kỳ Văn không biết từ đâu xông ra, đem Hoa đăng đang cầm trong tay đưa cho Tiết U Nhiễm.

“Kỳ Văn, người mang U Nhiễm ra ngoài?” Nhìn thấy Tiết Kỳ Văn, vẻ mặt âm trầm của Tần Trạch Dật có chút hòa hoãn, nhưng vẫn hết sức khó coi. Mặc dù như thế, nhưng vừa nghĩ đến hình ảnh Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc đứng chung một chỗ vừa rồi, hẳn liền cực kỳ không vui.

“Đúng vậy a! Người biết tình tình U Nhiễm mà. Nó làm âm ỉ muốn ta đem nó đi xem Hoa đăng. Không có cách nào, ta liền mang nó đi ra. Đây không, mới vừa lại là hết vừa ý cái Hoa đăng này. Ta không thể không đi mua cho nó. Nếu không, nó còn không nháo ngất trời?” Nghiêm trang nói dối, Tiết Kỳ Văn bảo vệ muội muội. Trạch Dật không phải là không thích U Nhiễm sao? Biểu hiện lúc này của Tần Trạch Dật làm cho Tiết Kỳ Văn khó hiểu. Cũng chỉ là nhìn thấy U Nhiễm đứng chung một chỗ với nam tử khác mà thôi, cần gì phải làm ra một bộ dáng người trong lòng hồng hạnh ra tường? Chẳng lẽ, chẳng lẽ? Trong đầu Tiết Kỳ Văn thoáng qua một ý niệm trước đây tuyệt đối không thể, lúc này lại là chuyện đương nhiên. Trong lòng Trạch Dật cũng là có U Nhiễm sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Vậy Sở đương gia?” Có chút hoài nghi nhìn Sở Lăng Húc, bên trong lời của Tần Trạch Dật mang theo mưa gió muốn tới nguy hiểm, thật ra thì trong lòng của hẳn cũng mâu thuẫn không dứt: không phải là đã sớm tính toán đem U Nhiễm gả vào Sở gia sao? Chuyện bây giờ đã phát triển theo dự đoán của mình, mình tại sao lại không tỉnh nguyện chứ?

“Giống như các người, vô tình gặp được mà thôi.” Cảm giác được Tần Trạch Dật chất vấn, Tiết Kỳ Văn càng thêm trấn định. Hẳn chỉ nghĩ rằng sau khi Tần Trạch Dật phát giác ra U Nhiễm thay lòng, lòng tự tôn của Thái tử hẳn không chịu được xúc phạm mà bị kích thích nổi lên ham muốn chinh phục. không nghĩ tới Tần Trạch Dật thật sự thích U Nhiễm, nên làm cái gì bây giờ? Trước mắt, phiền toái thật sự đã tới. Trạch Dật rốt cuộc có thích U Nhiễm hay không tạm thời không nói, trước mắt Trạch Dật đang giận dữ là thật. U Nhiễm và Sở Lăng Húc, U Nhiễm và Trạch Dật, thật sự là vấn đề nan giải a!

“La thế này phải không? Vậy thì thật là khéo.” Nhìn Tiết U Nhiễm không nói câu nào, khi nói đến từ ‘khéo’ giọng nói của Tần Trạch Dật đặc biệt nặng.

“Ừ, rất khéo. Nếu trùng hợp như thế, không bằng mọi người cùng nhau đi dạo đi! Tối nay Hoa đăng rất đẹp đó!” Cố làm ra vẻ nghe không hiểu thâm ý trong câu nói của Tần Trạch Dật, Tiết Kỳ Văn cười để nghị. Tình hình quá khẩn trương, nhất định phải dịu xuống mới được. Chuyện một khi nói mở ra, với ai cũng không có lợi. Hẳn đoán không ra ý định của Tần Trạch Dật, lặp đi lặp lại như vậy đối với U Nhiễm, bây giờ không công bằng. Nghĩ tới đây, Tiết Kỳ Văn càng thêm quyết tâm đứng ở bên phía muội muội.

Từ đầu đến cuối, Tiết U Nhiễm cũng không mở miệng. Dưới tình huống như thế nàng nói gì cũng đều không đúng, còn không bằng để cho huynh trưởng đại nhân ra mặt giải quyết tất cả mọi chuyện. Trên mặt như không có gì xảy ra, trong bụng cũng là ngàn chuyển trăm chuyển: nàng vẫn còn liều lĩnh. Mấy ngày nay xuôi gió xuôi nước, để cho nàng lầm tưởng rằng ông trời vẫn sẽ chiều cố mình. sự thật chứng minh, vị sau này là Chân long thiên tử chân chính mới chính là con cưng của trời. Duy nhất đáng để ăn mừng chính là, huynh trưởng hồ ly của mình kịp thời xuất hiện.

“Cùng nhau? Chúng ta là loại thân phận nào, còn hẳn lại là loại thân phận nào? Người khác nguyên ý tự hạ thân phận cùng dân chúng bình thường đứng chung một chỗ, nhưng bốn tiểu thư sẽ không.” thật vất vả mới có cơ hội để chen ép Tiết U Nhiễm, Tần Thi Y tất nhiên sẽ không bỏ qua. Bất kể có phải là hẹn hò hay không, Tiết U Nhiễm đơn độc ở chung một chỗ với nam tử khác là sự thật. Như vậy nàng ta sao có thể gả cho Thái tử ca ca làm Thái tử phi Tuyên Quốc?

Trái tim Sở Lăng Húc hơi chậm lại. Thân phận khác biệt sao? đã sớm biết U Nhiễm nhất định là tiểu thư quan gia, trong lòng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng. không phải là chưa từng nghĩ tới sẽ khó khăn nặng nề, lại không ngờ tới sẽ ở trên đường cái mặc cho người làm nhục như vậy.

Thấy Tần Thi Y lại dám làm nhục phụ quân của mình. Tiết U Nhiễm thiếu chút nữa là không nhịn được phản kích lại Tần Thi Y. Cũng may ở một khắc cuối cùng lý trí đã thắng tình cảm, Tiết U Nhiễm muốn mở miệng phản kích bị cổ nén xuống. Hôm nay không khéo đã bị bại lộ, cũng không phải là không có đường rẽ cho nàng sống lại. một khi phản kích, vậy thì thật sẽ chứng minh nàng và Sở Lăng Húc có quan hệ không tầm thường. Phải nhin, nhất định phải nhin!

Tần Trạch Dật rõ ràng muốn lôi kéo Sở Lăng Húc, trước cũng vẫn lấy lễ đối đãi với Sở Lăng Húc. Lúc này thế nhưng mặc cho Tần Thi Y bày ra bộ dáng công chúa tôn sư cũng không ngăn cản. Chỉ có một giải thích: hẳn là cố ý làm vậy, muốn mượn miệng của Tần Thi Y làm nhục Sở Lăng Húc. Sợ là muốn nhìn phản ứng của huynh trưởng đại nhân nhà mình, hoặc có lẽ là muốn xem phản ứng của nàng đi!

“Ca, chúng ta vẫn nên đi thôi! Tránh cho gây thân phận còn không tự biết, bằng không lại làm trò cười cho người ta.” Thấy Tiết U Nhiễm không đáp lời, Tần Thi Y đắc ý quay đầu về phía Tần Trạch Dật nói. Chỉ dựa vào biểu hiện mới vừa rồi của Tiết U Nhiễm, nàng ta cũng không xứng làm chủ Đông cung!

một bàn tay nắm chặt Hoa đăng huynh trưởng đại nhân đưa tới, một tay khác nắm chặt thành quả đấm. Móng tay thật dài hung hăng khảm vào da thịt, chút đau đớn tràn ngập tới đáy lòng. Tần Thi Y, không nghĩ tới ta và người triết để kết thành thù lại không phải vì Mạc Thần Viễn, mà là vì phụ quân nhà ta.

không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa. Nếu như Tần Trạch Dật muốn chụp tội danh cho nàng, cho dù nàng không nói lời nào cũng là có tội. Huống chi Tần Thi Y làm nhục Sở Lăng Húc đồng thời lại cấp khó chịu cho nàng. Lấy tính tình ngạo mạn của nàng, lấy quan hệ ác liệt từ trước đến nay của nàng và Tần Thi Y, nàng không phản kích mới là khác thường. Với tính cách âm trầm bất định, trời sinh tính đa nghi của Tần Trạch Dật, sự trầm mặc của nàng sẽ làm cho Tần Trạch Dật nghĩ rằng nàng vì làm chuyện đuối lý mà chột dạ, nàng phản kích sẽ làm cho Tần Trạch Dật nghĩ rằng nàng đang bảo vệ Sở Lăng Húc. Dù sao đều bị Tần Trạch Dật hoài nghi, trước phun lửa giận trong lòng ra rồi nói tiếp.

Lạnh lẽo trong mắt không ngừng tăng lên, Tiết U Nhiễm lạnh lùng châm chọc nói: “Nếu Ngũ tiểu thư để ý thân phận tôn quý của mình như vậy, sao không dâng hoàng ở trong nhà, vĩnh viễn không ra khỏi cửa? Bên ngoài vẫn còn nhiều bình dân bách tính, sợ là đi ở một con phố khác cũng sẽ làm nhục thân phận cao quý kia của ngài. Nhưng là vào lúc này, qua lại bên cạnh ngài đều là bình dân bách tính, ngài xác định không có đánh gãy thân phận của mình?”

“Tiết U Nhiễm, ngươi lại dám nói chuyện với ta như vậy?” Bị Tiết U Nhiễm thanh âm lạnh lạnh chọc giận, Tần Thi Y giận đến gợn chân. Lần trước ở Hoàng cung, Tiết U Nhiễm không dám cùng nàng nổi lên tranh chấp. Nàng còn tưởng rằng Tiết U Nhiễm đã học được nhẫn nhịn, muốn lấy lòng nàng, không nghĩ tới nàng ta vẫn còn tính tình làm người ghét.

“Tuy nói là vô tình gặp được, nhưng là chúng ta dường như không quá thích hợp để cùng đường đi ngắm Hoa đăng. Vẫn là đường ai nấy đi cho thỏa đáng.” không để ý tới Tần Thi Y kêu gào, Tiết U Nhiễm quay đầu đi thẳng. Nàng không dám nhìn Sở Lăng Húc, sợ bị Tần Trạch Dật nhìn ra đầu mối. Càng không muốn nhìn Tần Trạch Dật, nàng không dám suy đoán lúc này Tần Trạch Dật rốt cuộc nghĩ gì về quan hệ của nàng và Sở Lăng Húc. Vẫn là trước tránh né đi! Nàng cần tìm một nơi yên lặng để suy nghĩ kỹ càng, kế tiếp nên đối mặt với Tần Trạch Dật thế nào để không lệch khỏi quỹ đạo tính toán mà mình đã sớm định ra?

Mất thấy Tiết U Nhiễm rời đi, Sở Lăng Húc nhắc chân đuổi theo. Sau khi đi mấy bước, chợt dừng lại. Quay đầu, ôn hòa nói với Tần Thi Y đang xanh mặt: “Vị tiểu thư này thân phận tôn quý, tự nhiên là tôn quý khắp nơi. Mặc xiêm áo của Sở y phường nhà ta, khó tránh khỏi cũng sẽ làm nhục thân phận của tiểu thư.”

“Ngươi...” Chỉ vào Sở Lăng Húc, Tần Thi Y á khẩu không trả lời được. trên người nàng quả thật là mặc xiêm áo của Sở y phường. Xiêm áo của Sở y phường đủ hoa lệ, đủ để chương hiển thân phận của nàng. Bởi vì quá mức được lòng nàng, cho nên nàng hết sức thích. Trừ cung trang ra, trong tầm cung của nàng có rất nhiều xiêm áo của Sở y phường. Ai ngờ nam tử bình dân nàng muốn xem thường này lại là chủ của Sở y phường, quả thật là tức chết nàng.

“Biểu ca, chúng ta vẫn tiếp tục đi dạo, hay là đi trở về phủ a?” Nhìn bóng lưng một trước một sau của Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc, thanh âm của Mạc Thần Viễn nghe không ra bất kỳ tâm tình nào. Bàn tay dưới tay áo bị nắm chặt đến chảy máu sao? Nàng không đau sao?

“Mặc ca ca, sớm như vậy đã trở về? Thi Y còn muốn nhìn Hoa đăng...” thật vất vả mới xin được Thái tử ca ca giúp mình đem Mạc ca ca hẹn ra ngoài, nàng không muốn trở về cung sớm như vậy. Khó được cùng Mạc ca ca ngắm Hoa đăng.

“Hồi cung”. Thô lỗ cắt đứt lời của Tần Thi Y, Tần Trạch Dật sau khi bỏ lại hai chữ liền xoay người rời đi. không để ý đến Tiết Kỳ Văn muốn nói lại thôi, cũng hoàn toàn không để ý tới Tần Thi Y không tình nguyện và lưu luyến không rời.

“Kỳ Văn, vậy chúng ta trở về trước. Ngươi vẫn là nhanh chóng đuổi theo U Nhiễm đi! Nàng hình như tức giận không nhẹ đâu.” Chỉ chỉ Tiết U Nhiễm đã đi xa, Mạc Thần Viễn cười nhạt nói. Tiết U Nhiễm và Sở đương gia đó thật sự là một chút quan hệ cũng không có? cô nam quả nữ, cần phải nhiều kiêng dè mới phải.

“Tốt. Vậy ta đi tìm U Nhiễm. Các ngươi trên đường trở về cẩn thận.” không thể để cho Mạc Thần Viễn suy nghĩ nhiều, Tiết Kỳ Văn vội vàng đuổi theo. Tần Trạch Dật, Mạc Thần Viễn, người am hiểu mưu kế không thể coi thường a!

“Mặc ca ca, huynh sao lại gọi Tiết U Nhiễm thân mật như vậy? Hai người rất quen sao?” Nghe được cách Mạc Thần Viễn gọi Tiết U Nhiễm, Tần Thi Y đang trầm tư không thể tiếp tục ở chung với Mạc Thần Viễn lập tức chất vấn.

“Ta và U Nhiễm khi còn bé đã quen biết.” Đơn giản cho ra một câu giải thích, Mạc Thần Viễn xoay người đi về phía Tần Trạch Dật. Cố ý không chỉ rõ là vì liên quan đến Thái Tử ca ca, hẳn mới quen biết với Tiết U Nhiễm. Mà bọn họ quen biết cũng chỉ là vì tranh giành Thái tử ca ca mà thôi. trên mặt Mạc Thần Viễn chợt lóe lên một nụ cười tà mị, rất nhanh rồi biến mất giống như chưa từng xuất hiện qua. Nếu U Nhiễm và Tần Thi Y đã bất hòa, nhiều thêm một cây đuốc cũng không sao đi!

Cái gì? Khi còn bé đã quen biết? Tiết U Nhiễm, ngươi không biết xấu hổ! Ngươi đánh chủ ý lên Thái tử ca ca coi như xong, còn dám câu dẫn Mạc ca ca của ta? Tần Thi Y ta thề không đội trời chung với ngươi! Ngươi chờ cho ta, lần sau lúc gặp mặt, ta tuyệt sẽ không khách khí với ngươi. Khuôn mặt

xinh đẹp của Tần Thi Y bởi vì cừu hận mà vụn vụn, giận dữ đi ở sau lưng Mạc Thần Viễn. [đến phục bà Tần Thi Y nào ngăn này.]

“U U, tức giận thương thân.” Quẹo vào một góc không người nào chú ý, Sở Lăng Húc kéo Tiết U Nhiễm trấn an nói.

Vốn là đang tức giận khó có thể bình tĩnh lại, bị Sở Lăng Húc lôi kéo, Tiết U Nhiễm dừng bước lại. Cũng không nói, ủy khuất nhìn chăm chăm Sở Lăng Húc. Nàng ghét Tần Trạch Dật, nàng ghét Tần Thi Y...

“Đưa tay cho ta.” Lúc trước đã phát hiện ra U U giận đến thân thể phát run, hiện tại nhìn lên, quả nhiên đúng như dự đoán. Nhìn bàn tay bị rỉ máu của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc đau lòng không dứt. không nhìn được bật thốt lên câu trách cứ. “Sao lại xuống tay nặng như vậy?”

“Ai bảo Tần Thi Y vũ nhục chàng như vậy? Ta quá tức giận thôi!” Mặc cho Sở Lăng Húc nhẹ nhàng thôi tay cho mình, Tiết U Nhiễm ủy khuất làm nũng nói.

“Tức giận thế nào đi nữa cũng không được làm tay mình bị thương. Sau này không cho lại làm cái chuyện người thân đau kẻ thù mừng này nữa!” Nắm tay Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc nghiêm túc ra lệnh.

“Ừ. Ta và Tần Thi Y bất hòa cũng không phải ngày một ngày hai, cùng lắm thì lần tới trả lại là được.” Ngoan ngoãn gật đầu một cái, Tiết U Nhiễm vẽ mặt hào hứng reo lên.

“không thể làm việc lỗ mãng! Vị Tần tiểu thư kia gia thế hiển hách hơn so với nàng, nàng quá mức bộc lộ tài năng ngược lại không phải là chuyện tốt. Trước ta đã nói với nàng thế nào? Đối đãi với vị Quý tiểu thư kia như thế nào, thì đối đãi với vị Tần tiểu thư này giống như thế. Gây thù hằn quá nhiều, tóm lại không phải là chuyện tốt.” Nghe thấy Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc cong lên ngón tay, gõ đầu Tiết U Nhiễm một cái. U U thật đúng là nhiều kẻ thù, aiz!

“Cũng phải. Tần Thi Y lợi hại hơn so với Quý Như Nhã, vừa vui vẻ vừa mang thù. Ta sau này cũng không muốn gặp mặt nàng ta.” Nghĩ đến thân phận công chúa của Tần Thi Y, Tiết U Nhiễm thu hồi lời vừa nói. Giận dữ với ai đều có thể nhưng không thể giận dữ với người Hoàng gia, nếu không thua thiệt nhất định là mình.

“Như vậy mới đúng. Tần tiểu thư cũng tốt, Quý tiểu thư cũng tốt, các nàng ta như thế nào nàng không cần để ý tới. Nàng chỉ cần tránh xa phiền toái, trôi qua tốt cuộc sống của chính mình là được rồi.” Dịu dàng nhìn Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc nói.

“Sở ngọc tử, chàng thấy vị Tần công tử kia thế nào?” Hỏi ra những lời này, trong lòng Tiết U Nhiễm có chút thấp thòm bất an. Lời của Tần Thi Y khẳng định là Sở ngọc tử cũng nghe được, chính là không biết chàng cảm thấy thế nào.

* Lời của tác giả: thật ra thì, thỉnh thoảng rất muốn nói: Tần Thi Y, đem y phục trên người người cởi ra! Được rồi, thỉnh thoảng không được bình tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

“Là một nhân vật phiền toái! không phải vạn bất đắc dĩ, tốt nhất không cản trở thành địch.” không chút suy nghĩ, Sở Lăng Húc trực tiếp cho ra câu trả lời.

“Ta biết hẳn rất nguy hiểm, cũng không có dự định cùng hắn trở thành kẻ địch. Nhưng là ta tránh không thoát, làm sao bây giờ?” Ngược đầu lên, Tiết U Nhiễm nhìn về phía Sở Lăng Húc nhờ giúp đỡ. Mặc dù biết Sở Lăng Húc không rõ chân tướng của sự tình, không thể nào hốt thuốc đúng bệnh. Nhưng nàng vẫn muốn hỏi chàng. Từ lần trước ở Khách Duyệt lâu Sở Lăng Húc dạy nàng sau này đối đãi với Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam như thế nào, lúc lần nữa gặp gỡ phiền toái nàng bắt đầu theo bản năng nhờ hắn giúp đỡ.

Bị ánh mắt hàm chứa hi vọng của Tiết U Nhiễm nhìn chăm chú, Sở Lăng Húc vươn tay khẽ vuốt sợi tóc của Tiết U Nhiễm: “Bí quyết buôn bán, học được là dưới tình thế bất lợi tìm kiếm con đường sống sót có lợi nhất đối với mình. không tránh thoát cũng chỉ có thể dùng cảm đối mặt. Chính diện chống lại cũng không có nghĩa là nàng nhất định phải chiến đấu hăng hái một mình. Thời điểm bản thân không đủ lực để chống lại, phải học được cách mượn ngoại lực. Ví dụ như huynh trưởng đại nhân của nàng. Còn có, vị Tần công tử không chịu được người phản kháng kia. Phương pháp trái ngược, hẳn ghét nhất loại người nào, nàng phải chính là loại người đó. Hiểu không?”

“Tìm huynh trưởng đại nhân giúp một tay ta hiểu. Nhưng là Tần Trạch Dật ghét nhất là loại người như ta a! Ta còn có thể làm sao? hẳn trước kia cả con mắt cũng không thèm nhìn ta một cái.” Tiết U Nhiễm thật rất bất đắc dĩ. Nàng chính là loại người mà Tần Trạch Dật ghét nhất, nhưng bất hạnh vẫn là khơi dậy lửa giận của hắn.

Vị Tần công tử kia cả con mắt cũng không nhìn U U? Sở Lăng Húc đối với điểm này hết sức hoài nghi. Mới vừa vị Tần công tử kia biểu hiện rõ ràng là bộ dáng ghen tỵ trong con giận dữ, sao có thể ghét U U? nói là thích, cũng không quá đáng. không định nói rõ cho U U hiểu lắm trong chuyện này, Sở Lăng Húc cười nói: “hắn ghét nàng, nàng cứ tiếp tục để hắn ghét. Bây giờ không được, hắn thích người nào, liền đem người đó đẩy tới trước mặt hắn.”

“Tiết Tâm Lam! hán thích Tiết Tâm Lam. Ta trở về sẽ bắt tay thân thiện với Tiết Tâm Lam” Kéo lên Tiết Tâm Lam, huynh trưởng đại nhân đã từng nói với nàng, không nghĩ tới Sở Lăng Húc cũng sẽ có cái nhìn này. Xem ra, tất cả đều phải dựa vào Tiết Tâm Lam

Ách... thật đúng là có người thích a! Sở Lăng Húc có chút kinh ngạc. U U xác định là nàng không có cảm giác lắm? Ngay sau đó buồn cười nói: “Cái người muội muội chọc người thương đó của nàng? Nàng không sợ nàng ta ngáng chân mình?”

“Đúng vậy, chính là nàng ta. Nhu nhược chọc người thương là trái tim của vị Tần công tử kia. Ngáng chân? Cũng không đến mức. Ta giật dây bắc cầu cho bọn họ, giúp nàng ta được toại nguyện. Nàng cảm ta kích ta còn không kịp nữa là!” Tiết U Nhiễm cười rất đắc ý. Bất kể nói thế nào, trước đem Tiết Tâm Lam đẩy ra làm bia đỡ đạn. Những thứ khác chỉ có thể thấy chiều phá chiều, đi từng bước nhìn từng bước.

“U U, mọi sự cẩn thận thì tốt hơn, không có chuyện gì là tuyệt đối. Tần công tử không dễ ứng phó giống như trong suy nghĩ của nàng đâu. một khi không cẩn thận, nàng sẽ dẫn lửa thiêu thân. Cho dù hán thích muội muội đó của nàng, nàng cũng không thể làm quá rõ ràng. Như vậy chỉ biết làm người khác càng thêm chú ý, ngược lại sẽ đem nàng bại lộ ra ngoài. không dấu vết thấm vào, sẽ có hiệu quả không ngờ được.” Sợ U U lộ liễu đưa đến vị Tần công tử kia nghi ngờ, Sở Lăng Húc không yên lòng dặn dò.

“Ừ. Ta sẽ cẩn thận, tuyệt không để cho hán phát hiện.” Cảm nhận được Sở Lăng Húc lo lắng, Tiết U Nhiễm thề son sắt nói.

Kéo qua Tiết U Nhiễm ôm lấy, Sở Lăng Húc cúi đầu ở bên tai nàng êm ái nói: “U U, thật xin lỗi/ không có cách nào giúp nàng ngăn trở các loại phiền toái, chỉ có thể mặc cho nàng một mình đối mặt.”

Đột nhiên bị Sở Lăng Húc ôm lấy, Tiết U Nhiễm sững sốt. Bên tai truyền đến giọng nam trầm thấp để cho nàng trên mặt hiện lên nụ cười, nũng nịu trả lời: “Mới sẽ không! Chẳng dạy ta rất nhiều biện pháp đối phó bọn họ. Còn dư lại, tự ta có thể xử lý. Bây giờ không được, không phải là còn có huynh trưởng đại nhân của ta ở sao! không cần phải lo lắng.”

Nghe được lời của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc không có tiếp tục mở miệng. Thời điểm lần đầu tiên ở trong phòng bao của Khách Duyệt lâu nhìn thấy vị Tần công tử và Tiết công tử, hán cũng biết hai người này tuyệt đối không phải người bình thường. Cho dù trò chuyện với nhau rất vui, nhưng bọn họ vẫn không báo tên đầy đủ. không cách nào thẳng thắn tương đãi, hán tất nhiên không muốn tiếp xúc nhiều với bọn họ.

Vậy mà, ngoài ý muốn xuất hiện một Tiết U Nhiễm, không phải là chưa từng hoài nghi Tiết U Nhiễm xuất hiện có phải là cố ý lâm vào hay không, lại thủy chung tin chắc rằng kiều ngạo giống như nàng không thể nào lòng mang quỷ kế. Bởi vì không cách nào tự kiểm chế yêu, cho nên hán cam tâm tình nguyện thần phục nàng. Tội nay tất cả mặc dù nguy cơ tứ phía, nhưng cũng để cho hán càng thêm khẳng định U U xuất hiện và vị Tần công tử kia không có chút liên quan nào. Biết điểm này, đã đủ.

Cảm nhận được giai nhân trong ngực toàn tâm tín nhiệm, hoa anh túc vẫn ngủ say trong lòng Sở Lăng Húc chợt nở rộ vạn phần sáng lạn. Nếu U U đã đánh thức âm u vẫn ẩn núp trong lòng hán, thì nhất định phải chịu trách nhiệm với hán. Cho dù U U hối hận, hán cũng tuyệt sẽ không buông tay.

Ẩn ở một bên Tiết Kỳ Văn yên lặng nhìn chăm chú vào muội muội nhà mình bị nam tử khác ôm lấy nhưng không có tiến lên ngăn cản. U Nhiễm, đây thích là nguyên nhân muội thích hán đi! rõ ràng là cái gì cũng không biết, lại có thể phân tích đạo lý rõ ràng, những điểm mấu chốt, hán không hỏi gia thế của muội, cũng không chất vấn quan hệ của muội và Tần Trạch Dật, không có lý do tin tưởng mỗi câu nói của muội, không chút nào cất giữ giúp muội suy nghĩ biện pháp giải quyết. Cuối cùng bởi vì không có cách nào đích thân bảo vệ muội mà cảm thấy áy náy...

Có thể tìm được phu quân như vậy, hán tự nhiên cao hứng thay muội muội nhà mình. Nhưng là, cao hứng đồng thời, lo lắng đi cùng mà đến ngược lại càng sâu. Nếu như bọn họ không có cách nào bỏ đi ý định của Tần Trạch Dật đối với U Nhiễm, như vậy U Nhiễm và Sở Lăng Húc nên làm thế nào bây giờ? Lầy tính tình của U Nhiễm, tuyệt sẽ không ủy khuất cầu toàn, nghe theo an bài. Đến lúc đó, con bé nhất định sẽ thà làm ngọc vỡ đi? Còn có Sở Lăng Húc, vị Sở gia đương gia này nhìn như ôn hòa kỳ thực xa cách. Trực giác nói cho Tiết Kỳ Văn, Sở Lăng Húc sẽ không từ bỏ ý đồ. Sở gia vừa động, sẽ mang đến bao nhiêu rung chuyển cho Tuyên quốc thì không cách nào lường được. Nên tảng lập quốc không thể động, Sở gia càng không thể động!

Nghĩ tới đây, trong mắt Tiết Kỳ Văn lóe lên một tia ngoan tuyệt. U Nhiễm, là lúc muội nên nhẫn nhịn! Vô luận như thế nào, ca ca nhất định sẽ giúp muội thoát khỏi Tần Trạch Dật. Vị tiểu Hầu gia kia ánh mắt nhìn U Nhiễm cũng không đúng. Phấn chuyên chú ẩn núp trong chỗ sâu, nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện ra được. Mới vừa nếu không phải Mạc Thần Viễn nhìn chăm chăm vào tay U Nhiễm, vị tiểu Hầu gia kia trong mắt như có như không quan tâm cũng sẽ không sợ ý bị hán phát hiện. không được, hai người này đều phải cách xa!

Sau khi cùng Sở Lăng Húc tách ra, Tiết Kỳ Văn và Tiết U Nhiễm sóng vai đi trở về Tiết Vương phủ. Dọc theo đường đi, hai người cũng không có nói chuyện, yên lặng suy nghĩ tính toán của mình. Cho đến khi Tiết Vương phủ xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người, Tiết Kỳ Văn chợt mở miệng gọi lại Tiết U Nhiễm

“U Nhiễm, muội muốn gả cho Sở Lăng Húc sao?” Tiết Kỳ Văn trước muốn biết rõ ý tưởng của muội muội.

“Ca. Huynh...” Giống như một đạo sét đánh vào trái tim, Tiết U Nhiễm mờ mịt không biết làm sao. Nàng biểu hiện có rõ ràng như vậy sao? Huynh trưởng đại nhân nhà mình sao cái gì cũng đã biết?

“U Nhiễm, nói cho ca ca, muội muốn rút cuộc là người nào? Có phải Sở Lăng Húc hay không?” Hai tay nắm chặt hai vai của Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn sắc mặt ngưng trọng trước nay chưa từng có.

“Dạ! Sở Lăng Húc chính là phu quân cả đời này ta muốn cùng nhau. không phải quân không lấy chồng!” không có xấu hổ, không có qua loa tắc trách, Tiết U Nhiễm tình táo nói ra tâm ý. Trước mặt chính là huynh trưởng luôn thương yêu nàng, là huynh trưởng sẽ vì nàng che gió che mưa, là huynh trưởng có thể thẳng thắn nói rõ tâm ý... Nàng không muốn lừa gạt hán, càng không muốn lừa gạt hán.

“đã như vậy, kế tiếp nên làm như thế nào, muội cũng rõ ràng hơn so với ai khác. Thái tử điện hạ lửa giận và hiểu lầm, muội nhất định phải làm xong toàn bộ chuẩn bị đi nghênh đón tất cả có thể. Tuyệt không thể để cho hấn phát hiện ra tâm ý của muội đối với Sở Lăng Húc, một chút xú cũng không được!” Tiết Kỳ Văn thanh âm trầm thấp mà thông thả, mang theo bất đắc dĩ cùng kiên quyết. hấn không có năng lực che trở cho muội muội tùy ý làm bậy, chỉ có thể để cho U Nhiễm ủy khuất cầu toàn.

“Lấy tính tình của Tần Trạch Dật, hấn nhất định sẽ hoài nghi. Ta một chút nắm chắc cũng không có.” Cúi đầu, giọng nói của Tiết U Nhiễm lộ ra bi thương không cách nào nói rõ. Đem Tiết Tâm Lam đẩy ra, liền thật có thể ổn định Tần Trạch Dật sao? Nếu không thể, lại nên làm cái gì bây giờ? Đạo thánh chỉ ràng tha thiết ước mơ, còn có thể lấy được hay sao? một nửa tháng, chỉ còn dư lại không tới một tháng, nàng lại không cẩn thận để phạm vào lỗi lớn như vậy.

Niềm tin từ trước đến nay của Tiết U Nhiễm vào một khắc ở tối nay đọng vào Tần Trạch Dật kia bắt đầu dao động. Trước kia nàng đã từng hi vọng xa vời rằng Tần Trạch Dật nếu không thích nàng, có lẽ cũng sẽ không để ý nàng ở cùng một chỗ với ai. Nhưng là, vào lúc vừa rồi, biểu hiện của Tần Trạch Dật đã đánh nát ảo tưởng nhỏ nhoi ở đáy lòng nàng. Cho dù cố ý không nhìn tới vẻ mặt của Tần Trạch Dật, nhưng là ánh mắt sắc bén rơi vào trên người nàng giống như muốn đốt cháy nàng, không chấp nhận được nàng bỏ qua.

Tần Trạch Dật, cái người Thái tử cường thế mà bá đạo. Từ lúc nào, hấn từ chỗ luôn luôn chán ghét nàng nổi lên ý muốn đoạt lấy đây? Tiết U Nhiễm không biết đáp án, cũng không muốn biết. Nàng bây giờ chỉ muốn thoát khỏi tầm mắt của Tần Trạch Dật, yên bình trôi qua cuộc sống của mình. Tuy rằng không gọn sóng hoảng sợ, lại thực tế an tâm.

“không có nắm chắc cũng nhất định phải toán lực ứng phó. U Nhiễm, muội phải làm bây giờ chính là phải biến trở về thành Tiết U Nhiễm trước đây coi Thái tử điện hạ như mạng. Chẳng những muốn cho Thái tử điện hạ tin trong lòng của muội vĩnh viễn chỉ có một mình hấn, chính là trong lòng muội cũng nhất định phải nhận định mình chỉ thích Tần Trạch Dật. Nếu muốn lừa gạt Tần Trạch Dật, đầu tiên nhất định phải lừa gạt chính mình. Nếu không, tất cả đều là phí công.” U Nhiễm sẽ không nịnh nọt, sẽ không a dua nịnh hót, sẽ không giả dối lừa gạt... Nhưng là, nàng bây giờ nhất định phải trong một đêm học được che giấu tâm ý của mình như thế nào.

Chỉ cần trở về thành Tiết U Nhiễm thích Tần Trạch Dật, U Nhiễm nhất định có thể lần nữa để cho Tần Trạch Dật tránh nàng như tránh xà. Chỉ có Tần Trạch Dật mất đi chủ ý đối với U Nhiễm, U Nhiễm mới có thể gả vào Sở gia. Đến lúc đó, hấn có thể nắm chắc thuyết phục phụ vương và mẫu phi đáp ứng hôn sự này. Chỉ cần Thái tử điện hạ tránh, chỉ cần Thái tử điện hạ ngầm cho phép, chỉ cần Thái tử điện hạ buông tay...

"không thể nào, ta không làm được. Hơn một tháng này, ta dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân mới có thể miễn cưỡng ngồi xuống với Tần Trạch Dật bình an vô sự cho đến hôm nay. Muốn ta lại biến trở về thành Tiết U Nhiễm ngốc nghếch chỉ thích một mình hấn, ta căn bản không có biện pháp làm được." Nàng có thể bỏ qua sự hiện hữu của hấn, có thể giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra bình tĩnh ở chung, nhưng không có cách nào để cho mình biến trở về thành Tiết U Nhiễm toàn tâm toàn ý chỉ muốn hấn. Kiểu ngạo của nàng, tự ái của nàng, tâm ý của nàng, đều không cho phép nàng làm vậy.

"Muội nhất định phải làm vậy! không làm được cũng phải làm! Chỉ khi trong lòng muội cũng chưa từng có Sở Lăng Húc tồn tại. Muội nhất định phải quên Sở Lăng Húc!" không phải là không biết U Nhiễm kiên trì một khi yêu liền tuyệt đối không buông tha, cũng không phải là không biết U Nhiễm kiêu ngạo một khi buông tha cho liền tuyệt đối không quay đầu lại. Nhưng là, vì hạnh phúc sau này của mình, U Nhiễm nhất định phải làm được.

"Quên Sở Lăng Húc? Làm sao có thể?" Tiết U Nhiễm tự lẩm bẩm, không dám tin nhìn Tiết Kỳ Văn. Nàng có thể ở trước mặt Tần Trạch Dật giả bộ như mình không thích Sở Lăng Húc, nhưng lại không cách nào thuyết phục trái tim của mình quên Sở Lăng Húc. Đó là tín nhiệm duy nhất giúp đỡ nàng vượt qua ba năm cuộc sống làm quý hôn u ám và sợ hãi, nàng làm sao có thể coi như chẳng chưa từng tồn tại?

"Có thể! Nhất định có thể! Chặt đứt ý niệm cùng Sở Lăng Húc ở chung một chỗ, cắt đứt liên hệ có liên quan đến Sở Lăng Húc, cắt đứt vọng tưởng sống cùng Sở Lăng Húc cả đời... Muội nhất định phải hoàn toàn quên được Sở Lăng Húc! Trong lòng của muội chỉ có Tần Trạch Dật, Tần Trạch Dật độc nhất vô nhị!" Ngao tâm không nhìn tới yếu ớt trong mắt U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn nói như đinh chặt sắt. Tần Trạch Dật sẽ không yêu một Tiết U Nhiễm điều ngoa bốc đồng, lại sẽ càng không cho phép một Thái tử phi ương ngạnh ý vào thân phận của mình. Chỉ cần U Nhiễm giống như trước đây dằn dũa Tần Trạch Dật, không đến một tháng, Tần Trạch Dật nhất định sẽ không đặt chân đến Tiết Vương phủ nữa bước.

"Ca, thật là khó!" Đau lòng không cách nào hô hấp, Tiết U Nhiễm nước mắt tràn mi. Nàng biết huynh trưởng đại nhân nói rất đúng. Chỉ có vậy, nàng mới có thể làm cho Tần Trạch Dật ghét nàng lần nữa. Nhưng là Sở Lăng Húc đã mọc rễ ở trong đáy lòng nàng, nảy mầm. Nàng căn bản không có cách nào xóa bỏ dấu vết của hấn, càng không có cách nào chặt đứt tất cả niệm tưởng.

Nhìn U Nhiễm tỏ ra nùng nặc bi thương, Tiết Kỳ Văn ôm thật chặt lấy muội muội. Êm ái an ủi: "U Nhiễm ngao, không khó, tuyệt không khó. Sau ngày hôm nay, Tần Trạch Dật chính là Sở Lăng Húc. Thái tử điện hạ xuất hiện ở Quận chúa các chính là Sở ngốc tử trong lòng muội. Có được hay không?"

"không tốt, tuyệt không tốt. Ca, ta nhớ Sở ngốc tử. thật là nhớ thật là nhớ! Rõ ràng mới vừa tách ra, nhưng rất nhớ chàng." Núp ở trong ngực huynh trưởng, nước mắt của tiết U Nhiễm thấm ướt y phục của Tiết Kỳ Văn.

"Ca ca đáp ứng U Nhiễm, Sở ngốc tử nhất định sẽ là của U Nhiễm. Cuối cùng có một ngày, ca ca sẽ đích thân công muội lên kiệu hoa, phong phong quang quang gả cho Sở ngốc tử của U Nhiễm. U Nhiễm sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc để cho mọi người hâm mộ..." Cô nén cảm giác vô lực ùn ùn kéo đến trong lòng, Tiết Kỳ Văn khẽ nói cam kết với Tiết U Nhiễm. Đây là cam kết của hấn đối với U Nhiễm, cũng là cam kết đối với mình. Cho dù đổi cái mạng này của hấn, hấn cũng nhất định phải làm cho U Nhiễm lấy được thứ nàng muốn.

----- Lời của tác giả

không thể không nói, Tiểu Quận chúa và Tiểu Sở đồng hài nhất định phải tạm thời chia lìa một thời gian. Mọi người yên tâm, nhất định sẽ không ngược

nhieu, thật sẽ không! Đến giờ U Nhiễm phải lên sàn đóng kịch với Thái tử rồi. Mọi người vỗ tay nào.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ngày mười bảy tháng sáu, trời trong nắng ấm. Tần Trạch Dật lần nữa đại giá đến Tiết Vương phủ.

Thái tử điện hạ một thân lạnh lẽo vừa xuất hiện, Tiết Kỳ Văn liền cười nghênh đón: “Trạch Dật, huynh mỗi ngày đều tới Tiết Vương phủ chúng ta báo danh. Chúng ta đều là thụ sủng nhược kinh a!”

“Phải không? Sợ là có người ước gì ta không đến.” Bí hiểm nhìn Tiết Kỳ Văn, Tần Trạch Dật nhàn nhạt trả lời.

“Làm sao có thể? Ai có lá gan lớn như vậy? Thái tử điện hạ nhất định phải nói rõ cho ta biết. Tiết Vương phủ chúng ta vẫn còn có người làm làm càn như vậy? Tiểu Vương gia ta không thể chấp nhận được người như thế ở lại Tiết Vương phủ, đuổi ra ngoài!” Nhìn chung quanh một lượt, Tiết Kỳ Văn cá giận nói. Trực tiếp đẩy tới trên người người làm, hoàn toàn không cho Tần Trạch Dật cơ hội mượn đề tài nói chuyện của mình. Trong bụng thầm mắng Tần Trạch Dật không thức thời. Biết U Nhiễm nhà ta không muốn gặp người, người còn luôn tới?”

Dừng một cái, Tần Trạch Dật nói sang chuyện khác: “U Nhiễm đâu? Ở Quận chúa các?”

“Không có ở đây.” Lắc đầu một cái, Tiết Kỳ Văn về mặt đương nhiên.

“Đi ra ngoài?” Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, sắc mặt Tần Trạch Dật trầm xuống. Lại đi ra ngoài? Ở chung một chỗ với Sở Lăng Húc?

“Ừ. Sáng sớm liền ra cửa.” Tiết Kỳ Văn cười híp mắt gật đầu một cái.

“U Nhiễm là Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ, vẫn là ít đi ra ngoài cho thỏa đáng.” Không hề che giấu lửa giận trong lòng nữa, Tần Trạch Dật trực tiếp đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

“Trong ngày thường U Nhiễm đi ra ngoài chơi huynh không phản đối, còn đi tìm mẫu phi nói tốt giúp con bé. Hôm nay con bé đi ra ngoài làm chính sự, huynh ngược lại lại chỉ trích? Nếu như huynh biết con bé đi ra ngoài làm cái gì, chi sợ huynh sẽ lập tức trốn xa, không bao giờ lại tới Tiết Vương phủ chúng ta nữa.” Hoàn toàn không để ý Tần Trạch Dật không đề nện bất mãn nữa, Tiết Kỳ Văn thần bí nói.

“Nàng đi làm chuyện gì?” Bị lời của Tiết Kỳ Văn khơi dậy hứng thú, sắc mặt Tần Trạch Dật hơi hòa hoãn một chút. Trốn xa? Bây giờ U Nhiễm cũng không có bản lĩnh này để cho hấn chán ghét né tránh.

“Cùng mẫu phi ta đi miếu.” Hướng về phía Tần Trạch Dật nháy mắt, Tiết Kỳ Văn về mặt cười mập mờ.

“Đi miếu?” Không ngờ tới sẽ là câu trả lời như vậy, trong lòng Tần Trạch Dật dâng lên nghi ngờ. U Nhiễm đi miếu, vì sao Kỳ Văn lại có vẻ mặt như vậy?

“Đúng vậy a, mấy ngày trước mẫu phi đã rầy rà muốn U Nhiễm bồi bà đi miếu bái Bò Tát. Mẫu phi nói, U Nhiễm nhất định phải đi cầu nhân duyên.” Tiết Kỳ Văn không tiếp tục thừa nước đục thả câu nữa, nói ra hướng đi của Tiết U Nhiễm.

Trong mắt lóe lên một tia kinh dị, suy nghĩ của Tần Trạch Dật có chút hỗn loạn. U Nhiễm đi cầu nhân duyên? Vì ai mà cầu?

“Tâm Lam ra mắt Thái tử ca ca, ra mắt Tiểu Vương gia.” Thời điểm Tần Trạch Dật đang trầm tư, Tiết Tâm Lam đáng vẻ muôn vàn tiêu sái đi tới. Trong ngày thường, nàng thấy Tiểu Vương gia nhất định sẽ tránh xa. Nhưng là hôm nay không giống nhau, Tiết U Nhiễm không có ở trong phủ, Thái tử ca ca không cần thiết phải đi Quận chúa các. Sợ Thái tử ca ca xoay người hỏi cung, nàng từ sớm đã ở nơi này coi chừng. Thái tử ca ca thật lâu rồi không có cùng nàng đơn độc ở chung, cơ hội này nhất định không thể bỏ qua.

“Tâm Lam? Người ở đây làm gì?” Lạnh nhạt nhìn Tiết Tâm Lam, giọng nói của Tiết Kỳ Văn mang theo không thích. Tiết Tâm Lam am hiểu tận dụng mọi thứ, xuất hiện thật là đúng lúc.

“Ta, ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua. Thấy Thái tử ca ca, nghĩ rằng nhất định phải tới đây hành lễ. Lúc này mới...” Ủy khuất nhìn Tần Trạch Dật, Tiết Tâm Lam điềm đạm đáng yêu giải thích.

“Kỳ Văn, cũng không phải chuyện lớn gì, chớ trách cứ Tâm Lam. Khó được đụng phải, không bằng ba người chúng ta ngồi xuống hàn huyên một chút?” Đoạn thời gian này quả thật là đã bỏ quên Tâm Lam, Tần Trạch Dật mở miệng giải vây nói.

“Trạch Dật, huynh cảm thấy có thể sao? Ta trở về phòng. Các người tùy ý.” Miệt thị liếc mắt nhìn Tiết Tâm Lam, Tiết Kỳ Văn không chút nào che giấu mình bất mãn và tức giận. Tiết Tâm Lam muốn tranh đoạt vị trí Thái tử phi với U Nhiễm, huynh trưởng yêu thương muội muội như hấn hoàn toàn có lý do xoay người đi. Về phần Tần Trạch Dật đi hay ở lại, vậy thì phải xem bản lĩnh của Tiết Tâm Lam.

“Thái tử ca ca!” Không khóc tố cáo mình bị ỳ khuất, Tiết Tâm Lam ẩn tình nhìn về phía Tần Trạch Dật. Nếu như nàng tố cáo với Thái tử ca ca, Thái tử ca ca nhất định sẽ chán ghét. Cho nên nàng nhẫn. Cuối cùng sẽ có một ngày, nàng sẽ chứng minh cho mọi người nhìn, Tiết Tâm Lam nàng sẽ không vĩnh viễn mặc cho người khi dễ.

“Tâm Lam, đi tới Khử Nhi tiểu viện đi!” U Nhiễm không có ở đây, Kỳ Văn rời đi, hần cũng không cần thiết không để ý đến Tiết Tâm Lam. Huống chi Tâm Lam luôn nhu nhược như vậy, hiểu đạo lý như vậy. Cho dù bị ỳ khuất cũng sẽ không đùa bỡn tính tình, ảm ỉ. Bóng lưng buồn bã bi thương luôn làm hần đau lòng không dứt. Huống chi, đêm qua... Vừa nghĩ tới Hội hoa đăng tối hôm qua, ánh mắt Tần Trạch Dật trở lên hung ác nham hiểm mà quý quyết. [chả biết ông này ngu hay thông minh nữa. 3]

“Dạ.” Tiết Tâm Lam mừng rỡ liều mạng gật đầu. Thái tử ca ca đi tiểu viện của nàng hàm ý như thế nào không cần nói cũng biết. Từ nay về sau, địa vị của nàng ở Tiết Vương phủ sẽ không bao giờ phải hèn mọn cúi đầu giống như trước đây nữa.

Nghe được Thanh Lạc bẩm báo, trên mặt Tiết Kỳ Văn hiện lên vẻ xảo trá giống như hồ ly. Tiết Tâm Lam, không tệ lắm! Đây chính là lần đầu tiên Tiểu Vương gia ta cảm kích có con thỏ đen như ngươi tồn tại ở Tiết Vương phủ. Chỉ mong ngươi có thể nhân cơ hội này thượng vị, tiến tới hấp dẫn lực chú ý của Tần Trạch Dật.

“Chủ tử, nếu Thái tử điện hạ đi tiểu viện của Nhị tiểu thư, sợ rằng Tiểu Quận chúa...” Thấy chủ tử cũng không định ngăn cản, Thanh Lạc mở miệng nhắc nhở. Một khi Thái tử điện hạ vào tiểu viện của Nhị tiểu thư, sợ là cũng không chặn được bọn hạ nhân rảnh rỗi nói linh tinh. Thế diện của Tiểu Quận chúa đem đặt ở chỗ nào.

“Chỗ U Nhiễm có ta ở, không sao. Chuyện Thái tử điện hạ muốn làm, chúng ta cản được sao?” Tần Trạch Dật làm như vậy, không phải là muốn cho U Nhiễm một cảnh cáo thôi sao. Cũng được, Trạch Dật càng làm tuyệt tình, phụ vương và mẫu phi lại càng dễ nói chuyện. So với Thái tử điện hạ tùy ý làm bậy ở hậu viện Tiết Vương phủ, Sở đương gia giữ mình trong sạch tuyệt đối chính là một thí sinh thích hợp để phò thác chung thân. Ít nhất, càng có thể để cho hai vị lão nhân gia yên tâm, không phải sao?

“Thái tử ca ca, Tâm Lam đánh đàn cho huynh nghe, có được hay không?” Nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Tần Trạch Dật, trên khuôn mặt kiều diễm như hoa của Tiết Tâm Lam tràn đầy tất cả đều là tình yêu.

“Tài đánh đàn của Tâm Lam không tệ, Thái tử ca ca rửa tai lắng nghe.” Giơ tay lên xoa mặt Tiết Tâm Lam, trong mắt Tần Trạch Dật một mảnh sâu thẳm. Nữ tử này mảnh mai chộc người triu mến, dễ dàng khơi dậy ý muốn bảo vệ trong hần. Cho dù không làm được Thái tử phi của hần, cũng là một thí sinh xuất sắc cho vị trí thị thiếp.

Tay Thái tử ca ca dịu dàng vuốt ve ở trên mặt nàng, sắc mặt Tiết Tâm Lam oánh một cái hồng diễm như máu. Thân thể khẽ run, nhẹ nhàng ỳ vào trong ngực Tần Trạch Dật.

-----Đường phân tuyến H nhẹ-----

Ánh mắt Tần Trạch Dật quét qua kiều nhan đang ngượng ngùng của nữ tử trong ngực, cuối cùng dừng ở trên cái miệng anh đào nhỏ nhắn hơi hé mở. Bàn tay vừa kéo, giữ chặt eo thon của Tiết Tâm Lam. Thân tùy ý động, không chút nghĩ ngợi Tần Trạch Dật cúi xuống hôn lên môi Tiết Tâm Lam. [đôi câu nam nữ. >.<]

Rên rí một tiếng, thân thể Tiết Tâm Lam mềm nhũn dưới thế công mãnh liệt của Tần Trạch Dật. Hai tay khoác lên vai Tần Trạch Dật, mặc cho Tần Trạch Dật muốn làm gì thì làm. Trong đầu một mảnh hỗn loạn, một tia ý thức còn sót lại kêu gào nói: Tiết U Nhiễm, ngươi thua!

Cầm cuối cùng không có gãy được, nhưng Tiết Tâm Lam không có cảm thấy bất kỳ thất vọng nào. Trở thành người của Thái tử ca ca so với cái gì cũng quan trọng hơn. Kéo thân thể đau nhức từ trên giường bò dậy, Tiết Tâm Lam dịu dàng săn sóc hầu hạ Tần Trạch Dật mặc quần áo từ tế.

“Tâm Lam thật là đẹp!” Thật sâu nhìn Tiết Tâm Lam sau khi chịu đựng xong lễ rửa tội càng thêm kiều diễm, giọng nói của Tần Trạch Dật dịu dàng mà mập mờ. Nữ tử trước mắt sợi tóc hỗn độn, quần áo xốc xếch, lộ ra làn da hiện lên đầy dấu vết hần lưu lại, Tần Trạch Dật không khỏi có chút tự đắc.

“Thái tử ca ca thật là xấu!” Tiết Tâm Lam đầu tiên là thẹn thùng cúi đầu, sau đó giận trách vung quyền lên.

Bắt được quả đấm của Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật không có nổi giận. Dáng vẻ tiểu nữ tử, luôn khả ái mà mê người. Ấn xuống một cái hôn lên môi Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật êm ái nói: “Không còn sớm, ta đi trước. Sau này trở lại thăm nàng.”

“Ừ. Thái tử ca ca đi thông thả, Tâm Lam sẽ không tiễn.” Dĩ vãng Tiết Tâm Lam nhất định phải đưa đến bên ngoài phủ. Sau ngày hôm nay, thân phận của nàng tự nhiên không giống nhau. Sau này, nàng không bao giờ lại phải khúm núm đối mặt với người trong Tiết Vương phủ.

Không để ý lăm gật đầu một cái, Tần Trạch Dật sửa sang ống tay áo, mở cửa rời đi.

Nhìn bóng lưng tiêu sái rời đi của Tần Trạch Dật, Tiết Tâm Lam cười cực kỳ yêu mị. Tựa tay kéo qua một cái áo khoác lên người, ánh mắt oán độc xuyên qua cửa phòng đang mở nhìn ra phía bên ngoài. Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn, Tiết Vương phi... Các người đều chờ cho ta! [Con này có bệnh, xin lỗi m.n mà em thấy bức. □]

“Trạch Dật, huynh còn chưa rời đi? Vừa đúng, U Nhiễm mới vừa trở về phủ. Ta đang muốn đi hỏi con bé cầu được sâm* gì, cùng đi?” Tiết Kỳ Văn đã đợi sẵn từ lâu. Mắt thấy Tần Trạch Dật thân thanh khí sáng tiêu sái tới đây, Tiết Kỳ Văn cố làm ra vẻ kinh ngạc kêu lên.

(*) Sấm ở mình gọi là quẻ đầy.

“Tốt, cùng đi!” Không thể phủ nhận, hẳn cũng rất muốn biết U Nhiễm rốt cuộc là vì ai cầu nhân duyên.

Tiết Kỳ Văn cười cười, không nói thêm gì nữa. Hai người cùng đi về phía Quận chúa các.

“U Nhiễm, tới, nói cho ca ca biết muội cầu được sấm gì.” Vừa vào Quận chúa các, Tiết Kỳ Văn liền lớn tiếng la àm lên.

“Ca, huynh một đại nam nhân hỏi chuyện của nữ nhi gia làm cái gì? Cẩn thận ta đi tìm mẫu phi chọn về cho huynh một Tiểu Vương phi.” Nghe được lời của huynh trưởng đại nhân, Tiết U Nhiễm nghiêm mặt uy hiếp nói.

“Không muốn a! Muội muội, muội muội tốt! Ca ca đối với muội không tệ phải không? Muội không thể hăm hãi ca ca như vậy a! Ta còn muốn tiêu dao mấy năm nữa!” Khoa trương kéo lấy tay U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn đáng thương hồ.

“Hừ! Vậy thì phải xem biểu hiện của huynh như thế nào.” Xoay mặt, Tiết U Nhiễm hừ lạnh nói.

Tiến lên từng bước kéo Kỳ Văn ra, Tần Trạch Dật hài hước nhìn Tiết U Nhiễm: “Vậy U Nhiễm muội muội hãy báo cáo cho Thái tử ca ca nghe một chút đi! Thái tử ca ca không cần U Nhiễm giúp một tay chọn Thái tử phi.”

“Đứng đứng, U Nhiễm, báo cáo với Thái tử ca ca của muội. Nếu không nói, ta sẽ giúp Thái tử ca ca của muội chọn Thái tử phi.” Hắn kéo tay muội muội của mình, Trạch Dật kích động cái gì? Đổi thành Tiết Tâm Lam, cầu xin hẳn hẳn cũng không kéo. Tiết Kỳ Văn trong bụng oán thăm, trên miệng lại đi theo ồn ào.

“Lúc đại sư giải sấm, mẫu phi cũng ở đó. Thái tử điện hạ tự đi hỏi mẫu phi đi.” thật sự rất không muốn đối mặt với Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm từ chối nói.

“Nhưng là Thái tử ca ca muốn nghe U Nhiễm tự mình nói.” Bình tĩnh nhìn Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật dịu dàng dụ dỗ.

Ánh mắt Tần Trạch Dật quá mức rõ ràng, Tiết U Nhiễm có chút không biết nên ứng đối như thế nào. Nếu là Sở Ngốc tử nói với nàng như vậy, nàng nhất định sẽ lòng tràn đầy vui sướng trả lời lại đi! Đáng tiếc, Tần Trạch Dật vĩnh viễn không thể nào là Sở Ngốc tử của nàng. Nàng không có cách nào nói ra câu kia. “Ngươi muốn ta cầu được sấm gì thì ta liền cầu sấm đó.”

“Ca ca cũng muốn nghe U Nhiễm tự mình nói.” Tiết Kỳ Văn không cam lòng bị rơi ở phía sau bổ sung thêm một câu. Lời này vừa nói ra, lập tức phá tan không khí mập mờ mà Tần Trạch Dật xây dựng lên.

“Tur Nguyệt, báo cáo cho Tiểu Vương gia biết.” Bị huynh trưởng mở miệng cắt đứt suy nghĩ, Tiết U Nhiễm quay đầu phân phó Tur Nguyệt.

“Dạ. Khởi bẩm Tiểu Vương gia, đại sư nói Quận chúa Hồng loan tinh động, chuyện tốt sắp đến. Vinh hoa phú quý, đều ở trước mắt.” Nghe được Quận chúa phân phó, Tur Nguyệt không sót chữ nào thuật lại nội dung đại sư trong miếu giải đoán.

“Đều ở trước mắt?” Tần Trạch Dật ý vị thâm trường nhìn về phía Tiết U Nhiễm. Những lời này là cố ý hay nói cho hắn nghe?

“A... Đều ở trước mắt a! Ha ha ha ha...” một chữ ‘a’ bị Tiết Kỳ Văn không duyên cớ kéo dài ngữ điệu. Hẳn lúc này cười hết sức mập mờ. U Nhiễm không thể nào để cho Tur Nguyệt nói dối, nội dung quẻ sấm căn bản là không thể nào điều tra. Xem ra, đại sư trong miếu trong vô hình cũng giúp bọn họ một phen.

“Cười cái gì mà cười? Muốn cười thì trở về viện của huynh mà cười đi. Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Tức giận nhìn chằm chằm Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm bắt đầu đuổi người một chút mặt mũi cũng không cho.

“Thẹn quá hóa giận? Trạch Dật, hay là chúng ta đi trước thôi! Tránh cho bị người ghi hận. Phải biết, tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ chúng ta nổi danh là điều ngoa tùy hứng đó!” Ý vị thâm trường nói xong, Tiết Kỳ Văn cười nhìn về phía Tần Trạch Dật.

“U Nhiễm, Thái tử ca ca trước hỏi cung, ngày mai trở lại thăm muội. Ngoan ngoãn sống ở trong phủ chờ Thái tử ca ca, có được hay không?” Thẹn quá hóa giận sao? Tần Trạch Dật tâm tình tốt thân mật nói.

“Ừ.” Hơi cúi đầu, Tiết U Nhiễm nhẹ giọng lên tiếng. Loại lời nói cung chiều này phát ra từ trong miệng Tần Trạch Dật, thật đúng là không được tự nhiên. Nếu là Sở Ngốc tử... không được, không thể nghĩ đến Sở Ngốc tử. Tiếp tục như vậy nữa, nàng sẽ bị lộ.

Lấy được câu trả lời hài lòng, Tần Trạch Dật và Tiết Kỳ Văn cùng nhau rời đi. Còn chưa ra khỏi Quận chúa các liền đụng phải Tiết Tâm Lam chậm chậm đi tới.

Chuẩn bị tới khoe khoang sao? Tiết Kỳ Văn cũng không định để cho con thể đen này có cơ hội diễn võ dương oai. Làm như không thấy Tiết Tâm Lam đi tới, cố làm ra vẻ như vô ý hỏi Tần Trạch Dật: “không biết Thái tử điện hạ đối đãi như thế nào với Quẻ sấm của U Nhiễm nhà ta đây?”

“Kỳ Văn muốn ta làm như thế nào?” Dừng bước lại, Tần Trạch Dật hỏi ngược lại.

“Trạch Dật, huynh nên biết tầm quan trọng của U Nhiễm người muội muội này ở trong lòng ta. Tình nghĩa huynh đệ nhiều năm của chúng ta ta ghi tạc trong lòng. Bất quá, huynh không thể tổn thương muội muội ta.” Thấy Tần Trạch Dật không chút để ý như thế, Tiết Kỳ Văn nghiêm túc nói. Hẳn thừa

nhận Tần Trạch Dật là một thái tử tốt, tương lai chắc chắn là một Hoàng đế tốt. Nhưng là, Tần Trạch Dật không phải là một vị hôn phu tốt. Quân chủ ngồi ở trên ngôi vị Hoàng đế không cần dư thừa tình cảm quá nhiều quyết sách của bọn họ, cũng tuyệt đối sẽ không chuyên tình với một nữ tử. Tần Trạch Dật, không thích hợp với U Nhiễm.

Chương sau lại có thêm một nhân vật lên sân. Người này rất quan trọng với việc U Nhiễm và Sở Lăng Húc có đến được với nhau hay không. Ha ha. Khen ta đi khen ta đi. Người này rất tốt và người này cũng là một nửa của một người trong giàn nhân vật chính. Đoán đi, đoán đi, một nửa của ai nào???

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Kỳ Văn, người là huynh đệ của ta. Điểm này, ta sẽ vẫn nhớ.” Thu hồi nụ cười trên mặt, Tần Trạch Dật thần sắc trịnh trọng nhìn Tiết Kỳ Văn. Kỳ Văn chưa từng nghiêm túc nói chuyện như vậy với hắn, chắc là thật sự giận. Hắn không muốn mất đi người huynh đệ Kỳ Văn này, càng không muốn đứng ở trên lập trường đối lập với Kỳ Văn. Muốn hắn cam kết không làm tổn thương U Nhiễm, hắn không làm được. Nhưng là hắn sẽ nhìn trên mặt mũi của Kỳ Văn, tận lực thỏa mãn yêu cầu của U Nhiễm. Vị trí Thái tử phi, nếu như U Nhiễm nhất định muốn ngồi, cũng không phải là không thể thương lượng.

“Trạch Dật, nhớ lời huynh nói ngày hôm nay. Nếu không, đừng trách ta làm huynh đệ không nói tình nghĩa.” Tiết Kỳ Văn không có để ý Tần Trạch Dật tránh mà không trả lời. Nếu như Tần Trạch Dật trực tiếp đồng ý sẽ không làm tổn thương U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn sẽ hoàn toàn thất vọng đối với vị Thái tử điện hạ này. Trong lòng Tiết Kỳ Văn rõ ràng, chính là bởi vì Tần Trạch Dật chú ý đến tình huynh đệ giữa bọn họ, mới không dùng lời qua loa tắc trách hắn. Chỉ dựa vào điểm này, hắn cũng sẽ không đứng ở bên đối địch với Tần Trạch Dật.

“Tốt, tìm thời gian hai ta đánh một trận. Nhiều năm rồi chưa có đánh, cũng nên độ sức.” Lần nữa treo lên nụ cười, Tần Trạch Dật lớn tiếng nói.

“Ta mới không đánh với huynh. Đánh thua mất mặt không nói, đánh thắng còn phải bị muội muội oán giận.” Thấy Tần Trạch Dật nói sang chuyện khác, Tiết Kỳ Văn thuận theo trả lời.

“U Nhiễm sẽ không hẹp hòi như vậy.” Tần Trạch Dật tâm tình rất tốt, giúp Tiết U Nhiễm nói chuyện.

“Con bé không hẹp hòi, con bé đơn giản là cố tình gây sự. Thái tử điện hạ ngài hãy giúp đỡ, sớm ngày cưới trở về đi thôi! Con bé còn ở Tiết Vương phủ, chịu tội chính là ta à!” Tiết Kỳ Văn vẻ mặt buồn bã nói.

“Cưới trở về vậy người chịu tội không phải là bản Thái tử?” Nhướn mi, Tần Trạch Dật tới đầu võ mồm với Tiết Kỳ Văn.

“Sao có thể giống nhau? Nhà đầu kia cũng chỉ nghe lời huynh, mới sẽ không để huynh chịu tội. Nhiều lắm là nhầm chán đi làm một chút chuyện, tìm cho huynh chút việc làm mà thôi.” Tiết Kỳ Văn không nhường bước phản bác.

“Được rồi được rồi, không đầu võ mồm với người. Ta đi về trước.” Khoát khoát tay, Tần Trạch Dật tâm tình vui vẻ xoay người rời đi. Lúc đi qua bên người Tiết Tâm Lam, cước bộ của Tần Trạch Dật dừng lại một cái, nhưng là cũng không nói gì rồi đi qua.

“Đừng quên nhanh chóng cứu huynh đệ thoát khỏi bẽ khổ à!” Tiết Kỳ Văn hướng về phía bóng lưng của Tần Trạch Dật la âm lên.

“Chờ xem!” không có chán ghét như trước đây, giọng nói của Tần Trạch Dật rất là nhẹ nhàng.

Tiết Tâm Lam như bị sét đánh. Cái gì gọi là chờ? Ý của Thái tử ca ca là huynh ấy nhất định sẽ cưới Tiết U Nhiễm làm Thái tử phi? Vậy nàng được coi là cái gì? Thái tử ca ca vừa mới muốn nàng, tại sao có thể vừa xoay người liền cưới Tiết U Nhiễm? Nàng tự biết lấy xuất thân của mình tuyệt đối không làm được Thái tử phi, nhưng là tại sao nhất định phải là Tiết U Nhiễm?

Nhìn bộ dáng Tiết Tâm Lam lao đảo muốn ngã, Tiết Kỳ Văn khó có được tốt bụng quan tâm một chút: “Tâm Lam sắc mặt hình như không được tốt lắm, không thoải mái?”

“Tâm Lam không có sao.” Bị đá kích lớn Tiết Tâm Lam cũng không cố gượng hành lễ với Tiểu Vương gia, hoảng sợ chạy đi.

Nhìn bóng dáng lao đảo của Tiết Tâm Lam, Tiết Kỳ Văn cười rất là xảo trá. đang chuẩn bị mở miệng bổ sung một câu, chợt thấy Tần Trạch Dật đã đi mà quay lại.

“Kỳ Văn, năm ngày sau, Trường công chúa hồi cung. Mẫu hậu sẽ ở trong cung thiết yến, nhớ nói cho U Nhiễm một tiếng.” không đợi Tiết Kỳ Văn phản ứng, Tần Trạch Dật cũng không quay đầu lại rồi đi.

Nụ cười xảo trá trên mặt Tiết Kỳ Văn cứng đờ, lưu lại năm chữ ‘Trường công chúa hồi cung’ ở bên tai hắn vọng về.

Ban đêm, bên trong Quận chúa các, Tiết Kỳ Văn và Tiết U Nhiễm ngồi đối diện nhau.

“Hôm nay ta dò xét ý tứ của Thái tử. Đối với việc lấy muội, hẳn không hề bài xích nữa.” Tiết Kỳ Văn mở đầu lên tiếng.

“Ta sẽ cố gắng để cho hẳn phát hiện lấy một thể tử như ta cũng không phải là chuyện tốt.” Nghiêm mặt, giọng nói của Tiết U Nhiễm lạnh như băng ngàn năm. Nàng tuyệt đối không muốn gả cho Tần Trạch Dật.

“Dục tốc bất đạt, không thể nóng vội.” Tùy ý tựa lưng vào ghế ngồi, Tiết Kỳ Văn định liệu trước nói.

“Ca, nhớ giúp ta đi tìm Sở Lăng Húc.” Thờ dài một cái, Tiết U Nhiễm bắt đầu nói. Trong đoạn thời gian này, nàng không thể đi ra ngoài gặp Sở Ngốc tử.

“Gặp cái gì? Trước hai người cũng không phải là mười ngày nửa tháng mới có thể gặp một lần sao? Gia nghiệp Sở gia lớn như vậy lại ở Tuyên thành, chẳng lẽ còn sợ hẳn chạy không được? không muốn đưa tới phiền toái không cần thiết, thì tạm thời cắt đứt tất cả tiếp xúc với Sở Lăng Húc. Bất luận là muội hay là ta, chính là Từ Nguyệt và Tề Phong cũng không thể đi truyền tin cho Sở Lăng Húc. Thái tử điện hạ không phải là người dễ lừa gạt. Muốn hẳn hoài nghi một người dễ như trở bàn tay, để cho hẳn tin tưởng một người lại khó càng thêm khó. Cho nên, muội phải đành hoàng sống ở Quận chúa các. Mấy ngày nữa, chuẩn bị vào cung dự yến.” Tiết Kỳ Văn không chút lưu tình khiển trách, hẳn không xác định được Tần Trạch Dật bày bao nhiêu cơ sở ngầm ở bên ngoài Tiết Vương phủ, cũng không xác định được Tần Trạch Dật có phải người đi theo bên người Sở Lăng Húc hay không. Nhưng là hẳn tin tưởng Tần Trạch không thể nào cái gì cũng không làm. Vì U Nhiễm và Sở Lăng Húc, nên dứt nhất thì nhất định phải dứt.

“Dự yến? Tại sao lại phải vào cung a? Ta không muốn đi.” Nghe nói lại phải vào Hoàng cung, trước mắt Tiết U Nhiễm lập tức hiện ra bộ dáng giương nanh múa vuốt của Tần Thi Y và Quý Như Nhã, thật sự rất không muốn gặp hai người kia a!

“Nhất định phải đi!” Tiết Kỳ Văn vẻ mặt không thể nghi ngờ, ngay sau đó nhẹ giọng trầm thấp nói, “Nàng trở lại.”

“Nàng? Nàng nào?” Bị lời của Tiết Kỳ Văn làm cho như rơi vào sương mù, Tiết U Nhiễm nghi ngờ hỏi.

không có lập tức trả lời Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn đứng lên đi về phía ngoài cửa. một thoáng bước qua ngưỡng cửa kia, đưa lưng về phía Tiết U Nhiễm khắc ra ba chữ: “Trưởng công chúa.”

Trưởng công chúa? Nàng? Vẫn sờ nhìn hành động dị thường của huynh trưởng nhà mình, trong mắt Tiết U Nhiễm lóe lên một tia tinh quang. Trưởng công chúa trở lại, huynh trưởng đại nhân hình như có chút mất hồn mất vía nha!

“Mẫu phi, U Nhiễm vội tới thỉnh an ngài đây!” Ngày hôm sau sáng sớm, Tiết U Nhiễm chạy thẳng đến viện của Vương phi. Vừa vào cửa, liền lớn tiếng la hét.

“U Nhiễm hôm nay sao lại nhu thuận như thế? thật là kỳ lạ!” Đối với nữ nhi Tiết U Nhiễm này, Tiết Vương phi chính là thương vào tận xương. Nhìn thấy nàng, tất nhiên cao hứng không thôi.

“Mẫu phi, U Nhiễm lúc nào thì không nhu thuận rồi?” Cười kéo cánh tay Tiết Vương phi, Tiết U Nhiễm bắt đầu phản bác.

“Phải phải, U Nhiễm nhà ta nhu thuận nhất. nói đi, sáng sớm, tìm đến mẫu phi vì chuyện gì?” Nữ nhi của mình mình hiểu rõ nhất, Tiết Vương phi cũng không tin U Nhiễm là đặc biệt vội tới thỉnh an.

“Mẫu phi, ngài thật lợi hại! Như vậy cũng có thể bị ngài đoán được. thật ra thì ta chính là nghe nói Trưởng công chúa trở về, nên tò mò tới hỏi một chút mà thôi.” nói chuyện với mẫu phi của mình, Tiết U Nhiễm từ trước đến nay đều không quanh co lòng vòng.

“Trưởng công chúa? Trưởng công chúa trở lại thì có cái gì phải ngạc nhiên?” không hiểu rõ ý tứ của Tiết U Nhiễm, Tiết Vương phi kinh ngạc hỏi.

“Ta chính là muốn biết Trưởng công chúa và ca ca có biết nhau không?” Le lưỡi, Tiết U Nhiễm xin lỗi bỏ xung một câu. Nàng nhưng là phải nín tò mò một đêm, thật vất vả mới nhìn được đến bây giờ mới đến hỏi thăm. Vì kích động, cho nên không có biểu đạt rõ ràng..

“Trưởng công chúa và Kỳ Văn? Hai người bọn họ khi còn bé có gặp một lần.” Suy nghĩ một lát, Tiết Vương phi nói.

“thật? Chuyện gì xảy ra? Mẫu phi, ngài nói một chút đi!” Lắc lư cánh tay của Tiết Vương phi, Tiết U Nhiễm vội làm nũng nói. Trưởng công chúa! Công chúa có quyền thế nhất Tuyên quốc! Đây chính là tồn tại mà tôn quý giống như Tần Thi Y cũng theo không kịp! Tần Thi Y tôn quý là bởi vì nàng ta tốt số được nuôi dưới danh nghĩa của Đương kim hoàng hậu, còn có huynh trưởng trên danh nghĩa là Thái tử điện hạ. Nhưng cùng Trưởng công chúa không giống nhau. Quyền thế sau lưng Trưởng công chúa Tần Thiên Ngọc cho dù là Thái tử điện hạ Tần Trạch Dật cũng không khỏi sinh lòng kiêng kỵ.

Trưởng công chúa Tần Thiên Ngọc, năm nay mười tám tuổi, là Quý phi nương nương đã qua đời sinh ra. Lạc Tử Nghiên mẹ đẻ của Tần Thiên Ngọc, nữ nhi của Lạc tể tướng đương triều, năm đó là Trắc phi của Thái tử. Lạc thừa tướng là nguyên lão tam triều, càng thêm hiện nay là cổ mệnh đại thần. Nghe nói Tiên hoàng hết sức coi trọng Lạc tể tướng, cho nên ban cho ái nữ Lạc Tử Nghiên của Lạc gia làm Trắc phi của Thái tử đương thời. Khi đó, Đương kim hoàng thượng còn là Thái tử, rất sủng ái Lạc Tử Nghiên. Có thể nói là kiêng kỵ tình thâm, ghen ghét người khác.

Đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, số mạng nhiều ngang trái. Ai có thể nghĩ tới thời điểm Lạc Tử Nghiên sinh Tần Thiên Ngọc lại sẽ khó sinh mà hương tiêu ngọc vãn? Khi đó Thái tử điện hạ tuổi trẻ khí thịnh, đau đớn vì mất đi người thương hẳn đem toàn bộ phần hận chuyển đến trên người Tần Thiên Ngọc mới được sinh ra. Vì vậy, Tần Thiên Ngọc ở phủ Thái tử cực kỳ không được coi trọng, lại càng không được Thái tử sủng ái. Thậm chí có cả lời đồn đãi Tần Thiên Ngọc bị nhét vào hậu viện phủ Thái tử mặc cho tự sinh tự diệt.

Lời đồn đãi là thật hay không, không người biết. Bất quá sau khi có lời đồn đãi, Lạc tể tướng lập tức cùng Tể tướng phu nhân vào cung cầu kiến Tiên

hoàng. Ngày hôm sau, Tàn Thiên Ngọc liền được Tiên hoàng đón vào cung, nuôi ở bên người Tiên hậu, thật đúng là có mất tất có được. Tàn Thiên Ngọc ở phủ Thái tử không được cung chiều, sau khi vào Hoàng cung lại ngoài ý muốn lọt vào mắt Tiên hoàng và Tiên hậu. Dưới sự cung chiều của vua, địa vị của Tàn Thiên Ngọc ở trong Hoàng cung có thể nghĩ.

Sau lại, Tiên hoàng băng hà, Thái tử vào chỗ. Tiên hậu được tôn làm Thái hậu, Lạc Tử Nghiên được nhớ lại phong làm Quý phi. Đáng tiếc, Tàn đế vẫn là không muốn gặp Tàn Thiên Ngọc, không có sự cung chiều của vua nữa, địa vị của Tàn Thiên Ngọc ở Hoàng cung dần dần xuống thấp. Mà Ngũ công chúa được nuôi ở dưới danh nghĩa của Hoàng hậu dần dần trở thành công chúa tôn quý nhất trong Hoàng cung.

Thân là Trưởng công chúa, Tàn Thiên Ngọc làm việc rất là khiêm tốn. Nàng rất ít xuất hiện ở trên bất kỳ bữa tiệc nào. Mỗi ngày trừ hầu hạ Thái hậu, rất ít bước ra khỏi tầm cung của mình. Cho đến ba năm trước đây, Thái hậu bị bệnh qua đời, Trưởng công chúa đến Hoàng Lăng giữ đạo hiếu thay vua.

Giữ đạo hiếu thay vua, danh như ý nghĩa, thay thế Hoàng thượng giữ đạo hiếu, đi Hoàng Lăng giữ đạo hiếu, không chỉ có coi giữ một mình Thái hậu, mà còn có các triều đại tổ tiên hoàng thất của Tuyên quốc. Đây là di mệnh của Thái

Chương 35.

... hậu trước khi lâm chung. Có lẽ Thái hậu muốn giúp Trưởng công chúa tranh được một phần vinh dự cuối cùng, dùng ba năm niên kỉ đổi được tôn kính của mọi người trên dưới trong Tuyên quốc.

Người sáng suốt đều biết ý nghĩa đại biểu của cái di mệnh này. Mà Hoàng thượng thế nhưng cũng ngầm cho phép Trưởng công chúa lấy được cái phần vinh dự cao nhất này, không có ai biết Hoàng thượng đến tốt cùng là vì di mệnh của Thái hậu hay là bởi vì áy náy với Trưởng công chúa. Tóm lại, năm vừa mới mười năm tuổi Trưởng công chúa Tàn Thiên Ngọc theo linh cửu của Thái hậu đi đến Hoàng Lăng.

Trưởng công chúa một mình ở Hoàng Lăng lạnh như băng trông coi ba năm. Hôm nay, Trưởng công chúa mang theo vinh dự không người nào có thể đánh đồng trở về. Cho dù là Thái tử điện hạ Tàn Trạch Dật, cũng không thể không thôi lui ba phần. Huống chi, trừ ông ngoại là Lạc Tề tướng, Tàn Thiên Ngọc còn có một cữu cữu ruột nắm trong tay mười vạn đại quân binh quyền đóng ở biên quan. Kiếp trước, Tiết U Nhiễm từng nghe Tàn Trạch Dật chính miệng cảm thán, nếu Trưởng công chúa là thân nam nhi, tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ai chết vào tay ai, còn không nhất định.

Tiết U Nhiễm nhớ, kiếp trước cuối cùng Trưởng công chúa gả đến Lăng quốc. Còn huynh trưởng đại nhân nhà mình cưới nữ nhi của một vị đại thần trong triều. Khi đó nàng toàn tâm toàn ý chỉ muốn gả cho Thái tử ca ca, nào có chú ý đến dĩ thường giữa vị Trưởng công chúa này cùng ca ca của mình? Cho dù là hai người đồng thời xuất hiện trước mặt nàng, nàng cũng không dám suy nghĩ đến hướng kia. Phải biết Trưởng công chúa sau khi từ Hoàng Lăng trở về quả thật chính là tồn tại mà không dám khinh nhờn. Khí chất trong trẻo lạnh lùng kia, khí thế khiếp người, cùng quyền thế cường đại kia... Cây mạnh bá đạo giống như Tàn Thi Y cũng không dám can rờ trước mặt Trưởng công chúa, người khác thì càng không cần nói ra.

“Ngươi đừng vội, thật ra thì mẫu phi cũng không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra. một năm kia ngươi bốn tuổi, Kỳ Văn chín tuổi. Mẫu phi dẫn ngươi và Kỳ Văn đi đến phủ Thái tử. Khi đó Thái tử điện hạ cũng mới chín tuổi. Ngươi vừa đến liền dính vào bên người Thái tử điện hạ, hoàn toàn không để ý đến ca ca của mình. Sau đó, Kỳ Văn liền tức giận, la hét Thái tử điện hạ đoạt muối muối của mình, hẳn cũng muốn đi giành muối muối của Thái tử điện hạ. Tiếp, hẳn liền chạy. Chúng ta chỉ cho rằng hẳn đùa giỡn, cũng không coi là thật. Ai ngờ, chỉ chốc lát sau, người làm tới bẩm báo, Trưởng công chúa khó có được trở về ngụ ở phủ Thái tử cần Kỳ Văn”. nói đến đoạn chuyện cũ đó, Tiết Vương phi không biết nên khóc hay nên cười. Khi đó Trưởng công chúa cũng chỉ là một oa nhi sáu tuổi, một ngum cần xuống cũng không nhẹ chút nào. Để cho Kỳ Văn than vãn hét to một tháng.

“A? Trưởng công chúa cần ca ca? Tại sao cần? Ca ca khi dễ Trưởng công chúa?”. Tiết U Nhiễm vững không nhớ còn có chuyện như vậy nên ngạc nhiên không dứt, chẳng lẽ là cần đánh ư? Cũng không đúng a! Trưởng công chúa chưa bao giờ lui tới Tiết Vương phủ, lại càng chưa từng gặp mặt ca ca.

“Cái này phải đi hỏi Kỳ Văn và Trưởng công chúa. Thời điểm ta và Thái tử phi chạy tới, Trưởng công chúa đã hồi cung. Chỉ còn dư lại một mình Kỳ Văn che tay úy khuất đứng đó, hỏi thế nào cũng không nói rõ cuộc chuyện gì xảy ra. Nên cũng không hiểu rõ”. Nhớ tới đáng về đáng thương của nhi tử, Tiết Vương phi bật cười.

“Hóa ra là như vậy, không trách được ta một chút ấn tượng cũng không có”. Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, không có âm ỉ lớn a! Nếu như sự kiện kia làm âm ỉ lớn, chưa biết chừng Trưởng công chúa và ca ca nhà mình còn có thể trở thành một đôi oan gia. A! Đúng vậy a, Trưởng công chúa và ca ca...

“U Nhiễm, ngươi lại đánh cái chủ ý xấu gì đây?”. Điểm một cái lên trán Tiết U Nhiễm, Tiết Vương phi dịu dàng trách móc nói. Vừa nhìn U Nhiễm cười ngọt như vậy, cũng biết là chuyện gì xảy ra.

“không có đâu! Ta chỉ cảm thấy ca ca và Trưởng công chúa thật đáng yêu”. Nghĩ đến Trưởng công chúa, Tiết U Nhiễm cười ngọt hơn.

“Ta đã nói với con, chính là ngàn vạn lần đừng đánh chủ ý lên Trưởng công chúa. Trưởng công chúa không thể so với thường nhân, cho dù là Ngũ công chúa cũng kém vạn phần. Biết không?”. Trưởng công chúa xử sự khiêm tốn không có nghĩa là nàng dễ bị lấn át. Trong lòng Tiết Vương phi rất là hiểu rõ vì sao Hoàng hậu lại chưa từng hỏi tới sự tình liên quan đến Trưởng công chúa. Trưởng công chúa là Thái hậu một tay dạy dỗ, chất vấn Trưởng công chúa chính là chất vấn Thái hậu. trong cung mọi người đều không phải người ngu, tự nhiên sẽ không có người có gan lớn dám bắt kình. Tường an vô sự, tuyệt đối là phương pháp chung sống thích đáng nhất giữa Hoàng hậu và Trưởng công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

“Biết, mẫu phi, ta có việc tìm ca ca, đi trước.” Tiết U Nhiễm nói xong cũng chạy, hoàn toàn không cho Tiết Vương phi cơ hội giữ lại.

“Người chậm một chút, đừng có luôn hấp ta hấp tấp.” Biết U Nhiễm nhất định là đi hỏi thăm vì sao Trường công chúa lại cần Kỳ Văn, Tiết Vương phi cũng không có ngăn cản. Bà người làm mẹ này tất nhiên không tin lấy tính tình của nữ nhi nhà mình, sẽ thật sự không đi trêu chọc Trường công chúa. Chỉ mong đừng xảy ra tai vạ gì đó là tốt rồi.

“Ca, ta có một vấn đề vô cùng quan trọng muốn hỏi huynh. Huynh nhất định phải thành thật báo cáo, nếu không đại hình phục vụ!” Tiết U Nhiễm vẻ mặt nghiêm túc đứng ở trước mặt Tiết Kỳ Văn, uy hiếp nói.

“Vấn đề gì?” Tiết U Nhiễm ngồi ở bên trong thư phòng bị Tiết U Nhiễm trực tiếp xông tới dọa cho sợ đến sững sốt, theo bản năng hỏi.

Nhìn xung quanh một cái, xác định bốn bề vắng lặng. Tiết U Nhiễm vẻ mặt giả hoạt tiến lên, cách bàn đọc sách nhỏ giọng nói: “Nghe nói Trường công chúa khi còn bé cần huynh, vì sao a?”

Bút lông trong tay ‘ba’ một cái rơi ở trên bàn, trong mắt Tiết Kỳ Văn lóe lên một tia bối rối, lớn tiếng la ầm lên: “không thể nào!”

“Lên tiếng phủ nhận chính là có hiềm nghi bịt tai trộm chuông, giọng cao bảo tố là biểu hiện của miệng hùm gan sứa. Ta mới vừa từ chỗ mẫu phi tới đây. Nghe nói năm đó Hoàng hậu nương nương cũng có mặt ở đó, huynh chớ không được. Dù sao mấy ngày nữa cũng sẽ vào cung, cùng lắm thì ta trực tiếp đi hỏi Trường công chúa.” Ngồi thẳng lên, Tiết U Nhiễm dương dương đắc ý nói.

Nghe được câu nói sau cùng của U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn ngược lại trấn định lại. Đứng lên từ phía sau bàn đọc sách đi ra, hai tay khoanh ở ngực, tự tiếu nói: “Nếu như muội có gan đi theo Trường công chúa hỏi thăm chuyện này, cứ việc đi.”

“Ta...” Tiết U Nhiễm quỳnh lên. Được rồi, nàng thừa nhận nàng không dám. Nàng và Trường công chúa lại không có giao tình, vạn nhất chọc Trường công chúa tức giận thì làm sao bây giờ?

“Tiểu hài tử, quản nhiều chuyện như vậy làm gì? không có việc gì thì nên suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm cái gì?” Tức giận nhìn Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn tuyệt không thừa nhận mình là sợ U Nhiễm tiếp tục hỏi nữa.

Tiết U Nhiễm há lại có thể dễ dàng bị đuổi như vậy. Treo lên nụ cười sáng lạn đi tới bên cạnh Tiết Kỳ Văn, lấy lòng nói: “Ca ca, ca ca tốt, ngài hãy thỏa mãn lòng hiếu kỳ của muội muội một chút đi! Huynh trưởng đại nhân, ngài tốt nhất.”

Ngay cả kính xưng đều đem ra hết? Tiết Kỳ Văn bĩu môi, hai tay bắt được hai vai của Tiết U Nhiễm. Đem thân thể của Tiết U Nhiễm xoay qua chỗ khác, đẩy tới ngoài cửa. Sau đó, đột nhiên xoay người, đóng cửa phòng.

Sau lưng cửa bị đóng, Tiết U Nhiễm đang nghi ngờ hành động của ca ca lúc phản ứng kịp thì nàng đã bị đuổi ra khỏi cửa. Tiết U Nhiễm tại chỗ nổi giận. Bực tức xoay người, hướng về phía cửa thư phòng điên cuồng vỗ: “Ca, huynh dám đem ta đuổi ra ngoài cửa? Ta với huynh không xong! Huynh mở cửa cho ta!”

“Cái đó... Tiểu Quận chúa, nếu không mời ngài trở về trước?” Đứng ở một bên Thanh Lạc cẩn thận đề nghị. Tiểu Quận chúa lúc này đang trong cơn giận dữ, không biết có thể giận chó đánh mèo lên hân hay không. Nhưng là cứ mặc cho Tiểu Quận chúa đập cửa như vậy, cũng không phải là biện pháp hay. Thanh Lạc trong lòng thâm nhủ, nhưng cũng không thể không tiến lên khuyên nhủ.

“Thanh Lạc, người cứ ngay cho bản Quận chúa! Lúc nào thì đến phiên nô tài như người đề ý đến chuyện của bản Quận chúa?” Khóe mắt chợt liếc qua một mảng nhỏ màu vàng, Tiết U Nhiễm điều ngoa kia yên lặng gần hai tháng lại bắt đầu xuất hiện ở Tiết Vương phủ.

Xong rồi xong rồi, thật đúng là bị giận chó đánh mèo. Thanh Lạc vội vàng cúi người, ăn nói kếp nếp: “Tiểu Quận chúa, ngài trước xin bớt giận. Tiểu Vương gia lúc này đang bẽ bộn, cũng không phải là không mở cửa cho ngài. Tội nay Tiểu Vương gia nhất định sẽ đến Quận chúa các chịu tội với ngài.”

“Thanh Lạc, bản Quận chúa phát hiện lá gan của người càng lúc càng lớn. Chuyện của chủ tử thích hợp đến phiên nô tài như người chen miệng vào? Cứt ngay cho bản Quận chúa!” Thu hồi hai tay đập cửa đề tới bên người, mượn ống tay áo che giấu bàn tay đang nắm chặt. Lưng Tiết U Nhiễm thẳng tắp, một bộ dáng cao ngạo cả vú lấp miệng em.

“Quận chúa, Thái tử điện hạ sắp tới. Chúng ta vẫn là trước trở về Quận chúa các đi! Tránh cho Thái tử điện hạ tới không thấy được ngài lại lo lắng.” Mất thấy Quận chúa không định vì vậy mà dừng lại, Tư Nguyệt chần chờ mở miệng. Mặc dù biết Quận chúa làm như vậy là cố ý tạo nên, nhưng Tư Nguyệt chính là không muốn người khác đem Quận chúa nhà mình coi là ác chủ tử.

Quận chúa nói, vì Sở công tử, nàng nhất định phải diễn trò cho tốt. Diễn cho Thái tử điện hạ nhìn, diễn cho cả Tiết Vương phủ nhìn, lại càng phải diễn cho chính mình nhìn. Quận chúa về mặt bình tĩnh nói câu nói sau cùng làm Tư nguyệt muốn khóc. rõ ràng là Quận chúa tôn quý cao cao tại thượng, vì sao lại không thể thật sự vui vẻ làm chuyện mà mình muốn? Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, Tư Nguyệt hận Tần Trạch Dật. Nếu không phải do Thái tử điện hạ, Quận chúa nhất định sẽ không thống khổ như vậy!

“Thái tử ca ca? Tư Nguyệt, chúng ta lập tức trở về Quận chúa các.” Phảng phất như lúc này mới nhớ tới Tần Trạch Dật hôm nay sẽ tới, Tiết U Nhiễm cả

kinh thất sắc. Hoàng hốt lại càng la to hơn, không nói hai lời, liền mang theo Tư Nguyệt nghênh ngang rời đi.

Cuối cùng cũng đi? Thanh Lạc thở phào nhẹ nhõm. Chủ tử bảo hấn cơ trí một chút, tùy thời phối hợp diễn với Quận chúa. Nhưng là chủ tử chưa nói, phối hợp với Tiểu Quận chúa sẽ bị mắng thảm như vậy. Tiểu Quận chúa, ngài nhất định phải hạnh phúc. Nếu không, Thanh Lạc bỗng nhiên bị mắng coi như là vô ích a.

Bên trong thư phòng, Tiết Kỳ Văn ngồi lẳng lặng, nhắm mắt làm ngơ với chuyện ở bên ngoài. Cho đến khi Tề Phong xuất hiện ở trước mắt hấn.

“hấn tới?” Ngẩng đầu lên, Tiết Kỳ Văn khẳng định hỏi.

Trong bụng hiểu rõ ‘hấn’ trong miệng Tiểu Vương gia là chỉ ai, Tề Phong gật đầu một cái. Vì đối phó Thái tử điện hạ Tần Trạch Dật, Tiểu Quận chúa không thể không ra hạ sách này. Chỉ cần có thể thoát khỏi Tần Trạch Dật, những thủ đoạn này không coi là cái gì.

“Phản ứng của hấn như thế nào?” Lời vừa ra khỏi miệng, Tiết Kỳ Văn nhớ tới tính tình không nói nhiều lời của Tề Phong, lại tăng thêm một câu, “Sắc mặt như thế nào?”

“Khó coi!” không chút do dự cho ra hai chữ, trong lời nói của Tề Phong mang theo chút hả hê không dễ làm cho người ta phát giác.

“Tề Phong, đi theo U Nhiễm, người trở lên lầu.” Biết Tề Phong lâu như vậy, lần đầu tiên Tiết Kỳ Văn thấy Tề Phong lộ tâm tình ra ngoài. Hơn nữa còn là cười trên nỗi đau của người khác. Bất quá, Tề Phong như vậy cũng không tệ.

Liếc Tiết Kỳ Văn một cái, Tề Phong chỉ làm như không có nghe thấy câu nói kia. Nếu không phải chờ chỉ thị của Tiểu Vương gia, hấn đã sớm rời đi.

“Tề Phong, đi ám vệ doanh chọn mấy người, nghiêm mật giám thị tất cả biến động ở Tiết Vương phủ. Chỉ cần Thái tử xuất hiện ở Tiết Vương phủ, lập tức thông báo cho Tiểu Quận chúa.” Thu hồi ý định nhạo báng, Tiết Kỳ Văn lạnh giọng nói. Vì tiết mục phía sau của U Nhiễm, nhất định phải xuất động ám vệ doanh mới nắm giữ được hành tung của Tần Trạch Dật.

“Dạ.” Lời còn chưa dứt, bóng dáng Tề Phong đã biến mất ở thư phòng.

Tâm tình của Tần Trạch Dật cũng rất là phức tạp. Vốn hấn quả thật là đến tìm U Nhiễm. Chẳng qua là không nghĩ tới tạm thời nổi lên ý muốn đến viện của Kỳ Văn, thế nhưng bất gặp U Nhiễm mắng Thanh Lạc. Bởi vì không nghĩ tới lúc này hấn sẽ xuất hiện ở bên ngoài viện của Kỳ Văn, cho nên không chút kiêng kỵ bại lộ bản chất sao? Mấy ngày nay xa cách lạnh nhạt, thay hình đổi dạng, làm việc hoàn toàn ngược lại với tác phong... Ở lúc bật thốt lên ‘Thái tử ca ca’ đã hoàn toàn bị lật đổ.

thì ra tất cả đều là giả! Phương pháp trái ngược, Tiết U Nhiễm dùng một kế này thật đúng là triệt để, đủ hay. Chẳng những thành công lừa gạt Thần Viễn, ngay cả hấn thiếu chút nữa cũng bị nàng lừa gạt đi qua. Còn kém một bước như vậy, là nàng có thể đạt tới mục đích của nàng. Nếu hôm nay không phải hấn đột nhiên thay đổi hành tung, sợ là tuyệt đối sẽ không phát hiện một mặt khác của Tiết U Nhiễm. Vị trí Thái tử phi, Tiết U Nhiễm làm sao có thể buông tha cho? hấn thế nhưng lại tin Tiết U Nhiễm sẽ thay đổi? Hoang đường cực kỳ!

Ẩn ở một bên, yên lặng chăm chú nhìn vào Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt bước nhanh rời đi. Ánh mắt của Tần Trạch Dật nguy hiểm mà quỷ quyết. hấn cũng chưa từng hoài nghi tới sự đơn thuần và ngây thơ của nàng, lại không nghĩ rằng nàng lại ẩn sâu như vậy. Thần Viễn nói, Tiết U Nhiễm cũng không phải là một Tần Thi Y khác. Những lời này quả thật không sai. Bởi vì Tiết U Nhiễm càng có tâm cơ hơn so với Tần Thi Y, càng biết đùa giỡn thủ đoạn hơn.

Bên trong Quận chúa các, Tiết U Nhiễm cầm lên khăn tay lau đi mồ hôi lạnh. Nếu như bị Tần Trạch Dật nhìn ra sơ hở, hành động của nàng chỉ biết sẽ càng thêm đưa tới sự chú ý của hấn. Cũng may, tất cả đều thuận lợi. Nàng cuối cùng cũng bước ra được bước đầu tiên.

“Quận chúa, ngài không sao chứ?” Tư Nguyệt có chút lo lắng nhìn Tiết U Nhiễm bình tĩnh khác thường.

Tiết U Nhiễm đang chuẩn bị trả lời không sao, ngoài cửa Tề Phong nhẹ nhàng gõ cửa một cái. Sắc mặt Tiết U Nhiễm ngưng một cái, ngay sau đó lại trở lại bình thường. Chuẩn bị nghênh chiến thôi!

Thời điểm Tần Trạch Dật tới, Quận chúa các yên tĩnh như ngày thường. Chẳng qua là hôm nay, phần yên tĩnh này làm cho Tần Trạch Dật vạn phần khó chịu. Giả, tất cả đều là giả.

“Thái tử điện hạ.” Nhìn thấy Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm nhàn nhạt chào hỏi.

Thái tử điện hạ? không phải là Thái tử ca ca sao? Quả nhiên là hao tổn tâm cơ muốn đưa tới sự chú ý của hấn đây mà! Trong bụng không nhịn được, nhưng trên mặt Tần Trạch Dật không có bất kỳ biểu hiện gì. Lung lạc Sở gia, không thiếu được Tiết U Nhiễm nhân vật mấu chốt này. Kỳ Văn, huynh đệ chỉ có thể nói với người một tiếng xin lỗi. Thái tử phi đối trả như vậy, hấn sẽ không cần, cũng không thể cần. Sau này là nhất Quốc chi mầu, không chỉ là thế tử của hấn, mà còn phải chịu trách nhiệm đối với tất cả lê dân bá tính của Tuyên quốc.

Tiết U Nhiễm có thể cảm giác được rõ ràng thái độ của Tần Trạch Dật đã trở lại chán ghét của một tháng trước. Duy nhất không đúng chính là, bây giờ Tần Trạch Dật trong lòng

lúc lo lắng toát ra chán ghét sâu hơn. Tiết U Nhiễm không thêm để ý Tần Trạch Dật nhìn mình như thế nào, ngược lại lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Lợi dụng cùng bị lợi dụng, mới đúng là quan hệ của nàng và Tần Trạch Dật.

Mấy ngày sau, Tần Trạch Dật vẫn đến Tiết Vương phủ như cũ. Bất quá lực chú ý của hắn không hề đặt toàn bộ trên người Tiết U Nhiễm nữa. Dường như tức giận trong tối hôm hội hoa đăng và vui vẻ của ngày thứ hai sau hội hoa đăng cũng chưa từng xảy ra. Mặc dù như thế, Tiết U Nhiễm và Tiết Kỳ Văn cũng không dám thả lỏng. Vì vậy, lời đồn đại về chuyện tốt của Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ và Thái tử điện hạ sắp đến bị một người nhiều chuyện không cần thận lời miệng nói ra. Mặc dù chưa tới trình độ các đại thần trong triều đều biết, nhưng cũng truyền đến tai người trong cuộc.

Tần Trạch Dật thiếu chút nữa nổi cơn điên. Cái gì gọi là chuyện tốt sắp đến? Hắn làm sao có thể có chuyện tốt sắp đến với loại nữ nhân như Tiết U Nhiễm? Nhất định là Tiết U Nhiễm cố ý phai người truyền đi, tuyệt đối là âm mưu của nàng. Muốn buộc hắn đi vào khuôn khổ? Cũng phải xem Tiết U Nhiễm nàng có đủ tư cách hay không?

“Biểu ca, chuyện này huynh thấy thế nào?” Trục giác nói cho Mạc Thần Viễn, chuyện này không giống như chuyện Tiết U Nhiễm sẽ làm. Nữ tử kia, cao ngạo đối với hắn làm như không thấy, lãnh đạm tránh hắn như tránh rắn. Chuyện này tuyệt đối có ẩn tình.

“Thấy thế nào? Chút tài mọn của Tiết U Nhiễm mà thôi.” Bây giờ Tần Trạch Dật đối với Tiết U Nhiễm trừ khinh thường vẫn là khinh thường.

“Biểu ca thật sự cho rằng Tiết U Nhiễm muốn lợi dụng lời đồn đại để ngồi lên vị trí Thái tử phi?” không ngờ rằng Tần Trạch Dật sẽ phản ứng như vậy, Mạc Thần Viễn hỏi ngược lại. Hắn tin tưởng Tiết U Nhiễm sẽ không ngu như vậy.

“Thần Viễn, ngươi đã nói Tiết U Nhiễm không phải là một Tần Thi Y khác, hiện tại cuối cùng ta đã hiểu vì sao ngươi lại nói như vậy. Tiết U Nhiễm là người mà Tần Thi Y há có thể so với? Những thứ thù đoạn kia, a...” không đề ý đến Mạc Thần Viễn chất vấn, Tần Trạch Dật cười lạnh nói. Nếu như Thần Viễn thấy một mặt khác của Tiết U Nhiễm, nhất định sẽ không hoài nghi chuyện này không phải là Tiết U Nhiễm làm.

Mạc Thần Viễn không có tiếp tục mở miệng. Thù đoạn của Tiết U Nhiễm? Nếu biểu ca chỉ là lời đồn đại mấy ngày hôm nay, thì hắn chỉ có thể nói là thành kiến của biểu ca đối với Tiết U Nhiễm quá sâu. Dù lời đồn nhảm có uy lực lớn hơn nữa, cũng không thể ảnh hưởng đến vị trí Thái tử phi đến tột cùng là do ai ngồi. Lịch sử tranh giành vị trí Thái tử phi, lời đồn nhảm còn ít? Cũng chỉ là mưu kế của người có tâm mà thôi, cần gì đề ý như thế?

Mạc Thần Viễn rất muốn giải thích thay Tiết U Nhiễm. Nhưng sau khi nhìn đến Thái tử biểu ca kiên định, hắn trầm mặc. Thái tử biểu ca căn bản chưa từng hiểu rõ Tiết U Nhiễm, cho nên mới dễ dàng nhận định Tiết U Nhiễm là người bụng đầy tâm cơ như vậy. Thế gian đều nói Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ một lòng hướng về Thái tử điện hạ, nhưng là hắn thay Tiết U Nhiễm cảm thấy không đáng. Thái tử biểu ca không nhìn thấy Tiết U Nhiễm tốt, lại càng không biết quý trọng Tiết U Nhiễm. Như vậy, Thái tử biểu ca cũng không xứng làm phu quân của Tiết U Nhiễm, mà hắn lại không muốn Thái tử biểu ca hiểu quá mức thấu đáo.

“Thần Viễn, sau này ít nhắc đến nàng trước mặt ta. Nếu không, ta sẽ tự tay đưa ngươi đến trước mặt Tần Thi Y.” không muốn lại nghe thấy ba chữ Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật không tiếc mang Tần Thi Y mà Mạc Thần Viễn chỉ sợ không kịp tránh ra nói.

Nếu như nói vừa rồi Mạc Thần Viễn chỉ là nhất thời chần chờ, thì lúc này biến thành quyết tâm vĩnh viễn không sửa. Thái tử biểu ca, là huynh tự mình bỏ qua bấu vật là Tiết U Nhiễm, vậy thì không oán được ta.

Lời đồn đại Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ và Thái tử điện hạ sắp có chuyện tốt Sở Lăng Húc tự nhiên là sẽ không biết. Lúc này hắn đang bị ba ngọn núi lớn của Sở gia chất vấn.

“Húc tiểu tử, U U của cháu đâu?” Sở gia nài nài đã sớm đem Tiết U Nhiễm coi là người Sở gia, chuyện đương nhiên thuộc về Sở Lăng Húc.

“Bà nội, ngài không thể bịa đặt như thế. Tồn hại đến danh dự của Tiết tiểu thư.” Sở Lăng Húc bắt đầu dĩ nhiên về phía bà nội của mình. U U của hắn? Sở Lăng Húc ánh mắt sắc bén quét về phía Sở Bạch ở bên cạnh. Nhất định là Sở Bạch tên miệng rộng này nói cho bà nội.

Rút rút cổ, Sở Bạch tận lực đem thân thể của mình giấu ở sau lưng Sở Thạch. Chủ tử không nên nhìn hắn như vậy a! Hắn thật sự không phải cố ý. Chẳng qua là lúc bẩm báo với Lão thái thái về chuyện của Tiểu Vũ Sát, nhất thời nhanh miệng đem Tiết tiểu thư khai ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

“Cái gì là bịa đặt? Nếu cháu thấy chương mất tiểu thư nhà người ta, còn gọi thân mật như vậy làm gì? Bà nội nghe nói, cháu thay đổi biện pháp dụ dỗ tiểu thư nhà người ta vui vẻ.” Sở bà nội về mặt vui vẻ. Cuối cùng cũng xuất hiện một nữ tử có thể làm cho Húc tiểu tử động tâm, khó được a! Tiểu tăng tôn của bà a!

“Húc nhi, nếu như con thật sự thích vị Tiết tiểu thư kia, mẹ sẽ cho người đến cửa cầu hôn.” Sở phu nhân về mặt vui vẻ đi theo nói. Vị Tiết tiểu thư kia vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa. Con trai mình yêu mến, chẳng có gì lạ.

“Bà nội, mẹ, hai người đừng nghe Sở Bạch nói bậy.” Nghe được lời của Sở phu nhân, Sở Lăng Húc nhíu mày. Hắn và U U, sợ rằng tạm thời không thể gặp mặt. Mấy ngày nay, vẫn có người đi theo phía sau hắn. Nếu như không có đoán sai, thì hắn là người của vị Tần công tử kia. U U bây giờ, tình cảnh sợ là không phải rất tốt. May mắn có vị huynh trưởng Tiết Kỳ Văn ở, U U không đến nỗi phải chiến đấu một mình. Vừa nghĩ đến U U về mặt đau khổ

nói nàng tránh không thoát, trái tim của Sở Lăng Húc một trận lại một trận đau. Nếu như có thể, hắn thật rất muốn dốc hết tất cả để bảo vệ U U. Nhưng là đối mặt với quan gia, hắn có tâm mà không có lực.

“Ta mới không có nói vậy! Chủ tử rõ ràng là cũng rất thích Tiết tiểu thư, Tiết tiểu thư cũng rất thích chủ tử.” Sở Bạch cuối cùng không nhịn được mở miệng giải thích. Chủ tử tại sao có thể oan uổng hắn như vậy? Hắn tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe, nào có nói vậy?

“Sở Bạch!” Sở Lăng Húc quát lạnh một tiếng, khiến cho Sở Bạch vừa lộ ra nửa cái đầu đã bị dọa sợ đến lùi về phía sau lưng Sở Thạch.

“Kêu gào cái gì? Còn không cho Sở Bạch nói chuyện?” Sở bà nội bắt mắt nhìn Sở Lăng Húc một cái, ngay sau đó tò mò nhìn về phía Sở Bạch, “Sở Bạch, làm sao ngươi biết Tiết tiểu thư cũng rất thích chủ tử nhà ngươi?”

“Ta...” Nhìn nhìn vào gương mặt hết sức ôn hòa kia của chủ tử nhà mình, Sở Bạch thấy thế nào cũng cảm thấy nguy hiểm. Mỗi lần lúc chủ tử chuẩn bị chém giết những thương nhân khác đều là cái vẻ mặt này, thật là đáng sợ...

Thấy bộ dáng muốn nói lại không dám nói của Sở Bạch, Sở lão gia cảm thấy hứng thú lên tiếng: “Sở Bạch, cứ việc nói. Lão gia làm chỗ dựa cho ngươi!”

“Phụ thân!” Sở Lăng Húc cảm thấy thật sâu vô lực. Bà nội và mẹ cũng liền thôi, sao phụ thân lại cũng tới chen vào một cước?

“Phụ thân làm sao? Phụ thân thì không thể hỏi tới chung thân đại sự của con sao? Con cũng đã gọi tiểu thư nhà người ta như vậy, còn không cho phép phụ thân quan tâm một chút?” Câu ‘cảm ơn đầu hũ của Sở ngọc tử’ lần trước đã làm cho ông buồn cười. Cũng không biết là vô ý hay là cố ý, mặc dù chỉ nói một chữ ‘gặp’, nhưng nghe vào lại có thâm ý khác. Hiện tại lại tới một ‘U U’, hai đứa nhỏ này thật đúng là biết che giấu.

“Đúng vậy. Sở Bạch, ngươi cứ mạnh dạn nói. Lão thái thái cũng làm chỗ dựa cho ngươi.” Sở bà nội lấy ra tư thế ở Sở gia ta là lớn nhất, chỉ vào Sở Bạch nói.

Có lão thái thái và lão gia cùng làm chỗ dựa, Sở Bạch hạ quyết tâm, không nói không vui: “Vậy ta đã có thể nói. Tỷ nữ Tư Nguyệt của Tiết tiểu thư nói, tiểu thư nhà nàng rất khó ra cửa, hơn nữa mỗi lần ra cửa cũng chỉ đi Khách Duyệt lâu.”

“A? Như vậy a! Tuy nói điểm tâm của Khách Duyệt lâu chúng ta quả thật không tệ, nhưng là hoàn toàn có thể phái người làm tới mua. Vì sao nhất định phải tự mình ra phủ đây?” Sở bà nội về mặt thâm ý cười nói, hướng về phía Sở Lăng Húc hỏi.

“Bà nội, lời đồn dừng ở trí tuệ. Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.” Trên gương mặt ôn hòa của Sở Lăng Húc không hiện ra bất kỳ tâm tình nào, đứng dậy rời đi.

Mấy người bị bỏ lại hai mặt nhìn nhau. Đây là đương gia hiện tại nhà bọn họ đang tức giận? Chẳng lẽ là đang giận đối với vị Tiết tiểu thư kia?

Sở Lăng Húc dĩ nhiên là không tức giận, chẳng qua là lúc này hắn không có ý định mặc cho các vị trưởng bối tiếp tục trêu đùa mà thôi. Vị Tần công tử kia không thể không có bất kỳ ý đồ nào với hắn, nhưng là cho đến nay cũng không có bất kỳ động tĩnh nào. Vốn là hắn cũng không thèm để ý đến hành động của vị Tần công tử kia, chỉ cần gặp chiêu hủy chiêu là được. Hiện tại nhiều hơn một U U, mọi sự đều phải cẩn thận mới được. Không sợ Tần công tử ra tay, chỉ sợ Tần công tử cái gì cũng không làm.

Sắc mặt luôn luôn ôn hòa của Sở Lăng Húc dần dần chuyển thành lạnh như băng, mơ hồ mang theo một tia xơ xác tiêu điều. Hắn không phản kháng không có nghĩa là hắn không có năng lực phản kháng. Nếu không phải lo lắng đã thảo kinh xà sẽ phá hỏng kế sách của U U, thì những người đi theo phía sau đó tuyệt sẽ không được sống sót đến bây giờ. Cơ nghiệp trăm năm của Sở gia, há có thể mặc cho người tùy tiện xâm lược?

“Sở Thạch!” Sở Bạch không đi theo, bên cạnh Sở Lăng Húc chỉ có một mình Sở Thạch.

“Có.” Rốt cuộc lại có thể cảm nhận được khí thế cường đại không thể xúc phạm kia của chủ tử, Sở Thạch lập tức lên tiếng. Chủ tử, ngài ngủ đông thật sự là quá lâu!

“Truyền lệnh cho Hàn Tinh các, tùy thời đợi lệnh.” Lúc lâu sau thanh âm lãnh khốc vang lên, trái tim Sở Thạch chấn động. Sở Lăng Húc như vậy, sợ là Tiết U Nhiễm cũng chưa từng gặp qua.

Mặc dù chủ tử chưa sử dụng tuyệt sát lệnh, nhưng là vẻ mặt của Sở Thạch vẫn hết sức kích động. Hàn Tinh các –tổ chức thần bí đệ nhất thiên hạ, tất cả nhân sĩ võ lâm nghe thấy đều biến sắc mặt. Cách mấy năm, rốt cuộc lại tái xuất giang hồ...

-----Ta là phân cách----

Hề hề, bất ngờ không, bất ngờ không? Đã nói rồi mà Húc ca của chúng ta không phải người bình thường mà. Đây chính là một góc âm u trong lòng nam 9 nhà ta đó, câu đó đã có lời giải. ha ha các nàng sai một đồng!!! ^^

Bên kia, dưới sự chú ý của muôn người, Trưởng công chúa Tần Thiên Ngọc cuối cùng đứng hạn trở về triều đình. Một ngày này Tiết U Nhiễm trang điểm lộng lẫy tham dự, cố gắng lưu lại một ấn tượng tốt cho Trưởng công chúa.

Phụ vương mang theo ca ca đi Tiền điện hàn huyên với triều thần, mẫu phi nói muốn đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Bởi vì không muốn đụng phải Tần Thi Y, Tiết U Nhiễm đi theo sau lưng cung nữ trực tiếp đến Tử Dương cung trước. Chẳng qua là, trên đường bất ngờ gặp phải Mạc Thần Viễn.

Tiết U Nhiễm muốn xoay người rời đi, rồi lại không thể quá mức thất lễ. Ba chữ Mạc Thần Viễn đối với nàng chính là phiền toái trong phiền toái, nàng

không muốn có nhiều dính dấp với hắn. Nhưng là chính diện chống lại như vậy, nàng cố kìm để không thể xoay người rời đi.

“U Nhiễm, lại gặp mặt.” Ngược lại với Tiết U Nhiễm đang giãy giụa, Mạc Thần Viễn vẫn bình tĩnh tự nhiên tiêu sái đi tới.

Tiết U Nhiễm bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt gật đầu một cái: “Tiểu Hầu gia.”

“U Nhiễm, chúng ta quen biết nhau từ nhỏ, không cần xa lạ như vậy. Trực tiếp gọi ta là Thần Viễn đi.” Mạc Thần Viễn cười vẻ mặt quen thuộc. Cảm giác của hắn không có sai, U Nhiễm quả nhiên là không muốn gặp lại hắn. Không phải là không nhìn ra Tiết U Nhiễm không tình nguyện, nhưng hắn bây giờ không muốn nàng luôn cự tuyệt hắn ngoài ngàn dặm. Nếu như nàng không muốn đến gần, vậy thì để hắn chủ động dán vào đi!

Tiết U Nhiễm sửng sốt. Nàng và Mạc Thần Viễn thật sự không quen. Nếu như bị Tần Thi Y thấy, nhất định sẽ lại mượn đề tài để nói chuyện của mình. Mặc dù nàng và Tần Thi Y vốn không hợp nhau, nhưng cũng không muốn đem quan hệ của hai người làm cho căng hơn. Nàng nhất định phải đem toàn bộ tinh lực đặt ở trên người Tần Trạch Dật, mà không phải là lãng phí lực chú ý lên trên người Tần Thi Y, càng không muốn trêu chọc tới Mạc Thần Viễn.

“Gọi Mạc đại ca cũng được.” Thấy Tiết U Nhiễm không nói lời nào, ngay sau đó nhớ tới nàng gọi Trịnh Khải là Trịnh đại ca, Mạc Thần Viễn nói tiếp. Tiến hành theo chất lượng có lẽ sẽ là một biện pháp tốt, chỉ cần nàng không gọi hắn “Mạc tiểu Hầu gia” là được rồi. Ba chữ này được kêu lên từ trong miệng Tiết U Nhiễm, hết sức chói tai.

“Tiết U Nhiễm, ngươi đứng ở nơi này làm gì?” Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, lúc Tiết U Nhiễm đang lăm bằm trong lòng thì Tần Thi Y và Quý Như Nhã cũng dắt tay nhau đi về phía bên này.

Tiết U Nhiễm cảm thấy đại sự không ổn. Tần Thi Y đi tới từ phía sau lưng Mạc Thần Viễn, nhìn thấy nàng cũng không sao cả. Nhưng nếu đến gần, thấy đứng trước mặt nàng là Mạc Thần Viễn. Sợ rằng lại sẽ sinh ra bất ổn.

“Tiểu Hầu gia.” Tần Thi Y không có nhận ra Mạc Thần Viễn đứng đưa lưng về phía mình, Quý Như Nhã lại nhận ra. Thật xa đã thấy Tiết U Nhiễm đứng ở chỗ này nói chuyện với một nam tử. Mà người nam tử này không phải là Thái tử điện hạ, cũng không phải là Tiểu Vương gia Tiết Kỳ Văn. Quý Như Nhã hí hóp mắt quan sát thật lâu, xác định người này chính là Mạc ca ca trong miệng Ngũ công chúa. Không để ý tới những thứ khác, lập tức sợ hãi kêu lên tiếng.

“Cái gì? Mạc ca ca? Tiết U Nhiễm, ngươi lại muốn đùa bốn thù đoạn gì?” Bị Quý Như Nhã kêu, Tần Thi Y cũng nhìn thấy Mạc Thần Viễn. Mỗi lần vừa thấy Tiết U Nhiễm người luôn dối đầu với nàng này, nàng theo thói quen bỏ qua người bên cạnh. Không nghĩ đến đứng bên người Tiết U Nhiễm lại là Mạc ca ca. Tiết U Nhiễm, ngươi thật là quá đáng!

Hai chữ thù đoạn vừa ra, Tiết U Nhiễm nhàn nhạt cười. Đúng vậy a, nàng bây giờ vẫn còn đang trong tầm mắt của Tần Trạch Dật đó! Biết đâu Tần Thi Y giúp đỡ sẽ làm cho sự điều ngoa vô lý của nàng càng thêm đi sâu vào lòng người. Nghĩ tới đây, Tiết U Nhiễm giống như vô ý giải thích: “Ta và Mạc đại ca vô tình gặp được ở nơi này, liền hàn huyên mấy câu.”

Mạc đại ca? Nhìn Tiết U Nhiễm vẻ mặt tươi cười, Mạc Thần Viễn lựa chọn trầm mặc. Chiến tranh giữa Tiết U Nhiễm và Tần Thi Y, hắn không tiện nhúng tay. Huống chi, sở dĩ Tần Thi Y tìm U Nhiễm gây khó dễ như vậy, hình như cũng không thể không có công của hắn.

“Mạc đại ca? Vô tình gặp được? Tiết U Nhiễm, ngươi nói rõ cho ta, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” So với Tiết U Nhiễm bình tĩnh, Tần Thi Y có thể nói là tức giận ngất trời. Tiết U Nhiễm trong miệng là hết thích Thái tử ca ca, sau lưng thông đồng với Sở đương gia gì đó cũng liên thôi. Bây giờ còn dám đánh chủ ý lên Mạc ca ca của nàng? Rốt cuộc là có để Ngũ công chúa là nàng vào mắt hay không?

“Ừ, vô tình gặp được. Thật là đúng dịp đây!” Liếc mắt nhìn Mạc Thần Viễn không nói một lời, Tiết U Nhiễm nhẹ giọng thờ dài nói.

Tiết U Nhiễm lại dám liếc mắt đưa tình với Mạc đại ca ở trước mặt nàng? Kiên nhẫn của Tần Thi Y hoàn toàn bị hao hết. Tiến lên từng bước, ngăn ở trước người Mạc Thần Viễn, tức giận quát lên: “Tiết U Nhiễm, ngươi quên Thái tử ca ca sao? Nơi này chính là Hoàng cung!”

Mạc Thần Viễn cao hơn Tần Thi Y một cái đầu, Tần Thi Y cư nhiên vọng tưởng lấy thân thể yếu đuối mà nàng ta vẫn luôn kiêu ngạo để ngăn trở Mạc Thần Viễn? Hoàn toàn không bị chán tàm mắt, Tiết U Nhiễm buồn cười liếc nhìn Mạc Thần Viễn rồi mới trả lời: “Thái tử ca ca của ta là ở điện phía trước, Ngũ công chúa muốn tìm ta thì có thể tự đi trước.”

Tiết U Nhiễm rõ ràng là muốn đối nghịch với nàng. Nàng cũng đã tuyên cáo Mạc ca ca là của nàng, Tiết U Nhiễm còn dám nhìn Mạc ca ca. Tần Thi Y cũng không bận tâm đến Mạc ca ca của nàng đang đứng phía sau mình nữa, trực tiếp há mồm quát: “Tiết U Nhiễm, ngươi không biết xấu hổ! Ngươi hèn hờ với Sở đương gia gì đó đã bị Thái tử ca ca đụng phải. Ngươi bây giờ còn dám mơ tưởng đến Mạc ca ca của ta? Ngươi thủy tính...”

“Tiết U Nhiễm?” Thời điểm Tần Thi Y đang nểng đến vui vẻ, thì một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng truyền đến từ phía sau lưng Tiết U Nhiễm. Giọng điệu nghi ngờ mang theo khẳng định, dễ dàng dời đi lực chú ý của mấy người đang đứng ở đó.

“Hoàng... Hoàng tỷ!” Nhìn thấy người vừa đến, Tần Thi Y sắc mặt đại biến yếu ớt hô.

Trưởng công chúa? Tần Thi Y cũng không đem những công chúa khác để vào trong mắt. Câu Hoàng tỷ này nhất định là gọi Trưởng công chúa. Rốt cuộc cũng nhìn thấy Trưởng công chúa. Tiết U Nhiễm lập tức xoay người, đưa lên một nụ cười nhiệt tình mà chân thành: “U Nhiễm ra mắt Trưởng công chúa!”

Thời gian ba năm ở Hoàng Lăng khiến cho Tần Thiên Ngọc tính tình vốn đã trầm tĩnh càng thêm lạnh lùng. Nếu không phải người Tần Thi Y mắng là Tiết

U Nhiễm, nàng cũng sẽ không mở miệng. Chính là bởi vì người bị mắng là Tiết U Nhiễm, nàng luôn không xen vào chuyện của người khác lúc này mới ra mặt. Chồng lại nụ cười của Tiết U Nhiễm, Tần Thiên Ngọc nhàn nhạt gật đầu một cái: “Cùng đi?”

“Đa tạ Trương công chúa nâng đỡ! U Nhiễm cầu cũng không được!” Nhận được lời mời của Trương công chúa, đây chính là vinh hạnh rất lớn, Tiết U Nhiễm vội vàng đồng ý.

Tần Thiên Ngọc về mặt không đổi, đi thẳng tới trước mặt Tần Thi Y, lạnh giọng nói: “Ngũ công chúa dường như còn thiếu một ma ma giáo dưỡng.”

“Hoàng tỷ, không phải là ta, phải...” Tần Thi Y sợ nhất là khuôn mặt lạnh lùng kia của Trương công chúa, lúc này lại càng bị dọa cho sợ đến không làm chủ được tinh thần. Ý của Hoàng tỷ là muốn tìm cho nàng một ma ma giáo dưỡng sao? Nàng không muốn! Nàng thật vất vả mới đuổi đi được ma ma giáo dưỡng mà mẫu hậu đưa tới.

“Vu ma ma, chuyện này làm phiền ngài.” không cho Tần Thi Y cơ hội giải thích, Tần Thiên Ngọc quay đầu về phía lão ma ma bên cạnh nói.

“Trương công chúa, cứ việc yên tâm. Lão nô hầu hạ Thái hậu nhiều năm như vậy. Nếu như chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, lão nô ngày sau sao còn mặt mũi đi gặp Thái hậu?” Các bà là người nhìn Trương công chúa lớn lên, tình cảm tất nhiên là không giống với những vị chủ tử khác trong cung. Mà Trương công chúa vẫn luôn rất là kính trọng những lại nhân hầu hạ Thái hậu là các bà này. Nghe nói Ngũ công chúa này mấy năm gần đây rất phách lối, thậm chí còn trở thành công chúa được cưng chiều nhất trong cung? thật là tức cười. Nhớ năm đó lúc Tiên đế và Thái hậu yêu thương cưng chiều công chúa, đó là phong cảnh thế nào. hiện tại Ngũ công chúa này cư nhiên dương dương tự đắc, tự cho mình là tôn quý nhất?

Cái gì? Vu ma ma? Tần Thi Y bị dọa sợ đến mặt trắng bệch. Vu ma ma là lão nhân trong cung, lại hầu hạ Thái hậu nhiều năm. Sau khi Thái hậu qua đời, Vu ma ma và mấy ma ma theo Trương công chúa đi Hoàng Lăng. Trong cung còn dư lại nhưng ma ma kia không có một ai dám can rờ với nàng, nàng cũng không đem những ma ma kia để vào trong mắt. Nhưng là Vu ma ma không giống vậy. Khi Thái hậu còn tại thế, nàng nhìn thấy Vu ma ma mà cũng không dám bày ra dáng vẻ công chúa. Nhưng là bây giờ, Trương công chúa thế nhưng lại bảo Vu ma ma làm ma ma giáo dưỡng cho nàng?

“Cái đó... Hoàng tỷ không cần. Vu ma ma vẫn đi theo bên cạnh ngài...” Tần Thi Y do dự, liên tục ập a ập ứng nói. Chỗ mẫu hậu nàng có thể làm nũng để từ chối, nhưng là nàng không làm nũng với Trương công chúa lạnh lùng ở trước mắt này. Thái hậu coi trọng nhất chính là quy củ, tính tình của Trương công chúa là Thái hậu tự tay bồi dưỡng. Nàng có ngu hơn nữa cũng sẽ không đi đắc tội Trương công chúa, không thể làm gì khác hơn là cố gắng nói tốt.

“Vậy chúng ta đi thôi!” Căn bản không để ý tới Tần Thi Y cự tuyệt, Tần Thiên Ngọc quay về phía Tiết U Nhiễm nói xong liền xoay người cất bước đi về phía Từ Dương cung. Về phần những người khác, nàng cũng không thèm để ý, cũng sẽ không đi để ý.

Liếc mắt nhìn Tần Thi Y sắc mặt khó coi, Tiết U Nhiễm cười thầm không dứt sau đó đuổi theo. Trương công chúa đây là đang ra mặt giúp nàng sao? Nghe nói Trương công chúa rất ít để ý tới chuyện vặt trong cung. Chẳng lẽ là thật sự có sâu xa gì đó với ca ca nhà mình? Tiết U Nhiễm trong lòng lâm bâm, nhưng trên miệng lại không dám hỏi thăm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Nhìn Trương công chúa và Tiết U Nhiễm một trước một sau rồi đi, Mạc Thần Viễn thức thời lựa chọn yên lặng rồi đi. Hắn và Trương công chúa không có giao tình, Trương công chúa bỏ qua hắn là chuyện đương nhiên. Hắn tất nhiên sẽ không bởi vì Trương công chúa làm như không thấy mà tức giận, ngược lại lại cảm kích Trương công chúa xuất hiện tránh cho U Nhiễm tiếp tục bị Tần Thi Y làm nhục. Không phải là hắn không muốn ra mặt giúp U Nhiễm, mà là hắn ra tay sẽ càng làm cho Tần Thi Y cừu hận U Nhiễm sâu hơn. Mặc dù hắn trước kia quả thật là cố gắng mượn Tần Thi Y tìm U Nhiễm làm khó để cho U Nhiễm không thể tiếp tục không để ý tới sự hiện hữu của hắn, vậy mà lúc này khi thấy Tần Thi Y thật sự nhục mạ U Nhiễm, hắn mới phát hiện đó cũng không phải là điều mà mình mong muốn. Tần Thi Y quá mức ương ngạnh, hắn sau này nhất định phải thay đổi chính sách mới được.

Thừa dịp Tần Thi Y còn chưa đi ra khỏi từ trong đá kích của Trương công chúa, hắn vẫn là trước đi tìm biểu ca cho thỏa đáng. Ma ma giáo dưỡng? Không hổ là Trương công chúa, liếc mắt đã thấy Tần Thi Y thiếu cái gì nhất. Chỉ mong có ma ma giáo dưỡng, tính tình điều ngoa bá đạo kia của Tần Thi Y có thể thay đổi. Cứ như vậy, hắn cũng có thể tránh được một kiếp. Mặc dù cô đã nói cho hắn biết cô tuyệt đối sẽ không đem Tần Thi Y gả cho hắn, những hắn vẫn là không có cách nào chịu được Tần Thi Y từng bước ép sát.

Tiểu Hầu gia có thể rời đi, nhưng Quý Như Nhã không có cách nào né tránh. Vốn nghĩ rằng Ngũ công chúa và Tiết U Nhiễm bất hòa là chuyện mà mọi người đều biết, nàng có thể dễ dàng lợi dụng. Chỉ cần lấy lòng Ngũ công chúa, Ngũ công chúa chắc chắn sẽ đứng ở bên phía nàng giúp nàng đối phó Tiết U Nhiễm. Tiết U Nhiễm trước kia luôn tự cho mình là Thái tử phi, mấy ngày nay lại có thêm lời đồn đãi chuyện tốt của nàng ta và Thái tử điện hạ đến gần. Ở trong lòng Quý Như Nhã, Tiết U Nhiễm là địch nhân đầu tiên nàng phải đánh. Cho nên nàng mới có thể lừa gạt Ngũ công chúa đến đây trước thời gian, hy vọng có thể khơi mào phân tranh giữa hai người.

Không nghĩ tới Tiết U Nhiễm thế nhưng cho nàng một cô hội trả thù ngàn năm có một như vậy. Ngũ công chúa liều chết dây dưa Tiểu Hầu gia Mạc gia, giống như Tiết U Nhiễm muốn vị trí Thái tử phi. Đầu là mơ mộng hão huyền, nhưng cũng không buông tha. Ông trời chiếu cố nàng, nàng kêu lên dẫn tới Ngũ công chúa giận tím mặt. Hoàng hậu nương nương luôn dung túng Ngũ công chúa, nên tính tình của Ngũ công chúa cực kỳ bá đạo, lòng độc chiếm rất mạnh. Đối với chuyện Tiết U Nhiễm mơ ước Mạc Thần Viễn, Ngũ công chúa sao có thể không hận đến tận xương? Mất thấy Tiết U Nhiễm bị Ngũ

công chúa nhục mạ, Quý Như Nhã vui vẻ vạ phần.

Đang ở lúc tất cả thuận lợi tiến hành giống như suy nghĩ của nàng, Trưông công chúa xuất hiện. Trưông công chúa thế nhưng lại giúp Tiết U Nhiễm? Nhìn Ngũ công chúa bị một câu nói của Trưông công chúa dọa cho sợ đến hồn không thuộc về xác, nhìn Tiết U Nhiễm dương dương đắc ý huênh hoang rồi đi. Quý Như Nhã phần hận không dứt, nhưng cũng không dám làm gì.

Không có chú ý tới Mạc Thần Viễn rồi đi, cả người Tần Thi Y rơi vào hốt hoảng. Nàng phải đi tìm mẫu hậu, chỉ có mẫu hậu mới có thể cứu nàng. Nàng không muốn ma ma giáo dưỡn, tuyệt đối không muốn. Linh, diễn đàn lê quý đôn

“Sau này gặp được Ngũ công chúa, trốn tránh đi!” Thấy Tiết U Nhiễm vẫn không mở miệng, Tần Thiên Ngọc chỉ cho rằng Tiết U Nhiễm vẫn đang nghĩ chuyện vừa rồi bị Tần Thi Y khi dễ. Suy nghĩ một chút, Tần Thiên Ngọc mở miệng nói.

Trưông công chúa đột nhiên quan tâm làm cho Tiết U Nhiễm thụ sủng nhược kinh. Trưông công chúa này tuyệt đối có sâu xa với ca ca nhà mình! Nếu như vậy, nàng cũng không khách khí. Đánh bạo kéo tay Trưông công chúa, Tiết U Nhiễm thấp giọng hỏi nói: “Cái đó... Trưông công chúa, U Nhiễm có thể hỏi ngài một chuyện sao? Ca ca ta cũng không nói cho ta biết!”

Bị Tiết U Nhiễm kéo, Tần Thiên Ngọc ngăn ra. Nàng từ nhỏ đã đi theo bên người Thái hậu, rất ít tiếp xúc với những muội muội khác. Tính tình của nàng lại tình, sẽ không làm nũng, cũng chưa từng bị người lôi kéo làm nũng. Lúc này thấy Tiết U Nhiễm kéo tay của mình cáo trạng Tiết Kỳ Văn, Tần Thiên Ngọc theo bản năng trả lời: “Chuyện gì?”

“Chúng ta qua bên kia nói đi!” Nhìn Vu ma ma và cung nữ bên cạnh Trưông công chúa, Tiết U Nhiễm kéo Tần Thiên Ngọc đi về phía một cái Đình nhỏ.

Mặc cho Tiết U Nhiễm lôi kéo, Tần Thiên Ngọc không phản kháng. Tiết U Nhiễm là muội muội của hần, đến tốt cùng là có chuyện gì muốn hỏi nàng?

Đến Đình nhỏ, xác định bốn bề vắng lặng. Tiết U Nhiễm buông tay Tần Thiên Ngọc ra, cười hi hi hỏi: “Trưông công chúa, chuyện là như vậy. Mấy ngày trước đây, ca ca nghe nói ngài sắp về đây, phản ứng có chút dị thường. Ta bỏ chạy đi hỏi mẫu phi ta có phải là ngài và ca ca ta có quen biết hay không. Sau đó mẫu phi nói cho chuyện khi còn bé của ngài và ca ta. Cho nên...”

“Ta và ca người?” Tần Thiên Ngọc tự lẩm bầm. Tiết Kỳ Văn, nàng nghe được rất nhiều chuyện về hần, cũng chưa từng gặp lại hần.

“Đúng vậy, chính là ngài và ca của ta. Nghe nói ngài khi còn bé cắn ca ta một cái, rốt cuộc là tại sao a? Ta tò mò đi hỏi ca ta. Ai ngờ ca ta không những không nói cho ta, huynh ấy còn...” Tiết U Nhiễm vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Trưông công chúa. Nếu như Trưông công chúa cũng không cảm thấy hứng thú, vậy nàng cũng không cần thiết phải nói tiếp.

“Hần như thế nào?” Thấy Tiết U Nhiễm đột nhiên dừng lại không nói, Tần Thiên Ngọc hỏi tiếp. Hần sẽ không phải là rất tức giận rồi mắng nàng đấy chứ? Hoặc là hần đã sớm quên chuyện năm đó?

“Trưông công chúa, ngài nói cho ta biết tại sao ngài cắn ca ta, ta liền nói cho ngài ca ta như thế nào. Có được hay không?” Tiết U Nhiễm bắt đầu nói điều kiện với Tần Thiên Ngọc. Nếu thái độ của Trưông công chúa với ca ca nhà nàng không giống người khác, vậy nàng cần rõ một chút cũng không có vấn đề gì đi? Linh, diễn đàn lê quý đôn

“Đây là chuyện của ta và ca người.” Quay đầu, Tần Thiên Ngọc không có ý định nói sự kiện kia cho bất kỳ người nào biết. Đó là bí mật trên quý hồi lâu của nàng. Mặc dù không tốt đẹp lắm, nhưng cũng là chuyện cũ độc nhất vô nhị khi còn bé đáng giá để nàng nhớ lại.

“A? Sao ngài cũng không chịu nói a! Thật đáng ghét!” Không nghĩ tới Trưông công chúa cư nhiên không mắc câu, Tiết U Nhiễm ai thán nói.

“Ca người hần... Có khỏe không?” Trầm mặc một hồi, Tần Thiên Ngọc cuối cùng không nhịn được hỏi.

“Huynh ấy rất tốt! Trưông công chúa, ca ta hiện tại nhưng là Tiểu Bá Vương nổi danh lừng lẫy ở Tuyên thành. Uy phong tám phía, hoành hành ngang ngược.” Nghe thấy Tần Thiên Ngọc dò xét về ca ca nhà mình, Tiết U Nhiễm có ý bôi đen hình tượng của Tiết Kỳ Văn ở trong lòng Tần Thiên Ngọc. Nói tốt người khác chỉ cho rằng nàng đang bảo vệ ca ca mình, nhưng nói xấu lại rất dễ dàng làm cho người ta nhớ. Bây giờ nhìn lại, Trưông công chúa và ca ca nhà nàng chẳng những không quen biết, hơn nữa ấn tượng với ca ca nhà nàng cũng không tệ lắm.

Bị nàng bôi đen như vậy, đợi lúc Trưông công chúa và ca ca nhà nàng gặp mặt, chắc chắn sẽ tò mò mà nhìn ca ca nhà nàng kỹ hơn. Một khi Trưông công chúa phát hiện nàng nói không thật, thì ca ca nhà nàng ở trong lòng Trưông công chúa sẽ có ấn tượng khác sâu hơn so với những nam tử khác. Đến lúc đó, nàng chờ đúng thời điểm cho thêm một mối lửa, còn sợ Trưông công chúa đại mỹ nhân này sẽ bị người khác ôm đi?

“Hần từ nhỏ đã bá đạo.” Ngoài ý muốn của Tiết U Nhiễm, Tần Thiên Ngọc lại không có bất kỳ kinh ngạc nào. Chỉ khẽ cười một tiếng, nói nhỏ.

“Trưông công chúa không phải là chỉ gặp qua ca ta một lần thôi sao? Làm sao biết ca ta rất bá đạo? Chẳng lẽ ca ta khi còn bé đã bá đạo khi dễ ngài, cho nên ngài mới có thể tức giận mà cắn huynh ấy?” Vì sao nàng lại có cảm giác rằng Trưông công chúa rất hiểu ca ca mình? Tiết U Nhiễm cẩn thận suy đoán nói. Hai người đều không nói, vậy thì không được trách ta đoán bậy.

Tần Thiên Ngọc không thừa nhận cũng không phủ nhận, lẳng lặng nhìn về phía nơi khác. Lần đó hần quả thật là khi dễ nàng, nhưng cũng không phải kiểu khi dễ giống như trong tưởng tượng của Tiết U Nhiễm.

“Không trách được ca ta thế nào cũng không chịu nói cho ta biết, còn đem ta đuổi ra khỏi thư phòng của huynh ấy. Thì ra là hần ngượng ngùng thừa nhận rằng khi bé huynh ấy làm chuyện xấu. Trưông công chúa, ngài yên tâm. Ta trở về nhất định sẽ dạy dỗ huynh ấy thật tốt.” Ca ca a, huynh sẽ không

phải là thật sự khi dễ Trường công chúa chứ? Huỳnh lại không sợ vạn nhất Trường công chúa ghi hận, huỳnh sẽ không chịu nổi hay sao?

“Hắn không có.” Dạy dỗ? Tàn Thiên Ngọc nhẹ nhặn mảy. Nghe thấy hai chữ này, trong lòng của nàng có chút không vui. Linh. diễn đàn lê quý đôn

A? Trường công chúa tức giận? Cảm giác được giọng nói của Tàn Thiên Ngọc thay đổi, Tiết U Nhiễm vội vàng đổi lời nói: “Ta đã nói rồi, mặc dù ca ca nhà ta được xưng là tiểu Bá Vương, nhưng thật ra là người rất tốt.”

“Chúng ta đi trước Từ Dương cung đi!” Hoàng sợ khi thấy tâm tình của mình không cần thận lộ ra ngoài, Tàn Thiên Ngọc nói sang chuyện khác.

“Đạ, tốt.” Gật đầu một cái, Tiết U Nhiễm đồng ý nói. Hoàng hậu nương nương đặc biệt thiết yến nghênh đón Trường công chúa hồi cung, tới muộn cũng không tốt. Dù sao cái gì cần biết trong lòng nàng cũng đã có số. Vốn là muốn mượn lửa giận của Tàn Thi Y để thêm một khoản nữa vào trên danh tiếng xấu của mình, lại bị Trường công chúa ra mặt đảo loạn. Bất quá bây giờ đã không sao. So sánh với những cái khác, đại sự cả đời của ca ca mới là quan trọng nhất. Có cái thu hoạch ngoài ý muốn đó, so với cái gì cũng đáng giá hơn.

Khi Tàn Thiên Ngọc và Tiết U Nhiễm tới Từ Dương cung, yến tiệc đã có không ít người. Thấy Tiết U Nhiễm và Tàn Thiên Ngọc cùng nhau xuất hiện, mọi người đều là kinh hãi. Mấy ngày nay lời đồn đãi của tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ và Thái tử điện hạ truyền ra vô cùng kì diệu, hiện tại tiểu Quận chúa lại lấy được ánh mắt của Trường công chúa. Chẳng lẽ, vị Thái tử phi thật sự là vật trong túi của tiểu Quận chúa?

Bỏ qua ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Tàn Thiên Ngọc cước bộ nhẹ nhàng, đi tới vị trí của mình ngồi xuống. Còn Tiết U Nhiễm lại là quay người về phía Tiết Kỳ Văn đang có vẻ mặt kinh ngạc cười đến rất đặc ý. Mặc dù không hỏi được đáp án, nhưng nàng quả thật là có mở miệng hỏi thăm Trường công chúa. Nàng sẽ giúp ca ca nhà mình ôm được mỹ nhân về, nhưng cũng nhất định phải moi ra được cái bí mật đó.

“Hoàng tỷ.” Thấy Tàn Thiên Ngọc đi tới bên cạnh mình ngồi xuống, Tàn Thi Y khóc không ra nước mắt. Nàng tình nguyện ngồi chung một chỗ với Tiết U Nhiễm, cũng không dám ngồi chung một bàn với Trường công chúa. Lại nhìn Vu ma ma đi sát theo phía sau Trường công chúa, Tàn Thi Y thân thể run rẩy.

“Kỳ Văn, ta không nhìn lầm chứ? U Nhiễm muội muội thế nhưng đi chung với Trường công chúa?” Trợn to cặp mắt, Triệu Thụy ngạc nhiên hô. Nghe gia nói, Trường công chúa quái gở ít nói, cũng không thân cận với huỳnh đệ tỷ muội. Khi Thái hậu còn tại thế, bảo vệ công chúa rất chặt, cũng không miễn cưỡng Trường công chúa làm bất kỳ điều gì mà mình không muốn. Có lẽ là bởi vì bị Hoàng thượng thờ ơ, Trường công chúa từ trước đến nay xử sự khiêm tốn. So với Ngũ công chúa nổi danh trong ngành, Trường công chúa có thể nói là không có tiếng tăm gì. Như vậy Trường công chúa sao lại đi cùng một chỗ với U Nhiễm muội muội?

Tiết Kỳ Văn không trả lời Triệu Thụy. Bắt đầu từ lúc Trường công chúa xuất hiện kia, tầm mắt của hắn liền chưa từng rời đi. Nàng trưởng thành, khí thế cường đại rung động lòng người, ngược lại càng thêm làm cho người khác chú ý, càng thêm sáng lạn chói mắt. Nàng trong trí nhớ thân thể thơm thơm mềm mại, dung mạo tinh xảo tuyệt luân, ánh mắt quật cường sáng ngời, tính tình trầm mặc an tĩnh... Linh. diễn đàn lê quý đôn

“Kỳ Văn, ngươi làm gì thế, sao không nói lời nào?” Theo tầm mắt của Tiết Kỳ Văn nhìn sang, Triệu Thụy trăm mối vẫn không có cách giải. Kỳ Văn vì sao vẫn nhìn Trường công chúa chằm chằm không tha?

Hai con mắt của Tiết U Nhiễm gắt gao nhìn chăm chú vào ca ca nhà mình và Trường công chúa, tự nhiên là cũng phát hiện tầm mắt của ca ca nhà mình. Nhớ tới một thoáng khi Trường công chúa mới bước vào Từ Dương cung kia, ánh mắt dao động một vòng khắp nơi. Tiết U Nhiễm dám khẳng định Trường công chúa đang tìm ca ca nhà mình. Vì vậy, Tiết U Nhiễm có ý liếc mắt về phía Tiết Kỳ Văn một cái, nhẹ giọng nói nhỏ: “Ca ta không thích bạch y, hôm nay mặc lam y.”

Lam y? Nghe được lời của Tiết U Nhiễm, Tàn Thiên Ngọc trong lòng dậy sóng. Thật sự là hắn! Ánh mắt lưu chuyển, dư quang nơi khóe mắt của Tàn Thiên Ngọc dừng lại trên người nam tử lam y mà nàng đã sớm xác định. Tiểu Bá Vương? Người nam tử nhìn chăm chú vào nàng chính là tiểu Bá Vương Tuyên thành? Khóe miệng gọi lên nụ cười thần nhiên, Tàn Thiên Ngọc trấn định bình tĩnh đi về phía bàn của Tàn Thi Y. Tiết Kỳ Văn, chúng ta rốt cuộc lại gặp mặt. Năm đó rốt cuộc là người nợ ta, vẫn là ta nợ người? Có lẽ chúng ta cũng nên tìm một cơ hội tới tham khảo vấn đề này một chút.

“Triệu Thụy, ngươi nhỏ giọng một chút.” Triệu Thụy từ trước đến nay vẫn luôn ồn ào, Trịnh Khải chỉ đành phải mở miệng nhắc nhở. Hôm nay chính là ngày nghênh đón Trường công chúa, Lạc Tề tướng cũng phải là người dễ đắc tội.

“Biết.” Đè xuống nghi ngờ trong lòng, Triệu Thụy ngồi nghiêm chỉnh. Phụ thân nói, Lạc Tề tướng cực kỳ nhỏ mọn, còn đặc biệt thích mang thù. Trường công chúa là bảo bối trong lòng Lạc Tề tướng, yến hội tối nay ngàn vạn lần đừng nên ra cái gì không may. Nếu không tất cả mọi người đều không chịu nổi.

“Nàng làm sao lại ở chung một chỗ với Trường công chúa?” Tàn Trạch Dật thấp giọng hỏi. Tiết U Nhiễm dù có bản lĩnh, cũng không có khả năng chỉ dựa vào một mặt mà lấy được ánh mắt của Trường công chúa. Chẳng lẽ lại là quý kẻ? Chẳng lẽ là có ý chờ Trường công chúa, muốn mượn chuyện cùng nhau lộ diện để tạo thành dấu hiệu giả? Nếu quả thật là như vậy, thì Tiết U Nhiễm tâm cơ cũng quá sâu. Linh. diễn đàn lê quý đôn

“Vô tình gặp được mà thôi. Trường công chúa bắt gặp Ngũ công chúa nhục mạ U Nhiễm.” Mạc Thần Viễn ngồi ở bên cạnh Tàn Trạch Dật nhỏ giọng trả lời. Chuyện này không có gì hay mà phải giấu giếm, cho dù muốn lừa gạt cũng không gạt được. Trong cung khó giữ bí mật nếu nhiều người biết, tại mật đông đảo. Không tới ngày mai, chuyện Trường công chúa ra mặt giúp Tiết U Nhiễm sẽ truyền đi xôn xao.

“Nhục mạ?” Tàn Trạch Dật sắc mặt có chút quái dị. Thần Viễn biết chuyện này, nói cách khác thì lúc ấy Thần Viễn cũng có mặt ở đó. Thi Y tính tình ngạo mạn, lại hết sức để ý hình tượng của mình ở trong lòng Thần Viễn. Con bé nếu không để ý đến Thần Viễn có mặt ở đó mà làm ra hành động thất lễ như vậy, chỉ có một giải thích: chuyện này bởi vì Thần Viễn mà xảy ra. Tiết U Nhiễm và Thần Viễn? Xem ra Tiết U Nhiễm đã bắt đầu dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ngay cả Thần Viễn cũng muốn lợi dụng. [trời ạ, tui là tui mệt với ông Trạch Dật này, cả ngày nghi thần nghi quỷ, ông không đau đầu mà

tui đau đầu thay ông. □]

“Chút hiểu lầm nhỏ. Ngũ công chúa thấy ta đứng chung một chỗ với U Nhiễm, cho nên...” Mạc Thần Viễn vẻ mặt thản nhiên, không có một chút chột dạ nào. Hắn nói là sự thật, cho dù Thái tử biểu ca có phái người điều tra cũng không có bất kỳ chênh lệch nào.

Tần Trạch Dật nghe vậy gật đầu một cái. Thi Y không thích Thần Viễn có nhiều tiếp xúc với nữ tử khác, huống chi nữ tử này còn là Tiết U Nhiễm mà con bé không thích nhất. Xem ra Tiết U Nhiễm muốn xuống tay từ trên người Thần Viễn để tới gần hắn, chẳng qua là bị Tần Thi Y cắt đứt. Bất quá Trương công chúa lại ra mặt giúp Tiết U Nhiễm, đây là chuyện mà hắn vụn vặt lần không nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

“Trưởng công chúa thay mặt vua giữ đạo hiếu, đi Hoàng Lăng ba năm. Có hiếu nữ như vậy, quả là chuyện may mắn của Tuyên quốc chúng ta.” Nếu như bà thiết yên, lời nên nói vẫn là nhất định phải nói. Hoàng hậu nương nương hiền lành nhìn Tần Thiên Ngọc nói.

“Thiên Ngọc chỉ làm chuyện mình nên làm, không đáng giá nhắc tới.” Chuyện tranh công như vậy Tần Thiên Ngọc làm không được, huống chi còn là trước mặt tất cả văn võ đại thần.

“Trưởng công chúa quá khiêm tốn. Công lao của Trưởng công chúa thiên hạ đều biết, giấu không được. Ngài nói có đúng hay không, Hoàng thượng?” Thân là nhất quốc chi mẫu, đầu tiên phải có lòng rộng lượng. Tuy rằng trong lòng bà hận nhất chính là mẹ đẻ của Tần Thiên Ngọc, nhưng là Tần Thiên Ngọc dù sao cũng là người lớn lên bên cạnh Thái hậu. Trong cung bao nhiêu phi tần cũng nhìn đây! Bà vị Hoàng hậu này không thể bị người gièm pha, cũng không để người khác nói ra nói vào.

“Thiên Ngọc làm tốt, nên thưởng!” Hoàng thượng vẫn luôn trầm mặc chột mồm miệng. Lời vừa nói ra, lập tức một ánh âm thanh tăng bốc nịnh nọt.

Nghe được âm thanh tăng bốc nịnh nọt của mọi người, Lạc Tề tướng dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Hoàng thượng, nhưng không lấy được câu trả lời. Hoàng thượng cuối cùng đã thông suốt, nhìn thấy Thiên Ngọc nhà ông rất tốt?

Hoàng hậu cũng sốt. Bởi vì Lạc Tử Nghiên hồng nhan bạc mệnh, Hoàng thượng đem tất cả oán giận đều chuyển đến trên người Tần Thiên Ngọc. Nếu không phải Lạc Tề tướng và phu nhân Tề tướng cầu kiến tiên đế, thì Trưởng công chúa Tần Thiên Ngọc này nhất định sẽ bị vắng vẻ đến tình cảnh không người hỏi thăm. Ba năm trước đây, Thái hậu di chiếu Tần Thiên Ngọc thay mặt vua giữ đạo hiếu, vừa vặn Lạc Tề tướng đánh thắng trận dẫn binh về Hoàng thành. Ở bà nhìn lại, Hoàng thượng không thể nào ở thời khắc mấu chốt kia gác lại di chỉ của Thái hậu sang một bên, cho nên mới phải ngầm cho phép Tần Thiên Ngọc đi Hoàng Lăng.

Hoàng hậu vẫn cho rằng sở dĩ Tần Thiên Ngọc có thể lấy được quang vinh đặc biệt này, toàn bộ là do Tần Thiên Ngọc có một ông ngoại là Tề tướng và một người cậu là Tướng quân. Chỉ cần Hoàng thượng còn hận Tần Thiên Ngọc, cho dù Lạc gia có lợi hại hơn nữa, cũng không cách nào chi phối hôn sự sau này của Tần Thiên Ngọc. Chỉ cần đem Tần Thiên Ngọc gả đi xa, oán hận của Hoàng thượng, oán hận của bà cũng vì vậy mà đi theo. Đến lúc đó, hoàng cung sẽ hoàn toàn thái bình. Bóng ma chủ phủ ở trong lòng Hoàng thượng, còn có bà cũng sẽ vĩnh viễn mất đi.

Trong lòng nhận định lấy lấy oán hận của Hoàng thượng từ trước đến nay sẽ không thể nào đón lấy lời của bà, mà mặt mũi, cao ngạo, tự tôn của Tần Thiên Ngọc cũng sẽ nhận được đã kích trí mạng. Lại không nghĩ rằng Hoàng thượng thế nhưng về mặt mỉm cười, giọng nói càng thêm dịu dàng khen ngợi Tần Thiên Ngọc. Đây là chuyện gì xảy ra? Nhiều năm như vậy, hễ là bà ở trước mặt Hoàng thượng nhắc đến ba chữ Tần Thiên Ngọc, sắc mặt của Hoàng thượng cũng sẽ trở lên vô cùng âm trầm. Cho dù là trong cung có yến hội, Tần Thiên Ngọc vắng mặt cũng sẽ không đưa đến một chút xiu lực chú ý của Hoàng thượng. Vì sao thái độ hôm nay lại khác thường? Hoàng hậu mê mang.

Mỗi người đều có một phản ứng khác nhau, còn lực chú ý của Hoàng thượng thủy chung đặt ở trên người Tần Thiên Ngọc. Thiên Ngọc là nhớ nhưng duy nhất mà Tử Nghiên để lại cho ông. Đã từng, ông thật sự rất hận sự tồn tại của nữ nhi này. Nếu không phải con bé, Tử Nghiên sẽ không có khả năng tuổi còn trẻ liền hương tiêu ngọc vẫn. Cho nên ông cố ý bỏ qua sự tồn tại của con bé, chỉ làm như Thái tử phủ không có một hài tử như vậy. Thời điểm phụ hoàng nói với ông muốn nhận Thiên Ngọc vào cung nuôi dưỡng, trong lòng của ông thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần không thấy mặt, ông cũng sẽ không nhớ đến Thiên Ngọc có liên quan tới cái chết của Tử Nghiên. Như vậy với ông, với Thiên Ngọc, đều là chuyện tốt phải không?

Sau lại trong một đoạn thời gian rất dài, ông thật sự rất ít nhìn thấy nữ nhi này. Nhưng là mỗi lần vào cung, phụ hoàng cũng sẽ làm như vô ý nhắc tới Thiên Ngọc tri kỷ như thế nào, ngoan ngoãn như thế nào. Dần dần, ông bắt đầu thử tiếp nhận sự thật có nữ nhi này tồn tại. Ông đã từng đi thăm cung của mẫu hậu nhìn lên Thiên Ngọc tri kỷ lại ngoan ngoãn ở trong miệng của phụ hoàng. Khi đó con bé luôn là lẳng lặng ngồi, nghiêm túc nghe Thái hậu và mẹ mà giáo dưỡng dạy bảo.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi ở trên ghế rất cao, trái tim cứng rắn của ông càng ngày càng mềm. Đây chính là nữ nhi của ông và Tử Nghiên, là nữ nhi mà ông vẫn cố ý bỏ qua. Nhỏ như vậy, ngoan như vậy, khiến người yêu thương như vậy... Sau lại, ông đi tìm mẫu hậu. Ông muốn đem Thiên Ngọc nhận về phủ Thái tử, lại bị mẫu hậu một ngụm cự tuyệt. Mẫu hậu nói, phủ Thái tử không an toàn, không có mẹ đẻ che chở Thiên Ngọc nhất định sẽ bị khi dễ. Mẫu hậu nói, nếu như ông thật lòng muốn tốt cho Thiên Ngọc, thì hãy để Thiên Ngọc ở lại trong cung. Mẫu hậu nói, chỉ cần bà còn sống một ngày, chắc chắn che chở cho Thiên Ngọc cả đời tôn quý.

Bởi vì mẫu hậu kiên trì, nên ông yên tâm để Thiên Ngọc ở lại trong cung. Sau, phụ hoàng lần đầu tiên thúc đẩy ông. Ngày đó, phụ hoàng giọng điệu mang theo thâm ý nói với ông, Thiên Ngọc chỉ là một nữ nhi, cho nên phụ hoàng có thể giúp ông bảo vệ. Nếu như Thiên Ngọc là một nam hài, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Ông biết lời nói của phụ hoàng còn có một ý khác. Tình cảm của ông dành cho Từ Nghiên hoàng thất không cho phép. Có lúc tỉ mỉ suy nghĩ một chút, ông không thể không thừa nhận Từ Nghiên mất sớm chưa chắc đã không phải là chuyện tốt. Đến bây giờ ngày này, có lẽ tình cảm của ông và Từ Nghiên không thể nào thuần túy tốt đẹp giống như trước đây. Quyền thế, luôn che mờ trái tim của đế vương, càng thêm sẽ làm mất đi tình cảm của đế vương.

Ba năm trước đây, di chiếu của mẫu hậu vừa đúng với ý nguyện của ông. Ông không chút do dự đồng ý cho Thiên Ngọc đi Hoàng Lăng. Không phải là không lo lắng một cô nương gần mười năm tuổi một mình canh giữ ở Hoàng Lăng lạnh như băng sẽ bất lực và tịch mịch thế nào. Nhưng là vì hạnh phúc sau này của Thiên Ngọc, ông không thể không tàn nhẫn hạ quyết tâm bỏ qua không tha và đau lòng trong lòng. Ông phải tất cả ma ma bên người Thái hậu đi theo Thiên Ngọc, chính là hi vọng những ma ma nhìn con bé lớn lên này có thể an ủi lúc con bé yếu ớt và bị thương.

Hôm nay, Thiên Ngọc rút cuộc đã trở về. Từ nay về sau, ông sẽ không lại che giấu nữa ông sẽ đối xử với Thiên Ngọc thật tốt. Ông muốn bổ sung trách nhiệm của người làm phụ thân mà từng ấy năm tới nay ông chưa tận chức. Ông muốn làm dịu lại quan hệ lãnh đạm giữa mình và Thiên Ngọc, ông muốn đưa cho Thiên Ngọc bất kỳ cái gì mà con bé thích.

Cảm giác được ánh mắt sáng quắc của phụ hoàng, Tần Thiên Ngọc nghi ngờ nhìn sang. Hoàng bà nội nói nàng không thể hận phụ hoàng. Phụ hoàng trước kia phạm vào ngu, nhưng là người biết sai rồi. Hoàng bà nội nói phụ hoàng thật ra thì rất quan tâm đến nàng. Chỉ vì bảo vệ nàng, lại không biết nên ở chung với nàng như thế nào, mới có thể vẫn không đến nhìn nàng. Hoàng bà nội còn nói rất nhiều rất nhiều, nàng nghe hiểu toàn bộ, cũng đặt toàn bộ vào trong lòng. Bất kể có phải là hoàng bà nội an ủi nàng hay không, nàng cũng sẽ cảm kích hoàng bà nội dụng tâm lương khổ.

Ánh mắt Hoàng thượng nhìn Trương công chúa tràn đầy đều là yêu thương và áy náy, Hoàng hậu hoảng hốt. Bà dường như là đã bỏ quên một chuyện gì đó rất quan trọng. Bà cho là Hoàng thượng mất đi Lạc Từ Nghiên, tự nhiên là sẽ hận Tần Thiên Ngọc đến tận xương. Nhưng là bà lại quên yêu càng sâu hận càng nhiều, càng hận càng dễ ý. Trên người Tần Thiên Ngọc chảy dòng máu của Hoàng thượng và Lạc Từ Nghiên, đây là sự thật không cách nào sửa đổi. Máu mủ tình thâm, Hoàng thượng sao có thể vĩnh viễn oán hận nữ nhi của Lạc Từ Nghiên?

Tâm tư của người thượng vị, không ai dám đi suy đoán. Những người khác tăng bốc Trương công chúa xong, liền cúi đầu trước sau như một. Thịnh thoảng xì xào bàn tán, cũng náo nhiệt.

“Tiểu Quận chúa thế nhưng có thể cùng Trương công chúa cùng nhau đến đây, thật đúng là làm người ta hâm mộ.” Nín một bụng uất ức và tức giận, Ngũ công chúa đã không dám trông cậy vào, Quý Như Nhã chỉ đành phải tự mình ra trận. Nàng sẽ không giống như Ngũ công chúa ngu ngốc để lộ ra chuyện mình chán ghét Tiết U Nhiễm, nói chuyện cũng cần phải có kỹ xảo.

Tiết U Nhiễm há lại không nghe ra Quý Như Nhã làm khó dễ? Không phải là nói nàng không xứng đứng chung một chỗ với Trương công chúa thôi sao! Nàng lên khuôn mặt tươi cười, ngữ điệu có vinh yên trả lời: “Trương công chúa nâng đỡ là phúc khí của U Nhiễm, người khác chính là muốn cầu cũng cầu không được.”

Có ý gì? Nói nàng căn bản là không vào được mắt của Trương công chúa? Quý Như Nhã cố sức đè xuống lửa giận trong lòng, dịu dàng nói: “Tiểu Quận chúa thân phận cao quý, tất nhiên người khác không so được. Bất quá, thân phận không có nghĩa là tất cả. Đã là của mình thì cho dù không cần cầu xin cũng sẽ là của mình.”

Nói thật đúng! Tần Trạch Dật không phải là của nàng, cho nên nàng không cần cầu xin. Tiết U Nhiễm khẽ gật đầu, thờ dãi nói: “Quý tiểu thư thật có hiểu biết.”

Rõ ràng là khích lệ, vì sao nàng nghe được lại U Nhiễm đang châm chọc mình? Trước mặt của mọi người, Quý Như Nhã chỉ đành phải trả lời: “Tiểu Quận chúa khen trật rồi. Như Nhã xấu hổ.”

Xấu hổ? Tiết U Nhiễm thật sự rất bội phục sự nhẫn nại của Quý Như Nhã. không trách được nàng ta cuối cùng có thể trở thành Quý phi, loại nhẫn nại và dễ dàng tha thứ này người bình thường hoàn toàn không thể so với. Tiết Tâm Lam về phương diện thủ đoạn này, chống lại Quý Như Nhã, nhất định chỉ có thể bị thua. không tiếp tục để ý tới Quý Như Nhã làm khó dễ nữa, Tiết U Nhiễm rời đi lực chú ý. Ca ca và Trương công chúa, thật sự là càng xem càng cảm thấy hợp. Kiếp trước nàng thế nào lại một chút đầu mối cũng không nhìn ra đây? thật sự rất xin lỗi huynh trưởng đại nhân nhà mình!

Từ Hoàng cung ra ngoài, Tiết Kỳ Văn không có cười ngửa, như một lần khời chui vào trong xe ngựa của Tiết U Nhiễm.

Tuyệt không bắt ngờ khi thấy ca ca xuất hiện, Tiết U Nhiễm nghiêng người dựa vào đệm mềm chờ đợi Tiết Kỳ Văn mở miệng.

“Muội nói gì với nàng ấy?” Thấy U Nhiễm không nói lời nào, Tiết Kỳ Văn ảo não nói. Hoàn toàn không nghĩ tới U Nhiễm thế nhưng sẽ đi chung một chỗ với nàng. Tiết Kỳ Văn nhận thật lâu cuối cùng không nhận được dò xét đến cùng.

“Nàng là người nào? Ca vừa lên xe liền chất vấn muội, muội nào biết ca đang nói ai a?” Tiết U Nhiễm bắt đầu chơi đùa với cái khăn, Tiết U Nhiễm một bộ dáng bình chân như vại. Khi nào thì thấy qua bộ dáng gấp gáp như vậy của ca ca nhà mình? Trương công chúa ở trong lòng ca tuyệt không chỉ đơn giản là khi còn bé gặp qua một lần.

“U Nhiễm, chớ giả ngu với ta. Muội rút cuộc nói cái gì với Trương công chúa?” Sợ U Nhiễm nói chút lời không nên nói, Tiết Kỳ Văn vội hỏi.

“nói ca là tiểu Bà Vương Tuyên thành.” Trêu chọc không sai biệt lắm, Tiết U Nhiễm liếc mắt nhìn Tiết Kỳ Văn một cái nói.

“Cái... Cái gì? Tiểu Bá Vương? Muội tại sao có thể nói cái này với nàng ấy?” Nhìn Tiết U Nhiễm ở trước mắt, Tiết Kỳ Văn im lặng nhìn trời, Tiểu Bá Vương, nàng nhất định sẽ coi là thật.

Thấy ca ca nhà mình về mặt có chút đưa đám, Tiết U Nhiễm thẳng thắn nói: “Tại sao không thể nói cái này? không cần lo lắng. Trường công chúa căn bản không có đem lời nói của muội đặt ở trong lòng. Nàng ấy tựa hồ đã sớm biết ca là chúa bá đạo.”

“Nàng ấy làm sao có thể biết? Nhất định là lời của muội để cho nàng ấy hiểu lầm là như vậy.” Tức giận nhìn chằm chằm Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn cả giận nói. hần và Trường công chúa chỉ gặp một lần lúc còn bé, nàng đoán chừng là đã sớm quên hần. Làm sao sẽ biết chuyện của hần?

“Ai bảo huynh không nói cho muội biết vì sao Trường công chúa lại cần huynh? Muội cũng chỉ có thể đi hỏi Trường công chúa thôi! Trường công chúa người ta cũng không hẹp hòi như huynh, nàng ấy trực tiếp nói nguyên nhân cho ta biết. Huynh có muốn hay không cũng thú nhận không kiêng kỵ?” Ngắc đầu lên, Tiết U Nhiễm ánh mắt sáng long lanh thẳng tắp nhìn chằm chằm Tiết Kỳ Văn.

Thấy ánh mắt mong đợi của Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn cười: “Nàng ấy chưa nói với muội, cho nên muội mới muốn lôi kéo lời của ta, không sai chứ?”

“Làm sao huynh biết nàng ấy không nói với muội? Nàng ấy không nói, muội làm sao sẽ muốn huynh thú nhận không kiêng kỵ?” Ôn định tinh thần, Tiết U Nhiễm không chút né tránh. thật đúng là không dễ lừa, như vậy cũng có thể nhìn ra sơ hở?

Bộ dáng mạnh mẽ của U Nhiễm để cho tâm của Tiết Kỳ Văn từ từ dễ xuống, hần thế nào lại quên tính tình của Trường công chúa. Ngay cả Thái tử nàng cũng sẽ không tiếp xúc sao lại có thể nói nhiều với U Nhiễm?

Thấy trên mặt ca ca khôi phục vẻ mặt xem thường, Tiết U Nhiễm biết mình lôi kéo không thành công. Thu hồi lòng hiếu kỳ, tiếp tục nghịch khăn tay. Ca ca và Trường công chúa đều trầm mặc không nói, vậy có lẽ là đoạn trí nhớ kia đối với hai người bọn họ đều rất trân quý, không dung cho người khác nhúng tay vào đi?

Trở lại Tiết Vương Phủ, Tiết U Nhiễm ngoài ý muốn phát hiện Tề Phong về mặt phòng bị nhìn gian phòng của nàng. Chuyện gì xảy ra? Nàng không thích quá nhiều người ra vào gian phòng của mình. Trừ Tư Nguyệt, người của Quận chúa các đã sớm bị nàng làm cho bỏ chạy. Tề Phong tại sao lại phòng bị như vậy?

“Tề phong?” Nghi hoặc nhìn Tề Phong, Tiết U Nhiễm lên tiếng hỏi ý.

Tề Phong không nói gì, chẳng qua chỉ là thật sâu liếc mắt nhìn Tiết U Nhiễm, quay đầu tránh ra.

A? Đây là ý gì? Trong lòng mờ mịt, Tiết U Nhiễm đẩy ra cửa phòng mình. Sau đó Tiết U Nhiễm cả người chấn động như bị sấm đánh. hần? Làm sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

“U U.” Nam tử áo đen ôn hòa như gió, nụ cười như nắng ấm rơi vào mắt, đốt ở trong lòng Tiết U Nhiễm.

“Sở ngọc tử, chàng tại sao lại ở đây?” Kéo tinh thần về từ trong kinh ngạc, Tiết U Nhiễm phản ứng đầu tiên chính là đem cửa phòng sau lưng đóng lại. Tiết Vương phủ không phải là nơi mà người nào cũng có thể tiến vào. Là Tề Phong mang Sở ngọc tử vào?

Địu dàng nhìn chăm chú vào hành động của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc nhẹ nhàng trầm ấm nói: “Bởi vì nhớ nàng.”

Sở ngọc tử lúc nào thì cũng biết hoa ngôn xảo ngữ rồi? Tiết U Nhiễm vành tai nóng lên, sắc mặt đỏ ửng. Sở ngọc tử nghiêm túc nói lời âu yếm như vậy, đánh cho nàng không kịp ứng phó.

Đến gần Tiết U Nhiễm, đưa tay ôm lấy giai nhân mềm mại vào trong ngực. Trái tim Sở Lăng Húc rốt cuộc cũng ổn định lại. Lúc tin tức từ Hàn Tinh các truyền đến, không thể phủ nhận từ lúc trào đời cho đến nay hần lần đầu tiên luống cuống. Tần công tử là Thái tử điện hạ, hần cũng không bắt ngờ. Người có khí thế cường đại như thế, cho dù không phải là người thượng vị, cũng sẽ không phải là công tử bình thường. Nhưng là U U, U U chẳng những là Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ, hơn nữa lại còn có thiên ty vạn lữ quan hệ với Thái tử điện hạ.

Quá khứ hần có thể liều mạng, nhưng là gần đây có lời đồn chuyện tốt của Thái tử điện hạ và Tiểu Quận chúa đến gần. Trong lòng biết rõ đây nhất định là mưu kế của U U, nhưng là hần vẫn không yên lòng. Vì vậy hần xúc động chạy thẳng đến Tiết Vương phủ, đi tới Quận chúa các. (dien dan lequydon)

Võ công của Tề Phong quả thật không tệ, nhưng muốn ngăn lại hần cũng là không thể nào. Hần tiến quân thần tốc, dựa vào trực giác đi tới khuê phòng của U U. Thấy Tề Phong sắc mặt đột biến, hần có thể xác định đây nhất định là khuê phòng của U U. Tề Phong không nói cho hần biết U U đi đâu, nhưng hần cũng có thể đoán được một phần. Tin tức Trường công chúa trở về đã sớm truyền khắp ngõ lớn ngõ nhỏ. Thay mặt vua giữ đạo hiếu, biết bao vinh quang? Hoàng thượng không thể không có bất kỳ bày tỏ nào. U U nhất định là đi vào cung.

Khuê phòng của U U giống như hân suy nghĩ, hoa lệ mà thanh nhã. Cũng không có tình tế quan sát trang trí trong phòng. Sở Lăng Húc lẳng lặng chờ Tiết U Nhiễm trở về.

Nghe được động tĩnh ở ngoài cửa, biết Tề Phong đã rời đi. Một khắc nhìn thấy Tiết U Nhiễm một thân trang phục hoa lệ đứng ở trước mặt mình kia, Sở Lăng Húc trái tim đang nôn nóng bất an hóa thành một hồ nước xuân. Đây là U U của hân, là người mà hân đặt ở đầu quả tim. Không liên quan đến thân phận cao quý, không liên quan đến quần áo hoa lệ, hân chỉ nhận định một mình nàng.

Mặc cho Sở Lăng Húc ôm lấy, Tiết U Nhiễm nguy trang mấy ngày nay rốt cuộc đã có thể tháo xuống. Mặc dù không biết Sở Lăng Húc tại sao lại xuất hiện ở Quận chúa các của mình, nhưng là nàng thật sự rất cao hứng khi Sở Lăng Húc tới tìm mình, hơn nữa lại xuất hiện vào thời điểm nàng cần ủng nhất. Chỉ cần nhìn thấy hân, phiền muộn vì đối phó với Tần Trạch Dật mà vụng về diễn trò trong khoảnh khắc tan thành mây khói. Ở trước mặt của hân, nàng có thể không chút kiêng kỵ làm Tiết U Nhiễm chân thật nhất. Cho dù là làm nũng hay cố tình gây sự, nàng đều có thể không e dè mà bày ra ở trước mặt hân.

Vùi ở trong ngực Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm cái gì cũng không muốn nói, cái gì cũng không muốn làm. Cứ dựa vào nhau như vậy, đối với nàng mà nói đã là đủ.

“U U không cần sợ, có ta ở đây.” Đoán rằng U U mấy ngày nay nhất định là bị không ít ủy khuất, Sở Lăng Húc trấn an nói.

Sở Lăng Húc lời vừa nói ra, Tiết U Nhiễm lập tức bùng tỉnh. Ca ca nói Tần Trạch Dật không thể nào không áp dụng hành động, nói cách khác xung quanh Tiết Vương phủ vô cùng có khả năng có cơ sở ngầm do Tần Trạch Dật xếp vào. Sở ngốc từ đến lúc này, không phải là cái gì cũng bị chọc thủng? Nghĩ tới đây, Tiết U Nhiễm đột nhiên lui ra khỏi lồng ngực của Sở Lăng Húc, cuống quýt nói: “Nơi này không an toàn, chẳng nhất định phải lập tức rời đi.” diện diện lequydon

Bắt lấy tay của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc giọng nói ôn hòa mà kiên định: “U U, tin tưởng ta, không có việc gì. Sau này nàng có thể buông tay đi làm bất cứ chuyện gì mà nàng muốn làm, chỉ cần không phải là gả cho Tần Trạch Dật là được.”

“A? Chẳng cũng nghe nói. Đó không phải là thật, ta không có...” Vốn tưởng rằng lời đồn đãi này sẽ không truyền đến trong tai Sở ngốc tử, ai ngờ vẫn bị hân biết. Tiết U Nhiễm vội vàng giải thích.

“Ta tin nàng. Chuyện giữa hai người ta cũng biết. Tần Trạch Dật khó đối phó, nàng cần phải cẩn thận một chút. Tiết Tâm Lam không đáng để lo. Nàng chỉ cần thêm một mối lửa, vừa có thể đốt nàng ta, cũng có thể hoàn toàn cắt đứt hứng thú của Tần Trạch Dật với nàng.” Hân Tinh các làm việc từ trước đến nay một giọt nước cũng không lọt, chỉ cần người có liên quan với Tiết U Nhiễm trong lòng Sở Lăng Húc đều đã hiểu rõ.

“Đốt Tiết Tâm Lam? Ta vốn cũng chuẩn bị làm như vậy.” Tiết U Nhiễm vẻ mặt đắc ý. Mấy ngày nay nàng cũng không nhàn rỗi, vài bộ mưu kế đang chờ nàng áp dụng. Tiết Tâm Lam chính là người thứ nhất nàng chuẩn bị lấy ra khai đao.

“U U thật thông minh. Tề Phong bản lĩnh không tệ, cộng thêm những âm vệ khác do Tiểu Vương gia điều đến, đủ để giúp nàng tìm được thời cơ thích hợp nhất giải quyết xong Tiết Tâm Lam. Tần Trạch Dật đa nghi mà lại tự phụ, Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ là nàng này đối với hân mà nói cũng không phải là nhất định phải lấy được. Trước mắt các vị Hoàng tử tranh đấu sắp lâm vào thời khắc quyết liệt nhất, hân sẽ không dùng quá nhiều tâm tư ở trên người nàng. Cho nên không cần quá mức lo lắng. Ngược lại vị Mạc tiểu Hầu gia kia, nàng phải đề phòng nhiều hơn. Ngũ công chúa Tần Thi Y có thể lợi dụng liên lời dụng, không thể lợi dụng liên trực tiếp giao cho Mạc Thần Viễn giải quyết.” Cúi đầu, Sở Lăng Húc nhẹ giọng nói ra tình thế trước mắt.

Sở Lăng Húc cho tới bây giờ đều không phải là hạng người lương thiện gì. Khiêm tốn, ôn hòa mềm lòng, cũng chỉ là hình tượng giả dùng để lừa gạt người đời mà thôi. Hân giải quyết công việc theo nguyên tắc làm người phải có lòng khoan dung độ lượng, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Chỉ cần không chọc giận hân, có thể bình an vô sự, nước giếng không phạm nước sông. Một khi chạm đến vẫy rồng của hân, hân tuyệt sẽ không nương tay. Chỉ cần hân muốn, quyền mưu kế sách tuyệt đối cũng không phải là hân không thể. Mà trước mắt, hân nhất định sẽ giúp U U dẹp tan tất cả chướng ngại và uy hiếp.

Tần Trạch Dật, Sở Lăng Húc cũng không lo lắng. Trừ thân phận Thái tử và quyền thế, hân cũng không để tâm tới U Nhiễm. Có thể là quá khứ mười mấy năm chung sống để cho hân cho rằng U Nhiễm nhất định là một Tần Thi Y khác. Đoạn thời gian này U U thay đổi làm cho hân tò mò, nhưng cũng chỉ là tò mò. Tò mò qua đi, chỉ cần một hành động điều ngoa cũng có thể đem hứng thú của hân lật đổ.

Ngược lại Mạc Thần Viễn, vị Tiểu Hầu gia mới trở về Tuyên thành này. Theo lý thuyết, có cái phiền toái Tần Thi Y, Mạc Thần Viễn sẽ phải tránh xa U U. Nhưng là sự thật cũng không phải như thế. Đêm hội hoa đăng đó, ánh mắt Mạc Thần Viễn nhìn U U không đúng. Trừ phi Mạc Thần Viễn đã biết U U và Tần Thi Y khác nhau một trời một vực, nếu không vị Mạc tiểu Hầu gia này cũng sẽ không nhìn U U với ánh mắt khác xưa. So với Tần Trạch Dật, vị Tiểu Hầu gia thông minh lanh lợi và giỏi về mưu kế này, mới thật sự là uy hiếp. diện diện lequydon

“Mạc Thần Viễn? Yên tâm đi! Mạc Thần Viễn là người trong lòng của Tần Thi Y, hân lại cực kỳ ghét Tần Thi Y. Ta và Tần Thi Y điều ngoa tùy hứng, ngang ngược không phân rõ phải trái không phân cao thấp.” Mặc dù không muốn có quan hệ gì với Mạc Thần Viễn, nhưng là Tiết U Nhiễm chưa bao giờ nghĩ tới Mạc Thần Viễn sẽ uy hiếp được đến mưu tính của mình. Tám cột đánh không tới người cùng nơi, làm sao có thể sẽ có liên quan? Chỉ cần tận lực phòng tránh hân là được rồi.

“Không thể coi thường! Mánh khéo của nàng nhìn như không tệ, nhưng cũng không phải là áo tiên không thấy vết chỉ khâu. Tần Trạch Dật không nhìn ra là bởi vì nàng ở trong lòng hân nguyên bản chính là người như vậy, cho nên hân sẽ không hoài nghi đây cũng không phải xuất phát từ bản tính của nàng. Mạc Thần Viễn không giống vậy. Hân rời khỏi Tuyên thành nhiều năm, tiếp xúc với nàng không nhiều, hiểu biết về nàng cũng chỉ giới hạn trong miệng của người khác. Có lẽ trước đây hân quả thật sẽ không có bất kỳ ý nghĩ gì với nàng, nhưng lấy lực quan sát của hân không thể nào không nhìn ra một chút dấu vết. Theo tin tức ta nhận được, thái độ của Mạc tiểu Hầu gia với nàng là đặc biệt nhất trong tất cả quan gia tiểu thư ở Tuyên thành. Trong này, cũng

bao gồm Ngũ công chúa Tần Thi Y đến chết cũng muốn dây dưa với nàng. Cho nên, nàng nhất định phải đề phòng hấn.” Hàn Tinh các truyền đến tin tức, Mạc Thần Viên người này tâm tư thâm trầm, túc trí đa mưu, chính là người tài. Người như vậy, không thể nào chỉ dựa vào Tần Trạch Dật nói liền tin tưởng U U là một Tần Thi Y khác.

“A, biết. Sau này thấy hấn, ta cẩn thận một chút là được. Bất quá, Sở Ngốc tử...” Tiết U Nhiễm đương nhiên sẽ không hoài nghi lời của Sở Lăng Húc. Hấn nói cần đề phòng Mạc Thần Viên tất nhiên là có lý do. Chẳng qua là, Sở Ngốc tử tựa hồ biết rất nhiều chuyện. Cho dù Tề Phong nói cho hấn biết, cũng không thể biết cặn kẽ như vậy.

“Cái gì?” Cho dù ánh mắt U U nhìn mình có chút nguy hiểm, nhưng Sở Lăng Húc vẫn ôn hòa như lúc ban đầu.

“Nói, sao chàng lại biết nhiều như vậy?” Đến gần Sở Lăng Húc, túm được cổ áo của hấn, Tiết U Nhiễm hung tợn chất vấn.

Cúi đầu, chống lại khuôn mặt đỏ ửng đang phồng lên của U U, Sở Lăng Húc khẽ cười lên tiếng: “Bởi vì ta phải người điều tra tất cả mọi chuyện về U U, bao gồm cả những người xuất hiện ở bên người U U. Không bỏ sót, toàn bộ đều ghi tạc ở trong đầu.”

Người này rõ ràng là làm chuyện xấu điều tra nàng, vẫn còn là một bộ dáng chuyện đương nhiên. Tiết U Nhiễm tức giận nghiến răng, chợt có loại xúc động muốn cắn hấn. Chờ đã, cẩn... Trường công chúa cắn ca ca nhà mình, sẽ không phải là ca ca nhà mình chọc Trường công chúa tức giận đến không thể không cắn huynh ấy cho thoải mái chứ?

“U U, nghĩ gì thế? Mất hồn rồi!” Thấy U U chợt buông lỏng tay, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sở Lăng Húc giơ tay lên khua ở trước mặt Tiết U Nhiễm, mở miệng hỏi.

“Sở Ngốc tử, ta đã nói với chàng, Trường công chúa và ca ta có vấn đề. Mẫu phi ta nói Trường công chúa khi còn bé cắn ca ta, ta đã đi hỏi ca ta và Trường công chúa. Nhưng là hai người bọn họ đều không chịu nói cho ta biết.” Nhắc tới chuyện này, Tiết U Nhiễm vẻ mặt tức giận bất bình. Tô mò a, nàng tò mò muốn chết, cô tình hai người kia nàng đều đặc tội không nổi. truyện đc post tại diễn đàn lqđ

“Như vậy... Đơn giản. Nàng tìm một cơ hội hẹn cả hai người bọn họ ra ngoài gặp mặt. Sau đó lén lén núp ở một bên nghe bọn họ ôn chuyện, không phải là cái gì cũng sẽ biết.” Trên mặt thoáng qua vui vẻ, Sở Lăng Húc bắt đầu giúp Tiết U Nhiễm ra biện pháp. Nghe lén không phải là chuyện tốt, bất quá vì U U, cũng chỉ có thể ủy khuất người khác.

“Đừng vậy! Ý kiến hay. Trường công chúa và ca ta nhiều năm như vậy cũng chưa từng gặp lại, gặp nhau rồi nhất định sẽ nói tới chuyện năm đó. Sau đó cái gì ta cũng sẽ biết. Sở Ngốc tử, chàng thật là lợi hại!” Tiết U Nhiễm cười đến không có ý tốt. Vốn tưởng rằng cái bí mật nhỏ này mình sẽ không biết, bây giờ nhìn lại có lẽ còn có hi vọng. Bất quá hẹn Trường công chúa ra ngoài, hình như có chút phiền phức. Nàng nhất định phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Nghe được U U khen ngợi, Sở Lăng Húc không đề bụng, bất quá hấn rất cao hứng khi có thể thấy khuôn mặt tươi cười của U U. Dừng một chút, có một chút vẫn là nhất định phải nhắc nhở một cái: “U U, Trường công chúa không giống với người thường. Nếu như nàng tính toán muốn làm cho Trường công chúa trở thành người của Tiết Vương phủ, trước hết phải lấy được sự đồng ý của Tiểu Vương gia. Chỉ có Tiểu Vương gia cũng có ý định như vậy, nàng mới có thể đánh chủ ý lên Trường công chúa. Hiểu chưa?”

“Ừ, ta biết. Ta sẽ dò qua ý tứ của ca ca rồi mới hành động.” Gật đầu một cái, Tiết U Nhiễm nghe lời nói. Ngay sau đó phát hiện mình đem lời đề tài chuyển đi, vội vàng tiếp tục nói vấn đề trước: “Sở Ngốc tử, chàng tìm người điều tra ta, lại đánh bắt ngờ khuê phòng của ta. Có dụng ý gì? Đúng rồi, chàng còn chưa nói cho ta biết chàng làm sao tìm đến được phòng của ta? Tề Phong dẫn chàng tới?”

Lắc đầu một cái, Sở Lăng Húc không có dự định trả lời mấy cái vấn đề này. Hấn trong lòng U U là tao nhã lịch sự, khiêm tốn lễ độ. Nếu như nàng biết hấn cũng không phải là người lương thiện giống như nàng thấy, lại sẽ nghĩ như thế nào? Hấn do dự, chần chờ...

“Không nói? Chàng không nói chẳng lẽ ta sẽ không đi tìm Tề Phong?” Chóng nạnh nhìn chăm chăm vào Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm cũng không cho là đây là một bí mật.

“U U, ta đi trước.” Sở Lăng Húc đi về phía cửa. Đêm đã khuya, U U nên nghỉ ngơi.

“Chậm! Chàng không nói rõ ràng cũng đừng mong rồi đi! Ngăn lại Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm lộ rõ điều ngoa không thể nghi ngờ. Sở Ngốc tử trốn, phải có kỳ quái. Sở Ngốc tử không phải là Tần Trạch Dật, nàng phải biết tất cả về hấn, không cho phép hấn có bất kỳ giấu giếm nào.

“Ta tự mình tới.” Thấy kiên trì trong mắt U Nhiễm, Sở Lăng Húc lại một lần nữa thỏa hiệp. Sớm muộn đều phải đối mặt, sớm hay muộn nói đều không phải là vấn đề. Nếu U U muốn biết, nói cho nàng biết thì có sao đâu. Tóm lại, hấn sẽ không buông tay. U U chỉ có thể thuộc về hấn!

“Tự mình tới?” Tiết U Nhiễm nháy nháy cặp mắt, nhìn rồi lại nhìn. Sở Ngốc tử biết võ công kiếp trước nàng cũng đã biết. Bất quá Sở Ngốc tử có thể tránh thoát ám vệ đông đảo trong Tiết Vương phủ, lạng yên không tiếng động xuất hiện ở gian phòng của nàng sao? Nàng có chút hoài nghi.

“Muốn xem không?” Ánh mắt của U U là xem thường bản lĩnh của hấn? Trong bụng vừa động, Sở Lăng Húc dụ dỗ nói. Có lẽ trước mắt là một thời cơ tốt để U U tiến thêm một bước hiểu rõ về hấn. Linh. dien dan lqđ

“Muốn!” Liều mạng gật đầu, Sở Ngốc tử sẽ không nói dối, nhưng là nàng vẫn còn có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ Sở Lăng Húc chính là võ lâm cao thủ trong truyền thuyết hay sao?

Dắt tay Tiết U Nhiễm đi tới trước cửa sổ, cánh tay dài ôm lấy cái eo thon nhỏ của nàng, Sở Lăng Húc nhún chân một cái, mang theo Tiết U Nhiễm bay tới

giữa không trung bên ngoài cửa sổ.

Đột nhiên rời khỏi mặt đất, Tiết U Nhiễm thiếu chút nữa kêu lên tiếng. Cũng may nàng còn nhớ rõ Sở Ngốc tử không thể bị người phát hiện, miễn cưỡng nuốt tiếng la trở về. Gió mát từ từ thổi vào mặt, cảm giác treo lơ lửng trên không trung, nhắc nhở nàng không phải là đang nằm mơ. Không giám tin nhìn về phía Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm phát hiện mình nhưng lại cái gì cũng không thể nói ra.

“Choáng váng sao?” Trái ngược với Tiết U Nhiễm khiếp sợ, Sở Lăng Húc cười nhạt nhẹ giọng hỏi. Trong mắt U Nhiễm trừ không dám tin chính là ngoài ý muốn vui mừng, cánh tay đang ôm Tiết U Nhiễm của Sở Lăng Húc không tự chủ siết chặt hơn. U U như vậy, bảo hắn sao có thể buông tay?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

“Không choáng váng, chơi rất vui.” Có Sở Lăng Húc ở bên cạnh, Tiết U Nhiễm hoàn toàn không lo lắng an nguy của bản thân mình. Cảm giác bay ở trên không trung mới lạ mà kích thích, trong lòng tràn đầy vui mừng nàng căn bản không rảnh đi bận tâm đến chuyện khác.

Nhường mi, trong mắt Sở Lăng Húc hiện lên một tia vui vẻ. Chỉ cần U U thích, hắn cũng nào cũng có thể mang nàng bay. Bất quá trước mắt cũng không phải là thời cơ tốt, bên ngoài Vương phủ có quá nhiều tai mắt. Mắt thấy sắp bay ra khỏi nội viện, Sở Lăng Húc xoay người, mang theo Tiết U Nhiễm bay về Quận chúa các.

Đột nhiên thấy hai người bay tới giữa không trung, Tề Phong ở chỗ tối làm một cái dấu tay, ý bảo huynh đệ ẩn ở bốn phía an tâm không cần nôn nóng. Sở công tử này rất không đơn giản, tự nhiên là biết nặng nhẹ. Bên ngoài Tiết Vương phủ có tai mắt của Thái tử điện hạ, Sở công tử không thể nào không biết. Mà Sở công tử có thể không kinh động đến những người đó, thuận lợi đi tới Quận chúa các đã rất là lợi hại. Chẳng qua là hắn không nghĩ tới, công lực của Sở công tử lại cao như thế. Hắn vẫn rất nghi ngờ vì sao mình lại nhìn không thấu một thương nhân bình thường. Lúc này đã bừng tỉnh, thì ra Sở Lăng Húc cũng không phải là người bình thường...

Lần nữa trở lại mặt đất, Tiết U Nhiễm có chút nâng nâng. Tối nay cho nàng quá nhiều vui mừng, quá nhiều ngạc nhiên. Trường công chúa khác mắt tương đương (ý là thái độ của Trường công chúa với chị ấy khác với những người khác), Sở Ngốc tử thâm tàng bất lộ, cũng tới quá mức đột nhiên. Nàng vốn tưởng rằng mình đã hiểu Sở Lăng Húc rõ như lòng bàn tay, hôm nay mới sáng tỏ có một chuyện nàng chưa từng biết. Hai người không có lưỡng tình tương duyệt, sao có thể đem tất cả của mình thẳng thắn lộ ở trước mặt đối phương?

Cho dù là ba năm làm bạn với Sở Lăng Húc kia, suy sút và bi thương lúc nào cũng bao phủ ở đáy mắt Sở Lăng Húc. Điều chưa từng tản đi, cũng chưa từng thoát khỏi. Sở Lăng Húc như vậy thì không có cách nào tự tin mà bữa bãi giống như tối hôm nay. Là nàng bẻ gãy đôi cánh của hắn, là nàng giết chết khát vọng của hắn, là nàng hủy diệt hạnh phúc của hắn. Hạnh phúc của nàng đã từng là chạm tay có thể đụng tới, cuối cùng lại trở thành hoa trong gương, trắng trong nước. Đã thương nàng, cũng thiêu hủy hắn...

“U U, trái tim ở chỗ nào, tình thuộc về nơi ấy. Say này, để ta trông coi nàng, có được hay không?” Không có buông Tiết U Nhiễm ở trong ngực ra, Sở Lăng Húc cúi đầu. Đôi mắt đen nhánh như mực chống lại đôi mắt trong veo như nước, thanh âm trầm thấp mê hoặc nói.

Dường như là sợ dọa đến giai nhân, giọng nói của Sở Lăng Húc nhẹ nhàng, mềm mại. Vòng qua tai của Tiết U Nhiễm, lướt nhẹ qua trái tim. Mặt hồ yên lặng đẩy lên những gợn sóng lăn tăn, rồi lại vĩnh viễn không rút đi. Trong khoảnh khắc, trái tim bởi vì sa vào chuyện cũ mà cứng rắn trở nên mềm nhũn, ngọt ngào.

Chăm chú nhìn chằm chằm vào Sở Lăng Húc trong mắt không chút che giấu tình ý chân thành, Tiết U Nhiễm cười gian xảo giống như hồ ly: “Sở Ngốc tử, mỹ nam kế của chàng thành công. Nhưng mà, bản Quận chúa không dễ hầu hạ, chàng sau này không cho hối hận. Nếu không, hừ hừ...”

“Lấy tâm đối đãi, sẽ không thất hứa!” Sở Lăng Húc kiên định giống như tảng đá, từng chữ từng chữ nói ra hứa hẹn.

Nghe được tám chữ hứa hẹn đó, Tiết U Nhiễm cứng đờ. Kiếp trước, đêm động phòng hoa chúc, hắn nói với nàng: “Nương tử đã gả vào Sở gia, vì phu nhất định lấy tâm đối đãi, sẽ không thất hứa!” Nhưng là nàng không quý trọng kiên định và tình ý chân thành trong câu nói kia. Nàng lạnh lùng mời hắn ra khỏi tân phòng, từ đó không cho hắn lại bước vào tân phòng chỉ thuộc về một mình nàng nữa bước. Khi đó hắn ôm loại tâm tình nào vẫn kiên trì đến cuối cùng, thủy chung chưa từng buông tha cho?

Đôi mắt sáng của U U âm thầm không có thần, sắc mặt hoảng hốt trống rỗng, tách rời ra khỏi xung quanh, bao gồm cả hắn. Sở Lăng Húc vô cùng không thích Tiết U Nhiễm không chút sức sống nào như vậy. U U của hắn phải điều ngoa nghịch ngợm, tùy hứng vô lý, Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ cao cao tại thượng. Nàng sẽ đùa bỡn tính khí, làm nũng mà khó dây dưa, sẽ làm âm ỉ, sẽ khó chịu, dùng tâm cơ... Bất kể nàng như thế nào, nhưng luôn mang đến cho hắn vui vẻ ngọt ngào.

Lúc này nàng lại làm cho hắn cảm thấy nặng nề hít thở không thông. Trong lòng U U rốt cuộc là có chuyện cũ thương tâm không cách nào nói rõ như thế nào? Là bởi vì Tần Trạch Dật, hay là người nào khác mà hắn không biết? Sở Lăng Húc không muốn suy nghĩ nhiều, cũng không định suy nghĩ nhiều. Với hắn mà nói, nắm vững được Tiết U Nhiễm trong ngực, có được Tiết U Nhiễm sau này, càng thêm quan trọng hơn so với Tiết U Nhiễm trước đây.

Đôi mắt đen như mực thoảng qua thâm trầm, Sở Lăng Húc đầy bụng ủy khuất ai thán nói: “Không phải là nói mỹ nam kế thành công sao? Vì sao Tiểu Quận chúa ngay cả một cái nhìn cũng không chịu bố thí cho tiểu nhân? Tiểu nhân chờ lọt vào mắt xanh của ngài đã rất lâu...”

“Xi...” Tiết U Nhiễm không nhịn được bật cười, Sở ngốc từ biết đùa bỡn từ khi nào vậy? Giả vờ giận nheo mắt lại, đưa tay véo lấy mặt Sở Lăng Húc, thanh âm u ám đe dọa: “Bản Quận chúa ở chỗ này, yêu nghiệt phương nào lại dám cướp đoạt người của bản Quận chúa? Trả lại Sở ngốc từ khiêm tốn của bản Quận chúa mau!”

Trần định kéo tay của Tiết U Nhiễm xuống, phui phui vạt áo hơi nhăn, nụ cười ôn hòa trở lại trên mặt Sở Lăng Húc: “Tại hạ vừa rồi thất lễ, mong Tiết tiểu thư khoan dung. Chuyện hôm nay, tại hạ ghi nhớ trong lòng, tự nhiên sẽ phụ trách. Đêm khuya đường xa, Tiết tiểu thư nhớ phải chăm sóc bản thân. Còn nhiều thời gian, nhất định sẽ có ngày gặp nhau. Tại hạ nên cáo từ.”

Tiết U Nhiễm nhìn Sở Lăng Húc khiêm tốn lễ độ nói xong, ‘vèo’ một tiếng, bóng dáng biến mất ở trong bóng đêm ngoài cửa sổ. Nếu không phải là trong lời nói của Sở Lăng Húc có lẫn quan tâm và lưu luyến, nàng thật muốn hoài nghi rằng nàng đang ở trong mộng. Sở ngốc từ, dám chơi chiêu ‘lấy lui làm tiến’ này với ta? Tốt, bản Quận chúa chơi với chàng! Lần sau đừng nghĩ dễ dàng bước chân vào khuê phòng của bản Quận chúa!

Một đêm này, Tiết U Nhiễm ngủ ngon tới trời sáng. Những cơn ác mộng thống khổ bị thương kia phá lệ không có tới quấy nhiễu nàng. Ngày hôm sau, Tiết U Nhiễm tinh thần no đủ chỉnh đốn xong tâm tình chuẩn bị nghênh chiến.

“Tư Nguyệt, hoa viên ở hậu viện Vương phủ gần đây hoa nở đẹp không? Chúng ta đi qua xem một chút.” Nhìn Tư Nguyệt đi tới từ phía đối diện, Tiết U Nhiễm chợt đề nghị.

“Hoa viên ở hậu viện? Nhưng là Nhị tiểu thư...” Nhị tiểu thư là người yêu hoa, sáng sớm mỗi ngày nhất định sẽ đi dạo ở hoa viên một lát. Quận chúa không thích chính diện đối mặt với Nhị tiểu thư, nên chưa bao giờ đi hoa viên vào lúc này. Hôm nay nhưng là vì sao?

“Nàng ta đi được, bản Quận chúa đi không được?” Tiết Tâm Lam quả thật là yêu hoa. Lấy hoa tôn lên bản thân mảnh mai, nếu như mất đi nhũ hững ngắm hoa, sao xứng với mỹ danh người yêu kiều hơn hoa mà nàng ta vất vả mới lấy được? Trên dưới trong Vương phủ sẽ cảm thấy kỳ quái, không có thói quen...

“Đi được đi được. Quận chúa muốn đi ngắm hoa, vậy chúng ta đi.” Bất kể khi nào, Quận chúa tuyệt đối ở vị trí thứ nhất trong lòng Tư Nguyệt. Không phải chỉ là Nhị tiểu thư thôi sao, nhiều lắm thì cũng chỉ được coi là một bông hoa trắng nhỏ mảnh mai. Quận chúa nhà mình xinh đẹp áp hoa thơm cỏ lạ như thế, còn sợ nàng ta sao?

Trong hoa viên, mỹ nhân nhìn quanh, dáng vẻ thướt tha, ngược lại rất có một chút cảm giác mèo khen mèo dài đuôi. Tiết U Nhiễm nhìn dáng vẻ làm bộ làm tịch như vậy của Tiết Tâm Lam, đột nhiên cảm thấy Tiết Vương phủ có thể nuôi ra một mỹ nhân như vậy quả thật là phúc của Tần Trạch Đất.

“Tỷ tỷ sao lại ở chỗ này?” Lời đồn đãi chuyện tốt của Tiết U Nhiễm và Thái tử ca ca đến gần Thái tử ca ca đã tự mình giải thích cho nàng. Dù vậy, trong lòng Tiết Tâm Lam vẫn còn có khúc mắc.

“Bản Quận chúa vì sao không thể ở chỗ này?” Nghe được lời của Tiết Tâm Lam, Tiết U Nhiễm thiếu chút nữa bật cười. Nơi này nhưng là Tiết Vương phủ, nàng là Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ, vì sao nàng không thể xuất hiện ở hậu hoa viên của Tiết Vương phủ?

Biết mình nói lời không nên nói, Tiết Tâm Lam vội vàng thu liễm lại không vui trong lòng, cúi đầu trả lời: “Tỷ tỷ không nên tức giận, muội muội chỉ là quá mức kinh ngạc, nhất thời rối loạn một chút mà thôi.”

Cúi đầu che dấu bất mãn trên mặt sao? Nhìn Tề phong chợt xuất hiện ở cách đó không xa, Tiết U Nhiễm khinh thường hừ lạnh nói: “Quá mức kinh ngạc là có thể không phân biệt tôn ti? Tiết Tâm Lam, người cũng chỉ là một thứ nữ nhỏ nhen, tùy tiện như thế có phản quên mất thân phận của người.”

“Tỷ tỷ, ta... Ta không có, ta thật không có.” Cảm giác được Tiết U Nhiễm tức giận, Tiết Tâm Lam bị dọa sợ đến mức mảnh liệt lắc đầu. Nàng đã là người của Thái tử ca ca không sai, nhưng Tiết U Nhiễm là Tiểu Quận chúa sự thật này mãi mãi không thay đổi. Hôm nay nàng không thể cãi lại Tiết U Nhiễm, càng không có năng lực chống lại. Trong mắt tràn đầy oán độc, Tiết Tâm Lam tiếp tục cúi đầu.

Không để ý tới Tiết Tâm Lam yếu thế, Tiết U Nhiễm khẽ cười hỏi: “Không có trong miệng người, là không có cái gì? Không có xúc phạm bản Quận chúa? Hay là không có đem bản Quận chúa để vào trong mắt? Vẫn cúi đầu, có phải là không dám nhìn bản Quận chúa, hay là đang ở địa phương mà bản Quận chúa không thấy được nguyên rủa bản Quận chúa đây?”

Thân thể khẽ cong, Tiết Tâm Lam cúi đầu thấp hơn. Nàng chính là đang nguyên rủa Tiết U Nhiễm thì như thế nào? Thời gian Tiết U Nhiễm có thể phách lối sắp kết thúc, nàng chỉ cần tiếp tục nhẫn nhịn. Thái tử ca ca sẽ đến cứu nàng, nhất định sẽ. Có lòng tin như vậy, Tiết Tâm Lam thanh âm run rẩy nói: “Tâm Lam không dám quên thân phận của mình. Tỷ tỷ là Quận chúa cao quý, Tâm Lam trong lòng vẫn luôn tôn kính tỷ tỷ.”

“Phải không? Nhưng là vì sao bản Quận chúa chưa từng cảm nhận được phần tôn kính này của người đây? Ngược lại là người ở sau lưng bản Quận chúa đùa bỡn những thủ đoạn nhỏ, lại làm trái tim bản Quận chúa băng giá. Nếu như bản Quận chúa đem người sở tác sở vì bảm bảo cho mẫu phi, không biết Nhị tiểu thư Tiết Vương phủ là người này có thể bị gia pháp xử lý hay không đây? Nhị phu nhân không có phương pháp dạy nữ nhi, trực xuất khỏi Tiết Vương phủ hình như cũng không quá đáng...” Cao ngạo ngẩng đầu lên, đến gần hai bước, từ trên cao nhìn xuống quan sát Tiết Tâm Lam. Tiết U Nhiễm giọng nói lạnh như băng, vẻ mặt khinh thường. Tức giận mắng mụ ba năm, hận ý thấu xương trong nháy mắt trút ra. Không biết là diễn trò hay là bóng ma chỗ sâu nhất trong đáy lòng, hàn ý trong lời nói của Tiết U Nhiễm cũng là rất thật.

Biết Tiết U Nhiễm nói được là làm được, Tiết Tâm Lam bị dọa sợ đến cả người run rẩy. Hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ gối trước mặt Tiết U Nhiễm. Hai tay ôm chặt lấy hai chân Tiết U Nhiễm, Tiết Tâm Lam đau khổ cầu khẩn nói: “Tỷ tỷ, Tâm Lam không dám, cũng không dám nữa. Van cầu tỷ tỷ bỏ

qua cho Tâm Lam một lần, chỉ lần này. Tâm Lam sau này mọi chuyện nhất định sẽ nghe theo ý của tỷ tỷ, tuyệt không dám hai lòng! Van cầu tỷ tỷ đừng nói cho Vương phi, không cần đuổi mẹ con ta ra phủ. Tỷ tỷ, Tâm Lam sai lầm rồi, Tâm Lam thật biết sai rồi...”

“Tiết U Nhiễm, muội đang làm gì ở đây?” Vừa bước vào hoa viên liền thấy Tâm Lam quỳ trên mặt đất khổ sở cầu xin Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật bày ra dáng vẻ của Thái tử, cất giọng quát to.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

“Thái tử ca ca...” Nghe được thanh âm của Tần Trạch Dật, Tiết Tâm Lam lập tức buông chân của Tiết U Nhiễm ra, ngẩng mặt lên lộ ra khuôn mặt tràn đầy nước mắt, nom nớp lo sợ nhìn Tần Trạch Dật. Nàng cũng biết Thái tử ca ca nhất định sẽ tới cứu nàng.

Đau lòng nhìn bộ dáng nhận hết ủy khuất của Tiết Tâm Lam, bắt mắt của Tần Trạch Dật với Tiết U Nhiễm lập tức bộc phát: “Tiết U Nhiễm, Tâm Lam là muội muội của muội. Muội tại sao có thể ăn hiếp nàng ấy như vậy? Còn để cho nàng ấy quỳ xuống trước mặt muội?”

“Thái tử điện hạ, U Nhiễm nhất định phải biện giải cho mình. Quỳ xuống không phải là ý kiến của U Nhiễm, cầu khẩn cũng không phải là ý muốn của U Nhiễm. U Nhiễm chẳng qua chỉ là tới ngắm hoa, muội muội thích như thế nào thì muội muội làm như thế đó. Không có liên quan với U Nhiễm.” Muốn vì Tiết Tâm Lam ra mặt cũng xin tìm cái cớ tốt một chút, ăn hiếp? Lý do này nàng cũng không tiếp nhận.

“U Nhiễm, ta vẫn nghĩ rằng muội mặc dù tùy hứng, nhưng quý ở đơn thuần. Không nghĩ tới muội lại không thể nói lý như thế. Ta cũng đã tận mắt nhìn thấy, muội còn muốn không thừa nhận?” Đè nén trong lòng thất vọng và lửa giận, Tần Trạch Dật chất vấn. Việc đã đến nước này, U Nhiễm còn muốn chống chế? Phần đơn thuần khó có được kia của U Nhiễm cũng đã tan mất theo thời gian sao?

“Dù sao ta cũng không cho là ta có lỗi. Thái tử điện hạ nếu muốn ra mặt giúp Tiết Tâm Lam, cứ việc đi tìm mẫu phi của ta. Chuyện hôm nay ta sẽ không nhúng tay nữa. Nếu không, Tiết Tâm Lam biết ta sẽ làm thế nào.” Liếc Tiết Tâm Lam vẫn quỳ trên mặt đất một cái, Tiết U Nhiễm lạnh lùng cảnh cáo nói.

“Thái tử ca ca, tỷ tỷ không có khi dễ Tâm Lam, thật không có...” Cẩn rằng đem cừu hận đặt sang một bên, Tiết Tâm Lam không thể không mở miệng nói. Nàng không thể để cho Vương phi biết chuyện của nàng và Thái tử ca ca. Vương phi là mẹ cả của nàng, là nữ chủ nhân của Tiết Vương phủ. Một khi Vương phi đem nương của nàng đuổi ra Vương phủ, lại tùy tiện tìm một nhà nghèo đem nàng gả qua, cho dù là Thái tử ca ca cũng không có cách nào cứu nàng.

“Tâm Lam, muội...” Tần Trạch Dật thở dài một hơi, không tiếp tục so đo với Tiết U Nhiễm nữa. Tâm Lam tốt bụng, nhớ U Nhiễm là tỷ tỷ của nàng. U Nhiễm làm sao đã từng coi Tâm Lam là muội muội của mình? Điều nói hoàng thất không có thân tình, quan lại người ta làm sao không phải là lạnh mòng như vậy?

“Thái tử điện hạ nếu không còn gì muốn dạy bảo nữa, vậy U Nhiễm đi trước. Muội muội vẫn là trước đứng lên đi! Quỳ như vậy, để cho người khác nhìn thấy, sợ rằng sẽ cho là Thái tử ca ca đang khi dễ người đây!” Châm chọc nói xong, Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt nghênh ngang rời đi. Nàng cũng không tin Tần Trạch Dật không có bất kỳ ý nghĩ gì với câu nói sau cùng. Dù thế nào cũng phải chế tạo cho Tiết Tâm Lam chút phiền toái không phải sao? Lấy Tần Trạch Dật nghỉ ngơi, cho dù lúc này không phát ra, cũng sẽ lưu lại một chút ý nghĩ ở trong lòng. Muốn xuôi gió xuôi nước trực tiếp thượng vạ? Cũng phải xem Tiết Tâm Lam có bản lĩnh này hay không!

Tiết U Nhiễm vừa nói ra lời này, Tần Trạch Dật trong bụng máy động. U Nhiễm nói không sai. Dáng vẻ này của Tâm Lam, nếu như người ngoài nhìn thấy chắc chắn sẽ cho là hấn đang trách phạt Tâm Lam. Nhớ tới bộ dáng Tâm Lam quỳ gối trước mặt U Nhiễm vừa rồi, chẳng lẽ cũng có ẩn tình? Không đúng, Tâm Lam quỳ có lẽ sẽ làm cho người ta hiểu lầm, nhưng là nước mắt và ủy khuất trên mặt Tâm Lam cũng là không lừa được người. Chỉ có thể nói, Tâm Lam hành động không đúng lúc. Vừa nghĩ như thế, Tần Trạch Dật tạm thời để nghỉ ngơi trong lòng xuống, đi tới đưa tay đỡ Tiết Tâm Lam lên.

Giơ tay đưa tới trong tay Thái tử ca ca, Tiết Tâm Lam ủy khuất vạn phần dựa sát vào. Sáng sớm hậu hoa viên vốn là rất ít người hỏi thăm. Hướng chỉ Thái tử điện hạ ở chỗ này, những người không có nhiệm vụ không dám tiến vào. Nghĩ như vậy, Tiết Tâm Lam cũng yên lòng to gan dựa vào.

Mỹ nhân nũng nịu ở trong lòng, Tần Trạch Dật tất nhiên sẽ không kháng cự. Trong lòng chỉ có một ý niệm: Tiết U Nhiễm không thể tiếp tục giữ lại nữa.

Khi Mạc Thần Viễn theo Tiết Kỳ Văn đi vào hậu hoa viên, nhìn thấy chính là một bức tranh nam nữ ôm nhau như vậy. Theo bản năng nhìn về phía Tiết Kỳ Văn ở bên cạnh, Mạc Thần Viễn thật sự có chút không hiểu ý định của Thái tử biểu ca. Đây chính là Tiết Vương phủ, bao nhiêu ánh mắt nhìn? Thái tử biểu ca là muốn đem U Nhiễm đặt ở chỗ nào? Tuy nói hấn không có tư cách chất vấn chuyện của Thái tử biểu ca, nhưng cũng không nhịn được mà kêu oan thay U Nhiễm.

“Thần Viễn, U Nhiễm hình như không có ở chỗ này. Chúng ta trực tiếp đi Quận chúa các tìm con bé đi.” Phảng phất như không có nhìn thấy hình ảnh chứng mắt đó, Tiết Kỳ Văn dẫn đầu đi về phía Quận chúa các. U Nhiễm thật đúng là lợi hại. Loại tình cảnh này cũng có thể bị con bé ép buộc ra ngoài, xem ra Tề Phong truyền tin hết sức đúng lúc.

Mạc Thần Viễn vốn định giúp Thái tử biểu ca giải thích, nhưng là loại thái độ này của Kỳ Văn cũng làm cho hấn không có cách nào lên tiếng. Cho dù là

hắn bụng đầy mưu kế, nhưng gặp phải loại tình huống này cũng chỉ có thể giữ vững trầm mặc. Thái tử biểu ca hành động không chút che giấu, hẳn nói gì cũng là uống công.

Một khắc Mạc Thần Viễn xuất hiện ở Quận chúa các kia, bên tai Tiết U Nhiễm liền vang lên nhắc nhở của Sở Lăng Húc đêm qua. Không muốn chọc Sở Ngốc tử tức giận, vẫn nên cách Mạc Tiểu Hầu gia xa một chút đi! Còn chưa giải quyết được Tần Trạch Dật, nhiều thêm một Mạc Thần Viễn, quả thực là khó lòng phòng bị. Mặc dù nàng không thẹn với lòng, nhưng vạn nhất Sở Ngốc tử lại từ chỗ nào dò xét ra sâu sa giữa nàng và Mạc Thần Viễn, sau này nàng muốn bay sợ là khó khăn.

“U Nhiễm đây là không muốn nhìn thấy ta?” Nhìn sắc mặt của Tiết U Nhiễm, Mạc Thần Viễn trực tiếp hỏi. Đối mặt với U Nhiễm, hẳn chỉ có thể chủ động ra chiêu. Nếu không U Nhiễm chắc chắn sẽ hoàn toàn bỏ qua hắn.

“Không biết Tiểu Hầu gia tới, nên không có tiếp đón từ xa. Mong Tiểu Hầu gia tha lỗi.” Mặt mỉm cười, Tiết U Nhiễm thái độ trực tiếp đem Mạc Thần Viễn vạch ở bên ngoài cửa trái tim. Trong bụng oán thầm nói: trực tiếp nói thẳng như thế, để cho nàng trả lời như thế nào? Cũng không thể thẳng thắn nói cho biết đi?

Tiết U Nhiễm xa cách làm cho Mạc Thần Viễn mọi việc đều luôn thuận lợi cảm thấy rất thất bại. Hắn rõ ràng đối với U Nhiễm một... mà... lại, ba lần tỏ ra thiện ý, nhưng là U Nhiễm một lần lại một lần cự tuyệt ý hắn lấy lòng. Bởi vì Thái tử biểu ca, bởi vì Tần Thi Y, hay là bởi vì chính bản thân hắn?

“U Nhiễm, Trạch Dật tới phủ. Muội gặp phải hắn rồi sao?” Mạc Thần Viễn không đề cập tới, không có nghĩa là Tiết Kỳ Văn sẽ không nói. Có một số việc, càng nhiều người biết mới càng tốt.

“Đạ, hắn ở hậu hoa viên.” Nhận được ánh mắt ám hiệu của ca ca, Tiết U Nhiễm tất nhiên là sẽ không tránh. Liếc mắt nhìn Mạc Thần Viễn, ngay sau đó tăng thêm một câu, “Muội muội cũng ở đấy.”

“Hừ! Muội muội...” Tiết Kỳ Văn hừ lạnh một tiếng, không hề tiếp tục nói thêm nữa. Hắn chỉ có một muội muội, chính là U Nhiễm. Về phần Tiết Tâm Lam? Không đề cập tới cũng được. Chỉ cần U Nhiễm không có tận mắt nhìn đến hình ảnh đó là được. Tuy nói U Nhiễm không thêm đề ý tới Tần Trạch Dật, nhưng là Thái tử điện hạ và Nhị tiểu thư Tiết Vương phủ ôm ôm ấp ấp? Mặt mũi của Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ sẽ bị đặt ở đâu? Ít nhất hiện tại, trên mặt U Nhiễm sẽ không có ánh sáng.

“Nàng ta thế nào?” Chẳng lẽ là nàng ta làm ra cái hành động bất nhã gì đó bị ca ca mình đụng phải? Tiểu Hầu gia và ca ca ở chung một chỗ, nói cách khác là Tiểu Hầu gia cũng nhìn thấy? Nghĩ tới đây, Tiết U Nhiễm nghi ngờ nhìn về phía Mạc Thần Viễn. Cũng không biết hắn sẽ có phản ứng như thế nào?

Vốn tưởng rằng Kỳ Văn sẽ không nói, không nghĩ tới U Nhiễm thế nhưng nhìn về phía mình. Mạc Thần Viễn ho nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác: “U Nhiễm ngày gần đây hình như không hay ra phủ.”

“Chơi chán rồi.” Nghe được lời của Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm cố làm ra vẻ nhàm chán đáp lại. Ngươi không nói bản Quận chúa còn không muốn biết đó! Cho dù Tiết Tâm Lam thượng vị thì như thế nào? Chỉ cần có nàng ở, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ khi dễ mẫu phi nàng lần nữa. Huống chi, Tiết Tâm Lam có thể thượng vị hay không còn chưa biết đâu. Có một số việc nhất định phải ngoạn độc hạ quyết tâm, cắt đứt hậu họa về sau. Tính toán của Tiết Tâm Lam có thể vang lên hay không, cũng phải xem cái người tỷ tỷ là nàng đây có cho Tiết Tâm Lam cơ hội hay không.

“Vậy thì thật là đáng tiếc. Thái tử ca ca vừa rồi vẫn còn đang nói hôm nay mọi người sẽ cũng nhau đi ra ngoài một chút.” Chơi chán? Câu trả lời này vòng vo ở trong lòng Mạc Thần Viễn một vòng, sau đó biến mất không thấy bóng dáng. Hắn không tin U Nhiễm sẽ chơi chán. Lễ hoa đăng hôm đó, U Nhiễm tươi cười thoải mái chưa từng có. Tiết U Nhiễm không gò bó như vậy dù là Tiết Vương phủ cũng không vậy hăm được.

“Đi một chút? U Nhiễm, muội cũng đừng cứ ở mãi trong phủ, cùng đi ra ngoài.” Cho đến hôm nay, Tần Trạch Dật không thể nào chỉ là đơn giản mời U Nhiễm đi ra ngoài một chút. Sợ là có mục đích khác đi! Nếu thật là như vậy, còn không bằng theo tính toán của Tần Trạch Dật đi ra ngoài một chuyến. Hiểu rõ Thái tử điện hạ rốt cuộc là đánh cái chủ ý gì, thì bọn họ mới có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh. So với Tần Trạch Dật mưu tính, không biết gì mới là nguy hiểm nhất.

Cuối cùng, một nhóm năm người ra khỏi Tiết Vương phủ. Thấy Thái tử biểu ca kiên trì muốn mang Tiết Tâm Lam ra ngoài, Mạc Thần Viễn cau mày, bước nhanh đuổi kịp hai huynh muội Tiết Kỳ Văn và Tiết U Nhiễm ở trước mặt.

“Ca, có cảm giác quen thuộc giống như đã từng trải qua hay không?” Sau khi sống lại lần đầu tiên ra cửa cũng là như vậy, nàng và ca ca đem Tần Trạch Dật và Tiết Tâm Lam ném đến sau lưng. Sau đó, nàng gặp được Sở Ngốc tử, bắt đầu gút mắc của kiếp này.

“Sao vậy? Còn nhớ chuyện bị người đoạt vòng tay? Đây chính là muội nhường lại, không thể trách ca ca không giúp muội.” Nhớ tới tình cảnh lần trước bị U Nhiễm cưỡng ép đi cùng, Tiết Kỳ Văn cười trả lời. U Nhiễm trước kia, hẳn luôn không muốn nhúng tay vào chuyện giữa nàng và Tần Trạch Dật. Cái loại cảm giác vô lực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đó luôn làm cho hắn không nhìn nổi vùng tay bỏ đi. Nhưng là U Nhiễm lúc này, mặc dù mang đến nhiều phiền toái hơn, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy vui mừng bội phần. U Nhiễm như vậy, hẳn vui về gánh vác phiền toái theo chuyện mà đến.

“U Nhiễm bị đoạt vòng ngọc? Chuyện hình như rất thú vị.” Không cam lòng bị bỏ qua, Mạc Thần Viễn xen vào nói.

“Chẳng những thú vị, còn rất dọa người. Lúc ấy, ta thiếu chút nữa cho rằng mình nhìn nhầm người.” Ngay lúc đó hẳn thật sự là bị hành động của U Nhiễm dọa cho sợ hết hồn. Khi nào thì thấy qua U Nhiễm chấp tay nhường cho người khác? Đây chính là lần đầu tiên.

“U Nhiễm vốn cũng không phải là người bá đạo, cũng phù hợp với tính tình của U Nhiễm.” Có thâm ý khác nhìn Tiết U Nhiễm, Mạc Thần Viễn thờ dài nói. Nếu là Tần Thi Y, ằm ỉ nửa ngày cũng không thể đem thứ đồ gì mà nàng ta nhìn thấy nhường đi.

Cảm nhận được Mạc Thần Viễn khác thường, Tiết U Nhiễm quay đầu, làm bộ như cái gì cũng không nghe thấy. Sở ngốc tử nói không sai, Mạc Thần Viễn quả thật là phiền toái.

Thấy U Nhiễm không nói tiếp, Mạc Thần Viễn nhún nhún vai, không sao cả tiếp tục đi về phía trước. Thái tử biểu ca đề nghị cùng đi ra cửa tự nhiên là có dụng ý của mình, liền nhìn U Nhiễm biểu hiện như thế nào vậy.

“Thái tử ca ca nói là thật sao? Điểm tâm của Khách Duyệt lâu thật sự ăn ngon như vậy?” Mong đợi nhìn Tần Trạch Dật, Tiết Tâm Lam cười thẹn thùng không dứt. Tiết U Nhiễm rất thức thời, chẳng qua là nàng ta không biết cái trò lạt mềm buộc chặt đã vô dụng.

“Quả thật là như thế. Tâm Lam có muốn đi nếm thử một chút hay không?” Liếc mắt nhìn bóng hình xinh đẹp của Tiết U Nhiễm ở cách đó không xa, Tần Trạch Dật quay đầu cười nói. Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc, quan hệ của hai người có thật là trong như nước hay không, hôm nay là có thể thấy kết quả.

“Thật có thể không? Tâm Lam cho rằng đó là nơi mà chỉ có tỷ tỷ mới có thể đi. Tâm Lam thân phận thấp kém, không dám lỗ mãng.” Đầu tiên là vui mừng nhìn Tần Trạch Dật, ngay sau đó là từ từ ảm đạm xuống. Bộ dáng nhu nhược xấu hổ lúc này của Tiết Tâm Lam rất là chọc người đau lòng.

“Tâm Lam là người của Thái tử ca ca, thân phận sao có thể coi là thấp kém? Không nên suy nghĩ bậy bạ, muốn làm cái gì thì làm là được.” Không cô phụ tâm ý của Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật nhẹ giọng khuyên lơn. Dù thân phận của Tiết U Nhiễm có cao quý thế nào đi nữa cũng kém so với Tâm Lam thiện lương khéo hiểu lòng người.

“Thái tử ca ca...” Hai mắt ngập nước, Tiết Tâm Lam tâm tình kích động không nói lên lời. Thái tử ca ca là chỗ dựa duy nhất của nàng.

Cảm nhận được tình cảm nồng đậm của Tâm Lam, Tần Trạch Dật hài lòng dặt dàng, đi theo ba người ở phía trước. Hôm nay sở dĩ để cho Thần Viễn đi theo, chính là muốn hấn giúp một tay xem quan hệ giữa Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc. Có Thần Viễn ở, nguy trang của Tiết U Nhiễm sẽ không có chỗ che giấu.

“Khách Duyệt lâu? Tốt! Điểm tâm của Khách Duyệt lâu là tuyệt nhất. Vậy chúng ta đi!” Hoàn toàn không cho U Nhiễm có cơ hội mở miệng, Tiết Kỳ Văn nghe xong đề nghị của Tần Trạch Dật thì lập tức trả lời lại. Trạch Dật vẫn đang hoài nghi quan hệ giữa U Nhiễm và Sở Lăng Húc? Một chiêu này thật đúng là tuyệt. Mạc Thần Viễn xuất hiện chỉ sợ cũng là có ý an bài đi!

Khách Duyệt lâu? Hôm nay không phải là mừng mười, Sở ngốc tử cũng sẽ không ở Khách Duyệt lâu. Đi thì đi, sợ cái gì? Tần Trạch Dật muốn bắt lấy nhược điểm của nàng, cũng không có đơn giản như vậy.

Chẳng qua là, không như mong muốn, cuộc sống không như ý nguyện của con người. Nhìn thấy bóng dáng màu xanh anh tuấn xuất hiện ở Khách Duyệt lâu, Tiết U Nhiễm lặng lẽ than thở trong lòng. Sở ngốc tử sao lại cứ đứng dịp xuất hiện ở Khách Duyệt lâu như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

“Tần công tử, Tiết công tử, Tiết tiểu thư.” Thấy năm người đi vào cửa Khách Duyệt lâu, Sở Lăng Húc thong dong bình tĩnh đi lên phía trước chào hỏi nói. Lúc thăm tử của Hàn Tinh các truyền đến tin Tiểu Quận chúa đã xuất phủ, Sở Lăng Húc trực giác hôm nay nhất định sẽ nhìn thấy U U. Quả nhiên, lòng của Tần Trạch Dật vẫn còn có nghi ngờ. Không lâu sau, nên tới không nên tới cũng đại giá quang lâm.

“Sở đương gia, chúng ta cũng coi như là người quen. Cùng nhau ngồi một chút chứ?” Bất kể như thế nào, Sở gia là đối tượng ban đầu hấn muốn lôi kéo vẫn không thay đổi. Cho dù không phải là U Nhiễm, dù sao cũng sẽ tìm được người thích hợp gả cho Sở gia. Chẳng qua là trước mắt xem ra, Tiết U Nhiễm vừa vặn là người thích hợp nhất mà thôi. Vừa có thể lôi kéo Sở gia, lại có thể hất ra cái phiền toái này chuyển sang cuộc sống thanh tịnh. Có sao mà không làm?

“Sở mỗ còn có chút sổ sách phải xem, sợ là không thể tiếp. Mấy vị tùy ý. Trương chương quỹ, tiếp đón khách quý cho thật tốt.” Sở Lăng Húc phân phó Trương chương quỹ ở bên cạnh nói. Ý đồ của Tần Trạch Dật hết sức rõ ràng, còn hấn có nguyện ý phối hợp hay không là chuyện của Sở Lăng Húc hấn.

“Vâng, chủ tử.” Tiết tiểu thư đoạn thời gian này không có xuất hiện ở Khách Duyệt lâu, lão thái thái đã nhắc tới nhiều lần. Rốt cuộc đã thấy người, tới nay phải đi hỏi báo cho lão thái thái. Hấn mới vừa đang suy nghĩ chủ tử tựa hồ như là đang chờ người nào, hóa ra là Tiết tiểu thư. Đúng rồi, còn có Tiết công tử. Vị này cũng cần phải hầu hạ thật tốt. Huỳnh trưởng của Tiết tiểu thư, trước tiên xây dựng quan hệ cho tốt, với chủ tử nhà mình chỉ có ích mà không có hại.

“Sở đương gia quý nhân bận rộn, có thể lý giải. Bất quá sổ sách đặt ở kia lại không chạy được, cần gì phải vội nhất thời? Khó được khi mọi người có duyên đụng phải nhau, tụ tập lại có làm sao?” Nheo mắt lại, Tần Trạch Dật không định để cho Sở Lăng Húc rời đi dễ dàng như vậy. Mặc dù từ biểu hiện của U Nhiễm và Sở Lăng Húc không nhìn ra bất cứ dị thường nào, nhưng hấn lại vẫn cảm thấy một đêm vô tình gặp được kia cũng không phải là đơn giản như vậy. Nhìn lướt qua, vui sướng bao phủ toàn thân U Nhiễm là không cách nào gạt được người.

“Sở đương gia thân là chủ tử của Khách Duyệt lâu, sao có thể cứ như vậy là rời đi? Chiêu đãi khách không phải là phần việc bên trong của Sở đương gia sao?” Tiết U Nhiễm thoải mái nói, ý ra lệnh đều ở trong lời nói. Một chiêu này của Tần Trạch Dật thực sự rất không cao minh. Không phải là nhìn biểu hiện của nàng và Sở ngọc tử sao? Chỉ dựa vào việc ngồi chung một chỗ cũng có thể thấy được vấn đề? Vậy chuyện giữa hắn và Tiết Tâm Lam không phải là mọi người đã sớm biết rồi sao?

“Đã như vậy, Sở mỗ tuân lệnh là được.” Nụ cười khác sáo treo ở trên mặt, Sở Lăng Húc không chút tránh né nhìn về phía Tiết U Nhiễm.

Về mặt của hai người nhìn cực kỳ bình thường, không nhìn ra một chút mờ ám. Tiếp xúc xong liền rời đi, không đường đột cũng không xa lạ. Tần Trạch Dật và Mạc Thần Viên liếc mắt nhìn nhau, đều không có nhìn ra dị thường.

Vẫn là phòng bao chữ Thiên, sáu người nhìn nhau không nói gì, lặng lẽ ngồi.

“Tần ca ca, Tâm Lam đói bụng.” Người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc chính là Tiết Tâm Lam. Thái tử ca ca nói không thể tiết lộ thân phận của hắn, gọi Tần đại ca là tốt rồi. Nhưng là Tiết Tâm Lam cảm thấy như vậy thì không đủ để hiển lộ ra quan hệ của nàng và Tần đại ca khác với những người khác, ít nhất là phải gọi khác với Tiết U Nhiễm. Chẳng qua là nàng ta không biết, Tiết U Nhiễm ở bên ngoài rất ít gọi Tần Trạch Dật. Bất kể là Tần đại ca hay là Tần ca ca, Tiết Tâm Lam đều là người thứ nhất.

“Tâm Lam muốn ăn cái gì tự mình gọi.” Biết Tâm Lam nhiều năm như vậy, Tần Trạch Dật luôn luôn bao dung. Tâm Lam và U Nhiễm khác nhau, Tâm Lam có U Nhiễm tuyệt đối không thiếu, nhưng U Nhiễm có không nhất định là Tâm Lam cũng có. Tâm Lam rất ít đề cập yêu cầu với hắn, một khi nói lên, hắn cũng sẽ tận lực thỏa mãn.

“U Nhiễm muốn ăn cái gì? Ca ca giúp muội gọi.” Tiết Kỳ Văn cười hỏi U Nhiễm ở bên cạnh. U Nhiễm ở chỗ này, Tiết Tâm Lam còn dám mở miệng. Người a, chính là không thể quá đắc ý, sẽ dễ dàng quên đi gốc rễ. Đây không phải sao, Tiết Tâm Lam đã hoàn toàn quên thân phận của nàng ta.

Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, nụ cười vừa nở rộ trên mặt Tiết Tâm Lam cứng đờ. Tiểu Vương gia và Tiểu Quận chúa ngồi ở bên cạnh, nàng một thứ nữ lại không biết trời cao đất rộng mở miệng trước. Nếu là ở Vương phủ, sợ là sẽ không tránh khỏi bị phạt. Gặp được Thái tử ca ca, nàng luôn rất dễ đắc ý quên hình (Đắc ý đến quên đi dáng vẻ vốn có của mình). Suy nghĩ vừa chuyển, Tiết Tâm Lam vội vàng đề thấp tư thái, lấy lòng nhìn về phía Tiết U Nhiễm nói: “Tỷ tỷ thích ăn món điểm tâm nào, có thể giới thiệu cho Tâm Lam không? Tâm Lam là lần đầu tiên tới...”

Tiết Tâm Lam yếu thế Tiết U Nhiễm tự nhiên là sẽ không đề ở trong lòng, lạnh lùng liếc nàng ta một cái, nhẹ giọng hỏi: “Sao không bảo gia giúp người gọi?”

Gia? Tiết Tâm Lam cả kinh. Thì ra là ở bên ngoài, Tiết U Nhiễm đều gọi Thái tử ca ca như vậy sao? Vậy nàng vừa mới gọi kia có phải là vượt quá khuôn phép hay không? Không trách được ánh mắt Tiểu Vương gia nhìn nàng lại không tốt như vậy. Nhưng là bây giờ đã kêu lên miệng, đột nhiên đổi lời nói không khỏi có chút mất mặt. Bất đắc dĩ, Tiết Tâm Lam nhắm mắt tiếp tục nói: “Khẩu vị của tỷ tỷ tương tự với Tâm Lam, cho nên...”

“Khẩu vị của ta khi nào thì tương tự với khẩu vị của người? Ta sao lại chưa bao giờ biết? Ca, huynh biết không?” Lời như thế mà Tiết Tâm Lam cũng dám nói? Thật cho rằng nàng sẽ hưởng thụ cái bộ dáng a dua nịnh nọt giải đãi kia?

“Khẩu vị của U Nhiễm ta biết, khẩu vị của Tâm Lam ta ngược lại lại không có chú ý tới.” Không nhìn Tần Trạch Dật đen mặt, Tiết Kỳ Văn đi theo nói. Hắn vốn tưởng rằng Tiết Tâm Lam chỉ là một con thỏ đen thâm làm chuyện xấu, hôm nay mới phát hiện ra Tiết Tâm Lam thật ra chính là một con rắn nhỏ chuyên rắp tâm hại người. Không có răng nọc, nhưng cũng không ngừng phun lưỡi rắn về phía U Nhiễm.

Một câu nói của Tiết Kỳ Văn đã kích cho Tiết Tâm Lam không nói được cái gì. Trong lòng biết mình không được coi trọng, nhưng không nghĩ lại bị làm nhục như thế. Dưới con mắt của mọi người, cố gắng duy trì hình tượng nhu nhược trước sau như một.

“Ngượng ngùng, ta cũng không biết khẩu vị của người. Cho nên...” Học bộ dáng của Tiết Tâm Lam, Tiết U Nhiễm cũng làm vẻ muốn nói lại thôi.

Thấy Tiết U Nhiễm không hạ bậc thang cho mình như vậy, Tiết Tâm Lam không biết nên đối phó như thế nào. Quay mặt sang, điềm điềm đáng yêu xin Tần Trạch Dật giúp đỡ.

“Sở đương gia là chủ nhân của Khách Duyệt lâu, chỉ bằng đề cho Sở đương gia giới thiệu mấy món điểm tâm đặc sắc?” U Nhiễm và Kỳ Văn nói không sai, bọn họ quả thật không biết khẩu vị của Tâm Lam. Đối với điểm này, Tần Trạch Dật cũng không có cách nào ra mặt giúp Tiết Tâm Lam. Nhìn Sở Lăng Húc vẫn không nói gì, Tần Trạch Dật mở miệng nói.

“Này... Sở mỗ cũng không biết khẩu vị của vị tiểu thư này, cho nên...” Khó xử nhìn Tần Trạch Dật, về mặt của Sở Lăng Húc muốn bao nhiêu vô tội thì có bấy nhiêu, hoàn toàn không nhìn ra chút cố ý nào. Nhu nhược chọc người thương? U U thật đúng là coi trọng vị Tiết nhị tiểu thư này. Sở Lăng Húc khinh thường nghĩ, thuận tiện ở trong lòng thăm than Thái tử điện hạ anh minh thần võ mà lại không biết nhìn người. Chẳng lẽ thật sự là U U trước đây quá mức điều ngoa, tôn lên Tiết Tâm Lam tốt? Bất kể là chuyện tại sao lại phát triển đến tình trạng này, Sở Lăng Húc cũng không có một chút hảo cảm nào với vị Tiết nhị tiểu thư này. Trước kia U U quá mức đơn thuần mới bị Tiết Tâm Lam vượt mặt, sau này tuyệt đối sẽ không. Ít nhất là có hắn ở bên cạnh nhìn...

Tiết U Nhiễm cúi đầu, ghen cười không dứt. Không dám cười ra tiếng, bàn tay phía dưới cái bàn hung hăng bấm vào tay Tiết Kỳ Văn. Sở ngọc tử, cao, thật cao! Chàng mới là người lợi hại nhất!

Tiết Kỳ Văn về mặt nín cười thiếu chút nữa bị phá vỡ bị Tiết U Nhiễm bấm một cái này, ngược lại trấn định lại. Chỉ dựa vào cái biểu hiện không phân biệt tốt xấu nhất trí đối ngoại này của Sở Lăng Húc, người muội phụ này Tiết Kỳ Văn hẳn thừa nhận.

Nghe Sở Lăng Húc nói vậy, Tần Trạch Dật cũng không nổi giận. Những lời này của Sở Lăng Húc hoàn toàn không tìm được bất kỳ sai lầm nào. Hẳn quả thật không biết khẩu vị của Tâm Lam. Nhưng là đặt dưới tình huống này, nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

“Biểu ca, Tiết nhị tiểu thư muốn ăn cái gì thì mình gọi là được.” Mắt thấy không khí có chút lạnh, Mạc Thần Viễn lên tiếng hóa giải không khí. Xem thường nhìn Tiết Tâm Lam cố làm ra vẻ mạnh mai một cái, nghĩ thầm là lúc nên chỉ điểm cho Thái tử biểu ca một chút. Cũng chỉ là gọi điểm tâm mà thôi, còn giới thiệu? Thật cho rằng mình là chính chủ? Loại nữ tử này không thích hợp với Thái tử biểu ca lúc này. Chờ sau khi Thái tử biểu ca lên ngôi, ngược lại có thể nhân rồi nhảm chán nuông chiều một đóa hoa giết thời gian.

“Tần ca ca, Tâm Lam tự mình tùy tiện gọi là tốt rồi.” Biết mình hình như là không cần thận gây ra phiền toái, Tiết Tâm Lam thức thời nói.

Chẳng biết tại sao, Tần Trạch Dật đột nhiên cảm thấy rất không kiên nhẫn. Thần Viễn nói không sai. Tâm Lam hoàn toàn có thể tự mình gọi, vì sao nhất định phải đi hỏi U Nhiễm? U Nhiễm khi nào thì đã cho Tâm Lam sắc mặt tốt xem? Tự làm mất mặt không nói, ngay cả bậc thang cũng không được hạ. Náo thành như bây giờ, Tâm Lam cũng có thể kiểm điểm hành vi của mình một chút.

Đúng vào lúc này, tiểu nhị gõ cửa đi vào. Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn sang, ngược lại làm cho tiểu nhị cảm thấy sợ. Chủ tử chưa nói là không cho vào đây a!

Không khí lúc sau tốt hơn nhiều so với lúc trước. Tiết Tâm Lam lo duy trì lễ nghi của tiểu thư khuê các, có thể không mở miệng cũng không mở miệng. Điểm tâm thì có Tần Trạch Dật làm chủ. Tiết U Nhiễm chuyện đương nhiên nói tên điểm tâm mà mình thích. Thuận tiện dựa theo khẩu vị của Tiết Kỳ Văn, giúp Tiết Kỳ Văn gọi mấy phần. Sở ngốc tử không cần năng giúp. Về phần Mạc Thần Viễn, vẫn là miễn đi!

“U Nhiễm tựa hồ rất quen thuộc với điểm tâm của Khách Duyệt lâu?” Thấy U Nhiễm rất quen thuộc gọi tên điểm tâm, trong mắt Tần Trạch Dật lóe lên một tia cảm xúc không rõ.

“Đúng vậy a, đã tới mấy lần. Lần trước muốn đi mua điểm tâm đáp tạ Trịnh tỷ tỷ, đặc biệt nghiên cứu một phen.” Đã sớm chuẩn bị tốt đáp án, Tiết U Nhiễm tuyệt không hoảng hốt đáp. Chính là quen thì như thế nào? Điểm tâm nhà nàng nàng có thể không quen sao?

“Chính là lần chúng ta ở trên đường đụng phải đó sao? U Nhiễm xách theo điểm tâm của Khách Duyệt lâu đi Trịnh gia tìm Trịnh tiểu thư, hóa ra là vì cái này.” Mạc Thần Viễn ung dung nói. U Nhiễm không có nói dối, điểm này hẳn có thể chứng thực.

Nghe được lời của Thần Viễn, hoài nghi trong lòng Tần Trạch Dật tan đi. Thần Viễn đụng phải? Vậy tất nhiên là không giả.

Sắc mặt của Tần Trạch Dật tốt, nhưng sắc mặt của Sở Lăng Húc lại trầm xuống. Mạc Thần Viễn đây là đang nói chuyện giúp U U? Rõ ràng là người của Thái tử, vì sao lại đứng bên phía U U? Chỉ có một giải thích, Mạc Thần Viễn có ý đồ với U U. Hẳn quả nhiên không có đoán sai, Mạc Thần Viễn là một kinh địch.

Cố nén không nhìn tới vẻ mặt của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm thu hồi bàn tay bóp ca ca, bưng trà trên bàn lên uống. Mạc Thần Viễn và nàng đụng phải đích thật là trùng hợp, không có gì phải che giấu. Vừa nghĩ như vậy vừa suy nghĩ tìm cơ hội giải thích rõ với Sở Lăng Húc, nàng thật sự vô tội.

“Vị này là?” Nếu đều không mở miệng giới thiệu, Sở Lăng Húc tự mình hỏi. Mặc dù lần trước ở lễ hoa đăng đã gặp qua, nhưng là không ai đề cập đến tên của Mạc Thần Viễn. Hẳn cũng nên làm như không biết Mạc Thần Viễn.

“Thật xin lỗi, ta đã quên mất chuyện này. Vị này là biểu đệ của ta, họ Mạc. Sở đương gia sau này có thể sẽ thường xuyên tiếp xúc với hắn.” Đã sớm tính toán đem chuyện của Sở gia giao cho Thần Viễn tới xử lý, Tần Trạch Dật nhân cơ hội nhắc tới.

Tiếp xúc? Lôi kéo Sở gia sao? Hiểu rõ ý định của Tần Trạch Dật, Sở Lăng Húc cười nhạt gật đầu một cái với Mạc Thần Viễn. Tranh giành hoàng quyền, Sở gia sẽ không nhúng tay. Cá lớn nuốt cá bé. Nếu như Tần Trạch Dật thật sự có năng lực ngồi lên cái vị trí kia, Sở gia sẽ không ngại diu một phen. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là Tần Trạch Dật sẽ không lại tìm U Nhiễm gây phiền toái.

“Sở đương gia, sau này kính xin diu dặt nhiều hơn.” Lộ ra nụ cười ứng phó với đại thần trong triều, Mạc Thần Viễn ôn hòa nói.

“Mạc công tử nặng lời, mong Mạc công tử chiếu cố nhiều hơn mới phải.” Diu dặt? Không hổ là Tiểu Hài gia mọi việc đều thuận lợi, bản lãnh linh hoạt này không thể không làm cho người ta khâm phục.

Sau khi điểm tâm được bưng lên, Tiết U Nhiễm lo cho mục đích của bản thân miệt mài ăn, không chút cố kỵ ánh mắt của người khác. Thật vất vả mới được ra ngoài một chuyến, không thể bởi vì người không có liên quan mà làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Nếu lời không thể nói nhiều, không bằng ăn để giết thời gian. Về phần Tần Trạch Dật muốn nhìn, sau này nàng nhất định sẽ làm cho hắn xem đầy đủ.

Một ngày này, Tần Trạch Dật cuối cùng là không thu hoạch được gì. Trong lòng thở dài một hơi đồng thời, cũng mang theo một tia vui vẻ. Như vậy U Nhiễm, gã đến Sở gia, chắc chắn sẽ là một trợ lực lớn cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Tiết U Nhiễm không nghĩ tới có thể nhìn thấy Trường công chúa lần nữa nhanh như vậy. Ngày mừng một tháng bảy, sinh nhật Trịnh Thiên. Cơ hồ là tất cả các tiểu thư quan gia ở Tuyên thành đều tham sự, Tiết U Nhiễm tự nhiên là cũng ở nhóm người được mời này. Đòi này quan hệ giữa nàng và Trịnh Thiên gần như là hòa hợp, Tiết U Nhiễm liền chuẩn bị tốt quà mừng rồi mang theo Tư Nguyệt đến Trịnh phủ.

Không thể không nói Trịnh Thiên nhân duyên tốt hơn nhiều so với Tiết U Nhiễm. Ngay cả Quý Như Nhã luôn nhìn Tiết U Nhiễm không vừa mắt cũng tới. Mọi người đều biết, Ngũ công chúa Tần Thi Y thích tham gia náo nhiệt. Bất quá nghe nói Tần Thi Y mấy ngày nay bị ma ma giáo dưỡng trong cung quản rất nghiêm, hôm nay không xuất cung chẳng có gì lạ. Mà Trường công chúa Tần Thiên Ngọc đột nhiên xuất hiện ở đây lại là quá mức ngoài ý liệu của mọi người.

Thật ra lần này Tần Thiên Ngọc tới đây là một việc ngoài ý muốn. Bởi vì phu nhân Tể tướng nhớ ngoại tôn nữ, Lạc Tể Tướng đặc biệt đi cầu kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng ái nữ sốt ruột, đặc biệt chuẩn cho Tần Thiên Ngọc ra cung thăm người thân. Lạc gia cực kì coi trọng Tần Thiên Ngọc, có thể nói là hết sức nhiệt tình với việc Tần Thiên Ngọc đến.

Thân là nữ nhi duy nhất của Lạc gia, Lạc Thâm Nhi cảm giác trách nhiệm to lớn. Gia gia và nãi nãi nói nhất định phải phụng bồi vị công chúa biểu muội này thật tốt, nàng thật lòng rất vui lòng đi theo. Nhưng là Trịnh Thiên là khuê mật tốt nhất của nàng, hai người từ nhỏ đã thân cận, sinh nhật của Trịnh Thiên nàng tất nhiên là không thể vắng mặt. Vì vậy, nàng lấy hết cam đảm nói với biểu muội Tần Thiên Ngọc.

Không nghĩ tới biểu muội tính cách mặc dù lạnh lùng, lại vô cùng dễ nói chuyện. Biểu muội bảo nàng cứ đi Trịnh phủ, không sao. Bất quá nàng không dám đề biểu muội ở nhà một mình, không bị nắng chết thì cũng bị hai vị lão nhân gia mặt đen hù chết. Suy tính nhiều lần, nàng quyết định kéo biểu muội cùng đến Trịnh phủ.

Tần Thiên Ngọc cũng không định tới Trịnh phủ, chẳng qua là không chịu nổi biểu tỷ khẩn cầu. Ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu cũng hi vọng nàng đi lại nhiều hơn. Suy nghĩ một chút, nàng cũng liền làm thỏa mãn ý của mọi người. Nghe nói quan hệ giữa Tiết U Nhiễm và Trịnh Thiên không tệ, nàng sẽ nhìn thấy Tiết U Nhiễm đúng không? Trừ người Lạc gia, người mà nàng nguyện ý thân cận cũng không nhiều. Tiết U Nhiễm, vừa vặn là một trong số đó.

“Trường công chúa? Lại gặp mặt nha!” Mới vừa nói chuyện với Trịnh Thiên xong thì thấy Tần Thiên Ngọc đi tới, Tiết U Nhiễm tâm tình liền dâng cao. Sở ngốc từ nói mình có thể tìm cơ hội hẹn ca ca và Trường công chúa ra ngoài. Vốn là nàng vẫn còn đang khổ sở suy nghĩ xem làm thế nào để vào cung gặp mặt công chúa, hiện tại cũng bớt việc.

Tần Thiên Ngọc gật đầu một cái, nghi ngờ nhìn về phía Tiết U Nhiễm. Nụ cười của Tiết U Nhiễm tựa hồ có thâm ý khác, bởi vì hần sao?

“Tiểu Quận chúa, ta và biểu muội đi trước chào hỏi Trịnh Thiên. Tối nay tán gẫu tiếp?” Bởi vì quan hệ với Trịnh Thiên, Lạc Thâm Nhi không có mâu thuẫn quá lớn với Tiết U Nhiễm. Tuy nói Tiết U Nhiễm có tiếng xấu bên ngoài, nhưng là nàng cho tới bây giờ đều là tránh đi Tiết U Nhiễm. Chưa bao giờ bị họa cùng, nên cũng không giống như Quý Như Nhã ghét Tiết U Nhiễm như vậy. Thời điểm hai lần vào cung lần trước, Tiết U Nhiễm tựa hồ không phách lối giống như trước kia nữa. Mắt thấy là thật, nàng liền càng không ghét vị Tiểu Quận chúa có thể để cho Trịnh Thiên nói tốt kia.

“Trịnh tỷ tỷ ở bên kia, ta mang hai người đi.” Bất kể như thế nào, nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện riêng với Trường công chúa. Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một. Nếu không nắm chặt giúp ca ca, vậy thì quá không phải rồi.

Tần Thiên Ngọc không có mở miệng, Lạc Thâm Nhi cũng không có cự tuyệt. Hai người đi theo sau lưng Tiết U Nhiễm đến gần chỗ có một đám tiểu thư khuê các đang ngồi. Trường công chúa quá mức nổi bật, vừa xuất hiện liền đưa tới ánh nhìn chăm chú của mọi người. Lúc này thấy Trường công chúa đi về phía bên này, mọi người rồi rít đứng lên hành lễ. Quét đi thoải mái lúc trước, không khí trở lên khẩn trương.

Cũng biết sự xuất hiện của mình khiến cho mọi người không được tự nhiên, Tần Thiên Ngọc hơi gật đầu với Trịnh Thiên một cái, xoay người đi tới một góc nhỏ không có người ngồi xuống. Dung nhập vào trong đó, tựa hồ rất khó.

Quý Như Nhã há miệng muốn gọi lại Trường công chúa, nhưng là ở dưới khí thế “người lạ chó gần” của Trường công chúa cuối cùng cũng không nói ra. Trơ mắt nhìn Trường công chúa đi tới một bên ngồi xuống, lúc lấy lại tinh thần muốn cùng đi qua mới phát hiện Tiết U Nhiễm đã đi theo tới, đang ngồi ở bên người Trường công chúa. Do dự một chút, Quý Như Nhã cũng đi tới. Không thể để cho Tiết U Nhiễm leo lên Trường công chúa, nếu không nàng chỉ có thể tránh lui ba thước.

“Trường công chúa, U Nhiễm có một thỉnh cầu quá đáng.” Mặc dù Trường công chúa coi như ôn hòa với nàng, nhưng là Tiết U Nhiễm vẫn có chút kính sợ Trường công chúa.

“Nói.” Thỉnh cầu quá đáng? Nàng và Tiết U Nhiễm cũng không có giao tình, tại sao lại nói thỉnh cầu?

“Là như vậy...” Đã thăm dò rõ ràng thái độ của ca ca, Tiết U Nhiễm chuẩn bị đem tính toán trong lòng đổi sang hành động.

“Như Nhã ra mắt Trường công chúa.” Nghe được Tiết U Nhiễm nói cái gì mà yêu cầu quá đáng, Quý Như Nhã trực giác là không có chuyện tốt, vội vàng lên tiếng cắt đứt Tiết U Nhiễm thỉnh cầu.

“Cắt đứt người khác nói chuyện không phải là chuyện thực nữ nên làm, lại càng không nên xuất hiện ở trên người một vị tiểu thư khuê các.” Quý Như Nhã? Thật đúng là biết chọn thời cơ. Tiết U Nhiễm sắc mặt lập tức chìm xuống, không chút lưu tình quát lớn nói.

“Ngươi...” Quý Như Nhã vốn muốn đánh trả, nhưng lại dừng lại ở một khắc cuối cùng. Tiết U Nhiễm là Quận chúa nàng không chọc nổi. Dù sao

Trưởng công chúa đang ở bên cạnh nhìn, chỉ cần để cho Trưởng công chúa thấy bộ dáng ý vào thân phận ức hiếp người của Tiết U Nhiễm. Tiết U Nhiễm muốn tiếp tục lấy lòng Trưởng công chúa, sẽ không còn dễ dàng như vậy.

“Quý tiểu thư hình như đã quên tôn ti. Có thể gọi thẳng Bản Quận chúa là ‘ngươi’ sao? Hay là Quý tiểu thư chưa bao giờ đặt Bản Quận chúa ở trong mắt?” Phàm là tiểu thư quan gia có thân phận ở Tuyền thành đều ở đây, há có thể bỏ qua? Qua tối nay, chuyện Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ ý thể ức hiếp Quý tiểu thư nhất định sẽ bị truyền ra. Tiếp theo kết quả như thế nào thì phải nhìn Quý Như Nhã biểu hiện.

“Tiểu Quận chúa thứ tội.” Chịu đựng tức giận, Quý Như Nhã phúc thân hành một cái lễ nói. Tiết U Nhiễm, ngươi càng phách lối, sau này sẽ ngã càng thảm.

“Thứ tội? Chỉ cần hia chữ này là có thể mạo phạm bản Quận chúa? Vậy người khác có phải hay không cũng nên học theo?” Tiết U Nhiễm cũng không định cứ như vậy mà bỏ qua, đứng lên tiến tới gần Quý Như Nhã chất vấn. Nàng và Quý Như Nhã, mặc dù chưa bao giờ chính diện giao phong. Nhưng là Quý Như Nhã vụng trộm nhằm vào nàng không phải chỉ ngày một ngày hai. Đoạn thời gian trước không muốn gây chuyện, nàng có thể ănh nhẫn. Hiện nay đã muốn sinh sự, dĩ nhiên là không thể thiếu Quý Như Nhã nhân vật quan trọng này.

“U Nhiễm, Quý tiểu thư không phải cố ý. Coi như xong!” Mắt thấy tình thế không đúng, thân là chủ nhân Trịnh Thiển đi tới khuyên nhủ. Tại sao lại là Quý Như Nhã? Lần trước vẫn chỉ là ngôn ngữ bất kính, lần này lại dám trực tiếp đối mặt. Thật cho rằng U Nhiễm chỉ ngồi không?

“Tốt. Hôm nay nhìn trên mặt mũi của Trịnh tỷ tỷ, bản Quận chúa sẽ không truy cứu. Bất quá, sau này...” Không nói hết cả câu, Tiết U Nhiễm xoay người đi trở về bên cạnh Tần Thiên Ngọc ngồi xuống.

“Tiết U Nhiễm, ngươi không cần phải quá đáng. Ngươi là Quận chúa, là có thể khi dễ người như vậy sao?” Hoàn toàn bị Tiết U Nhiễm kích thích, Quý Như Nhã không bao giờ tiếp tục tha thứ nữa. Không phải chỉ là Quận chúa thôi sao? Trưởng công chúa ở chỗ này, còn can rờ như thế. Nàng cũng không tin Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ có thể lớn hơn Trưởng công chúa.

“Ý của ngươi là bởi vì bản Quận chúa là Quận chúa, cũng chỉ có thể mặc cho người mạo phạm?” Nghiêng đầu nhìn Quý Như Nhã, lúc này Tiết U Nhiễm điều ngoa càng đi sâu vào lòng người.

“Ta... Trưởng công chúa...” Tiết U Nhiễm, ngươi lại dám cố ý xuyên tạc lời của ta? Quý Như Nhã đỏ cặp mắt, mong đợi nhìn về phía Trưởng công chúa, hi vọng Trưởng công chúa có thể chủ trì công bằng giúp nàng.

Nhìn Quý Như Nhã khóc đỏ đôi mắt một chút, lại nhìn Tiết U Nhiễm phách lối điều ngoa, mọi người nhất trí giữ vững trầm mặc. Chuyện dẫn lửa thiêu thân, ai cũng sẽ không ngu mà đứng ra. Dĩ vãng Tiết U Nhiễm cũng chỉ gọi nhíp với Ngũ công chúa, các nàng cũng vui vẻ chế giễu. Không nghĩ tới hôm nay lại rơi vào trên người Quý Như Nhã. Như vậy, sau này các nàng không phải là tùy thời tùy chỗ cũng sẽ không cần thận đắc tội với Tiết U Nhiễm? Nghĩ tới đây, tâm mắt mọi người đều dời về phía Trưởng công chúa. Trưởng công chúa thật không ngăn ngại việc Tiết U Nhiễm tùy ý làm bậy ở trước mặt mình như vậy?

Đông đảo cặp mắt tất cả rơi vào trên người mình, Tần Thiên Ngọc không thể nào không phát hiện được. Liếc mắt nhìn Tiết U Nhiễm bên cạnh, lại ngẩng đầu nhìn về Quý Như Nhã bộ mặt chờ đợi, lạnh lùng nói: “Không phân biệt được tôn ti, chuyện đương nhiên?”

“Như Nhã biết sai.” Tần Thiên Ngọc vừa nói ra lời này, Quý Như Nhã vội vàng nhận sai. Trưởng công chúa lớn lên ở bên người Thái hậu, coi trọng nhất là quy củ. Ngũ công chúa đã vì vậy mà bị mệnh mễ nhét vào ma ma giáo dưỡng, ngay cả Hoàng hậu nương nương ra mặt cũng không thay đổi được quyết định của Trưởng công chúa. Nàng thế nào lại quên mất chuyện này? Đều là bị Tiết U Nhiễm chọc tức! Cho dù nhận sai, cũng chỉ có thể nhận sai với Trưởng công chúa. Tiết U Nhiễm không xứng!

Không tiếp tục để ý tới Quý Như Nhã nữa, Tần Thiên Ngọc cúi đầu, im lặng không nói. Lòng người đều là nghiêng. Bất luận hành động của Tiết U Nhiễm hung hãn can quấy cỡ nào. Bởi vì Tiết U Nhiễm là muội muội của hân, nàng liền không thể để cho Tiết U Nhiễm bị khó chịu ở trước mặt của mọi người. Huống chi, nàng không cho rằng Tiết U Nhiễm làm có cái gì không đúng. Vì Quý tiểu thư kia rõ ràng là tới làm quen, mới lên tiếng cắt đứt Tiết U Nhiễm nói. Nàng không thích người lòng mang ý đồ không tốt, cho nên nàng thích Tiết U Nhiễm thẳng thắn hơn.

Thấy Trưởng công chúa không để ý đến mình nữa, Quý Như Nhã biến tất cả ủy khuất thành thấp giọng tố cáo: “Nhưng là, nàng...”

“Như Nhã, đủ rồi. Tiểu Quận chúa và Trưởng công chúa nói chuyện, ngươi vốn cũng không nên tiến lên quấy rầy. Mạo phạm Tiểu Quận chúa, vốn là ngươi không đúng. Ngươi không tự trách mình cũng liền thôi, ngược lại trách tội Tiểu Quận chúa ý thể ức hiếp người. Lỗi càng thêm lỗi, ngươi còn ủy khuất cái gì? Khóc liền bày tỏ là ngươi đúng? Nhiều ánh mắt nhìn như vậy, ngươi chống chế cũng không được. Còn không mau nhận sai với Tiểu Quận chúa? Trưởng công chúa không thích nhất chính là người khác quấy rầy thanh tịnh của nàng ấy, ngươi đây vừa khóc vừa nháo là muốn như thế nào?” Thấy biểu muội biểu hiện rõ là nàng mất hứng, Lạc Thẩm Nhi nghiêm mặt đứng dậy. Quý Như Nhã ngày thường khắp nơi bôi đen Tiết U Nhiễm nàng không xen vào, bất quá nàng quyết không cho phép Quý Như Nhã đánh chủ ý lên người biểu muội. Muốn kéo biểu muội nhà nàng xuống nước, chọc phải phiền toái? Cũng phải xem Quý Như Nhã có đủ phân lượng làm chuyện này hay không. Xem ra lời đồn về Tiểu Quận chúa và Thái tử điện hạ kích thích Quý Như Nhã không thể tiếp tục yên lặng theo dõi kỳ biến nữa, bắt đầu ra tay. Chẳng qua là không biết tiến lùi đánh một trận đánh quả thật không đủ xinh đẹp, quả thực là tức cười.

Lạc gia quyền thế, Quý gia không thể so với. Quý Như Nhã và Lạc Thẩm Nhi quan hệ mặc dù không tính là tốt, nhưng cũng không kém đến trình độ thù hằn bất dung. Lúc này bị Lạc Thẩm Nhi khiển trách như vậy, Quý Như Nhã tâm phần hận, nhưng không dám biểu lộ ra ngoài. Chỉ đánh phải nhỏ giọng giải thích: “Ta chỉ là muốn tới đây hành lễ với Trưởng công chúa mà thôi.”

“Hành lễ? Muốn hành lễ phải đi gặp Hoàng hậu xin cái ân điển, vào cung hành lễ với Trưởng công chúa. Đây là Trịnh gia, không phải nơi để ngươi chương hiền lễ nghi.” Lạc Thẩm Nhi hừ lạnh nói. Biểu muội mặt đã rất lạnh, Quý Như Nhã này còn không biết thức thời. Cô cô mất sớm, nãi nãi và mẫu

thân luôn nhắc nhở nàng yêu thương biểu muội hơn. Khi còn bé mỗi lần vào cung, biểu muội đều là một mình cô đơn. Cái loại tịch liêu không ai bên cạnh, đến nay Lạc Thầm Nhi vẫn ghi tạc trong lòng. Nhất là gặp người nào chọc biểu muội không vui, liền đối nàng tâm tình cũng cực kém. Hôm nay Quý Như Nhã là triệt để đắc tội nàng, đừng mơ tưởng cuộc sống sau này sẽ trôi qua tốt.

Thấy Lạc Thầm Nhi mở miệng, Tiết U Nhiễm cũng không tiếp tục nói nữa. Sau khi sống lại nàng vẫn luôn cẩn thận tránh Lạc Thầm Nhi, có thể không tiếp xúc liền không. Lúc này Lạc Thầm Nhi lại giúp nàng, ngược lại làm nàng có chút ngoài ý muốn. Đào mắt thấy Trương công chúa bên cạnh, Tiết U Nhiễm lập tức hiểu rõ. Thân tình của Lạc gia với Tần Thiên Ngọc, là chuyện mà Hoàng thất không thể so sánh với. Hoàng thất nước rất sâu, Lạc gia thế rất lớn, không nhúng tay vào chuyện giữa Hoàng thất và Lạc gia là lựa chọn sáng suốt nhất. Mà Lạc Thầm Nhi, vẫn nên tận lực tránh ra thôi!

Quý Như Nhã bị Lạc Thầm Nhi nói cho á khẩu không trả lời được, mặt không ánh sáng. Miễn cưỡng chống đỡ hành xong một lễ với Trương công chúa, xoay người rời đi. Hôm nay rốt cuộc là Tiết U Nhiễm thắng, hay là nàng thắng, đều là râu ria. Quan trọng là, biểu tỷ Lạc Thầm Nhi của Trương công chúa làm náo động lớn, triệt để biểu lộ ra quan hệ thiên ty vạn lữ với Hoàng thất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Đã tự bởi: DocTruyen.Org

Quý Như Nhã rời đi khiến cho không khí có chút đề mê, cũng may Trịnh Thiển và Lạc Thầm Du đều không phải là đèn cạn dầu. Chỉ chốc lát sau, mọi người đã không còn tiếp tục suy nghĩ chuyện Quý Như Nhã nữa, bắt đầu thoải mái nói chuyện.

“Trương công chúa, mới vừa rồi còn chưa nói hết. Chúng ta nói tiếp?” Sự rối loạn vừa rồi ảnh hưởng đến tâm tình của Trương công chúa, Tiết U Nhiễm không xác định hỏi.

“Ừ.” Có thể để cho Tiết U Nhiễm đề ý như vậy, thật sự là hần?

Chỉ cần Trương công chúa nguyện ý nghe là tốt rồi, Tiết U Nhiễm không tiếp tục băn khoăn nữa, thử thăm dò nói: “Thật ra thì U Nhiễm chính là muốn mời Trương công chúa quá phủ một lần, không biết Trương công chúa có nguyện ý vui lòng?”

“Đi Tiết Vương phủ?” Không ngờ Tiết U Nhiễm sẽ nói lên cái thỉnh cầu như vậy, Tần Thiên Ngọc nhẹ giọng hỏi.

“Dạ. Chính là muốn mời Trương công chúa đi Tiết Vương phủ ngồi một chút.” Gật đầu một cái, Tiết U Nhiễm nghiêm trang nói. Lần đầu tiên làm chuyện dụ dỗ, chỉ mong sẽ không làm hỏng.

“Nguyên nhân.” Nhíu mày một cái, Tần Thiên Ngọc hoàn toàn không biết trong hồ lô của Tiết U Nhiễm bán thuốc gì.

Đúng là Trương công chúa, không nói rõ ràng thì sẽ không đồng ý. Tiết U Nhiễm đến gần Tần Thiên Ngọc, thần thần bí bí nhỏ giọng nói: “Bởi vì muốn biết khi còn bé Tiểu Bá Vương nhà ta và Trương công chúa đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì.”

“Ngươi...” Tần Thiên Ngọc sững sốt. Tiết U Nhiễm còn chưa có buông tha cho? Chẳng qua là lý do này hình như có chút không nói được.

“Lòng hiếu kỳ, mọi người đều có mà!” Nàng và Trương công chúa không có giao tình, đường đột thỉnh cầu hoàn toàn không thể nào mời được Trương công chúa. Càng không thể nói thẳng rằng mình muốn làm mai cho Trương công chúa với ca ca nhà mình, có tốt nhất chính là chuyện nàng đang quan tâm.

“Ta đi Tiết Vương phủ, là ngươi có thể biết?” Vô cùng không đồng ý với suy nghĩ của Tiết U Nhiễm, Tần Thiên Ngọc nhàn nhạt hỏi ngược lại. Nàng không muốn nói chuyện, không ai có thể ép nàng nói.

“Không thể biết cũng không sao. Có thể dính quang* của Trương công chúa, với U Nhiễm mà nói, có lợi mà không có hại.” Tiết U Nhiễm cười vẻ mặt thâm ý. Một kẻ không được, lại tiếp một kẻ khác. Luôn có một kẻ sẽ thành công.

(*) Quang: Là vinh dự, vẻ vang, ánh sáng. Ta chưa tìm được từ nào thích hợp để thay vào. Ta sẽ để tạm như vậy, các nàng đừng trách ta nhé.

“Ngươi làm như vậy sẽ chỉ càng đẩy Thái tử ra xa.” Nghe được Tiết U Nhiễm trả lời, Tần Thiên Ngọc cuối cùng không nhịn được khuyên bảo. Tiết U Nhiễm hành động như thế, sẽ chỉ làm cho người ngoài cho rằng nàng dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào. Thái tử tính tình bá đạo độc tôn, tuyệt đối không chấp nhận được người khác tính toán.

“Cái này sao, ca ca nhà ta dạy. Nếu không Trương công chúa đi theo thảo luận với ca ca ta một chút?” Giống như vô ý tung ra mồi câu, rồi nhìn con cá có mắc câu hay không.

“Hần sao có thể dạy ngươi như vậy? Hoàn toàn là gây rối!” Nghe được là chủ ý của Tiết Kỳ Văn, Tần Thiên Ngọc trên mặt thoáng qua một tia tức giận.

Người được chọn cho vị trí Thái tử phi thật ra đã sớm quyết định nội bộ, Tiết U Nhiễm có thể gả cho Thái tử hay không nàng vốn không có ý đưa ra lời bình luận. Nhưng hẳn nếu là muốn gả muội muội cho Thái tử, như vậy sẽ chỉ biết hoàn toàn ngược lại.

“Gây rối? Ca ta lại dám làm như vậy với ta? Trường công chúa, ngài xác định?” Quả nhiên, chỉ có ca ca mình mới khiến cho tâm tình của Trường công chúa trở lên khác thường.

Nhìn vẻ mặt không dám tin và tức giận không dứt của Tiết U Nhiễm, Tàn Thiên Ngọc im lặng. Nàng sờ không rõ hẳn rốt cuộc là nghĩ như thế nào. Nếu là muốn gả muội muội đến Hoàng thất, cũng không nên dạy Tiết U Nhiễm làm như vậy. Chẳng lẽ, hẳn cũng không muốn Tiết U Nhiễm gả cho Thái tử?

“Trường công chúa vì sao không nói lời nào? Chẳng là là ca ta thật sự cố ý gây rối? Thật là quá đáng! Trường công chúa, ngài nhất định phải đi Tiết Vương phủ một chuyến. Mặt đối mặt đối chất với ca ta, nhất định phải giúp ta hỏi rõ ràng.” Bắt được Tàn Thiên Ngọc tay, Tiết U Nhiễm trịnh trọng nói. Luôn tự xưng là ‘U Nhiễm’, quá khách khí. Lúc này nàng dưới con nóng giận bỏ quên chuyện lễ nghi, sao không thừa dịp này kéo quan hệ gần thêm chút nữa? Nghĩ như vậy Tiết U Nhiễm tự ý xưng là ‘ta’ ở trước mặt Tàn Thiên Ngọc, bộ dáng chuyện đương nhiên hoàn toàn không nhìn ra lòng nàng giải đãi.

“Đã là ca ca của ngươi, tất nhiên sẽ không hại ngươi.” Cũng không có để ý Tiết U Nhiễm tự xưng thế nào, Tàn Thiên Ngọc suy nghĩ bắt đầu bay xa. Có phải là nàng không cẩn thận quá rồi vấn đề của hẳn hay không? Tiết U Nhiễm hình như thật sự rất tức giận. Hẳn bản khoản không có sai. Tiết U Nhiễm tính tình này, quả thật không thích hợp với Thái tử.

“Không được! Ta nhất định phải làm rõ ràng xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Trường công chúa, ngài hãy giúp ta một chút thôi! Van cầu ngài.” Chuyện phát triển đến mức này, nàng chỉ có thể diễn theo thôi. Vừa bắt đầu nàng không nghĩ tới Trường công chúa lại bảo vệ ca ca nhà nàng như vậy. Cũng không được, chỉ có thể dùng tới mềm.

“Ta sẽ tìm cơ hội đi Tiết Vương phủ.” Bị Tiết U Nhiễm dây dưa không còn cách nào, Tàn Thiên Ngọc không thể làm gì khác hơn là lên tiếng.

“Không cần phải tìm cơ hội nữa! Liền hẹn tại ngày mai! U Nhiễm chắc chắn ở Tiết Vương phủ cung nghênh Trường công chúa đại giá.” Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, Tiết U Nhiễm lập tức quyết định thời gian. Sẽ không biết sau khi biết được tin tức, người nào đó tối nay có hay không có thể ngủ ngon.

Không thể không nói, giọng điệu không cho phép cự tuyệt của Tiết U Nhiễm làm Tàn Thiên Ngọc hoảng hốt. Sau khi Tàn Thiên Ngọc thep bản năng gạt đầu đáp ứng, mới nhớ tới hình như có chút không ổn. Thấy hẳn? Nàng vẫn cho là duyên phận của hai người đã sớm dừng lại ở lần ngoài ý muốn khi còn bé đó. Không nghĩ tới...

“Vậy cứ quyết định như thế, không thể đổi ý. Canh giờ không còn sớm, cùng nhau dùng bữa thôi!” Giành đứng lên trước khi Trường công chúa mở miệng, chặn lại toàn bộ lời cự tuyệt muốn nói ra khỏi miệng của Trường công chúa. Tiết U Nhiễm rất là cao hứng lôi kéo Trường công chúa đi về phía một đám tiêu thụ khuê các. Rốt cuộc làm xong!

Ban đêm, Tiết U Nhiễm vừa trở về Vương phủ liền lập tức chạy tới viện của Tiết Kỳ Văn.

“Ca, muội muốn nói với huynh một chuyện tốt.” Nhìn thấy Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm vội vàng la lên.

“Chuyện tốt? Muội và tiểu thư nhà nào biến chiến tranh thành tơ lụa?” Suy nghĩ U Nhiễm đi Trịnh phủ, Tiết Kỳ Văn trêu nói.

“Làm sao có thể? Huynh cho rằng muội phải đi lung lạc lòng người? Còn tự tìm phiền toái.” Kinh thường xoay người, Tiết U Nhiễm chế giễu nói. Người thật lòng đối tốt với nàng không nhiều lắm, nàng cũng chỉ cần mấy người như vậy là đủ rồi.

“Vậy thì phải là muội kết giao với tỷ muội mới?” Nhiều tiểu thư ở đó như vậy, U Nhiễm thật sự không có gặp được một bằng hữu vừa mắt?

“Cái này sao, có khả năng liên quan. Muội đúng là kết giao một tỷ muội mới. Người tỷ muội này lai lịch rất lớn, ca ca huynh cũng biết nàng ấy. Họ Tàn, người trong cung.” Không trực tiếp nói ra tước danh của Trường công chúa, Tiết U Nhiễm bắt đầu nửa úp nửa mở. Họ Tàn công chúa không ít, ca ca có thể đoán được sẽ vị nào cũng chỉ có chính trong lòng hẳn rõ ràng.

“Tàn?” Tiết Kỳ Văn trong đầu chợt hiện ra bóng dáng cao quý trong trẻo lạnh lùng. Sẽ là nàng sao?

“Không sai, chính là người mà huynh trưởng đại nhân tâm tâm niệm niệm kia. Ngày mai nàng sẽ tới phủ của chúng ta, chuẩn bị cung nghênh đại giá đi!” Trong lòng cười thầm, Tiết U Nhiễm nói xong cũng chuẩn bị xoay người rời đi. Công chúa có thể để cho ca ca đặt ở trong lòng, cũng chỉ có một vị đó mà thôi.

“Đội đã, mau nói rõ ràng! Nàng tại sao lại tới phủ của chúng ta? Muội lại giờ trò quỷ gì?” Kéo Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn không hiểu hỏi. Trường công chúa không thể nào vô duyên vô cớ tới Tiết Vương phủ, nhất định là U Nhiễm gây ra.

“Muội cái gì cũng không có làm, tuyệt đối oan uổng. Chẳng qua là cảm thấy vị kia thật sự rất tốt, mẫu phi nhất định sẽ thích.” Tiết U Nhiễm vẻ mặt vô tội. Con dâu tôn quý như vậy, nàng có thể đoán trước mẫu phi sẽ vui không tự kìm hãm được như thế nào. Nhị phu nhân? Trắc Vương phi? Có Trường công chúa người con dâu này, nàng cũng không tin Tiết Vương phủ có ai dám bất kính với mẫu phi của nàng. Luôn có một ngày, nàng sẽ làm cho những người đã từng làm tổn thương mẫu phi của nàng trả giá thật lớn.

“Mẫu phi? Tiết U Nhiễm, không cho hồ nháo!” Nghe ra ý của Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn cũng không cách nào tiếp tục giữ vững bình tĩnh nữa. Hẳn và nàng chẳng qua là khi còn bé gặp qua một lần, U Nhiễm làm âm ỉ như vậy sẽ thành cái gì? Nàng có thể sẽ khó chịu hay không?

“Ca, ta đã hẹn với Trượng công chúa là ngày mai gặp mặt. Bây giờ huynh rồng ta cũng vô dụng, không bằng nên suy nghĩ xem ngày mai lúc thấy người trong lòng thì nên ứng đối như thế nào.” Cười hi hi nhìn Tiết Kỳ Vãn, Tiết U Nhiễm không thêm đề ý đến Tiết Kỳ Vãn đang kích động.

“Nói linh tinh cái gì đó? Nàng không phải là...” Nhìn chằm chằm Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Vãn hỏi tiếc không dứt. Mấy ngày trước đây U Nhiễm đột nhiên chạy đến nói dối hấn rằng mẫu phi chuẩn bị chọn một trong những vị tiểu thư ở Tuyên thành làm Tiểu Vương phi của hấn, hấn lập tức cự tuyệt. Sau đó U Nhiễm hỏi hấn có coi trọng vị tiểu thư nhà nào hay không, hấn đương nhiên là lên tiếng phủ nhận.

Cuối cùng U Nhiễm chất vấn hấn rằng thấy Trượng công chúa thế nào, hấn lấp bắp im lặng. Bị buộc bắt đắc dĩ, chỉ đành phải nói không được nói linh tinh về Trượng công chúa. Cũng bởi vì bật thốt lên câu nói sau cùng này, U Nhiễm quán hấn vài ngày. U Nhiễm kiên trì rằng hấn nhất định là có ý với Trượng công chúa, nếu không thì chính là Trượng công chúa bắt được nhược điểm nào đó của hấn. Hấn không thể cãi lại được, chỉ đành chấp nhận suy đoán của U Nhiễm. Nhưng là, hấn thật chưa bao giờ nghĩ tới U Nhiễm còn dám náo thành như vậy. Đây chính là Trượng công chúa, U Nhiễm thế nhưng lại đánh chủ ý lên Trượng công chúa. Thật không biết nên khóc hay là nên cười, aiz!

“Ca, thật ra thì trong lòng huynh rất cao hứng đúng không? Mặc dù không biết rốt cuộc giữa huynh và Trượng công chúa đã xảy ra chuyện gì. Nhưng là trực giác nói cho muội biết, huynh đối với nàng, nàng đối với huynh, đều không giống bình thường. Có một số việc, cho dù hai người không nói, cũng không có thể hoàn toàn lừa gạt được mọi người. Đứng vì thân phận của nàng ấy mà bỏ qua hạnh phúc trong lòng mình khẩn cầu, không tranh thủ thì làm sao có thể biết được là có lấy được hay không? Buông tay đánh một trận cũng tốt, để cho mình chết tâm cũng được, dù sao cũng tốt hơn là cái gì cũng không làm.”

“Trượng công chúa dùng cảm hơn huynh, ít nhất nàng ấy cũng chủ động tới Tiết Vương phủ chúng ta. Thân là nam nhân, nếu ngay cả bước đầu tiên huynh cũng không dám bước ra, vậy không bằng huynh thuận theo ý của mẫu phi, tùy tiện thành hôn với một tiểu thư khuê các là được. Huynh kiên trì tới bây giờ, chẳng lẽ không phải là do trong lòng huynh có một người bỏ xuống không được? Ngày mai nên làm thế nào thì trong lòng huynh là rõ ràng nhất, đừng để cho muội xem thường huynh...” Tiết U Nhiễm không ở lại nữa, nói xong liền rời đi. Để lại một mình Tiết Kỳ Vãn lẳng lặng ngồi, không biết đang trầm tư cái gì.

Ca, nắm chặt đi! Kiếp trước huynh vì sao vẫn không chịu đón dâu, rồi lại không tỏ rõ tâm ý của cho Trượng công chúa biết? Là bởi vì muội sao? Bởi vì Tàn Trạch Dật lợi dụng tình ý của muội dành cho hấn, ở dưới tình huống huynh không biết gả muội ra ngoài biến muội thành quân cờ lôi kéo Sở gia. Cho nên huynh bắt đầu rời xa Tuyên thành, rời xa người Hoàng thất. Nhưng là, huynh sao có thể trở mặt nhìn Trượng công chúa gả đến Lăng quốc? Huynh chủ động buông tay Trượng công chúa, có công bằng với Trượng công chúa hay không? Lại để cho Trượng công chúa làm sao chịu nổi? Trượng công chúa nhất định là nản lòng thoái chí về huynh đi? Mới có thể quyết tuyệt tự động xin đi giết giặc, đi hòa thân.

Trước đây Tiết U Nhiễm vẫn luôn không hiểu vì sao chuyện hòa thân lại rơi vào trên người Trượng công chúa, rõ ràng là có nhiều công chúa có thể viễn giá (gả xa) như vậy, bắt kẻ chọn ai cũng không thể nào đến phiên Trượng công chúa mà Lạc gia cực lực bảo vệ. Nhưng là trải qua mấy ngày nay, nàng đã dần dần hiểu rõ. Tình cảm không phải là chuyện của một người, cũng không phải là chỉ dựa vào một người có thể giữ ở lại. Nếu như không có Sở Ngốc tử yên lặng chờ đợi, bây giờ nàng căn bản là không có dũng khí làm ra nhiều hành động mà nàng đã từng hoàn toàn không dám tưởng tượng như vậy.

Vì đạo thánh chỉ tứ hôn ước mong kia, nàng học được giả dối, học được xảo trá, học được mưu tính. Tàn Thi Y, Tiết Tâm Lam, Quý Như Nhã, ba người này bất luận là kiếp trước hay là kiếp này vẫn luôn bất hòa với nàng. Nàng lợi dụng họ để làm nổi lên danh tiếng Tiểu Quận chúa điều ngoa bốc đồng, để cho Tàn Trạch Dật mất đi một tia hào cảm cuối cùng với nàng.

Nàng không hối hận, bởi vì nàng còn có cái mà nàng muốn tranh thủ. Vì Sở Ngốc tử, nàng nguyện ý lột xác. Cho dù là rất xấu, nàng tin chắc Sở Ngốc tử cũng sẽ chờ nàng.

Mà kiếp trước Trượng công chúa, thủy chung không lấy được ca ca đáp lại, chỉ có thể bắt đắc dĩ buông tha cho tất cả tưởng niệm. Trượng công chúa có tự ái và kiêu ngạo mà không người nào có thể so sánh. Nàng ấy sẽ không oán trách trời đất, cho nên nàng ấy lựa chọn lấy trách nhiệm mà bản thân có đủ sức gánh vác. Nàng hy sinh giải cứu những tỷ muội khác, mặc dù những tỷ muội kia có lẽ cũng chưa từng cảm kích ân huệ của nàng. Nàng hy sinh đổi lấy mấy thập niên giao hảo giữa Tuyên quốc và Lăng quốc, giúp lễ dân bá tánh hai nước tránh được nỗi khổ chiến tranh.

Trượng công chúa kiên cường làm người đau lòng, lại làm cho Tiết U Nhiễm càng thêm áy náy, Nếu không phải nàng và Tàn Trạch Dật, ca ca nhà mình sẽ không thể nào dễ dàng mặc cho Trượng công chúa rời đi như vậy. Cho nên đời này, nàng vô luận như thế nào đều phải bỏ cứu. Cho dù đến cuối cùng ca ca và Trượng công chúa không thể ở chung một chỗ, ít nhất bọn họ cũng không có bởi vì những người khác mà bỏ lỡ lẫn nhau.

“U U, nàng trở lại.” Giọng nói dịu dàng quen thuộc truyền đến, Tiết U Nhiễm đang lâm vào suy nghĩ lập tức ngẩng đầu lên. Lăn nử nhìn thấy Sở Lăng Húc đứng ở trong phòng mình, tâm trạng đang nặng nề của Tiết U Nhiễm lập tức dịu xuống. Sở Ngốc tử, vào lúc nàng đang lâm vào ăn năn hối hận không cách nào tự kiểm chế, hấn giống như thiên thần xuất hiện ở trước mặt nàng.

“U U, không phải là nàng lại đang suy nghĩ mấy chuyện lung tung đấy chứ? Có chuyện gì không thể giải quyết trực tiếp nói cho ta là được rồi, ta giúp nàng nghĩ kè.” Xoa xoa đầu của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc dịu dàng dụ dỗ.

“Không có mà! Ta chỉ là đang giận ca ca. Ta đều đã giúp huynh ấy hẹn Trượng công chúa, huynh ấy còn vịn vịn nhả nhả...” Giọng nói của Sở Lăng Húc mang theo sức mạnh trấn an lòng người, không suy nghĩ nhiều nữa Tiết U Nhiễm không nhịn được làm nũng nói.

“Trượng công chúa dù sao cũng không phải là tiểu thư quan gia, có lẽ Tiết công tử sợ mạo phạm giai nhân. Nàng đừng quá mức lo lắng, Tiết công tử có thể tin hơn nàng.” Bật cười nhìn U U, Sở Lăng Húc nói.

“Cái gì gọi là có thể tin hơn ta? Ý chàng là ta không đáng tin?” Bất nửn rời khỏi tay của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm phồng má lên nói.

Trong bụng vừa động, Sở Lăng Húc lần nữa giờ tay ra, chuẩn xác bắt được khuôn mặt phình kia. Ở Khách Duyệt lâu lần đó, bộ dáng phòng má khả ái của U U làm hấn thiếu chút nữa không nhận được. Lúc này trong phòng không có người ngoài, Sở Lăng Húc cũng không do dự nữa, biến khát vọng lần trước thành hành động.

Lúc bàn tay của Sở Lăng Húc tới, Tiết U Nhiễm còn chưa hiểu hấn chuẩn bị làm cái gì. Đợi đến lúc một bên má bị nắm lấy, Tiết U Nhiễm tròn to cặp mắt, lòng đầy cảm phần nhìn Sở Lăng Húc. Hấn đây là trắng trợn khi dễ người!

Khuôn mặt của U U trơn mềm nhẵn nhụi, khiến Sở Lăng Húc vốn là chỉ muốn bóp một cái không thể nào bỏ tay xuống được. Một cái tay khác đưa ra nắm lấy má bên kia của U U, Sở Lăng Húc ánh mắt đen nhu mực thâm thúy mà mệnh mông.

Sở ngốc tử, chàng còn bóp đến nghiền? Ta cũng muốn khi dễ lại! Ôm ý nghĩ như vậy, hai cánh tay của Tiết U Nhiễm đồng thời đưa về phía khuôn mặt của Sở Lăng Húc. Không giống Sở Lăng Húc êm ái vuốt ve, Tiết U Nhiễm trực tiếp kéo hai má trên khuôn mặt tuần tú của Sở Lăng Húc sang hai bên.

Trong phòng không có người khác, khó được lúc không cần bận tâm đến ánh mắt của người khác, hai người chơi đến bất diệc nhạc hồ. Không khí ấm áp tràn đầy khắp cả gian phòng, hương vị nhạt mà ngọt ngào, thấm vào ruột gan.

Ngày hôm sau, sáng sớm Tiết Kỳ Văn đã đứng ở ngoài cửa Vương phủ. Máy ngày nay Tần Trạch Dật đã rất ít tới Tiết Vương phủ, đứng ở bên cạnh Tiết Kỳ Văn vẻ mặt nghiêm túc, Tiết U Nhiễm cười hết sức vui vẻ.

“Ca, kẩn trương là phải. Nhưng là, ngàn vạn lần đừng làm trò cười nha!” Nắm lấy thời cơ giễu cợt ca ca mình, Tiết U Nhiễm xấu xa cười nói.

“U Nhiễm, ta chợt rất muốn đi Khách Duyệt lâu tìm chút trò vui. Muội cảm thấy như thế nào?” Tiết Kỳ Văn không chớp mắt nhìn Tiết U Nhiễm, giọng nói nghiêm túc mà nguy hiểm.

“Tiểu Vương gia Tiết Vương phủ là người phương nào? Sao có thể làm trò cười, muội nói giỡn thôi! Huynh cứ coi như là không nghe thấy, không có nghe thấy là được rồi.” Kê thức thời là trang tuần kiệt, Tiết U Nhiễm lập tức thay đổi nịnh hót nói. Ca ca đây là trắng trợn uy hiếp. Nếu là người khác đến Khách Duyệt lâu quấy rối, nàng tuyệt đối tin tưởng Sở Ngốc tử có thể ứng phó. Nhưng huynh trưởng nhà mình đến gây phiền toái, Sở ngốc tử chắc chắn sẽ không phản kháng, chỉ biết mặc cho huynh trưởng nhà mình khi dễ.

Lúc này Tiết Kỳ Văn không có ý định tiếp tục đấu võ mồm với U Nhiễm, bày thế trận sẵn sàng chờ Trương công chúa đến.

Mùng hai tháng bảy, Trương công chúa đến thăm Tiết Vương phủ. Tần Thiên Ngọc, đứng hện tới.

“Ra mắt Trương công chúa!” Bên ngoài Tiết Vương phủ một đám người làm lập tức quỳ xuống, tràng diện nghiêm túc long trọng.

“Miễn lễ.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên, khí thế công chúa không cho phép bỏ qua của Tần Thiên Ngọc trấn động trái tim mọi người.

“Trương công chúa, ngài cuối cùng đã tới. Gia huynh và U Nhiễm đã đợi từ lâu, mời vào bên trong.” Tiết U Nhiễm cười duyên tiến lên phía trước khoác cánh tay của Tần Thiên Ngọc, tuyệt không xa lạ. Vừa đi vừa len lén đáp cho Tiết Kỳ Văn một cái nháy mắt, ý bảo hấn mở miệng.

Nghe được Tiết U Nhiễm nói, Tần Thiên Ngọc nhìn về phía Tiết Kỳ Văn chưa từng mở miệng. Rốt cuộc gặp mặt lần nữa. Không còn chỉ là ở trong thâm cung nhìn từ xa, cũng không còn là dư quang nơi khác mắt nhìn chăm chú. Vào lúc này, hai người bọn họ mặt đối mặt đứng ở trước mặt nhau...

“Trương công chúa đại giá Tiết Vương phủ, quả thật là may mắn của Tiết Vương phủ.” Nàng thật sự tới! Tiết Kỳ Văn tâm tư xoay chuyển, mở miệng hàn huyên nói.

“Tiểu Vương gia nặng lời. Mạo muội tới đây, làm phiền.” Tần Thiên Ngọc lễ nghi cung đình luôn luôn là hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

“Trương công chúa đến, sao có thể coi là quấy rầy? Tiết Vương phủ hy vọng còn không kịp.” Tiết Kỳ Văn thái độ chỉ có lễ độ, đo lường thỏa đáng mà không mất cung kính.

“Cho nên nói, hai vị chuẩn bị đứng ở bên ngoài phủ tiếp tục hàn huyên?” Cẩn thận quan sát chuyển động giữa hai người, Tiết U Nhiễm không tìm được chút đầu mối không nhận được mở miệng nhắc nhở.

“Trương công chúa, mời!” Lui ra một bước, Tiết Kỳ Văn cung thỉnh Tần Thiên Ngọc vào phủ.

Thật sâu nhìn Tiết Kỳ Văn cung kính lễ độ một cái, Tần Thiên Ngọc không nói gì thêm. Di chuyển bước ngọc, bước vào cửa lớn của Tiết Vương phủ.

Tiết U Nhiễm âm thầm bĩu môi. Ca ca thật vô dụng. Thái độ từ chối người ngoài ngàn dặm như vậy, để cho Trương công chúa trong lòng nghĩ như thế nào? Ngay cả Trịnh tỷ tỷ, đãi ngộ cũng tốt hơn Trương công chúa.

Lúc bóng hình xinh đẹp đi qua, hương thơm vây quanh, thanh u lượn lờ. Sau khi thất thần chốc lát, Tiết Kỳ Văn hít sâu một hơi, sau đó đuổi theo.

Đi tới Quận chúa các, bảo Tư Nguyệt tiếp đón đầy tớ Trương công chúa mang đến. Ba người Tiết U Nhiễm đi đến phòng khác ở Quận chúa các ngồi vào chỗ của mình.

“Trương công chúa, ta không có báo cho phụ vương và mẫu phi rằng hôm nay ngài đến. Những thứ lễ nghi phiền phức kia nhất định sẽ quấy rầy hăng hái của chúng ta, cho nên ta cũng chỉ nói với ca ca.” Nếu nói cho phụ vương và mẫu phi biết hôm nay Trương công chúa muốn tới, khẳng định sẽ là một trận

rất lớn.

“Ừ.” Gật đầu một cái, Tần Thiên Ngọc cho Tiết U Nhiễm một nụ cười nhàn nhạt. Đầu tiên là bởi vì hấn, nàng mới có thể quan tâm đến Tiết U Nhiễm hơn. Nhưng bây giờ nàng là thật sự rất thích ở chung với Tiết U Nhiễm.

“Trưởng công chúa, ngài phải nhớ hỏi giúp ta đó!” Các người đều đã không nói chuyện, vậy ta giúp các người tìm đề tài.

“Hừ? Trưởng công chúa có chuyện muốn hỏi tại hạ? Cứ việc hỏi là được.” Tiết Kỳ Văn trên mặt trấn định, nhưng trong lòng liên tiếp kêu khổ. U Nhiễm rốt cuộc là đã nói gì với nàng?

“Trưởng công chúa, ngài đã đồng ý với ta. Không thể nói chuyện không giữ lời.” Thấy Trưởng công chúa hình như không định mở miệng nói chuyện, Tiết U Nhiễm làm mặt dày nói. Chỉ cần ngài mở miệng, hỏi cái gì cũng không quan hệ.

Nhìn Tiết U Nhiễm một chút, Tần Thiên Ngọc rốt cuộc mở miệng: “Tiểu Vương gia chuẩn bị gả lệnh muội đến Hoàng thất?”

Hỏi cái này? Tiết Kỳ Văn nghi ngờ nhìn về phía Tiết U Nhiễm, đây là chuyện gì xảy ra?

Tiết U Nhiễm nhún nhún vai, ý bảo nàng rất vô tội. Lúc ấy chỉ là muốn mời được Trưởng công chúa tới Vương phủ, đâu còn nhớ được phải lấy cớ khác. Nàng hoàn toàn không có dự liệu sẽ ở Trịnh gia gặp được Trưởng công chúa, thật sự là kế hoạch ngoài ý muốn.

“Có được là may mắn của nàng, không được là số mệnh của nàng. Tại hạ cũng chỉ hi vọng đó là công chúa muốn.” Trùng trùng nhìn Tiết U Nhiễm một cái, Tiết Kỳ Văn xoay đầu lại trả lời. Không có đối mặt trả lời, chỉ là bởi vì không muốn lừa dối nàng.

Thấy hai huynh muội trao đổi ánh mắt, Tần Thiên Ngọc chợt hiểu rõ. Tiết U Nhiễm và hấn tình cảm thân thiết, có vấn đề gì có thể tự mình hỏi, cần gì tìm nàng giúp một tay? Cuối cùng nàng tới Tiết Vương phủ, là vì hấn?

“Ai nha, ta chợt nhớ tới hôm nay mẫu phi bảo ta đến gặp bà. Trưởng công chúa, ngài ngồi trước một lát, ta đi một chút rồi sẽ trở về. Ca, giúp ta chiêu đãi Trưởng công chúa.” Tiết U Nhiễm đột nhiên đứng dậy, nhanh chóng rút lui, hoàn toàn không cho Tần Thiên Ngọc và Tiết Kỳ Văn cơ hội nói chuyện.

“U Nhiễm, muội...” Nhìn bóng lưng của U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn không nói gì mà chống đỡ. U Nhiễm dùng trăm phương ngàn kế chính là muốn hấn và nàng đơn độc ở chung đúng không? Nói không ra nên cảm động U Nhiễm dụng tâm, hay là nên trách cứ U Nhiễm hồ nháo, Tiết Kỳ Văn bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

“Tiểu Vương gia đây là không muốn chiêu đãi ta?” Nếu Tiết U Nhiễm đã cố gắng tạo ra cơ hội cho bọn họ như vậy, nàng cũng phải cố gắng nắm chặt mới được. Biết rõ hấn lắc đầu không phải là ý này, nhưng Tần Thiên Ngọc vẫn cố ý nói.

“Làm sao có thể?” Nghe được lời của Tần Thiên Ngọc, Tiết Kỳ Văn lập tức lên tiếng cãi lại. Vừa giương mắt lên liền phát hiện hiểu rõ cùng cố ý trong mắt Tần Thiên Ngọc, Tiết Kỳ Văn chỉ có thể nhận tội, “Người biết rõ ta sẽ không như vậy.”

“Sẽ không như thế nào? Tiểu Vương gia nhưng là kẻ thù lẽ nghi, rất khiêm nhường tôn kính với bản cung mà!” Vừa nghĩ tới hấn vừa rồi xa cách, Tần Thiên Ngọc không nhịn được châm chọc nói.

“Bởi vì không biết người có còn nhớ ta hay không, cho nên không dám lỗ mãng.” Sờ sờ lỗ mũi, Tiết Kỳ Văn có chút ngượng ngùng. Khi đó nàng chỉ có sáu tuổi, không nhớ rõ hấn cũng là bình thường.

“Hừ! Bá đạo!” Nhớ tới năm đó, Tần Thiên Ngọc không chút khách khí mắng. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có một mình hấn dám làm như vậy với nàng, nàng làm sao có thể quên hấn?

“Khi đó tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Hơn nữa người cũng đã cản trở lại rồi mà! Nếu như chưa hết giận, hay là để cho người cắn thêm một cái?” Nghe được danh hiệu đã lâu không nghe thấy, Tiết Kỳ Văn cũng không giải thích, trên mặt đều là nhẹ nhõm cười. Từ sau lần đó bị nàng cắn, hấn cũng không dám tùy tiện có quan hệ xác thịt với nữ tử khác nữa. Nhượng bộ lui nhường với nữ tử, có thể nói là chuyện đáng giá kiêu ngạo nhất từng ấy năm cho tới nay. Hấn vẫn mong đợi một ngày kia có thể thân nhiên đứng trước mặt nàng nói với nàng: bá đạo của hấn chẳng qua là nhằm vào một mình nàng mà thôi.

“Ta đã quá khiêm nhường.” Tần Thiên Ngọc hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói. Ai bảo hấn hôn nàng? Từ nhỏ Hoàng nữ đã dạy nàng, cô nương gia không thể tùy tiện để nam tử hôn. Cho dù khi đó hấn cũng chỉ là một tiểu nam hài, cũng không thể hôn.

“Ta đau một tháng.” Tiết Kỳ Văn bình tĩnh nói ra sự thật, mang chút ý vị khôi hài. Không phải chỉ là hôn nàng một cái thôi sao! Oa nhi mới sáu

tuổi, lấy ở đâu ra tính tình lớn như vậy, há miệng liền cắn.

“Ta chưa nói với Hoàng nãi nãi sự kiện kia đã là ban ơn cho ngươi.” Hấn lại còn muốn tìm nàng tính sổ? Tàn Thiên Ngọc ngẩng đầu lên, ánh mắt tức giận nhìn về phía Tiết Kỳ Văn. Nếu như nàng nói với Hoàng nãi nãi, hấn nhất định chạy không thoát khỏi trách phạt.

“Đó thật sự chỉ là ngoại ý muốn, ta không phải là cố tình.” Thấy Tàn Thiên Ngọc nổi giận, Tiết Kỳ Văn trong mắt hiện lên một tia xấu hổ quần bách. Ngay lúc đó hấn chỉ muốn tuyên cáo quyền sở hữu, liền hôn xuống khuôn mặt mềm mềm của tiểu nhân nhi trong ngực.

“Ta biết, ngươi chẳng qua chỉ là không cam lòng bị Thái tử đoạt muội muội.” Từ đầu đến cuối, nàng cũng chưa từng thật sự trách hấn. Nàng vẫn nhớ tiểu nam hài bá đạo nhìn đau đứng ở trước mặt nàng khăng khăng nói nàng là của hấn, trong lòng nàng rung động cùng đau đớn. Khi đó nàng còn nhỏ, không hiểu cảm giác khác thường hấn mang đến cho nàng là cái gì, chỉ một mực suy nghĩ tránh thoát hấn. Sau lại, nàng trưởng thành, dần dần hiểu được cảm giác khó hiểu đó đến từ cùng là cái gì.

Một khắc kia, rốt cuộc có người chịu muốn nàng. Không còn là Thái tử phụ thân coi thường, không còn là Thái tử phi có lệ, không còn là Hoàng thất nghiêm khắc, không còn là Hoàng nãi nãi trách nhiệm. Mặc dù chỉ là một tiểu nam hài xa lạ, mặc dù cũng chỉ là tranh giành nhất thời, nhưng ánh mắt của hấn nhìn nàng không có một chút giả dối. Hấn là thật sự muốn nàng làm muội muội của hấn, cho nên mới bá đạo tuyên bố nàng là của hấn.

Ngày đó, Tàn Thiên Ngọc trước sau như một ngồi ở tiểu viện mẫu thân đã từng ở khi còn sống lẳng lặng chờ người trong cung đến đón nàng. Thật ra thì sống ở phủ Thái tử hay Hoàng cung, đối với nàng mà nói cũng không quan trọng. Phủ Thái tử vốn là nhà của nàng, nhưng không có chỗ cho nàng. Hoàng cung là ân điển mà ngoại tổ phụ và ngoại tổ mẫu giúp nàng cầu được. Hoàng gia gia và hoàng nãi nãi đối xử với nàng rất tốt, luôn bí mật mang theo yêu thương cùng áy náy. Mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng là nàng có thể cảm giác được bọn họ dè dặt. Vào lúc nàng đang suy nghĩ lung tung, hấn một thân hoa y khí thế rào rạt vọt tới.

Ngày đó, Tiết Kỳ Văn như thường lệ theo mẫu phi tới phủ Thái tử làm khách. Nhìn thấy Tàn Trạch Dật, U Nhiễm bám riết không tha dính lên. Mặc cho hấn gọi như thế nào, U Nhiễm cũng không để ý tới hấn. Vì vậy hấn tức giận, la hét muốn đoạt lấy muội muội của Tàn Trạch Dật. Sau khi một mạch chạy loạn về phía trước, hấn gặp được nàng đang lẳng lặng ngồi ở một tiểu viện. Không nghĩ ngợi nhiều, hấn trực tiếp vọt tới, đứng ở trước mặt nàng.

Nghiêm mặt, Tiết Kỳ Văn cau mày nhìn nữ oa oa khuôn mặt tinh xảo trước mặt nói: “Ngươi có phải là muội muội của Tàn Trạch Dật hay không?”

Tàn Trạch Dật? Hình như là Thái tử phi hài tử. Suy nghĩ một chút, Tàn Thiên Ngọc gật đầu một cái. Bất kể Tàn Trạch Dật có thừa nhận hay không, nhưng nàng đúng là muội muội của hấn không sai.

“Sau này ngươi không còn là muội muội của Tàn Trạch Dật mà là muội muội của Tiết Kỳ Văn ta.” Lấy được câu trả lời hài lòng, Tiết Kỳ Văn bá đạo ra lệnh.

“Tại sao?” Nho nhỏ Tàn Thiên Ngọc nghi ngờ hỏi. Tiết Kỳ Văn? Không biết!

Bị cặp ánh mắt sáng ngời kia nhìn, Tiết Kỳ Văn đầu óc nóng lên. Tiến lên từng bước ôm lấy nữ oa oa, chuyện đương nhiên nói: “Tàn Trạch Dật đoạt muội muội của ta, ta cũng muốn giành muội muội của hấn. Sau này ngươi chính là muội muội của ta, không phải là muội muội của hấn.”

“Ta không phải là muội muội của ngươi.” Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, Tàn Thiên Ngọc theo bản năng phản bác. Cái gì muội muội với không muội muội, nàng không muốn tham gia vào phân tranh giữa hấn và Tàn Trạch Dật. Nghĩ tới đây, nàng bắt đầu liều mạng thoát khỏi vòng ôm của Tiết Kỳ Văn.

“Ngươi là của ta, chính là của ta, là của một mình ta!” Cảm giác được nữ oa oa không tình nguyện, Tiết Kỳ Văn thu hẹp cánh tay, chặt chẽ ôm nữ oa oa vào trong ngực. Thân thể của nàng thơm thơm, mềm mại. Hấn nếu đã ôm lấy, cũng không dự định buông tay.

Tàn Thiên Ngọc người nhỏ khí lực cũng nhỏ, căn bản là đánh không lại Tiết Kỳ Văn ngang ngược. Nàng tuổi còn nhỏ nên không hình dung được cảm giác trong lòng mình, chẳng qua chỉ là ngẩng đầu lên quật cường nhìn chăm chăm Tiết Kỳ Văn, cả giận nói: “Chính ngươi có muội muội, còn tìm ta làm gì? Buông ra!”

“Không muốn. Ta ôm rồi thì chính là của ta. Ngươi đừng hòng muốn chạy!” Mặc dù nữ oa oa này rất hung dữ, nhưng là hấn vừa nhìn liền thích nàng. Sau này hấn nhất định phải ngày nào cũng đến tìm nàng chơi, để cho nàng cũng thích hấn.

“Ngươi ác bá!” Chưa từng chịu qua loại đãi ngộ này, Tàn Thiên Ngọc không chút suy nghĩ bật thốt lên.

“Ta chính là ác bá!” Hoàn toàn không cảm thấy nữ oa là đang mắng mình, Tiết Kỳ Văn dương dương đắc ý tuyên cáo nói. Ngay sau đó cúi đầu hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận của nữ oa oa. “Bep” một tiếng hôn một cái thật to, sau đó Tiết Kỳ Văn hài lòng nhìn nữ oa oa sắc mặt đột nhiên biến thành đỏ rực.

Tàn Thiên Ngọc hoàn toàn nổi giận, tức giận chưa từng có từ trước đến nay khiến nàng dùng hết toàn lực tránh thoát Tiết Kỳ Văn. Sau đó bắt lấy tay Tiết Kỳ Văn, hung hăng cắn xuống. Đại bại hoại, ta cắn ngươi!

“A...” Bờ oa oa cắn thật rất đau, Tiết Kỳ Văn lập tức kêu lên tiếng.

Nghe được hấn kêu đau, mùi máu tươi ở trong miệng tràn ra, nàng vội vàng buông miệng ra. Nàng không phải cố ý cắn hấn bị thương, chẳng qua là quá mức tức giận mới có thể không khống chế được lực đạo.

“Ta...” Nhìn Tiết Kỳ Văn vẻ mặt thống khổ, Tàn Thiên Ngọc có chút áy náy. Dù có tức giận thế nào đi nữa, nàng cũng không nên cắn ác như vậy.

“Nhớ, người là của ta!” Dùng tay không bị thương bắt lấy nữ oa oa, Tiết Kỳ Văn nhìn đau hô. Nàng là oa nhi hẳn thật vất vả mới tìm được, nhất định phải là của hắn.

Nghe được Tiết Kỳ Văn tuyên cáo, nhìn Tiết Kỳ Văn trong mắt kiên trì, Tần Thiên Ngọc ngây ngẩn cả người. Nàng cắn hắn, hắn không những không trách nàng, vẫn khẳng khái nói nàng là của hắn?

“Không cho chạy, người là của ta!” Không phiền chán lặp lại tuyên cáo quyền sở hữu, Tiết Kỳ Văn nhất định phải lấy được câu trả lời chắc chắn từ nàng.

Lặp đi lặp lại nhiều lần nghe được câu nàng là của hắn, Tần Thiên Ngọc trái tim không cách nào ức chế có chút đau. Tránh thoát khỏi cánh tay đang lôi kéo mình của Tiết Kỳ Văn, hai tay nâng lên cái tay bị thương của Tiết Kỳ Văn, Tần Thiên Ngọc nhỏ giọng nhận lỗi nói: “Thật xin lỗi.”

“Người là của ta, cho nên không cần nói xin lỗi. Muốn cắn thì cắn, không sao.” Dung cánh tay không bị thương chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nữ oa oa, Tiết Kỳ Văn không biết sợ nói. Thật ra thì thật rất đau, nhưng là không thể chọc nữ oa oa khóc. Cắn một cái mà thôi, không có chuyện gì.

“Ta phải đi.” Khóe mắt thấy người trong cung đến, Tần Thiên Ngọc buông tay của Tiết Kỳ Văn ra.

“Cái gì? Người muốn đi đâu? Nơi này không phải là nhà người sao? Vậy ta phải đi đâu tìm người? Không được, người không thể đi! Người là của ta, chỗ nào cũng không được đi!” Đầu tiên là vội vàng hỏi thăm hướng đi của nữ oa oa, ngay sau đó phát hiện có cái gì không đúng. Nàng là của hắn, nên ngoan ngoãn ở chỗ này chờ hắn đến tìm nàng mới đúng.

“Ta phải hồi cung. Ta không phải là của người.” Trước trả lời hướng đi, sau đó tỏ rõ thái độ của mình. Nàng mới không phải là của hắn, hắn thật là bá đạo.

“Mặc kệ, người chính là của ta, phải là của ta.” Tiểu Vương gia Tiết Vương phủ, coi trọng rồi thì sẽ không buông tay. Huống chi hắn thật sự rất thích nữ oa oa này.

“Tiết Kỳ Văn, ta tên là Tần Thiên Ngọc. Nếu như chúng ta còn có thể gặp lại, ta sẽ nói cho người biết ta có phải là của người không.” Có chút không tha liếc mắt nhìn Tiết Kỳ Văn vừa mới quen, Tần Thiên Ngọc nghiêng đầu sang chỗ khác đi ra khỏi tiểu viện. Đây là nơi mẫu thân đã từng ở, người ngoài không thể tự tiện đi vào. Người trong cung tới cũng không được, cho nên bọn họ chỉ có thể ở ngoài cửa viện. Mà Tiết Kỳ Văn, là người ngoài duy nhất tiến vào tiểu viện. Hắn và người khác không giống nhau...

Tần Thiên Ngọc? Nhìn Tần Thiên Ngọc rời khỏi tầm mắt của mình, Tiết Kỳ Văn một người không nhúc nhích úy khuất đứng tại chỗ. Hồi cung? Nàng ở trong Hoàng cung sao? Nhưng là muội muội của Tần Trạch Dật vì sao lại không sống ở phủ Thái tử? Tiết Kỳ Văn nghĩ như thế nào cũng không thể tìm ra nguyên do...

Từ trong ký ức hồi hờn lại, Tiết Kỳ Văn và Tần Thiên Ngọc nhìn nhau cười một tiếng. Đó là bí mật chỉ thuộc về hai người bọn họ, sẽ không nói với người ngoài, cũng tuyệt đối sẽ không nói cho người thứ ba.

“Đúng rồi, nên cho ta câu trả lời rồi đúng không?” Cười như không cười nhìn Tần Thiên Ngọc, Tiết Kỳ Văn hỏi.

“Cái gì?” Bị Tiết Kỳ Văn hỏi như vậy, Tần Thiên Ngọc có chút không kịp phản ứng. Trả lời cái gì?

“Không cho chơi xấu! Người đã nói nếu như gặp lại, người sẽ cho ta câu trả lời. Lần trước ở trong cung đã gặp mặt, nhưng là không có cơ hội hỏi người. Hôm nay người nhất định phải cho ta biết câu trả lời.” Nhiều năm như vậy, hắn vẫn nhớ nàng. Lời vừa rồi của nàng cũng bày tỏ rằng nàng không quên hắn. Đã như vậy, hắn sẽ không lại bán khoản những cái khác nữa. U Nhiễm nói rất đúng, không tranh thủ sao biết sẽ không lấy được?

“Người... Đây chỉ là khi còn bé người nói giỡn.” Hiểu được Tiết Kỳ Văn muốn có câu trả lời gì, Tần Thiên Ngọc có chút bối rối nói. Khi đó nàng cũng mới sáu tuổi, không hiểu chuyện nàng có thể nói nàng là của hắn. Bây giờ nàng đã mười tám tuổi, dù không hiểu chuyện cũng không thể tùy tiện nói nàng là của hắn.

“Đều nói vua không nói giỡn, nhưng là công chúa là có thể nói không giữ lời sao? Hơn nữa còn là Trưởng công chúa...” Tiết Kỳ Văn kéo dài giọng điệu, muốn nói lại thôi nhìn nàng. Hôm nay hắn đã sớm không còn là tiểu nam hài chỉ biết kêu gào nàng là của hắn, cũng không biết chiến thuật quanh co có dùng được với nàng hay không.

Nghe ra ý khiển trách trong lời của Tiết Kỳ Văn, Tần Thiên Ngọc ngạc nhiên. Hắn đuổi theo nàng muốn nàng trả lời cũng liền thôi, lại còn dung lời nói kích nàng? Cho dù ngoài mặt không còn bá đạo như khi còn bé, nhưng bản tính của hắn vẫn còn giống y như trước. Hắn như vậy mặc dù đáng ghét, lại làm cho nàng không khỏi cảm thấy thân thiết. Cho dù diện mạo thay đổi, khí chất thay đổi, nhưng hắn vẫn là tiểu nam hài bá đạo trong trí nhớ của nàng.

Thấy Tần Thiên Ngọc không nói lời nào, Tiết Kỳ Văn cũng không nôn nóng. Nhìn chăm chăm vào nàng, chỉ cần xác định nàng còn nhớ rõ hắn, những thứ khác từ từ đi là tốt rồi.

Nghe được đối thoại của hai người bên trong nhà, Tiết U Nhiễm núp ngoài cửa chỉ đành phải âm thầm than thở. Hai người này nói chuyện người ngoài nghe hoàn toàn không hiểu... Mới vừa nàng nói với mẫu phi rằng Trưởng công chúa đang ở Quận chúa các, mẫu phi khiếp sợ thiếu chút nữa thì chạy tới. Nàng thật vất vả mới thuyết phục được mẫu phi tự mình đi chuẩn bị yến thiện (bữa trưa), mà không phải là tới đây báo kiến Trưởng công chúa. Chẳng qua là nàng ở bên ngoài nghe lén một hồi lâu, trừ xác định được quan hệ giữa ca ca mình và công chúa không bình thường ra, chuyện khi còn bé nàng vẫn là hoàn toàn không biết. Aiz, quên đi, dù sao hai người bọn họ biết là được. Trưởng công chúa người tâu tấu này sợ là chạy không thoát...

Chương 47

Mấy ngày nay, chuyện Quý tiểu thư nhà Hình bộ thượng thư tham gia yến hội sinh nhật của tiểu thư Trịnh gia nhưng lại che mặt rồi đi trước thòi gian từ từ truyền ra. Nghe nói là bị Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ ức hiếp, Quý tiểu thư bị làm nhục không chịu nổi mới không thể không rời đi. Nghe thấy lời đồn đãi đó, Tiết U Nhiễm rất là ủy khuất. Rõ ràng là Trưởng công chúa và Lạc Thẩm Nhi cũng tham gia. Vì sao hết lần này tới lần khác chỉ nói một mình nàng không đúng?

Sau khi Tiết Kỳ Văn nghe xong Tiết U Nhiễm tức giận bất bình, cười trả lời một câu: “Ác danh của Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ há là người ngoài có thể so?”

“Ca, nhìn huynh sao giống như có chút vui sướng khi người gặp họa nhỉ?” Tiết U Nhiễm ở trong lòng không ngừng mắng ca mà mình có người thương liên quên muội muội.

“Đây không phải là kết quả muội muốn sao? Nói không chừng Trưởng công chúa và Lạc gia tiểu thư đang cảm kích muội vì muội giúp hai nàng ấy gánh tiếng xấu. Sau đó muội còn có thể có thêm hai khăn tay chi giao (bạn thân) quyền đại thế lớn, đây là một chuyện vô cùng tốt không phải sao?” Có mắt tất có được, Tiết Kỳ Văn thử an ủi Tiết U Nhiễm.

“Khăn tay chi giao? Trưởng công chúa thì không cần nói, sớm muộn gì cũng là người trong nhà. Lạc Thẩm Nhi? Quên đi, xin miễn cho kẻ bắt tài. Chúng quy ta vẫn cảm thấy ta và nàng không phải là người một đường, cũng không thể nào trở thành tri kỷ.” Nhắc tới Lạc Thẩm Nhi, tâm tư của Tiết U Nhiễm một hồi hoảng hốt. Có gia thế hiển hách như vậy, Lạc Thẩm Nhi nhận được phú quý làm người ta hâm mộ nhưng không cách nào sánh bằng, nhưng cũng sẽ mất đi rất nhiều điều trân quý. Nàng và Lạc Thẩm Nhi đã được định sẵn sẽ chỉ là người dưng. Cho dù lần trước ở Trịnh gia Lạc Thẩm Nhi đã gián tiếp giúp nàng nhưng nàng vẫn né tránh Lạc Thẩm Nhi. Vừa nghĩ tới tâm kế và thủ đoạn của Lạc Thẩm Nhi, cho dù không phải là địch cũng vạn vạn không làm được bằng hữu tri kỷ.

“Lạc tiểu thư người không tệ, chẳng qua là tính tình của muội...” Tiết Kỳ Văn lắc đầu một cái, xoay người rồi đi.

Cái gì không tệ? Chờ sau này huynh thấy được thủ đoạn của người nọ, huynh trở lại nói với ta rằng nàng ta không tệ, hừ! Bữa môi về phía bóng lưng của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm âm thầm oán thầm nói.

Không biết có phải là cố ý hay không, đã có một khoảng thời gian Tần Trạch Dật không xuất hiện ở Tiết Vương phủ. mấy ngày nay Tiết Tâm Lam cũng bắt đầu không ra cửa trước không bước cửa sau, làm oán phụ khuê phòng. Ít đi hai người này ở trước mắt lác lác, Tiết U Nhiễm tất nhiên là mừng rỡ vì được thanh tịnh. Chỉ có điều, nhìn Mạc tiểu Hầu gia vừa vào cửa vẫn không nói câu nào trước mặt, Tiết U Nhiễm mơ hồ có loại dự cảm xấu.

Mạc Thần Viễn vẫn cho rằng mình chẳng qua chỉ là tò mò về Tiết U Nhiễm mà thôi. Trước khi chưa trở về Tuyên thành, Thái tử biểu ca không ít lần nhắc tới Tiết U Nhiễm điều ngoa ương ngạnh với hắn. Không cách nào tránh khỏi ấn tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo khiến cho hắn vẫn không có nhiều hảo cảm với Tiết U Nhiễm. Vậy mà, lần vô tình gặp được ở bên ngoài tầm cung của cô kia, lại làm cho hắn cảm thấy hứng thú với Tiết U Nhiễm. Vốn là vì tránh Tần Thi Y mới không lộ diện, lại ngoài ý muốn thấy được một màn kịch vui.

Ta nghe là giả, mắt thấy mới là thật. Hắn tin tưởng Tiết U Nhiễm trong lúc vô tình nhìn thấy mới đúng là chân thật nhất. Bởi vì tò mò muốn tìm tòi nghiên cứu xem vì sao Tiết U Nhiễm và lời đồn đãi lại khác biệt như vậy, hắn bắt đầu để ý đến Tiết U Nhiễm. Một khi Tiết U Nhiễm xuất hiện, tầm mắt của hắn luôn sẽ lập tức khóa vào trên người nàng. Vì để cho nàng không thể không nhìn hắn, hắn thậm chí còn lợi dụng Tần Thi Y tìm Tiết U Nhiễm gây phiền toái để hiển lộ sự hiện hữu của mình.

Hắn cũng không cảm thấy tâm tình như vậy là có cái gì không đúng, cũng chỉ là nhất thời tò mò mà thôi. Nhưng là hôm nay, Thái tử biểu ca nói với hắn rằng muốn gả Tiết U Nhiễm cho Sở Lăng Húc để lôi kéo Sở gia. Lúc nghe thấy tin này, có một khắc tim của hắn gần như là ngừng đập, trấn định mà hắn vẫn đem làm kiêu ngạo từ trước đến nay trong khoảnh khắc sụp đổ.

Kỳ Văn đã từng cảnh cáo hắn không cần gây thêm rắc rối, hắn vẫn lơ đãng. Trong lòng hắn đều rõ ràng hơn so với ai khác, giữa hắn và U Nhiễm thủy chung cách một Thái tử biểu ca. Tình cảm của Thái tử biểu ca với U Nhiễm sợ là tự bản thân Thái tử biểu ca cũng không làm rõ được. Rõ ràng là trên miệng không ngừng nói ghét Tiết U Nhiễm, nhưng qua nhiều năm như vậy nữ tử từ mà Thái tử biểu ca nhắc đến nhiều nhất với hắn cũng là Tiết U Nhiễm. Vị trí của U Nhiễm ở trong lòng Thái tử biểu ca thật sự là một chút cũng không có sao? Hắn không tin. Nhưng là có một chuyện hắn tin chắc không nghi ngờ: đối với Thái tử biểu ca mà nói, chính là một Tiết U Nhiễm cũng không là cái gì so với cái vị trí kia.

Hắn thừa nhận hắn thật sự chỉ tò mò về Tiết U Nhiễm, cũng chỉ là tò mò mà thôi. Nhưng mà hắn quên, tò mò rồi cũng sẽ nghiên cứu. Đợi đến khi phát hiện mình không cẩn thận bước vào quá sâu, thì đã sớm không cách nào rút chân ra. Nghe được Tiết U Nhiễm phải gả cho người khác, vì sao tim của hắn lại đau lại không cam lòng như vậy?

Trong lòng biết hắn không nên tới Tiết Vương phủ, nhưng làm thế nào cũng không nhịn xuống được ý niệm muốn lập tức nhìn thấy Tiết U Nhiễm. Không liên quan đến đúng sai, chỉ làm theo trái tim. Lúc này đứng ở trước mặt Tiết U Nhiễm, nhìn U Nhiễm vẻ mặt nghi ngờ, hắn lại không nói được một câu

nào. Tâm tình quá phức tạp làm hần không thể nào nói đến, cũng không cách nào nói ra khỏi miệng. Hần không muốn nài gả cho người khác, nhưng trong lòng lại biết rõ hần không có bất kỳ lập trường nào mà nói ra những lời này. Hần tò mò cuối cùng lại bao lấy tim của hần...

“Tiểu Hầu gia có chuyện gì sao?” Tiết U Nhiễm chưa bao giờ nghĩ tới Mạc Thần Viễn sẽ một mình tới Tiết Vương phủ. Nhìn Mạc Thần Viễn không nói một lời đứng ở trước mặt mình, xác định sau lưng Mạc Thần Viễn cũng không có Tần Trạch Dật đi theo, Tiết U Nhiễm không thể không mở miệng trước. Có phải là Mạc Thần Viễn tìm nhầm người hay không? Ca ca nhà nàng không có ở nơi này mà! Nếu như muốn thương thảo chuyện tranh giành ngôi vị Hoàng đế, không phải là nên đi tìm Tiết Kỳ Văn sao? Đứng ở Quận chúa các cửa nàng là có mưu đồ gì?

Mạc Thần Viễn không trả lời, chỉ yên lặng nhìn Tiết U Nhiễm, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thấy Mạc Thần Viễn không nói lời nào, Tiết U Nhiễm cũng không tiện đuổi người. Không để ý tới Mạc Thần Viễn nữa, tự mình nên làm cái gì thì tiếp tục làm cái đó.

Mạc Thần Viễn từ đầu đến cuối đều không mở miệng nói gì. Sau nửa canh giờ, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm hoàn toàn không biết là xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau, mừng bốn tháng bảy. Mạc Thần Viễn lại lần nữa đến Tiết Vương phủ. Vẫn như cũ không nói lời nào, chẳng qua chỉ là biến đứng thành ngồi.

Tiết U Nhiễm hỏi nhiều lần nhưng vẫn không lấy được câu trả lời, cũng liền mặc kệ Mạc Thần Viễn. Dù sao Tư Nguyệt và Tề Phong đều ở đây, không được tính là cô nam quả nữ ở chung một phòng.

Một lúc lâu sau, Mạc Thần Viễn đứng lên. Phất ống tay áo, lướt nhanh rời đi.

Tiết U Nhiễm và Tư Nguyệt bốn mắt nhìn nhau không nói gì. Trong mắt Tề Phong chợt lóe lên suy nghĩ sâu xa rồi nhanh chóng biến mất giống như chưa từng xuất hiện.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, Mạc Thần Viễn đều sẽ đứng giờ xuất hiện của Quận chúa các cửa Tiết U Nhiễm. Mỗi lần tới đều chỉ yên lặng ngồi, yên lặng nhìn. Tiết U Nhiễm chỉ cho rằng Mạc Thần Viễn tới đây là giúp Tần Trạch Dật giám thị nàng, nên vẫn hành động như ngày thường.

Dĩ nhiên, sau khi nhận được tin tức Tề Phong đưa tới thì Tiết Kỳ Văn ở ngày thứ ba và ngày thứ tư cũng đều sẽ xuất hiện ở Quận chúa các. Chẳng qua là Mạc Thần Viễn cũng không có bất kỳ cử động nào, nên Tiết Kỳ Văn cũng không tiện nói gì, chỉ đành phải buộc lòng ngồi cùng Mạc Thần Viễn.

Ngày mừng sáu tháng bảy ban đêm Sở Lăng Húc xuất hiện ở Quận chúa các. Mạc Thần Viễn là kinh địch, hần đã sớm đoán được. Sau khi nghe được người của Hàn Tinh các bẩm báo, hần vốn định tới luôn vào ngày đầu tiên. Chẳng qua là vừa bước ra khỏi cửa lớn Sở gia, hần lại quay về. Hần tin tưởng U Nhiễm, cho nên hần không cần thiết phải kinh hãi lớn như thế. Nhưng là, nhưng là, Mạc Thần Viễn vậy mà lại liên tục bốn ngày liên đều đến tìm U Nhiễm? Sở Lăng Húc tự nhận mình không phải là người nhỏ mọn, nhưng cũng không có cách nào rộng lượng như thế. Vì vậy, Sở Lăng Húc cũng không tiếp tục nhẫn nữa xuất hiện ở trước mặt Tiết U Nhiễm.

“Sở ngốc tử? Sao chàng lại tới đây?” Thấy Sở Lăng Húc đứng ngoài cửa sổ, trong lòng Tiết U Nhiễm không tránh khỏi mang theo chút vui mừng.

Vui mừng trong mắt U U lọt vào trong mắt Sở Lăng Húc, lập tức trấn an trái tim hần. Hần tin tưởng cho dù Mạc Thần Viễn làm cái gì U U cũng sẽ không lung lay, nhưng hần vẫn không nhịn được muốn đến xác định một chút. Từ khi nào, Các chủ Hàn Tinh các lãnh khốc lạnh như băng cũng trở nên lo được lo mất như vậy? Nếu như bị thuộc hạ của hần thấy, chắc chắn sẽ bị giạt mình kinh hãi đây!

“Không cho phép không nói lời nào. Mấy ngày nay ta bị Mạc Thần Viễn dọa sợ. Cả ngày không làm gì tới đây nhìn ta chăm chăm, thật đúng là huynh đệ tốt của Tần Trạch Dật.” Tức giận nhìn Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm nhỏ giọng oán giận nói.

“Giúp Thái tử nhìn nàng chăm chăm?” Mấy ngày nay U U đối đãi với Mạc Thần Viễn dị thường như vậy? Sở Lăng Húc chợt phát hiện hần lo lắng hoàn toàn là lo bỏ trắng răng.

“Đúng vậy a, Tần Trạch Dật thì khá hơn chút dạo này không có xuất hiện. Bây giờ đổi thành Mạc Thần Viễn. Không chừng một ngày kia Tần Trạch Dật đột nhiên lại tới, sau đó Mạc Thần Viễn nên làm gì thì làm cái đó.” Tiết U Nhiễm thành thật nói ra cái nhìn trong lòng. Bây giờ Tần Trạch Dật nhất định là chán ghét nàng đến cực điểm, cho nên mới phải ăn núp không lộ diện.

“U U không phát hiện được Mạc Tiểu Hầu gia có cái gì dị thường sao?” Mặc dù không muốn nhắc nhở U Nhiễm rằng Mạc Thần Viễn có ý đồ khác, nhưng là trước không làm tốt chuẩn bị đề phòng, sau khó bảo đảm được U U sẽ không bị thua thiệt.

“Dị thường? Suy nghĩ của Mạc Tiểu Hầu gia há là ta một tiểu nữ tử có thể suy đoán? Ta cũng không muốn tốn tâm tư dùng trên người hần, sẽ rất mệt.” Tiết U Nhiễm chưa bao giờ nghĩ đến sẽ tiếp xúc nhiều với Mạc Thần Viễn. Mạc Thần Viễn Tề tướng sau này, chọc hần tương đương với rước lấy phiền toái. Quan trọng hơn là, nàng biết phu nhân sau này của Mạc Thần Viễn là người như thế nào. Nàng không muốn cùng Mạc Thần Viễn xé rách da mặt, tránh cho sau này gặp mặt sẽ lúng túng.

“Tốt. U U không muốn đi suy đoán thì không cần suy đoán. Bất kể Mạc Tiểu Hầu gia đến tìm nàng là vì Thái tử hay vì những việc khác, cứ thuận theo tự nhiên là được. Nàng không tránh được thì cũng không cần tránh, nên tới dù sao cũng sẽ tới, nên đi tự nhiên sẽ đi.” Cách cửa sổ xoa xoa đầu Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc dịu dàng giao phó nói. U U không muốn tốn tâm tư thì không cần tốn, mọi chuyện đều có hần ở.

“Sở ngốc tử, vì sao chúng ta nhất định phải cách cửa sổ nói chuyện với nhau? Không sợ bị người khác phát hiện sao?” Nhìn xung quanh một lần, Tiết U Nhiễm cảnh giác nói.

“Không sợ, có Tề Phong ở. Hơn nữa ta cũng sẽ không dễ dàng bị phát hiện như vậy.” Trên mặt Sở Lăng Húc tràn đầy chắc chắn mà tự tin, chột cúi đầu hỏi, “Có muốn bay hay không?”

“Muốn!” Cặp mắt chờ đợi nhìn Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm trả lời không chút chậm trễ.

Khẽ cười một tiếng, kéo lấy cánh tay của U U. Dùng nội lực, Sở Lăng Húc lần nữa mang theo Tiết U Nhiễm bay tới giữa không trung Tiết Vương phủ.

Ở chỗ tới Tề Phong rất là bất đắc dĩ. Sao Tiểu Quận chúa lại thích bay như vậy? Tuy nói Sở công tử thâm sâu khó dò, nhưng luôn bay cao như vậy cũng rất dễ dàng gặp chuyện không may. Nghĩ như vậy Tề Phong không dám có chút lơ lửng, ra một dấu tay cho ám vệ ý bảo tăng cường đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

“U U, ta đi trước. Ngày mai trở lại thăm nàng.” Đưa Tiết U Nhiễm về phòng, Sở Lăng Húc nhẹ nhàng nói.

“Hà?” Tiết U Nhiễm còn chưa hồi lại thần kinh ngạc nhìn về phía Sở Lăng Húc. Mặc dù biết rõ Sở ngốc tử có thể dễ dàng ra vào Tiết Vương phủ, nhưng liên tục hai đêm đều tới dường như không được ổn thỏa lắm.

Cũng biết U U không nhớ được ngày mai là ngày gì, nhẹ nhàng gõ đầu Tiết U Nhiễm một cái, Sở Lăng Húc ngậm nụ cười nhạt rời đi. Có một số việc vẫn là tự mình phát hiện ra sẽ thú vị hơn.

Sở ngốc tử đây là có ý gì? Nhìn bóng đen biến mất ở trong bầu trời đêm, suy nghĩ lời của Sở Lăng Húc trước khi rời đi, Tiết U Nhiễm yên lặng không nói. Ngày mai? Mừng bảy tháng bảy? Lại là đêm thất tịch!

Dùng hết tâm tư suy nghĩ nên thoát khỏi Tàn Trạch Dật thế nào, hoàn toàn quên mất hôm nay là ngày nào. Không nghĩ tới Sở ngốc tử thế nhưng để ở trong lòng. Chỉ tiếc trước mắt thời cơ không đúng, không thể cùng Sở ngốc tử đi dạo Tuyên thành...

Ôm nhân nhật tiết nuối, Tiết U Nhiễm ngênh đón đêm thất tịch đầu tiên sau khi nàng sống lại. Chỉ có điều, sau khi nhìn thấy Tàn Trạch Dật nhiều ngày nay chưa từng xuất hiện, hăng hái của Tiết U Nhiễm biến mất hầu như không còn. Lúc này nàng phát hiện, thật ra thì Mạc Thần Viễn tới không phải là không có lợi. Ít nhất hẳn có thể yên lặng ngăn người, không mang đến cho nàng bất kỳ ảnh hưởng gì.

Tàn Trạch Dật đương nhiên biết đêm nay là đêm thất tịch. Vốn không chuẩn bị tới, nhưng là thám tử báo cáo mấy ngày nay Thần Viễn ngày nào cũng tới Tiết Vương phủ, hơn nữa lần nào cũng chạy thẳng tới Quận chúa các. Tàn Trạch Dật cũng không biết Thần Viễn áp ủ loại tâm tư nào, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có cái gì không đúng. Mà địa phương không thích hợp, lại không có xuất hiện ở trên người Thần Viễn mà là ở Quận chúa các này.

So với Tiết U Nhiễm thì Mạc Thần Viễn quan trọng hơn. Không muốn cùng Thần Viễn xuất hiện bất kỳ khoảng cách nào vì vậy hẳn không nhận được lại tới Quận chúa các.

Nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm lúc nhìn thấy Tàn Trạch Dật ngoài ý muốn xuất hiện cứng lại một cái, ngay sau đó cố làm ra vẻ tự nhiên hành lễ: “Ra mắt Thái tử điện hạ.”

Tiết U Nhiễm biểu hiện rơi vào trong mắt Tàn Trạch Dật lại được cho là chột dạ, trong lòng dâng lên chút không vui. Nhìn thấy bản Thái tử liền không vui như vậy? Chẳng lẽ nàng ta cho rằng người tới là Thần Viễn? Tiết U Nhiễm đây là thật sự đánh chủ ý lên người Thần Viễn? Hay vẫn là một loại thủ đoạn khác, muốn mượn chuyện đến gần Thần Viễn để lấy được vị Thái tử phi?

Tàn Trạch Dật hi vọng là đáp án sau, nếu không hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Tiết U Nhiễm. Huynh đệ của hắn không phải là Tiết U Nhiễm có thể tùy tiện mơ ước. Thế tử của Thần Viễn, tất nhiên phải là tiểu thư khuê các biết tri thức hiểu lễ nghĩa, mà không phải là loại tiểu thư điều ngoa tùy hứng. Nếu như Tiết U Nhiễm cũng có thể đánh chủ ý lên Thần Viễn, hẳn càng vui lòng gả Tàn Thi Y cho Thần Viễn hơn. Ít nhất, Tàn Thi Y là nữ nhi Tàn gia, là công chúa của Hoàng thất.

Lại tới một người không nói lời nào. Tiết U Nhiễm chán ghét đến cực điểm, nhưng lại không thể không lên tinh thần để ứng phó. Tùy tiện tìm ghế ngồi xuống, ý bảo Tư Nguyệt châm trà cho Tàn Trạch Dật.

Đi tới trước mặt Tiết U Nhiễm ngồi xuống, Tàn Trạch Dật tự tiểu phi tiểu hỏi: “U Nhiễm mấy ngày nay tựa hồ trôi qua rất thích ý.”

Cái gì gọi là thích ý? Không phải là tìm Mạc Thần Viễn tới giám thị nàng hay sao? Tiết U Nhiễm trong bụng không ngừng mắng Tàn Trạch Dật dối trá, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu hiện nào. Những lời này, nàng không muốn trả lời.

“U Nhiễm và Thần Viễn rất quen thuộc sao?” Không có so đo chuyện trong mắt U Nhiễm không có mình, Tần Trạch Dật hỏi dò. Nếu không quen, Thần Viễn sao lại liên tiếp bốn ngày đều tới Tiết Vương phủ?

“Không phải là Mạc tiểu Hầu gia đến tìm ca ca hay sao?” Ngươi không muốn làm rõ, ta theo ngươi diễn tiếp là được.

“Kỳ Văn? Thần Viễn là tới tìm Kỳ Văn?” Khẽ nhú mày, Tần Trạch Dật có chút kinh ngạc. Thần Viễn tìm Kỳ Văn, tại sao lại chạy thẳng tới Quận chúa các?

Tần Trạch Dật rớt cuộc là muốn giả bộ tới trình độ nào? Chịu đựng chán ghét trong lòng, Tiết U Nhiễm gật đầu. Cho dù Tần Trạch Dật muốn tìm mình gây phiền toái, có phải cũng nên cao minh hơn một chút hay không? Mạc Thần Viễn có phải là đến tìm ca ca nhà nàng hay không, không phải là hắn nên đi tìm Mạc Thần Viễn hỏi hay sao? Nàng cũng không phải là con giun trong bụng Mạc Thần Viễn, hỏi nàng thì làm được gì?

“Trạch Dật tới sao lại không thông báo cho huynh đệ một tiếng?” Đang nói chuyện, Tiết Kỳ Văn vừa la hét vừa đi vào.

“Thần Viễn?” Thấy Mạc Thần Viễn đi theo phía sau Tiết Kỳ Văn, trên mặt Tần Trạch Dật đều là ý hỏi thăm. Thần Viễn và Kỳ Văn cùng xuất hiện, chẳng lẽ U Nhiễm không có lừa gạt hắn?

“Thái tử biểu ca.” Từ hôm biết được tin U Nhiễm sẽ bị gả cho Sở gia, lần đầu tiên tâm Mạc Thần Viễn mê mang. Thật ra thì hắn cũng không biết hắn tới Quận chúa các rớt cuộc là muốn làm cái gì, lại có thể làm cái gì. Chỉ là muốn tới xem một chút mà thôi. Hi vọng nàng xuất hiện ở trong tầm mắt hắn...

Tần Trạch Dật gật đầu, không nói thêm gì nữa. Nếu như Thần Viễn chỉ là đến tìm Kỳ Văn, vậy hắn cũng không có gì phải lo lắng. Chẳng qua là không nghĩ tới, cũng chỉ là một Tiết U Nhiễm mà thôi, lại có thể làm cho hắn nhức đầu như thế. Hắn quả thật là đã quá coi thường bản lãnh của Tiết U Nhiễm, đọc thêm nhiều truyện hay tại [Doc Truyen . o r g](#)

Hai huynh đệ này giả bộ thật đúng là giống! Tiết U Nhiễm cúi đầu trên mặt hiện ra ý giễu cợt. Suy nghĩ một chút, thu liễm xong tâm tư ngẩng đầu lên. Ai ngờ vừa đúng lúc chống lại ánh mắt của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm trong bụng cả kinh. Chẳng lẽ Mạc Thần Viễn thật sự không phải là Tần Trạch Dật phái tới? Bên tai vang lên Sở Lăng Húc nhắc nhở, liên tưởng đến đêm qua Sở Ngốc tử đột nhiên xuất hiện. Dị thường? Sở Ngốc tử hỏi nàng có phát hiện Mạc Thần Viễn khác thường hay không, cũng chính là nói Mạc Thần Viễn quả thật có dị thường. Chẳng qua là cái dị thường này, từ đâu mà đến?

“Hôm nay là đêm thất tịch, ba người đại nam nhân chúng ta vui ở Quận chúa các của U Nhiễm còn ra thể thống gì? Đi, đi ra ngoài tìm Triệu Thụy và Trịnh Khai đi uống rượu!” Mắt thấy không khí có chút đông lạnh, Tiết Kỳ Văn đề nghị. Hắn chỉ biết là xảy ra chuyện. Ánh mắt Mạc Thần Viễn nhìn U Nhiễm tuyệt đối có gì đó không đúng, hành động trong mấy ngày nay càng thêm khác thường. Thật đúng là sợ cái gì sẽ gặp cái đó. Còn không phải sao, sau khi cách nhiều ngày, Trạch Dật lại lần nữa tới cửa viếng thăm.

Biết Trạch Dật đi Quận chúa các, hắn lập tức báo Thanh Lạc canh giữ ở cửa lớn. Chỉ cần Mạc Thần Viễn xuất hiện, lập tức thông báo cho hắn. Trạch Dật và Thần Viễn rớt cuộc là đang làm trò quỷ gì hắn đoán không ra, nhưng hắn dám khẳng định hành động khác thường trong mấy ngày nay của Mạc Thần Viễn cũng không phải là Trạch Dật bày mưu đặt kế. Hắn biết U Nhiễm hiểu lầm rằng Mạc Thần Viễn là Tần Trạch Dật phái tới. Hắn không định giải thích, cũng không muốn để U Nhiễm lâm vào trong quá nhiều rắc rối.

Trạch Dật đã từ từ mất đi hứng thú với U Nhiễm, Mạc Thần Viễn chặn ngang một cước chỉ biết sẽ lần nữa đưa tới lực chú ý của Trạch Dật. Trạch Dật sẽ không cho phép Mạc Thần Viễn và U Nhiễm có bất kỳ dính dấp. Mạc Tiểu Hầu gia với Thái tử điện hạ, với Hoàng hậu nương nương mà nói, là người mình, là người thân, là tồn tại mà người khác không ccahs nào sánh bằng. Trạch Dật sẽ không để cho Tần Thi Y gả cho Mạc Thần Viễn, lại sẽ càng không để U Nhiễm gả qua.

“Ta cũng quên hôm nay là đêm thất tịch. Vậy thì cùng đi ra ngoài thôi! U Nhiễm cũng cùng nhau đi đi, thuận tiện gọi cả Tâm Lam.” Nghe được lời của Kỳ Văn, Tần Trạch Dật nói. Một đoạn thời gian này cũng chưa tới nhìn Tâm Lam, không biết nàng còn tốt không.

“Ca, bảo Trịnh đại ca mang Trịnh tỷ tỷ cùng đi.” Vừa nghĩ tới phải cùng Tiết Tâm Lam đi ra ngoài, Tiết U Nhiễm lập tức quyết định kéo thêm đồng minh.

“Không bằng gọi cả Lạc tiểu thư, thấy thế nào?” Bây giờ Tiết Kỳ Văn chỉ cần vừa nhắc tới Trịnh Thiên là nghĩ đến lời đồn đãi mấy ngày nay. Thật ra thì hắn cảm thấy Lạc Thẩm Nhi thật rất tốt, U Nhiễm có thể thử làm bằng hữu. Chuyện này với U Nhiễm mà nói, tuyệt đối là chuyện tốt.

“Ca...” Tiết U Nhiễm bất mãn chu miệng. Đột nhiên ánh mắt chuyển một cái, mở miệng nói, “Nếu đã gọi vậy thì cũng gọi cả Quý Như Nhã luôn đi!”

Tại chỗ ba người kinh ngạc nhìn về phía Tiết U Nhiễm. Đêm thất tịch gọi cả kẻ thù không đội trời chung, lại còn là kẻ địch mấy ngày trước đây mới khi dễ qua. U Nhiễm còn ngại chưa đủ loạn sao?

“Quý Như Nhã đắc tội ta, còn chưa nói xin lỗi với ta. Hôm nay nhưng thật ra là cơ hội tốt.” Loạn thì loạn thôi! Nàng ngược lại thật rất muốn xem chống lại Lạc Thẩm Nhi, Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam nên làm cái gì. Mà cùng lúc chống lại Lạc Thẩm Nhi và Quý Như Nhã thì Tiết Tâm Lam lại sẽ làm cái phản ứng gì.

“U Nhiễm, sự kiện Quý tiểu thư đến đây chấm dứt. Muội so đo như vậy, sau này gặp mặt còn ở chung như thế nào?” Nhìn ra Tiết U Nhiễm không có ý tốt, sắc mặt Tần Trạch Dật trầm xuống.

“Nếu Thái tử điện hạ cảm thấy U Nhiễm không đúng thì có thể ở bên cạnh nhìn. Huống chi còn có Trịnh tỷ tỷ và Lạc tiểu thư ở, nếu Quý Như Nhã không nói xin lỗi vậy thì mặt mũi ta để ở đâu? Cứ như vậy mà chấm dứt, sau này gặp mặt mới có thể càng thêm khó ở chung không phải sao?” Mang theo chút cố ý, mang theo chút thật ý, Tiết U Nhiễm không cam lòng yếu thế mạnh miệng nói. Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm không hề thích ngươi nữa sao có thể lại đem tâm tình của ngươi để ở trong lòng? Ngươi cao hứng cũng tốt, tức giận cũng được, cùng ta có quan hệ gì đâu?

“U Nhiễm nói không sai. Bất kể lúc ấy đến tốt cùng là ai đúng ai sai. Nhiều tiểu thư ở đó như vậy, Quý tiểu thư rồi đi trước để người nắm được chuỗi. Bên ngoài chỉ đồn đãi chỉ trích U Nhiễm ý thế hiếp người, lại quên rằng lúc ấy Trương công chúa cũng có ở đó. Nếu U Nhiễm thật sự không đúng, Trương công chúa sao có thể ngồi yên không để ý đến? Bất luận là có xin lỗi hay không, gặp mặt nói rõ ràng ngược lại cần thiết.” Đối với sự thật của lời đồn đãi, tâm Mạc Thần Viễn vẫn còn hoài nghi, lúc này càng thêm là chuyện đương nhiên giúp Tiết U Nhiễm nói chuyện.

Mạc Thần Viễn về mặt nghiêm túc không nhìn ra bất kỳ tâm tình, không nghiêng lệch nhìn thẳng Tần Trạch Dật.

Thật sâu nhìn Mạc Thần Viễn hồi lâu, Tần Trạch Dật mới mở miệng nói: “Nếu Thần Viễn đã nói vậy, như vậy thì tùy các người thôi!”

Một khi Trạch Dật lên tiếng, Tiết Kỳ Văn lập tức phái người đi thông báo cho mọi người gặp mặt ở đầu đường Đông. Thấy tình hình phát triển giống như nàng suy nghĩ, Tiết U Nhiễm ngậm trộm cười không dứt. Tối nay, nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Trịnh Thiên và Lạc Thâm Nhi vốn đã hẹn xong tối nay cùng nhau ra cửa. Bởi vì mấy vị công tử của Lạc gia đều theo Lạc tướng quân đi biên quan, cho nên Trịnh Thiên muốn kéo theo ca ca Trịnh Khải của mình cùng đi. Chẳng qua là Trịnh Khải còn chưa kịp tới nói chuyện này với Trịnh Khải, thì thấy người Thái tử tới mời.

“Ca, chuyện gì xảy ra? Thái tử tại sao lại đột nhiên hẹn ta và Thâm Nhi ra cửa?” Trịnh Thiên nghi hoặc nhìn Trịnh Khải. Nàng và Thái tử cũng không có giao tình gì, tại sao lại mời nàng?

“Là U Nhiễm muội muội đề nghị. Kỳ Văn đã báo Thanh Lạc tới nói rõ ràng. U Nhiễm muội muội chẳng những hẹn muội và Lạc tiểu thư, mà ngay cả Quý tiểu thư cũng hẹn.” Tối nay nhất định là có kịch hay để xem, Trịnh Khải háng hái bưng bưng nói.

“Quý Như Nhã? U Nhiễm đây là muốn diễn tuồng à!” Nghe được Quý Như Nhã cũng đi, Trịnh Thiên thấy buồn cười. Lần trước sau khi Quý Như Nhã bị Lạc Thâm Nhi mắng, khóc rồi đi cũng bết phiền. Không có người phá rối, phần sau của yến hội cũng bình tĩnh.

Chẳng qua là không nghĩ tới lời đồn đãi sẽ truyền thái quá như vậy. Toàn bộ mũi nhọn đều chỉ vào U Nhiễm, hoàn toàn không có nhắc tới Lạc Thâm Nhi. Hơn phân nửa là quỷ kế của Quý Như Nhã. Không chọc nổi Lạc Thâm Nhi, liền lấy U Nhiễm đơn thuần xả giận. Thật là quá không ra gì! Nàng phải trước nói với Thâm Nhi giúp U Nhiễm nhiều hơn mới được. Dù sao Quý Như Nhã vì chuyện lần trước đã hoàn toàn đắc tội Thâm Nhi, Thâm Nhi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng ta.

“Đi rồi chẳng phải sẽ biết sao? Muội trước chỉnh đốn một chút, đợi ra phủ.” Trịnh Khải nói xong liền định rồi đi.

“Ca, chúng ta phải đến Lạc gia đón Thâm Nhi trước, sau đó sẽ cùng nhau đi đến đầu đường Đông.” Trịnh Thiên nhắc nhở.

“Được, không thành vấn đề.” Muội muội nhà mình và Lạc tiểu thư có quan hệ tốt cũng không phải là ngày một ngày hai, Trịnh Khải gật đầu một cái lên tiếng.

Lúc Lạc Thâm Nhi nhận được tin tức, trầm tư chốc lát. Sau khi bẩm báo với nãi nãi và mẫu thân, ưu nhã tự nhiên ngồi ở trong nhà yên lặng đợi Tiểu Thiên tới đây. Thái tử ước hẹn sao? Còn có Quý Như Nhã? Tiết U Nhiễm lại chơi cái chiêu gì đây?

Chu Trinh đã rời đi Tuyên thành, Triệu Thụy mấy ngày nay đang nhàn rỗi đến nhàm chán. Nghe được có thể đi ra ngoài chơi, vội vàng đuổi đi người truyền tin. Trong miệng hô to Thái tử mời, dưới sự nhắc nhở của cha mẹ đi ra cửa.

Cũng không biết có phải là Tiết Kỳ Văn cố ý hay không, người tới Quý gia truyền tin chỉ nói Thái tử mời Quý tiểu thư đến đầu đường Đông rồi cùng đi chơi đêm thất tịch, cũng không nói tới những cái khác. Người truyền tin là Tiết Kỳ Văn tùy ý chọn, người này vừa vặn lại là một trong những thị vệ thiếp thân của Tần Trạch Dật. Mặc dù không bằng Mạc Bắc, nhưng cũng thường xuyên đi theo bên người Tần Trạch Dật.

Càng vừa vặn hơn nữa chính là, Quý Như Nhã lại vừa đúng đã gặp qua tên thị vệ này. Nghe được thị vệ truyền lời, Quý Như Nhã không chút nghi ngờ, thương thật nặng. Thái tử ước hẹn? Vui mừng to lớn cỡ nào đặc biệt truyền đến vào đêm thất tịch này, trực tiếp đánh trúng trái tim Quý Như Nhã. Vội vàng trở về phòng để cho nha hoàn giúp nàng trang điểm, tỉ mỉ trau chuốt trang nhan (quần áo+dung nhan).

Đường Đông là đường phồn hoa nhất Tuyên thành. Thời điểm một nhóm năm người Tần Trạch Dật đến, Triệu Thụy đã chờ ở đó từ lâu, lúc này đang ngắm đường Đông. Nhìn thấy năm người bọn họ, vội vàng chạy tới.

“Gia, cuối cùng ngài cũng đến.” Triệu Thụy vui vẻ chạy đến trước mặt Tần Trạch Dật, đưa lên một khuôn mặt cười.

“Triệu Thụy, trong mắt của người cũng chỉ nhìn thấy gia?” Tiết Kỳ Văn liếc mắt một cái, không khách khí nói.

“Làm sao có thể? Ta còn nhìn thấy U Nhiễm muội muội. U Nhiễm muội muội, hôm nay muội vẫn cao quý xinh đẹp như vậy, tính khí không nhiễm bụi trần...” Triệu Thụy vừa nói vừa tiến lên trước mặt Tiết U Nhiễm, đặc biệt khoa trương nói. Triệu gia không có nữ nhi, Triệu Thụy rất là thương yêu U Nhiễm người muội muội này. Mỗi lần gặp mặt, cũng sẽ không chút tiếc rẻ thổi phồng một phen.

“Triệu đại ca vẫn anh tuấn tiêu sái như cũ...” Không chút khiêm tốn tiếp nhận Triệu Thụy ca ngợi, Tiết U Nhiễm trả lời.

“Dừng! Hai người đều dừng lại cho ta. Mỗi lần gặp mặt đều chơi trò này, không chán ư!” Tiết Kỳ Văn tiến lên từng bước, đứng ở giữa Triệu Thụy và Tiết U Nhiễm hô lớn. Tiểu tử Triệu Thụy này, đều sắp vui đến quên trời đất. Không biết rằng U Nhiễm nhà hắn chỉ là đang trả lễ thôi sao?

“Kỳ Văn, người đây là ghen tỵ! Ghen tỵ U Nhiễm muội muội khen ta không khen người!” Oán hận nhìn chằm chằm Tiết Kỳ Văn, Triệu Thụy rất là tức giận vì bị hấn quấy rối. Kỳ Văn lần nào cũng đều ý vào thân phận ca ca ruột của U Nhiễm mà cố ý cắt đứt U Nhiễm muội muội ca ngợi, thật là rất đáng ghét.

“Được rồi được rồi, tự mình đi làm dáng đi. Đừng kéo theo U Nhiễm nhà ta.” Không nhận được Triệu Thụy tự cho là đúng phát tay một cái, Tiết Kỳ Văn kéo U Nhiễm đi xa mấy bước rồi đứng lại.

Triệu Thụy vốn chuẩn bị tiếp tục phản bác, khéo mắt thấy ba người bọn Trịnh Khải đi về phía bên này. Vội vàng hô to: “Trịnh Khải, bên này!”

Đầu đường Đông rộn ràng nhốn nháo, muốn tìm người quả thật không dễ dàng. Chỉ có điều đoàn người bọn Tần Trạch Dật cực kỳ nổi bật, căn bản là không cần Triệu Thụy la lên. Ngược lại một tiếng kêu này của Triệu Thụy, tầm mắt của người đi đường toàn bộ đều nhìn về phía này.

Trịnh Khải bất đắc dĩ phát hiện trong nháy mắt ba người bọn hắn trở thành đối tượng được mọi người chú ý, rất muốn xông lên đánh cho Triệu Thụy một trận.

Trịnh Thiên và Lạc Thâm Nhi cũng rất xấu hổ, trong ánh nhìn chăm chú của mọi người đi tới trước mặt Tần Trạch Dật thấp giọng nói: “Để cho gia đình lâu.”

“Không sao, chúng ta cũng là vừa tới. Hiện tại người đến đông đủ, chúng ta đi thôi!” Tần Trạch Dật tự nhiên là cũng không thích đứng ở chỗ này bị mọi người chú ý, lập tức chuẩn bị bỏ đi.

“Nhưng là Quý Như Nhã còn chưa tới...” Tiết U Nhiễm bị Tiết Kỳ Văn kéo sang một bên mở miệng nhắc nhở. Quý Như Nhã chính là trọng tâm của tuồng, thiếu nàng thì chơi sẽ không vui.

“Nàng ta sao còn chưa tới?” Giọng nói của Tần Trạch Dật lộ ra không vui. Trịnh Khải cũng liền thôi, đều là huynh đệ của mình, hơn nữa cũng chỉ chậm mấy bước. Nhưng là Quý Như Nhã này, bày ra dáng vẻ Đại tiểu thư làm gì? Không muốn tới thì trực tiếp tuyệt không được sao?

Tiết U Nhiễm rụt rụt cổ, quay đầu đi không nhìn Tần Trạch Dật. Nàng làm sao mà biết Quý Như Nhã vì sao còn chưa tới, chẳng lẽ là bận trang điểm tới gặp người trong lòng ư!

“Không đợi. Đi thôi!” Ngắm nhìn bốn phía, người đi đường càng ngày càng nhiều. Tần Trạch Dật trong bụng không kiên nhẫn, lạnh mặt nói.

“Đã như vậy, vậy thì đi thôi!” Gửi cho Tiết U Nhiễm ánh mắt “Tự thu xếp cho tốt”, Tiết Kỳ Văn trả lời. U Nhiễm muốn xem kịch, cũng phải xem người khác có phối hợp hay không chứ? Quý Như Nhã này quá kiêu cách.

Mấy người khác tất cả đều không có ý kiến, đi theo sau lưng Tần Trạch Dật đã xoay người rồi đi.

Tần Trạch Dật quay người lại, Tiết Tâm Lam một mực yên lặng đi theo bên cạnh hắn tất nhiên theo sát phía sau, một tắc cũng không rời. Mặc dù chẳng biết tại sao lại nhiều hơn mấy vị tiểu thư, nhưng là nàng tuyệt đối sẽ không chấp tay nhường Thái tử ca ca.

Tiết U Nhiễm vốn là không định đếm xỉa đến, cố ý roi ở phía sau mấy bước, đi ở bên cạnh Tiết Kỳ Văn. Mặc Thần Viễn thủy chung trầm mặc vẫn chặt chẽ nhìn vào cử động của Tiết U Nhiễm, lúc này một cách tự nhiên tiêu sái đến phía bên kia Tiết U Nhiễm. truyện mới nhất chỉ có tại Doc Truyen . o r g

Triệu Thụy vốn cũng muốn tiến lên cùng đi với U Nhiễm muội muội của hắn. Ai ngờ lại bị Mặc Thần Viễn đoạt trước, lại nhìn sang Trịnh Khải ở bên cạnh. Quên đi, đi cùng huynh đệ của mình cũng được.

Trịnh Thiên và Tiết U Nhiễm giao tình không tệ, nhưng Lạc Thâm Nhi lại là khăn tay chỉ giao của nàng. Dưới sự cân nhắc, nàng lúi kéo Lạc Thâm Nhi đi ở một bên kia của huynh trưởng nhà mình.

Cứ như vậy, phía trước nhất là Tần Trạch Dật và Tiết Tâm Lam. Ở giữa là Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm và Mặc Thần Viễn. Đi cuối cùng là Lạc Thâm Nhi, Trịnh Khải, Trịnh Thiên và Triệu Thụy. Khoảng cách trước sau của mấy người cũng không xa, mỗi người một tâm tư đi về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

“Trịnh tỷ tỷ, đêm thất tịch rất nhiều người đều sẽ đi thả hà đăng. Chút nữa chúng ta cũng đi đi!” Tiết U Nhiễm chột nghiêng đầu sang chỗ khác, nói với Trịnh Thiên đang đi phía sau nàng.

“Tốt! Còn có Thâm Nhi, ba người chúng ta cùng đi.” Trịnh Thiên vốn đã định đi ra sông thả hà đăng với Lạc Thâm Nhi lập tức cười lên tiếng.

“Vậy chúng ta đi mua hà đăng trước, thế nào?” Lạc Thâm Nhi lên tiếng hỏi. Các nàng cũng không chuẩn bị hà đăng, tất nhiên là cần đi mua.

“Mua hà đăng? Ta biết nhà nào bán hà đăng đẹp nhất, ta mang bọn ngươi đi.” Triệu Thụy không chịu cô đơn vội vàng chen miệng.

“Vậy thì đi nói với gia một tiếng, rồi chúng ta cùng đi.” Tiết Kỳ Văn nói xong liền bước đi xin phép Tần Trạch Dật.

“Tiết Kỳ Văn vừa rời đi, Trịnh Thiên lập tức lôi kéo Lạc Thẩm Nhi đi tới đứng bên cạnh Tiết U Nhiễm, một cánh tay khác kéo Tiết U Nhiễm, nói: “Chúng ta cùng đi.”

Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, mặc cho Trịnh Thiên kéo mình đi về phía Tần Trạch Dật.

“Thả hà đăng?” Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, Tần Trạch Dật dừng bước lại, nhìn về phía mấy người từ sau lưng đi tới.

“Đúng vậy, thả hà đăng. U Nhiễm muốn đi, Trịnh tiểu thư và Lạc tiểu thư cũng có ý đó.” Thả hà đăng là một chuyện mà nam nữ trẻ tuổi phải làm vào đêm thất tịch. Tiết Kỳ Văn cũng từng nhầm chán đi góp vui, cảm thấy cũng không đúng như vậy. Chỉ có điều U Nhiễm muốn đi, vậy thì đi thôi!. cô nương gia luôn có rất nhiều tâm tư dẫu ở trong lòng chưa từng nói với người khác. Để cho tâm nguyện gửi theo hà đăng đi phiêu bạt, chỉ mong một ngày kia có thể đạt được ước muốn.

“Vậy thì đi đi!” Mọi người chẳng qua chỉ là cùng nhau đi ra ngoài một chút, thả hà đăng cũng không quá mức nghiêm trọng, Tần Trạch Dật vừa dứt lời, thì từ phía sau hân truyền đến một giọng nói nũng nịu.

“Gia...” Quý Như Nhã rút cuộc cũng đến. Trước khi ra cửa nàng đột nhiên cảm thấy xiêm áo trên người không đủ diễm lệ, lại quay trở lại đổi một bộ khác. Giày vò tới giày vò đi, thế nên mới đến muộn.

Liếc Quý Như Nhã một cái, Tần Trạch Dật không trả lời. Quý Như Nhã đoan trang xinh đẹp, thật ra thì ấn tượng của hân về nàng rất tốt. Sau khi truyền ra lời đồn Tiết U Nhiễm ức hiếp nàng, hân lập tức nghiêng về phía nàng. Tối nay gọi nàng ra, sợ là sẽ phải bị chút ủy khuất.

“Gia, Như Nhã đã tới chậm, trên đường quá nhiều người, Như Nhã nhất thời không tìm được gia.” Trong úy khuất mang theo chút làm nũng, Quý Như Nhã một đôi mắt đẹp trong suốt ả ả đưa tình nhìn Tần Trạch Dật.

“Tôi là tốt rồi.” Ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Tiết U Nhiễm chạy tới trước mặt, giọng nói của Tần Trạch Dật rất ôn hòa, nói với Quý Như Nhã xong, liền tiếp tục đi về phía trước.

Quý Như Nhã nghe vậy vui không tự kìm hãm được, vội vàng chiếm cứ bên còn lại của Tần Trạch Dật. Cứ như vậy, một trái một phải của Tần Trạch Dật đều là mỹ nhân, cũng dễ chịu.

Tiết U Nhiễm về mặt mỉm cười ngênh đón cái nhìn chăm chú kia của Tần Trạch Dật, bình tĩnh làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Nàng và Quý Như Nhã, thật ra thì cũng không có thù hận lớn gì, nói đến nói đi, cũng chỉ là trước kia nàng không biết thu liễm, tất cả tâm tình đều lộ hết ở trên mặt. Bất tri bất giác đắc tội rất nhiều người, trong đó cũng bao gồm Quý Như Nhã một lòng nhớ thương Tần Trạch Dật. Ngược lại Tiết Tâm Lam, sợ là cũng không trấn định được nữa.

Vào lúc sau khi Tần Trạch Dật quay đầu, Tiết U Nhiễm bất động thanh sắc nhìn về phía Tiết Tâm Lam luôn im lặng không lên tiếng.

Đúng như Tiết U Nhiễm suy nghĩ, lúc này Tiết Tâm Lam đã sớm ghen ghét dữ dội. Mặc dù Trịnh Thiên và Lạc Thẩm Nhi đi theo, lại thủy chung chỉ đi ở phía sau. Nhưng Quý Như Nhã vừa mới tới này lại không chút che dấu tình cảm của nàng ta dành cho Thái tử ca ca, trực tiếp nhào tới. Vui vẻ trên mặt Tiết Tâm Lam cứng đờ, trong mắt lóe lên vẻ thù hận. Vì sao nàng không thể đơn độc vượt qua đêm thất tịch với Thái tử ca ca? Vì sao lại xuất hiện nhiều người phá rối như vậy?

trên mặt Quý Như Nhã tràn đầy vui vẻ, nhưng trong lòng lại tràn đầy bất mãn. Vốn tưởng rằng có thể đơn độc vượt qua đêm thất tịch với Thái tử ca ca, ai ngờ lại còn có nhiều người như vậy. Tiết U Nhiễm ngược lại rất thức thời đi chung một chỗ với Trịnh Thiên và Lạc Thẩm Nhi. Bất quá, Tiết Tâm Lam lại dám đứng ở bên người Thái tử điện hạ? Nữ nhân làm bộ làm tịch này thật đúng là có thủ đoạn. Nếu như nàng không nhìn lầm, mới vừa trong mắt nữ nhân này thoáng qua một tia ghen ghét rồi biến mất...

“Gia, vị tiểu thư bên cạnh ngài là?” Bày ra thái độ tiểu thư khuê các, Quý Như Nhã dịu dàng hỏi. Lần trước ở trong cung đã gặp qua Tiết Tâm Lam, chỉ có điều Quý Như Nhã cố tình làm như đã quên.

“Vị này là Tiết Tâm Lam Nhị tiểu thư Tiết gia. Tâm Lam, vị này là Quý tiểu thư Quý Như Nhã.” Suy nghĩ thân phận của Tâm Lam không giống với Tiết U Nhiễm, rất nhiều trường hợp đều không thích hợp xuất hiện. Quý Như Nhã không biết Tâm Lam cũng không lạ, Tần Trạch Dật giới thiệu.

“Quý tiểu thư, chúng ta lần trước đã gặp.” Nhìn Quý Như Nhã, Tiết Tâm Lam hạ thấp tư thái. Nàng không tin Quý Như Nhã sẽ thật sự không biết nàng. Lần trước Ngũ công chúa ngay trước mặt mọi người nói muốn ngồi cùng một chỗ với nàng, Quý Như Nhã không thể nào không biết nàng là ai. Đây là có ý muốn ra oai phủ đầu nàng? Trong lòng phân hận, nhưng không lộ ra dù chỉ một chút.

“Gặp qua? Tiểu thư Tiết gia ta chỉ biết một vị, nên...” Mê mang quay đầu nhìn về phía Tiết U Nhiễm, Quý Như Nhã về mặt rất vô tội. Chỉ bằng loại xuất thân này của ngươi, cũng dám đứng ở bên người Thái tử điện hạ? thật đúng là không biết tự lượng sức.

“Thân phận của tỷ tỷ cao quý, Tâm Lam là kém xa vạn vạn. Quý tiểu thư chỉ nhớ rõ tỷ tỷ là chuyện đương nhiên.” trên mặt hiện lên bi thương, Tiết Tâm Lam ăn năn hối hận nói.

“Tâm Lam chớ suy nghĩ nhiều, không nhớ rõ cũng không sao, cái này không cần biết.” Biết thân phận là nỗi đau trong lòng Tâm Lam. Nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu của Tâm Lam, Tần Trạch Dật khuyển lòn.

“Đạ, cảm ơn Tần ca ca.” Ngẩng mặt lên, trong nháy mắt bị ai trên mặt Tiết Tâm Lam chuyển thành sắc mặt vui mừng. Quý Như Nhã là tiểu thư con vợ cả danh chính ngôn thuận thì như thế nào? Người trong lòng Thái tử ca ca đề ý chính là nàng, mà không phải là Quý Như Nhã.

“Tần ca ca? Tiết Nhị tiểu thư trái lại muốn nổi bật.” Thái tử điện hạ thế nhưng lại đề xuống dáng vẻ đi dụ dỗ một thứ xuất? Trong bụng ghen tỵ, Quý Như Nhã trên mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt.

“A... Ngượng ngùng, Tâm Lam kêu đã quen.” Trần đầy áy náy nhìn về phía Tần Trạch Dật, Tiết Tâm Lam phảng phất như nhận được kinh hãi, vội vàng nhận lỗi.

“Tâm Lam thích là tốt rồi, không cần đổi lời nói.” Tâm Lam nhát gan, chưa từng đề tâm nhiều. Biết nhiều năm như vậy, Tần Trạch Dật tự nhận mình vô cùng hiểu rõ Tiết Tâm Lam. Tâm Lam dễ bị chán kinh, cần hấn phải tỉ mỉ che chở mới được.

Nụ cười trên mặt Tiết Tâm Lam hết sức chói mắt, Quý Như Nhã há lại có thể cho nàng ta đắc ý? Lập tức xoay người, nhìn về phía Tiết U Nhiễm: “Tiết đại tiểu thư vì sao đi ở phía sau? Tuy nói đây là đang ở trên đường, không cần quá chú ý lễ nghi. Chẳng qua là, tôn ti phân chia vẫn không thể quên đúng không?”

“Quý tiểu thư nói không sai. Tôn ti phân chia tất nhiên là nhất định phải tuân thủ.” So với Quý Như Nhã thì Tiết U Nhiễm ghét Tiết Tâm Lam hơn. Huống chi lần trước nàng chính là dùng những lời này để áp Quý Như Nhã, bây giờ tất nhiên là gặt đầu đồng ý.

Sắc mặt tốt trên mặt Tiết Tâm Lam bị rút đi, sắc mặt trắng bệch. Ý tứ bên ngoài của Quý Như Nhã quá rõ ràng. Tiểu Quận chúa và Tiểu Vương gia Tiết vương phủ đều đi ở phía sau, nàng một thứ xuất lại dám đi ở phía trước. Sáu chữ không phân biệt được tôn ti hung hăng nện vào trong lòng Tiết Tâm Lam, định nàng tội chết. Nếu như Tiết U Nhiễm trở về nói với Tiết Vương phi, nàng sẽ thế nào không cần nghĩ cũng biết. Nếu là người có tâm có ý báo thù cảnh lúc này cho Vương phi, vậy kết quả nàng lại là như thế nào?

“Ta đã nói rồi, Tiểu thư Tiết gia sao có thể ngay cả tôn ti cũng không phân biệt được. Xem ra là ta suy nghĩ nhiều.” Quý Như Nhã liếc mắt nhìn Tiết Tâm Lam một cái, hừ lạnh nói. Có Thái tử làm chỗ dựa cho người, người liền tự mình coi là cao quý? Quả thật là si tâm vọng tưởng!

“Lần trước Quý tiểu thư cũng là không phân biệt được tôn ti như thế.” Lạc Thâm Nhi này giờ chưa mở miệng, chẳng những làm nhục Tiết Tâm Lam, mà còn trực tiếp đánh rớt tất cả kiêu ngạo trên mặt Quý Như Nhã. Nếu Quý Như Nhã đã tự mình đưa tới cửa để cho nàng vũ nhục, nàng tất nhiên sẽ không khách khí.

Quý Như Nhã sững sờ nhìn Lạc Thâm Nhi. Nàng ta tại sao có thể ở trước mặt Thái tử điện hạ nói nàng như vậy?

Tiết Tâm Lam nghe vậy lại là lòng tràn đầy cảm kích nhìn về phía Lạc Thâm Nhi. Vị Lạc tiểu thư này mặc dù mang theo một chữ “cũng”, nhưng lại thật sự chính là đang giúp nàng giải vây.

Lạc Thâm Nhi nói xong những lời này liền không mở miệng nữa. Chống lại ánh mắt cảm kích của Tiết Tâm Lam, Lạc Thâm Nhi không có bất kỳ đáp lại nào. Nàng chẳng qua chỉ là không muốn Quý Như Nhã quá mức phách lối mà thôi, cùng Tiết Tâm Lam không có liên quan.

“Lần trước? Khi ở Trịnh gia?” Mạc Thần Viễn nhạy cảm phát hiện có cái gì không đúng, nói. Lạc gia tiểu thư vừa nói ra những lời này, Quý tiểu thư rõ ràng là đã bại trận. không phân biệt được tôn ti? Nhìn U Nhiễm, lại nhìn Mạc Thâm Nhi, Mạc Thần Viễn cảm thấy hấn dường như bắt đầu có chút đầu mối.

“Chuyện ở Trịnh gia đã kết thúc được một thời gian rồi, không cần nhắc lại.” Mắt thấy Quý Như Nhã mặt mũi có chút không nhận được, Tần Trạch Dật mở miệng nói.

“Gia, những lời này không đúng, nói đến chuyện ở Trịnh gia, ta nhưng thật ra nhớ lại lời đồn đãi trong mấy ngày nay. Cũng không biết người nào không dài mắt lại dám nói hươu nói vượn, nói U Nhiễm muội muội khi để Quý tiểu thư? Dù sao hiện tại hai người đều ở đây, không bằng giáp mặt nói rõ. Trịnh tiểu thư và Lạc tiểu thư vừa đúng có thể làm chứng.” Triệu Thụy đứng ra giúp Tiết U Nhiễm kêu oan. U Nhiễm muội muội nhà hấn tử ý lần áp Quý Như Nhã? hấn nghe thế nào cũng thấy kỳ quái.

“Nơi này không phải là nơi tốt để nói chuyện. Chúng ta đi thả hà đằng trước, tối nay lại nói tiếp chuyện này.” Kéo Triệu Thụy, Tiết Kỳ Văn nói sang chuyện khác. Nếu như nói rõ mọi chuyện, vậy không chừng Tần Trạch Dật lại có ý tưởng gì mới.

“Vây đợi thả xong hà đằng, mọi người cùng nhau đến Khách Duyệt lâu ngồi xuống tỉ mỉ nói về chuyện này.” Mạc Thần Viễn vẻ mặt hết sức kiên định, nhìn chằm chằm vào Tần Trạch Dật. Nếu như chứng minh được U Nhiễm cũng không điều ngoa giống như trong lời đồn, vậy Thái tử biểu ca có phải là sẽ thay đổi chủ ý, không tính toán gả U Nhiễm cho Sở gia hay không?

Thần Viễn là nghiêm túc. Trong đầu Tần Trạch Dật vạn phần hỗn loạn. hấn hạ quyết tâm gả U Nhiễm cho Sở gia nhưng là Thần Viễn dường như không đồng ý hấn làm như vậy. Nếu như vậy, ngồi xuống nói rõ ràng cũng không sao. Thần Viễn cuối cùng sẽ hiểu, Tiết U Nhiễm không đơn thuần giống như trong tưởng tượng của hấn vậy.

---Lời của tác giả: Đột nhiên cảm giác được làm Thái tử điện hạ cũng mệt chết đi được! Bên này Tâm Lam không tệ, bên kia Như Nhã cũng tốt vô cùng, không có việc gì còn suy nghĩ đến U Nhiễm... Thịnh thoàng sao lại càng ngày càng phát hiện, thái tử điện hạ thật bận rộn...

Chương 50

“Không cần.” Tiết Kỳ Văn lên tiếng ngăn lại. Danh tiếng của U Nhiễm càng hỏng, với U Nhiễm mà nói lại càng an toàn. Hiện tại chỉ cần lặng lẽ đợi thời cơ. Một khi thời cơ chín muồi, lập tức gả U Nhiễm cho Sở Lăng Húc là được.

“Vậy cứ quyết định như thế đi.” Vào lúc Tiết Kỳ Văn mở miệng đồng thời, Tần Trạch Dật cũng lên tiếng nói. Chỉ có để cho Thần Viễn hiểu rõ Tiết U Nhiễm là loại người nào, mới có thể dễ dàng giải quyết chuyện Tiết U Nhiễm gả cho Sở gia.

Mất thấy chuyện không có đường sống trở về, Tiết Kỳ Văn không nói thêm gì nữa. Một đám người tiếp tục đi về phía trước. Đến gần chỗ bán hà đăng, người càng ngày càng nhiều. Mọi người không thể tránh khỏi việc bị dòng người tách ra.

Xa xa nhìn thấy Tần Trạch Dật mang theo Tiết Tâm Lam và Quý Như Nhã càng chạy càng xa, Tiết U Nhiễm không có thử việc quay lại tìm những người khác. Nhìn chung quanh, Tiết U Nhiễm đi về phía một con đường ít người. Tất cả mọi người gần nơi này thế nào cũng sẽ gặp nhau. Nếu không, đến Khách Duyệt lâu gặp mặt là được.

Đi dọc theo đường nhỏ, Tiết U Nhiễm đi tới bờ sông nhỏ. Nụ cười trên mặt những đôi nam nữ cùng nhau đi thả hà đăng thật ngọt ngào, tâm Tiết U Nhiễm cũng theo đó mà phấn khởi lên. Không liên quan tới thân phận, không liên quan tới địa vị, người trong thế gian luôn có nhiều tình cảm tốt đẹp làm người ta hâm mộ. Tất nhiên là không dễ cảm động trời đất, nhưng cũng đủ để làm ấm lòng người.

“U Nhiễm, sao ngươi lại ở đây một mình?” Mạc Thần Viễn vẫn theo đi theo sau lưng Tiết U Nhiễm cuối cùng không nhịn được đi lên phía trước nói.

“Không phải là Tiểu Hầu gia cũng chỉ có một mình thôi sao?” Lúc này tâm tình của Tiết U Nhiễm không tệ, nói chuyện với Mạc Thần Viễn giọng nói cũng nhẹ nhàng đi không ít, không hề lại xa lánh giống như trước kia nữa.

“Đúng vậy a, một mình.” Nhìn Tiết U Nhiễm cười nhạt một tiếng, Mạc Thần Viễn lẩm bẩm nói.

“Tiểu Hầu gia có gì muốn nói sao?” Nếu như Mạc Thần Viễn thật sự không phải là tai mắt của Tần Trạch Dật, vậy cứ động mấy ngày trước đây của hắn lại nên giải thích như thế nào? Vừa vặn ở đây chỉ có hai người bọn họ, vẫn hỏi cho rõ ràng thì tốt hơn.

“Ngươi... Cứ động mấy ngày nay của U Nhiễm dường như có thâm ý khác.” Lúc này có lẽ là một thời cơ thích hợp. Mạc Thần Viễn biết hắn không thể tỏ rõ tâm ý, nhưng hắn biết rõ ý định của nàng. Nếu như có thể, ở trong phạm vi đủ khả năng của hắn, hắn nguyện ý giúp nàng lấy được thứ nàng muốn. Gả cho Sở gia, không công bằng với nàng. Thái tử biểu ca không thể chà đạp tâm ý của nàng như vậy.

“Há? Không biết ý của Tiểu Hầu gia là chi chuyện gì?” Nghe được lời của Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm lập tức lên toàn bộ tinh thần. Mạc Thần Viễn nhìn ra cái gì sao?

“Ngươi có ý ra về điều ngoa, mượn chốc giận Ngũ công chúa và Ngũ tiểu thư tới làm hỏng danh tiếng của mình, là vì muốn đưa tới lực chú ý của Thái tử biểu ca?” Mạc Thần Viễn vẫn đoán không ra ý định của Tiết U Nhiễm. Thái tử biểu ca từng nói với hắn chuyện U Nhiễm ngầm trách mắng Thanh Lạc bên người Kỳ Văn và ức hiếp Nhị tiểu thư Tiết gia. Hắn không tận mắt nhìn thấy, lại thủy chung cảm thấy trong đó phải có ẩn tình. Chuyện Tần Thi Y, lúc ấy hắn cũng có ở đó. U Nhiễm quả thật là có ý chọc giận Tần Thi Y. Mấy ngày trước đây chuyện Quý tiểu thư đắc tội Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ các vị tiểu thư ở Tuyên thành cũng biết rõ ràng. Mới vừa thấy phản ứng của Lạc tiểu thư và Quý Như Nhã, sợ là có liên quan đến chuyện không phân biệt được tôn ti.

“Tiểu Hầu gia tại sao lại nghĩ như vậy? Từ trước đến nay U Nhiễm làm việc đều là theo cảm tính, sẽ không suy xét đến những cái khác.” Nàng đúng là muốn hấp dẫn lực chú ý của Tần Trạch Dật. Bất quá không phải là vì để cho hắn thích nàng, mà là để cho hắn chán ghét nàng.

“Tinh tình của U Nhiễm như vậy là rất tốt, nhưng không thích hợp vào Hoàng thất.” ๐๓๓๓♥đàn๐๓๓๓♥lê♥quý♥đôn Nhìn thản nhiên trên mặt Tiết U Nhiễm, Mạc Thần Viễn thử thăm dò nói. Biết U Nhiễm không phải là vì đưa đến lực chú ý của Thái tử biểu ca, hắn hơi yên lòng. Ít nhất U Nhiễm sẽ không thất vọng và đau khổ vì Thái tử biểu ca gả nàng cho Sở gia.

Tiết U Nhiễm sững sốt. Hôm nay Mạc Thần Viễn có chút khác thường. Hắn là đang khuyên bảo nàng nên cách xa Hoàng thất sao? Nàng và hắn dường như chưa thân đến trình độ chân thành nói chuyện với nhau...

“Ta không có ý gì khác, chẳng qua là cảm thấy có một số việc không cần quá mức chấp nhất. Nếu không, bị thương sẽ là chính mình.” Thấy U Nhiễm có chút khiếp sợ, Mạc Thần Viễn giải thích.

“Cám ơn Tiểu Hầu gia khuyên bảo, U Nhiễm hiểu.” Bất kể là Mạc Thần Viễn xuất phát từ loại mục đích nào nói với nàng những lời này, Tiết U Nhiễm cũng rất cảm kích hắn quan tâm. Quay đầu, nhìn về phía các loại hà đăng đang trôi trên mặt hồ.

“U Nhiễm muốn thả hà đăng? Chờ một chút.” Mạc Thần Viễn nói xong liền xoay người rời đi.

Tiết U Nhiễm vốn muốn gọi Mạc Thần Viễn lại, nhưng cuối cùng vẫn còn nhịn được.

“Tỷ tỷ, cái này cho tỷ.” Một bé gái kéo kéo y phục của Tiết U Nhiễm, đưa lên một cái hà đăng tinh xảo xinh đẹp.

Tiết U Nhiễm cúi đầu nghiêm túc quan sát bé gái, dịu dàng nói: “Tiểu muội muội, có phải là muội nhận nhầm người không?”

“Không nhận nhầm. Đại ca ca nói muốn tặng cho tỷ tỷ xinh đẹp.” Bé gái cố chấp tiếp tục đưa lên hà đăng.

“Đại ca ca? Vị Đại ca ca nào?” Nghe được lời của bé gái, Tiết U Nhiễm nghi ngờ hỏi.

“Đại ca ca bên kia.” Bé gái xoay người, chỉ vào nam tử ở cách đó không xa nói.

Theo tay bé gái nhìn sang, bóng dáng tuấn dật của Sở Lăng Húc xuất hiện ở trong tầm mắt Tiết U Nhiễm.

Dường như đã sớm đoán được Tiết U Nhiễm sẽ nhìn sang, Sở Lăng Húc cho Tiết U Nhiễm một nụ cười ấm áp.

Nam tử mặc một bộ trường bào màu xanh, cách người qua lại trên đường xa xa nhìn về phía nàng nở nụ cười. Trái tim của Tiết U Nhiễm đình trệ. Hắn một mực yên lặng đi theo phía sau nàng sao? Nếu nàng và những người khác không tách ra, nếu Mạc Thần Viễn không rời đi, có phải là hắn cũng không định hiện thân không?

Sở Lăng Húc ôn hòa cười. Không có nhiều nếu như vậy, đừng phải chính là đừng phải, thấy lẫn nhau chính là thấy lẫn nhau. Vô tình gặp được cũng tốt, cố ý cũng được. Kết quả chỉ có một, hắn xuất hiện trong phạm vi nàng nhìn thấy. Cho dù không thể đến gần, chỉ cần nhìn từ xa như vậy cũng đã đủ.

“Tỷ tỷ, hà đăng.” Thấy Tiết U Nhiễm vẫn không nhận hà đăng, bé gái có chút nóng nảy.

Tiết U Nhiễm vội vàng nhận lấy hà đăng, lấy ra một thỏi bạc đưa cho cô gái nhỏ, nói: “Đa tạ tiểu muội muội. Cái này cho muội.”

Bé gái lắc đầu một cái, nghiêm túc nói: “Đại ca ca đã cho bạc. Ca ca đi mua mứt quả.”

Ca ca? Hắn là ca ca của bé gái. Tiết U Nhiễm nhìn bé gái nhảy chân sáo đi xa, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của Sở Lăng Húc thả hà đăng xuống sông, mặc cho nó trôi ra xa. Tâm nguyện của nàng không cần khẩn cầu trời cao, nàng sẽ tự mình giành lấy.

“U Nhiễm, cuối cùng cũng tìm được muội.” Tiết U Nhiễm mới vừa đứng lên, liền nghe được giọng nói của Trịnh Thiển.

Xoay người nhìn sang, Trịnh Thiển và Lạc Thẩm Nhi xách theo một cái hà đăng đi tới. Đi theo phía sau là Trịnh Khải, Triệu Thụy, Tiết Kỳ Văn và Mạc Thần Viễn. Xem ra, bọn họ gặp được Mạc Thần Viễn, sau đó liền cùng nhau tới.

“U Nhiễm muội muội, nhìn hà đăng Triệu đại ca mua cho muội này. Xinh đẹp không?” Nhìn thấy Tiết U Nhiễm, Triệu Thụy vội vàng hiến vật quý.

“Triệu Thụy, chớ hồ nháo. Hà đăng đêm thất tịch có thể tùy tiện đưa sao?” Trịnh Khải không vui nói. Đêm thất tịch, nam nữ mến nhau mới có thể tặng hà đăng cho nhau.

“Ta là ca ca của U Nhiễm muội muội, sao lại không thể tặng?” Triệu Thụy nhất thời bất mãn.

“Được rồi được rồi, làm như ta không tồn tại có phải không?” Tiết Kỳ Văn cắt đứt lời của Triệu Thụy, đem hà đăng trong tay đưa cho Tiết U Nhiễm.

Nhận lấy hà đăng trong tay ca ca mình, Tiết U Nhiễm theo bản năng nhìn về phía chỗ vị trí của Sở Lăng Húc. Chẳng qua là lúc này nhìn sang, đối diện tất cả đều là người đi đường, bóng dáng anh tuấn kia đã sớm không thấy. Thu hồi tầm mắt, làm như không có chuyện gì xảy ra thả hà đăng vào trong sông.

Mạc Thần Viễn buông lỏng hà đăng trong tay rồi lại lần nữa nắm chặt lấy. Vừa rồi lúc mua hà đăng gặp được đám người Triệu Thụy cũng đang mua hà đăng, sau đó mọi người cùng nhau tới đây. Vốn là cơ hội có thể đơn độc ở chung với U Nhiễm liền cứ như vậy mà mất. Hà đăng hắn mua cuối cùng cũng không có đưa ra.

Mọi người thả hà đăng xong liền cùng nhau đi tới Khách Duyệt lâu. Dọc theo đường đi không có nhìn thấy ba người bọn Tần Trạch Dật, biết nhất định là bọn họ đã đến Khách Duyệt lâu trước. Mọi người cũng không nôn nóng, vừa trò chuyện vừa đi qua.

Bên trong Khách Duyệt lâu, Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam đang âm thầm dùng ánh mắt chém giết đối phương. Tần Trạch Dật ung dung uống trà, thưởng thức cảnh sắc bên ngoài. Hôm nay đã là ngày mừng bảy tháng bảy, là lúc nên đi nói với mẫu hậu chuyện của Tiết U Nhiễm. Mẫu hậu cần phải tỉ mỉ an bài, mới có thể tìm được thời cơ thích hợp cùng phụ hoàng nói chuyện này. Nói sớm tốt sớm, tháng tám nhất định phải lôi kéo được Sở gia.

Thần Viễn có ý kiến với chuyện này, chỗ Kỳ Văn cũng phiền toái. Mấy người bọn Triệu Thụy và Trịnh Khải cũng là thật lòng thương yêu U Nhiễm, nhất định phải cẩn thận trấn an. Quan trọng nhất là, nhất định phải để cho U Nhiễm nguyện ý. Chỉ cần U Nhiễm tự nguyện gả, những người khác không là vấn đề. Ấy vậy với U Nhiễm, hắn sẽ bồi thường gấp bội ở trên người Kỳ Văn. Chỉ cần không cần vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình nghĩa huynh đệ của mấy người bọn họ. Nếu không phải là Sở gia quá mức quan trọng, hắn cũng sẽ không nhất định phải lợi dụng thân phận của U Nhiễm.

Đoàn người Tiết U Nhiễm đi vào, đúng lúc gặp tiểu nhị đưa điểm tâm lên. Đi dạo lâu như vậy, tất cả mọi người đều có chút đói bụng. Không nói hai lời,

tự tìm chỗ ngồi ngồi xuống, bắt đầu ăn điểm tâm.

Nói cũng đúng dịp, khi trong đĩa chỉ còn lại một khối điểm tâm cuối cùng, Tiết Tâm Lam và Quý Như Nhã cùng lúc đưa tay ra. Trong lúc hai người đang trừng mắt nhìn nhau, thì một bàn tay có các ngón thon dài và nhỏ cầm lên khối điểm tâm kia bỏ vào trong miệng mình.

Vốn tưởng rằng chuyện như vậy chỉ có Tiết U Nhiễm mới làm được, Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam cùng lúc nhìn sang mới phát hiện chủ nhân của cái tay này là Lạc Thấm Nhi vẻ mặt tươi cười. Hai người đồng thời quay đầu đi chỗ khác, trong mắt đều là lạnh lẽo. Lạc Thấm Nhi, Lcay già, Trưởng công chúa...

Ăn điểm tâm trong tay, Lạc Thấm Nhi chỉ làm như không thấy biểu hiện của hai người. Những người khác là nhất trí giữ vững yên lặng.

Trải qua mới vừa đối thoại ở bờ sông, Mạc Thần Viễn đã không còn để ý đến lời đồn đãi Quý Như Nhã ở Trịnh gia bị Tiết U Nhiễm ức hiếp nữa. Trong lòng hắn hiểu, cho dù nói rõ ràng cũng vô dụng. Thái tử biểu ca làm quyết định, từ trước đến nay sẽ không thay đổi.

Tiết U Nhiễm và Tiết Kỳ Văn tự nhiên là sẽ không chủ động nói, cái lời đồn đãi đó cuối cùng vẫn là không giải quyết được chuyện gì.

Sau khi Hoàng hậu nghe xong tính toán của Tần Trạch Dật, yên lặng một lúc lâu sau mới hỏi: “Nhất định phải là U Nhiễm sao?”

“Mẫu hậu, hài nhi biết ngài và Tiết Vương phi quan hệ thân thiết. Nhưng, U Nhiễm lại là lựa chọn tốt nhất.” Tần Trạch Dật kiên định nói.

“U Nhiễm cũng đồng ý?” Với tính tình của U Nhiễm sợ là sẽ không dễ dàng bỏ qua, Hoàng hậu có chút nghi ngờ.

“Nàng sẽ đồng ý.” Trên mặt Tần Trạch Dật tràn đầy tự tin.

“Được rồi, mẫu hậu sẽ làm hết sức.” Thở dài một cái, Hoàng hậu nói. Liên quan đến ngôi vị Hoàng đế, liên quan đến Hoàng nhi, những thứ khác nhất định phải hi sinh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

“Thái tử điện hạ đến đây vì chuyện gì?” Nhìn bộ dáng đứng ngồi không yên của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm mở miệng hỏi. Đêm thất tịch đã qua vài ngày, Tần Trạch Dật sợ là không nhận được phái ra tay.

“U Nhiễm, muội biết tâm nguyện lớn nhất đời này của Thái tử ca ca là cái gì sao?” Yên lặng hồi lâu, Tần Trạch Dật vẻ mặt mong đợi hỏi.

“Tâm nguyện lớn nhất của Thái tử điện hạ? Một ngày kia đi lên ngôi Hoàng đế, vì dân chúng Tuyên quốc ta lập nên hòa bình thịnh thế phải không?” Quả thế, một ngày này rốt cuộc đã tới. Lần nữa nghe được lời thoại quen tai, Tiết U Nhiễm tâm hơi rung động. Ôn định tâm trạng, trả lời theo ý tứ của Tần Trạch Dật.

“U Nhiễm, muội thật sự là tri kỷ của Thái tử ca ca. Chẳng qua là, hôm nay... Aiz!” Tần Trạch Dật ủ rũ cúi đầu, muốn nói lại thôi.

“Thái tử điện hạ có lời cứ nói đừng ngại.” Không nhìn vẻ mặt của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm nhẹ giọng nói.

Tần Trạch Dật vẻ mặt rất khó xử, nhìn hồi lâu cuối cùng mở miệng nói: “U Nhiễm biết Khách Duyệt lâu, nhưng có biết Khách Duyệt lâu thuộc về thương gia lớn nhất Tuyên thành là Sở gia hay không?”

“Sở gia? Biết chứ! Nghe nói Sở gia này phú khả địch quốc, là nhà giàu số một ở Tuyên quốc chúng ta.” Tiết U Nhiễm cố gắng nhớ lại câu trả lời mình đã từng nói, chỉ mong không có tí sơ hở nào.

“U Nhiễm đã gặp qua Sở Lăng Húc hiện đang làm đương gia của Sở gia, muội có nhận xét gì về hắn?” Tần Trạch Dật vẻ mặt cực kỳ phức tạp, mang theo một tia áy náy, mang theo một tia không tha, mang theo một tia kiên quyết.

“Sở đương gia? Rất tốt.” Quay đầu không nhìn tới Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm trả lời trung quy trung củ, không lộ ra bất kỳ tâm tình gì.

Nghe được Tiết U Nhiễm trả lời, trái tim Tần Trạch Dật dâng lên một tia quái dị. Rất tốt? U Nhiễm dường như cũng không bài xích Sở Lăng Húc. Là bởi vì điểm tâm của Khách Duyệt lâu không tệ, hay là bởi vì bản thân Sở Lăng Húc rất tốt? Tần Trạch Dật thử thăm dò nói ra mưu đồ tính toán đã lâu: “U Nhiễm, nếu như Thái tử ca ca muốn muội gả cho Sở Lăng Húc. Muội có đồng ý không?”

“Thái tử điện hạ đây là có ý gì?” Mắt thấy hạnh phúc mong đợi từ lâu đã sắp tới tay, lời của Tần Trạch Dật lại một lần nữa giống như sấm nặng nề đánh vào trái tim Tiết U Nhiễm. Tiết U Nhiễm ngây người tại chỗ, không dám tin nhìn Tần Trạch Dật.

“U Nhiễm, Sở gia sẽ là một phu gia (nhà chồng) rất tốt. Muội cũng đã gặp qua Sở Lăng Húc, hẳn thật sự là một chốn về có thể cầu nhưng không thể gặp.” Thấy U Nhiễm bị kinh sợ, giọng nói của Tần Trạch Dật có chút thấp xuống, nhưng lại vẫn kiên quyết nói xong.

“Chuyện này đã thành định cục (kết cục đã định)?” Trong lòng vô cùng đồng ý lời của Tần Trạch Dật, nhưng Tiết U Nhiễm vẫn trấn định hỏi ngược lại.

“U Nhiễm, muội là một cô nương rất tốt, Thái tử ca ca cũng rất thích muội. Nếu như không phải là vận bất đắc dĩ, Thái tử ca ca tuyệt đối không muốn muội gả cho hắn. Chính là bởi vì muội là người Thái tử ca ca vô cùng tin tưởng, Thái tử ca ca mới có thể lựa chọn để cho muội gả vào Sở gia. Thái tử ca ca nhất định phải lấy được Sở gia giúp đỡ!” Cho rằng Tiết U Nhiễm không muốn gả, Tần Trạch Dật dịu dàng trấn an nói. Gả đến Sở gia, tuyệt đối có thể bảo đảm cho U Nhiễm áo cơm không lo, một đời phú quý.

“Nếu Thái tử điện hạ đã có quyết định, U Nhiễm nghe lệnh là được.” Tiết U Nhiễm không có cách nào cầu khẩn Tần Trạch Dật giống như ở kiếp trước, chỉ hy vọng chấp nhận với thái độ như vậy sẽ không đưa đến sự hoài nghi của Tần Trạch Dật.

“U Nhiễm, muội...” Thấy U Nhiễm ngoan ngoãn nghe lời, Tần Trạch Dật có chút không thích ứng được. Hắn cho rằng nàng sẽ làm ầm ĩ, không nghĩ tới lại là bình tĩnh như vậy.

“Nếu như U Nhiễm nói không muốn gả, có thể không? Thái tử điện hạ muốn lôi kéo Sở gia, cũng không nhất định phải là U Nhiễm có phải không?” Cảm giác được ánh mắt nghi ngờ của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm đột nhiên mở miệng hỏi. Không có tức giận mắng, không khóc lóc, chỉ là thật thật tại tại giải bày sự thật. Đối phó với Tần Trạch Dật, mọi việc đều không thể nôn nóng.

“U Nhiễm, người có thể gả đến Sở gia chỉ có muội. Thân phận Quận chúa của muội sẽ là thiên đại ban ân với Sở gia. U Nhiễm nên biết tình cảnh lúc này của Thái tử ca ca, những Hoàng tử khác đều nhìn chằm chằm vào ngôi vị Hoàng đế. Nếu không phải là U Nhiễm, Thái tử ca ca tuyệt đối không dám tin nhiệm. U Nhiễm, muội nguyện ý giúp Thái tử ca ca sao?” Mặt Tần Trạch Dật lộ vẻ thê lương, trong giọng nói lộ ra bi thương. U Nhiễm có thể hỏi như vậy, hẳn an tâm. Ít nhất U Nhiễm sẽ không vì yêu nhiều hận sâu, sau khi gả đến Sở gia từ đó làm chuyện xấu.

Cho dù trở lại một đời, nhưng lý do thoái thác của Tần Trạch Dật vẫn như cũ. Tiết U Nhiễm thăm oán, nhưng cũng không tính lập tức tỏ rõ thái độ. Nàng cũng muốn xem Tần Trạch Dật đến tột cùng là có khả năng gì.

“U Nhiễm, vui ở trong phòng làm gì vậy? Mẫu phi bảo muội đi qua bồi bà nói chuyện.” Đang ở lúc Tần Trạch Dật chuẩn bị không ngừng cố gắng nói tiếp, Tiết Kỳ Văn đi vào. Mới vừa đi ra khỏi viện của mẫu phi liền nghe Thanh Lạc nói Thái tử điện hạ đi Quận chúa các, hẳn lập tức chạy đến. Ngay ngày nay, hẳn luôn có một loại dự cảm, Trạch Dật đang tru tráo một chuyện lớn. Mà cái chuyện lớn này không thể nói nguyên nhân cho hắn biết, có lẽ thật giống như hắn suy nghĩ là có liên quan đến U Nhiễm. Cho nên đoạn thời gian trước Mạc Thần Viễn mới có thể hành động dị thường như vậy, dấu Trạch Dật đến tìm U Nhiễm.

“Thái tử điện hạ có thể cùng gia huynh bàn bạc chuyện vừa rồi, U Nhiễm đi trước tìm mẫu phi.” Tiết U Nhiễm nói xong liền đứng dậy rời đi. Huynh trưởng đại nhân tới thật đúng lúc, vừa đúng có thể làm khó Tần Trạch Dật một chút.

“Trạch Dật và U Nhiễm nói chuyện gì đó?” Buồn cười nhìn U Nhiễm vừa đứng dậy liền rời đi, Tiết Kỳ Văn cảm thấy hứng thú hỏi. U Nhiễm dám ra vẻ không nhận được rõ ràng như vậy, xem ra chuyện Tần Trạch Dật nói nhất định là chuyện lớn.

“Không có gì.” Thu hồi tầm mắt nhìn Tiết U Nhiễm về, Tần Trạch Dật có lệ lắc đầu một cái. U Nhiễm rõ ràng là không nguyện ý gả, lúc này hắn nói cho Kỳ Văn chỉ càng làm chuyện thêm hồng hét.

“Thái tử điện hạ, ta nói rồi, U Nhiễm là muội muội của ta.” Tiết Kỳ Văn sắc mặt trầm xuống, trực tiếp gọi lên Thái tử điện hạ.

Nhìn Tiết Kỳ Văn vẻ mặt kiên quyết, Tần Trạch Dật thờ dài, cuối cùng nói thẳng ra.

Tần Trạch Dật vừa dứt lời, quả đấm của Tiết Kỳ Văn liền bay tới. Hắn coi Tần Trạch Dật là huynh đệ, Tần Trạch Dật vậy mà lại lấy muội muội duy nhất của hắn ra làm quân cờ? Không thể tha thứ!

Khi Tiết U Nhiễm trở lại Quận chúa các, Tần Trạch Dật đã rời đi. Tiết Kỳ Văn yên lặng ngồi ở Quận chúa các, sắc mặt rất ngưng trọng.

“Ca, Tần Trạch Dật đã nói với huynh phải không?” Nhìn thấy vẻ mặt của huynh trưởng, Tiết U Nhiễm hiểu rõ tiến lên hỏi.

“Muội không tức giận?” Tiết Kỳ Văn tức giận thay Tiết U Nhiễm. Tuy nói sắp gả cho chính là Sở Lăng Húc, nhưng U Nhiễm bị làm thành quân cờ cũng là thật. Hắn không cách nào tiếp nhận được chuyện muội muội mình bị làm thành quân cờ lôi kéo Sở gia, càng không cách nào hiểu được vì sao U Nhiễm lại có vẻ mặt nhẹ nhõm.

“Vì sao phải tức giận? Đây không phải là vừa vận hợp ý của chúng ta sao? Còn giúp chúng ta dọn dẹp được rất nhiều phiền toái.” Tiết U Nhiễm thờ ơ, đây là cục diện nàng đã sớm chờ đợi. Có thể thuận lợi đi tới bước này, đã rất không dễ dàng.

“Nói ngốc cái gì vậy? Cho dù phải gả, cũng phải là lưỡng tình tương duyệt, không liên quan đến lợi ích. Muội đây là cái gì? Nói dễ nghe là kết thân, nói khó nghe thì chính là quân cờ. Muội muội của Tiết Kỳ Văn ta cũng không phải là quân cờ mặc cho người định đoạt.” Tiết Kỳ Văn càng nói càng cảm tức, thậm chí hời hợt một quyền vừa rồi kia đánh không đủ nặng. Cho dù Trạch Dật không đánh lại, hắn cũng không hối hận khi ra tay.

“Cũng không phải là lần đầu tiên, cần gì phải có phản ứng lớn như vậy?” Thấy Tiết Kỳ Văn bức tức vì nàng phải chịu tổn thương và bất công, Tiết U Nhiễm uất ức không dứt.

“Không phải là lần đầu tiên?” Tiết Kỳ Văn nghi hoặc nhìn Tiết U Nhiễm.

“Cái đó... Ta là nói loại người như Tần Trạch Dật lợi dụng chúng ta nhiều lần, cũng không phải là lần đầu tiên. Không cần phải tức giận như vậy.” Tiết U Nhiễm vội vàng giải thích.

“Không đúng, muội mới vừa không phải là ý này. Không phải là muội có chuyện gì gạt ta đấy chứ?” Ánh mắt của U Nhiễm căn bản là không dám nhìn thẳng hẳn, Tiết Kỳ Văn khẳng định trong đó phải có kỳ hoặc.

“Làm sao có thể? Ca, huynh đừng suy nghĩ nhiều.” Bưng ly trà trên bàn lên, Tiết U Nhiễm nhanh chóng cúi đầu.

Đoạt lấy ly trà trong tay U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn lạnh giọng nói: “Ta không có suy nghĩ nhiều, là muội có chuyện gạt ta.”

Tiết U Nhiễm buông tha cho giải thích, im lặng không nói.

“U Nhiễm, ta là ca ca của muội. Bất kể là có chuyện gì, muội cũng có thể nói cho ta biết. Một người gánh sẽ rất mệt mỏi. Có ca ca ở, cái gì cũng không cần sợ.” Biết U Nhiễm tính tình quật cường, Tiết Kỳ Văn kiềm chế khẩu khí nói.

“Ca, nếu như ta nói ta không phải là Tiết U Nhiễm trước kia, huynh sẽ tin sao?” Biết lời của Tiết Kỳ Văn làm xúc động, Tiết U Nhiễm ngẩng đầu lên hỏi.

“Muội vốn không phải là U Nhiễm trước kia, nào có cái gì mà có tin hay không? U Nhiễm trước kia nào có nhu thuận khả ái giống như muội bây giờ?” Xoa xoa đầu Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn cười nói.

“Không phải vậy. Ý ta là ta không phải Tiết U Nhiễm của kiếp này, ta là Tiết U Nhiễm của kiếp trước. Huynh tin sao?” Khản trương bắt được tay của Tiết Kỳ Văn, ánh mắt Tiết U Nhiễm mang theo chút sợ hãi, chút mong đợi. Biết nàng là quý, ca ca có thể sẽ bị dọa hay không?

“U Nhiễm của kiếp trước?” Nụ cười trên mặt Tiết Kỳ Văn biến mất, bình tĩnh nhìn Tiết U Nhiễm.

“Ừ. Ta không phải là người, ta là quý. Ta cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Rõ ràng là một khắc trước ta còn bị nhốt trong Sở gia phiêu đăng, một khắc sau lại nằm trên giường ở Quận chúa các.” Tiết U Nhiễm cẩn thận nhìn phản ứng của Tiết Kỳ Văn, chỉ sợ hắn sẽ coi nàng là kẻ điên nói hươu nói vượn.

Tay U Nhiễm lạnh như băng, Tiết Kỳ Văn trực giác U Nhiễm nói là sự thật. Trở về cầm lấy bàn tay bắt lấy tay hắn của U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn trấn an nói: “U Nhiễm không phải sợ, từ từ nói. Nói cho ca ca biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tiết U Nhiễm gật đầu một cái, bắt đầu nói tất cả mọi chuyện xảy ra ở kiếp trước cho Tiết Kỳ Văn nghe.

Từng câu từng chữ U Nhiễm nói ra giống như kim châm, hung hăng đâm vào trong lòng Tiết Kỳ Văn. Đầu óc của hắn một mảnh hỗn loạn: Trạch Dật thế nhưng lại đối đãi với U Nhiễm như vậy, đối đãi với mẫu phi hắn như vậy, đối đãi với Tiết Vương phủ như vậy sao?

“Ca, huynh tin lời muội nói sao?” Ngẩng đầu lên, Tiết U Nhiễm ánh mắt trông mong nhìn về phía Tiết Kỳ Văn.

Tiết Kỳ Văn không có lập tức trả lời. Lúc này suy nghĩ của hắn cực kỳ phức tạp, còn chưa kịp tiêu hóa tất cả những gì vừa nghe thấy.

Quả thật là vẫn không thể nói sao? Thần thái trong mắt Tiết U Nhiễm ảm đạm xuống.

“U Nhiễm ngốc, muội lại suy nghĩ cái gì đấy? Ca ca chẳng qua chỉ là cần thời gian tiêu hóa, không phải là không tin muội.” Khóe mắt phát hiện thấy U Nhiễm có cái gì không đúng, Tiết Kỳ Văn không vui nói. Một cái tin tức lớn kinh thiên động địa như vậy, thế nào cũng không thể tiếp nhận ngay được không phải sao? Nếu không phải người nói ra chuyện này là muội ruột của hắn, hắn chắc chắn sẽ cho rằng người nọ bị điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

“Ca, huynh tin lời ta nói?” Đột nhiên ngẩng đầu lên, Tiết U Nhiễm vui mừng nhìn Tiết Kỳ Văn.

Tiết U Nhiễm không chút che giấu vui mừng và mong đợi làm cho một tia hoài nghi trong lòng Tiết Kỳ Văn tan đi, nhẹ giọng cười trêu nói: “Không tin muội thì tin ai? Nếu như ta thật sự không tin muội, đoán chừng muội sẽ không muốn gặp cũng không muốn nhận thức người ca ca là ta đây.”

“Mới sẽ không. Huynh vĩnh viễn đều là ca ca của ta, trước kia là ta thật xin lỗi...” Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm lập tức phản bác. Nàng đã thẳng thắn nói ra chuyện cũ của kiếp trước, áy náy giấu kín ở trong lòng cũng theo đó mà đến.

“Chuyện của kiếp trước đừng tìm ta, nếu muội muốn nói xin lỗi thì tìm Tiết Kỳ Văn của kiếp trước nói đi.” Cắt đứt Tiết U Nhiễm áy náy, Tiết Kỳ Văn

nhướn mi làm khó nói.

“Ta...” Tiết U Nhiễm sùng sốt, bây giờ nàng làm sao có thể tìm được huynh trưởng đại nhân của kiếp trước.

“Được rồi, chuyện này giao cho ca ca xử lý. Nếu Tần Trạch Dật lại đến tìm muội nói chuyện này, muội chỉ cần cự tuyệt là được.” Tiết Kỳ Văn đứng lên, trực tiếp làm ra quyết định.

“Cái gì? Cự tuyệt?” Tiết U Nhiễm kêu lên tiếng. Vậy nàng và Sở Ngốc tử làm sao bây giờ?

“Đúng vậy, cự tuyệt. Yên tâm, ca ca nhất định sẽ làm cho muội phong cảnh gả cho Sở Ngốc tử của muội.” Tiết Kỳ Văn ý vị thâm trường cười nói. Làm huynh đệ nhiều năm như vậy quả nhiên là không phải làm không. Nếu Tần Trạch Dật dám làm như vậy với U Nhiễm nhà hần, cũng đừng trách hần người huynh đệ này không phúc hậu.

Trong lòng biết huynh trưởng đại nhân sẽ không hại nàng, Tiết U Nhiễm chỉ đành phải nghe lệnh làm việc, chuẩn bị lúc Tần Trạch Dật tới gặp chiều hỷ chiều. Dù sao có một chuyện nàng dám khẳng định: chỉ cần nàng một ngày không đồng ý gả cho Sở gia, thái độ của Tần Trạch Dật sẽ càng ngày càng kiên quyết.

Thật ra Tiết Kỳ Văn cũng không có ý định làm cái gì, hần chỉ sai người truyền lời nhắn cho Tần Thiên Ngọc. Bởi vì thân phận của Tần Thiên Ngọc đặc thù, nên số lần hần và Tần Thiên Ngọc gặp mặt cũng không nhiều lắm, nhưng cũng không đến nỗi hoàn toàn không thấy mặt.

Ngày hôm sau Tiết Kỳ Văn đã ra cửa từ sớm. Bên trong Lạc phủ, Lạc Thẩm Nhi kinh ngạc nhìn Tiết Kỳ Văn tới cửa viếng thăm. Khi biểu muội Tần Thiên Ngọc đến, lý trí bình tĩnh trước sau như một của Lạc Thẩm Nhi lập tức sụp đổ. Tiết Kỳ Văn và biểu muội? Đây là chuyện gì xảy ra? Vì sao lúc trước hoàn toàn không có bất kỳ dấu hiệu nào?

Tần Thiên Ngọc dẫn Tiết Kỳ Văn tới tiểu viện của nàng ở Lạc phủ. Lạc Thẩm Nhi đi theo phía sau bị Tần Thiên Ngọc mặt lạnh hù dọa, chỉ đành phải chưa từ bỏ ý định canh giữ ở bên ngoài viện.

Tiết Kỳ Văn và Tần Thiên Ngọc vào phòng, nói một hồi lâu mới ra ngoài. Lạc Thẩm Nhi nhìn nụ cười cực kỳ giống nhau trên mặt của hai người, đáy lòng không khỏi sợ hãi.

Sau khi Tiết Kỳ Văn rời khỏi, Lạc Thẩm Nhi quán lấy Tần Thiên Ngọc hồi lâu, nhưng cuối cùng cái gì cũng không hỏi được. Càng thần bí thì lại càng tò mò, Lạc Thẩm Nhi ở trong lòng yên lặng đồng tình cho người sắp bị xui xẻo kia.

Lúc tin tức Tiết U Nhiễm cự tuyệt gả cho Sở gia truyền đến, Mạc Thần Viễn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lo lắng tùy theo mà đến càng càng sâu: Thái tử biểu ca sẽ không từ bỏ ý đồ.

Ngay đêm đó, lúc Tiết U Nhiễm vào phòng lại ngoài ý muốn phát hiện trên bàn có nhiều hơn một hộp điểm tâm. Nhìn xung quanh một lượt, quả nhiên Sở Lăng Húc đang đứng ở bên trong góc phòng.

“Sở Ngốc tử, sao hôm nay chàng lại tới đây?” Nhìn thấy Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm vô cùng kinh ngạc.

“Đến đưa cho nàng chút điểm tâm.” Thấy U Nhiễm sau khi nghe được câu này trên mặt hiện lên nụ cười, Sở Lăng Húc do dự một chút, tiếp tục nói: “Còn có cáo biệt.”

“Cáo biệt?” Nụ cười trên mặt ngưng trệ, trái tim Tiết U Nhiễm run lên, chuyện gì xảy ra?

“Tam đệ ở Lăng quốc xảy ra chuyện, ta nhất định phải lập tức chạy tới.” Mấy ngày trước Sở gia Tam đệ Sở Kinh Triết dùng bò câu đưa tin trở lại, nói là ở Lăng quốc gặp chuyện khó giải quyết. Người Sở gia đều rất ít khi nhờ giúp đỡ, Sở Kinh Triết chắc chắn là đã cùng đường mới có thể truyền thư trở lại. Chuyện quá khẩn cấp, Sở Lăng Húc nhất định phải tự mình ra mặt.

“Ừ. Người ở bên ngoài Vương phủ chàng cũng mang theo đi, sớm ngày giải quyết sớm ngày trở lại.” Biết sự việc rất nghiêm trọng, Tiết U Nhiễm không hỏi tường tận. Lúc chàng trở lại, ta nhất định sẽ cho chàng một vui mừng thật to.

Sở Lăng Húc gật đầu, sau khi ôm Tiết U Nhiễm một cái liền xoay người rời đi. Sở Lăng Húc cả đêm rời khỏi Tuyên thành, đồng thời mang đi người canh giữ bên ngoài Tiết Vương phủ. Lần này đi Lăng quốc, mang theo nhiều người lo trước khỏi họa. Nhanh chóng giải quyết, mới có thể nhanh chóng chạy về Tuyên thành.

Mặc dù lo lắng cho Sở Lăng Húc, nhưng nàng càng tin tưởng năng lực của Sở Lăng Húc hơn. Tiết U Nhiễm ăn điểm tâm Sở Lăng Húc đưa đến, trong lòng dâng lên từng trận ngọt ngào. Cảm giác có người nhớ thật tốt, đặc biệt người này còn là người nàng đề ý...

Lúc Tần Trạch Dật biết Sở Lăng Húc rời khỏi Tuyên thành đã là hai ngày sau. Không muốn đêm dài lắm mộng, Tần Trạch Dật lần nữa tới cửa viếng thăm. Bên trong Quận chúa các, Tần Trạch Dật và Tiết U Nhiễm đã không biết là lần thứ bao nhiêu ngồi đối diện với nhau.

“U Nhiễm, chuyện lần trước...” Ngày đó Kỳ Văn đánh hần một quyền, một quyền rất nặng. Hần không đánh lại, đó là do hần nợ Kỳ Văn. Nhưng là hần sẽ không vì vậy mà buông tha cho ý niệm đề U Nhiễm gả vào Sở gia.

“Thái tử điện hạ đã nói chuyện này với ca ca ta rồi sao?” Không có trực tiếp trả lời, Tiết U Nhiễm nhẹ giọng nói.

Nghe được câu hỏi của Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật nhất thời yên lặng. Việc đã đến nước này, không thể không tiếp tục đi về phía trước. Nghĩ như vậy Tần Trạch Dật hạ quyết tâm, nói: “U Nhiễm không muốn giúp Thái tử ca ca sao?”

“Loại việc này, U Nhiễm thật sự rất không muốn giúp.” Trong lời nói của Tiết U Nhiễm tràn đầy chán ghét cùng không tình nguyện. Nàng gả cho Sở Ngốc tử là bởi vì nàng nguyện ý gả, mà không phải là vì giúp Tần Trạch Dật. Một chữ ‘giúp’ quả thật ra vũ nhục tình cảm của nàng và Sở Ngốc tử.

“U Nhiễm...” Tần Trạch Dật sùng sốt. U Nhiễm chán ghét rõ ràng như vậy, hẳn không thể nào cưỡng ép U Nhiễm bước vào kiệu hoa. Chuyện nháo lớn, đố kỵ chính là hẳn.

“Thái tử điện hạ mời trở về đi!” Bỏ lại những lời này, Tiết U Nhiễm đứng dậy trở về phòng. Khó chịu trong lòng ở một khắc đối với Tần Trạch Dật hạ lệnh trục khách kia tan thành mây khói, ngược lại dâng lên một tia khoái ý khi giải được hận.

Tần Trạch Dật bị bỏ lại cũng không mở miệng giữ lại, chỉ thấy U Nhiễm ra sức đóng sầm cửa phòng của nàng. Sắc mặt Tần Trạch Dật nhất thời trầm xuống, chưa từng có người đối đãi với hắn như vậy. Tiết U Nhiễm vô lễ, rốt cuộc là muốn đến trình độ nào.

Khi Tiết Kỳ Văn từ ngoài cửa đi vào, thấy chính là Tần Trạch Dật sắc mặt đen xỉ. Thu hồi hã hê và khoái cảm trong lòng, không chút khách khí nói: “Chuyện này ta đã xử lý tốt. Thái tử điện hạ không cần phải lo lắng.”

“Xử lý cái gì? Xử lý như thế nào?” Mặt lần trước bị Kỳ Văn đánh đến bây giờ vẫn còn có chút đau, Tần Trạch Dật theo bản năng cách xa hai bước.

“Đáp án này, Thái tử điện hạ rất nhanh sẽ biết. Chuyện sẽ tiếp tục phát triển theo ý nguyện của Thái tử điện hạ. Chỉ mong Thái tử điện hạ nhớ lần này Tiết Vương phủ ta nghiêng lực tương trợ, chỉ mong tương lai Thái tử điện hạ có thể đối tốt với Tiết Vương phủ ta.” Giọng nói của Tiết Kỳ Văn cung kính mà xa lạnh, không còn thân thiết như thường ngày. Biết U Nhiễm đã từng chịu đau khổ, biết kết quả đã từng có của Tiết Vương phủ, hẳn sao có thể làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra?

“Kỳ Văn, chúng ta vẫn là huynh đệ.” Biết Kỳ Văn trong lòng oán hận hắn, Tần Trạch Dật làm dịu khẩu khí nói.

“Có phải là huynh đệ hay không không phải là ta quyết định, Thái tử điện hạ trong lòng biết rõ là được.” Lời của Tiết Kỳ Văn trở lên bén nhọn, bình tĩnh nhìn Tần Trạch Dật.

Kỳ Văn nguyện ý cùng hắn tức giận đại biểu trong lòng Kỳ Văn vẫn còn để ý người huynh đệ này, Tần Trạch Dật không quá mức so đo chuyện Tiết Kỳ Văn vô lễ. Nhiều năm ở chung như vậy, hẳn hiểu rất rõ tình tình của Kỳ Văn. Nếu không phải là người Kỳ Văn quan tâm, hẳn sẽ trực tiếp coi thường. Đã sớm chuẩn bị xong tâm lý hôm nay sẽ không công mà phản, Tần Trạch Dật không thể không cáo từ: “Ta đi trước. Chuyện này, tối nay hãy nói.”

“Trạch Dật, người không cần đến tìm U Nhiễm. Chuyện này, ta làm chủ.” Vào lúc Tần Trạch Dật xoay người, Tiết Kỳ Văn chợt mở miệng nói. Tối nay hãy nói, tức là chưa buông tha. Khi chưa lấy được thánh chỉ tứ hôn, U Nhiễm thái độ không cẩn thận sẽ đưa tới chuyện xảy ra biến hóa. Một khi vấn đề đã đóng thuyền, đến lúc đó U Nhiễm muốn đối đãi với Tần Trạch Dật như thế nào cũng không sao.

Mặc dù không hiểu rõ ý tứ của Kỳ Văn cho lắm, nhưng Tần Trạch Dật vẫn chọn tin tưởng Tiết Kỳ Văn. Khẽ gật đầu, bước nhanh rời khỏi Quận chúa các.

Ngày mười năm tháng bảy, Tần Trạch Dật rốt cuộc hiểu rõ Kỳ Văn làm chủ là có ý gì. Mẫu hậu nói Trưởng công chúa ra mặt thay Tiết gia cầu thánh chỉ, Tiết U Nhiễm gả cho Sở Lăng Húc. Cùng lúc đó, Trưởng công chúa còn cầu cho Tiết U Nhiễm một ân điển làm người ta không tưởng được: Ninh An công chúa.

Khi nghe được tin tức đó, Tần Trạch Dật sùng sốt. Công chúa? Không phải là Quận chúa sao? Đây chính là biện pháp mà Kỳ Văn nói? Tần Trạch Dật khóc cười không dứt. Trưởng công chúa ra mặt cầu được thánh chỉ, không chỉ giúp Tiết Vương phủ, càng thêm giúp hắn. Hắn vô hình trung đã thiếu công chúa một cái nhân tình cực lớn, sau này sợ là không dễ hoàn lại.

Ngày thánh chỉ tứ hôn đến, bên trong Tiết Vương phủ một mảnh xôn xao. Tiết Vương gia giận dữ, Tiết Vương phi khiếp sợ, Tiết Nhị phu nhân cười nhạo, Tiết Tâm Lam đặc ý, còn có Tiết Kỳ Văn và Tiết U Nhiễm nhìn nhau cười nhẹ nhõm.

.....

“Tỷ tỷ sau này sẽ là An Ninh công chúa, thật sự chúc mừng tỷ tỷ.” Tiết Tâm Lam đi tới cười nói, giọng điệu xem kịch vui rất rõ ràng. Tiết U Nhiễm, người không nghĩ tới phải không? Cao quý giống như người, cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết quả như vậy. Sở gia? Gả làm vợ thương nhân, người còn có tư cách gì cùng ta đấu?

Cầm thánh chỉ trong tay, Tiết U Nhiễm hừ lạnh nói: “Cũng chỉ là một thứ xuất, không phân biệt được tôn ti gọi bản Quận chúa là tỷ tỷ cũng liền thôi. Sau ngày hôm nay người cho rằng người còn có tư cách gọi bản công chúa một tiếng tỷ tỷ?”

Mất Tiết Tâm Lam trong nháy mắt có chút vụn vẹo. Vốn định cười nhạo Tiết U Nhiễm, lại không nghĩ rằng chính mình bị châm chọc. Công chúa, Thái tử ca ca thật đúng là hết lòng quan tâm giúp đỡ Tiết U Nhiễm. Đến cuối cùng, vẫn còn cầu được phong hào công chúa tới bồi thường cho nàng.

“Thế nào? Không phục? Không bằng bảo Thái tử ca ca của người cũng đi cầu xin cho người một cái ân điển? Công chúa thì đừng suy nghĩ, nói không chừng hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, người có thể vớt lấy cái phong hài Quận chúa.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

“Ừ? Nhị phu nhân đây là không muốn ra một phần lực giúp Tiết Vương phủ sao? Thôi, coi như là Tiết Vương phủ ta nuôi không một người vô dụng. Chuyện này bốn Vương phi sẽ đi bẩm báo với Vương gia, Nhị phu nhân sau này chỉ cần để ý đến ăn uống là được.”

Thân là Vương phi là phải có lòng rộng lượng. Bà chấp nhận việc phu quân có thiếp thất, bà công nhận sự tồn tại của Tiết Tâm Lam. Nhưng là bà không cách nào dễ dàng tha thứ Tiết Tâm Lam cướp đi này nọ vốn thuộc về con gái bà. Thái tử ca ca? Bằng một thứ nữ nhỏ như người cũng dám gọi Thái tử điện hạ như vậy? Vẫn là nhanh chóng tùy tiện tìm người gả đi ra ngoài cho xong việc.

“Không có không có. Có thể đảm đương trách nhiệm lớn như thế, thiếp là bị sủng ái nên kính sợ. Vương phi coi trọng thiếp thân như vậy, thiếp thân sợ hãi, thật sự là không có cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt cảm kích của thiếp thân với Vương phi.” Nuôi không? Người vô dụng? Chỉ cần để ý ăn uống? Nhị phu nhân trong lòng oán hận, lại cần răng kim nén. Bà ta tuyệt đối không thể để cho Vương phi có cơ hội nói xấu bà ta trước mặt Vương gia. Dù sao cũng đừng nghĩ là trông cậy vào Tiết U Nhiễm. Chỉ cần Tâm Lam gả cho Thái tử điện hạ, vào cung phong phi. Nữ chủ nhân của Vương phủ rốt cuộc rơi vào tay ai, mọi người chờ xem.

Tiết Tâm Lam buồn bã vì bị cấm túc, không thể ra cửa có nghĩa là một đoạn thời gian thật dài nàng sẽ không gặp được Thái tử ca ca. Nghĩ đến đây, nàng liền ước gì ngày đại hôn của Tiết U Nhiễm đến sớm một chút. Nàng chắc chắn sẽ ôm lòng biết ơn, vì Tiết U Nhiễm cầu nguyện trời cao.

Tiết Nhị phu nhân trong lòng run sợ, bận rộn dẫn người làm đi ra ngoài mua đồ. Lớn như tiệc rượu, nhỏ như hỉ bánh, mọi chuyện đều tự mình làm. Đứng rồi, còn phải tìm sự phớt lờ làm giá y cho Tiết U Nhiễm..

Tiết Vương phi thông dong không lo lắng, dốc toàn bộ tâm tư chuẩn bị đồ cưới cho Tiết U Nhiễm. Đồ trang sức ắt không thể thiếu, còn phải đến nhà kho chọn chút kỳ trân dị bảo để U Nhiễm mang tới Sở gia. Toàn bộ đồ mà Hoàng thượng, Hoàng hậu, các vị nương nương trong cung ban thưởng cũng thu xếp giúp U Nhiễm. Hậu lễ Trường công chúa đưa tới thì trực tiếp đưa qua cho U Nhiễm. Chút lòng thành nho nhỏ của các vị công chúa khác cũng phải ghi lại toàn bộ giúp U Nhiễm.

Tiết Kỳ Văn giúp Tiết Vương gia lập danh sách tân khách có thể đến.

Tiết U Nhiễm ngồi ở Quận chúa các, lòng tràn đầy vui mừng chờ gả.

“Quận chúa, Tư Nguyệt cũng muốn đi Sở gia.” Tư Nguyệt vẻ mặt kiên định đứng ở trước mặt Tiết U Nhiễm.

“Được thôi! Chỉ cần em có thể mang cả Tề Phong đi, ta sẽ để cho em cùng đi đến Sở gia.” Chỉ chỉ Tề Phong ở ngoài cửa, Tiết U Nhiễm nói. Đoạn thời gian này không có quan tâm đến phát triển của hai người này, cũng không biết là thế nào rồi.

“A? Quận chúa, ngài...” Len lén liếc ngắm Tề Phong, khuôn mặt nhỏ bé của Tư Nguyệt đỏ bừng.

“Tư Nguyệt, em cũng đã trưởng thành, còn chưa nghĩ tới chuyện thành thân sớm một chút sao? Nếu nhìn chương mắt Tề Phong, ta sẽ giúp em xem xét những người khác. Nếu không thì Thanh Lạc nhé! Thanh Lạc mặc dù có chút hay làm nhảm, nhưng thật ra con người hân cũng không tệ lắm.”

“Nếu không thì Sở Bạch và Sở Thạch bên người Sở đương gia cũng không tồi. Sở Thạch thành thật có thể tin, Sở Bạch cơ trí...” Lời nói của Tiết U Nhiễm biến mất trong ánh mắt lạnh lùng của Tề Phong.

“Ta đi.” Kéo qua Tư Nguyệt đang đứng ngây ngô ở một bên, Tề Phong quay đầu bước đi.

Vỗ ngực một cái, Tiết U Nhiễm uống ngụm nước cho bớt kinh sợ. Tên Tề Phong này đột nhiên chạy tới nhìn nàng chăm chăm, thật là dọa nàng hết hồn. Đi thì đi thôi! Cần gì phải giống như muốn giết người. Đợi Sở Ngốc tử nhà nàng trở về, nàng nhất định phải bảo Sở Ngốc tử tỉ mỉ dạy dỗ Tề Phong một phen. Thật là càng ngày càng phách lối, ngay cả chủ tử cũng dám trêu. Nghĩ rồi lại nghĩ, Tiết U Nhiễm ai thán một hơi. Sở Ngốc tử, chàng rốt cuộc là đến khi nào mới trở lại vậy? U U rất nhớ chàng..

Mạc Thần Viễn vừa đi vào thì thấy U Nhiễm đang ngồi than thở một mình. Ánh mắt tối sầm, đi tới nói: “Biết U Nhiễm sắp thành hôn nên tôi trước chúc một tiếng.”

“Đa tạ.” Tiết U Nhiễm nở một nụ cười rực rỡ, không chút che dấu lúc này tâm tình nàng rất tốt. Cho dù Tần Trạch Dật xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng cũng sẽ đưa ra một khuôn mặt cười ghênh đòn.

“U Nhiễm dường như rất... Cao hứng.” Mặc dù rất không muốn dùng hai chữ này, nhưng là nụ cười trên mặt U Nhiễm không giống như giả dối miễn cưỡng.

“Ừ. Còn phải đa tạ Thái tử điện hạ thành toàn.” Tiết U Nhiễm dùng lực gật đầu một cái, cất giọng nói.

“Thành toàn? Trước muội không phải là vô cùng không tình nguyện sao?” Tần Trạch Dật bị rơi ở phía sau đi tới, âm dương quái khí hỏi.

“Làm sao sẽ? U Nhiễm thật cao hứng khi có thể lấy được người phu quân như vậy. Sở đương gia người không tệ, điểm tâm của Khách Duyệt lâu cũng rất ngon.” Nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm càng ngày càng lớn, tuyệt không ngưng ngừng khích lệ Sở Lăng Húc.

“Không tệ? Hừ!” Thật đúng là chói tai! Nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm đối với hắn mà càng giống như châm chọc. Chẳng qua cái chủ ý này là hắn đưa ra, không thể tự mình phản mình. Huống chi, hiện tại thánh chỉ đã hạ, tuyệt đối không có thể sửa đổi.

Nghe thấy lời nói của U Nhiễm, nhìn thấy nụ cười của U Nhiễm, cảm nhận được U Nhiễm cao hứng, Mạc Thần Viễn chợt hiểu rõ tất cả, khiếp sợ nhìn Tiết U Nhiễm. Nàng... Nàng là cố ý. Bọn họ đều bị nàng tính toán. Đây mới là kết quả nàng muốn, không trách được nàng đặc biệt thích chạy đến Khách Duyệt lâu. Băng vào đĩa điểm tâm, sao có thể làm nàng liên tục đến?

Thấy chợt hiểu trên mặt Mạc Thần Viễn, Tiết U Nhiễm nháy mắt mấy cái, giả vờ như cái gì cũng chưa phát hiện. Nàng chính là cố ý thì như thế nào? Bây giờ nàng có thể thân nhiên nói cho mọi người: Nàng cam tâm tình nguyện gả cho Sở Lăng Húc, hơn nữa còn là cầu cũng không được.

“U Nhiễm, muội...” Tần Trạch Dật cũng không phải kẻ ngu. Thấy vẻ mặt của U Nhiễm, lại nhìn phản ứng của Thần Viễn, sắc mặt vốn đã không tốt lại càng thêm âm trầm. Hội hoa đăng, quả nhiên không phải là vô tình gặp được, Tiết Kỳ Vãn, hai huynh muội này tính kế hắn. Nhưng hắn không thể tức giận, không thể tìm bọn họ gây phiền toái. Cái thông lòng này là hắn đặt trước, bọn họ chẳng qua chỉ là tương kế tựu kế. Nếu như hắn không nổi lên tâm tư như thế, U Nhiễm và Kỳ Vãn cũng sẽ không đi bước cờ này. Lui mà cầu bước tiếp theo? Hay là người... Chỉ giúp mình tìm phu quân khác? Phu quân... hai chữ này nện vào trong đầu hắn, làm hắn cảm thấy đau.

“Thái tử điện hạ, có một số việc trong lòng mọi người biết rõ là được rồi.” Hơi nâng cằm, trên mặt là vẻ cao ngạo chưa bao giờ có. Người muốn dùng ta lôi kéo Sở gia, cũng phải xem ta và Sở ngốc tử có phối hợp hay không.

Tần Trạch Dật sắc mặt cứng đờ, sau khi gắt gao nhìn chòng chọc vào Tiết U Nhiễm một hồi lâu rồi đứng dậy rời đi. Thánh chỉ đã hạ, lễ thành hôn sắp đến. Tiết U Nhiễm, hắn tạm thời tha cho nàng một lần.

“U Nhiễm, người sau này... cẩn thận thì tốt hơn.” Chưa từng có người nào dám tính kế Thái tử biểu ca như vậy, một tát này của U Nhiễm không chỉ đánh vào mặt Thái tử biểu ca, càng hơn nữa là đánh vào tôn sư tuyệt không cho xâm phạm của Thái tử. Sau này, sợ là sẽ lại nổi lên sóng gió. Mạc Thần Viễn nói xong liền chuẩn bị đuổi theo Tần Trạch Dật.

“Tiểu Hầu gia...” Tiết U Nhiễm chợt lên tiếng gọi Mạc Thần Viễn lại, ở trong ánh mắt kinh ngạc của hắn chân thành nói: “Thần Viễn, đa tạ. Có một số việc là thân bất do kỷ, có vài người thứ tự là đến trước và sau. Người, thật ra thì thật sự rất tốt.”

“Ta biết ta rất tốt, cho nên là U Nhiễm tổn thất.” Nụ cười của Mạc Thần Viễn sạch sẽ mà thanh thản, tươi đẹp giống như lần gặp mặt đầu tiên. Có một số việc không cần nói quá rõ ràng, ta và người vẫn hiểu.

“Sở Lăng Húc cũng không sai.” Bật thốt lên giải thích để cho Tiết U Nhiễm và Mạc Thần Viễn nhìn nhau cười một tiếng, ngăn cách trong dĩ vãng giờ khắc này biến mất hầu như không còn. Thì ra là, bọn họ cũng có thể làm bằng hữu.

Ngày Sở Lăng Húc mang theo Sở Kinh Triết trở lại kinh thành, Sở gia đã chuẩn bị xong hi đường chờ tân lang trở về.

Sở gia lấy được thánh chỉ rất đơn giản, gả Ninh An công chúa cho Sở gia Trưởng công tử Sở Lăng Húc. Hoàng mệnh không thể trái, ba ngọn núi lớn của Sở gia tiếc hận vì Sở Lăng Húc không thể lấy Tiết U Nhiễm đồng thời, trong lòng cũng âm thầm vui vẻ. Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, sở gia có thể cưới một công chúa về. Mấy trăm năm qua, Sở gia vẫn vô duyên cùng quan gia kết thân. Giờ này ngày này, Sở Lăng Húc may mắn có thể với tới công chúa cao cao tại thượng quả thật là may mắn to lớn của Sở gia.

Sở Lăng Húc sắc mặt tái xanh nhận lấy thánh chỉ từ trong tay phụ thân. Ninh An công chúa? Tần Trạch Dật hạ mỗi câu khá lớn, vì lôi kéo Sở gia mà ngay cả công chúa cũng chịu gả cho. Nhưng hắn muốn không phải là cái gì công chúa, mà là Quận chúa, là Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ. Vào lúc Sở Lăng Húc xoay người chuẩn bị lao tới Tiết Vương phủ thì bị Sở nãi nãi gọi lại.

“Sở Lăng Húc, cháu muốn Sở gia ta kháng chỉ bất tôn, chu di cửu tộc?” Giọng nói của Sở nãi nãi giống như chuông lớn, từng chữ từng câu nặng nề đập vào trong lòng Sở Lăng Húc.

“Húc nhi, dù Tiết tiểu thư có tốt hơn nữa cũng không có thể liên lụy đến toàn bộ Sở gia chúng ta a!” Kéo Sở Lăng Húc, giọng nói của Sở phu nhân mang theo thương tiếc.

“Húc nhi, đương gia Sở gia không thể chỉ nghĩ đến nhi nữ tình trường. Công chúa tôn quý biết bao? Lệnh vua không thể trái, con nhất định phải thành thân!” Sở lão gia sắc mặt nghiêm túc, lạnh giọng nói.

“Đại ca...” Sở Mộng Văn muốn nói gì nhưng lại cái gì cũng không nói ra được. Nàng cực kỳ thích vị U Nhiễm tỷ tỷ kia, nhưng là thánh chỉ đã hạ, căn bản không cách nào sửa đổi.

“Diệp Triền, Kinh Triết, cẩn thận coi chừng đại ca của các con, không thể để cho nó ra phủ. Ngày mai, đè ép nó thành thân.” Câu nói cuối cùng của Sở lão gia đã quyết định vận mệnh ngày mai của Sở Lăng Húc. Hắn trốn không thoát, cũng tránh không được.

Sở Diệp Triền ở Tuyên Lạc thư viện nhận được tin về nhà, gật gật đầu. Mộng Văn nói đại ca có người trong lòng, còn là một vị tiểu thư rất có giáo dưỡng. Bây giờ thánh chỉ đột nhiên tới, chia rẽ một đoạn nhân duyên tốt.

“A.” Hoàn toàn không biết chuyện, Sở Kinh Triết nhìn phụ thân về mặt nghiêm túc, lại nhìn đại ca về mặt không biểu tình, mờ mịt lên tiếng. Thủ công chúa? Không phải là Tiêu Vũ Sát gì đó sao? Bất kể như thế nào, ít nhất thủ công chúa tốt hơn lấy Tiêu Vũ Sát. Chỉ có điều, Tiết tiểu thư là ai?

Sở Lăng Húc đứng yên lặng, một lúc lâu sau xoay người trở về phòng. Sở Diệp Triển và Sở Kinh Triết theo ý bảo của mọi người cũng đi theo.

“Sở Bạch, Tiết tiểu thư là ai?” Đứng ở ngoài cửa phòng của Sở Lăng Húc, Sở Kinh Triết hỏi.

“Tam công tử, ngài cũng đừng hỏi nữa, như vậy chỉ khiến cho chủ tử của chúng ta thương tâm không phải sao?” Sở Bạch về mặt ủ rũ, than thở nói. Tiết tiểu thư rất tốt a, hẳn muốn ăn điểm tâm gì cũng đều có thể tùy tiện gọi. Quan trọng nhất là chủ tử của hắn thích. Ai ngờ đột nhiên nhảy ra một công chúa, quả thật là trời giáng tai họa bất ngờ.

“Xem ra, ta dường như đã bỏ lỡ một chuyện thú vị. Nói đi, đến tột cùng là tiểu thư nhà nào bắt được tâm của toàn bộ Sở gia ta. Tiêu Vũ Sát tồn ba năm cũng không làm được chuyện này. Vị Tiết tiểu thư này có thể làm cho đại ca định chống lại thành chỉ, thủ đoạn cao đến làm người ta chất lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

“Tiết tiểu thư chính là một vị tiểu thư thường đến Khách Duyệt lâu, rất đẹp rất cao quý. Đã tới trong nhà một lần, lão thái thái, lão gia còn có phu nhân cũng rất thích nàng. Tứ tiểu thư cũng cùng Tiết tiểu thư ở chung rất vui.” Tiết tiểu thư đến tột cùng là tiểu thư nhà nào thì hắn không biết, trong lòng gia là rõ ràng nhất.

“Chỉ một lần đã làm cho người ta thích như vậy?” Sở Diệp Triển đang đứng ở một bên kinh ngạc lên tiếng.

“Tiết tiểu thư người thật sự rất tốt.” Sở Bạch nhìn cửa phòng đóng chặt ở sau lưng, khẳng định nói. Nếu không phải là tốt như vậy, thì chủ tử nhà mình cũng không thích nàng như thế.

“Càng nói ta càng cảm thấy hứng thú, thật sự rất muốn tận mắt thấy bộ mặt thật.” Sở Kinh Triết vuốt cằm thờ dài nói.

Sở Diệp Triển mặc dù không nói gì, nhưng về mặt cũng không sai biệt lắm. Tuy nói cũng chỉ là người đại tẩu không có duyên, nhưng lại thật sự rất muốn gặp mặt một lần.

Ban đêm, Tiết U Nhiễm đang chuẩn bị đi ngủ, chợt thấy Tần Trạch Dật thở hổn hển vọt vào: “U Nhiễm, Thái tử ca ca nhất định phải lấy được cái ghế đó! Nhưng là Thái tử ca ca tuyệt không đồng ý muội gả cho Sở gia!”

Sét đánh từng trận, Tiết U Nhiễm ngu tại chỗ. Nàng... Nàng cũng chỉ là ban ngày có ý kích thích Tần Trạch Dật một chút, không đến nỗi chọc ra tai vạ lớn như vậy chứ?

“U Nhiễm, muội là cố ý chọc giận Thái tử ca ca, có phải hay không? Muội cố ý nói muội muốn gả cho Sở Lăng Húc, thật ra thì muội không muốn gả, có đúng hay không?” Thần Viễn nói U Nhiễm là cam tâm tình nguyện gả. Thần Viễn nói nếu U Nhiễm đã quyết định gả, cũng không cần lại đi trêu chọc U Nhiễm. Thần Viễn nói cũng cùng để U Nhiễm tự do, chuyện Sở gia cùng ngôi vị Hoàng đế không nên dính dáng đến U Nhiễm. Thần Viễn nói... Thần Viễn nói rất nhiều rất nhiều. Nhưng nghe Thần Viễn nói nhiều như vậy, tâm Tần Trạch Dật càng ngày càng phiền muộn, càng ngày càng áp lực.

“Thái tử điện hạ, chuyện này đã thành định cục. Ngày mai là ngày U Nhiễm xuất giá, không chấp nhận được Thái tử điện hạ tùy ý làm bậy.” Tiết U Nhiễm lạnh lùng nhìn Tần Trạch Dật, chán ghét nói. Tình tình âm tình bất định này của Tần Trạch Dật, trở lại một đời cũng vẫn khiến nàng chán ghét như vậy.

Tiết U Nhiễm có lúc sẽ nghĩ, kiếp trước trước nữa nàng nhất định thiếu nợ Tần Trạch Dật rất nhiều rất nhiều. Một đời trước nàng đã trả đủ, đời này nàng tuyệt sẽ không lại một lần nữa mắc cho Tần Trạch Dật lần áp. Không thể phủ nhận, Tần Trạch Dật là một Thái tử tốt, một vị Hoàng đế tốt. Bất kể là Mạc Thần Viễn hay là huynh trưởng đại nhân của mình, bất kể là Triệu Thụy hay là Trịnh Khải, thêm Chu Trình người quanh năm ở bên ngoài, đều là một Thái tử một huynh đệ tốt. Thái tử dễ dàng tha thứ và trọng dụng bọn họ, cho dù là sau khi lên ngôi cũng vẫn chưa từng thay đổi.

Cho dù là Tiết Tâm Lam, một nữ nhi thứ xuất cũng có thể giành được Thái tử điện hạ liếc mắt. Vì sao thân là Quận chúa Tiết Vương phủ chính quy, nàng cũng chỉ có thể bị Tần Trạch Dật vứt bỏ như cái giấy rách? Kiếp trước, sau khi gả vào Sở gia nàng vẫn luôn để tay lên ngực tự hỏi: Tần Trạch Dật đến tột cùng là hận nàng bao nhiêu, mới có thể chà đạp tâm ý của nàng như thế. Cho dù đến bây giờ, nàng cũng vẫn chưa có được đáp án. Chẳng qua là hôm nay nàng không còn chấp nhất cái vấn đề này nữa, có lẽ hai người thật sự là trời sinh tương khắc đi!

“U Nhiễm, ta...” Tần Trạch Dật cũng không biết hắn tại sao lại tới nơi này, chẳng qua là đáy lòng có một thanh âm kêu gào hắn nhất định phải tới. Nếu không, hẳn tương lai nhất định sẽ hối hận.

“Thái tử điện hạ, cục diện hôm nay là một tay ngài tạo thành. U Nhiễm đã chấp nhận, cũng xin Thái tử điện hạ không cần lại thêm phiền toái nữa.” Giọng

nói của Tiết U Nhiễm rất bình tĩnh, nghe không ra hi giận. Giọng nói bình thản, giống như chỉ là đơn thuần giải bày sự thật.

“U Nhiễm, ta có thể hối hận hay không?” Nữ tử trước mặt lạnh nhạt tuyệt nhiên, nàng là thật sự không còn ôm bất kỳ niệm tưởng nào với hắn nữa. Hiểu điểm này, tâm Tần Trạch Dật chợt hung hăng bóp chặt lấy nhau.

Chuyện nam nữ, với hắn mà nói vốn cũng chỉ là trò đùa. Từ nhỏ hắn đã biết người hoàng thất không thể giao phó thật tình. Người nào động tâm, người đó cũng chỉ có thể đi về phía hủy diệt. Hắn vẫn chặt chẽ phong bế trái tim này không để người ngoài xâm nhập.

Hắn có thể tin tưởng một nữ tử, nhưng sẽ không yêu bất kỳ nữ tử nào. Hắn vẫn cho rằng người có thể sống vai mà đứng với hắn có thể là bất kỳ kẻ nào, duy chỉ có Tiết U Nhiễm là không thể.

Nhưng vào lúc này, trong mờ mịt hỗn loạn, thanh âm thúc giục hắn tìm đến U Nhiễm nói cho hắn biết: Thật ra thì, hắn hi vọng người này có thể là Tiết U Nhiễm.

Chán ghét nàng, chỉ là bởi vì nàng càng ngày càng không phải là U Nhiễm trong lòng hắn. Tiểu oa nhi phản nộ khả ái lúc mới gặp, tiểu oa nhi hắn từng thật lòng thích luôn quấn lấy hắn không ngừng kêu “Thái tử ca ca”. Khi hắn dương dương đắc ý ôm U Nhiễm vào trong lòng nhìn Kỳ Văn không còn kẻ sách xoay người rời đi, cảm giác thỏa mãn ở trong lòng là không cách nào sao lãng. Nhưng là sau lại, U Nhiễm thay đổi, không còn là U Nhiễm trong lòng hắn nữa. Điều ngoa, tùy hứng, phách lối, ương ngạnh, ý thể ức hiếp người, tự cho mình là tài giỏi... Rất nhiều thay đổi để cho hắn và nàng càng lúc càng xa, cũng làm cho trái tim hắn từ từ bị kín bụi bặm...

Nếu như Thần Viễn không ở trước mặt hắn cảm giận bất bình vì U Nhiễm, nếu như Thần Viễn chưa từng yêu cầu hắn để U Nhiễm tự do, nếu như Thần Viễn không quảng sạch quan hệ giữa hắn và U Nhiễm... Thanh âm dưới đáy lòng cũng sẽ không kêu gào, hắn cũng vẫn sẽ tiếp tục chìm ở trong hỗn độn không thấy rõ sự thật. Hắn tình nguyện tự cho là đúng cho rằng U Nhiễm ôm tình ý với hắn bị buộc gả cho Sở gia, hắn tình nguyện tự cho là đúng cho rằng U Nhiễm làm như vậy chỉ vì hắn...

Khi hiện thực khốc liệt mở ra ở trước mắt của hắn, hắn không thể không đối mặt...

“Không thể! Trừ phi Thái tử điện hạ muốn buông tha cho cái vị trí kia.” Thánh chỉ đã hạ, tuyệt đối không có thể sửa đổi. Tần Trạch Dật không thể nào không biết điểm này, lúc này hồ ngôn loạn ngữ cũng chỉ do nhất thời mà thôi!

Tần Trạch Dật im lặng, lặng lẽ rời đi. Thôi thôi, tự làm tự chịu mà thôi.

Sở Diệp Triển và Sở Kinh Triết ở bên ngoài phòng của Sở Lăng Húc canh giữ một đêm, mà ngọn đèn trong phòng Sở Lăng Húc cũng là cả đêm không hề tắt đi. Sở Bạch giao phó toàn bộ chuyện của chủ tử nhà mình cùng Tiết tiểu thư, chuyện của chủ tử nhà mình cùng Tiêu Vũ Sát.

Sở Diệp Triển và Sở Kinh Triết nghe xong thần thức không dứt. Đại ca sợ là thật sự động tâm. Vậy công chúa gả cho là chuyện gì xảy ra.

Ngày hôm sau sáng sớm, cửa phòng mở ra, Sở Lăng Húc vẻ mặt lạnh lùng bước ra ngoài.

“Đại ca.”

“Chừ tử.” Mấy người ngoài cửa vội vàng nghênh đón.

Sở Lăng Húc không mở miệng, đi thẳng về phía phòng khách. Nếu chuyện thành thân đã thành định cục, nếu như hy sinh một mình hắn là có thể bảo toàn cả Sở gia, hắn nhất định lấy công chúa. Trong lòng biết U U chắc chắn hận hắn, hắn cũng sẽ không hối hận. U U sẽ không thích một Sở Lăng Húc vì hạnh phúc của mình mà bỏ qua người nhà. Chính hắn cũng không cách nào tiếp nhận mình trở thành một Sở Lăng Húc bất hiếu như vậy. Hắn và U U, chỉ có thể đi tới bước này.

“Húc tiểu tử, Tuyên quốc chúng ta cũng không phải là không có tiền lệ Phò mã thú thiếp thất. Nếu cháu thật sự thích Tiết tiểu thư, đợi sau khi công chúa đã quá môn, chúng ta sẽ nói với công chúa, nãi nãi sẽ tự mình đến Tiết gia giúp cháu cầu thân.” Thấy trên mặt cháu trai không còn nụ cười nữa, Sở nãi nãi đau lòng không dứt, dù đánh bạc cái mặt già đi cầu thân giúp Sở Lăng Húc cũng không tiếc.

“Đúng vậy đó, Húc nhi. Con cùng nương nói, Tiết tiểu thư là tiểu thư nhà nào, chúng ta chuẩn bị nhiều lễ...” Sở phu nhân đi theo gật đầu. Bức bách nhi tử mình thành thân, bà người làm mẫu thân này cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

“Không cần.” Đừng nói U U là Quận chúa không thể nào làm thiếp. Mà cho dù là U U nguyện ý, hắn cũng sẽ không lấy. Muốn U U và nữ tử khác cùng chung một chồng, hắn không làm được.

“Nhưng là, U Nhiễm tỷ tỷ...” Sở Mộng Văn nóng nảy. U Nhiễm tỷ tỷ tốt như vậy, vì sao đại ca lại không muốn nãi nãi cùng mẹ đi cầu thân đây?

“Công chúa, ta thú. U... Tiết tiểu thư, mọi người quên đi!” Giọng Sở Lăng Húc trầm thấp mà khàn khàn. Hắn thậm chí ngay cả hai chữ “U U” cũng không kêu được nữa. Tiết tiểu thư, từ nay về sau hắn chỉ xưng gọi nàng là Tiết tiểu thư.

Những người khác của Sở gia mặt lộ vẻ khó xử. Người nhìn ta, ta nhìn người, đều không biết làm sao. Vốn nghĩ thú công chúa là phúc khí của Sở gia, bây giờ nhìn lại cũng không phải là như thế. Nếu là Sở Lăng Húc không thích, thú được công chúa trở về thì có ích lợi gì? Kháng chỉ... Trong đầu mọi người cùng lúc hiện lên một cái ý niệm như vậy.

“Sở Bạch, đưa hi phục đến phòng ta.” Sở Lăng Húc nói xong liền xoay người rời đi.

“Cái đó... Kháng chỉ có phải thật sự sẽ bị chu di cửu tộc hay không?” Sở Mộng Văn cẩn thận nhìn sắc mặt của mọi người, nhỏ giọng nói.

“Mộng Văn, câm miệng.” Sở Kinh Triết tức giận trợn mắt nhìn Sở Mộng Văn một cái, cả giận nói. Nãi nãi, phụ thân, mẫu thân vẫn còn ở, sao có thể có loại suy nghĩ đại nghịch bất đạo này?

“Thú thôi! Nãi nãi già rồi, chết không có gì đáng tiếc. Nhưng là Sở gia không thể tuyệt hậu. Mấy người các cháu vẫn còn nhỏ, không thể mất tính mạng một cách vô ích.” Sở nãi nãi trong lòng thâm than: chỉ có thể ủy khuất Húc tiêu tử.

“Nương, ngài nói cái gì vậy? Chúng ta là người Sở gia, một cũng không thể thiếu. Thú liên thú thôi! Chúng ta cẩn thận hầu hạ công chúa, chỉ mong nàng có thể tri kỷ với Húc nhi chút.” Sở phu nhân bắt đầu tính toán nên xử lý quan hệ mẹ chồng nàng dâu thế nào.

Bất kể trong lòng người Sở gia có bao nhiêu không tình nguyện, nên thú vẫn nhất định phải thú. Thu lại không tình nguyện trong lòng, treo lên nụ cười vui sướng: Sở gia đương gia Sở Lăng Húc thành thân rồi!

Khoảnh khắc bước ra khỏi thềm cửa Tiết Vương phủ, Tiết U Nhiễm đội mũ phượng đeo khăn choàng nằm ở trên lưng Tiết Kỳ Văn khóc: “Có ca ca như huynh, thật tốt!”

“Có muối muối như muối, ca ca còn cần cố gắng thêm một chút mới được. Cục diện rồi rắm một cái lại một cái, ca ca rất khổ cực đấy biết không? Cũng may sau này có người tiếp tay, Sở đương gia thâm rồi!” Trên lưng truyền đến cảm giác ẩm ướt, tâm Tiết Kỳ Văn chua xót, mở miệng cười trừ nói. Sau ngày hôm nay, muối muối chính là người nhà khác. Dù không bỏ được cũng nhất định phải chịu, đây là phu quân mà U Nhiễm tự mình chọn. Chỉ cần U Nhiễm hạnh phúc, gả cho ai hán cũng ủng hộ.

“Ca, dù Sở ngốc tử dọn dẹp cục diện rồi rắm ta gây ra cũng sẽ không kêu khổ.” Nghe được lời của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm bất mãn oán giận nói.

“Ta là ca ca muối, hán là phu quân của muối, có thể so sánh sao? Nếu như hán dám kêu khổ, muối liền lập tức trở về nhà. Ca ca nuôi muối.” Đầu tiên là giải thích, sau là dận dò. Tiết Kỳ Văn công Tiết U Nhiễm từng bước từng bước đi về phía kiệu hoa.

“Ta mới không cần huynh nuôi ta, ta muốn Trường công chúa nuôi ta. Ta cũng đã xuất giá, Trường công chúa khi nào mới có thể trở thành đại tẩu của ta đây?” Biết nàng có thể gả, không thể không có công của Tần Thiên Ngọc. Tiết U Nhiễm cảm kích Tần Thiên Ngọc, dù không nói nhưng lại luôn ghi tạc trong lòng.

“Nàng... Rồi hãy nói!” Tiết Kỳ Văn ngừng bước, ngay sau đó lại tiếp tục đi. Trường công chúa thân phận quá tôn quý, Hoàng thượng hiện tại lại thương yêu nàng như trân bảo, chuyện xuất giá sợ là sẽ phải chậm càng thêm chậm.

“Ca, nhớ ta đã nói với huynh, hòa thân...” Đến đây là dừng, Tiết U Nhiễm không có tiếp tục nói hết.

“Ừ.” Tiết Kỳ Văn nhẹ đáp một tiếng rồi không nói lời nào nữa.

Một lát sau, Tiết U Nhiễm bị đưa lên kiệu hoa, lại một lần nữa gả vào Sở gia.

Sở Lăng Húc mặc hi bào đỏ thẫm, trên khuôn mặt là vẻ mặt lạnh lùng người là chứ gần. Khoảnh khắc bốn chữ ‘kết thúc buổi lễ’ vang lên, Sở Lăng Húc trong mắt nồng đậm đau thương để cho người Sở gia thiếu chút nữa rơi lệ. Hán đứng là vẫn còn không muốn thú công chúa. Từ đó về sau, hán và U U chỉ xích thiên nhai*, không còn liên quan nữa...

(*) Chỉ xích thiên nhai: gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách biệt.

Trong lòng sầu khổ, mượn rượu giải sầu. Sở Lăng Húc ánh mắt mông lung, bước chân lao đảo bị đỡ vào tân phòng. Hán thành thân, hán thế nhưng thành thân, hán rốt cuộc thành thân...

Sở Diệp Triền và Sở Kinh Triết cũng không có ý định nháo động phòng, đuổi đám người đi theo sau lưng xong liền xoay người rời đi. Lúc ra đến cửa, hai người bốn con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Sở Lăng Húc ngồi tê liệt trên ghế. Đại ca, huynh ngàn vạn lần đừng chọc ra cái đường rẽ gì. Công chúa không thể so với nữ tử bình thường, vạn nhất đắc tội, hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Bên trong hi phòng, hai vị ma ma nhìn tân lang đang say rượu, lại nhìn tân nương đang ngồi yên trên giường, thức thoir ra ngoài đóng cửa lại, lưu lại một đôi tân nhân ở chung một phòng. Vương phi giao phó, Tiểu Quận chúa, không, hiện tại nên gọi là Công chúa, chuyện giữa Công chúa và Phò mã người bên cạnh không được nhúng tay. Thủ đoạn của Công chúa các nàng đã sớm nghe như sấm bên tai, không muốn ăn một thì phải nghe lệnh làm việc.

Cho dù là nha đầu thiếp thân của công chúa là Tư Nguyệt cũng phải ở bên ngoài hi phòng. Nghe nói là cấp cho Phò mã một kinh hi (kinh ngạc+vui mừng). Có phải kinh hi hay không thì hai vị ma ma không biết, nhưng đau thương trong mắt tân lang hai người lại thấy nhất thanh nhị sở (thấy rõ ràng). Chuyện thương khó trị, công chúa muốn nắm giữ Phò mã trong tay, một chữ: khó khăn...

“Tề Phong, làm sao bây giờ? Ta muốn đi xem một chút.” Tư Nguyệt lo lắng không dứt, trông mong nhìn về phía Tề Phong. Quận chúa nói Sở đương gia mấy ngày nay không đến Tiết Vương phủ nhất định là đau đớn hạ nhãn tâm, quyết ý thú vị Ninh An công chúa chưa từng gặp mặt. Nụ cười trên mặt lúc Quận chúa nói lời này làm Tư Nguyệt run sợ. Sáng nay trước khi ra phủ, Quận chúa còn đặc biệt giao phó nàng phải giữ vững tinh thần, không được xuất hiện. Nay... Đây rốt cuộc là muốn như thế nào đây?

“Không cần.” Tề Phong không chớp mắt nhìn Tư Nguyệt, mở miệng nói.

“Cái gì mà không cần chứ? Vạn nhất gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ? Quận chúa hồ nháo như vậy, không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn. Sở đương gia ngày thường nhìn ôn hòa, nhưng cũng sẽ không mặc cho người nháo nặn. Cần tuân thánh chỉ thú Công chúa, nếu không có lựa chọn nào khác, sập cửa đi hay là căn bản không vào tân phòng, làm sao bây giờ? Nếu là hần cố ý muốn thú Công chúa, tính khí của Quận chúa người cũng biết, chắc chắn sẽ huyền não cho Sở gia gà chó không yên.” Tư Nguyệt không giống Tề Phong vân đạm phong khinh như vậy, quá nhiều chuyện cần lo lắng nàng quả thật là đứng ngồi không yên. Đêm động phòng hoa chúc, Quận chúa tuyệt đối không thể một mình trông phòng. Sở đương gia, chỉ có thể dựa vào ngài, chỉ mong ngài có thể thay đổi cần khôn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Bên trong tân phòng, tân nương ngồi yên lặng, không nói một lời. Tân lang dựa vào trên ghế dựa, ánh mắt trấn tĩnh.

“Thật ra thì công chúa cũng không muốn gả đúng không? Sở gia cũng chỉ là một thương gia nho nhỏ, có thể nghênh đón Công chúa điện hạ, đúng là cầu cũng không được.” Giọng Sở Lăng Húc trong trẻo lạnh lùng đồng thời mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

“Phò mã đừng tự coi nhẹ mình. Bồn cung đã gả đến Sở gia, tất nhiên sẽ không có bất kỳ ý coi thường nào.” Giọng nữ dịu dàng dễ nghe từ dưới khăn voan truyền đến, nghe cực kỳ cảm động.

“Nếu như thế, tại hạ xin được cáo lui trước.” Nghe thế, thái độ của Sở Lăng Húc hòa hoãn một chút, nhưng lại vẫn là cung kính lễ độ.

“Phò mã chậm đã. Hôm nay là ngày vui của Bồn cung và Phò mã, Phò mã sao có thể cáo lui? Thánh chỉ đã hạ, Bồn cung chính là nương tử của Phò mã. Mẫu thân nói, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.” Giọng của tân nương mang theo thẹn thùng, mềm mại kéo dài.

Người ngoài nghe sợ là sẽ phải đánh mất tiếng nói, nhưng Sở Lăng Húc nghe vào lại vô cùng chán ghét. Thân là Công chúa, sao lại có thể nói ra những lời như thế? Lễ nghi ở đâu? Rút rè ở đâu? Nghĩ tới đây, giọng Sở Lăng Húc lại càng lạnh thêm, nói: “Công chúa tự mình an giấc là được.”

“Phò mã, Bồn cung là chính thê của chàng, là đương gia chủ mẫu của Sở gia!” Sở Lăng Húc không biết điều như vậy, tân nương hiển nhiên là nổi giận. Đã không có thẹn thùng e lệ lúc trước, mà chuyển thành trên cao nhìn xuống cả vũ lập miệng em.

“Công chúa đã gả vào Sở gia, xin hãy ngồi vững vị trí đương gia chủ mẫu này!” Người dù có tính tình tốt hơn nữa thì lúc nghe thấy giọng điệu như vậy cũng sẽ không nhịn được, huống chi lòng hần đã sớm thuộc về người khác. Không ở lại nữa, Sở Lăng Húc đứng lên chuẩn bị rời đi. Hoảng mệnh không thể trái, hần không thể chôn vùi tính mạng của mọi người trong Sở gia, nhưng hần cũng sẽ không mặc cho điều này định đoạt. Bất kể là vị công chúa này xuất phát từ mục đích nào mà gả cho hần, nhưng thứ duy nhất hần có thể cho nàng chỉ là vị trí đương gia chủ mẫu. Về phần những cái khác, đều đã sớm bị một nữ tử khác lấy đi. Trong lòng Sở Lăng Húc thầm hổ thẹn với vị Ninh An công chúa này, nhưng không vẫn nhanh chóng bước về phía cửa.

“Chờ một chút! Phu quân không giúp thiếp thân vén khăn voan xuống sao?” Nghe được giọng nói lạnh như băng chưa bao giờ có của Sở Lăng Húc, tim Tiết U Nhiễm bỗng chậm nhịp. Ba năm làm quý hôn, nghe được đủ loại thanh âm, nhằm chán nên nàng đã học khẩu ngữ. Kiếp trước hần ở đây trong đêm động phòng hoa chúc này, dịu dàng nói với nàng: “Nương tử đã gả vào Sở gia, vì phu nhất định lấy tâm tương đãi, sẽ không thất hứa!” Giọng nói ôn hòa mà kiên định, mà lúc ấy lòng nàng chỉ có mỗi Tân Trạch Dật nên cũng không hề thấy cảm động. Nương tử, bởi vì nàng là nương tử của hần, cho nên hần nhất định sẽ lấy tâm tương đãi phải không? Nếu như nương tử của hần là nữ tử khác, hần có phải cũng sẽ đối đãi như vậy với nàng hay không? Hay là, chỉ bởi vì nàng là Quận chúa thân phận cao quý?

Như vậy, hôm nay nàng là Công chúa cao quý, Sở Lăng Húc lại sẽ phản ứng như thế nào? Tiết U Nhiễm nhất định phải lấy được đáp án này. Vì vậy nàng ra lệnh không cho phép Tư Nguyệt xuất hiện, hơn nữa lại cẩn thận dùng giọng nói khác tới thử dò hần.

Chẳng qua là, nghe giọng nói càng lúc càng lạnh của hần, Tiết U Nhiễm có chút chột dạ. Nàng không dám đoán lúc Sở Ngốc tử biết người dưới khăn voan là nàng thì sẽ phản ứng như thế nào.

“Phu quân, nếu chàng thật lòng không muốn đổi mặt thiếp thân, thiếp thân cũng không thể nói gì hơn. Nhưng là rượu hợp cần ở trên bàn, phu quân nhất định phải uống. Đây là việc phu quân phải làm” Tuy nói là nàng không đúng, không nên mưu toan thử dò xét hần.

Nhưng sao hần có thể đối xử với nàng như vậy? Tự vén khăn voan xuống? Hần là phu quân của nàng, nhưng lại bảo nàng tự vén khăn voan của tân nương xuống? Nhớ lại kiếp trước hần dịu dàng che chở, trong lòng Tiết U Nhiễm tức giận không dứt. Sở Ngốc tử, vậy mà chàng lại dám nói chuyện như vậy với ta? Đề xuống lừa gạt muốn bộc phát, Tiết U Nhiễm uất ức nhượng bộ, giọng điệu cuối cùng là lưu lại bước chân của Sở Lăng Húc.

Sở Lăng Húc quét mắt nhìn ly rượu trên bàn, không nói hai lời đi tới uống một hơi cạn sạch. Để ly rượu xuống, cũng không quay đầu lại mà xoay người rời đi. Thế nhưng, tay Sở Lăng Húc còn chưa chạm đến cửa tân phòng, thân thể liền vô lực tựa vào trên cửa, đầu óc cũng bắt đầu choáng váng.

“Phu quân, chàng có khỏe không?” Nghe được động tĩnh truyền đến từ cửa, giọng nói của tân nương mang theo một chút lo lắng.

“Rượu... Người thả gì vào trong rượu?” Nhìn nữ tử ngồi trên giường, lại nhìn ly rượu trên bàn. Trong lòng Sở Lăng Húc hiểu rõ, hung tợn nhìn chăm chăm tân nương mặc giả y. Lấy nội lực của hắn, có uống nhiều rượu hơn nữa cũng sẽ không say. Chỉ có một khả năng, đó chính là ly rượu hợp cần kia có vấn đề.

“Xuân được thôi!” Tân nương thần nhiên, nói như không có chuyện gì xảy ra.

“Người... Vô si!” Sở Lăng Húc cắn răng nghiêng lợi, giận dữ mắng. Đối với công chúa vừa mới lấy vào cửa này, trong lòng của hắn không còn bất kỳ áy náy nào. Có thể làm ra chuyện hạ lưu như vậy, sao có thể mơ tưởng hắn sẽ đối với nàng cung mà kính đây?

“Sở ngốc tử, chàng dám mắng thiếp vô si?” Giọng nói điều ngoa quen thuộc vang lên, tân nương từ trên giường tức giận hô. Nàng thừa nhận nàng thử dò xét hắn là nàng không đúng, nhưng hắn sao có thể mắng nàng vô si chứ? Xuân được cũng phải phải là nàng hạ, hắn mắng nàng cái gì?

Giọng nói này? Sở Lăng Húc không dám tin nhìn tân nương từ trên giường. Làm sao có thể? Chẳng lẽ? Chẳng lẽ? Sở Lăng Húc hoàn toàn ngây ngốc. Đây rốt cuộc là vui mừng ngoài ý muốn? Hay là kinh sợ phiền não đây? Còn có xuân được này, U U rốt cuộc là đang đùa cái gì?

Cố gắng ổn định tâm trạng đang kích động, Sở Lăng Húc đi về phía tân nương từ trên giường bằng tốc độ nhanh nhất. Đưa ra cánh tay đang khẽ run, nhẹ nhàng vén lên khăn voan màu đỏ mà lúc trước thể không nguyện vén xuống. Đập vào mắt quả thật là khuôn mặt xinh đẹp làm hắn mong nhớ ngày đêm.

“U U? Tại sao là nàng?” Sở Lăng Húc nghi hoặc nhìn Tiết U Nhiễm. Nếu là U U, vậy vừa rồi là vì sao? Thử dò xét? Sở Lăng Húc cười khổ không thôi. U U không tín nhiệm hắn như vậy sao? Cho dù là công chúa, cũng không phải là người trong lòng hắn nhớ nhung, hắn sao có thể lấy tâm tương đãi đây?

“Vốn chính là thiếp. Bồn cung gả cho chàng, là phúc khí của Sở gia chàng. Ngốc tử như chàng lại dám ghét bỏ Bồn cung, không muốn vén khăn voan xuống.” Gương mặt xinh đẹp của Tiết U Nhiễm nhăn nhó, tức giận nhìn chăm chăm Sở Lăng Húc. Cho dù là nàng có lỗi, nàng cũng không thừa nhận. Nói không chừng Sở ngốc tử chỉ thích làm Phò mã, không muốn làm Quận mã đấy?

“U U, nàng biết rõ ý ta không phải là như vậy. Ta không biết là nàng.” Cười khổ nhìn Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc còn chưa kịp tức giận đã phải bắt đầu đi giải thích.

“Hừ! Lời giải thích này Bồn cung không chấp nhận. Mới vừa rồi là ai nói lời lạnh nhạt với Bồn cung? Mới vừa rồi là ai bảo Bồn cung tự vén khăn voan xuống? Nếu không tình nguyện lấy Bồn cung như vậy, Bồn cung đi là được. Huynh trưởng của Bồn cung nói, chỉ cần Bồn cung nguyện ý, Bồn cung có thể về nhà bất cứ lúc nào.” Tiết U Nhiễm giận dữ đứng lên, đi về phía cửa phòng đang đóng chặt. Chàng cho rằng chỉ có chàng biết đi thôi sao? Ta cũng sẽ.

“U U, đừng náo loạn.” Vươn tay kéo cánh tay của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc dịu dàng trấn an nói. Rõ ràng người làm sai chuyện chính là nàng, sao người cúi đầu ngược lại thành hắn? Chống lại Tiết U Nhiễm, dù Sở Lăng Húc có nhiều lửa giận hơn đi chăng nữa cũng không phát ra được, chỉ có thể cam tâm tình nguyện nhận tội.

“Bồn cung là người vô si, náo thì như thế nào?” Tiết U Nhiễm ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể nói lý.

“U U, ta sai lầm rồi.” Ôm lấy Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc thành tâm nhận sai. Bất kể như thế nào, hắn cũng không nên mắng nàng vô si. Mặc dù, hắn cũng không biết nữ tử kia là nàng.

“Mới không tha thứ cho chàng!” Tiết U Nhiễm giùng giàng muốn rời khỏi vòng ôm của Sở Lăng Húc.

Thân thể Sở Lăng Húc vốn đang nhũn ra. Bị Tiết U Nhiễm giãy dụa như vậy, thân thể liền bắt đầu dần dần nóng lên. Sở Lăng Húc vội vàng buông thân thể mềm mại trong ngực ra, chống tay lên cái bàn bên cạnh rồi ngồi xuống.

Đột nhiên bị Sở Lăng Húc buông ra, Tiết U Nhiễm sửng sốt. Sở ngốc tử lại không dụ dỗ nàng? Ngay sau đó thấy gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Húc đỏ bừng, nhất thời hiểu rõ tất cả. Cười xấu xa tiến tới gần nói: “Phu quân có phải là không thoải mái hay không? Thiếp thân đỡ chàng lên giường nghỉ ngơi.”

“U U, nàng không nên qua đây.” Biết rõ là xuân được thì sao có thể tự tiện đến gần U U đây?

“Tại sao không thể đi qua?” Tiết U Nhiễm vẻ mặt vô tội, tiếp tục đi về phía Sở Lăng Húc.

Thấy U U đã đi tới, Sở Lăng Húc vội vàng đứng lên muốn né tránh. Hắn bây giờ chỉ muốn cách U U xa xa.

“Sở Lăng Húc, chàng đứng lại đó cho thiếp!” Mắt thấy Sở Lăng Húc nhấc chân muốn đi, Tiết U Nhiễm quát lạnh một tiếng.

“U U, tối nay ta ngủ thư phòng.” Được tính đã bắt đầu phát tác, Sở Lăng Húc cố sức nhịn xuống, trấn định nói.

“Không cho phép! Thiếp mới không cần độc thủ khuê phòng*!” Tiết U Nhiễm bước nhanh đi tới bên cạnh Sở Lăng Húc, mặt dày mày dạn nói.

(*) Độc thủ khuê phòng: Một mình canh giữ khuê phòng.

“U U, ta...” Lúc trước không biết tân nương tử là U U, Sở Lăng Húc có thể lãnh tâm tương đãi. Nhưng lúc này tân nương tử biến thành U U, Sở Lăng Húc lại bắt đầu luống cuống.

“Thiếp biết. Xuân được thôi! Lúc ma ma bỏ thuốc, thiếp thấy được.” Tiết U Nhiễm về mặt lơ đãng nói.

“Vậy sao nàng không nói cho ta? Còn để cho ta...” Sở Lăng Húc kêu lên lên tiếng. Biết rõ có vấn đề, vò sao còn muốn hấn uống chứ?

“Thiếp mới không cần nói cho chàng biết. Chàng ước gì được lập tức rời đi.” Tiết U Nhiễm bữu môi, ủy khuất nhìn chằm chằm Sở Lăng Húc.

“U U, này hoàn toàn khác nhau. Ta không biết là nàng, cho nên mới chuẩn bị rời đi.” Nhìn bộ dáng ủy khuất của U U, Sở Lăng Húc dần lòng giải thích. Hấn lúc này đã hoàn toàn quên thật ra thì hấn mới là người bị hại, lại cũng quên người nên khởi binh vấn tội thật ra phải là hấn mới đúng.

“Mặc kệ. Sở ngốc tử, thiếp tức giận.” Tiết U Nhiễm vừa nói vừa kéo đai lưng, còi trường bảo trên người Sở Lăng Húc xuống.

“U U, dừng tay.” Sở Lăng Húc kinh hãi, vội vàng lên tiếng ngăn lại hành động của U U. Hấn hoàn toàn không dám động vào nàng, chỉ có thể tránh trái tránh phải.

“Không thể còi chàng?” Dừng lại động tác, Tiết U Nhiễm ánh mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Sở Lăng Húc.

“Phải, bây giờ nàng lên giường an giấc, ta đến thư phòng ngủ. Có chuyện gì ngày mai hãy nói.” Sở Lăng Húc thân thể cứng ngắc, nhanh chóng nói.

“A, được.” Ngoài miệng thì trả lời như vậy, nhưng hai tay Tiết U Nhiễm lại bắt đầu tháo mũ phượng trên đầu xuống. Sau đó, tự còi xiêm áo ra. Ngay trước mặt Sở Lăng Húc, chậm rãi còi giá y trên người xuống.

“U U!” Sở Lăng Húc thật sự nổi giận, kéo Tiết U Nhiễm, gầm nhẹ nói. Cũng đến lúc này, sao nàng còn hồ nháo như vậy?

“Chàng mắng ta!” Tiết U Nhiễm nước mắt rom rớm, muốn tràn mi mà ra. Ngày vui, đêm động phòng hoa chúc, hấn không chủ động, còn không cho phép nàng chủ động nữa sao?

Tiết U Nhiễm, ta nhận tội! Sở Lăng Húc thảm than một hơi, mềm giọng nói: “U U ngoan, ta không mắng nàng. Chẳng qua là hôm nay không thích hợp để hai ta ở chung một phòng.”

“Ta không đụng vào chàng cũng không được sao? Bất kể như thế nào, chàng cũng phải ngủ ở đây. Không cho phép rời đi!” Trong mắt lóe lên giận hoạt, Tiết U Nhiễm thương lượng với Sở Lăng Húc.

“Nhưng là...” Thân trúng xuân dược không nghiêm trọng lắm, vấn đề là nữ tử bên trong phòng này là U U, là người mà hấn yêu. Hấn sợ tự chủ của hấn hoàn toàn không chống cự nổi U U cố ý thậm chí là vô ý hấp dẫn. Hấn yêu U U, nhưng lại không muốn viên phòng với U U trong tình huống này. Hấn không muốn sau này nàng nhớ tới đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, sẽ cảm thấy hấn cùng nàng viên phòng chỉ là bởi vì xuân dược.

“Chẳng lẽ chàng muốn ta bị người khác nói đêm động phòng hoa chúc bị phu quân chán ghét mà vứt bỏ sao? Chẳng lẽ chàng không biết vì sao ma ma lại bỏ thuốc chàng ư?” Biện pháp để thuyết phục Sở Lăng Húc có rất nhiều, nhưng Tiết U Nhiễm lại chọn đường tắt trực tiếp và thành công nhất.

Sở Lăng Húc yên lặng không nói. U U nói không sai. Nếu tối nay hấn rời khỏi phòng này, U U làm sao làm được đương gia chủ mẫu? Người nhà không hiểu, bọn hạ nhân rảnh rỗi nói nhảm, cũng sẽ làm tổn thương đến U U. Nhưng là thật sự phải cùng U U ở chung một phòng, hấn lại lo lắng hấn sẽ không kiềm chế được.

Thấy Sở Lăng Húc không nói thêm gì nữa, Tiết U Nhiễm ăn vạ nói: “Nếu như chàng thật sự dám đối xử với thiếp như vậy, thiếp sẽ khóc cho chàng xem!”

Sở Lăng Húc không nói gì, chỉ đành phải nghe theo ý của Tiết U Nhiễm đi tới mép giường. Hấn tự chủ, chỉ cần mạnh mẽ nhịn xuống, mới có thể sống sót qua một đêm này.

Thấy Sở Lăng Húc rút cuộc thỏa hiệp, Tiết U Nhiễm thở dài một hơi nhẹ nhõm. Thuận tay cầm lấy ly rượu bên cạnh lên uống, đợi đến lúc Sở Lăng Húc muốn ngăn cản cũng đã muộn rồi.

Tiết U Nhiễm không thể so với Sở Lăng Húc, không có nội lực để chống lại dược tính của xuân dược. Rượu vừa mới xuống bụng, thân thể Tiết U Nhiễm đã bắt đầu nóng lên.

Sở Lăng Húc ngây người tại chỗ. Xem ra một đêm này nhất định là một đêm không yên bình.

Sắc mặt Tiết U Nhiễm đỏ ửng, bước chân lảo đảo đi tới, trực tiếp té nhào vào trên người Sở Lăng Húc, nằm dưới thân Sở Lăng Húc.

“U U, nàng ngoan. Ta giúp nàng bức xuân dược ra ngoài.” Sở Lăng Húc thủ thương lượng cùng Tiết U Nhiễm. Nếu như bức ra ngoài, U U chắc chắn không sao. Nhưng là hấn, nội lực dẫn phát xuân dược chạy khắp toàn thân, sợ là không thể chịu tục chịu đựng thêm được nữa. Phương pháp phải làm là lặng lẽ rời đi.

“Sở ngốc tử, có phải là chàng rất ghét ta không?” Nằm ở trên ngực Sở Lăng Húc, bàn tay của Tiết U Nhiễm mò về phía khuôn mặt tuần tú.

“nói linh tinh cái gì vậy? Làm sao sẽ?” Mặc cho hai tay của U U di động trên mặt hấn, đưa tới từng đợt yếu mềm, Sở Lăng Húc thủ đẩy thân thể mềm mại ra.

“Chàng chính là ghét ta. Nếu chàng không ghét ta, thì sao chàng lại đẩy ta ra?” Nước mắt của Tiết U Nhiễm không hề báo trước chảy ra. Nàng làm mặt dày cùng hấn ăn vạ, hấn lại luôn trốn tránh nàng. Nàng cũng đã đập tôn nghiêm xuống dưới đất, hấn lại vẫn cứ kháng cự.

“U U, nàng đừng khóc mà! Điều là lỗi của ta có được không? Ta không ghét nàng. Lúc trước quả thật không biết tân nương là nàng, cho nên mới có thái độ không tốt. hiện tại là bởi vì nàng trúng xuân dược, như vậy là không công bằng với nàng. Ta muốn thật tốt quý trọng nàng, nàng hiểu không?” nói xong câu nói sau cùng, sắc mặt của Sở Lăng Húc nóng đến chính hấn cũng không dám tưởng tượng. Cũng may là có xuân dược che, chỉ cho là phản ứng tự nhiên của thân thể. Có mấy lời, trong ngày thường Sở Lăng Húc tuyệt đối không thể nào nói ra khỏi miệng. Nhưng là U U khóc, hấn không thể không nói thật.

“không hiểu, không hiểu! Chàng có biết ta phải tốn bao nhiêu tâm tư mới có thể xin được thánh chỉ gả đến Sở gia hay không? Tân Trạch Dật là hôn đản, Mạc Thân Viên là phiên toái. Ta vừa trốn vừa tránh, lo lắng hãi hùng gả cho chàng. Chàng không cần ta? Vậy mà chàng lại không cần ta?” Dược tính bộc phát, suy nghĩ của Tiết U Nhiễm đã sớm bay tới phương nào. Vào lúc này, uất ức cùng oán hận chất chứa đã lâu hoàn toàn bộc phát.

“Cần, ta cần. Trong lòng Sở Lăng Húc chỉ có một Tiết U Nhiễm, sao lại không cần nàng được chứ?” không phải là không biết mấy ngày nay U U đau khổ, Sở Lăng Húc dùng toàn bộ thể xác và tinh thần dụ dỗ U U.

“Có cần không? Cần thì giúp ta cởi quần áo!” Tiết U Nhiễm nhìn thẳng vào mắt Sở Lăng Húc, ngang ngược ra lệnh.

Sở Lăng Húc thiếu chút nữa thì sặc nước miếng. Cởi... cởi quần áo... U U đây là khảo nghiệm tính nhẫn nại của hấn sao? đang định từ chối, nhưng thấy U U lại có dấu hiệu chân bị khóa. Sở Lăng Húc vội vàng đồng ý... Cởi... y phục... của U U.

Dường như là rất bất mãn vì động tác của Sở Lăng Húc quá chậm, Tiết U Nhiễm chống tay ngồi dậy, tự mình ra tay.

Sở Lăng Húc muốn rời tầm mắt, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn không nghe theo sai khiến của hấn. không chớp mắt nhìn y phục trên người U U bị đôi tay ngọc thon dài cởi ra, quăng đi... Da thịt trắng nõn dần dần lộ ra trước mắt hấn, khi lấy lại được tinh thần hấn vội vàng bắt lấy tay U U, nói: “Ngoan, đã cởi xong. Chúng ta đi ngủ có được hay không?”

“Chàng còn chưa cởi.” Tiết U Nhiễm vừa nói vừa tránh thoát khỏi tay Sở Lăng Húc, bắt đầu cởi y phục trên người Sở Lăng Húc ra. Bất đắc dĩ là Sở Lăng Húc không phối hợp nên căn bản là không cởi được. Cởi mấy lần, thấy y phục vẫn còn ở trên người Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm lại bất mãn nói: “Sở ngốc tử, chàng ghét thiếp...”

“không có, ta thích nàng. Ta thật sự không ghét nàng. Cởi, ta tự mình cởi, có được hay không?” Biết ý thức của U U đã hoàn toàn bị xuân dược thao túng, Sở Lăng Húc than thở tự mình cởi y phục trên người ra, cho đến khi chỉ còn dư lại áo lót cùng quần dài.

Tiết U Nhiễm rút cuộc hài lòng, tiến tới hôn lên môi Sở Lăng Húc. Lần đầu tiên hôn lên môi nên Tiết U Nhiễm cũng không có kinh nghiệm. Đơn giản chỉ là lấy môi mình dán vào môi Sở Lăng Húc, sau một lúc lâu chợt nhớ tới lời ma ma dạy, nhẹ nhàng cọ xát, từ từ gặm cắn. Tiết U Nhiễm không có bài bản gì, cắn loạn một hồi.

Bị cái hôn trúc trắc của Tiết U Nhiễm kích thích, một tay Sở Lăng Húc vòng qua eo của U U, một tay khác thì ôm đầu U U, bắt đầu đáp lại. Tiết U Nhiễm giãy giụa gặp phải Sở Lăng Húc thể như chẻ tre, rất nhanh đã bại trận. Vô ý thức liếm liếm môi, mặc cho cái lưỡi linh hoạt của Sở Lăng Húc thăm dò, quần, dây dợ.

Sở Lăng Húc giữ mình trong sạch, cũng không có kinh nghiệm thực chiến. Chẳng qua thân là đương gia Sở gia, nên cũng có không ít xã giao. Có một số việc chưa chạm qua không có nghĩa là hấn không biết. Chỉ nghe nói, cộng với sự thông minh tài trí nên hấn cũng có thể thông hiểu một phần. Trong ngực ôm nữ tử yêu mến, thuận theo bản năng đoạt lấy hoàn toàn xuất phát từ bản tính của hấn.

Tiết U Nhiễm đã hoàn toàn mất đi phản kháng, cả người mềm nhũn tê liệt ngã vào trên người Sở Lăng Húc. Trong cơ thể lửa tình thiêu đốt, hai cánh tay nhỏ bé dơ vào trong áo lót của Sở Lăng Húc, tùy ý sờ soạng ở trên da thịt bóng loáng. Bắt được hai hạt đậu đỏ, chỉ là đùa mà thôi, không ngờ lại khiến Sở Lăng Húc thở càng gấp gấp và lực gặm cắn càng mạnh. Loại cảm giác này thật thoải mái, Tiết U Nhiễm vô ý thức kẹp lấy hạt đậu đỏ, bắt đầu đùa bỡn.

U U thật đúng là tìm đúng chỗ hiểm, Sở Lăng Húc cười khổ rời khỏi môi U U. Đôi môi của U U đỏ tươi ướt át vì bị dùng lực gặm cắn. Mắt Sở Lăng Húc trầm xuống, con ngươi không chuyển nhìn chăm chú vào đôi mắt đầy sương mù vì lâm vào dục vọng của U U. Chỉ nhìn như vậy tất nhiên là không thể thỏa mãn. Nhưng là U U chơi rất vui, mà thân thể của hấn lại vô cùng nghe lời của U U. Sở Lăng Húc không ngăn lại hành động của U U, hai bàn tay to cũng bắt đầu đốt lửa ở trên người U U.

Thân thể bị đụng chạm, Tiết U Nhiễm không cách nào kiềm chế bắt đầu run rẩy. Trong miệng yêu kiều kêu ‘phu quân’, bỏ qua cho vật trong tay, dùng hết sức kéo cái áo lót còn sót duy nhất trên người Sở Lăng Húc xuống.

Rất là hưởng thụ sự chủ động của U U, tay Sở Lăng Húc không bị cái gì cản trở dơ vào bên trong quần áo của U U. Không vội vã cởi nút áo ra, mà chỉ tùy ý vuốt ve da thịt trơn mềm nhẵn nhụi như tơ lụa.

Bị bàn tay của Sở Lăng Húc vuốt ve, cả người Tiết U Nhiễm lập tức vô lực, hai bàn tay nhỏ bé gặt gao níu lấy áo lót không bị cởi xuống của Sở Lăng Húc, thở gấp càng thêm dữ dội, thậm chí ngoan ngoãn đưa lên phần môi cho Sở Lăng Húc nếm. Trong cơ thể càng ngày càng trống không, thân thể Tiết U Nhiễm theo bản năng bắt đầu vận vẹo ở trên người Sở Lăng Húc.

Biết U U đã không chịu nổi loại lửa từ từ này, Sở Lăng Húc tăng nhanh động tác. Không tiếp tục chần chờ, cởi toàn bộ quần áo còn sót lại trên người U

U xuống, lật mình đè lên.

Dục vọng giống như lửa mạnh thiêu đốt quét sạch ý thức của hai người, trần tình của Sở Lăng Húc từ từ tan ra, chỉ còn lại tình ý vình viển lượn lờ quanh trái tim. Cúi đầu hôn U U, rất có kiên nhẫn hướng dẫn U U đưa lưỡi ra cũng nhau triền miên. Ngay sau đó hai bàn tay đặt lên bầu ngực mềm mại trắng như ngọc, học động tác vừa rồi của U U trả về toàn bộ. Rời khỏi môi của U U, đầu lưỡi mang theo sợi chỉ bạc ám muội. Nhìn gương mặt tuyệt mỹ ửng hồng của U U, nghe tiếng rên rỉ vọng tình tuyệt vời của U U, cảm nhận được U U thật sự đã động tình, động tác vuốt ve của Sở Lăng Húc càng thêm dùng lực.

“Sở ngốc tử, phu quân, muốn...” Tiết U Nhiễm cũng không biết rốt cuộc là nàng muốn cái gì, chẳng qua là trong đầu có một thanh âm bảo nàng xin Sở Lăng Húc giúp đỡ.

“U U muốn? Tự mình tới có được hay không?” Bị U U giằng co một đêm, Sở Lăng Húc nhẹ nhàng dụ dỗ Tiết U Nhiễm đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ. Nụ cười mỉa mai hiện lên ở trên khuôn mặt tuấn đạt, rung động lòng người.

Tiết U Nhiễm gật đầu, ánh mắt ngây thơ mê mang nhìn Sở Lăng Húc, nhưng không may khơi dậy tính tình ác liệt của Sở Lăng Húc. Ngừng lại động tác trong tay, Sở Lăng Húc cúi áo lót cùng quần dài trên người ra, toàn thân lồ lộ nằm xuống bên cạnh U U, đợi U U tiến hành bước tiếp theo.

Tiết U Nhiễm hoàn toàn không biết vì sao Sở ngốc tử muốn rời đi, chính là theo bản năng đuổi theo. Nhào vào trên người Sở Lăng Húc, da thịt tiếp xúc, một bên vận vẹo một bên thoải mái rên rỉ.

Mặc cho U U ở trên người vận vẹo, hai tay Sở Lăng Húc tùy ý dạo chơi trên người U U. Không thể muốn nàng quá sớm, hẳn hi vọng sau khi xuân được trên người nàng tiêu tán một chút sẽ cùng nàng viên phòng. Muốn nàng nhớ cảm giác đau khi hắn muốn nàng, muốn nàng chân thật cảm nhận được hắn quý trọng cùng yêu thương.

Biết chỉ có da thịt tiếp xúc như vậy thì hoàn toàn không thể nào giúp U U giảm bớt được tính, Sở Lăng Húc liên tục do dự, nhưng một tay vẫn đi dọc theo cái mông của U U di chuyển đến u cốc ở giữa. Nhẹ nhàng thử dò xét, U U ngo nguậy một cái. Một bàn tay khác tiếp tục đốt lửa hấp dẫn giác quan của U U, bàn tay đặt ở ngoài thánh địa âm thầm tiến vào thăm dò.

Tiết U Nhiễm không thoải mái uốn éo người muốn thoát khỏi bàn tay xâm lược kia nhưng lại bị ngăn cản. Mặc cho ngón tay tiến vào, khuấy đảo... Khoảnh khắc đạt đến cao trào, tất cả vui thích rên rỉ đều bị Sở Lăng Húc nuốt vào.

Thấy U U rốt cuộc đạt được cao trào, Sở Lăng Húc thả lỏng cười. Dù xuân được mạnh, nhưng luôn sẽ phải tàn đi. Chỉ cần tới mấy lần nữa, ý thức của U U sẽ dần dần trở lại, đến lúc đó dù U U nói không cần cũng không được.

Khoảnh khắc chân chân chính chính đoạt lấy U U, nghe U U kêu đau, Sở Lăng Húc dịu dàng thương tiếc hôn lên đôi mắt của U U. Hút lấy toàn bộ nước mắt trên mặt U U, trong lòng Sở Lăng Húc tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Vì tiếng kêu đau của U U mà dừng lại. Khi U U nhin không được mà đứng đưa vòng eo, Sở Lăng Húc hoàn toàn không tiếp tục đè nén dục hóa trong cơ thể nữa. Nàng là nương tử của hắn, hẳn đương nhiên muốn tất cả thuộc về nàng. Vô lực cùng bị thương trong hai ngày này, vào khoảnh khắc đoạt lấy U U kia đã hoàn toàn không còn.

Thật ra thì, còn là rất vui mừng, chẳng qua là hẳn hi vọng không bao giờ lại nhận được kinh sợ như vậy nữa. U U của hắn, công chúa của hắn, nương tử của hắn, cũng chỉ có thể thuộc về một mình hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Khi Tiết U Nhiễm tỉnh lại, bên trong phòng chỉ còn lại một mình nàng. Tất cả mọi chuyện của đêm qua dần dần hiện lên trong đầu, nàng có loại kích động muốn tìm một khối đầu hũ đựng chết.

“Quận chúa, ngài tỉnh? Tới, mau chóng rửa mặt. Các vị trưởng bối của Sở gia chờ đã lâu!” Nghe thấy bên trong nhà có động tĩnh, Tư Nguyệt đã chờ từ lâu vội vàng đẩy cửa đi vào. Sở đương gia nói đề cho Quận chúa ngủ tiếp, ngài ấy sẽ đi giải thích với các vị trưởng bối. Nhưng là Quận chúa vừa vào cửa, dù nói như vậy nhưng cũng không được, vẫn là mau sớm qua thỉnh an mới đúng.

“Chàng đâu?” Không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Tiết U Nhiễm mở miệng hỏi.

“Sở đương gia đã đi trước thỉnh an. Quận chúa, ngài vẫn là mau dậy thôi!” Tư Nguyệt có chút nóng nảy. Tuy nói không phải là lần đầu tiên gặp mặt, tốt xấu gì cũng là lần thỉnh an đầu tiên của tân nương tử sau khi qua cửa, không tốt để cho trưởng bối chờ lâu.

“Tư Nguyệt, cách gọi cũng phải sửa đổi. Đây là Sở gia, không phải là Tiết Vương phủ. Sau này em hãy gọi Sở đương gia là chủ tử như đám Sở Thạch đi. Cũng đừng gọi Quận chúa. Cứ gọi tiểu thư giống như gia đình bình thường. Bây giờ cũng không phải Quận chúa, gọi Công chúa ta lại không được tự

nhien.” Tiết U Nhiễm vừa mặc quần áo vừa giao phó. Đòi này, nàng là thật lòng muốn làm con dâu Sở gia, không hi vọng bởi vì thân phận mà ngăn cách nàng cùng người Sở gia.

“Đạ, tiểu thư.” Tư Nguyệt hiểu rõ gật đầu. Gã cho người tất nhiên là không thể so với trước, sau này các nàng sẽ phải sinh hoạt ở Sở gia.

Dưới ánh nhìn kinh ngạc cùng nghi ngờ của bọn hạ nhân, Tiết U Nhiễm mang theo Tư Nguyệt đi về phía phòng khách Sở gia.

“U Nhiễm tỷ tỷ?” Người thứ nhất kêu lên chính là Sở Mộng Văn. Nương nói sáng nay Công chúa sẽ cùng người Sở gia gặp mặt, nhất định phải đến đây sớm một chút. Sau đó, cả nhà bọn họ chờ rồi chờ, lại chỉ thấy đại ca về mặt không biểu cảm. Lo lắng đại ca cùng Công chúa âm ỉ không vui, mọi người trong Sở gia không dám nói câu nào yên lặng đợi Công chúa xuất hiện. Tiếp tục chờ lại chờ, thật vất vả mới chờ được người tới, lại chính là U Nhiễm tỷ tỷ đã gặp mặt một lần.

Tiết U Nhiễm gật đầu với Sở Mộng Văn, sau đó bước nhanh tới trước mặt ba vị trưởng bối của Sở gia. Tự nhiên thỏa đáng rồi lại không mất lễ độ nói: “U Nhiễm thỉnh an nãi nãi, phụ thân, mẫu thân.”

“U...U Nhiễm nha đầu, thật là...cháu?” Sở nãi nãi kinh ngạc nhìn Tiết U Nhiễm, nói cũng không được lưu loát.

“Phu quân không cùng nãi nãi nói sao ạ? Vẫn là U Nhiễm không sai.” Tiết U Nhiễm nhẹ nhàng cười một tiếng, chuyển đề tài sang nam tử vẫn siết sao nhìn chăm chú vào nàng. Ai bảo chàng không gọi ta rời giường, ai bảo chàng không đợi ta cùng tới, ai bảo chàng hại ta đến muộn...

“Húc tiểu tử, chuyện gì xảy ra?” Sở nãi nãi sắc mặt trầm xuống, nhìn chăm chăm vào Sở Lăng Húc. Đoàn người từ sáng sớm đã lo lắng hãi hùng, nó thế nhưng lại không nói lời nào giả bộ đầu gối ngồi ở bên cạnh?

“Húc nhi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải là Công chúa sao? Sao lại biến thành U Nhiễm?” Sắc mặt Sở phu nhân cũng rất khó coi. Nếu là U Nhiễm, sao Húc nhi lại không nói rõ ngày từ đâu chứ?

“Thảo dân ra mắt...” Sở lão gia là người duy nhất phản ứng kịp thời, đứng lên chuẩn bị hành lễ với Tiết U Nhiễm.

Tiết U Nhiễm né người sang một bên, nhẹ giọng từ chối nói: “Lễ này của phụ thân U Nhiễm cũng không dám nhận. Đây là Sở phủ, U Nhiễm đã gả đến Sở gia, thì chính là người Sở gia. Trưởng ầu có tự, U Nhiễm phải thỉnh an phụ thân mới đúng.”

“Lời này của U Nhiễm nãi nãi thích nghe. Mau tới đây, nãi nãi cho cháu một bao lì xì lớn.” Vốn nghĩ cũng là Công chúa, không thể không có lễ. Nhìn thấy Tiết U Nhiễm, trái tim đang treo lơ lửng của Sở nãi nãi liền dễ xuống, cười ha hả gọi.

“Tạ ơn nãi nãi.” Tiết U Nhiễm rất thích loại không khí ấm áp giữa những người trong nhà với nhau này, bị coi thành tiểu hài tử cũng không sao. Tiến lên nhận lấy bao lì xì, cười nói tạ ơn.

“Mẫu thân cũng có chuẩn bị.” Sở phu nhân không cam lòng bị rơi ở phía sau liền vươn tay đưa ra bao lì xì đã chuẩn bị từ sớm.

Sở lão gia thấy thế, vốn cũng chuẩn bị đưa lì xì ra, đột nhiên dừng tay lại nói: “Còn chưa uống trà.”

“Ha ha ha ha... Cười chết ta. Nãi nãi và mẫu thân đây là quá mức cao hứng sao? Trà con dâu còn chưa uống, đã đưa bao lì xì ra. Đại tẩu, mau thu, tránh cho bị lấy về.” Sở Kinh Triết nhìn về phía Tiết U Nhiễm nháy mắt ra hiệu. Vị đại tẩu này hoàn toàn không có dáng vẻ Công chúa, thân phận cao quý nhưng tính tình ôn hòa, hân thích.

“Tam đệ chớ có nói bậy. Nãi nãi và mẫu thân sao có thể là người lật lọng? Nhiều lắm là để cho đại tẩu kính thêm hai ly trà thôi.” Sở Diệp Triền nghiêm túc, nhã nhặn nói.

“Đi đi đi, hai tên tiểu tử các cháu đi xa một chút, đừng ở chỗ này quấy rối.” Sở nãi nãi phát tay, không nhịn được đuổi người.

“Nãi nãi, ngài không thể như vậy. Tại sao có thể vừa có cháu dâu, liền không chào đón cháu trai như chúng cháu chứ?” Sở Kinh Triết về mặt ai oán tố cáo nói.

“Nãi nãi vốn là không chào đón hai tên tiểu tử các con, mẫu thân cũng không chào đón hai đứa. Đừng ở chỗ này quấy rầy đại tẩu của các con kính trà.” Thấy nhĩ tử của mình lại đùa giỡn, Sở phu nhân cười mắng.

“Đại ca, huynh thú về không phải đại tẩu, mà chính là bảo bối của Sở gia. Vừa vào cửa liền đoạt đi nổi bật, bảo người làm đệ đệ như bọn ta làm sao mà chịu nổi chứ?” Sở Kinh Triết nhào về phía Sở Lăng Húc hô to.

Thân thể Sở Lăng Húc chợt lóe tránh thoát Sở Kinh Triết nhào tới, mặc cho Sở Kinh Triết về mặt ai oán kêu rên “Đại ca có nương tử không cần huynh đệ.”

Sở Lăng Húc đi thẳng đến bên cạnh Tiết U Nhiễm, ôn hòa nhìn nàng nói: “Kính trà cho nãi nãi cùng cha mẹ.”

“Đạ.” Tiết U Nhiễm tâm tình rất tốt gật đầu. Tình cảnh ấm áp náo nhiệt này sẽ là một dấu hiệu tốt đúng không?

Uống xong trà con dâu, bao lì xì của Sở lão gia rốt cuộc cũng đưa ra. Tay cầm ba bao lì xì, Tiết U Nhiễm vân đạm phong khinh cười. Sở gia không thiếu bạc, ba bao lì xì này nhất định không ít. Mà nàng từ nhỏ cũng đã không thiếu bạc, nên cũng không có quá nhiều vui mừng.

Ngược lại là Sở Mộng Văn, ánh mắt phát sáng nhìn chăm chăm vào bao lì xì trong tay Tiết U Nhiễm. Cũng không biết nải nải và mẩu thân cho U Nhiễm tý tý bao nhiêu, thật sự rất tò mò!

“Mộng Văn, đừng nhìn, dù nhìn cũng sẽ không phải là của muội.” Sở Diệp Triền cười vỗ vỗ đầu Sở Mộng Văn. Mộng Văn tính tình đơn thuần, nhất định là muốn biết vị đại tẩu Công chúa này nhận được bao nhiêu tiền lì xì.

“Muội không phải là muốn, muội muốn biết chính là có bao nhiêu.” Sở Mộng Văn nhỏ giọng giải thích.

“Muốn biết?” Sở Diệp Triền nhướn mi hỏi.

“Dạ.” Sở Mộng Văn dùng lực gật đầu.

“Vậy muội trực tiếp đi hỏi đại tẩu đi!” Sở Diệp Triền cười về mặt thâm ý. Vị đại tẩu này đến tột cùng có phải là giả bộ hay không, Mộng Văn thử một lần sẽ biết.

“Muội...” Sở Mộng Văn do dự một chút, cuối cùng không chống cự được hấp dẫn, dưới Sở Diệp Triền giật dây đến gần Tiết U Nhiễm. Cũng không nói chuyện mà chỉ nhìn chăm chăm vào bao lì xì, cái này nên hỏi thế nào a?

“Mộng Văn muốn bao lì xì sao? Đây là bao lì xì nải nải cùng cha mẹ cho, nên không thể cho muội. Đại lúc khác sẽ đưa cho muội một cái có được hay không?” Tiết U Nhiễm nghi hoặc nhìn Sở Mộng Văn nói. So với Tiết Tâm Lam, thì tiểu muội muội Mộng Văn không chút tâm cơ này mới thật sự khiến người ta yêu mến.

“Ui... Đại tẩu, muội không phải là muốn bao lì xì của tỷ đâu! Muội chính là muốn biết bao lì xì đưa cho Công chúa là bao nhiêu.” Sở Mộng Văn đỏ mặt ngượng ngùng nói. Lần đầu tiên nhìn thấy Công chúa chân chính, cảm giác luôn sẽ rất mới lạ.

Nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm sâu hơn, nhẹ giọng trả lời: “Cái vấn đề này phải chờ sau khi đại tẩu về phòng đêm rồi sẽ nói cho muội biết, có được hay không?” Trước mặt mọi người mở ra, vạn nhất ba bao lì xì có nhiều có ít, trên mặt trường bối sẽ khó coi. Về phần đến tột cùng là có bao nhiêu, tùy tiện cho Mộng Văn một con số để thỏa mãn sự tò mò của nàng là được.

“Dạ.” Lấy được câu trả lời hài lòng, Sở Mộng Văn liên tục gật đầu.

Trong mắt Sở Diệp Triền thoáng qua một tia dị quang. Vị đại tẩu này dường như không phải giả bộ, nhưng cũng không thể kết luận quá sớm. Và lại nhìn biểu hiện sau này của nàng có thật sự là trước sau như một như vậy hay không, mới có thể xác định vị Công chúa này cũng không có tâm tư khác.

Ngày Tiết U Nhiễm lại mặt, lễ vật bày bên ngoài Tiết Vương phủ khiến trên mặt Tiết Vương gia và Tiết Vương phi đầy ánh sáng, liên đới đối người con rể ngoài ý muốn Sở Lăng Húc này cũng hơi chào đón.

Tiết U Nhiễm mặc y phục màu hồng phấn, đưa tình cười yếu ớt, giữa hai đầu lông mày đều là vui thích. Xinh đẹp như U Lan trong núi đứng ở bên cạnh Sở Lăng Húc mặc y phục màu xanh, hết sức chói mắt.

Thấy Tiết U Nhiễm vẻ mặt hạnh phúc, Tiết Vương phi vui mừng không dứt. U Nhiễm nói, Sở Lăng Húc rất tốt, chắc chắn là phu quân của nàng. Kỳ Văn nói, Sở Lăng Húc là người ôn hòa, khiêm tốn lễ độ, là quý công tử hiếm có. Bất kể nữ nhi của mình nói thế nào, nhưng không tận mắt nhìn đến, người làm mẫu thân luôn sẽ không yên lòng. Lúc này nhìn nụ cười không chút che giấu của Tiết U Nhiễm, lo lắng ẩn nấp dưới đáy lòng Tiết Vương phi cũng theo đó dễ xuống.

Một bên Tiết Nhị phu nhân thì đỏ mặt không dứt. Quả nhiên là gia đình phú quý. Cũng chỉ là ngày lại mặt, lại phô trương lớn như vậy. Đây một phòng toàn lễ vật làm cho người ta hoa cả mắt, hơn nữa bên ngoài còn bày không ít. Tiết U Nhiễm thật đúng là tốt số, rõ ràng là gả thấp lại vẫn có thể tìm một gia đình phú quý như vậy. Mà thôi, chờ Tâm Lam nhà bà gả cho Thái tử điện hạ, chút lễ vật này của Tiết U Nhiễm được coi là cái gì?

“Tâm Lam thỉnh an Công chúa và Phò mã.” Tiết Tâm Lam không tin trong lòng Tiết U Nhiễm cũng trấn định giống như ngoài mặt, sợ là có nỗi khổ không nói ra được đúng không? Nghĩ tới đây, Tiết Tâm Lam mới được bỏ lệnh cấm mang theo giọng cười nhạo đứng ở trước mặt Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc. Minh tranh ám đấu nhiều năm như vậy, thắng bại cuối cùng cũng trôi lên mặt nước.

"Mẫu phi, con đói bụng." Tiết U Nhiễm làm như không thấy Tiết U Lam về mặt đắc ý, nhìn về phía Vương phi.

"Trở lại liền kêu đói, Sở gia chưa cho muội ăn sao? Muội phu, người này cũng không đúng, dám để Tiểu Quận chúa Tiết Vương phủ chúng ta đói bụng." Tiết Kỳ Văn cười xấu xa nói. Biện pháp đả kích Tiết Tâm Lam tốt nhất chính là hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của nàng ta. U Nhiễm nắm giữ được tính túy, người làm ca ca là hẳn đương nhiên là toàn lực ủng hộ.

"Ca, bây giờ ta là Công chúa." Tiết U Nhiễm trịnh trọng nói rõ.

"Dạ dạ, Công chúa điện hạ. Mời Công chúa dời bước đến yến sảnh, ngọc thiện (bữa trưa) đã sớm chuẩn bị xong." Tiết Kỳ Văn dẫn đầu đi về phía yến sảnh. đi được hai bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu lạnh giọng nói, "Người không nên đi vẫn là không cần đi. Công chúa về lại mặt, không thích có người ngoài quấy rầy."

Đầu tiên là bị Tiết U Nhiễm không để ý tới, ngay sau đó lại bị Tiết Kỳ Văn mất lạnh nhìn, Tiết Tâm Lam hung ác cúi đầu. Người ngoài? Trong lòng biết hai chữ này là nói nàng và nương. Tiết Tâm Lam phần hận không dứt. Tiết U Nhiễm đã xuất giá, lại còn là gả cho thương nhân, có mặt mũi gì trở về Tiết

Vương phủ điều vô dương oai?

Thấy Tiết Vương gia cũng không có ý phản đối lời của Tiểu vương gia, Tiết Nhị phu nhân chỉ đành phải không cam lòng rời đi. đi thì đi, cũng chỉ là một thương nhân có cái gì để nịnh bợ.

Đợi đến lúc mọi người đều rời đi, Tiết Tâm Lam vừa ngẩng đầu lại phát hiện Thái tử ca ca của nàng chẳng biết đã đứng ở ngoài cửa từ lúc nào. Trong bụng vui mừng vạn phần, liền duyên dáng gọi "Thái tử ca ca" rồi chạy qua.

Sắc mặt âm trầm, Tần Trạch Dật cũng không biết vì sao hán nhất định phải tới Tiết vương phủ. Trong lòng biết hôm nay hán không xuất hiện, nhưng hai chân lại hoàn toàn không bị khống chế chạy tới đây. Đây là lần thứ hai nhìn thấy nàng cùng nam nhân khác đứng chung một chỗ. Lần đầu tiên ở hội hoa đăng, hán tức giận vì Tiết U Nhiễm dấu hán vụng trộm gặp Sở Lăng Húc. Lần này, Tiết U Nhiễm danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh Sở Lăng Húc, nhưng hán lại không có lập trường can thiệp. Đây là cục diện một tay hán thúc đẩy, hán cho rằng hán sẽ cao hứng. Nhưng khi nàng đã thật sự thuộc về nam nhân khác, hán hối hận thì đã muộn.

"Thái tử ca ca, sao huynh lại tới đây? Đến xem Tâm Lam sao?" Tiết Tâm Lam vẻ mặt ngượng ngùng, tràn đầy mong đợi nhìn Tần Trạch Dật.

"U Nhiễm trở về lúc nào?" Tần Trạch Dật theo bản năng hỏi.

"Sáng sớm đã trở lại." Tiết Tâm Lam miệt thị liếc mắt nhìn lễ vật bên cạnh, cười lạnh nói, "Còn mang về không ít này nọ, sợ là muốn bày ra uy phong của thương gia lớn nhất Tuyên quốc."

"Có nói khi nào trở về hay không?" Tần Trạch Dật nhìn Tiết Tâm Lam rõ ràng đang ghen tỵ nhưng lại giả bộ miệt thị, trong lòng càng thêm phiền não. Tâm Lam luôn luôn nhu nhược cuối cùng cũng vẫn bị ghen tỵ che mờ mắt sao? Công chúa lại mặt là chuyện lớn cỡ nào? Lễ vật nhiều một chút thì làm sao? Chỉ có người có tâm mới cảm thấy đây là đang khoe khoang. Tâm tư của Tần Trạch Dật có chút lơ lửng, không để ý tới Tiết Tâm Lam nhưng có như không ghen tỵ nữa, tiếp tục hỏi.

"Cái này ta cũng không biết. Tiểu Vương gia không cho phép "người ngoài" như chúng ta đi." Tiết Tâm Lam cắn răng nghiêng lợi nói hai chữ "người ngoài", ý tỏ cáo rất rõ ràng.

"Tâm Lam, người là loại thân phận nào? Kỳ Văn lại là loại thân phận nào? không cần phải không biết trời cao đất rộng, cố gắng cùng Kỳ Văn đối nghịch. Chủ nhân Tiết vương phủ là hán, mà không phải người." Địa vị của người huynh đệ Tiết Kỳ Văn này ở trong lòng Tần Trạch Dật, cũng không phải là một Tiết Tâm Lam có thể sánh bằng. Thấy Tiết Tâm Lam đánh chủ ý lên Kỳ Văn, Tần Trạch Dật đột nhiên sinh ra chán ghét, lần đầu tiên ở trước mặt Tiết Tâm Lam nói tới thân phận không bằng người khác của nàng. Làm người, quý ở chỗ tự biết rõ.

"Tâm Lam không dám." Tiết Tâm Lam thất kinh, chưa bao giờ nghĩ tới Thái tử ca ca sẽ cùng nàng nói chuyện như vậy. Thái tử ca ca là bệ gối của nàng, nàng nhất định phải vững vàng nắm chắc. Nếu mất đi bệ gối này, cuộc đời này của nàng sẽ vạn vạn không thể nào có ngày cất đầu dậy.

Tần Trạch Dật gật đầu, xoay người rời đi. Muốn hán trở mặt nhìn U Nhiễm cười nói vui vẻ ở bên cạnh nam nhân khác, hán không làm được. Nếu quả đáng do hán trông, thì hán nhất định phải ném trái. Nếu như tương lai có một ngày có hi vọng đổi nàng trở lại bên cạnh hán, hán tuyệt đối sẽ không lại đẩy nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Cuộc sống ở Sở gia trôi qua yên bình mà thoải mái. Sáng sớm sau khi Sở Lăng Húc ra cửa, Tiết U Nhiễm sẽ tự đi thỉnh an Sở nãi nãi và Sở phu nhân, sau đó phụng bồi hai vị trưởng bối nói việc nhà. Lúc xế chiều, Sở Mộng Văn thường xuyên chạy đến viện của nàng tìm nàng nói chuyện. Sở Kinh Triết có lúc cũng sẽ cùng đến, Sở Diệp Triền ngược lại rất ít xuất hiện. Sở Mộng Văn khá ái, Sở Kinh Triết tự nhiên, thoải mái, Tiết U Nhiễm đều có hảo cảm với hai người này. Về phần Sở Diệp Triền người không thường lộ diện, mặc dù chỉ là sơ giao, nhưng cũng không xa lạ.

Nếu không phải tin tức Tiết Tâm Lam có thai truyền đến, thì cuộc sống của Tiết U Nhiễm vẫn sẽ tiếp tục trôi qua trong nhàn nhã. Ngày đó, Tiết U Nhiễm đang ở bên trong phòng cất chứa bảo vật của Sở Lăng Húc. Không sai, là bảo vật. Trước kia không thích Sở Lăng Húc cũng liền thôi, bây giờ tất nhiên là muốn tham gia vào tất cả của chàng. Tiết U Nhiễm cũng không phải là muốn chiếm đoạt cất chứa của Sở Lăng Húc, chỉ là xem mà thôi. Dĩ nhiên, nếu như có cái gì nhìn vừa mắt, nàng cũng tuyệt sẽ không buông tha. Lấy không không phải là tác phong của Tiết U Nhiễm. Mà mỗi lần nàng đều sẽ lấy của hồi môn của nàng ra đổi, bám đảm Sở Lăng Húc chỉ lời chứ không lố.

"Tiểu thư, việc lớn không tốt." Tư Nguyệt vội vã chạy tới.

"Chuyện gì vậy? Tề Phong không để ý tới em?" Tiết U Nhiễm vừa ra khỏi phòng cất chứa liền chạm mặt với Tư Nguyệt vẻ mặt lo lắng, buồn cười nói.

"Tiểu thư, ngài còn có tâm tư trêu ghẹo em. Là Tiết Vương phủ..." Tư Nguyệt dậm chân, thờ hồn hèn nói.

“Tiết Vương phủ làm sao?” Nụ cười trên mặt Tiết U Nhiễm trong nháy mắt tiêu tan.

“Em mới vừa ra cửa gặp Vương ma ma bên người Vương phi. Vương ma ma nói Nhị tiểu thư nàng... Nàng...” Tư Nguyệt đỏ mặt, không biết nên nói ra khỏi miệng thế nào.

“Tiết Tâm Lam?” Về mặt của Tiết U Nhiễm hơi chậm lại, thông thả ung dung nói, “Có chuyện gì từ từ nói, không vội.”

“Còn không vội sao? Nhị tiểu thư nàng ấy có thai, sao có thể không vội?” Thấy Tiết U Nhiễm không thèm để ý, Tư Nguyệt trực tiếp tuôn ra tin tức kinh hãi.

“Có thai? Của ai?” Tiết U Nhiễm theo bản năng nghĩ đến Tần Trạch Dật. Hẳn là đối tượng duy nhất có thể hoài nghi.

“Vương ma ma nói Nhị tiểu thư không chịu nói, nhưng là...” Tư Nguyệt muốn nói lại thôi. Từ lâu những lời nói nhảm cũng đã truyền đi xôn xao khắp phủ, hầu như người làm ai ai cũng biết Nhị tiểu thư cùng Thái...

“Nhưng mà cái gì? Nhưng là trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ có đúng hay không?” Xem ra, Tiết Tâm Lam muốn bay cao trước thời gian. Chẳng qua là, nàng sao có thể để cho Tiết Tâm Lam sống tốt như vậy đây? Đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, Tiết U Nhiễm xoay người từ từ đi về phía gian phòng của mình.

“Tiểu thư, ngài sao có thể làm như không có chuyện gì như vậy? Chuyện như vậy vạn nhất truyền ra ngoài, mặt mũi của Tiết Vương phủ bị mất không nói, chuyện Nhị tiểu thư vào phủ Thái tử cũng là chuyện đã định. Nhưng một khi Nhị tiểu thư thượng vị, đến lúc đó ngài nhất định sẽ thua thiệt.” Đây mới là chuyện khiến Tư Nguyệt lo lắng. Tiết Tâm Lam mang thai không phải vấn đề, nhưng nếu trong bụng của nàng ta hoài chính là Long chủng, tất cả liên không dễ nói rồi.

“Tư Nguyệt, đừng quên chúng ta bây giờ đang sống ở Sở gia. Chuyện của Tiết Tâm Lam, chúng ta chỉ có thể xem từ xa, không thể tham dự.” Cảm giác được Tư Nguyệt chân thành lo lắng, Tiết U Nhiễm nhẹ giọng giải thích.

“Vậy chúng ta liền thật sự cái gì cũng không làm?” Tư Nguyệt có chút ừ rừ. Trước khi Quận chúa gả vào Sở gia, Vương phi đặc biệt bảo Vương ma ma dạy nàng rất nhiều biện pháp giữ mình. Vì Quận chúa, nàng ghi tạc toàn bộ vào trong lòng.

Nhưng là bây giờ, gặp phải chuyện, nàng lại phải ngồi chờ chết. Loại cảm giác này, giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống, lạnh thấu tim gan.

“Vậy Tư Nguyệt nói xem, chúng ta phải làm cái gì?” Tiết U Nhiễm dừng bước lại, nhìn Tư Nguyệt.

“Thân phận của Nhị tiểu thư tuyệt đối không thể làm được Thái tử phi, nhiều nhất cũng chỉ là thị thiếp. Nhưng là thị thiếp của Thái tử tương lai cũng có thể làm phi, đây mới là điều phiến toái, chúng ta không thể không phòng.” Vương ma ma nói, đấu đá trong trạch phủ cũng giống như tranh đấu trong hậu cung, nhất định phải phòng tai nạn chưa xảy ra.

“Vi sao Tư Nguyệt lại khẳng định Tiết Tâm Lam nhất định sẽ vào phủ Thái tử như vậy?” Nghe được ba chữ “Thái tử phi”, Tiết U Nhiễm càng cười rộ hơn. Chuyện còn chưa thành định cục, Tiết Tâm Lam có thể thượng vị hay không cũng chưa nói trước được. Vì mẫu phi, khi tất yếu dùng chút thủ đoạn nàng cũng không tiếc.

“Ý của tiểu thư là đứa bé trong bụng Nhị tiểu thư không phải của Thái tử? Không phải đâu!” Tư Nguyệt cảm thấy có chút lẩn lộn. Tuy nói Tiết Tâm Lam có chút tâm kế, nhưng là nàng ta nên biết giữ mình trong sạch mới chính là kẻ sách vẹn toàn chứ?

“Ta cái gì cũng chưa nói.” Tiết U Nhiễm lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, lưu lại một mình Tư Nguyệt vẫn còn đang mờ mịt suy nghĩ.

Ban đêm, Sở Lăng Húc nghe xong chuyện này không nói một lời, chỉ bình tĩnh nhìn Tiết U Nhiễm.

“Sở ngốc tử, giúp thiếp một chuyện.” Vốn định thừa nước đục thả câu, nhưng bị Sở ngốc tử nhìn như vậy, Tiết U Nhiễm không nhịn được mở miệng nói.

“Nói.” Cầm sổ sách trên bàn lên, Sở Lăng Húc cúi đầu.

“Sở Lăng Húc, không cho phép xem sổ sách ở trong phòng của ta! Muốn xem thì tới thư phòng mà xem!” Dùng sức vỗ lên bàn, Tiết U Nhiễm phần nộ quá. Vốn đã đủ bận bịu, lại còn dám mang sổ sách về phòng. Có ý khiến nàng không thoải mái đúng không?

Ánh mắt Sở Lăng Húc tối sầm lại, kéo bàn tay vỗ đến hông của Tiết U Nhiễm qua, mặt không đổi sắc xoa nhẹ.

Thấy Sở Lăng Húc không nói lời nào, Tiết U Nhiễm hơi sợ. Cẩn thận nhớ lại những lời vừa nói, một ý niệm bất khả tư nghị hiện lên trong đầu. Không thể nào? Không thể nào chứ? Cúi đầu, dí sát mặt vào mặt Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm cười về mặt gian trá: “Phu quân...”

“Thật sự ghen?” Giọng của Tiết U Nhiễm mềm nhũn mang theo nhẹ nhàng thử dò xét, sự vui vẻ hiện lên giữa hai đầu lông mày.

Nghe vậy gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Húc đỏ bừng, không được tự nhiên quay đầu sang chỗ khác.

Thật sự rất đáng yêu! Cố nén xúc động muốn nhào tới, Tiết U Nhiễm thu liễm vui vẻ, dương cao thanh âm, cố làm ra vẻ bất mãn nói: “Trước đây là ai nói sẽ đúng chuyện không đúng người? Còn nhớ rõ một vị công tử văn nhã để giành được nụ cười của mỹ nhân, mà đoạt vòng ngọc của người ta đây? Bây giờ ngược lại lại ăn dấm chua không có nguyên nhân rồi hả?” Tiết U Nhiễm tự nhận mình không phải là người có lòng rộng lượng, khoản nợ của Tiêu

Vũ Sát kia, nàng vẫn luôn ghi tạc trong lòng. Cũng không phải là canh cánh trong lòng, chỉ là có chút khó chịu mà thôi.

“U U, nàng...” Thấy U U nói tới lần đầu gặp mặt, Sở Lăng Húc có chút quái dị. Trong lòng biết rõ giữa U U và Tần Trạch Dật không có gì, chẳng qua là U U để ý chuyện Tiết Tâm Lam muốn gả đến phủ Thái tử như vậy khiến cho hắn không khỏi có chút không vui. Bất luận là Tần Trạch Dật, hay là Mạc Thần Viễn, cho dù lần nữa nhắc nhở mình không cần để ý, nhưng thật ra thì... vẫn sẽ để ý.

“Mặc dù rất cao hứng khi phu quân vì thiếp thân ghen, nhưng vẫn là không thể không nói rõ ràng. Để ý Tiết Tâm Lam gả đến phủ Thái tử không phải là vì Tần Trạch Dật, mà là vì mẫu phi của thiếp. Ngày sau một khi Tiết Tâm Lam vào cung làm phi, nương của nàng ta tự nhiên sẽ mẫu bằng nữ quý. Đến lúc đó địa vị của mẫu phi ta sẽ rất lúng túng. Cho dù là phụ vương của ta, cũng không thể nhúng tay vào trong đó.” Tới lúc đó, Tiết Tâm Lam đầu tiên là phi tử của Hoàng thượng, sau mới là thứ nữ Tiết Vương phủ. Lễ nghi giữa quân thần, cả Tiết Vương phủ đều phải tuân theo. Cho nên nàng không thể để Tiết Tâm Lam vào phủ Thái tử, tuyệt đối không được.

Nghe được Tiết U Nhiễm giải thích, Sở Lăng Húc quay đầu, về mặt áy náy: “U U, thật xin lỗi.”

“Giữa ta và chàng còn phải nói từ này sao? Nếu phu quân có thể ra tay giúp giải quyết chuyện này, thiếp thân vô cùng cảm kích.” Tiết U Nhiễm nhân cơ hội nói yêu cầu. Lúc tính kế người không có Sở Ngốc tử trợ trận, nàng sợ làm hỏng mất.

“Nàng định làm gì?” Sở Lăng Húc không trực tiếp đáp ứng, ngược lại hỏi ý định của Tiết U Nhiễm.

“Chuyện này thiếp không nên ra mặt, tốt nhất là tạm thời mẫu phi cũng đừng nhúng tay vào. Đối phó Tiết Tâm Lam, có người càng thích hợp hơn chúng ta.” Tiết U Nhiễm không có ý tốt cười. Loại thời điểm này, Quý Như Nhã nhất định sẽ có tác dụng. Dĩ nhiên, Lạc Thâm Nhi bên kia cũng nhất định phải thông báo. Tuy nói tạm thời Lạc Thâm Nhi còn chưa ngồi lên cái vị trí kia, nhưng cũng là chuyện sớm hay muộn. Huống chi, Tần Trạch Dật đến nay cũng chưa có con trai. Nếu như Tiết Tâm Lam thật sự sinh ra long tử thì sẽ mẫu bằng tử quý, bị uy hiếp cũng không phải chỉ có Tiết Vương phủ nàng.

“Nếu nương tử đã có chủ ý, buông tay đi làm là được, xảy ra chuyện đã có vị phu chịu trách nhiệm. Tọa sơn quan hổ đấu, nương tử chỉ cần lúc nào cũng nhớ kỹ ngồi thu ngư ông đắc lợi.” Sở Lăng Húc cũng không hoài nghi sự thông minh của U U, có thể nghĩ đến một chiêu này ngay cả Sở Lăng Húc cũng thấy ngoài ý muốn.

Lấy được Sở Lăng Húc khẳng định, Tiết U Nhiễm càng thêm yên tâm. Trong mắt lóe lên tia sáng kì dị, ý chí chiến đấu nhất thời dâng cao chưa từng có.

Ngày thứ hai, Lạc Thâm Nhi và Quý Như Nhã gần như trong cùng một lúc biết chuyện Tiết Tâm Lam mang thai.

Bút trong tay Lạc Thâm Nhi run lên, trên giấy Tuyên Thành xuất hiện một giọt mực lớn. Một bức tranh hoa sen mùa hè đẹp đẽ cứ như vậy mà bị phá hủy. Có thai long tử sao? Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, Lạc Thâm Nhi như có điều suy nghĩ.

Còn Quý Như Nhã lại là giận dữ, bình hoa rơi vỡ đầy đất. Vốn tưởng rằng trừ được Tiết U Nhiễm là có thể vô tư. Không nghĩ tới Tiết Tâm Lam mới chính là nữ nhân âm hiểm nhất. Hôm thất tịch đó nàng cũng đã thấy được tâm cơ và sự vô sỉ của Tiết Tâm Lam, lúc này mới phát hiện kia mới chỉ là một góc nhỏ mà thôi, hoàn toàn không đáng giá được nhắc tới. Long tử? Vậy cũng phải xem người có bản lĩnh giữ được hay không?

Vào lúc này, cao hứng nhất không thể nghi ngờ chính là Tiết Tâm Lam, thân thể khó chịu sớm đã bị ném lên chín tầng mây. Mấy ngày nay, nàng vẫn cảm thấy ghê tởm, ăn không được này nọ. Nương nói hẳn là có, nàng kinh hãi biến sắc. Nữ tử chưa xuất giá đã có thai, chuyện đòi phong bại tục cỡ nào? Vương phi chắc chắn sẽ đuổi nàng ra khỏi nhà. Cũng may ma ma nhắc nhở nàng, trong bụng của nàng chính là Long chủng. Cho dù là Vương gia cũng không dám đụng đến một cọng lông của nàng, huống chi là Tiết Vương phi.

Nghĩ như vậy, Tiết Tâm Lam không do dự nữa, trực tiếp sai người đưa tin cho Thái tử ca ca. Chẳng qua là không nghĩ tới, trong Vương phủ không giấu được nhất chính là bí mật. Tin tức nàng vừa truyền ra, hầu như là mọi người bên trong Vương phủ ai ai cũng biết. Vương gia và Vương phi tạm thời còn chưa thấy hành động, hình như là nhất trí giữ yên lặng. Ngay cả Tiểu Vương gia mấy ngày nay nhìn thấy nàng cũng bắt đầu đi đường vòng. Tiết Tâm Lam không khỏi bắt đầu lảng lảng. Chỉ đợi Thái tử ca ca tới đón nàng vào phủ, ngày nàng cắt đầu dây sắp tới.

Nhận được tin tức Tiết Tâm Lam phái người đưa tới, trong lòng Tần Trạch Dật ngũ vị tạp trần. Hài tử sao? Mẹ đẻ của Trưởng tử của hắn là một thứ nữ chưa xuất giá? Đừng nói là hắn, phụ hoàng và mẫu hậu cũng sẽ không cho phép.

Nếu là Trưởng nữ, lại nhớ tới Trắc phi năm đó mẹ đẻ của Trưởng công chúa, Tần Trạch Dật có chút phiền muộn. Hắn vốn chỉ muốn cho Tâm Lam làm thị thiếp, bây giờ lại có một loại cảm giác bị buộc không có cách nào. Nếu là Trắc Phi, thì nhất định phải lấy được sự đồng ý của phụ hoàng. Việc đã đến nước này, thật chẳng lẽ phải đi cùng mẫu hậu trình báo chuyện này sao? Cứ như vậy, sợ là U Nhiễm không bao giờ có thể đến bên cạnh hắn nữa/

Lúc nhận được lời nhắn từ trong cung truyền đến, Tiết Vương phi về mặt trấn định, nhưng trong lòng cảm thấy buồn cười vạn phần. Tiết Tâm Lam đây là muốn tạo phản sao? Nếu Hoàng hậu nương nương định ra mặt, bà cũng muốn xem kết cục sau này của Tiết Tâm Lam như thế nào.

Bà còn nhớ, tháng này ngự y còn chưa tới Vương phủ, cũng không biết Tiết Tâm Lam lấy đâu ra tự tin rằng nàng ta nhất định là có. Có hay không, cũng chỉ là một câu nói mà thôi. Đến tai Hoàng hậu trước, sợ là sẽ khó coi đây?

"Vân tỷ tỷ, đã sớm muốn gặp tỷ để nói những lời trong lòng ra. Chuyện U Nhiễm gả thấp, là Hoàng thất chúng ta thật xin lỗi đứa bé kia." Tiết Vương phi mới vừa ngồi xuống, Hoàng hậu liền tràn đầy áy náy nói.

Hoàng thất? Không phải là Thái tử sao? Tiết Vương phi cười lạnh không dứt. Làm tỷ muội nhiều năm như vậy, nhưng khi dính đến nhi nữ của chính mình, ta và người đều lộ ra bản tính ích kỉ. Nếu không phải Kỳ Văn cầu được Trưởng công chúa giúp một tay, sợ là U Nhiễm chỉ có thể ủy khuất gả thấp. Cũng may Trưởng công chúa nhớ tình bạn cũ giúp U Nhiễm cầu được phong hào Công chúa, cuối cùng để cho U Nhiễm có một thân phận trong Hoàng

thất.

"Ta biết trong lòng tỷ nhất định là oán ta. Chẳng qua là Trương công chúa cầu xin từ hôn, ta cũng không có biện pháp nhúng tay vào. Tỷ cũng biết, từ trước đến nay Hoàng thượng đối với Lạc gia hậu đãi. Lần này sau khi trở về, Trương công chúa đã vượt qua người phía trên lấy được thánh sủng, còn hơn cả Tiên hoàng." Nghĩ tới khoảng thời gian này trong cung gió mây biến sắc, trong lòng Hồng hậu liền giận dữ không thôi. Lạc Từ Nghiên, không nghĩ tới sau khi người chết nhiều năm như vậy lại còn có thể lần nữa ngóc đầu trở lại, giúp nữ nhi của người giành được sự yêu thương của Hoàng thượng, thật đúng là tức cười! Trong cung nhiều Hoàng tử cùng Công chúa như vậy, tất cả đều bị coi như không tồn tại. Nữ nhi của người lại được Hoàng thượng cưng chiều, cao cao tại thượng?

"Hoàng hậu nương nương nói quá lời. Nhờ ơn của Hoàng thượng, U Nhiễm mới có thể được tứ phong làm Công chúa, trên dưới Tiết Vương phủ lúc nào cũng ghi khắc Hoàng ân mệnh mong cuộn cuộn." nói tới Trương công chúa, là đã liên quan đến tranh đấu trong hậu cung Tiết Vương phi không muốn nhúng tay vào trong đó, cung kính trả lời.

"Thôi thôi. Giữa tỷ muội chúng ta còn nói những chuyện làm mất hứng này làm gì. Ngược lại chuyện của Tiết Tâm Lam, sợ là phải làm phiền tỷ tỷ cho cái phương tiện." Bất kể là con trai Trương hay là Trương nữ, chung quy cũng vẫn là hậu duệ của Hoàng thất, không thể mặc cho nó bị lưu lạc ở bên ngoài.

"Phương tiện? Sao Hoàng hậu nương nương lại nói như vậy?" U Nhiễm nói chuyện của Tiết Tâm Lam bà tạm thời không cần lo, cuối cùng sẽ có người giúp bà giải quyết. Bây giờ nhìn lại, quả thật như thế. Hãy để cho Tiết Tâm Lam cùng Hoàng thất tự mình giải quyết đi!

"Này.." không nghĩ tới Tiết Vương phi lại giả vờ không biết, Hoàng hậu không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nói rõ, "Tiết Tâm Lam trong bụng hoài Long chủng, Vọng Vân tỷ tỷ giờ cao đánh khẽ, đưa Tiết Tâm Lam vào phủ Thái tử."

Tiết Vương phi là mẹ cả của Tiết Tâm Lam, tất nhiên là có quyền quyết định chung thân đại sự của Tiết Tâm Lam. Bất quá, đưa đến phủ Thái tử? Tiết Vương phi nhìn về phía Hoàng hậu, hỏi: "Lặng lẽ đưa? Hay là quang minh chính đại đưa?"

"Chưa xuất giá đã có thai, tất nhiên nhất định là không muốn người khác biết." trên mặt Hoàng hậu nhìn không ra hi giận, thản nhiên nói.

"Hiểu." Tiết Vương phi gật đầu. Đưa Tiết Tâm Lam đi với bà cũng không phải là một chuyện xấu, chỉ cần không phải là gặp chuyện không may ở Tiết Vương phủ thì mọi chuyện đều thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Nghe được tin Tiết Tâm Lam bị đưa vào phủ Thái tử, Tiết U Nhiễm vốn là sủng sủng, sau đó lập tức nhớ tới đại diện sắc lập Thái tử phi sắp đến, mà Trắc phi Quý Như Nhã cũng cùng lúc vào phủ. Thật không biết Tiết Tâm Lam đột nhiên xuất hiện này sẽ bị đặt ở vị trí nào. Làm tổ ở trong lòng Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm rầu rĩ trầm nghĩ.

"U U, xem kịch vui cũng phải có sách. Vẫn còn chưa đến thời khắc kết thúc, không thể tham sự vào trong đó." Vỗ vỗ tấm lưng của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc ôn hòa nói.

"Thiếp không nghĩ muốn tham dự, chỉ là cảm thấy có chút không cam lòng." Cứ như vậy để Tiết Tâm Lam tiến vào phủ Thái tử, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy quá tiện nghi cho nàng ta.

"Nếu ta nói cho nàng biết Tiết Tâm Lam căn bản là không có thai, trong lòng nàng có thể thoải mái hơn một chút hay không?" Sở Lăng Húc tiến đến gần sát bên tai Tiết U Nhiễm, nhẹ giọng nói.

"Cái gì?" Tiết U Nhiễm tròn mắt há miệng nhìn Sở Lăng Húc. Thế nhưng lại không có mang thai? Vậy Tiết Tâm Lam còn dám truyền tin tức để mọi người đều biết? Âm ỉ đến chỗ Hoàng hậu nương nương có lẽ Tần Trạch Dật còn có thể ngăn cản, nhưng một khi âm ỉ đến chỗ Hoàng thượng, Tiết Tâm Lam nên làm cái gì bây giờ?

"Nếu như nàng thật sự chán ghét Tiết Tâm Lam kia, vậy để Tiểu Vương gia truyền một lời nhắn cho Trương công chúa là được." Rất dễ nhận thấy, Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm đã nghĩ đến cùng đi.

"Không được. Quan hệ giữa Trương công chúa và Hoàng hậu vốn là tế nhị, không thể khiến Trương công chúa dính dấp vào trong đó." Thật ra thì bây giờ nàng quan tâm hơn chính là phản ứng của Tần Trạch Dật sau khi biết được sự thật. Sợ là sẽ cực kỳ tức giận đúng không? Hao tổn nhiều hoàng hốt, ngay cả Hoàng hậu cũng tham gia, lại chỉ đổi được một cái kết quả như vậy. Nghĩ vậy, Tiết U Nhiễm nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

"Mặc kệ nói như thế nào, Tiết Tâm Lam hành động như vậy không thể nghi ngờ là nâng cục đá tự đập chân mình, tự tìm đường chết." Sở Lăng Húc thực tế nói.

"Thôi, mặc kệ đi. Việc này vẫn nên giao cho người có tâm lo thôi." Không lại nghĩ nhiều, Tiết U Nhiễm xoa người đi ngủ.

Vừa giải quyết xong chuyện phiền toái liền không để ý đến người khác? Nhìn Tiết U Nhiễm đang nằm dựa lưng về phía hán, Sở Lăng Húc không chút khách khí đề lên. Đêm, còn rất dài...

Sau khi Tiết Vương phi trở lại vương phủ liền trực tiếp đi tìm Tiết Vương gia, hai người triệt để đi sâu vào nói chuyện một phen. Về sau, Tiết Vương gia đáp ứng sẽ không lại hỏi đến việc này, giao toàn bộ quyền hành vào tay Tiết Vương phi.

Tiết Vương phi cực kỳ bình tĩnh, lệnh cho Vu ma ma truyền tin tức tốt này cho Tiết Nhị phu nhân cùng Tiết Tâm Lam. Vì sao lại là Vu ma ma, tất nhiên là trước khi xuất giá U Nhiễm đã nói Vu ma ma không thể tin. Tuy nói ma ma nhìn chính mình lớn lên, nhưng U Nhiễm cũng không phải là người cố tình kiểm chuyện. Vì thế, Tiết Vương phi phái người đi điều tra Vu ma ma. Sau đó, từ quan hệ giữa Vu ma ma cùng Tiết Nhị phu nhân và Tiết Tâm Lam tra ra manh mối. Ở chung nhiều năm như vậy, Tiết vương phi đều cực kỳ kính trọng vài vị ma ma. Chỉ là đạo bất đồng bất tương mưu, nếu tâm của Vu ma ma không có ở đây, thì cũng không cần giữ lại.

Sau khi Tiết Nhị phu nhân và Tiết Tâm Lam biết được tin tức này, có thể nói là mừng như điên. Trước mắt không có danh phận cũng không sao, chờ nàng vì Thái tử ca ca sinh long tử, lo gì không có ngày cất đầu dậy? Quả thật là trời xanh có mắt rồi sao? Cuối cùng cũng nhìn đến hai mẹ con các nàng. Tuy nói thời gian có chút lâu, nhưng may mà không phải là không bao giờ. peace ☺

Mấy ngày sau, Tiết Tâm Lam ngồi lên kiệu nhỏ không có gì thu hút đi tới cửa sau của phủ Thái tử. Trong phủ Thái tử, Thái y đã sớm chuẩn bị sẵn sàng giúp Tiết Tâm Lam bắt mạch.

Tần Trạch Dật vẫn đứng ở cửa thư phòng chưa từng lộ diện, sau khi nghe Thái y bẩm báo lập tức lật bàn. Không có hi mạch? Tiết Tâm Lam cũng dám lừa gạt hán? Trong mắt toàn là hung ác nham hiểm, trên mặt Tần Trạch Dật tràn đầy hơi thở xó xac tiêu điều.

“Nên làm như thế nào người có biết?” Nhìn thái y, giọng nói của Tần Trạch Dật rét lạnh giống như Huyền Băng ngàn năm. Nếu việc này đã truyền đến tai mẫu hậu, tuyệt không thể nói không có liên không có. Cho dù không có, cũng nhất định phải nói có.

“Dạ dạ, vi thần nhất định sẽ giữ kín như bưng.” Thái y bị sự tức giận của Thái tử dọa sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, nom nớp lo sợ trả lời. Cảm thấy không khỏi thán phục thủ đoạn của Tiết Tâm Lam rất không cao minh. Vị Nhị tiểu thư Tiết Vương phủ này sao có thể ngu xuẩn đến như vậy? Nếu muốn diễn trò, ít nhất cũng nên chu toàn một chút. Đúng lý hợp tình cho hán bắt mạch như vậy, rốt cuộc là thật sự không biết hay là giả vờ không biết? Rõ ràng là không có thai lại giả truyền có thai, đây không phải là nói rõ muốn hán tới trước mặt Thái tử diện hạ chịu chết sao?

“Thái tử diện hạ không có ở trong phủ?” Bên kia, đợi lâu cũng không thấy Tần Trạch Dật tới, Tiết Tâm Lam lãnh nghiêm mặt hỏi người làm theo hầu ở bên cạnh.

“Thái tử diện hạ công vụ bận rộn, còn muốn xin cô nương an tâm một chút chờ vội nóng nảy.” Tuệ cô là bà vú của Tần Trạch Dật, sở dĩ xuất hiện ở bên cạnh Tiết Tâm Lam, tất nhiên là bởi vì trong bụng Tiết Tâm Lam hoài long chủng. Bị Tiết Tâm Lam mặt lạnh đối đãi, Tuệ cô không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

“Cô nương? Người gọi ta là cô nương?” Giọng nói của Tiết Tâm Lam đột nhiên cất cao, phần nộ trùng mắt nhìn Tuệ cô.

“Cô nương đừng tức giận, thân thể quan trọng hơn.” Tuệ cô thần nhiên nói. Nữ tử đưa vào từ cửa sau, Thái tử diện hạ lại không giao đãi, không gọi cô nương thì gọi là gì? Tiểu thư? Sợ là nữ tử trước mắt không đủ tư cách thôi!

“Người... Lớn mặt!” Tiết Tâm Lam tức giận đến xây xẩm mặt mày, thân thể lung lay sắp đổ. Nàng dầu gì cũng là Nhị tiểu thư Tiết Vương phủ, đến chỗ này lại đột nhiên trở thành cô nương đề tiện hèn mọn?

“Cô nương, lão nô cũng không có bất kỳ ý bất kính nào. Nếu như cô nương không thích cái xưng hô này, thì có thể báo với Thái tử diện hạ. Chỉ là trước mặt Thái tử diện hạ cũng không giao đãi, vẫn là xin cô nương nhẫn nại một chút. Nếu như cô nương không còn chuyện gì, nên nghỉ ngơi sớm một chút.” Tuệ cô nói xong liền xoay người rời đi. Vốn định nhìn xem nữ tử có thể để cho Thái tử diện hạ để trong lòng như thế nào, lại không nghĩ rằng là thất vọng như vậy.

Còn nhớ rõ vị Quận chúa điêu ngoa bốc đồng về mặt nghiêm túc tuyên cáo quyền sở hữu của nàng ấy, mặc dù có chút mất thể diện, nhưng là vô cùng đáng yêu. Chung quy là Thái tử diện hạ đã bỏ lỡ nữ tử xinh đẹp mà đơn thuần đó.

Khi Mạc Thần Viễn đi vào, đúng lúc Tần Trạch Dật đang phần nộ không thôi.

“Biểu ca, sao lại thế này? Cũng là người sắp làm phụ thân, sao lại có vẻ mặt này?” Cho rằng Tần Trạch Dật đang phiền não chuyện tranh giành hoàng quyền, Mạc Thần Viễn trêu ghẹo nói. ♂

“Phụ thân? Thần Viễn, đệ nói ta muốn tiến Tiết Tâm Lam về Tiết Vương phủ, thì sẽ thế nào?” Trên mặt Tần Trạch Dật mang theo nụ cười, lại làm cho người ta cảm thấy run sợ trong lòng.

“Đưa trở về? Người mà cô ra mặt muốn có, đưa trở về sợ là không ổn.” Mạc Thần Viễn nghe thấy giống như là lọt vào sừng mù. Không phải là Thái tử biểu ca cực kỳ thích Tiết Tâm Lam làm bộ làm tịch sao? Cuối cùng đã lấy được người, sao lại muốn đưa trở về?

“Quên đi, về sau đừng nhắc tới nữ nhân kia nữa.” Việc đã đến nước này, Tần Trạch Dật càng hiểu rõ không cách nào có thể đưa Tiết Tâm Lam trở về hơn người khác. Chỉ là không cam lòng, không cam lòng bị một nữ nhân như vậy lừa gạt. Làm phụ thân? Thật đúng là cực kỳ châm chọc.

Thấy Tần Trạch Dật không có ý định bàn lại chuyện này, Mạc Thần Viễn nhún nhún vai. Hắn đối Tiết Tâm Lam không có hảo cảm, cũng không có hứng thú biết chuyện của nàng ta. Thái tử biểu ca tự mình chọn đường, cho dù lại không nguyện ý, cũng nhất định phải tiếp tục đi. Đây là trừng phạt huynh ấy phải nhận sau khi đối đãi với U Nhiễm như vậy.

Trong phủ Thái tử mây đen bao phủ, Sở gia lại là mặt trời chiếu sáng, một mảnh náo nhiệt.

“Đại tẩu, muội muốn đi dạo.” Sở Mộng Văn lắc lắc cánh tay của Tiết U Nhiễm, tùy ý làm nũng.

“Mộng Văn đã nói với nãi nãi và nương rồi sao?” Bị Sở Mộng Văn quán lấy, Tiết U Nhiễm không thể không dời đến trên người Sở nãi nãi cùng Sở phụ nhân.

“Đại tẩu, theo giúp muội ra ngoài đi!” Làm như không có nghe thấy câu nói vừa rồi của Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn không ngừng cố gắng.

“Được rồi được rồi, muội đừng lại lắc nữa. Muốn ra ngoài không phải là vấn đề, trước tiên hãy nói cho ta biết vì sao muội nhất định phải ra ngoài.” Kéo tay của Sở Mộng Văn qua, Tiết U Nhiễm thả nhẹ giọng nói dò hỏi.

“Đại tẩu, tẩu phải cam đoan không nói cho bất luận người nào biết, Đại ca cũng không được.” Chuyển mắt nhìn bốn phía, xác định không có người, Sở Mộng Văn nhỏ giọng nói.

“Cam đoan không nói!” Giơ tay lên, Tiết U Nhiễm nghiêm túc biểu thị cam đoan nói.

“Sinh nhật của Sở Thạch ca ca sắp đến rồi, muội muốn tự mình ra ngoài mua lễ vật đưa cho huynh ấy.” Trên mặt Sở Mộng Văn mang theo chút khó xử, ánh mắt sáng ngời tràn ngập niềm tin nhìn Tiết U Nhiễm.

Quả đúng là như vậy. Tiết U Nhiễm muốn thờ dài một hơi, nhưng là hạ quyết tâm phải giúp việc này. Kịp trước Sở Mộng Văn và Sở Thạch, rõ ràng là thật tình yêu nhau, lại vì thân phận cách xa mà nhận hết đau khổ. Rốt cuộc phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể khiến cho vị tiểu thư khuê các không hiểu thế sự trước mắt này buông tha toàn bộ, làm ra hành động bỏ trốn lớn mật như vậy?

Nhớ lại thân sắc bi thương của Sở Thạch mặc bộ quần áo vào thô đưa Sở Mộng Văn trắng xanh gầy yếu về Sở gia, trong lòng Tiết U Nhiễm chua xót. Cho dù công phu của Sở Thạch tốt, nhưng cũng không thể mang theo Sở Mộng Văn đặt chân vào giang hồ. Người bình thường cuộc sống tạm ổn, sao có thể nuông chiều nổi thiên kim tiểu thư của Sở gia?

Sở Thạch nhất định là cũng không nhẫn tâm nhìn đến người âu yếm chịu khổ, nên mới nhìn đau đưa Sở Mộng Văn về Sở gia đúng không? Nếu sống lại một lần, nàng người đại tẩu này tất nhiên là không thể lại để cho hai người bọn họ giẫm lên vết xe đổ. Sở ngốc tử, chàng người Đại ca kiêm chủ tử này cũng nên tỏ rõ lập trường rồi.

“Đại tẩu, tẩu hãy giúp muội lần này thôi!” Sở Mộng Văn trông mong nhìn Tiết U Nhiễm. Cũng không biết vì sao, nàng lại rất tin tưởng Tiết U Nhiễm sẽ đứng về phía nàng. ~~điễn~~điễn, đàn, lễ, quý, đôn

“Được. Chỉ có điều phải dẫn Tư Nguyệt và Tề Phong theo. Bọn họ sẽ không nói yên tâm, điểm này muội hãy yên tâm.” Kéo suy nghĩ về, Tiết U Nhiễm cười nói.

Biết Tư Nguyệt và Tề Phong là tâm phúc của Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn dùng lực gật đầu. Có thể giành được Đại tẩu hỗ trợ, nàng đã cảm thấy mừng rỡ.

“Đại tẩu, Mộng Văn, hai người muốn ra ngoài sao? Ta cũng đi.” Còn chưa đi đến cửa chính đã đụng phải Sở Kinh Triết đang hưng trí bừng bừng, Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn nhìn nhau cười khổ.

“Vậy thì tốt, chúng ta đang chuẩn bị đi tìm Đại ca đệ. Tam đệ, đệ cũng không còn nhỏ, nên đi trông coi buôn bán của Sở gia rồi.” Quay đầu, Tiết U Nhiễm nói lời thăm thía.

“Đại ca? A, ta bỗng nhiên nhớ tới ta còn có việc muốn đi tìm Nhị ca. Đại tẩu, tẩu cùng Mộng Văn đi thôi! Ta sẽ không đi.” Sở Kinh Triết co cẳng chạy. Hắn mới không cần để ý tới mấy việc buôn bán hao tổn tâm trí này. Tâm nguyện của hắn là xông pha giang hồ, khoái ý ân cừ. Bạc gì đó, vẫn nên giao cho Đại ca kiêm thôi!

“Đại tẩu, tẩu thật lợi hại.” Sùng bái nhìn Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn vui vẻ hồ.

Tiết U Nhiễm cười cười, kéo Sở Mộng Văn ra cửa. Sở Diệp Triền yêu thích đọc sách, Sở Kinh Triết vừa ý giang hồ. Sản nghiệp của Sở gia trong mắt người khác là phú khả địch quốc, nhưng đến trong mắt hai huynh đệ Sở gia toàn bộ thành phiên toái. Không chút khách khí giao cho Đại ca Sở Lăng Húc, hoàn toàn không có ý muốn tranh đoạt. Người mật đường, ta thạch tín. Thật đúng là mỗi người có một số mệnh, không thể cưỡng cầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Tiết U Nhiễm và Sở Mộ Vãn tất nhiên là không phải thật sự đi tìm Sở Lăng Húc. Khi Tiết U Nhiễm và Sở Mộ Vãn chọn xong lễ vật trở lại Sở gia, Tiết U Nhiễm rốt cuộc gặp được Tiền Viên Viên lần thứ hai. Nhìn mỹ nhân yêu kiều ngồi trong đại sảnh Sở gia, trên mặt Tiết U Nhiễm hiện ra nụ cười khách sáo nhưng cũng không mất lễ nghi. Nên đối mặt thì luôn luôn sẽ phải đối mặt, lùi bước không phải là tác phong của Tiết U Nhiễm nàng. Mặc kệ là Tiền Viên Viên hay là Bạch Tuyết Lan, một đời này, người thua tuyệt đối sẽ không phải là nàng.

“U Nhiễm trở lại? Tới, đây là tiểu thư Tiền gia, khuê danh là Viên Viên, là biểu muội bà con xa của Húc tiểu tử.” Thấy Tiết U Nhiễm đi tới, Sở nãi nãi nhiệt tình giới thiệu nói. Người bà con xa này mặc dù thật sự rất xa, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là có quan hệ họ hàng.

“Viên Viên gặp qua Đại biểu tẩu.” Giọng nói dễ nghe như hoàng anh truyền tới, Tiền Viên Viên đứng lên đối Tiết U Nhiễm thi lễ, rất có phong phạm của tiểu thư khuê các.

“Biểu muội không cần đa lễ.” Đứng trước mặt tình địch đã từng đấu đến ngời sống ta chết, trong lòng Tiết U Nhiễm ngũ vị tạp trần. Tiền Viên Viên đã xuất hiện, Bạch Tuyết Lan còn có thể xa sao?

“U Nhiễm, Viên Viên muốn ở trong phủ mấy ngày. Hai con tuổi tác xấp xỉ, đừng ngại thân cận nhiều hơn.” Kéo tay Tiết U Nhiễm qua, Sở phu nhân cười nói.

“Vâng, Tiết U Nhiễm gật gật đầu. Cho dù trong lòng không thích vị biểu muội này đi nữa, nàng cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài mặt.

“Đại biểu tẩu, Viên Viên làm phiền.” Mắt thấy Tiết U Nhiễm rất dễ nói chuyện, Tiền Viên Viên lại cúi người thi lễ. Tháng trước nàng đã xuất môn, đến Tuyên thành mới biết Đại biểu ca đã đón đầu. Nghe nói Đại biểu ca thú chính là công chúa cho chính Hoàng thượng phong, không nghĩ tới thế nhưng lại là quả hồng mềm.

Tiết U Nhiễm không có từ chối, mang theo nụ cười nhận lấy cái lễ này. Tuy nói thi lễ nhiều người khác cũng không cảm thấy kì quái, chỉ có điều biểu hiện của Tiền Viên Viên này dường như là cố ý nhằm vào nàng. Cho dù là làm phiền, thì cũng nên nói với Sở nãi nãi cùng Sở phu nhân. Đối nàng hành lễ? Dường như có chút không thỏa đáng.

Nói là vì Tiền gia biểu muội đón gió tẩy trần, đêm đó Sở gia bố trí một tiệc rượu nhỏ. Mọi người đối với Tiền Viên Viên coi như nhiệt tình, trong bữa tiệc cũng là hòa thuận vui vẻ. Tiền Viên Viên tình tình uyển chuyển hàm xúc, lại cực kì am hiểu nói chuyện. Sau tiệc rượu đó, mọi người trong Sở gia bị nàng ta dỗ đến ngoan ngoãn.

“U U?” Giữ chặt Tiết U Nhiễm đang đi ở phía trước, về mặt Sở Lăng Húc lộ vẻ nghi hoặc. U U hình như đang tức giận...

Mặc cho Sở Lăng Húc lôi kéo, Tiết U Nhiễm có chút thất thần. Cho dù đã nói với chính mình rằng không cần để ý, nhưng lại vẫn không có biện pháp làm được tâm bình khí hòa. Chung quy là quên không được, quên không được một năm lục đục với nhau, quên không được một năm coi nhau như người xa lạ.

“Vì sao tức giận?” Bình tĩnh nhìn Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc trầm giọng hỏi. Hắn không thích loại cảm giác vô lực cái gì cũng không biết này. Biết rõ U U đang tức giận, lại không biết vì sao nàng tức giận.

“Sở ngốc tử, chàng cách cô biểu muội này xa một chút cho thiếp. Nếu để thiếp phát hiện ra chàng dám hái hoa ngắt cỏ, chàng có biết sẽ là hậu quả gì.” Những chuyện đã từng xảy ra nàng không có biện pháp nói với Sở Lăng Húc, chỉ đành phải cắn hận uy hiếp nói.

Biểu muội? Sở Lăng Húc cảm thấy oan uổng. Từ lúc vào cửa nhìn thấy vị biểu muội kia đến khi theo U U rời tiệc, hắn cùng biểu muội Tiền gia nói chuyện không vượt quá ba câu. Ở đâu ra hái hoa ngắt cỏ như lời nàng vừa nói?

Thấy Sở Lăng Húc vẻ mặt mờ mịt, Tiết U Nhiễm cúi đầu, thẳng thắn nói: “Thiếp không thích nàng ta.”

“Được.” Tiết U Nhiễm vừa dứt lời, giọng nói của Sở Lăng Húc lập tức vang lên. Về sau nhìn thấy vị biểu muội kia, tránh chút là được.

Tiết U Nhiễm lập tức ngẩng đầu, không dám tin nhìn Sở Lăng Húc: “Chàng không biết là thiếp đang cố tình gây sự sao?”

“Chỉ cần U U thích là được.” Sở Lăng Húc vẻ mặt bình tĩnh, giọng điệu ôn hòa mà kiên định. U U là ông trời ban ân cho hắn, hắn nguyện ý theo nàng, sủng nàng.

“Sở ngốc tử, chàng sẽ làm ta hư.” Mũi đột nhiên có chút chua xót, cổ họng Tiết U Nhiễm cũng bắt đầu có vị chát. * * * *

“Nàng là nương tử của ta, ta không sủng nàng thì sủng ai? Chỉ có điều, nàng về sau không được một mình sinh hờn dỗi. Có chuyện gì thì trực tiếp nói cho ta biết, có được hay không?” Chỉ cần U U nguyện ý nói ra, hắn không ngại làm U U hư. Cho dù nàng có hư, cũng vẫn là U U của hắn.

“Trở về phòng.” Nghe thấy câu nói của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm quay đầu liền đi. Tiếp tục đứng ở đây, nàng sẽ không nhịn được mà khóc ra. Nàng mới không cần dọa người, cho dù là cảm động cũng cần phải trở về phòng rồi lại cảm động.

Mất sắc nhìn thấy hốc mắt U U đỏ hoe, Sở Lăng Húc bị bỏ lại phía sau không chút suy nghĩ, trực tiếp đuổi theo.

Sáng sớm ngày hôm sau, thấy biểu muội Tiền gia ngồi ở trong phòng đùa Sở nữ nãi và Sở phu nhân cười đến thoải mái, Tiết U Nhiễm tới thỉnh an dừng bước lại. Nàng không am hiểu đồ người, cũng không am hiểu nịnh bợ người. Vô luận là Sở nữ nãi hay vẫn là Sở phu nhân, nàng vẫn luôn yên lặng ngồi ở một bên, lắng nghe mọi người nói chuyện. Náo nhiệt và thoải mái như trước mắt là chưa từng có, cũng là điều nàng không có biện pháp làm được.

“Đại tẩu, sao tẩu lại không đi vào?” Từ xa đã thấy Đại tẩu nhà mình đứng ở ngoài cửa, Sở Mộng Văn cảm thấy kì quái. Nhìn nhìn lại tình cảnh trong phòng, trong lòng Sở Mộng Văn có chút không hòa thuận. Mỗi ngày vào thời gian này Đại tẩu đều sẽ vội tới thỉnh an nữ nãi cùng nương, hôm nay dường như lại bị người khác đoạt trước. Mà cái người khác này, lại vẫn là người ngoài cũng chỉ mới đến Sở gia có một ngày.

“Ta cũng là vừa mới tới, cùng đi vào?” Sắc mặt Tiết U Nhiễm khôi phục bình thường.

“Đạ. Đại tẩu phải giúp muội.” Kéo cánh tay của Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn lấy lòng nói. Nữ nãi và nương mỗi lần thấy nàng đều nói rất nhiều, có Đại tẩu ở còn có thể giúp nàng nói chuyện.

“Nữ nãi và nương cũng là vì muốn tốt cho muội.” Trương bối căn dặn cùng căn nhắc luôn luôn không ngại phiền toái, Tiết U Nhiễm cảm động lây. Nhớ ngày đó, nàng cũng là như vậy. So với Sở nữ nãi và Sở phu nhân, mẫu phi nhà mình chắc chắn sẽ không ngại nhường một chút.

“Muội biết, chỉ là nghe nhiều thôi!” Sở Mộng Văn vẽ mặt nhăn nhó, ủy khuất nói.

“Được, Đại tẩu sẽ tận lực.” Buồn cười chỉ chỉ trán Sở Mộng Văn, Tiết U Nhiễm đồng ý.

“Muội chỉ biết Đại tẩu tốt nhất.” Sở Mộng Văn càng ngày càng cảm thấy Đại ca thú vị về người Đại tẩu này thật là quá đúng, người nào cũng không bằng.

“Hai nha đầu các con đứng ở ngoài cửa nói cái gì đó? Đến đây rồi sao lại không tiến vào?” Nghe thấy tiếng hoan hô của Sở Mộng Văn, Sở phu nhân nhìn về phía ngoài cửa hồ lên.

“Đến đây đến đây. Đây không phải là thấy nữ nãi và nương đang cùng biểu tỷ nói chuyện, đại tẩu và con ngại quá rầy thôi!” Sở Mộng Văn vừa nói, vừa lôi kéo Tiết U Nhiễm đi vào.

“Chỉ có con mới sẽ tìm có. U Nhiễm, qua đây ngồi.” Ở trong lòng Sở nữ nãi, người việc tốt không nhường ai như Tiết U Nhiễm xếp thứ nhất. Vị công chúa nhu thuận không hề kiêu ngạo này quả thật là phúc khí của Sở gia, cẩn thận cung ứng tuyệt đối là đúng.

“Nữ nãi, nương.” Bỏ qua Tiền Viên Viên ở một bên, Tiết U Nhiễm mở miệng kêu lên.

“Biểu tẩu sớm.” Có một số người không phải người không muốn nhìn thấy thì sẽ không nhìn thấy, ví dụ như Tiền Viên Viên tự động tiến lên chào hỏi.

“Biểu muội cũng sớm.” Tiết U Nhiễm gật gật đầu.

“Kỳ thật không tính là sớm. Viên Viên đều đã bồi nữ nãi và cô nói chuyện một hồi lâu rồi.” Tiền Viên Viên cầm lấy khăn tay che miệng, cười rụt rụt. Công chúa vội tới thỉnh an bà bà? Xem ra, cũng chỉ là như vậy.

“Quả thật không tính là sớm. U Nhiễm hầu hạ phu quân ăn xong bữa sáng lại tiễn phu quân xuất môn, chăm trễ chút thời gian. Mong nữ nãi và nương không lấy làm phiền lòng.” Tiết U Nhiễm bất vì sơ động, nhìn Sở nữ nãi và Sở phu nhân giải thích nói.

“Người một nhà, có gì kỳ lạ? U Nhiễm và Húc nhi sống tốt mới là chuyện quan trọng nhất. Nương, người nói đúng hay không?” Sở phu nhân cười đến không khép được miệng. Nghe tình cảm giữa nhi tử mình và con dâu tốt, bà người làm nương này đều vui mừng hơn người khác.

“Đúng đúng. U Nhiễm tốt nhất là theo Húc tiểu tử cùng nhau xuất môn, không đến thỉnh an cũng không sao.” Sở nữ nãi đi theo gật đầu.

“Nữ nãi, người nói như vậy đại tẩu sẽ xấu hổ.” Sở Mộng Văn đi qua chen miệng nói.

“Tiểu nha đầu cháu biết cái gì? Đại ca và đại tẩu của cháu mới thành thân, đương nhiên là muốn ở chung nhiều hơn.” Sở nữ nãi vẽ mặt đương nhiên nói.

Tiết U Nhiễm quần bách. Sở nữ nãi dù sao cũng không phải mẫu phi nhà mình, nói như vậy nàng thật đúng là sẽ xấu hổ.

“Nữ nãi, đại tẩu đỏ mặt rồi. Nha.... Nữ nãi khi để đại tẩu, cháu muốn cáo trạng với đại ca.” Nhìn đỏ ửng trên mặt Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn cao giọng hô.

“Mẹ con hai người hợp nhau hắt nước bắn lên bà già này phải hay không? U Nhiễm, cháu cần phải thay nữ nãi làm chứng. Nếu Húc tiểu tử thật sự tìm đến nữ nãi tính sổ, cháu nhất định phải nói với nó là nữ nãi không có khi để cháu.” Sở nữ nãi phụng phịu, nghiêm túc nhìn Tiết U Nhiễm giao đãi.

“Nữ nãi.” Đỏ ửng trên mặt càng thêm đậm, mặt Tiết U Nhiễm lúc này thật sự đỏ.

Trong lúc này, tiếng nói tiếng cười tràn ngập tiểu viện của Sở nữ nãi. Sở gia, dường như lại muốn náo nhiệt

Nhìn náo nhiệt trước mắt, trong lòng Tiền Viên Viên lại là dòi sông lấp biển. Tiết U Nhiễm vừa tới, tầm mắt mọi người lập tức dời đến trên người nàng. Chỉ bằng thân phận của nàng đã không dung khinh thường, huống chi nàng lại còn bớt làm cao giành được hảo cảm của người Sở gia. Quả thật là kinh dị, không thể coi thường.

Tiền Viên Viên muốn nhắc lên cuộn sóng ở Sở gia đồng thời Tiết Tâm Lam ở phủ Thái tử chính là kẻ trời trời không biết, kẻ đất đất chẳng hay. Thái tử ca vì sao không đến nhìn nàng? Vì sao không đến nhìn hài tử trong bụng nàng? Nàng đợi hán hai ngày, dĩ vãng hán sẽ không đổi dời với nàng như vậy, sẽ không....

Tuệ cô khinh thường nhìn Tiết Tâm Lam đang khóc nháo. Nếu như trong bụng Tiết Tâm Lam thật đúng là có long chủng, chút tiểu tính tình ấy trên dưới phủ Thái tử đều có thể dễ dàng tha thứ. Đáng tiếc, cái bụng mà Tiết Tâm Lam vẫn lấy làm kiêu ngạo vô cùng không chịu thua kém. Thái tử điện hạ nói để Tiết Tâm Lam tự sinh tự diệt, Tuệ cô lại nuốt không trôi khẩu khí này. Cũng dám giờ thủ đoạn tiến vào phủ Thái tử? Nếu không phải là Hoàng Hậu nương nương đã biết việc này, Tiết Tâm Lam há có thể vẫn hoàn hảo đứng ở trước mặt bà muốn sống muốn chết? hiện tại không được động không có nghĩa là sau này không được động, chờ xem!

Tiết Tâm Lam bức tức, Tần Trạch Dật càng bức bội hơn nàng ta. Mẫu hậu luôn phái người đưa đồ bổ dưỡng tới, nói là để cho Tiết Tâm Lam dưỡng thân thể. Dưới động tác liên tiếp, liên phụ hoàng cũng biết việc này. Hôm nay tiến cung, phụ hoàng đặc biệt giữ hán lại hỏi việc này. không thể khi quân hán chỉ có thể im lặng không đề cập đến chuyện của Tiết Tâm Lam.

Khoảnh khắc khi phụ hoàng cùng hán nói lập Lạc Thẩm Nhi làm Thái tử phi, trái tim của Tần Trạch Dật trong nháy mắt lỡ một nhịp. đã từng có một người nữ tử luôn tự cho mình là Thái tử phi của hán, nhưng là hán lại gả nữ tử từ đó cho người khác. hiện tại, vị Thái tử phi của hán rốt cuộc có người muốn ngồi lên, lại không biết nữ tử kia có còn để ý hay không.

Bởi vì Tần Trạch Dật im lặng, thánh chỉ lập Lạc Thẩm Nhi làm Thái tử phi không đến mấy ngày liền truyền đến Lạc gia. Cùng ngày đó, Quý Như Nhã nghênh đón thánh chỉ từ hôn làm Trắc phi của Thái tử. Mây bay đi làm bầu trời càng thêm sáng, tức giận tích tụ trong lòng Quý Như Nhã lập tức chuyển thành vui sướng. Chỉ cần vào phủ Thái tử, là có thể gặp long chủng trong bụng Tiết Tâm Lam rồi.

Tay nâng thánh chỉ Lạc Thẩm Nhi trước sau như một bình tĩnh mà đứng. hiện giờ Lạc gia đã sớm công cao chấn chủ, Tần hoàng đế cơ nhất định sẽ gột cánh chim Lạc gia. Vì sự an ổn của Lạc gia, Hoàng thượng đã sớm ám chỉ quyết định nữ nhi Lạc gia làm Thái tử phi. Vào lúc Thái tử chưa đăng cơ làm cánh tay trợ lực thứ nhất, chỉ cần ngày sau có thể bảo vệ mọi người của Lạc gia bình an. Làm chủ hậu cung là đối Lạc gia hứa hẹn, cũng là đối Lạc gia cảnh cáo. Hứa hẹn Lạc gia sẽ không vong, cảnh cáo Lạc gia không thể xâm phạm.

Thân là nữ nhi Lạc gia, đây là trách nhiệm nàng nên gánh vác. không có tình yêu, chỉ có lợi ích. Bảo vệ hậu cung, bảo vệ Lạc gia, bảo vệ cân bằng giữa hai nhà Tần - Lạc. Mỗi người đều có một vận mệnh của chính mình. Vận mệnh của nàng đã được định từ sớm, nàng sẽ dốc hết toàn lực ngồi lên vị trí thuộc về nàng. Mà trên con đường kia gặp phải bất kỳ uy hiếp nào, nàng sẽ không chút lưu tình diệt trừ toàn bộ. Gặp thần giết thần, gặp ma giết ma. Đây là vận mệnh thuộc về nữ nhi Lạc gia, cũng là vận mệnh thuộc về Lạc Thẩm Nhi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60

Ngày vui của Thái tử điện hạ, Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc cũng được mời. Bởi vì Quý Như Nhã chỉ là trắc phi, cho nên trực tiếp bị đưa đến hi phòng. Bái đường thành thân chỉ có hai người Tần Trạch Dật và Lạc Thẩm Nhi.

Một mình một người ngồi trong phòng ở hậu viện, Tiết Tâm Lam khóc không thành tiếng. Hóa ra đây là nguyên nhân mấy ngày hôm nay hán không đến nhìn nàng và hài tử. Không nghĩ tới người sau cùng ngồi lên vị Thái tử phi lại chính là Lạc Thẩm Nhi. Đêm thất tịch kia, toàn bộ lực chú ý của nàng đều đặt ở trên người gây sự Quý Như Nhã, lại không ngờ đến Lạc Thẩm Nhi vẫn mỉm cười đứng ở bên cạnh Trịnh Thiên mới là người thắng cuối cùng. Trai cô đầu nhau, ngư ông đắc lợi.

Đầu đến cuối cùng, nàng và Quý Như Nhã đều thua. Không đúng, chỉ có một mình nàng thua. Ít nhất Quý Như Nhã còn được một cái phân vị trắc phi. Mà nàng, cho dù mang thai long chủng lại như thế nào? Thái tử ca ca không đến nhìn nàng, cả phủ Thái tử không có người nào coi nàng như chuyện, so với Tiết Vương phủ lại càng không bằng.

Thái tử phi được đưa vào hi phòng, tân lang thì ở lại ngoài hi đường. Chúng gia tân khách ngồi đầy, tràng diện dị thường náo nhiệt. Tiết U Nhiễm bị náo nhiệt làm cho có chút đau đầu, lập tức rời khỏi bữa tiệc đi ra ngoài hít thở không khí. Sở Lăng húc vốn định đi theo, lại bị Mạc Thần Viễn vẽ mặt mỉm cười ngăn lại. Nhìn Mạc tiểu Hưu gia ôn hòa, Sở Lăng Húc thăm thán một hơi. Có chút oán khí dù sao cũng phải chấm dứt. Tôn quý như Tiểu hầu gia, không giờ thủ đoạn đã là khó có được.

Nếu biết rời khỏi yến tiệc sẽ gặp phải Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm tuyệt đối sẽ không rời khỏi Sở Lăng Húc nửa bước. Thấy Tần Trạch Dật về mặt bi thương nhìn nàng, Tiết U Nhiễm thật sự rất muốn xoay người rời đi.

“U Nhiễm, hán đối muội tốt sao?” Ở trước khi Tiết U Nhiễm xoay người, Tần Trạch Dật đã mở miệng.

Bị ánh mắt quyến luyến không rời của Tần Trạch Dật dọa sợ, Tiết U Nhiễm lùi về phía sau hai bước, nhẹ nhàng hành một cái lễ, cung kính nói: “Gặp qua Thái tử điện hạ. Phu quân đối U Nhiễm rất tốt.”

Hai chữ ‘phu quân’ tăng tăng lớp lớp nện vào trong tai Tần Trạch Dật. Thân thể dừng một chút, trong mắt Tần Trạch Dật đầu là vùng vẫy cùng hồi hận:

“U Nhiễm, ủy khuất muội rồi.”

“Thái tử điện hạ sao lại nói như vậy? U Nhiễm cực kỳ thỏa mãn với cuộc sống hiện giờ. Sở gia rất tốt, phu quân cũng rất tốt. Nói ra, vẫn còn phải cảm ơn Thái tử điện hạ dụng tâm lương khổ. Chính là bởi vì Thái tử điện hạ, U Nhiễm mới có thể có được người phu quân này.” Tươi cười trên mặt Tiết U Nhiễm chân thật mà rực rỡ, nhìn không ra một chút miễn cưỡng. Nàng là thật sự cảm kích Tần Trạch Dật giúp nàng tìm được Sở ngọc từ người phu quân này, thành toàn tâm nguyện lớn nhất sau khi sống lại của nàng.

“Phải không?” Nụ cười của Tiết U Nhiễm lọt vào trong mắt Tần Trạch Dật lại hết sức chói mắt. Tay để ở phía sau lưng hăng nắm chặt, trái tim của Tần Trạch Dật không có biện pháp kìm nén đau đớn. Rõ ràng là nữ tử nên thuộc về hắn, trong nháy mắt lại biến thành thê tử của người khác. Tận mắt nhìn thấy nàng cười vì người khác, hắn lại chỉ có thể hồi tiếc không thôi.

“Thái tử ca ca.” Đợi lâu không thấy Tần Trạch Dật đi ra, Tiết Tâm Lam cuối cùng nhận không được đi qua tìm. Ai ngờ còn chưa đi vào đã nhìn thấy Thái tử ca ca của nàng vậy mà lại cùng Tiết U Nhiễm đứng chung một chỗ, Tiết Tâm Lam vội vàng lên tiếng gọi kéo lại lực chú ý của Thái tử ca ca.

“Sao nàng lại xuất hiện ở đây?” Đã từng nhu nhược làm người thương, vào khoảnh khắc biết nàng lừa gạt hắn đã sớm tan tác, mặt của Tần Trạch Dật nhất thời trầm xuống.

Đột nhiên nghe thấy giọng điệu lạnh như băng của Tần Trạch Dật, Tiết Tâm Lam sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời thế nào.

“U Nhiễm xin được cáo lui trước.” Không định tiếp tục ở lại chỗ này, Tiết U Nhiễm mặt không đổi sắc đối Tần Trạch Dật nói. Mặc kệ Tiết Tâm Lam cùng Tần Trạch Dật trong lúc đó xảy ra chuyện gì, đều đã cùng nàng không có quan hệ. Nàng nguyện xem diễn trò, nhưng cũng không nguyện chen chân, vẫn là sớm một chút tránh đi cho thỏa đáng.

“Ừ ừ. U Nhiễm, Thái tử ca ca còn có lời muốn nói với muội.” Trong mắt hiện lên lo lắng, giọng nói của Tần Trạch Dật trong nháy mắt chuyển thành mềm nhẹ. Lần này để U Nhiễm rời đi, lần sau gặp mặt còn không biết đến khi nào. Những lời trong lòng của hắn đã lắng đọng lâu lắm rồi, nếu lại không thổ lộ được với U Nhiễm, hắn sợ hắn sẽ điên mất.

“Thái tử ca ca...” Từ trong ngực người phản ứng kịp, Tiết Tâm Lam vội vàng tiến lên giữ chặt tay áo của Tần Trạch Dật, hoa lệ đầm mưa nhìn Tần Trạch Dật. Không thể để cho hắn đi tìm Tiết U Nhiễm, tuyệt đối không thể!

“Cút ngay!” Vô tình hất tay Tiết Tâm Lam ra, Tần Trạch Dật không chút che dấu sự chán ghét của mình. Sở dĩ vẫn để cô Tiết Tâm Lam ở lại phủ Thái tử, chỉ là vì không biết nên cùng mẫu hậu giải thích như thế nào. Hiện tại xem ra, Tiết Tâm Lam thật quá không biết trời cao đất dày rồi.

Sét đánh giữa trời quang, thế giới của Tiết Tâm Lam trong nháy mắt dày đặc mây đen. Thái tử ca ca bảo nàng cút ngay? Làm sao có thể? Nhất định là Tiết U Nhiễm, nhất định là Tiết U Nhiễm ở trước mặt Thái tử ca ca nói xấu nàng.

Nàng ta nói bậy, Thái tử ca ca mới có thể đột nhiên chán ghét nàng. Tất cả cừ hận trong lòng trào lên, Tiết Tâm Lam vẽ mặt hung dữ vọt về phía Tiết U Nhiễm.

Không nghĩ tới Tiết Tâm Lam sẽ đột nhiên vọt về phía mình, Tiết U Nhiễm căn cứ theo việc không liên quan tới mình mà không thể không ở lại xem diễn không khỏi bắt đầu tính toán nên né tránh phiền toái không cần thiết này như thế nào.

“Tiết Tâm Lam, đủ rồi! Muốn điên thì về phòng nguoi mà điên!” Mắt thấy Tiết Tâm Lam đã vọt tới trước mặt Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật bắt lấy tay của Tiết Tâm Lam, mạnh mẽ hất ra, tức giận quát lớn.

“Điên? Thái tử ca ca, sao huynh có thể đối xử với ta như vậy?” Thất thần ngã ngồi trên mặt đất, nước mắt của Tiết Tâm Lam rốt cuộc không nén được chảy ra. Nàng cho rằng vào phủ Thái tử, là nàng có thể được đền bù ước nguyện. Nàng cho rằng sau khi Tiết U Nhiễm xuất giá sẽ không lại trở thành trở ngại của nàng, nàng cho rằng Thái tử ca ca có chân tình với mình. Không nghĩ tới toàn bộ chỉ là nàng si tâm vọng tưởng, cái gì cũng không có, cái gì cũng không phải. Nàng, vẫn chỉ là một thứ nữ hèn mọn có hai bàn tay trắng như cũ.

“U Nhiễm, ta đưa muội trở về.” Tần Trạch Dật không thèm nhìn tới Tiết Tâm Lam ngồi trên mặt đất, sắc mặt dịu đi nói với Tiết U Nhiễm đang có chút chấn kinh.

Tiết U Nhiễm quả thật là bị kinh sợ. Nàng vẫn cảm thấy Tần Trạch Dật đối Tiết Tâm Lam rất tốt, ít nhất là tốt hơn đối với nàng. Mãi dĩ ngỡ quả thật là như thế. Chỉ là không nghĩ tới, kết cục hiện giờ của Tiết Tâm Lam lại tệ lương như vậy.

Tần Trạch Dật đã biết chuyện bụng Tiết Tâm Lam không có hài tử rồi đúng không? Nhưng là Tiết Tâm Lam, dường như còn chưa phát hiện ra. Nhìn Tiết Tâm Lam ngồi dưới đất ôm bụng thương tâm không thôi, Tiết U Nhiễm đột nhiên cảm thấy Tiết Tâm Lam thật ra cũng cực kì đáng thương.

“U Nhiễm?” Thấy Tiết U Nhiễm không nói lời nào chỉ đứng sờ nhìn Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật lần thứ hai mở miệng. U Nhiễm trước kia cực kì chán ghét Tiết Tâm Lam, thậm chí để Tiết Tâm Lam quý ở hoa viên phía sau Vương phủ. Nhưng mà giờ khắc này, chẳng lẽ U Nhiễm đồng tình cho Tiết Tâm Lam rồi sao?

“Không phiền Thái tử điện hạ đại giá. U Nhiễm tự trở về là được.” Thu hồi tầm mắt, Tiết U Nhiễm xoay người rời đi. Cho dù cảm thấy Tiết Tâm Lam đáng thương, nàng cũng sẽ không mềm lòng. Kiếp trước, chuyện Tiết Tâm Lam làm với mẫu phi nàng, làm với Tiết Vương phủ, nàng tuyệt không tha thứ.

☺

“U...” Lạnh lùng quét mắt nhìn Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật đi theo. Chỉ là, lời muốn nói ra miệng biến mất khi Tiết U Nhiễm chạy nhanh về phía bóng

lưng của người kia. Chẳng biết từ lúc nào, Sở Lăng Húc đã ngao ngễ đứng thẳng ở cách đó không xa.

“Phu quân đi ra ngoài tìm thiệp?” Nhìn thấy Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm giống như trút được gánh nặng, không chút do dự nhào đến.

Đưa tay tiếp được thân thể nhào qua của U U, Sở Lăng húc lo lắng một chút rồi nói: “Ừ. Lâu như vậy không thấy nàng trở về, liền đi qua nhìn xem. Không có việc gì chứ?”

Rúc vào trong ngực Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm lắc đầu, trái tim dần dần bình tĩnh trở lại. Chỉ cần có Sở ngốc tử ở đây, nàng không cần lo lắng gì hết.

“Sở đương gia.” Hai người ôm nhau ở trước mắt hân quả thực là châm chọc to lớn cỡ nào, hai tay của Tần Trạch Dật hiện lên gân xanh. Cố gắng áp chế xúc động muốn đoạt lấy U Nhiễm, Tần Trạch Dật tận lực ổn định giọng điệu chào hỏi Sở Lăng Húc.

“Thái tử điện hạ.” Lãnh đạm gật đầu, trên mặt Sở Lăng Húc không nhìn ra bất luận cảm xúc nào. Cho dù Tần Trạch Dật là Thái tử cao cao tại thượng, ở trong mắt Sở Lăng Húc cũng chỉ là một danh hào mà thôi. Sở gia đường đường chính chính làm buôn bán, không sợ Tần Trạch Dật cậy thế bới móc. Huống chi, hiện tại Tần Trạch Dật có việc cầu Sở gia.

“Bản Thái tử cùng U Nhiễm lớn lên, tình cảm thâm hậu, người ngoài không thể so sánh. Mới vừa rồi ngoài ý muốn ngẫu nhiên gặp mặt, rất mừng rỡ liền cùng một chỗ tự ôn chuyện. Đang chuẩn bị tiễn U Nhiễm về, thì đụng tới Sở đương gia tới tìm người. Sở đương gia quả thật là trông coi U Nhiễm rất chặt.” Cười như không cười nhìn Sở Lăng Húc, thâm ý trong lời nói của Tần Trạch Dật hiện rất rõ.

Nghe được lời nói của Tần Trạch Dật, Tiết U Nhiễm hơi nhú mày. Tình cảm thâm hậu? Tự ôn chuyện? Ngày đại hi cùng nữ tử khác ngẫu nhiên gặp mặt ôn chuyện, lời giải thích này nghe thế nào cũng không nói nổi. Tần Trạch Dật đây là muốn chia rẽ tình cảm của nàng cùng Sở ngốc tử. Sinh lòng tức giận, Tiết U Nhiễm bất mãn chuẩn bị lên tiếng phản bác lại.

Trấn an vỗ vỗ lưng của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc mặt không biến sắc nói: “Hôm nay là ngày đại hi của Thái tử điện hạ, rất bận rộn. Nếu muốn cùng phu nhân của tại hạ ôn chuyện, ngày ngày sau lại tìm cơ hội đến Sở gia ngồi một chút.”

“Nhất định nhất định.” Thấy Sở Lăng Húc dường như cũng không thêm đề ý, Tần Trạch Dật có cảm giác một quyền của mình đánh vào trên bông. Toàn bộ ức giận oán hận cũng bắt đầu bị bắn trở về, làm hắn buồn bực mà lại bất đắc dĩ.

“Như vậy tất nhiên là tốt nhất. Nương tử, chúng ta đi trước thôi! Đại ca còn chờ vì phu trở về cùng huynh ấy uống thêm mấy chén đó!” Nhẹ nhàng ôm Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc lôi Tiết Kỳ Văn ra làm là chán.

“Không chỉ Kỳ Văn, Sở đương gia cũng cùng bản Thái tử uống thêm mấy chén đi!” Nghe thấy Sở Lăng Húc dịu dàng gọi U Nhiễm là nương tử, lại thấy U Nhiễm dịu ngoan nhu thuận tựa vào trong lòng Sở Lăng Húc. Tần Trạch Dật vẻ mặt đầy sương, trong lời nói có khiêu khích khó phát hiện.

“Đại hôn của Thái tử điện hạ, vẫn là không nên uống rượu cho thỏa đáng.” Sở Lăng Húc cười cười, từ chối nói.

“Chính là bởi vì đại hôn mới muốn uống nhiều mấy chén, uống rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu không phải sao?” Đối diện với Sở Lăng Húc thủy chung bình tĩnh, Tần Trạch Dật không thể không bình tĩnh ứng đối.

“Tại hạ cho rằng, Thái tử điện hạ lúc này càng nên phái người đến đưa Tiết nhị tiểu thư về phòng mới đúng.” Thấy Tiết Tâm Lam đứng dậy từ từ đi tới, Sở Lăng Húc chậm rãi nói.

Theo tầm mắt của Sở Lăng Húc quay đầu, trên mặt Tần Trạch Dật tràn đầy lúng túng. Tiết Tâm Lam đã vào phủ Thái tử, hắn không còn lập trường, càng không có tư cách tranh giành Tiết U Nhiễm với Sở Lăng Húc. Trận chiến này còn chưa đánh, hắn cũng đã thua rồi.

Không lại nhiều lời, Sở Lăng Húc nhanh nhẹn mang theo Tiết U Nhiễm rời đi. Để lại Tần Trạch Dật vẻ mặt phẫn hận, Tiết Tâm Lam điềm đạm đáng yêu.

“Sở ngốc tử, thiệp cùng hắn không phải...” Đi tới nơi Tần Trạch Dật không nhìn thấy, Tiết U Nhiễm kéo lại Sở Lăng Húc muốn giải thích.

“Ta biết.” Cười cười trấn an U U, trong lòng Sở Lăng Húc như gương sáng. Khi U U nhìn thấy hắn, vẻ mặt kinh hi và thả lỏng đã nói rõ toàn bộ, cho thấy rõ ràng là Tần Trạch Dật quần lấy U U. Tần Trạch Dật rốt cuộc vẫn là hối hận. Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc chữa hối hận. Cho dù Tần Trạch Dật đăng cơ làm Hoàng đế, chuyện tình khiến người dèm pha như đoạt thê của người khác hắn cũng không dám làm.

Mặc cho U U lôi kéo, trong mắt Sở Lăng Húc tràn đầy sát ý. Nếu như U U bị cướp đi, hắn cũng không dám cam đoan hắn có thể nhịn xuống xúc động huyết tẩy hoàng cung Tuyên quốc. Thân là các chủ Hán Tinh Các, hắn có năng lực này. Huống chi lần đi Lăng quốc vừa rồi, thu hoạch ngoài ý muốn của hắn đủ để Tần Trạch Dật phải kiêng kị tám, chín phần.

Lời đồn đại hôn của Thái tử, Thái tử điện hạ không vào phòng Thái tử phi, cũng không vào phòng Trắc phi, càng không vào phòng của thị thiếp, Thái tử điện hạ một mình vào thư phòng, mãi đến sáng sớm ngày thứ hai mới đi ra.

Nghe được tin tức đó, Tiết U Nhiễm mỉm cười. Nơi có người luôn không thiếu thị phi, ngay cả Thái tử điện hạ động phòng cũng phải bàn tán một chút. Thật không biết bản thân Tần Trạch Dật nghe được, sắc mặt sẽ có bao nhiêu khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Mặc kệ Tần Trạch Dật có vào phòng Lạc Thâm Nhi hay không, Thái tử phi Lạc Thâm Nhi này cũng là vào Hoàng thất ngọc điệp. Thân là nữ chủ nhân của phủ Thái tử, sáng sớm ngày thứ hai Lạc Thâm Nhi ung dung cao quý ngồi ở chủ vị chờ đợi mọi người đến thỉnh an.

Thái tử trắc phi Quý Như Nhã mặt lộ vẻ mỉm cười, là người thứ nhất đến. Trong lòng dù lại có chiều bất mãn, nhưng cũng không thể không tới thỉnh an. So sánh với những người khác, nàng càng tình nguyện thua trên tay Lạc Thâm Nhi.

Ngược lại có chút ngoài dự liệu khi Tiết Tâm Lam theo sau các thị thiếp khác đến thỉnh an. Sau khi Tiết Tâm Lam tiến vào phủ Thái tử, Tần Trạch Dật vẫn chưa có bất kỳ chỉ thị nào. Cũng chính là vì như vậy, nên địa vị của Tiết Tâm Lam ở phủ Thái tử thập phần xấu hổ. Hôm nay nàng không tự mời mà đến, làm người khác có thêm rất nhiều liên tưởng.

“Tâm Lam gặp qua Thái tử phi, gặp qua Trắc phi tỷ tỷ.” Tiết Tâm Lam mặc cung trang chân thành mà đến, dáng đứng uyển chuyển.

Lạc Thâm Nhi hé miệng cười, không nói câu nào. Quý Như Nhã cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Nếu Tiết Nhị tiểu thư muốn nhận tỷ tỷ, có thể trực tiếp đến Sở gia. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Ninh An công chúa đồng ý gặp người.”

Tiết Tâm Lam nghe vậy, nhất thời sắc mặt trắng bệch, thân thể khẽ run. Trước mắt bao người, hai tay xoa bụng dưới chưa nhìn ra bất kỳ động tĩnh nào, cúi đầu không nói. Chỉ cần trong bụng có long chủng, dù nhiều vũ nhục hơn nữa cũng không có biện pháp đã kích tự tôn của nàng.

Bộ dáng nhận hết ủy khuất của Tiết Tâm Lam lọt vào trong mắt tất cả mọi người ở đây không thể nghi ngờ là trắng trợn tuyên chiến. Cảm thấy tức giận nhưng không thể không ngưng bộ, Quý Như Nhã cắn môi, quay đầu nhìn về phía Lạc Thâm Nhi. Thân Là Thái tử phi, nàng ta thật sự có thể rộng lượng như vậy? Mặc cho Tiết Tâm Lam kiêu ngạo? ๑๙๓ L ๑๙๓

“Thân thể của Tiết Nhị tiểu thư hình như có chút không khỏe, vẫn nên trở về phòng trước thôi!” Trên mặt Lạc Thâm Nhi không nhìn ra một tia không thích, thản nhiên nói.

“Đã nhiều ngày nay thân thể Tâm Lam quả thật có chút không khỏe, xin được cáo lui trước.” Nghe thấy Lạc Thâm Nhi nói như vậy, Tiết Tâm Lam thuận theo lui ra. Nàng vốn chỉ là muốn đi qua, xuất hiện trước mặt Lạc Thâm Nhi mà thôi. Nàng có thai long chủng mặc dù không vượt qua được Lạc Thâm Nhi, nhưng cũng là không thể coi thường. Nếu như Lạc Thâm Nhi đủ thông minh, hẳn sẽ hiểu rõ nàng là một đồng minh tốt.

“Tỷ tỷ nói đúng, Tiết Nhị tiểu thư vẫn là nên trở về phòng mình nghỉ ngơi đi thôi! Vạn nhất không cẩn thận đụng chạm, thì không thể nói rõ ràng rồi.” Gắt gao trừng mắt nhìn cái bụng của Tiết Tâm Lam, Quý Như Nhã đùa cợt nói.

Tiết Tâm Lam không lại mở miệng, trên mặt mang theo nụ cười thích ý xoay người rời đi. Cho dù nàng chỉ là Tiết Nhị tiểu thư không danh không phận, các nàng cũng không có người dám động nàng. Trừ phi, các nàng muốn tự tìm đường chết.

Tiết Tâm Lam rời đi, sau đó các thị thiếp khác cũng cáo lui. Chỉ có Quý Như Nhã ở lại.

Quý Như Nhã hạ mặt, cảm giận nói: “Tỷ tỷ mặc cho nàng ta làm càn sao? Không từ mà biệt, con trai trưởng nói như thế nào cũng không đến lượt nàng ta, kiếp sau đi!”

“Muội muội chờ một chút, đừng sốt ruột. Có thể sinh là phúc khí của nàng.” Nhẹ nhàng cười, Lạc Thâm Nhi không để ý lắng nói.

“Tỷ tỷ thật đúng là rộng lượng, nhưng ta không nuốt trôi khẩu khí này. Tiết Tâm Lam này, hừ!” Không chút che giấu bất mãn, Quý Như Nhã hạ quyết tâm cùng Thái tử phi Lạc Thâm Nhi đứng ở trên một sợi dây. Ít nhất vào lúc đối phó với Tiết Tâm Lam, hai nàng cần phải chung tay..

Liếc thấy ý đồ của Quý Như Nhã, Lạc Thâm Nhi bụng ly trà lên từ uống. Thân là Thái tử phi, nàng không cần đồng minh, chỉ cần quân cờ. Nếu như Quý Như Nhã đã tự động đưa lên cửa, nàng cũng không ngại mượn đao giết người. Có một số việc chỉ cần quan sát một chút là có thể được thu hoạch ngoài ý muốn. Sau khi Tiết Tâm Lam vào phủ Thái tử gặp đủ loại cảnh ngộ, làm cho nàng không thể không hoài nghi cái gọi là long chủng kia là thật hay giả. Nghe nói Tuệ cô bà vú của Thái tử điện hạ đang hầu hạ Tiết Tâm Lam, nhưng là vừa rồi không có đi theo. Có lẽ, trong này thật sự có bí mật không thể cho ai biết.

Mặc dù Lạc Thâm Nhi không phụ họa, nhưng cũng không lên tiếng trách cứ, xem ra là ngầm đồng ý bày tỏ của nàng. Đạt được một trợ lực lớn, Quý Như Nhã bắt đầu cân nhắc xem nên làm cách nào để đuổi Tiết Tâm Lam ra khỏi phủ vĩnh viễn.

Tần Trạch Dật không có ý định để ý đến tranh đấu trong hậu viện. U Nhiễm đã gả cho người khác, Lạc Thâm Nhi ngồi lên vị Thái tử phi hẳn không có lý do cự tuyệt. Nếu như Lạc Thâm Nhi không có năng lực ngồi lên vị trí này, hẳn không ngại đổi người khác lên ngôi. Nghĩ đến thay người liên nghĩ đến U Nhiễm. Đêm qua trở mắt nhìn U Nhiễm bị Sở Lăng Húc mang đi, cực sâu vô lực khiến hẳn không có tâm tình vào phòng của bất kỳ nữ tử nào. Đêm đại hi trôi qua trong thư phòng lạnh băng, thật đúng là đáng buồn. U Nhiễm, đây là trừng phạt của muội cho ta sao? ๑๙๓ L ☆ ๑๙๓

Bởi vì phải đưa Lạc Thâm Nhi và Quý Như Nhã đến gặp mẫu hậu, Tần Trạch Dật cố nén không kiên nhẫn, vẻ mặt lạnh như băng đi ra khỏi tư phòng. Còn có Tiết Tâm Lam, mẫu hậu đặc biệt giao phó muốn gặp nàng ta. Trước đêm qua, Tần Trạch Dật vốn định tìm viện có thoái thác, giúp Tiết Tâm Lam

tiếp tục bảo giữ bí mật. Nhưng là hiện tại hần không muốn nữa. Đêm qua nếu không phải Tiết Tâm Lam đột nhiên chạy tới quấy rối, thì hần cùng U Nhiễm khẳng định còn có thể tiếp tục ở chung một chỗ. Nếu hần nói tất cả lời trong lòng ra cho U Nhiễm biết, sự tình có lẽ sẽ khác đi. Nghĩ vậy, Tàn Trạch Dật càng thêm căm hận Tiết Tâm Lam. Bên người mẫu hậu có nhiều tình lão ma ma như vậy, Tiết Tâm Lam tự cầu nhiều phúc đi!

Không nói đến ma ma bên cạnh Hoàng hậu, sau khi hoàng hậu nhìn thấy Tiết Tâm Lam, vui sướng trong lòng dần dần chuyển sang nghi hoặc. Theo lý thuyết, bào thai trong bụng Tiết Tâm Lam chỉ có hai tháng, nhìn không ra cũng không sao. Nhưng là hoàng hậu đã từng sinh con lại thủy chung cảm thấy Tiết Tâm Lam có chút không thích hợp.

“Tâm Lam đứng không? Thân thể của con mấy ngày nay có tốt không? Có muốn truyền Thái y qua phủ nhìn xem không?” Ý tứ hàm xúc không rõ nhìn thoáng qua ma ma bên cạnh, hoàng hậu ôn hòa hỏi.

“Khỏi bẩm hoàng hậu nương nương, thân thể Tâm vẫn ổn. Thái y cũng từng đến xem qua, toàn bộ đều tốt.” Nghe được hoàng hậu nương nương ân cần hỏi thăm, Tiết Tâm Lam thụ sủng nhược kinh, vội vàng trả lời.

“Phải không?” Nhận được ánh mắt của ma ma, trên mặt hoàng hậu vẫn mang theo nụ cười như cũ, trong lòng lại vạn phần tức giận. Đây là có chuyện gì? Thái tử thể như lại ngây ngốc bị một nữ nhân lừa? Thái tử bị lừa gạt còn dễ nói, lên xử lý nữ nhân này là được. Nhưng là mấy ngày trước đây bà đã nói chuyện này cho hoàng thượng biết, giống như tội khi quân! Nếu không phải Trường công chúa càng ngày càng được sủng ái, bà cũng sẽ không vội vã mượn long tôn để thu hút lực chú ý của hoàng thượng, hiện tại phiền toái rồi. . .

Thấy Tiết Tâm Lam vừa tới đã cướp đi nổi bật, đưa tới sự quan tâm của Hoàng hậu nương nương, Quý Như Nhã oán hận liếc Tiết Tâm Lam. Sau khi nhìn thấy Tiết Tâm Lam không dấu vết đáp lại một ánh mắt đắc ý, lại càng hỗn hển.

Tiết Tâm Lam, thù của ta và người triệt để kết xuống từ lúc này. Chờ xem, để ta nhìn xem người đến cùng có bao nhiêu bản lĩnh có thể bảo vệ đứa nhỏ của người.

Mất ở trong tim, Lạc Thẩm Nhi cung kính đứng ở một bên, yên lặng nghe hoàng hậu và Tiết Tâm Lam một tới một đi. Dư quang khỏe mắt nhìn thấy hoàng hậu và lão ma ma trao đổi ánh mắt, nhớ lại lúc trước khi Thái tử điện hạ tiến cung, sắc mặt vô cùng âm trầm, chân tướng bắt đầu nổi lên trên mặt nước. Nghe nói hoàng thượng cũng đã biết chuyện này, trước mắt tất nhiên là không thể vạch trần. Thái tử điện hạ phải ăn cái âm thầm chịu đựng này, thì tất nhiên hoàng hậu nương nương cũng phải nuốt vào theo. Tiết Tâm Lam, lần diễn trò này người lại sẽ kết thúc như thế nào đây?

không khí khẩn trương trong Hoàng cung và phủ Thái tử không có chút ảnh hưởng đến sự bình tĩnh ở Sở gia. Nhìn Tiền Viên Viên tùy ý bồn ba trong Sở phủ, chung quanh liên lạc tình cảm, Tiết U Nhiễm không dùng bất kỳ biện pháp nào. Sở ngốc tử nói được thì làm được, mỗi khi nhìn thấy Tiền Viên Viên chỉ có gật đầu, cũng không nói nhiều một câu. Trong lòng biết Tiền Viên Viên đánh cùng một chủ ý giống Tiêu Vũ Sát, Tiết U Nhiễm vui vẻ chế giễu. Có vết xe đổ là Tiêu Vũ Sát, ý đồ thông qua lấy lòng người Sở gia để đi vào sở phủ đã sớm không có khả năng. Huống chi, còn có công chúa là nàng ở đây. Nạp thiếp? Sở ngốc tử nghĩ cũng đừng nghĩ! Tiền Viên Viên chẳng bằng trực tiếp chuyển tâm tư đến trên người Sở Diệp Triền hoặc Sở Kinh Triết còn dễ hơn.

Sở Lăng Húc nghe vậy, nghiêm trang phản đối. Nhị đệ đang chuyên tâm khảo công danh, Tam đệ chỉ ở giang hồ. Vị biểu muội Tiền gia này vẫn nên rời khỏi thì tốt hơn. Người Sở gia dễ ở chung, nhưng cửa lớn của Sở gia không phải là tùy tiện ai cũng có thể bước vào. Ít nhất, có hần ở đây tuyệt đối sẽ không được.

Tiết Kỳ Văn đến Sở gia thăm Tiết U Nhiễm, nhìn thấy Tiền Viên Viên còn yêu kiều hơn hoa thì ngó ra. Tiểu thư Sở gia Sở Mộng Vân thì hần đã gặp qua, nhưng nữ nhân xa lạ này bày ra tư thái của chủ nhân tới chiều dài hần là có ý gì?

“Công tử mời ngồi. không biết công tử đến Sở gia chúng ta là có chuyện gì?” Công tử trước mắt ăn mặc hoa lệ, khí chất phi phàm, nhất định công tử nhà giàu. Nếu như không đoán sai, hần là bằng hữu của Đại biểu ca.

“cô nương là?” không trả lời vấn đề của Tiền Viên Viên, Tiết Kỳ Văn hỏi ngược lại.

“Đương gia Sở gia là Đại biểu ca của tiểu nữ. Công tử là đến tìm Đại biểu ca?” Nhắc tới bốn chữ đương gia Sở gia, trong mắt Tiền Viên Viên mang theo đắc ý. Ba chữ Đại biểu ca, lại chuyển sang thẹn thùng.

Nghe được câu trả lời của Tiền Viên Viên, Tiết Kỳ Văn cười nhạt nói: “Sở đương gia không ở nhà, Sở thiếu phu nhân có ở?”

Hạ lệnh cho hạ nhân dâng trà, Tiền Viên Viên bày ra bộ dáng tiểu thư khuê các, mềm nhẹ nói: “Đại biểu ca quả thật không ở nhà. Nếu công tử có việc thì có thể nói với tiểu nữ, tiểu nữ có thể giúp chuyển lời.”

“Sở thiếu phu nhân thì sao? Tại hạ nói chính là phu nhân của Sở đương gia – Ninh An công chúa.” Cho rằng giả vờ không nghe thấy là mọi chuyện thuận lợi sao? Trong lòng đã có số, Tiết Kỳ Văn không lại cùng Tiền Viên Viên quanh co, bình tĩnh nói ra danh hào của Tiết U Nhiễm.

“Công tử là tới tìm Đại biểu tẩu sao?” trên mặt Tiền Viên Viên hiện lên kinh hi. Chẳng lẽ không phải là bằng hữu của Đại biểu ca, mà là cô nhân của Tiết U Nhiễm?

“Cũng có thể nói như vậy. không biết Ninh An công chúa có ở không?” Tiết Kỳ Văn dần lại tính tình hỏi.

Tiền Viên Viên không lại đáp lời, trên dưới đánh giá Tiết Kỳ Văn, thật lâu sau mới nói: “Người tới, mang vị công tử này đi gặp Thiếu phu nhân.”

Tiết Kỳ Văn đứng lên, theo hạ nhân rời đi. Trong lòng cười thầm không dứt: về mặt của vị biểu muội này là nóng lòng muốn thử bắt kẻ thông dâm sao?

Thú vị thú vị.

Thấy Tiết Kỳ Văn đi theo hạ nhân đi xa, Tiền Viên Viên vội vàng chạy về phía tiểu viện của Sở nãi nãi. Trùng hợp Sở phu nhân và Sở Mộng Vân cũng ở đây, Tiền Viên Viên cảm thấy vui mừng nhảy nhót, không khỏi phân trần, lập tức cùng kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

“Ca? Sao huynh lại đến đây?” Nhìn thấy Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm tâm tình rất tốt tiến lên đón.

“Đi ngang qua, thuận tiện đến xem muội. Khí sắc không tệ. Chỉ có điều, dường như có một số người không dài mắt không biết rõ “thân phận” của chính mình.” Sắc mặt U Nhiễm không tệ, nhìn không ra bất luận chút dấu vết chịu ủy khuất nào. Ti mi đánh giá xong, Tiết Kỳ Văn kết luận U Nhiễm cũng không bị khi dễ.

“Huynh gặp qua Tiền Viên Viên rồi hả?” Nghe được lời nói của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm vẻ mặt hiểu rõ.

Tiền Viên Viên? Một trong những tiểu thiếp của Sở Lăng Húc? Lại thật sự xuất hiện sao? Có ngoài ý muốn là Tiêu Vũ Sát, hẳn cho rằng hai tiểu thiếp khác hẳn là sẽ không lại xuất hiện. Không nghĩ rằng...

Tiết U Nhiễm trái lại không để ý lắm, nhún nhún vai không sao cả..

“Tur Nguyệt, Tề Phong, hai người đi ra ngoài canh giữ.” Tiết Kỳ Văn ánh mắt vừa chuyển, rồi phân phó Tur Nguyệt và Tề Phong.

Thấy Tiết U Nhiễm không phản đối, Tur Nguyệt và Tề Phong tuân mệnh lui ra.

“Huynh trưởng đại nhân có lời muốn nói với ta sao?” Ca ca nhà mình sẽ không vô duyên vô cớ bảo Tur Nguyệt và Tề Phong rời khỏi, chắc là có việc muốn cho nàng biết.

“Không có việc gì, chờ là được.” Tiết Kỳ Văn lắc đầu, vẻ mặt thần bí. Nếu bị hấn đụng vào, đương nhiên là phải thuận tay giúp U Nhiễm giải quyết hết phiền toái không cần thiết.

Còn chưa đến gần sân của Tiết U Nhiễm đã nhìn thấy Tur Nguyệt và Tề Phong canh giữ ở ngoài, Tiền Viên Viên nhất thời tinh thần phấn chấn. Tỷ nữ bên người cũng bị đuổi ra ngoài, còn dám nói không có mờ ám?

Mặc danh kỳ diệu bị Tiền Viên Viên kéo đến sân của U Nhiễm, ba người nhóm Sở nãi nãi cả đầu đều là mờ mịt. U Nhiễm tiếp khách có gì không ổn sao? Vì sao nhất định phải kéo mấy người họ cùng đi qua xem chứ?

Tiền Viên Viên tinh thần phấn chấn, vẻ mặt tươi cười dẫn đầu đi ở phía trước, lúc bước vào tiểu viện thì bị ngăn lại. Chân bước rồi thì không thể thu hồi, Tiền Viên Viên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt Tur Nguyệt nói: “Sao vậy? Không dám cho người khác đi vào à?”

“Cũng không phải là không dám, mà là không nên quấy rầy.” Tur Nguyệt công chính liêm minh nói. Từ trước đến nay Tiểu Vương gia và Tiểu Quận chúa nói chuyện đều không thích bị người ngoài quấy rầy, huống chi lại còn là một vị tiểu thư không biết nhảy từ đâu ra.

Không nên quấy rầy sao? Chẳng lẽ bên trong thật sự có chuyện không thể cho người khác biết? Trái tim Tiền Viên Viên sôi trào, không hề chú ý đến khí chất thực nữ. Mạnh mẽ đẩy Tur Nguyệt ra chuẩn bị xông vào. Ai ngờ, vừa mới bước một chân vào cửa tiểu viện của Tiết U Nhiễm, thân thể liền dừng lại không dám động.

Ngay giữa ban ngày, kiếm trong tay Tề Phong ‘roẹt’ một tiếng rút ra, mũi kiếm sáng bóng trực tiếp áp sát vào cổ Tiền Viên Viên.

Tiền Viên Viên ngất ngốc, sợ hãi dưới đáy lòng không tiếng động nảy sinh, lan tràn...

“Dừng tay.” Một cái phi tiêu bắn qua, bóng dáng Sở Kinh Triết xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Tề Phong thu kiếm trong tay, lui ra phía sau một bước rồi đứng lại.

“Tề Phong, người có ý gì?” Cũng dám ở Sở gia động thủ, Sở Kinh Triết tức giận nói.

“Tam thiếu gia, không phải lỗi của Tề Phong, là tiểu thư Tiền Viên Viên cố chấp muốn xông vào viện của tiểu thư nhà ta.” Tur Nguyệt đã chạy tới đứng ở bên người Tề Phong, giải thích nói.

“Biểu muội đây là có ý gì?” Sở Kinh Triết quay đầu, nhìn về phía Tiền Viên Viên.

“Ta...” Tiền Viên Viên nhất thời nghẹn lời. Tình huống bên trong nàng không tận mắt nhìn thấy, không dám tùy ý bình luận.

“Được rồi! Đúng là hò háo!” Sở nãi nãi về mặt tức giận, chuẩn bị rời đi. Thế nhưng lại dám ở Sở gia động thủ, quá vô lý rồi.

“Nãi nãi, biểu muội Tiền gia hẳn là muốn đến thỉnh an Đại tẩu. Người không ngại liền thỏa mãn tâm nguyện của biểu muội Tiền gia thôi, cùng đi vào xem được không?” Sở Diệp Triền xuất hiện cùng Sở Kinh Triết không lại tiếp tục đứng ngoài quan sát, lên tiếng khuyên nhủ.

“Thỉnh an?” Biểu tình của Tiền Viên Viên trước mặt này càng giống như là đến tìm phiền toái thì đúng hơn, Sở nãi nãi dừng bước lại.

Cảm kích nhìn thoáng qua Sở Diệp Triền, Tiền Viên Viên không ngừng gật đầu với Sở nãi nãi. Nàng bây giờ đang sợ tới mức không nói được câu nào.

Bà già này cũng muốn nhìn xem trong viện này đến tốt cùng là có cái gì đáng để Tiền Viên Viên kinh động tất cả Sở gia. Nghĩ như vậy Sở nãi nãi liền bước ra, do Sở phu nhân đỡ bước vào tiểu viện. Tề Phong cùng Tư Nguyệt không lại ngăn cản. Tiền Viên Viên thấy thế, lập tức đuổi kịp. Sở Diệp Triền và Sở Mộng Văn nhìn nhau, cũng theo sát ở phía sau. Để lại Sở Kinh Triết và Tề Phong tiếp tục mất to trừng mắt nhỏ.

Ôm trái tim bất an không yên, Tiền Viên Viên rốt cuộc thấy được hình ảnh mình muốn nhìn thấy. Nữ tử áo xanh về mặt yêu kiều, bĩu môi nói gì đó. Nam tử áo lam biểu tình trên mặt đều là ôn nhu, sùng nịch nhìn nữ tử, lắng lắng nghe. Hai người không chút trốn tránh đứng chung một chỗ, giống như cực kỳ thân mật.

Cô nam quả nữ, cử chỉ vô cùng thân thiết, tất có tư tình. Tiền Viên Viên đặc ý nờ nụ cười, thất thanh kinh hô nói: “Đại biểu tẩu, nàng ấy làm sao có thể...” Cũng không nói thêm gì nữa, nhưng là dẫn đến vô hạn liên tưởng.

Sở nãi nãi và Sở phu nhân quay đầu lại, nhìn thấy chính là Tiền Viên Viên che mặt biểu tình vạn phần kinh ngạc. Cùng lúc thầm mắng: ngạc nhiên!

Thấy Sở nãi nãi và Sở phu nhân mặt lộ vẻ không vui, Tiền Viên Viên trong lòng mừng thầm, nhưng trên mặt lại là thần sắc đau khổ: “Đại biểu ca nhất định sẽ bị thương tâm.”

Tiền Viên Viên nói không đầu không đuôi, mọi người thấy là Tiết Kỳ Văn hoàn toàn không biết nói gì. Trong lúc này, không khí có chút yên lặng.

“Đại biểu tẩu thật quá đáng. Ý vào chính mình là công chúa là có thể không tuân thủ nữ tắc, muốn làm gì thì làm sao? Sao có thể ở sau lưng Đại biểu ca cùng nam tử khác...” Thấy mọi người đều không nói chuyện, Tiền Viên Viên châm ngòi nổ. Cũng không tin đã nói đến như vậy rồi, bọn họ còn có thể giữ nguyên bình tĩnh.

“Ngậm miệng!” Không phụ sự mong mỏi của Tiền Viên Viên, Sở nãi nãi tức giận quát.

Đạt tới mục đích, Tiền Viên Viên hoảng hồn một chút, ngậm miệng lại. Nhưng trong lòng không kim được đặc ý: Đại biểu tẩu, là chính ngươi tự đưa lên cửa cho người ta bắt gian. Ngán vạn lần đừng trách biểu muội ta không phúc hậu.

“Sở lão phu nhân, Sở phu nhân, lại gặp mặt.” Tiết Kỳ Văn nghênh ngang đi tới. Vị tiểu thiếp này động tác thật đúng là chậm, bây giờ mới đến. Không đợi Sở nãi nãi và Sở phu nhân trả lời, tầm mắt của Tiết Kỳ Văn đã chuyển đến trên người Tiền Viên Viên, “Không tuân thủ nữ tắc? Không biết người mà vị cô nương này nói tới là ai?”

“Biết rõ còn có hỏi?” Gắt gao trừng mắt nhìn Tiết U Nhiễm đang đứng ở bên cạnh Tiết Kỳ Văn, Tiền Viên Viên hừ lạnh nói.

“Tại hạ quả thật không biết, vẫn là xin cô nương chỉ giáo.” Trên mặt Tiết Kỳ Văn treo lên nụ cười.

“Cái này...”

“Chính là nàng ta!”

Sở nãi nãi vừa mới mở miệng giải thích đã bị thanh âm bén nhọn của Tiền Viên Viên che lại.

“Bản cung?” Đã sớm chờ Tiền Viên Viên tới làm khó dễ, lại không nghĩ rằng nàng ta lại ngu xuẩn như vậy. Nhìn vào ngón tay ngọc đang chỉ vào chính mình, Tiết U Nhiễm không lại tiếp tục giữ vững yên lặng nữa.

“Đúng, chính là ngươi. Sự thật vô cùng xác thực, ngươi còn có cái gì để ngụy biện sao?” Người Sở gia sợ Tiết U Nhiễm, nhưng Tiền Viên Viên nàng không sợ. Công chúa thì có thể cùng người tư tình sao? Một khi nói ra, dù là công chúa thì như thế nào?

“Bản cung cũng không ngụy biện.” Tiết U Nhiễm bình tĩnh giống như người bị nói không tuân thủ nữ tắc không phải là nàng.

“Ngươi không làm Đại biểu ca thất vọng sao?” Thấy Tiết U Nhiễm không có chút vẻ mặt xấu hổ nào, Tiền Viên Viên giúp Sở Lăng Húc kêu oan.

“Cùng ngươi có quan hệ gì sao?” Tiết U Nhiễm băng quơ trả lời. Ngươi có tư cách gì ở Sở gia hoa tay múa chân?

“Ngươi...” Không nghĩ tới Tiết U Nhiễm lại vô sỉ như vậy, Tiền Viên Viên chấn kinh không biết nên nói cái gì.

“Đủ rồi. Mộng Văn, mang biểu con cháu ra ngoài.” Sở phu nhân quát lạnh nói. Tiền Viên Viên này đến tốt cùng là muốn làm cái gì? Ngang nhiên cùng

Ninh An công chúa còn có Tiểu Vương gia ăm?

“Cô, người làm sao có thể như vậy? Nữ nhân này đều đã mang đã nam nhân về nhà, người...” Tiền Viên Viên ngạc nhiên nhìn Sở phu nhân. Bởi vì là công chúa, cho nên tất cả Sở gia nhất định phải dễ dàng tha thứ nàng ta không tuân thủ nữ tắc sao?

“Đã nam nhân? Cô nương nói chính là tại hạ sao?” Tiết Kỳ Văn xen miệng vào hỏi. Nữ nhân này thật đúng là thú vị, tự cho là đúng nhận định rằng quan hệ giữa U Nhiễm và sở gia là công chúa và thần tử. Cho rằng Sở gia sợ công chúa đến tình trạng hèn mọn như vậy? Chẳng lẽ nàng ta hoàn toàn không nhìn ra sự tình không thích hợp sao?

“Chẳng lẽ không đúng?” Tiền Viên Viên ngẩng cao đầu, khinh thường hỏi ngược lại.

“Xi” Tiết U Nhiễm rút cuộc không nhịn được bật cười, vỗ vỗ bả vai Tiết Kỳ Văn, cười xấu xa nói: “Đã nam nhân, đi, hai ta bỏ trốn thôi.”

“Người đúng là không biết hổ thẹn!” Không đợi Tiết Kỳ Văn trả lời, Tiền Viên Viên tay run run, đứng líu hồn nhìn mắng.

Tiết Kỳ Văn biến sắc, lạnh lùng hô: “Tề Phong, ném ra ngoài!”

Một bóng đen xẹt qua, thân thể Tiền Viên Viên như điều giấy bay lên cao, biến mất ở bên ngoài tiểu viện.

“Triết tiểu tử, đi qua nhìn xem.” Tiền Viên Viên đầu gối cũng là bà con của Sở gia, không thể không quan sát chết của nàng ta.

Sở Kinh Triết lên tiếng, chạy ra ngoài.

“Tư Nguyệt, cùng ra ngoài nhìn xem. Nếu biểu tiểu thư bị thương, lập tức đi mời đại phu.” Giao đãi Tư Nguyệt xong, Tiết U Nhiễm nhìn về phía Sở nữ nhân, “Nãi nãi, biểu muội Tiền gia nàng...”

“Không có việc gì không có việc gì. Nàng tự chuốc phiền phức, U Nhiễm không cần để ý.” Tiểu Vương gia từ trước đến nay là người ôn hòa, hôm nay nổi giận quả thật là dọa người. Ném ra ngoài? Không hổ là người nắm quyền của Vương phủ trong tương lai, nhìn cái khí thế này xem.

“Sở lão phu nhân, U Nhiễm nhà ta từ nhỏ đã được nuông chiều, chưa bao giờ bị chịu ủy khuất, càng chưa từng bị ai mắng trước mặt bao giờ. Chuyện của vị cô nương vừa rồi kia, còn xin Sở đương gia cho Tiết Vương phủ ta một cái giao đãi.” Sau khi lạnh lùng nói một hồi, Tiết Kỳ Văn sắc mặt âm trầm rời khỏi Sở gia. Cho dù là bọ chó không đáng để mắt tới, cũng cần phải không chút lưu tình đập chết.

Nhìn bóng lưng Tiểu Vương gia, Sở nữ nhân đã có quyết sách. Tiền Viên Viên này gây ra họa lớn, vẫn nên nhanh chóng đưa nàng ta đi thôi!

Tiền Viên Viên bất gian không thành bị tiền bước đồng thời, trong phủ Thái tử thuốc súng mù mịt.

Sau khi từ hoàng cung trở về, Tuệ cô hầu hạ Tiết Tâm Lam yên lặng mang theo những tỷ nữ khác rời khỏi. Đối mặt với gian phòng không có một bóng thường, trong lòng Tiết Tâm Lam dâng lên dự cảm bất thường. Bữa trưa, Tiết Tâm Lam đợi lâu không thấy người mang cơm đến không thể không tự mình đi phòng bếp. Không phải là không muốn ra lệnh cho người khác vào phòng bếp, mà là người ở phủ Thái tử vô cùng cao ngạo, luôn coi nàng như không tồn tại. Trước mắt không có bất kỳ điềm báo thay đổi nào khiến cho Tiết Tâm Lam mờ mịt không biết làm sao.

Mất thấy phòng bếp gần trong gang tấc, Tiết Tâm Lam lại bị ngăn lại.

“Tiết Nhị tiểu thư một người đây là muốn đi đâu nhỉ? Sao lại không dẫn theo nha hoàn? Thân thể Tiết Nhị tiểu thư nhưng là mười phần quý giá, không thể đụng vào.” Quý Như Nhã tới đây đương nhiên không phải là vô tình gặp được. Nghe nói người bên cạnh Tiết Tâm Lam bị điều đi, mới đầu nàng còn không tin. Không nghĩ chạy tới vừa nhìn, quả thực là như vậy. Ngay cả đồ ăn cũng không có người hầu hạ, vận tốt của Tiết Tâm Lam hết rồi sao?

Tiết Tâm Lam không nói gì, phản ứng đầu tiên là bảo vệ cái bụng cánh gác nhìn Quý Như Nhã. Đây là bùa hộ mệnh cuối cùng của nàng, ngàn vạn lần không thể bị người hại mất.

“Tiết Nhị tiểu thư không cần khẩn trương. Ta cũng không có ý gì khác, chỉ có điều xem ra cuộc sống của Tiết Nhị tiểu thư rất tốt. Vốn đang suy nghĩ có cần điều một tỷ nữ đến cho Tiết Nhị Tiểu thư sai bảo hay không. Hiện tại xem ra, dường như là không cần.” Quý Như Nhã cười duyên hai tiếng, mang theo tỷ nữ nghênh ngang rời đi.

Tiết Tâm Lam bị ờ lại tại chỗ trong lòng trào lên tất cả tư vị. Vì sao nàng lại rơi vào tình cảnh này? Thái tử ca ca thật sự không cần nàng sao? Rõ ràng đón nàng đến phủ Thái tử, vì sao lại thủy chung chẳng quan tâm? Không được, nàng muốn đi tìm Thái tử ca ca hỏi rõ ràng. Thái tử ca ca sẽ không đối xử với nàng như vậy, nhất định là Quý Như Nhã. Nàng sẽ không mắc mưu, tuyệt sẽ không!

Thấy Tiết Tâm Lam chạy như bay đến, trong mắt Tần Trạch Dật lóe lên tia lạnh lẽo. Nếu như Tiết Tâm Lam thật sự có thai, nàng ta còn dám chạy nhanh như vậy? Như vậy nàng ta còn dám nói nàng ta không có lừa hấn sao?

“Thái tử ca ca...” Khoảnh khắc nhìn thấy Tần Trạch Dật, trái tim Tiết Tâm Lam rút cuộc để xuống.

Tần Trạch Dật lạnh lùng nhìn chăm chú vào Tiết Tâm Lam, chờ hành động tiếp theo của nàng ta.

“Thái tử ca ca, Tâm Lam nhớ huynh, hài tử cũng nhớ huynh.” Từng bước từng bước đi về phía Tần Trạch Dật, trên mặt Tiết Tâm Lam là thẹn thùng và nhu nhược giống như hồi mới gặp, điềm đạm đáng yêu rung động lòng người.

Chương 63

“Tâm Lam, muội còn giả vờ, có ý nghĩa gì sao?” Dù sao chỗ mấu hậu đã bị vạch trần, Tần Trạch Dật cũng không muốn lại tiếp tục che dấu nữa.

“Thái tử ca ca, Tâm Lam không hiểu.” Tiết Tâm Lam sưng sờ nhìn Tần Trạch Dật.

“Không hiểu? Nhất định phải để ta nói ra thì muội mới hết hy vọng sao? Được, ta nói. Rõ ràng không có thai lại nói chính mình có, mượn cơ này vào phủ Thái tử không phải là kẻ sách của muội sao?” Chán ghét nhìn Tiết Tâm Lam, cuối cùng Tần Trạch Dật cũng cùng Tiết Tâm Lam ngã bài.

“Cái gì? Trong bụng ta không có...” Kinh hoàng sờ bụng của mình, Tiết Tâm Lam thậm chí không dám nói ra hai chữ kia.

“Tiết Tâm Lam, ta không phải kẻ ngốc. Còn cần phải tiếp tục giả vờ nữa sao?” Tần Trạch Dật bỗng nhiên cảm thấy vô lực. Tâm Lam nhất định phải phá vỡ suy nghĩ cuối cùng về nàng ở trong lòng hắn sao?

“Nhưng là nương a nói...” Tiết Tâm Lam theo bản năng phản bác nói.

“Nương muội là Thái y sao? Cũng chỉ là thời tiết nóng nực, có chút bị cảm nắng thôi.” Nhắc tới Thái y chuẩn đoán bệnh, trong lời nói của Tần Trạch Dật không khỏi có chút châm chọc.

“Thái y? Ngày đầu tiên ta tiến vào phủ, huynh đã biết trong bụng ta căn bản là không có đứa bé?” Không dám tin nhìn Tần Trạch Dật, trái tim Tiết Tâm Lam từng chút từng chút một chìm xuống. Nếu đã biết, vì sao không nói? Nếu đã quyết định gạt, vì sao lại không gạt đến cùng?

“Đúng. Cho nên muội không cần giả vờ, cũng không cần cố tình gây chuyện thêm nữa. Nhìn trên phần thượng chúng ta quen biết nhiều năm, thành thành thật thật sống chính là đường ra duy nhất của muội.” Lúc nói thẳng ra, hắn lại mất đi ý nghĩ đuổi nàng ra khỏi phủ. Không có biện pháp phủ nhận, Tâm Lam đã từng cho hắn tốt đẹp không thể quên. Cho đến hôm nay, đi đến một bước này, hắn cùng nàng đã không còn khả năng.

Huống chi, dù sao Tâm Lam cũng là người mà mẫu hậu tự mình nói với Tiết Vương phi. Nếu đuổi đi, dường như là quá không cho Tiết Vương phi mặt mũi rồi. Nuôi thì nuôi thôi! Phủ Thái tử không phải là không nuôi nổi một Tiết Tâm Lam nhỏ nhỏ.

Đường ra duy nhất sao? Lòng đã từng tràn đầy vui mừng hóa thành tuyệt vọng không bến bờ, Tiết Tâm Lam không lại tiếp tục giả thích rằng nàng không có lừa gạt hắn. Nàng thật sự cho rằng nàng có đứa bé của hắn, chỉ có điều không nghĩ tới đó chỉ là một hồi chuyện cười. Tranh đoạt lâu như vậy, cố gắng lâu như vậy, nhưng kết quả chỉ là công dã tràng. Vốn tưởng rằng rốt cuộc cũng khổ tận cam lai, hóa ra chỉ là một quá đáng chính mình nếm. Một đứa bé chưa từng có, phá vỡ tín nhiệm, cũng chặt đứt cổ chấp của hắn với nàng. Thất hồn lạc phách trở về gian phòng của chính mình, Tiết Tâm Lam nhẹ nhàng đóng ánh sáng vào phòng. Duyên đã tận, không bằng ngủ say.

Bên kia, Sở Lăng Húc nhận được tin tức liền lập tức trở về Sở gia. Nhìn bà nội và nương về mặt khổ sở, Sở Lăng Húc không biết nên khóc hay là nên cười. Tiểu Vương gia và U Nhiễm giống nhau đều là người không thích ra vẻ ta đây, biểu muội Tiên gia này thật sự là quá mức làm cản rồi.

Nhìn thấy Sở Lăng Húc, người Sở gia như nhìn thấy cứu tinh, Sở nãi nãi là người đầu tiên mở miệng: “Húc tiểu tử, việc này nên làm thế nào?”

“Tiền bước.” Tính toán của Sở Lăng Húc và Sở nãi nãi không mưu mà hợp.

“Nhưng là, Viên Viên bị thương, sợ là phải trì hoãn một chút thời gian.” Sở phu nhân có chút chần chờ. Mặc dù hôm nay Viên Viên miệng không chừng mực đắc tội Công chúa và Tiểu Vương gia, nhưng là người không biết không có tội, Viên Viên cũng không phải là cố ý.

“Không thể trì hoãn, lập tức tiền bước. Sở Bạch, việc này giao cho ngươi làm.” Sở Lăng Húc giọng điệu kiên định, không cho phản đối.

Sở Bạch lĩnh mệnh rời đi. Việc đã đến nước này, Sở phu nhân không lại tiếp tục nói gì, giao cho Sở Lăng Húc xử lý.

Chỉ chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng la khóc chói tai. Thanh âm vốn êm tai như hoàng anh giờ phút này trở nên vô cùng chói tai. Nhìn Sở Lăng Húc về mặt lạnh lùng nghiêm nghị, người Sở gia ai cũng không dám động, ngồi yên lặng.

“Sở Bạch, ngươi thật to gan. Ta muốn gặp Đại biểu ca.” Tiên Viên Viên khó hiểu vì sao người bị thương là nàng, người bị đuổi đi lại vẫn là nàng. Chỉ vì bảo toàn thanh danh cho công chúa, bảo toàn thanh danh Sở gia, là có thể không phân biệt thị phi đen trắng đuổi nàng khỏi Sở phủ sao? Nàng không phục!

“Chủ tử nói, sẽ không gặp lại ngài.” Sở Bạch dùng giọng điệu tức chết không đền mạng, lạnh lạnh nói.

“Không có khả năng!” Tiên Viên Viên trừng lớn hai mắt, vẻ mặt không tin.

“Vi sao không có khả năng? Ngài cho là sau hôm nay, ngài còn có thể đứng ở Sở phủ, đứng ở Tuyên thành sao?” Chưa từng nghĩ tới vị biểu tiểu thư này lại dám làm can như vậy, công chúa và Tiểu Vương gia một người nàng cũng không thiếu, đặc tội tất cả.

“Quả nhiên là vì nữ nhân kia. Đại biểu ca bị nữ nhân kia che mắt, ta muốn đi giải thích với Đại biểu ca.” Tiền Viên Viên thủy chung nhận định, cao quý như công chúa cũng phải theo tam tông tứ đức. Tiết U Nhiễm phạm sai, tự nhiên là phải nhận được trừng phạt.

“Ta nói biểu tiểu thư, ngài là thật sự không biết hay là giả vờ không biết vậy? Tiểu Vương gia đã nói muốn Sở gia cho Tiết Vương phủ một cái giao đãi. Đây tất cả đều là vì hôm qua ngài đại náo ở viện của công chúa rước lấy. Tiểu Vương gia khó được khi đến Sở gia chúng ta một lát, ngài thì hoan hô ngược, trực tiếp làm khách tức giận bỏ đi.” Thấy Tiền Viên Viên vẫn còn tự tin, Sở Bạch nói ra lời ác độc.

“Tiểu Vương gia?” Nàng khi nào thì đặc tội Tiểu Vương gia chứ? Chẳng lẽ, vị công tử nhà giàu kia chính là Tiểu Vương gia sao? Trái tim trong nháy mắt xoắn lại, sắc mặt Tiền Viên Viên tái mét.

“Tiểu Vương gia Tiết Vương phủ, huynh trưởng của công chúa. Ngài chưa từng nghe qua sao? Ngài vẫn nên nhanh chóng rời khỏi Tuyên thành đi thôi!” Trợn trừng mắt, Sở Bạch phất người đưa Tiền Viên Viên lên xe ngựa.

Sở Bạch nói Tiểu Vương gia bảo Sở gia cho câu trả lời thỏa đáng, không phải ý là muốn giao nàng ra đấy chứ? Tiền Viên Viên sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lòng nóng như lửa đốt ngồi trong xe ngựa. Nhẹ nhàng xốc mình lên, cửa chính Sở gia càng ngày càng xa, cảnh sắc bên ngoài nhanh chóng biến hóa, nhanh đến mức nàng hoàn toàn không thấy rõ ràng. Đây tới cùng là đi về phía nào? Ngoài thành hay là Tiết Vương phủ?

Tiền bước Tiền Viên Viên, Sở Lăng Húc lập tức trở về tiểu viện.

Trong phòng chỉ có một mình U U. Sở Lăng Húc ôm chầm lấy thân thể mềm mại vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: “Nghe nói nàng cùng nam nhân khác bỏ trốn?”

Tiết U Nhiễm sững sờ, lập tức cười lên: “Đúng vậy, Tur...”

Tiết U Nhiễm còn chưa nói xong đã bị chặn lại. Sở Lăng Húc hung hăng hôn lên cái miệng kia, cư nhiên dám ở trước mặt hắn nói bỏ trốn, ăn con rồi nói tiếp.

Ý cười trên mặt còn chưa kịp thu hồi, môi hồng đã bị Sở ngốc tử ăn. Trong bụng vừa chuyển, Tiết U Nhiễm không cam lòng yếu thế bắt đầu đáp lại. Lưỡi quấn lưỡi, chàng tới thiếp đi, xoay qua chuyển lại. Môi lưỡi dây dưa, không ai nhường ai.

Say sưa găm, cắn. Hường qua vô số mỹ nữ, Sở Lăng Húc nhận được đáp lại quyết tâm lần này tuyệt không dễ dàng bỏ qua cho kiều thê trong ngực. Ôm ngang thân thể mềm mại không xương lên, sai bước đi về phía chiếc giường.

Bị Sở ngốc tử đặt lên giường, Tiết U Nhiễm cười khê: “Phu quân, thiếp chỉ đùa một chút mà thôi, không cần coi là thật như vậy chứ?”

“Đùa? Vì phu không thích hai chữ bỏ trốn này.” Cho dù nương tử muốn bỏ trốn, cũng chỉ có thể cùng vi phu bỏ trốn.” Cởi áo dài bên ngoài của mình ra, kiên định phủ lên thân thể Tiết U Nhiễm. Vùi vào cổ nàng, dùng lực liếm, ăn. Ôn nhu lưu lại từng ấn ký lên trên da thịt trắng nõn.

“Vội chàng sao tính là... a...” Tâm tình nhộn nhạo, Tiết U Nhiễm nhin không được ngậm nhẹ ra tiếng. Theo bản năng nâng cằm, lộ ra cái cổ bóng loáng nhẵn nhụi.

Cởi bỏ nút thắt cổ áo của U U, nụ hôn dần dần rời xuống. Xương quai xanh tình xảo, mỹ vị say nồng mềm mại, để lại vết tích. Một bàn tay nhẹ nhàng trượt vào từ vạt áo của U U, không chút khách khí xoa nhẹ, thăm dò mỹ nhân thuộc về hắn.

Thân thể U U rất thơm, vô cùng mềm mại, muốn như thế nào cũng không đủ. Đường cong linh lung khiến hắn yêu thích không buông tay, thăm dò cẩn thận một lần lại một lần.

Sợi tóc hỗn độn, quần áo xộc xệch, khuôn mặt nhiễm lên xuân ý nhàn nhạt, mặt cười đỏ ửng. Vốn là mỹ nhân không gì sánh nổi, lúc này lại càng điểm lệ áp hoa thơm cỏ lạ, khuynh thành lóa mắt. Cái miệng nhỏ bị Sở Lăng Húc cắn nuốt càng thêm hồng nhuận, tiếng ngậm nga yêu kiều không có biện pháp kìm nén, thở gấp, tê dại quen thuộc cùng run rẩy từ cột sống bùng lên, rất nhanh đã lan tràn đến toàn thân.

Không chuyển mắt nhìn chằm chằm kiều nhan dưới thân, động tác trong tay Sở Lăng Húc nhanh hơn, thậm chí mang theo một chút thô lỗ lột xuống tất cả trở ngại trên người U U. Ngọc thể mỹ lệ phiếm màu hồng nhạt không chút che giấu hiện ra ở trước mắt hắn, trong mắt Sở Lăng Húc tất cả đều là tán thưởng.

“Không được nhìn!” Vươn tay che ngực, Tiết U Nhiễm nũng nịu quát lớn nói.

Sở Lăng Húc hoàn toàn không động, theo đường cong dời xuống, dời xuống, lại dời xuống. Ánh mắt sáng quắc tùy ý quét qua, một tắc cũng không buông tha.

Thật sự không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng như vậy, giống như là muốn thiêu đốt nàng. Tiết U Nhiễm vươn tay kéo đầu Sở Lăng Húc xuống, đưa môi hồng lên để dời đi lực chú ý này.

Lực chú ý của Sở Lăng Húc thành công bị rời đi, ánh mắt không tiếp tục cháy, nhưng hai tay đồng loạt ra trận. Điểm mẫn cảm của U U hắn đã sớm

thuộc lòng, tình chuẩn khéo léo gọi lên dục niệm của thân thể yếu kiều dưới thân.

Chỉ trong thời gian ngắn, Tiết U Nhiễm đã buông đao đầu hàng, quân lính tan rã. Đã sớm biết mình nhất định sẽ bại trận, Tiết U Nhiễm ừ ừ nhưng đồng thời trong lòng cũng tràn đầy kiêu ngạo. Sở ngốc từ, hai ta tới cùng là ai ăn ai, trong lòng ta và chàng đều biết rõ ràng.

Hình như là cảm giác được ý nghĩ của U U, thân thể Sở Lăng Húc trầm xuống. Khoảnh khắc tiến vào kia, hân thỏa mãn thờ dài. Đờ U U vòng eo, mảnh liệt đan xen, cản trở đâm vào. Mạnh mẽ có lực, rung động tâm trí của U U.

Suy nghĩ phiêu tán, thân thể giống như đang nằm trên đám mây, lại giống như đang chìm dưới nước, không dùng được khoái cảm như thủy triều vọt tới. Lúc đến cao trào, móng tay của Tiết U Nhiễm lưu lại một vết cào thật dài trên lưng Sở Lăng Húc, đau đớn mà khắc cốt ghi tâm.

Trong Tiết Vương phủ, Tiết Nhị phu nhân cuối cùng cũng thăm dò được tin tức của Tiết Tâm Lam lập tức chấn kinh, vội vàng chạy đi tìm Vu ma ma thương lượng.

“Đều là lỗi của người.” Vu ma ma sau khi nghe xong, không phải là không có oán giận.

“Ta nào biết đó chỉ là cảm nắng chứ! Người cũng biết Tâm Lam đã sớm là người của Thái tử điện hạ. Người cũng biết, nguyệt sự của Tâm Lam chưa từng đúng ngày. Triệu chứng của con bé giống hệt như có thai. Ta nhất thời kích động, liền sai lầm rồi.” Tiết Nhị phu nhân đỏ mặt vì chính mình thanh minh.

“Người nên tìm thái y nhìn xem.” Thất vọng nhìn Tiết Nhị phu nhân, Vu ma ma thờ dài nói.

“Làm sao có thể? Tâm Lam chưa xuất giá đã có thai, nếu như bị vương phi phát hiện ra, tùy tiện tìm một hộ gia đình gả Tâm Lam qua thì làm sao bây giờ? Đương nhiên là phải xem ý tứ của Thái tử điện hạ trước. Nếu như Thái tử điện hạ cũng không để ý đến đứa bé này, xóa sạch là tất nhiên. Vấn đề là Thái tử điện hạ quan tâm, lại còn đi tìm Hoàng hậu nương nương. Vương phi lúc này mới không thể không đồng ý đưa Tâm Lam đến phủ Thái tử. Cũng do Tâm Lam không có bản lĩnh, tiến vào thì tiến vào đi, lại ngay cả một thị thiếp cũng không lên được. Bây giờ phải làm sao bây giờ?” Tiết Nhị phu nhân lo lắng nhất chính là tiếp theo Tiết Tâm Lam nên làm gì bây giờ. Về Vương phủ là tuyệt đối không có khả năng, ở lại phủ Thái tử ít nhất vẫn còn cơ hội chuyển cơ. Nhưng là, Thái tử điện hạ đã biết Tâm Lam không có đứa bé, khẳng định sẽ không muốn gặp Tâm Lam.

“Đều là người gây họa! Bây giờ còn có thể làm sao? Tự cầu nhiều phúc. Chỉ mong Thái tử điện hạ nhìn trên phân thượng tình cảm nhiều năm, không cần bạc đãi Tâm Lam.” Trừng mắt nhìn Tiết Nhị phu nhân một cái, Vu ma ma cũng không có biện pháp.

“Không được, không thể ngồi chờ chết. Tâm Lam nhất định phải chủ động ra trận, nếu không vĩnh viễn sẽ không có ngày nổi danh.” Tiết Nhị phu nhân không đồng ý nói.

“Ngày nổi danh? Chuyện long chủng không lớn không nhỏ. Ngay cả Hoàng hậu nương nương đều đã kinh động, nếu như Thái tử điện hạ không giúp, Tâm Lam chính là phạm vào tội lớn. Bị chém đầu cũng không quá.” Vu ma ma cũng không lạc quan như Tiết Nhị phu nhân. Bảo mệnh quan trọng hơn.

“Vậy làm sao bây giờ? Tâm Lam không thể chết.” Tiết Nhị phu nhân nóng nảy. Tâm Lam là nữ nhi duy nhất của bà, ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện.

“Từ từ thôi! Xem Thái tử điện hạ quyết định như thế nào.” Đi đến hôm nay, chỉ có thể nhận mệnh thôi.

Nhận mệnh sao? Tâm Lam, con không thể buông tham nhất định phải chống đỡ. Tiết Nhị phu nhân yên lặng, âm thầm cầu khẩn.

Trong phủ Thái tử, có người vui có người buồn. Tiết Tâm Lam đột nhiên yên lặng, nhưng Quý Như Nhã lại nhân cơ hội xuất đầu. Mỗi ngày sáng tới, canh bỏ, không ngại phiền toái một lần lại một lần tự tay đưa đến trước mặt Tần Trạch Dật. Mới đầu là là nghiêm lãnh cự tuyệt về sau lại là ngầm đồng ý, Quý Như Nhã thành công đến gần Tần Trạch Dật.

Lạc Thấm Nhi tìm đến Tiết Tâm Lam vào một ngày hoàng hôn nhạt nhẽo vô thường. Đuổi hạ nhân bên người đi, Lạc Thấm Nhi một mình đẩy cửa ra tiến vào phòng. Trong phòng yên tĩnh không có âm thanh, không khí trầm lắng.

Lạc Thấm Nhi nhíu nhíu chân mày, lạnh giọng nói: “Người định tiếp tục sống như vậy sao? Chờ chết?”

Ôm lấy hai chân ngồi ở góc tường, Tiết Tâm Lam cúi đầu không có bất kỳ phản ứng nào.

“Cũng đã một tháng, người vẫn còn chưa nghĩ thông suốt sao? Nếu người thật sự muốn chết, sẽ không cần ăn, không cần uống. Bày ra bộ dáng giống quỷ này làm cho ai xem? Ai nguyện ý xem?” Kéo ghế ra ngồi xuống, Lạc Thấm Nhi nhìn chăm chăm vào Tiết Tâm Lam vẫn không nói một lời nói.

Ai nguyện ý xem? Đứng rồi, không ai nguyện ý xem. Người kia đã sớm không còn để ý đến năng, năng thua triệt để. Nước mắt vốn tưởng rằng đã sớm khô cạn lại rơi xuống, chìm ngập trong vô tận bi ai.

“Hồi hận đủ liền lau khô nước mắt đứng lên.” Mắt thấy Tiết Tâm Lam có chút buông lỏng, Lạc Thấm Nhi đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Vài cái gì?” Tiết Tâm Lam ngẩng đầu, nhìn về phía bóng lưng của Lạc Thấm Nhi thì thào. Vì sao lại giúp nàng?

“Chỉ là thấy không vừa mắt thôi.” Lạc Thấm Nhi không quay đầu, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chương 64

Khi Lạc Thâm Nhi cùng Tần Trạch Dật đề cập tới Tiết Tâm Lam, sắc mặt Tần Trạch Dật lập tức khó coi.

“Thái tử điện hạ, Tiết Nhị tiểu thư dù sao cũng là tiểu thư phủ Tiết Vương. Cho dù chỉ là thứ xuất, cũng là người mà mẫu hậu tự mình mở miệng muốn đi qua. Cứ không danh không phận như vậy ở lại phủ Thái tử, tựa hồ có chút không ổn.”

Lạc Thâm Nhi không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói ra sự thật.

“Chuyện này giao cho nàng xử lý.” Không muốn nói thêm về Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật thuận miệng nói.

“Nếu Thái tử điện hạ nói như vậy, chuyện nạp Tiết Nhị tiểu thư làm thiếp, nô tì sẽ làm chủ.” Lạc Thâm Nhi thản nhiên nói.

“Thị thiếp? Theo nàng là được.” Thị thiếp đã từng là vị trí Tần Trạch Dật định cho Tiết Tâm Lam, lại không nghĩ rằng sau cùng vẫn là cấp cho nàng.

Lạc Thâm Nhi đạt tới mục đích liền không tiếp tục ở lại, nhanh nhẹn cáo lui.

Mấy ngày sau, tin tức Tiết Tâm Lam sinh non truyền đến hoàng cung. Thấy Tần Trạch Dật sắc mặt tiêu tụy và hoàng hậu lấy nước mắt rửa mặt, hoàng thượng chỉ thờ dài.

Lúc nghe được tin tức này, Tiết U Nhiễm đang ngồi trong viện của Tiết Vương phi nói tới mấy chuyện sau khi xuất giá gả vào Sở gia. Tuy rằng Tiền Viên Viên đã bị tiến bước, nhưng Sở Lăng Húc vẫn đặc biệt đưa Tiết U Nhiễm về phủ Tiết Vương ở mấy ngày. Cho nên, lúc này Tiết U Nhiễm đang ngồi trong viện Tiết Vương phi nói chuyện nhà.

“Sinh non? Lấy có này ngược lại không sai.” Tiết U Nhiễm buồn cười nói. Không nghĩ tới Tiết Tâm Lam thế nhưng vẫn tránh được một kiếp này.

“Nàng ta thích lăn qua lăn lại như thế nào thì liền như thế ấy, không cần để ý tới.” Không để ý lắm bỏ qua đề tài này, Tiết Vương phi nhìn bụng Tiết U Nhiễm nói, “Hôm nay chính là ngày thái y đến phủ, thuận tiện xem mạch cho con.”

Vừa nhìn thấy ánh mắt của mẫu phi là biết mẫu phi có chủ ý gì, Tiết U Nhiễm sắc mặt chua chát, có chút không được tự nhiên.

“Tuy rằng con là công chúa, lại là chính thê, nhưng là chỉ có sinh đứa bé mới là bảo đảm tốt nhất của con.” Đối với chuyện này, Tiết Vương phi tràn đầy cảm xúc. Không thể để cho các nữ nhân khác tu hú chiếm tổ chim khách, leo lên đầu tác uy tác phúc.

“Mẫu phi...” Tiết U Nhiễm không thuận theo làm nũng nói. Nàng muốn nói Sở gốc từ chắc chắn sẽ không nạp thiếp, nhưng là nghĩ đến phụ vương của mình và Tiết Nhị vương phi, nàng nhịn không nói ra ngoài. Chỉ có điều, nếu như thật sự có một đứa bé trắng trắng mũm mĩm, dường như cũng rất tốt.

“Trong nháy mắt, U Nhiễm nhà chúng ta cũng đã thành thân rồi. Trái lại ca ca con, ngay cả một người thiếp cũng không nạp về cho mẫu phi. Mẫu phi đưa cho nó nhiều tranh như vậy, mà một cái nó cũng không chọn, cũng không biết đang xoi mói cái gì.” Nói đến chung thân đại sự của Tiết Kỳ Văn, Tiết Vương phi đầu đầu không thôi. U Nhiễm đều đã xuất giá, nó lại vẫn một bộ dáng tiêu dao không nhanh không chậm.

“Mẫu phi, lén nói cho người một bí mật. Thật ra ca ca đã sớm có người trong lòng, cho nên người hoàn toàn không cần quan tâm.” Nhớ tới huynh trưởng nhà mình cùng nàng oán hận chuyện bắt đắc dĩ này, Tiết U Nhiễm thoáng tiết lộ chút bí mật.

“A...? Đó là tiểu thư nhà ai? Mẫu phi phải phải người tới cửa cầu thân mới được.” Cuối cùng cũng chờ được một ngày này, Tiết Vương phi mừng rỡ.

“Mẫu phi, người trước an tâm một chút chờ vội nóng nẩy. Người trong lòng ca ca không phải tiểu thư nhà nào, cũng không phải là người muốn cầu thân là có thể thủ trở về.” Tiết U Nhiễm vội vàng ngăn mẫu phi nhà mình lại, cũng đừng chữa lợn lành thành lợn què.

“Có ý tứ gì?” Tiết Vương phi khó hiểu nhìn Tiết U Nhiễm. Tiết Vương gia phủ Tiết Vương thứ vị cô nương nào mà lại không thú về được?

“Dù sao người cũng đừng vội, người trong lòng ca ca là một nhân vật lớn, là nhân vật mà phủ Tiết Vương chúng ta phải trào cao.” Dù sao cũng là chuyện giữa ca ca và Trường công chúa, đương nhiên là nên để cho ca ca tự mình nói với mẫu phi rồi.

“Trào cao?” Nhân vật lớn có thể khiến phủ Tiết Vương trào cao thì chỉ có thể nghĩ về phía hoàng cung, chẳng lẽ là vị công chúa nào đó? Tiết Vương phi bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, vị công chúa này sợ là không dễ thú về đây?

“Mẫu phi, người trước đừng đoán, an tâm chờ. Ca ca nhất định sẽ lấy về một người con dâu hiền.” Muốn thú Trường công chúa, nhất định phải khiến hoàng thượng nhà ra trước. Việc này, cần có thời gian.

Một khắc sau, thái y nói, An Ninh công chúa thật có hỉ mạch. Lời này vừa nói ra, Tiết U Nhiễm ngây ngốc, thật sự có?

Lúc trở lại Sở gia, Tiết U Nhiễm lập tức trở thành người quý giá nhất Sở gia. Từ Sở nãi nãi, cho đến nữ đầu bếp, đều là vui sướng, traten địa sẵn sàng đón quân địch. Ăn uống dùng mặc, nhất định phải kiểm tra cẩn thận mới có thể đưa đến trước mặt Tiết U Nhiễm. Trong Sở phủ không thể quá ồn ào, không thể ảnh hưởng đến Tiết U Nhiễm nghỉ ngơi; nhưng cũng không thể quá yên lặng, tránh cho Tiết U Nhiễm cảm thấy tịch mịch. ~~điền đàn là quý~~đo

Sở nãi nãi và Sở phu nhân tìm kiếm sách bổ dưỡng khắp nơi, chỉ cầu Tiết U Nhiễm ăn nhiều uống nhiều, khẩu vị ngon.

Sở Mộng Văn không thể lại tiếp tục tùy ý ra vào sân của Tiết U Nhiễm, trước đó nhất định phải trải qua thông báo, xác định có thể gặp mới có thể đi vào.

Sở lão gia không thể lại tiếp tục nhàn rỗi ở nhà, lập tức rời núi chương quản tất cả sự vụ lớn nhỏ của Sở gia.

Sở Diệp Triển đã về thư viện, tạm thời không cần đề cập tới. Sở Kinh Triết cũng không thể tiếp tục cuộc sống thanh nhàn, nhất định phải theo Sở lão gia đến cửa hàng làm việc.

Đến như Sở Lăng Húc, không thể rời khỏi Tiết U Nhiễm nửa bước, nhất định phải chăm sóc cẩn thận.

Tiết U Nhiễm tròn mắt há hốc miệng nghe xong tất cả an bài, nhìn Sở Lăng Húc nói: “Sở ngốc tử, không cần phải khẩn trương như vậy chứ?”

“Nhất định phải như vậy. Vì phu đã sớm chờ đợi có thể cùng nương tử như keo như sơn, ghen ghét người ngoài. Hiện giờ, cuối cùng cũng có thể đạt được ước muốn, có sao lại không làm?” Ôm Tiết U Nhiễm đặt lên đùi mình, Sở Lăng Húc cười nói.

Thả lỏng thân thể rúc vào trong ngực Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm bất mãn kháng nghị: “Đều nói mẹ quý nhờ con, hôm nay cuối cùng cũng thấy.”

“Nói bậy bạ gì đó? Nàng chính là quý nhất, ai cũng không bằng.” Sở Lăng Húc lập tức phản bác.

“Hừ! Vậy sao trước đây không thấy chàng nói ở nhà theo giúp ta? Bây giờ lại nói dễ nghe rồi hả?” Phụng phịu, Tiết U Nhiễm trừng Sở Lăng Húc.

Ánh mắt của U U tràn đầy quyến rũ, khiến trái tim Sở Lăng Húc ngửa ngửa. Nhẹ nhàng hôn lên trán U U, thấp giọng cảnh cáo nói: “Nương tử, không được dụ dỗ vì phu.”

Tiết U Nhiễm đỏ mặt, quay đầu đi không nói thêm gì. Ai dụ dỗ chàng chứ? Là chính chàng tự mình suy nghĩ lung tung, trong lòng tồn xấu xa có được không?

Khi Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc bình yên trôi qua cuộc sống của hai người, thì phủ Tiết Vương ngoài ý muốn nghênh đón thánh chỉ Cố Luân Trường công chúa gả cho Tiểu Vương gia phủ Tiết Vương.

Phủ Tiết Vương nhất thời sôi trào. Tiết Vương gia cùng Tiết Vương phi nhìn nhau không nói gì, quý trên mặt đất không dám tin nghe công công tuyên chỉ, hoàn toàn lâm vào trạng thái đứng thẳng không động.

Tiết Nhị phu nhân biết tin Tiết Tâm Lam đã là thị thiếp của Thái tử còn chưa vui mừng được mấy ngày, liền nghênh đón một cái tin tức kinh sợ như vậy, thiếu chút nữa ngất đi. Đúng, kinh sợ. Tiết Nhị phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng gào thét Tiết Vương Phi mệnh tốt. Nữ nhi đặc biệt được phong làm công chúa cũng liền thôi, nhi tử vậy mà còn có thể trèo cao lên Trường công chúa, quả thực là người thần cùng phần nộ.

Trong phủ Tiết Vương người bình tĩnh nhất chính là Tiết Kỳ Văn, đương nhiên cũng chỉ trấn định ở mặt ngoài mà thôi. Hắn không nói cho phụ vương và mẫu phi biết, đây chính là thánh chỉ hần cầu tới. Còn nhớ rõ về mặt âm trầm của hoàng thượng, cùng với ánh mắt tức giận, khí thế áp người. Vốn tưởng rằng hoàng thượng sẽ mặt rộng giận dữ, ai ngờ hoàng thượng chỉ phần nộ đuổi hắn ra khỏi hoàng cung.

Một khắc đi ra khỏi hoàng cung kia, hắn không phải là không lo lắng sự lỗ mãng của mình sẽ khiến duyên của mình và Trường công chúa chấm dứt từ đây. Nhưng là hắn không hối hận. Trạch Dật nói hôn sự của Trường công chúa đã được sắp đặt, nghe nói hoàng thượng muốn đích thân lựa chọn Phò mã. Có làm Phò mã hay không, Tiết Kỳ Văn không quan tâm. Nhưng Tần Thiên Ngọc, hắn nhất định phải thú mới được. Chỉ có điều không nghĩ tới hoàng thượng cư nhiên cấp cho Trường công chúa phong hào Cố Luân, trong cung sợ là có người không thoải mái rồi.

Hoàng hậu quả thật không thoải mái, vô cùng không thoải mái. Cố Luân Trường công chúa? Gả cho phủ Tiết Vương? Từ lúc Tần Thiên Ngọc về Tuyên thành, Hoàng thượng liền cực kỳ coi trọng Trường nữ này, không nghĩ tới sau cùng lại cấp cho Tần Thiên Ngọc phong hào vinh hoa tôn quý như vậy. Lạc Từ nghiêng, người thật rất có bản lĩnh.

“Mẫu hậu, phụ hoàng quá bất công rồi.” Một hồi thánh chỉ, Tần Thi Y liền tức giận bất bình chạy tới thỉnh an hoàng hậu.

Bất công? Còn không phải là bởi vì người không tốt, không chiếm được thánh sủng. Hoàng hậu trong lòng tức giận mắng, nhưng trên mặt lại là tươi cười khéo léo: “Trường công chúa thuở nhỏ tang mẫu, bị không ít khổ. Hoàng thượng yêu mến nhiều một chút, cũng là bình thường. Con đó, từ nhỏ đến lớn đều là vô vãn sủng ái. Những công chúa sao có thể sánh bằng?”

“Đó là trước kia. Sau khi Trường công chúa trở về, con liền thất sủng rồi. Lần trước Trường công chúa phái ma ma giáo dưỡng đến chỗ con, phụ hoàng cũng không quản, còn nói con nên học thêm quy củ. Thật sự là tức giận.” Nghĩ đến lần trước đi cáo trạng còn bị răn dạy lại, Tần Thi Y tức giận không thôi.

“Theo như lời con nói, Trường công chúa lần này xuất giá không phải là không có việc gì rồi sao.” Không rảnh bận tâm đến cảm xúc của Tần Thi Y, hoàng hậu không yên lòng đáp lại một câu. Lạc Từ Nghiên, nghĩ đến Lạc Từ Nghiên, bà ta liền không có biện pháp tâm bình khí hòa.

“Mẫu hậu, Trường công chúa xuất giá, con cùng Mạc ...” Gã cho Mạc Thần Viễn là tâm nguyện lớn nhất của Tần Thi Y, nàng nhất định phải tranh thủ được.

“Thi Y, mẫu hậu có chút mệt mỏi. Con trở về đi thôi!” Hoàng hậu đột nhiên cắt đứt lời nói của Tần Thi Y, vẻ mặt lạnh nhạt. Mạc gia, Tần Thi Y không thể vào.

Thấy Hoàng hậu không muốn bàn lại, Tần Thi Y bất đắc dĩ, đành phải yên lặng lui ra.

Khi biết được huynh trưởng nhà mình cuối cùng cũng có thể thủ được Trường công chúa, Tiết U Nhiễm cười đến vô cùng thích ý: “Sở ngốc tử, chàng nói, hiện tại về mặt của phụ vương và mẫu phi như thế nào? Có Trường công chúa là con dâu, bọn họ khẳng định sẽ bị dọa đến ngây người.”

“U U, không thể cười sau lưng nhạc phụ và nhạc mẫu đại nhân.” Sở Lăng Húc ngồi ở một bên nhắc nhở.

“Sở ngốc tử, chàng lại giáo huấn thiếp!” Sở ngốc tử lần nào cũng hắt nước lạnh vào nàng, Tiết U Nhiễm hừ nói.

Đây cũng coi là giáo huấn? Sở Lăng Húc cười cười, sùng nịnh nheo hai má của U U: “Giáp mặt cười nhạc phụ và nhạc mẫu đại nhân, có đi hay không?”

“Đi!” Trong mắt toát lên kinh hãi, Tiết U Nhiễm mạnh mẽ gạt đầu. Nãi nãi và nương nói có thai phải an tâm ở trong phủ, hiện tại có thể ra ngoài Tiết U Nhiễm tất nhiên là phải vui mừng rồi.

Khi Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc trở lại phủ Tiết Vương, trong phủ Tiết Vương ra ra vào vào đều là quan viên đến chúc mừng. Tiết Vương gia vui tươi hơn hẳn tiếp nhận toàn bộ sự hâm mộ và ghen tỵ của mọi người, thỉnh thoảng đáp lại hai câu.

Tiết Vương phi thì bận việc chuẩn bị cho lễ thành hôn. Trường công chúa vào cửa, nửa vui nửa lo. Vui là Kỳ Văn từ nay về sau hoàng ân trong người, lo chính là cuộc sống sau này của phủ Tiết Vương còn có thể thái bình hay không.

“Mẫu phi, người suy nghĩ nhiều quá. Trường công chúa người rất tốt, lại là người trong lòng ca ca...” Nghe xong lo lắng của Tiết Vương phi, Tiết U Nhiễm an ủi.

“Cái gì cái gì? Người trong lòng ca ca còn là Trường công chúa?” Tiết Vương phi ngạc nhiên. Không thể nào? Kỳ Văn to gan như vậy, dám nghĩ muốn Trường công chúa?

Tiết U Nhiễm gạt gạt đầu, vẻ mặt quả thật là như vậy.

“Khó trách con nói phủ Tiết Vương chúng ta trào cao, trách không được...” Tiết Vương phi cuối cùng cũng biết rõ toàn bộ lập tức thoải mái. Nếu là người trong lòng Kỳ Văn, phủ Tiết Vương cung công chúa là được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Ngoại truyện kiếp trước của Tiểu Vương gia và công chúa.

Kiếp trước của Trường công chúa.

Tần Thiên Ngọc vẫn nhớ, đã từng có một bé trai đứng ở trước mặt nàng, bá đạo tuyên bố nàng là của hắn. Mỗi khi cảm thấy cô đơn bất lực, nàng sẽ âm thầm nói với chính mình: Nàng có người muốn, chỉ là người kia còn chưa trưởng thành. Chờ hắn trưởng thành, hắn nhất định sẽ đến tìm nàng.

Cuộc sống trong hoàng cung mười năm như một ngày, thừa thót và bình thường. Tần Thiên Ngọc mỗi ngày đều qua lại giữa tầm cung của hoàng nãi nãi và tầm cung của mình, dần dần lớn lên. Hoàng nãi nãi đối nàng rất tốt, là người thân thân thiết nhất trên đời này của nàng. Khi hoàng nãi nãi mất, nàng có vụng trộm nói với hoàng nãi nãi, không cần lo cho nàng, thật ra nàng có người muốn.

Hoàng lăng rất lạnh, tịch liêu dài dặc. Nàng không sợ hãi, chỉ là sẽ lo lắng. Lo lắng người kia không chờ được nàng, sẽ không cần nàng nữa. Nàng nói với người mẫu thân chưa từng gặp, hoàng gia gia, hoàng nãi nãi, còn có rất nhiều trưởng bối rằng: nếu khi nàng trở về hắn còn chưa thành thân, nàng nhất định phải nói cho hắn, nàng là của hắn.

Ba năm đi qua, nàng cuối cùng cũng trở về Tuyên thành. Ở trên yến hội mà hoàng hậu nương nương đặc biệt thiết nghênh đón nàng trở về, nàng nhìn thấy hắn mặc trường bào màu xanh. Biết hắn chưa thành thân, trong lòng mừng thầm giống như đóa hoa từng chút từng chút một nở rộ, từ từ đi sâu vào, cho đến khi vào đến chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

Thái độ của phụ hoàng bắt đầu thay đổi, đối với nàng rất tốt. Nàng biết phụ hoàng là áy náy, thật ra nàng không hận phụ hoàng. Hoàng nãi nãi nói, do phụ hoàng quá yêu mẫu thân mới có thể không cần thận bỏ qua nàng. Nàng không để ý, bởi vì nàng biết có người muốn nàng.

Sự tình phát sinh quá đột nhiên. Hoàng hậu nương nương vậy mà lại hướng hoàng thượng cầu được thánh chỉ gả muội muội của hần cho thương gia. Chờ đến lúc nàng biết việc này thì đã không còn biện pháp vặn hỏi. Từ khi đó nàng bắt đầu có dự cảm không tốt.

Do dự rất lâu, nàng lên dùng thân phận của mình đến phủ Tiết Vương.

“Ngươi... Còn nhớ rõ ta sao?” Khi hỏi ra những lời này, chỉ có trong lòng nàng biết rõ nàng đang hỏi hộp đến cỡ nào.

“Tham kiến Trưởng công chúa điện hạ.” Trong mắt hần không mang theo một chút nghi hoặc nào, lập tức chuyển sang lạnh lùng.

“Ngươi... Thật sự không còn nhớ rõ ta sao?” Cô chấp muốn hần đưa ra một đáp án rõ ràng, nàng tiếp tục hỏi.

“Không biết Trưởng công chúa có gì chỉ giáo?” Trên mặt treo nụ cười khách sáo hữu lễ, thái độ của hần vô cùng cung kính.

Thấy hần ánh mắt lạnh như băng, thân thể của nàng bắt đầu lạnh run. Nàng không thể trả lời, chặt vật rời khỏi phủ Tiết Vương. Hần, không còn nhớ rõ nàng. Hóa ra, cho tới nay đều chỉ có một mình nàng nhớ rõ mà thôi.

Nàng chưa bao giờ từng là của hần, hần cũng chưa bao giờ đặt nàng vào trong lòng.

Mộng, nên tỉnh...

Khi nàng chủ động xin hòa thân tới Lăng quốc, phụ hoàng nổi trận lôi đình, kiên quyết không đồng ý. Lạc gia trên dưới tận tình khuyên nàng không nên đi hòa thân, nàng chỉ yên lặng nghe không nói một câu.

Sau nửa tháng giằng co, thấy nàng thủy chung không thay đổi ước nguyện ban đầu, phụ hoàng và Lạc gia bất đắc dĩ ngầm đồng ý cho nàng đi hòa thân.

Một đêm trước khi đi Lăng quốc, nàng một mình một người đứng trên tường thành cao nhất Tuyên quốc. Nhìn về phía phủ Tiết Vương, ở trong lòng yên lặng cáo biệt hần.

Thân là công chúa, nàng có kiêu ngạo của nàng, càng có trách nhiệm mà nàng nhất định phải gánh vác. Nàng, cuối cùng cũng không đợi được hần nữa....

• *

~~~ Kiếp trước của Tiểu Vương gia.

Tiết Kỳ Văn chưa bao giờ từng quên nữ oa nhi hung hăng cắn hần một ngụm kia. Cho dù về sau khi đã biết rõ nàng là Trưởng công chúa tôn quý, hần vẫn thích gọi nàng là nữ oa oa như cũ. Đó là nữ oa oa của hần, chờ sau khi nàng lớn lên hần sẽ đi tìm nàng.

Khi biết nàng muốn đi hoàng lăng giữ đạo hiếu, trong lòng hần tràn ngập lo lắng. Nữ oa oa của hần nhỏ như vậy, yếu như vậy, vì sao phải để cho nàng một mình đi hoàng lăng? Ba năm lạnh lẽo cô đơn đôi lấy thiên đại vinh quang, hần vẫn không nói được chuyện này tới cùng là đáng hay là không đáng. Nhưng hần lại càng hi vọng nàng có thể đứng dưới cánh chim của cha mẹ như U Nhiễm, sống tùy ý.

Ngày nàng rời khỏi, hần có đi tiễn nàng. Chén lữ trong dòng người đông đúc như thủy triều, nhìn xe ngựa của nàng đi qua trước mặt mình. Gió nhẹ thổi mạnh lên, hần thấy nàng mặc quần áo màu trắng vẻ mặt không chút thay đổi ngồi trong xe ngựa. Không buồn không vui, yên lặng và lạnh lùng. Một khắc kia, lần đầu tiên hần cảm nhận được sự vô tình của hoàng thất. Rất muốn hỏi nàng, một mình đi hoàng lăng, nàng có sợ hãi không?

Nàng đi ba năm, mẫu phi lần nữa thúc giục hần thành thân. Cho dù không thú Vương phi, cũng nên nạp thiếp. Hần ngoảnh mặt làm ngơ, cố ý chờ nàng trở lại.

Khi nhìn thấy nàng lần thứ hai, dung nhan trong veo và lạnh lùng có chút xa lạ, nhưng cảm giác vẫn giống như trong trí nhớ của hần. Nữ oa oa của hần, cuối cùng đã trở về. Mặt hồ bình tĩnh gợn lên từng con sóng lăn tăn, trong lòng vui mừng như bọt sóng vỗ vào bờ sông, kịch liệt và rất mạnh.

Thánh chi U Nhiễm gả cho Sở gia đến quá vội vàng, khiến hần trở tay không kịp. Lòng đầy lửa giận chạy tới chất vấn Tần Trạch Dật, lại nhận được đáp án U Nhiễm đáp ứng gả cho Sở gia. Làm sao có thể? U Nhiễm thích Tần Trạch Dật như vậy, tuyệt đối không có khả năng.

Hần thừa nhận U Nhiễm quả thực vô cùng điêu ngoa tùy hứng, nhưng U Nhiễm là muội muội duy nhất của hần. Hần muốn để cho nàng hạnh phúc, muốn để cho nàng đạt được tất cả mong muốn. Hần biết Trạch Dật không thích U Nhiễm, nhưng hần không ngăn cản U Nhiễm tranh thủ vị Thái tử phi. Hần chờ sau khi U Nhiễm hết hy vọng sẽ tìm một phu quân khác, lại không nghĩ rằng sự thờ ơ lạnh nhạt của mình đôi lấy một đạo thánh chi tử hân.

Đương gia Sở gia Sở Lăng Húc, đối tượng mà Trạch Dật dùng sức lôi kéo. Hần biết người này, cũng gặp qua người này, Sở Lăng Húc ôn hòa thanh nhã, quả thật là một em rể tốt để chọn. Nhưng là, U Nhiễm bị trở thành lợi thế, thật sự sẽ cam tâm sao?

“Ca, vì Thái tử ca ca, ta gả.” U Nhiễm vẻ mặt kiên định. Mang theo quyết tiết cá chết lưới rách, mang theo gánh nặng thấy chết không sờn.

Thấy sự lạnh giá ẩn sâu trong mắt U Nhiễm, hần cực kỳ có kích động muốn giết người. Tần Trạch Dật, ta thật tình coi ngươi là huynh đệ, ta cho rằng

ngươi cũng vậy. Nhưng là, ngươi lại đối đãi với muội muội duy nhất của ta như vậy. Ngươi đặt U Nhiễm ở chỗ nào? Đặt ta ở chỗ nào? Đặt phủ Tiết Vương ở chỗ nào? Hoàng thất, quả nhiên là lãnh huyết tuyệt tình khiến trái tim người ta băng giá.

Trạch Dật từng đến tìm hân, lại bị hân từ chối gặp. Huynh đệ như vậy, thật sự đáng giá kết giao sao? Lần đầu tiên trong đời, hân bắt đầu nghi ngờ người huynh đệ cùng nhau lớn lên này. Không đúng, không phải huynh đệ, mà là Thái tử điện hạ.

Cồng U Nhiễm mặc giá y đồ thắm lên kiệu hoa, trên lưng một mảng ẩm ướt, bên tai truyền đến tiếng ghen ngào, nói hết lên sự ủy khuất và bi thương của U Nhiễm. Thánh chỉ đã hạ, trở thành kết cục đã định, trong lòng thật sâu vô lực khiến hân hít thở không thông. Chỉ mong, sau khi xuất giá U Nhiễm sẽ được hạnh phúc.

Khi tin tức U Nhiễm giúp Sở Lăng Húc nạp thiếp truyền đến, có chấn kinh, có tức giận, nhưng nhiều hơn là thương tiếc và bi ai. Liều lĩnh vọt vào Sở phủ, hi vọng U Nhiễm có thể cho hân một câu giải thích hợp lý.

“Cam huynh biết là vì sao, không phải sao?” Trong mắt U Nhiễm mang theo điên cuồng, mang theo hả giận, mang theo... hủy diệt.

Nàng muốn hủy diệt cả đời mình sao? Vì sao vẫn còn khờ dại cho rằng Thái tử điện hạ sẽ đến đón nàng? Nàng có biết vào một khắc lúc nàng gả cho kia, nàng đã trở thành một quân cờ của Thái tử điện hạ hay không? Hân hơi há miệng, lại không biết nên mở miệng thế nào. U Nhiễm thẳng thắn và khờ dại là tính cách đặc biệt của nàng, nàng mang theo ý niệm để tiếp tục sống. Một khi mất đi ý niệm với Thái tử điện hạ, nàng sẽ tan vỡ.

Vì thế, hân lùi bước. Một thoáng xoay người rồi đi, có chút này nợ cũng không thể quay lại được nữa. Hoàng thaatsm sẽ bức chết người đứng không? Mà lúc này, bị một đạo thánh chỉ bức đến đường cùng là muội muội ruột của hân.

Thật không ngờ nàng sẽ đến tìm hân vào lúc này. Nhìn nàng, hân theo bản năng nghĩ đến Tần Trạch Dật, nghĩ đến Hoàng thất. Biết rõ việc này cùng nàng không có bất kỳ quan hệ gì, nhưng là vẫn không thể ức chế lửa giận giận có đánh mề. Đối với Hoàng thất, hân hiện tại chỉ muốn kính nhi viễn chi*. (kính trọng nhưng không gần gũi.)

Không có biện pháp ôn hòa đối mặt với vị Trường công chúa tôn quý nhất hoàng thất, hân lạnh nhạt nhìn nàng như nhìn người xa lạ. Thấy chờ mong trong mắt nàng từ từ biến mất, nhìn nàng sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn thẳng lưng bước từng bước ra khỏi phủ Tiết Vương. Bàn tay hân muốn giữ nàng lại, nhưng cuối cùng vẫn là vô lực buông xuống. Tình cảnh hiện giờ, với hân, với nàng, đều là khôn cục khó giải.

Chưa từng dự đoán được nàng sẽ chủ động xin đi hòa thân, trái tim hân đau giống như có thể chết ngay lúc đó. Nữ oa oa của hân, đã không còn thuộc về hân rồi. Hân không nắm chặt lấy nàng, một chút không cẩn thận đã đánh mất nàng rồi.

Lặng lẽ đi theo đội ngũ hòa thân đưa nàng đến Lăng quốc an toàn, một khắc kia hân biết đời này nàng và hân chỉ có thể đi đến một bước này. Trái tim trống rỗng, thiếu một lỗ hồng lớn, cũng không có biện pháp tìm về.

Bất hiếu có ba điều, không có con nối dõi là lớn nhất. Sau khi trở lại Tuyên thành, hân thuận theo tâm nguyện của mẫu phi rước dâu, thú một vị tiểu thư khuê các mà mẫu phi ngàn vạn tuyển chọn mới được một. Không có quan hệ tình yêu, chỉ vì hân là con của mẫu phi.

Hân cho rằng đây đã là kết thúc, lại không nghĩ rằng còn có tiếp theo. Sau khi U Nhiễm giúp Sở Lăng Húc nạp người thiếp thứ ba, hân rốt cuộc hạ quyết tâm.

Về mặt bằng sương đứng trước mặt U Nhiễm, nói cho U Nhiễm biết hân sắp ra chiến trường, sẽ không tiếp tục quan tâm đến nàng. Thấy U Nhiễm về mặt khủng hoảng và lo lắng, trái tim hân không chút động dấy.

Hân, thật sự chán rồi.

U Nhiễm cầu hân giúp nàng làm một chuyện cuối cùng, chuyển giao một phong thư cho Tần Trạch Dật. Hân nói cho U Nhiễm biết Tần Trạch Dật sẽ không hồi âm, để cho nàng hết hi vọng. U Nhiễm lại kiên trì không tin. Hao hết phần khí lực cuối cùng mang thư vào hoàng cung, tự tay giao cho Tần Trạch Dật. Cũng không thèm nhìn sắc mặt Tần Trạch Dật, hân lạnh giọng cáo lui.

Ngày rời khỏi Tuyên thành, hân thừa nhận hân là một người nhu nhược. Hân không có biện pháp đối mặt với U Nhiễm đang tự tay đan bi kịch. Một người lại một người thiếp, U Nhiễm đang tổn thương Sở Lăng Húc, làm sao không phải là cũng đang tự tổn thương chính bản thân mình? Hân chán ghét những việc U Nhiễm làm, oán giận Tần Trạch Dật tuyệt tình, càng hận chính mình bất lực.

Vứt bỏ tất cả tạp niệm, chết lặng rong ruổi chiến trường. Vô số lần cận kề bên bờ sống chết, một lần lại một lần nhặt về một cái mạng vào thời điểm cuối cùng. Trong khoảnh khắc sống chết, trong đầu thủy chung đều là bóng hình trong veo xinh đẹp, là ý chí duy nhất còn sót lại giúp hân sống sót. Hân không muốn nàng từ trong miệng người khác nghe được tin tức hân chết trận sa trường. Nàng sẽ khóc đúng không? Đã có lỗi với nàng như vậy, sao lại có thể tiếp tục khiến nàng rơi lệ?

Khi tin tức U Nhiễm rơi xuống hồ chết chìm truyền đến, hân đang trên đường khai hoàn về triều. Ngựa không dừng vó chạy về Tuyên thành, nhìn thấy chính là linh đường của U Nhiễm. Lửa giận ngập trời tràn vào lòng, muội muội sinh động từ đó âm dương xa cách. Biết rõ không thể trách Sở Lăng Húc, nhưng lại chỉ có thể hung hăng đánh Sở Lăng Húc không chút phản kháng cho hả giận. Vì sao không thể bảo vệ tốt cho muội muội hân? Vì sao phải để cho U Nhiễm tuyệt vọng đến mức này?

Sau khi đánh xong hân tuyệt vọng không biết làm sao, rốt cuộc nhìn được được vó về linh cữu của U Nhiễm rồi khóc rống thất thanh. U Nhiễm, ca ca trở lại. Ca ca sẽ không lại giận muội, ca ca đã nói qua sẽ bảo vệ muội. Ca ca còn chưa chết trận sa trường, sao muội có thể rời đi trước? Muội tình lại có được không? Ca ca giúp muội cướp Tần Trạch Dật về, muội muốn thế nào liền thế đó. Ca ca sẽ không tiếp tục thờ ơ, cái gì ca ca cũng đáp ứng muội,

muội trở về có được hay không?

U Nhiễm, muội xem, Trạch Dật đến thăm muội rồi. Thái tử ca ca của muội đã đến rồi, nhưng là vì sao muội không mở mắt ra nhìn chứ? Muội rốt cuộc hết hy vọng rồi sao? Hết hy vọng cũng được, như vậy muội sẽ không khổ sở, sẽ không oán hận, sẽ không tuyệt vọng. Dứt bỏ toàn bộ, đến bờ bên kia muội sẽ vui vẻ sao?

“Kỳ Văn...” Tần Trạch Dật chần chờ nhìn hắn, trên mặt mang theo bi thương, mang theo hối hận, mang theo áy náy.

Đã từng là huynh đệ thân như tay chân, lại chôn vùi tính mạng người muội muội hắn yêu thương nhất. Khi hắn thề sống chết bảo vệ Tuyên quốc, mặc cho Tiết Nhị phu nhân chen ép mẫu phi của hắn, hủy diệt nhà hắn. Huynh đệ như vậy, hoàng thượng như vậy, hoàng thất như vậy, vì sao hắn phải giữ vững lòng trung thành?

Không chút cố kỵ tức giận mắng chửi hoàng đế Tần Trạch Dật xong, hắn từ quan tại chỗ.

Mấy ngày sau, Tiết đại tướng quân đã từ quan mang theo phu nhân, mang theo Tiết Vương phi đang bị bệnh và Tiết Vương gia đã cáo lão rồi khỏi Tuyên thành. Phủ Tiết Vương, để lại cho Trắc Vương phi canh giữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ngoại truyện kiếp này của Tiểu Vương gia và Trưởng công chúa.

Trưởng công chúa kiếp này.

Ở hoàng cung gặp được Tiết U Nhiễm là ngoài ý muốn, thân thể phản ứng trước lý trí đi tới, Tần Thiên Ngọc mở miệng giúp Tiết U Nhiễm. Mấy năm nay, Tần Thi Y càng ngày càng hung hãn. Sau khi cho Tần Thi Y một chút giáo huấn nho nhỏ xong, mang theo Tiết U Nhiễm rời đi.

Khi bị Tiết U Nhiễm hỏi vì sao trước đây nằng nặt cản hắn, trong lòng thoáng qua chút vui mừng. Hắn còn nhớ rõ nàng, đúng không? Cuối cùng khi nhìn không được hỏi hắn có tốt hay không, thì đáp án nhận được chính là hắn đã là Tiểu Bá Vương nổi danh Tuyên thành. Uy phong tám phía, hoành hành ngang ngược.

Tiểu Bá Vương ư? Hắn từ nhỏ đã bá đạo. Không có bất luận kinh ngạc nào, chỉ cười nhẹ ra tiếng. Cảm giác quen thuộc từ sâu trong đáy lòng trào lên.

Ở Trịnh gia gặp được Tiết U Nhiễm vẫn là ngoài ý muốn như cũ. Bởi vì là muội muội của hắn, cho nên nàng thuận lý thành chương đứng bên phía U Nhiễm. Lại không ngờ rằng sẽ được Tiết U Nhiễm mời đến phủ Tiết Vương, muốn cự tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Cách xa nhau nhiều năm, lại cùng hắn đơn độc ở chung, cũng không có xa lạ giống như trong tưởng tượng. Vừa vặn ít ỏi mấy câu, nàng đã có thể xác định: nàng rốt cuộc cũng đợi được hắn trưởng thành... ~~đến~~ ~~l~~ ~~đ~~

Sau khi nhận được tin tức hắn truyền đến, hẹn nhau ở Lạc phủ. Biết Lạc gia sẽ kinh ngạc, nhưng nàng biết rõ Lạc gia sẽ không phản đối quyết định của nàng. Tiểu Vương gia phủ Tiết Vương, không tính là môn đăng hộ đối, nhưng cũng không thể khinh thường.

Sau khi nghe xong dự định của Tần Trạch Dật, nàng kiên định đứng ở bên phía Tiết U Nhiễm. Bây giờ phụ hoàng cực kỳ thiên vị nàng, cầu được thánh chỉ cũng không phải là việc khó. Chỉ có điều, nàng không có nói đúng như sự thật, mà làm ngược lại.

Nàng cùng phụ hoàng nói, Thái tử điện hạ muốn mượn Tiểu Quận chúa phủ Tiết Vương để lôi kéo đương gia Sở gia. Nàng thích Tiết U Nhiễm, không muốn U Nhiễm gả làm vợ thương gia.

Sắc mặt của phụ hoàng nàng nhìn không ra, nhưng trong lòng nàng biết rõ phụ hoàng nhất định sẽ đứng bên phía Tần Trạch Dật. Quả nhiên, phụ hoàng nói, gả cho là nhất định. Chỉ có điều, hoàng thất sẽ bồi thường U Nhiễm. Vì thế, liền có phong hào An Ninh công chúa.

Sau cùng, nàng cau mày, vẻ mặt lãnh nghiêm rời khỏi Ngự thư phòng.

Tần Trạch Dật sẽ không biết, thật ra thánh chỉ này không phải nàng cầu được, mà là phụ hoàng vì trợ giúp Thái tử đăng cơ ban xuống.

Đương nhiên, đây là kế sách của hắn. Hắn nói phụ hoàng chắc chắn sẽ vì Thái tử mà hi sinh U Nhiễm, nhưng cũng sẽ vì Trưởng công chúa tự mình cầu tình mà bồi thường U Nhiễm. Hắn nói không sai. Phụ hoàng muốn duy trì Thái tử, cũng không muốn tổn thương lòng nàng, thì từ hôn đồng thời nhất định phải bồi thường.

Phong hào công chúa có lẽ không thể giúp gì nhiều cho U Nhiễm, nhưng sau khi Thái tử điện hạ lên ngôi lại có thể bảo vệ Tiết U Nhiễm một đời bình an. Tiền hoàng khâm ban cho phong hào công chúa, phần vinh hạnh đặc biệt này sẽ mang đến cho U Nhiễm rất nhiều thuận tiện.

Nghe nói sau khi Tiết U Nhiễm xuất giá cuộc sống vô cùng hạnh phúc, nghe nói Sở gia sủng ái Ninh An công chúa như trân bảo, nghe nói Thái tử điện hạ có chút hối hận, nghe nói Tiết Nhị tiểu thư sinh non lên làm thị thiếp của Tần Trạch Dật...

Nghe nói rất nhiều, nhưng không nghe thấy chuyện Tiết Vương gia phủ Tiết Vương đến cầu thân. Khi phụ hoàng nổi giận đùng đùng đến tìm nàng, nàng không kịp phản ứng. Lúc nghe nói hân vận mà thật sự đến điện thánh cầu thân, lòng của nàng hơi hơi phát run.

Gật gật đầu, nàng nói với phụ hoàng, lúc rời khỏi hoàng lăng, nàng có nói với mẫu thân, có nói với hoàng gia gia và hoàng nãi nãi, có nói với các thế hệ tổ tiên: nếu hân chưa thành thân, nàng nguyện gả.

Có lẽ là nàng làm mất lạnh sau sự kiện của Tiết U Nhiễm, có lẽ là phụ hoàng nhớ tới mẫu thân mất sớm, có lẽ là các thế hệ tổ tiên hợp lực chấn nhiếp, phụ hoàng thờ dài một hơi, lập thánh chỉ.

Ngày rời khỏi hoàng cung, nàng lần đầu tiên có vẻ mặt không tha phụ hoàng. Cảm giác được thân thể phụ hoàng trong nháy mắt cứng ngắt, nàng nở nụ cười: “Phụ hoàng, nữ nhi sẽ hạnh phúc!”

~*~ Kiếp này của Tiểu Vương gia.

Trạch Dật nói cho hân biết Trường công chúa sắp trở về, trong lòng kinh hi và bối rối nháy mắt đan vào nhau. Biết U Nhiễm rất tò mò vì sao Trường công chúa cần hân, nhưng hân lại thủy chung không trả lời. Đó là tốt đẹp giấu sâu trong nội tâm hân, tạm thời vẫn chưa muốn nói cho U Nhiễm.

Lúc U Nhiễm và nàng cùng nhau xuất hiện ở yến hội, không phải là hân không sợ hãi kinh ngạc. May mà bây giờ U Nhiễm thông minh, hân là sẽ không chọc nàng mất hứng.

Từ Trịnh gia trở về U Nhiễm nửa úp nửa mở nói với hân, ngày mai nàng sẽ đến phủ Tiết Vương. Muốn trách cứ U Nhiễm hồ nháo, nhưng không cách nào phủ nhận đầy lòng nôn nóng muốn nhìn thấy nàng. Biết rõ U Nhiễm dụng tâm lương khổ, hân rút cuộc cũng nghênh đón nữ oa oa tôn quý của mình.

Lo lắng nàng không còn nhớ rõ mình, cho nên lựa chọn lấy lễ đối đãi, lại không nghĩ rằng sau khi U Nhiễm rời khỏi nàng sẽ mở miệng châm chọc hân. Thấy hiểu rõ và cố ý trong mắt nàng, hân trấn định: nàng vẫn còn nhớ rõ hân. Một khi đã như vậy, hân sẽ cầm lấy tay nàng, sẽ không buông ra nữa.

Chuyện của U Nhiễm và Sở Lăng Húc hân giờ hai tay đồng ý, nhưng là hân không có biện pháp thuyết phục chính mình đồng ý U Nhiễm trở thành quân cờ gả đi. Cho dù động thủ đánh Tần Trạch Dật một quyền, nhưng tức giận trong lòng vẫn không có biện pháp biến mất.

Vẫn cảm thấy U Nhiễm thay đổi rất nhiều, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới U Nhiễm sẽ mang đến cho hân chấn động như vậy. Sống lại? U Nhiễm kiếp trước? Mặc kệ như thế nào, U Nhiễm vẫn là muội muội của hân. Nếu là muội muội của hân, hân sẽ cẩn thận che chở.

Sau khi dặn U Nhiễm cứ cự tuyệt, hân đi tìm nàng. Tần Trạch Dật có thể tuyệt tình, hân cũng có thể không phúc hậu. Nếu thánh chỉ tứ hôn là do nàng cầu được, như vậy trong lúc vô hình Tần Trạch Dật không chỉ thiếu phủ Tiết Vương, còn thiếu cả nàng. Thiếu phủ Tiết Vương dễ trả, thiếu nàng sẽ không dễ trả như vậy. Hân chắc chắn cho dù Tần Trạch Dật dâng cơ làm đế, cũng không thể không cố kỵ Trường công chúa từng ra tay giúp đỡ.

Muốn gặp hân, tất nhiên Lạc phủ là thích hợp nhất. U Nhiễm nói Lạc Thẩm Nhi chính là hoàng hậu của Tần Trạch Dật, chuyện đó hân không có biện pháp thay đổi. Nhưng là nhân sinh của hân, nhân sinh của nàng, hân nhất định sẽ sửa. Hòa thân? Người nào thích thì người đó đi, chỉ có nàng là không thể.

Hân biết nàng nhất định sẽ ra tay giúp đỡ, lại không nghĩ rằng nàng ra mặt giúp U Nhiễm đòi được phong hào công chúa. Trong lòng cảm kích đồng thời quyết tâm điện thánh cầu thân càng thêm kiên định. Chờ sau khi giải quyết xong chuyện của U Nhiễm, hân nhất định sẽ dốc hết toàn lực cầu được sự đồng ý của hoàng thượng.

Lúc bị hoàng thượng đuổi ra khỏi cung, vốn tưởng rằng con đường cầu thân mệnh mạng vô biên, lại ngoài ý muốn nhận được thánh chỉ tứ hôn. Đây nhất định là công lao của nàng. Có thể như vậy, còn cầu gì hơn?

Ngày thành thân, thấy U Nhiễm và Sở Lăng Húc đưa tới mười xe quà tặng, các tân khách khác gần như xấu hổ.

“U Nhiễm, ở đây ai mà không biết muội gả cho thương gia số một Tuyên quốc chứ?” Buồn cười nhìn U Nhiễm vẻ mặt kiêu ngạo, trái tim hân ấm áp. U Nhiễm, nhiều chúc phúc như vậy ca ca đã nhận được.

“Không phải sao! Sở gia ta là hạng thân phận nào? Tặng lễ đương nhiên là không giống người khác.” Kéo tay Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm cười tùy ý mà phô trương.

“Quả thật là không giống người thường, mà là chấn động toàn bộ bữa tiệc. Muội phu, vất vả rồi!” Hàm ý không rõ nhìn Sở Lăng Húc, hân tin rằng Sở Lăng Húc có thể hiểu rõ ý của hân. Muội muội của hân tuy rằng tốt, nhưng vẫn mang theo tôn quý và vàng sáng của phủ Tiết Vương. Sở gia, không thể không bao dung.

“Sẽ không.” Sở Lăng Húc tươi cười không chút miễn cưỡng, như tắm gió xuân, giống như trích tiên.

Thấy U Nhiễm hếch cằm khiêu khích nhìn mình, hân nở nụ cười. Sở Lăng Húc thật sự là phu quân tốt, U Nhiễm sẽ hạnh phúc!

~*~ Đêm động phòng hoa chúc của Tiểu Vương gia và Trường công chúa.

Bỏ qua các vị ma ma vẻ mặt không đổi mà Trương công chúa mang đến, Tiết Kỳ Văn khoe miệng mỉm cười đóng lại cửa tân phòng.

Ồn định tinh thần, áp chế kích động trong lòng, chậm rãi đi đến trước mặt tân nương. Nhẹ nhàng xốc khăn voan lên, sắc mặt bình tĩnh sau khi nhìn thấy thiên hạ dưới khăn voan chuyển sang kinh diễm.

Đã sớm biết nữ oa oa của hân thanh lệ vô song, lịch sự tao nhã tuyệt luân, lại không nghĩ rằng lúc này nàng đẹp như tiên trên trời. Hàng lông mi cong vút khẽ buông trên khuôn mặt trắng ngần, trong ánh mắt đang xoay chuyển lộ ra trong sạch không nhiễm bụi trần.

“Choáng váng?” Giọng nói trong veo và lạnh lùng của Trương công chúa vang lên, nhàn nhàn nhìn Tiểu Vương gia phủ Tiết Vương.

“A?” Tiểu Bá Vương Tuyên thành đang chìm đắm trong kinh diễm nghi hoặc trả lời.

“Say?” Nghĩ rằng hân ở bên ngoài uống nhiều, Tần Thiên Ngọc tiếp tục hỏi.

“Hả?” Hân uống không nhiều lắm mà! Tiết Kỳ Văn càng thêm khó hiểu.

Buông tha ý định cùng Tiết Kỳ Văn nói tiếp, Tần Thiên Ngọc cúi đầu, im lặng chờ Tiết Kỳ Văn khôi phục bình thường.

Thấy Tần Thiên Ngọc không nói thêm gì nữa, Tiết Kỳ Văn thật sự nhớ lại tình cảnh lúc vừa rồi, khuôn mặt tuấn tú khó có được ửng đỏ. Thành thân ngày đầu tiên, hân dọa người không nói, lại còn bị tân nương xem thường.

Vì lấy lại mặt mũi, Tiết Kỳ Văn đi bung rượu hợp cần đến, không nói một câu đưa cho Tần Thiên Ngọc.

Ngẩng đầu, không quên liếc mắt nhìn Tiết Kỳ Văn một cái. Tần Thiên Ngọc nhận rượu, đứng dậy. Ma ma đã dạy, nàng biết.

Hếch mày lên, Tiết Kỳ Văn giơ cánh tay lên, đưa ly rượu hợp cần đến trước mặt Tần Thiên Ngọc.

Tần Thiên Ngọc mặt không đổi sắc vươn tay, từ dưới lên trên vòng qua cánh tay Tiết Kỳ Văn, đưa ly rượu đến trước môi của chính mình.

Tiết Kỳ Văn im lặng, trong mắt hiện lên mỉm cười. Rồi đan chéo tư thế thu cánh tay, đưa ly rượu đến trước môi của chính mình.

Tần Thiên Ngọc không uống rượu, chỉ nhìn chăm chăm Tiết Kỳ Văn.

“Uống đi! Nương tử...” Âm cuối kéo dài, trên mặt Tiết Kỳ Văn mang theo tươi cười xấu xa. Trương công chúa vẫn trấn định như cũ, hân nên đối phó thế nào đây?

Tần Thiên Ngọc theo lời cúi đầu, nhấp một ngụm nho nhỏ. Dư quang khoe mắt quét thấy Tiết Kỳ Văn một hơi cạn sạch, lập tức cũng làm theo uống cạn rượu trong chén.

Lấy ly rượu trong tay Tần Thiên Ngọc về, gộp cả ly rượu của chính mình cùng lúc để lại trên bàn. Tiết Kỳ Văn bình tĩnh đi về đứng trước mặt Tần Thiên Ngọc, nhẹ giọng hỏi: “Nương tử, nghỉ ngơi được chưa?”

Lần thứ hai được gọi nương tử, trong mắt Tần Thiên Ngọc hiện lên nét không được tự nhiên. Gật gật đầu, xoay người.

“Ừ ừ.” Kéo tay Tần Thiên Ngọc qua, xoay thân thể của nàng về phía chính mình, Tiết Kỳ Văn mở miệng, “Vi phu giúp nương tử gỡ mũ phượng xuống.”

Khoảng cách gần như vậy, cảm nhận được hơi thở của hân bao lấy nàng, mặt Tần Thiên Ngọc cuối cùng nhìn không được nổi lên sắc đỏ ửng. Động tác của hân sao có thể tự nhiên như vậy chứ?

Tiết Kỳ Văn thật cẩn thận giúp Tần Thiên Ngọc gỡ mũ phượng xuống, thuận tay giúp nàng thoát áo tháo dây...

“Dừng tay!” Sững sờ mặc cho Tiết Kỳ Văn cởi bỏ dây áo của mình, lúc bàn tay của Tiết Kỳ Văn cởi đến dây áo thứ ba, tay Tần Thiên Ngọc phủ lên tay Tiết Kỳ Văn.

“Nương tử không thích vi phu hầu hạ? Vậy nương tử hầu hạ vi phu được không?” Không hề rút tay về, Tiết Kỳ Văn mềm giọng cùng Tần Thiên Ngọc thương lượng.

“Tiết Kỳ Văn!” Thân là Trương công chúa, lần nữa bị Tiết Kỳ Văn đùa giỡn, Tần Thiên Ngọc phát hỏa.

“Vi phu ở đây, nương tử có gì phân phó?” Hai mắt vô tội chống lại ánh mắt lạnh như băng của Tần Thiên Ngọc, lúc này Tiết Kỳ Văn mười phần vô tội. Đương nhiên, nếu như tay hân có thể rời khỏi dây áo của Trương công chúa, khẳng định sẽ càng có sức thuyết phục.

“Ngậm miệng!” Giọng nói trong veo và lạnh lùng mang theo chút bất đắc dĩ, Tần Thiên Ngọc phát hiện mình vậy mà lại không có cách với Tiết Kỳ Văn. Khi nào thì, Tiểu Vương gia biến thành tên vô lại rồi hả?

“Ngậm miệng? Được.” Tiết Kỳ Văn nghe lời gật đầu. Còn chưa đợi trái tim Tần Thiên Ngọc hoàn toàn buông xuống, Tiết Kỳ Văn bỗng nhiên rút tay ra,

thân thể ngã về phía trước, áp Tần Thiên Ngọc xuống giường phía sau lưng.

Tiếng kinh hô của Tần Thiên Ngọc biến mất trong nụ hôn cuồng thế và cực nóng của Tiết Kỳ Văn, hai tay gắt gao túm lấy áo Tiết Kỳ Văn.

Tình tế miêu tả xong bờ môi của Tần Thiên Ngọc, Tiết Kỳ Văn bá đạo cạy hàm răng của Tần Thiên Ngọc, tùy ý càn quét trong miệng Tần Thiên Ngọc. Dễ dàng cuốn lấy cái lưỡi thơn thớt có ý đồ tránh né, hết sức triền miên cắn nuốt ý chí của Tần Thiên Ngọc.

Thân thể bắt đầu run nhẹ, trong khăn trương mang theo không biết làm sao. Ma ma nói đây là con đường phải đi qua, hướng cho người trên thân mình là hân.

“Đừng sợ, ta sẽ không tổn thương nàng.” Ngâm chặt vành tai xinh xắn, Tiết Kỳ Văn thì thầm bên tai Tần Thiên Ngọc nói.

Cảm giác được nàng ngấm đồng ý, trên mặt Tiết Kỳ Văn tràn đầy nhu tình. Một bàn tay đặt trên lưng nàng nhẹ nhàng trấn an, một cánh tay khác thông thả mà lại kiên định cời giá ý của nàng xuống.

Mềm nhẹ hôn qua trán nàng, theo hai mắt, cái mũi thon, lại rơi vào đôi môi đỏ tươi ướt át. Ôn nhu triền miên, kiên nhẫn gọi lên dục vọng của nàng.

Bị động thừa nhận cảm giác chưa từng có, giống như hưởng thụ, lại giống như hành hạ. Thân thể dần dần mềm nhũn bỗng nhiên cảm thấy lạnh, Tần Thiên Ngọc theo bản năng mở to mắt, phát hiện chính mình vậy mà đã gần như xích lỗi.

Nhanh tay lẹ mắt bắt được đôi tay có ý muốn đẩy mình ra của nàng, rồi kéo nó lên trên đầu nàng. Trán chạm trán, mắt đối mắt, Tiết Kỳ Văn không cho kháng cự nói: “Năm nàng sáu tuổi, ta đã nói qua, nàng là của ta.”

“Thiếp...” Tần Thiên Ngọc sững sốt. Lúc này Tiết Kỳ Văn giống như biến thành bé trai bá đạo hôn nàng kia.

“Cho nên, bây giờ, ta chỉ lấy lại người thuộc về ta mà thôi.” Tiết Kỳ Văn nói xong liền cúi đầu hôn lên mềm mại đã mơ ước từ lâu kia.

Tần Thiên Ngọc kinh hô một tiếng, muốn tránh đi, thân thể lại bị Tiết Kỳ Văn áp chế. Nhìn hân chôn ở trước ngực mình tùy ý gặm cắn, mặt Tần Thiên Ngọc đỏ bừng.

Tay đặt trên lưng nàng dòi đến một gò núi khác, năm ngón tay của Tiết Kỳ Văn làm càn vuốt ve thánh địa không người chạm qua.

“A...” Cảm giác quá mức kích thích khiến Tần Thiên Ngọc kêu ngâm ra tiếng. Hai tay bị hân chế trụ không có biện pháp tránh ra, thân thể không thể không chế đưa mềm mại đến trong miệng hân.

Buông tay buông ra của nàng, vào lúc Tần Thiên Ngọc còn chưa kịp đẩy cái đầu đang gặm cắn ở nơi đầy dãi của mình ra, Tiết Kỳ Văn đã mạnh mẽ bắt lấy, hung hăng mút, điên cuồng yêu, an ủi.

Thân thể run lên, vốn muốn ngăn cản nhưng hai tay lại vô lực hạ xuống, nắm chặt khăn trải giường dưới thân. Trong đầu Tần Thiên Ngọc chỉ có một ý nghĩ: theo hân thôi...

Nữ tử dưới thân là báu vật hân để trong lòng nhiều năm, trong lòng Tiết Kỳ Văn dâng lên từng trận thỏa mãn. Ý nghĩ duy nhất lúc này của hân chính là nuốt nữ tử dưới thân này vào trong bụng.

Buông mình che xuống, cơ thể giao triền, hương xuân bốn phía, tình ý khó thu.

Khoảnh khắc lúc tiến vào thân thể nàng, dưới đáy lòng Tiết Kỳ Văn cười nói: nữ oa oa của hân, rốt cuộc trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Ngày đại hỷ của Tiết Kỳ Văn, Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm chuẩn bị đầy mười xe quà tặng đưa đến phủ Tiết Vương. Thật ra không phải tất cả chú ý đều là của Tiết U Nhiễm, sau khi trung cầu ý kiến của Sở Lăng Húc nàng mới ra hạ sách này. Sở Lăng Húc nói, hân có thể lấy được U Nhiễm, không thể bỏ qua công lao của Tiểu Vương gia và Trưởng công chúa, tặng lễ đương nhiên là phải long trọng.

Chọn đến chọn đi, sau cùng chính là mười xa ngựa. Sở nãi nãi vốn muốn cho thêm, nhưng bị Tiết U Nhiễm từ chối. Nếu nhiều hơn nữa, rất có thể sẽ bị chú ý. Đến lúc đó, tất cả phủ Tiết Vương đều là quà tặng của Sở phủ, các vị tân khách khác sẽ cảm thấy mất mặt. Đương nhiên, mười xe lễ vật cũng đủ khiến người khác xấu hổ rồi.

“U Nhiễm, con thật là hồ nháo, sao lại mang về nhiều lễ vật như vậy?” Vội tìm thời gian rảnh rỗi, Tiết Vương phi kéo Tiết U Nhiễm đến một hành lang ít người qua lại giáo huấn.

“Mẫu phi, không phải con, là phu quân chuẩn bị. Nãi nãi vốn còn muốn cho thêm, bị con cản lại mới thôi.” Tiết U Nhiễm về mặt đau khổ giải thích. Cơ hội tốt, đương nhiên là muốn đẩy hết toàn bộ công lao lên người Sở Ngốc tử.

“Cái gì? Lăng Húc chuẩn bị? Thật sự là quá khách khí rồi. Đầu là người một nhà, còn làm long trọng như vậy. Người khác thấy được, còn không phải sẽ nói phủ Tiết Vương chúng ta quá khoe khoang sao? Sở nãi nãi cũng quá khách khí, con trở về cần phải hiểu kính lão nhân gia thật tốt biết chưa. Đứng rồi, lần trước trong cung ban cho nhân sâm và tổ yến đều là cực phẩm, khi nào về thì mang luôn về cho Sở nãi nãi và Sở phu nhân. Có qua có lại vẫn là cần thiết, con...” Vừa nghe nói là Sở Lăng Húc chuẩn bị, Tiết Vương phi nhất thời cười không thấy mắt. Sở gia tuy là thương gia, lại đặc biệt trọng lễ. Nhìn U Nhiễm mang về này nọ, còn có lễ vật mang tới hôm nay là biết. Bây giờ Tiết Vương phi rất vừa lòng về người con rể này.

“Mẫu phi, người trước vẫn đừng nhắc con. Bên ngoài có rất nhiều khách nhân, người mau đi ra đi.” Chỉ chỉ tiền sảnh ồn ào, Tiết U Nhiễm vội dời đi lực chú ý của Tiết Vương phi. Kỳ thật những lời mẫu phi nói bọn họ đều biết, chỉ là Sở Ngốc tử không thêm đề ý, Sở gia cũng không so đo. Nàng là thật tâm coi Sở gia như nhà mình, cho nên cũng không cảm thấy mang nhiều lễ vật về là không tốt. Ai ngờ vừa đến chỗ mẫu phi đã thành có qua có lại rồi. Thôi, dù sao nhân sâm và tổ yến trong cung cũng tốt hơn đồ trong cửa hàng bên ngoài, mang về Sở gia cũng không tệ. Lúc này Tiết Vương phi mới nhớ tới bên ngoài còn có rất nhiều việc chờ mình. Dừng lại tiếp tục nói giáo huấn, giao đãi U Nhiễm phải chăm sóc tốt cho ban thân mình rồi mới đi về phía tiền sảnh.

“Tâm Lam gặp qua công chúa.” Tiết U Nhiễm đang suy nghĩ đến thời điểm mang theo nhân sâm và tổ yến về Sở gia, thì đột nhiên một giọng nói quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

“Tiết Tâm Lam? Sao ngươi lại ở đây?” Nhìn Tiết Tâm Lam dung nhan mộc mạc, Tiết U Nhiễm vô cùng kinh ngạc.

“Tiểu Vương gia thành thân, Tâm Lam tất nhiên là nên trở về.” Giọng nói của Tiết Tâm Lam cực kỳ trong trẻo dịu dàng, giọng điệu vô cùng ôn hòa, đã không còn tranh giành như dĩ vãng. Hai chữ trở về như là chuyện đương nhiên, nghe ra phá lệ không thấy chói tai như lúc trước. Tiết Tâm Lam trước mặt hơi gầy, khí chất cũng thay đổi. Đoan trang, ôn trọng, thành thực, biết thời biết thế... Tiết Tâm Lam đột nhiên thay đổi lớn khiến Tiết U Nhiễm có chút ăn không tiêu. Tiết Tâm Lam, cuộc sống ở phủ Thái tử thật sự không tốt sao? Mấy tháng không thấy, dường như Tiết Tâm Lam đã trải qua biến cố rất lớn.

“Tâm Lam muốn đến tiền sảnh hỗ trợ, xin được cáo lui trước.” Cung kính hành lễ xong, Tiết Tâm Lam về mặt bình tĩnh rời đi. Giống như thật sự đã thay đổi, trong lòng Tiết U Nhiễm cảm khái nói. Phủ Thái tử, quả nhiên là nơi tôi luyện người. Có vẻ như Tiết Tâm Lam đã lĩnh hội được tinh túy cầu thắng trong nguy hiểm, không tranh không đoạt, không nóng không vội.

Thay hình đổi dạng như vậy, sau này Tiết Tâm Lam muốn mưu được vị trí riêng trong hậu cung sợ là không khó. Cảm tình thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, chỉ cần Tiết Tâm Lam biết cách lợi dụng, chung quy có một ngày sẽ có thể lần nữa chiếm được tình cảm của Tần Trạch Dật. Tình cảm khi còn trẻ đều là thuần túy, có lẽ khi đêm dài yên tĩnh Tần Trạch Dật sẽ nhớ lại tốt đẹp đã trải qua. Tiết Tâm Lam, người rút cuộc có thể đi bao xa, ta sẽ mở to mắt nhìn xem.

“U Nhiễm, sao ngươi lại đứng đây một mình?” Tiết Tâm Lam vừa đi, Tiết U Nhiễm lại bị người gọi lại.

“Thần Viễn, ngươi đã đến rồi.” Tiết U Nhiễm cảm thấy mình vẫn là nhanh chóng rời đi thì tốt hơn, hành lang này thật sự là quá không an toàn rồi. Cho đến hôm nay, nàng và Mạc Thần Viễn đã không còn ngăn cách quá lớn. Chỉ có điều, có thể tránh thì vẫn nên tránh thôi! Cho dù là Tần Trạch Dật hay là Mạc Thần Viễn, trong tiềm thức nàng vẫn không muốn có quá nhiều tiếp xúc.

“Đại hôn của Kỳ Vãn, sao có thể không đến?” Ý cười trên mặt Mạc Thần Viễn càng thêm sâu, đến gần rồi đứng lại.

“Ta thay mặt huynh trưởng tạ ơn Tiểu Hầu gia đại giá quang lâm.” Thái độ của Tiết U Nhiễm không thân cận, cũng không xa lạ.

“U Nhiễm khách khí.” Biết cuộc sống bây giờ của U Nhiễm rất tốt, lại còn có thai, trong lòng Mạc Thần Viễn không ngừng toát lên tiếc nuối. Hắn từng tò mò về nàng, hắn từng động tâm với lòng, nhưng nhất định phải trở thành quá khứ. Hắn cùng U Nhiễm nhất định là có duyên quen biết, không có duyên hiểu nhau. Tiết U Nhiễm nhàn nhạt cười. Có một số lời không cần phải nói ra miệng cũng có thể hiểu rõ, có một số tình cảm không nên nảy sinh thì nên buông tha. Cảnh nàng đã có Sở Ngốc tử, bên cạnh hắn cũng sắp có người chân chính thuộc về mình. Duyên phận giữa hai người bọn họ, chỉ có thể đi đến một bước này.

“Sở đương gia đến tìm người.” Mắt sắc nhìn thấy Sở Lăng Húc đã đi về phía bên này, Mạc Thần Viễn lên tiếng nhắc nhở. Xoay người, Tiết U Nhiễm mắt sáng rực rỡ như sao, tươi cười trên mặt như ánh sáng ban ngày. Hạnh phúc tràn đầy tỏa ra bốn phía, cuốn hút tất cả mọi người. Nhìn Tiết U Nhiễm như vậy, ai còn có thể nói nàng không đủ hạnh phúc?

“Có mặt hay không?” Gật đầu với Mạc Thần Viễn xong, Sở Lăng Húc thân thiết nhìn Tiết U Nhiễm. Lắc đầu, Tiết U Nhiễm lập tức ủy khuất cáo trạng: “Lại bị mẫu phi giáo huấn rồi.”

“Ta đã báo cáo với nhạc mẫu đại nhân, lễ vật là chút tâm ý nho nhỏ của Sở gia. Về sau sẽ không sao đâu.” Nhớ tới Tiết Vương phi mỉm cười trách cứ hắn khách khí, Sở Lăng Húc biết kỳ thật Tiết Vương phi cũng không tức giận.

“Nhưng mẫu phi nói với thiếp sẽ có qua có lại.” Ở trước mặt Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm không có bất kỳ bản khoản nào, chu miệng lên oán giận nói.

“Người Sở gia không cần có qua có lại, nương tử như vậy đã rất tốt.” không chút để ý U Nhiễm tiểu tính tình, Sở Lăng Húc nhẹ giọng trấn an. Nãi nãi và nương nói, người có thai luôn có tình gây sự, hắn nhất định phải khoan dung nhiều hơn. Đối với chuyện này, hắn lại không cho là đúng. Đối với hắn mà nói, U U như thế nào hắn cũng sẽ chấp nhận. Lời nói của Sở Lăng Húc nghe vào trong tai cực kỳ hưởng thụ, ủy khuất trên mặt Tiết U Nhiễm tán đi, nụ cười lại xuất hiện.

Thấy Sở Lăng Húc không ngại phiền toái, không coi ai ra gì toàn tâm dốc U Nhiễm, Mạc Thần Viễn lặng lẽ rời đi. Nam tử toàn tâm bao dung U Nhiễm như vậy mới là người thích hợp với U Nhiễm nhất đúng không? không quan tâm tất cả, chỉ muốn nàng cười. Thấy cuộc sống của U Nhiễm hạnh phúc hơn bất kỳ người nào, cũng là lúc hắn nên đặt xuống.

Lúc Mạc Thần Viễn rời đi vẫn chưa dẫn tới sự chú ý của Sở Lăng Húc, trái lại người ở chỗ tối... Ánh mắt Sở Lăng Húc chợt lóe, nhẹ nhàng ôm Tiết U Nhiễm. Bị Sở Lăng Húc ôm, Tiết U Nhiễm theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh một lần. Phát hiện Mạc Thần Viễn không biết rời đi từ lúc nào, Tiết U Nhiễm thả lỏng thân thể dựa vào trong lòng Sở Lăng Húc. Kỳ thật, vẫn có chút mệt.

Ở một góc rẽ, Tần Trạch Dật nép ở một nơi bí mật gần đó, thấy không rõ ràng lắm, mơ hồ mang theo bất mãn và oán hận. Dưới ánh nhìn của mọi người, không kiêng nể gì ôm nhau. Sở Lăng Húc cũng chỉ có như vậy. Toàn thân tỏa ra áp suất thấp, trái tim Tần Trạch Dật như ở trong đầm lầy, chìm nổi trôi dạt, càng lún càng sâu.

Sở Lăng Húc biết tất cả mọi chuyện giữa U U và Tần Trạch Dật, nhưng lại không nghĩ rằng đến bây giờ Tần Trạch Dật vẫn đánh chủ ý lên U U. Thám tử Hân Tinh các nói, là Tần Trạch Dật đề xuất gả U Nhiễm cho Sở gia trước, chẳng qua Tiểu Vương gia nhờ Trường công chúa ra mặt cầu được thánh chỉ. Hắn cho rằng U U đã là đồ bỏ của Tần Trạch Dật, lại không dự đoán được rằng Tần Trạch Dật đột nhiên trở về chốn cũ, vẫn tình cũ chưa dứt với U Nhiễm. Tần Trạch Dật muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nhất định phải chiêu binh mãi mã, nắm giữ mạch máu buôn bán của Tuyên Quốc tuyệt đối là quan trọng nhất. Hắn vốn không muốn bị cuốn vào trận phân tranh này, bây giờ xem ra cần phải thay đổi suy nghĩ rồi. Có nàng Tần Trạch Dật ngồi lên vị hay không, hắn sẽ cân nhắc. Bên kia, Tiết Tâm Lam vừa đi đến tiền sảnh đã bị Tiết nhị phu nhân và Vội ma ma kéo vào trong buồng.

“Tâm Lam, con nhất định phải bình tĩnh. Con là người đi theo bên cạnh Thái tử lâu nhất. An tâm hầu hạ Thái tử, đợi ngày sau vào cung, còn phải lo không có ngày lành sao?” Tiết Nhị phu nhân liều mạng an ủi Tiết Tâm Lam, chỉ cầu Tâm Lam đừng chán nản. Trường công chúa vào phủ Tiết Vương, về sau cuộc sống của Nhị phu nhân bà ngày càng khó qua. Nếu Tâm Lam cũng bị đánh bại, bà ta cũng không còn gì để trông cậy vào rồi.

“Ta biết.” Tiết Tâm Lam gật gù đầu, không có kích động, không có oán hận. Còn nhiều thời gian, nàng sẽ không chịu thua.

“Tâm Lam, lần này vì sao ngươi ngã một cái đau như vậy chính ngươi tự biết. Chính là bởi vì ngươi quá mức tự phụ. Ngươi cho rằng ngươi bắt được trái tim Thái tử điện hạ, lại quên mất người hoàng thất đều không có tình. Bây giờ phủ Thái tử có Thái tử phi trấn thủ, lại có Trắc phi được sủng ái. Ngươi phải học được mưu đồ, học được ẩn nấp. Lúc thích hợp lui vài bước, cũng không có gì xấu với ngươi.” Sống ở phủ Tiết Vương đã nhiều năm, Vội ma ma nhìn tuyệt đối thấu triệt hơn Tiết Nhị phu nhân. Tiết U Nhiễm đã ra khỏi cạnh tranh, tình cảm nhiều năm giữa Thái tử điện hạ và Tâm Lam chung quy sẽ có một ngày phát huy công dụng.

Tiết Tâm Lam không nói lời nào, chỉ thụ giáo gật đầu. Đã đến nước này, không còn cái gì để nói. Ba người ăn mặc tươm tất, lặng yên ra ngoài, không thể bị người khác tóm được đuôi, đề dặt cẩn thận là cần thiết. Tiết Tâm Lam cảm thấy ông trời không công bằng, bởi vì ông luôn đứng về phía Tiết U Nhiễm. Chỉ có điều khi nhìn thấy Tần Trạch Dật say đến rồi tỉnh rồi ngủ, lão đảo đi về phía nàng, nàng đột nhiên cảm thấy ông trời thỉnh thoảng vẫn còn nhớ đến nàng.

“Thái tử điện hạ, người không sao chứ?” Vươn tay đỡ lấy Tần Trạch Dật sắp bị ngã sắp xuống, Tiết Tâm Lam ôn nhu hỏi.

“Thái tử điện hạ? rõ ràng nàng gọi ta là Thái tử ca ca, vì sao lại đột nhiên sửa miệng? Vì sao?” Ánh mắt mê ly trừng Tiết Tâm Lam, đầu óc Tần Trạch Dật hỗn loạn.

“Thái tử điện hạ, người say. Ta đỡ người đi nghỉ ngơi.” không trả lời vấn đề của Tần Trạch Dật, Tiết Tâm Lam định đỡ Tần Trạch Dật đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

“Ta không say. Nàng nói, Sở Lăng Húc hắn đến cùng là có điểm nào tốt hơn ta?” Cầm lấy tay Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật ánh mắt đỏ đậm, tức giận quát.

Im lặng một lúc, Tiết Tâm Lam nhỏ giọng trả lời: “Hắn không tốt bằng huynh.”

“Vậy vì sao nàng vẫn còn cùng hắn ở chung một chỗ?” Hai tay gắt gao bắt lấy bà vai Tiết Tâm Lam, sắc mặt Tần Trạch Dật vô cùng âm trầm.

“Bởi vì huynh muốn ta cùng hắn ở chung một chỗ.” Chưa bao giờ thấy qua Tần Trạch Dật khủng bố như vậy, Tiết Tâm Lam không tự chủ được có chút phát lạnh. Chịu đựng đau nhức truyền đến từ bà vai, ra về trấn định nói.

“Bởi vì ta sao? Đúng, là vì ta, là ta gả nàng cho hắn.” Thả lỏng hai tay đang kiềm chế Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật thì thào lẩm bẩm.

“Thái tử ca ca, ta đỡ huynh trở về phòng nghỉ ngơi được không?” Trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh, trên mặt vẫn ôn nhu như nước.

“Về sau không cho nàng lại đi tìm Sở Lăng Húc.” Tùy Tiết Tâm Lam đỡ mình đi về phía trước, Tần Trạch Dật hắng giọng ra lệnh.

“Được, ta sẽ không đi tìm hấn. Ta chỉ đứng ở bên cạnh Thái tử ca ca, vĩnh viễn không rời đi.” Tiết Tâm Lam thanh âm thường thường, không có chút phập phồng nào, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn thẳng về phía trước.

“Đây là nàng nói, nói được thì làm được, không cho phép nàng lại rời đi.” Nghe được câu trả lời vừa lòng, Tần Trạch Dật đã say đến không phân biệt được đông tây nam bắc rồi cuộc cao hứng.

Yên tâm, ta nói được tuyệt đối làm được. Tiết Tâm Lam không tiếp tục đáp lại, đỡ Tần Trạch Dật đi qua chỗ quen thuộc. Hạ nhân phủ Tiết Vương phần lớn đều bận rộn ở tiền sảnh. Thình thoảng gặp được mấy nô bộc, khi nhìn thấy Tiết Tâm Lam và Tần Trạch Dật thì sợ đến mức cuống quýt khom mình hành lễ. Dọc theo đường đi không có bất kỳ ngăn trở nào, Tiết Tâm Lam thông suốt đỡ Tần Trạch Dật về tiểu viện của mình ở phủ Tiết Vương. Cùng một gian phòng, cùng một chiếc giường, cùng một nam nhân, nhưng trái tim Tiết Tâm Lam lại lạnh như huyền băng. Dục vọng vô chừng mực dây dưa, Tiết Tâm Lam vận vẹo vòng eo kiều mị, lựa ý hùa theo. Cuối cùng sẽ có một ngày, nàng phải nhận được thứ nàng muốn. Đại hi của Trương công chúa, Lạc gia đương nhiên phải đến tham dự. Quá ba tuần rượu, ồn ào náo nhiệt.

“Thấm nhi, không phải là Thái tử điện hạ cùng con tới sao? Sao không thấy người đâu?” Lầu không thấy bóng dáng Tần Trạch Dật, Lạc phu nhân kỳ quái hỏi.

“Thái tử điện hạ uống say, con bảo Tâm Lam muối muối qua hầu hạ rồi.” Lạc Thấm Nhi sớm đã được tâm phúc bẩm báo về mặt không đối, đoạn trang nhàn thực hồi đáp. Tiết Tâm Lam quả nhiên không làm nàng thất vọng, không buông tha cho bất kỳ thời cơ nào. Hôm nay là đại hi của phủ Tiết Vương, Tiết Tâm Lam đương nhiên cũng trở về. Nếu Quý Như Nhã bị ở lại phủ Thái tử biết Tiết Tâm Lam nhân cơ hội được sủng ái, sẽ tức đến giậm chân nhĩ?

“Thấm nhi, con là Thái tử phi. Chuyện nên làm con tất nhiên là phải làm, nhưng đừng chỉ có biết đại thể.” Nghe thấy Tiết Tâm Lam đang hầu hạ Thái tử điện hạ, Lạc phu nhân khó hiểu khuyên giải nói. Thái tử phi phải có độ lượng của Thái tử phi, nhưng cũng không thể mặc cho một thị thiếp mượn tranh thủ tình cảm đến mị hoặc Thái tử.

“Nữ nhi hiểu.” Tranh hay không tranh, chỉ ở trái tim nàng. Chỉ là một người nam nhân mà thôi, không cần thiết phải biến mình thành thê lương như vậy. Nhìn Tiết U Nhiễm ngồi cùng một bàn được phu quân sủng ái, trên mặt Lạc Thấm Nhi lộ ra nụ cười nhạt. Ai nói gã thấp nhất định sẽ bị ủy khuất? Ai nói gã vào phủ Thái tử nhất định sẽ hạnh phúc? Cuộc sống của Tiết U Nhiễm tùy ý hơn bất kỳ nữ nhân nào, trôi qua vui vẻ. Ai nói... không hâm mộ đây?

“Phu quân, cái này không thể ăn.” Chỉ vào cá trong bát, Tiết U Nhiễm vẻ mặt chán ghét.

“Không thể ăn thì không ăn. Uống canh có được hay không?” Vốn lo lắng U U sợ mùi, bắt đắc dĩ là U U la hét muốn ăn, hấn mới gấp cho nàng. Quả nhiên, cá còn chưa vào miệng, đã bị nàng ghét bỏ rồi. Dằn lại tính tình gấp cá từ trong bát U U sang bát mình, thuận tiện chuyển một bát canh gà sang.

“Không cần, rất ngấy.” Nhìn thấy canh gà, Tiết U Nhiễm lại càng không thích. Chán ghét trên mặt càng rõ hơn, chỉ kém là chưa đứng dậy rồi đi.

“Uống một chút có được hay không?” Sở Lăng Húc ôn hòa khuyên nhủ. Nương nói canh gà bỏ thân, U Nhiễm nên uống nhiều.

“Không cần.” Tiết U Nhiễm liên tục lắc đầu, xoay mặt không nhìn khuôn mặt tươi cười của Sở Lăng Húc, cự tuyệt mỹ nam kế. Giọng nói của Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm đều không lớn, vẫn chưa dẫn tới lực chú ý của mọi người. Chính là một cái nhìn này của Lạc Thấm Nhi, lại dẫn tâm mắt của Tiết Vương phi qua.

“U Nhiễm, không được giờ tính tình, canh gà tốt cho thân thể con.” Thấy lực chú ý của Thái tử phi chuyển lên người U Nhiễm và Sở Lăng Húc, Tiết Vương phi ho nhẹ một tiếng nói. U Nhiễm thật là hồ nháo, nhiều người nhìn như vậy, sao có thể tùy hứng?

“A...” Tiết U Nhiễm không tình nguyện bùng canh gà lên, nhắm mắt lại nhấp một ngụm, sau đó lập tức đặt xuống.

“Nếu thật sự ăn không vào thì không ăn, trở về lại ăn khuya. Nãi nãi và nương đều đã chuẩn bị tốt cho nàng, muốn ăn cái gì thì ăn.” Không muốn bắt buộc U U, Sở Lăng Húc nói tiếp.

“Sao không nói từ sớm.” Nhỏ giọng nói thăm một câu, Tiết U Nhiễm ngẩng đầu nhìn về phía Tiết Vương phi, “Mẫu phi, con ăn xong rồi.”

“Được rồi được rồi, canh giờ cũng không còn sớm. Các con về trước đi! Đi đường cẩn thận.” Buồn cười nhìn U Nhiễm vẻ mặt nóng lòng muốn thử, biết U Nhiễm thực sự không còn kiên nhẫn, Tiết Vương phi mở miệng thả người. Sở Lăng Húc thật sự quá tri kỷ, xem ra không cần phải nói thêm gì nữa. Có phu quân như vậy, U Nhiễm đúng là may mắn.

Sở Lăng Húc nghe vậy đứng lên, đi đến trước mặt Tiết Vương gia và Tiểu Vương gia đứng cách đó không xa cáo biệt. Sau đó dẫn theo Tiết U Nhiễm rời khỏi phủ Tiết Vương. Nhìn bóng lưng cùng nhau rời đi của hai người, Lạc Thấm Nhi thu hồi tâm mắt, tiếp tục cùng Lạc phu nhân câu được câu không nói chuyện phiếm. Mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, cuộc sống của nàng đã sớm được định trước. Đối với Tiết U Nhiễm nàng có hâm mộ, nhưng cũng sẽ không hối hận quyết định của chính mình. Ban đêm, chờ đến khi Tiết U Nhiễm ngủ say, Sở Lăng Húc đứng dậy rời khỏi phòng.

“Các chủ, sự tình có biến.” Nam tử che mặt mặc quần áo màu đen, đã đợi ở thư phòng từ lâu.

“Sao lại thế này?” Giọng nói của Sở Lăng Húc lạnh như băng. Hàn Tinh các làm việc, lại có thể xảy ra biến cố?

“Sau khi Tần Trạch Dật ăn vào Tiêu dao tán đã hoàn toàn mê loạn. Nhưng là Tiết Tâm Lam đột nhiên xuất hiện, người của chúng ta không thể đến gần.” Vốn muốn mượn cơ hội này sắp xếp người vào phủ Thái tử, lại không dự đoán được bị Tiết Tâm Lam làm xáo trộn kế hoạch.

“Nói cách khác, bây giờ Tần Trạch Dật và Tiết Tâm Lam đang ở chung một chỗ?” Nghe được là Tiết Tâm Lam, trong giọng nói của Sở Lăng Húc mang theo cân nhắc. Nếu là Tiết Tâm Lam, người Hàn Tinh các không thể lại gần Tần Trạch Dật cũng không sao cả.

“Đạ. Bọn họ vừa vào phòng Tiết Tâm Lam, Tiêu dao tán lập tức phát tác.” Vốn tưởng rằng sẽ bị trách phạt, nhưng là hình như Các chủ vẫn chưa tức giận.

“Thôi, việc này dừng ở đây. Tiếp tục gián thị nhất cử nhất động của Tần Trạch Dật, tạm thời án binh bất động.” Tiêu dao tán vô sắc vô vị, sẽ chỉ làm ý thức của Tần Trạch Dật như say rượu trong bốn canh giờ. Chờ đến ngày mai khi tỉnh lại cũng chỉ là một hồi mộng xuân, Tần Trạch Dật không có khả năng phát hiện ra. Trái lại Tiết Tâm Lam không công nhận được một món hời lớn, hi vọng nàng ta có thể lợi cổ gắng dụng nó.

“Vâng.” Ngoài ý muốn tránh được một kiếp, trên lưng nam tử mặc áo đen mồ hôi chảy ròng ròng, may mà không bị hỏng việc. Trong phòng yên tĩnh, Sở Lăng Húc đột nhiên hỏi: “Hàn nhất, người cảm thấy mấy vị hoàng tử khác thế nào?”

“Không được tốt lắm. Tần Trạch Dật chiếm thiên thời địa lợi nhân hòa, các hoàng tử khác không bằng.” Hàn nhất không chút do dự nói ra sự thật.

“Phải không? Ta lại cảm thấy Tam hoàng tử không tệ.” Giọng nói của Sở Lăng Húc nhạt nhẽo không có gì lạ, lại mang theo khí thế uy hiếp thiên hạ. Phảng phất như tranh giành ngôi vị Hoàng đế với hắn, cũng chỉ là một trò đùa.

“Ý tứ của Các chủ là?” Hàn nhất có chút không xác định hỏi. Tam hoàng tử là Quý phi sinh ra, mặc dù không có nổi bật như Tần Trạch Dật, nhưng giữa các vị Hoàng tử khác cũng coi như là nổi trội. Chính là sau lưng Tam hoàng tử đều là quan văn, không có võ tướng hỗ trợ, nếu muốn thắng Tần Trạch Dật thì rất khó.

“Chú ý thêm đến động tĩnh của Tam hoàng tử, không cần ra tay, im lặng xem là được.” Nâng đỡ Tam hoàng tử thượng vị không phải là không thể, chỉ có điều có quá nhiều biến động. Tần Trạch Dật thủ Lạc Thẩm Nhi, Lạc gia tự nhiên sẽ đứng bên phía Tần Trạch Dật. Tiểu Vương gia vốn có quan hệ tốt với Tần Trạch Dật. Bây giờ lại thủ Trương công chúa, lấy quan hệ của Trương công chúa với Lạc gia, cho dù không đứng bên phía Tần Trạch Dật, cũng sẽ nghiêng về Tần Trạch Dật.

Còn có, Tần Trạch Dật có rất nhiều thế lực, Mạc Thần Viễn phủ Hầu gia, Triệu Thụy phủ Lại Bộ Thượng Thư, Trịnh Khải phủ Hình Bộ Thượng Thư, Chu Trình phủ Binh Bộ Thượng Thư, trong vô hình đều đã đứng bên phía Tần Trạch Dật. Quan trọng nhất là, tạm thời không đề cập tới Tiểu Vương gia, trừ bỏ Lạc Thẩm Nhi, những người khác đều có giao tình rất sâu với U U. Cùng một lúc tác động đến tất cả liên quan, U U có cảm tưởng gì là rất quan trọng.

“Vâng.” Hàn Nhất nhận mệnh lui ra. Sợ nửa đêm U U tỉnh lại, Sở Lăng Húc tăng nhanh bước chân trở về phòng.” Lúc đóng cửa, chống lại ánh mắt lạnh lùng của Tề Phong, hơi hơi gật đầu một cái.

Sáng sớm ngày hôm sau, phủ Tiết Vương, tiểu viện của Tiết Tâm Lam.

“Tâm Lam? Làm sao có thể là nguoi?” Thấy Tiết Tâm Lam nằm bên cạnh, Tần Trạch Dật nhất thời chưa lấy lại được tinh thần.

“Thái tử điện hạ.” Thân thể Tiết Tâm Lam cứng lại, thật cẩn thận bò xuống giường, quỳ trên mặt đất.

“Nguoi làm cái gì vậy? Tới qua đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Vỗ vỗ đầu, Tần Trạch Dật ngồi dậy.

“Thái tử điện hạ uống say.” Tiết Tâm Lam không giải thích nhiều, chỉ nói một câu đơn giản.

Uống say? Đêm qua hắn quả thật uống vào rất nhiều rượu, nhớ mang máng là gặp U Nhiễm. Sau đó... Không đúng, không phải U Nhiễm, là Tâm Lam. Sắc mặt Tần Trạch Dật vô cùng sặc sỡ, trước hồng sau xanh, dần dần chuyển sang màu tím, sau cùng là màu đen.

Tiết Tâm Lam không nói thêm gì nữa, chỉ toàn thân xích lõa, yên lặng quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên đi!” Nhìn cũng không nhìn Tiết Tâm Lam quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, dù lửa giận của Tần Trạch Dật có lớn thế nào đi chăng nữa cũng không phát ra được. Dù sao cũng là hắn uống say, Tâm Lam chỉ muốn đỡ hắn về phòng nghỉ ngơi mà thôi.

Tiết Tâm Lam đứng lên, lấy quần áo của Tần Trạch Dật qua, động tác mềm nhẹ hầu hạ hắn mặc vào. Từ đầu đến cuối, không nói một câu. Một khắc trước khi bước ra cửa, Tần Trạch Dật xoay đầu nói với Tiết Tâm Lam: “Tâm Lam, cùng nhau hồi phủ.”

Đột nhiên ngừng đầu, kinh hi nhìn Tần Trạch Dật, nước mắt của Tiết Tâm Lam đã chảy ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Tần nương tử xuất giả mới vào cửa, kính trà cho trưởng bối là nhất định phải. Tuy nói Tần Thiên Ngọc là Cố Luân Trưởng công chúa, nhưng cũng không tránh khỏi phải hành lễ này. Theo Tiết Kỳ Văn đến đại sảnh, vốn tiếp thu quần thần chi lễ của phủ Tiết Vương, lập tức cung kính dâng trà cho Tiết Vương gia và Tiết Vương phi.

Tiết Nhị phu nhân tất nhiên là không có tư cách uống ly trà con dâu này, nơm nớp lo sợ đi theo sau Tiết Vương gia và Tiết Vương phi, sau khi hành lễ với Trưởng công chúa xong lập tức lui đến một bên đứng im lặng. Sợ hơi có chút sai lầm đắc tội vị Trưởng công chúa quyền to thế lớn vô cùng tôn quý này, sẽ không chịu nổi.

Bởi vì Tiết Kỳ Văn, nên Tần Thiên Ngọc cũng cực kỳ kính trọng Tiết Vương gia và Tiết Vương phi. Chi là lễ không thể bỏ, quần thần chi lễ không thể tránh né. Huống hồ bên cạnh nàng vẫn có mấy vị lão ma ma Hoàng nãi nãi lưu lại. Đến như Tiết Nhị phu nhân, Tần Thiên Ngọc không đưa ra bình luận, làm như không thấy. Kính trà xong, muốn quan hệ gần hơn, nghĩ cách liên lạc tình cảm, Tần Thiên Ngọc theo bước Tiết Vương phi đến viện của Tiết vương phi nói chuyện nhà. Vài vị ma ma tự nhiên là cũng đi theo.

“Người là ai?” Tôn ma ma vừa đi ra ngoài liền nhìn thấy Vu ma ma lộ đầu ra nhìn, lập tức chất vấn. Ở đâu ra nô tài, dám nghe lén chủ tử nói chuyện? Đây nếu như là ở trong cung, lập tức kéo ra ngoài đánh chết.

“Lão nô và Vu ma ma bên cạnh Vương phi.” Nghe nói Trưởng công chúa mang đến mấy vị ma ma rất có lai lịch, Vu ma ma không dám lỗ mãng, thành thành thật thật trả lời. Cùng là ma ma, nhưng ma ma trong cung bà ta không thể so với, lại càng không thể trêu vào.

“Người bên cạnh Vương phi không cần thận ở bên cạnh hầu hạ, vì sao lại lén lén lút lút trốn ở ngoài cửa?” Tôn ma ma nghiêm mặt hỏi. Làm nô tài, kiêng kị nhất là bất trung. Nếu lòng của Vu ma ma này đã không có ở trên người Vương phi, sớm đuổi đi là phải. Phủ Tiết Vương này về sau muốn giao cho Trưởng công chúa quản, phiền toái tự nhiên là phải giải quyết sớm, để tránh họa sau này.

“Lão nô... Lão nô chỉ muốn hỏi Trưởng công chúa và Vương phi có muốn dùng điểm tâm hay không. Nhưng lại sợ mạo muội đi ào sẽ quấy nhiễu đến cuộc nói chuyện của Trưởng công chúa và Vương phi, cho nên mới đứng ở bên ngoài một lúc.” Suy nghĩ xoay chuyển, cuối cùng Vu ma ma cũng tìm được một lý do có thể lấy lệ cho qua.

“Phải không?” Tôn ma ma là người tinh trong người tinh, lời nói của Vu ma ma có tránh né hiển nhiên là có chút giấu đầu hở đuôi.

“Đúng là như thế. Nếu có người ở đây, lão nô không dám lỗ mãng, lập tức rời đi.” Không dám cứng đối cứng, Vu ma ma thức thời chạy đi. Nhìn bóng lưng Vu ma ma, lòng Tôn ma ma sáng như gương, trong mắt ánh sáng chột lóe. Lão nô? Vậy thì nhìn xem lòng của lão nô nhà người có hướng về phủ Tiết Vương hay không, hay là còn tồn tâm tư khác?

Trong Sở phủ, thấy Tiết U Nhiễm mang về nhân sâm và tổ yến, Sở nãi nãi và Sở phu nhân liên tục từ chối. Thấy Tiết U Nhiễm hết sức kiên trì, Sở Lăng Húc ở bên cạnh hỗ trợ khuyên bảo, lúc này hai người mới thụ sủng nhược kinh nhận lấy. Đối với việc này, Sở Bạch nói thầm như thế này: “Mười xe quà tặng đôi lấy nhân sâm và tổ yến vua ban cho nhà mẹ đẻ công chúa, giá trị!”

Nghe được lời này, Sở Thạch khó có khi gật đầu đồng ý. Vừa đúng lúc này, Tư Nguyệt đi ngang qua, mới đem nguyên thoại chuyển cáo cho Tiết U Nhiễm. Tiết U Nhiễm nghe vậy, rầu rĩ không vui nói với Sở Lăng Húc: “Lần này tất cả Sở gia đều nói phủ Tiết Vương chúng ta dùng nhân sâm và tổ yến đôi lấy mười xe quà tặng của Sở gia chàng rồi.”

“Cái gì mà nàng với chúng ta? Không phải là người một nhà sao? Tại sao lại là đối? Đó chỉ là một chút tâm ý nho nhỏ thôi.” Sở Lăng Húc vẫn không cho là đúng, Sở Bạch chính là lắm mồm, xem ra phải tìm cho hắn thêm chút việc làm mới được. Vì thế bắt đầu từ hôm sau, Sở Bạch liền không duyên không cứ bận tới mảy tới mặt, hoàn toàn không biết mình làm sai cái gì đắc tội chủ tử.

“Cứng đúng. Cho dù là có qua có lại, cũng đều mang theo tâm ý của nhau. Không sợ người khác nói linh tinh.” Tiết U Nhiễm nghe vậy lập tức trở về bình tĩnh. Nãi nãi và nương nói, không cần nghĩ nhiều, dưỡng tốt thân thể mới là quan trọng nhất. Tuy là vì đứa bé trong bụng nàng, nhưng cũng khó nén sự quan tâm của trưởng bối với nàng.

“U U, có chuyện ta muốn biết suy nghĩ của nàng.” Vốn không muốn khiến U U phiền lòng vào lúc này, nhưng mấy ngày nay Mạc tiểu Hài gia liên tiếp đến bày tỏ. Cũng là lúc Sở gia nên tỏ thái độ rồi.

“Chuyện gì?” Thấy Sở ngọc tử về mặt vô cùng nghiêm túc, Tiết U Nhiễm cũng nghiêm túc theo, nghiêm trang hỏi.

“Nàng thấy Tần Trạch Dật thích hợp làm Hoàng đế sao?” Do dự một chút, cuối cùng Sở Lăng Húc vẫn mở miệng. Suy nghĩ của U U với hắn mà nói rất quan trọng.

“Tần Trạch Dật là Thái tử, ngồi lên ngôi vị Hoàng đế không phải là đương nhiên à?” Tiết U Nhiễm có chút không rõ ý tứ của Sở Lăng Húc. Kiếp trước Tần Trạch Dật thuận lợi làm Hoàng đế, an bang trị quốc rất có phong phạm, cũng coi như một vị minh quân.

“Các thế hệ tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế đều cực kỳ tàn khốc, nào có chuyện đương nhiên lên làm Hoàng đế? Tần Trạch Dật làm Thái tử đó chỉ là ưu thế của hắn, không có nghĩa rằng hắn nhất định sẽ là Hoàng đế. Các Hoàng tử khác, chỉ cần có bản sự, có năng lực, là có thể đoạt được.” Sở Lăng Húc khẽ cười nói. Chỉ cần hắn muốn, Tần Trạch Dật không được làm Hoàng đế cũng không phải là không có khả năng.

“Cứng đúng. Chỉ có điều Tần Trạch Dật rất được lòng người đó! Hoàng thượng coi trọng thì không nói, có Lạc Thẩm Nhi làm Thái tử phi, bình quyền Lạc gia xem như là rơi vào trên tay hắn. Còn có Mạc Thần Viễn đa mưu túc trí, cộng thêm ca ca và bọn Triệu Thụy mấy người cùng nhau lớn lên, huynh đệ tình cảm thâm hậu giúp đỡ. Cho dù nói Tần Trạch Dật đã có rất nhiều triều đình nhỏ của hắn cũng không đủ. Một khi hắn đăng cơ làm đế, tùy thời đổi hướng đi của đất nước cũng không có vấn đề.” Nội có Mạc Thần Viễn vị Tề tướng khéo léo này chống trận, ngoại có Lạc tướng quân tay cầm trọng

binh chinh chiến sa trường. Còn có ca ca nhà mình, bọn Triệu Thụy tài ba, ghé trông mệnh quan triều đình hoàn toàn có thể bỏ sung.

“Thế sự khó lường, không phải được lòng người là có thể đăng cơ làm đế. Nếu một vị Hoàng tử nào đó có được viện trợ cường đại từ bên ngoài, cũng không phải là không có khả năng đoạt được ngôi vị Hoàng đế. Về phần Mạc Thần Viễn và mấy vị trợ thủ như huynh trưởng của nàng, được làm vua thua làm giặc, một khi tân hoàng đăng cơ, cúi đầu xưng thần chỉ là vấn đề thời gian. Dù sao bọn họ cũng không chỉ có một mình. Sau thân mỗi người còn có một gia tộc không lờ mờ bọn họ chống đỡ, không chấp nhận được bọn họ chỉ lo tình nghĩa huynh đệ, tùy ý làm bậy.” Nếu tình thế đã thành định cục, tất cả đều không phải vấn đề. Chính là xem Hoàng đế mới có năng lực giữ vững ngôi vị, trấn trụ mệnh quan triều đình hay không mà thôi.

“Sở ngốc tử, chàng thành thật báo cáo cho thiếp. Có phải là chàng đang bí mật mưu triều soạn vị không?” Tiết U Nhiễm càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, hồ nghi nhìn Sở Lăng Húc. Thái độ và biểu tình của Sở ngốc tử thấy thế nào cũng giống như ngôi vị Hoàng đế đã ở trong tay chàng.

“Nói bừa gì vậy? Sở gia chỉ là thương gia, ở đâu ra tên gọi mưu triều soạn vị? Còn không bị người trong thiên hạ phi nhổ? Ngôi vị Hoàng đế dễ cướp, nhưng lòng dân khó được.” Không nghĩ tới U U lại hiểu sai, Sở Lăng Húc cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Hắn không có một chút hứng thú nào với ngôi vị Hoàng đế, hắn chỉ muốn bảo vệ U U sống hạnh phúc là đủ rồi.

“Nếu như vậy, ngôi vị Hoàng đế người nào thích ngồi thì ngồi, chuyện không liên quan đến chúng ta chàng quan tâm làm gì?” Nghe thấy câu trả lời của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm yên lòng. Lúc chuẩn bị kết thúc đề tài này, bỗng tâm tư chuyển một cái, nhớ tới một vấn đề nàng vẫn xem nhẹ, “Sở ngốc tử, Tần Trạch Dật tìm chàng rồi phải không?”

“Không phải, là Mạc Thần Viễn, Mạc tiểu Hầu gia.” Sở Lăng Húc không tin bây giờ Tần Trạch Dật muốn nhìn thấy hắn, Thái tử điện hạ không tìm đến hắn gây phiền toái cũng xem như là đủ bình tĩnh rồi.

“Mạc Thần Viễn? Hắn tìm chàng mượn bạc? Nói với hắn, không cho mượn!” Bạc của Sở gia chính là bạc của nàng, nàng không đồng ý cấp cho Tần Trạch Dật chiêu binh mãi mã.

“U U, nếu Tần Trạch Dật thật sự lên làm Tần Hoàng, không phải là do chúng ta không cho mượn.” Tần Trạch Dật muốn không chỉ có bạc của Sở gia, mà còn là sự cung ứng vô hạn của các cửa hàng của Sở gia. Nếu thật sự có lòng hỗ trợ Tần Trạch Dật thượng vị, chi phí ăn mặc, phẩm là Sở gia có, đều chạy không thoát.

“Viết giấy nợ.” Tiết U Nhiễm rất có khí thế vẩy vẩy tay, phun ra ba chữ. không duyên cớ lấy bạc của nàng, đừng có nghĩ! Xem ý tứ của U U. Tần Trạch Dật làm Hoàng đế là nhất định. Sở Lăng Húc thăm dò tiếp tục hỏi: “Ví dụ Sở gia không giúp Tần Trạch Dật, giúp Hoàng tử khác thì như thế nào?”

“Hoàng tử khác? không có lời.” Tiết U Nhiễm không chút suy nghĩ, kiên định lắc đầu.

“Vì sao không có lời?” Đường như U Nhiễm đã sớm tính vào số, Sở Lăng Húc cảm thấy hứng thú.

“Rất đơn giản. Nếu Tần Trạch Dật làm Hoàng đế, chúng ta còn có thể cầm lại bạc thuộc về chúng ta. Huynh trưởng địa nhân của chúng ta ra mặt, đại tâu Trương công chúa áp trận, Tần Trạch Dật không trả cũng không được. Với lại, đừng quên vị công chúa là thiếp có thể gả đến Sở gia, không thể bỏ qua công lao của Tần Trạch Dật. Mặc kệ xuất phát từ loại mục đích nào, ít nhất bày tỏ trong lòng hắn tán thành Sở gia. Nếu tán thành, thì nhất định sẽ không dễ Sở gia ngã xuống. Nếu Hoàng tử khác đăng cơ, chẳng những phủ Tiết Vương, phủ Mạc hầu, vài vị Thượng thư gia chọn sai đội, tương lai Sở gia cũng kham ưu. Ai có thể đảm bảo Hoàng tử khác không lấy mấy nhà răn đe, khai đao? Lại ai có thể đảm bảo Hoàng tử khác không phải sói tham, tiếp tục đào rỗng Sở gia đến làm giàu quốc khố? Có nhiều không biết, không có lời!” Tiết U Nhiễm phân tích đạo lý rõ ràng.

Khi vừa mới sống lại, không phải là nàng chưa từng nghĩ đến chuyện kéo Tần Trạch Dật xuống. Nhưng là cẩn thận giấu lại, đối Hoàng đế khác đối với Sở gia, với phủ Tiết Vương cũng không có chỗ tốt. So với các Hoàng tử khác, Hoàng đế Tần Trạch Dật đã quen biết nhiều năm nay tin cậy hơn. Ít nhất trong tay bọn họ có hơn một cái lợi thế, sức kiềm chế cũng hơn. Mấy người huynh đệ của huynh trưởng đại nhân nhà mình, Tần Trạch Dật đều rất coi trọng.

Bây giờ Trương công chúa lại gả vào phủ Tiết Vương, lại càng thêm bảo đảm. Huống hồ, vị Hoàng hậu Lạc Thẩm Nhi này rất coi trọng Trương công chúa. Chỉ nhìn vào điểm này, cho dù tương lai Lạc gia không còn quyền thế, mẫu nghi thiên hạ vẫn sẽ đứng bên phủ Tiết Vương như cũ. Mà tóm lại, Tần Trạch Dật làm hoàng đế là thích hợp nhất.

U U của hắn quả nhiên không phải nữ tử tầm thường, nghĩ vô cùng thấu triệt! Tuy nói hắn có năng lực bảo vệ Sở gia, nhưng quả thật là đối Hoàng tử khác có quá nhiều không biết. Dưới ích lợi, ai cũng không thể bảo đảm được sau khi đạt được mục đích đối phương có lập tức trở mặt hay không. Tuy Tần Trạch Dật phiền toái, lại có quan hệ chặt chẽ với phủ Tiết Vương. Còn có vài vị công tử nhà Thượng thư áp trận, Tần Trạch Dật sẽ bắn khoãn nhiều hơn. Trừ phi Tiết Vương gia cáo lão, Tiết Vương gia từ quan, nếu không Tần Trạch Dật tuyệt sẽ không động đến phủ Tiết Vương. Nghĩ như vậy, phật ra Tần Trạch Dật làm Hoàng đế cũng không phải là không thể tiếp thu.

“Đúng rồi, Sở ngốc tử, thiếp còn chưa nói với chàng, Tần Trạch Dật vẫn thiếu thiếp một cái yêu cầu. Chỗ trống hứa hẹn làm cho thiếp nói ra, điểm này chúng ta cần phải lợi dụng thật tốt. Chờ hắn làm Hoàng đế...” không nói hết cả câu, Tiết U Nhiễm cười cực kỳ gian trá.

“Còn có loại chuyện tốt này? U U trái lại phòng ngừa chu đáo.” Buồn cười nhìn U U về mặt đắc ý, tâm tình Sở Lăng Húc càng tốt hơn. Cũng được, Tần Trạch Dật thì Tần Trạch Dật thôi! Xem thế nào rồi nói tiếp. Lúc Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc bàn bạc xem người nào trở thành Tần Hoàng, Thái tử điện hạ mà bọn họ đang thảo luận lại có chút sứt đầu mẻ trán. Sau đêm trở về từ phủ Tiết Vương, hắn cảm thấy có chút chột dạ. Đặc biệt là khi nhìn thấy Tiết Tâm Lam, chột dạ càng sâu. Vốn định trốn tránh Tiết Tâm Lam, bất đắc dĩ là gần đây Tiết Tâm Lan dị thường nhu thuận, mỗi ngày đều đi thỉnh an Thái tử phi. Sau đó Thái tử phi nhất thời cao hứng, đưa Tiết Tâm Lam đến bên cạnh hắn, nói ra cho oai là để hầu hạ. Nếu cự tuyệt, tất cả mọi người đều sẽ biết trong lòng chột dạ. Vì vậy, hắn ngầm đồng ý cho Tiết Tâm Lam xuất hiện xung quanh mình. Chính là cứ như vậy, hắn càng thêm buồn bực.

Sở gia vốn là thương gia ngoài ý muốn leo lên cành cao, Ninh An công chúa gả cho chàng làm Sở gia như mặt trời ban trưa. Một câu nói vô tâm của Sở

Kinh Triết lập tức làm bùng tình các thương gia lớn nhỏ khác. Trong lúc nhất thời, toàn thể bà mối trong Tuyền thành đồng loạt ra trận, cửa lớn Sở gia gần như bị đập nát. Đối với tình cảnh này, Sở nãi nãi và Sở phu nhân vui mừng, lập tức bắt đầu chọn lựa người thích hợp.

Sở Kinh Triết cười hi hi khoe khoang đây là công lao của mình. Đương sự Sở Mộng Văn sau khi ở trong phòng khóc lớn một hồi, lau khô nước mắt chạy đi tìm đại tẩu Tiết U Nhiễm xin giúp đỡ. Tiết U Nhiễm vốn cũng định nói chuyện của Sở Mộng Văn và Sở Thạch cho Sở Lăng Húc biết, nhưng đột nhiên có Tiền Viên Viên chạy đến nên tạm gác việc này xuống dưới. Lúc này thấy Sở Mộng Văn vẻ mặt đáng thương chờ mong nhìn mình, Tiết U Nhiễm áy náy một chút. Cũng may hôm nay Sở Lăng Húc ra cửa, nàng có rất nhiều thời gian biết suy nghĩ bây giờ của Sở Mộng Văn.

“Đại tẩu, ta không muốn gả.” Sở Mộng Văn khóc hồng hai mắt, nước nở nói.

“Nói càn gì vậy? Nào có nữ nhi nhà nào không gả?” Tiết U Nhiễm nghe vậy khẽ trách mắng.

“Nhưng là.... Ta không muốn gả cho người không biết.” Sở Mộng Văn cúi đầu, rất ủy khuất.

“Không biết? Yên tâm, nãi nãi và nương nhất định sẽ chọn cẩn thận. Người nọ tất nhiên sẽ không quá kém. Nếu không vừa lòng, chính muội tự chọn cũng không có gì là không thể.” Nghe được Sở Mộng Văn chối từ, Tiết U Nhiễm dỗ dành. Tiểu nha đầu này, đến xin giúp đỡ cũng không thành thật nói ra.

“Ta...” Sở Mộng Văn do dự nửa ngày, cuối cùng nhỏ giọng nói ra lời trong lòng, “Ta có người trong lòng rồi.”

Cuối cùng cũng moi ra được, Tiết U Nhiễm thở phào nhẹ nhõm. Cũng không nói tiếp, chỉ cổ vũ nhìn Sở Mộng Văn.

“Đại tẩu, tẩu có ý kiến về thân phận hay không?” Sở Mộng Văn bỗng nâng cao giọng, chờ đợi nhìn Tiết U Nhiễm.

Nhìn xúc động muốn cười xuống, Tiết U Nhiễm nghiêm mặt nói: “Mộng Văn hình như đã quên bản Công chúa chính là gả cho Sở gia.”

“Đừng nhì, không cẩn thận quên mất.” Sở Mộng Văn ngượng ngùng cười cười, lập tức tiến đến bên tai Tiết U Nhiễm nhẹ nói, “Nếu người trong lòng ta không phải công tử nhà giàu cũng không sao à?”

“Sở gia còn thiếu bạc sao? Còn cần muội phải gả cho công tử nhà giàu đến trợ giúp chi phí trong nhà?” Tiết U Nhiễm càng muốn nói chỉ cần người đó thật tình đối tốt với muội, không phải là công tử nhà giàu thì đại ca muội cũng sẽ đồng ý hơn. Ngẫm lại vẫn là thôi, chờ bản thân nha đầu kia tự thấy rõ thì tốt hơn. Bị khí thế cường đại của Tiết U Nhiễm trấn trụ, lo lắng trong lòng Sở Mộng Văn lập tức tiêu tan, xấu hổ đỏ mặt nói: “Đại tẩu, thật ra người trong lòng ta là Sở Thạch ca ca.”

“Sở Thạch? Mộng Văn thế nhưng thích một cây cọc gỗ? Cọc gỗ rất chất phác, thật không thú vị.” Không có trắc trở kiếp trước, Tiết U Nhiễm rất muốn biết Sở Mộng Văn còn quyết tâm như cũ hay không.

“Đại tẩu, không cho tẩu nói Sở Thạch ca ca như vậy. Sở Thạch ca ca người tốt lắm, sẽ mang điểm tâm cho ta, còn có mua đồ chơi nhỏ cho ta nữa. Tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng là thật tâm thật ý đối tốt với ta.” Nghe thấy Tiết U Nhiễm nói Sở Thạch là cọc gỗ, Sở Mộng Văn lập tức lớn tiếng biện giải.

“Nhưng là Sở Thạch không mua điểm tâm cho đại tẩu, cũng không mua đồ chơi nhỏ. Sao đại tẩu có thể biết hán thế nào đây?” Tiết U Nhiễm buồn cười đùa Sở Mộng Văn.

“Đại tẩu, tẩu còn nói như vậy, ta sẽ tức giận.” Sở Mộng Văn nói xong liền chuẩn bị đứng dậy rồi đi.

“Được được, không đùa muội nữa. Việc này ta sẽ nói với đại ca muội. Chỉ có điều Sở Thạch bên kia, ta muốn nhìn thấy thành ý của hắn.” Tiết U Nhiễm thu hồi tâm tình đùa đùa, nghiêm túc nói. Mộng Văn có thể chủ động nói thật với nàng là bởi vì tín nhiệm người đại tẩu này, cũng là thành ý của Mộng Văn. Đã là chuyện của hai người, Sở Thạch tự nhiên cũng nên xuất ra thành ý mới được.

“Thành ý?” Sở Mộng Văn có chút không rõ ý tứ của Tiết U Nhiễm.

“Muội không hiểu không sao, muội truyền đạt lại nguyên thoại cho Sở Thạch là được rồi. Hắn sẽ biết nên làm thế nào.” Nếu Sở Thạch ngay cả những lời này cũng không hiểu, thì không đáng giá nàng ra tay trợ giúp. Sở Mộng Văn cái hiểu cái không gật đầu, đi ra viện của Tiết U Nhiễm. Khiến Tiết U Nhiễm ngoài ý muốn chính là, nàng cứ nhiên nhìn thấy thành ý của Sở Thạch nhanh như vậy. Màn đêm buông xuống, lúc Sở Lăng Húc trở về sắc mặt có chút ngưng trọng. Thấy sắc mặt của Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm bỗng cảm thấy nàng hình như nghĩ chuyện tình có chút đơn giản.

“Sở Thạch nói với ta, hắn muốn cưới Mộng Văn.” Trên mặt Sở Lăng Húc nhìn không ra đồng ý, cũng nhìn không ra phản đối.

“Ừ, thiếp biết. Mộng Văn cũng nói với thiếp, nàng muốn gả cho Sở Thạch.” Tiết U Nhiễm giọng điệu bình tĩnh, giống như đang nói nàng đối bụng.

“Ta không đồng ý.” Trong lòng hiểu rõ Mộng Văn tất nhiên cũng có ý với Sở Thạch, bằng không Sở Thạch sẽ không tự ý tìm đến hắn. Nhưng khi chân chính nghe được Mộng Văn đến tìm U Nhiễm, Sở Lăng Húc vẫn nổi giận.

“Vi sao không đồng ý? Sở Thạch tính tình ôn trọng, làm người tin cậy. Cùng Mộng Văn ở chung nhiều năm như vậy, luôn đều là cẩn thận che chở. Quan trọng nhất là Mộng Văn cũng có ý này, thiếp cảm thấy hai người bọn họ ở cùng nhau rất tốt.” Bởi vì biết kiếp trước hai người bọn họ chịu rất nhiều đau khổ, Tiết U Nhiễm dùng hết khả năng giúp bọn họ. Một đời này, nàng đã có được hạnh phúc, cho nên nàng hi vọng những người khác cũng được hạnh phúc.

“Tóm lại không được.” Sở Thạch là người như thế nào Sở Lăng Húc rõ hơn ai hết. Hắn không phủ nhận Sở Thạch người này, nhưng là muội muội của hắn nên gả cho một thiếu gia nhà giàu không lo ăn mặc. Không có hắc ám, không có máu tanh.

“Sở ngốc tử, thiếp cảm thấy chàng rất kỳ quái. Vì sao không được? Thiếp cảm thấy được.” Thấy Sở Lăng Húc thái độ kiên quyết, Tiết U Nhiễm cũng phát hỏa. Rõ ràng là một đôi có tình, sao lại không thể ở cùng nhau chứ? Nếu là ý kiến về thân phận, không khỏi có chút không thể nói lý. Sở Lăng Húc cũng không giải thích rõ với Tiết U Nhiễm, lập tức ra cửa. Hắn cần suy nghĩ kỹ càng, Sở Thạch và Mộng Văn, Mộng Văn và Sở Thạch...

Sở Lăng Húc thế nhưng bơ nằng, xoay người rồi đi? Tiết U Nhiễm mất hứng. Không để ý đến Sở Lăng Húc, lên giường ngủ.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, không khí giữa Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm có chút không thích hợp. Sở Lăng Húc vẫn quan tâm chăm sóc Tiết U Nhiễm như trước, cũng không nói gì. Tiết U Nhiễm ghen đến bốc cháy, nên ăn thì ăn, nên ngủ liền ngủ, nhưng chỉ có trong lòng là không thoải mái. Năm ngày sau, Tiết U Nhiễm thu thập nọ mang theo Tư Nguyệt và Tề Phong trở về phủ Tiết Vương. Trước khi đi để lại cho Sở Lăng Húc một câu: “Nghĩ xong rồi lại đến đón thiếp.”

Sở Lăng Húc yên lặng không nói, thân mình cứng ngắc nhìn Tiết U Nhiễm rời đi. Liên quan đến hạnh phúc cả đời của Mộng Văn, hắn không thể để mặc. Khi Sở nãi nãi và Sở phu nhân biết được chuyện này, Tiết U Nhiễm đã ra khỏi cửa lớn Sở gia.

“Sở Lăng Húc, cháu có ý gì? Bây giờ U Nhiễm là người có thai, cháu thế nhưng làm con bé tức đến về nhà mẹ đẻ? Lập tức đuổi theo dẫn người trở về cho ta.” Sở nãi nãi giận không kiềm được quát.

“Húc nhi, sao lại thế này? Ngần dạn vụng dại, cẩn thận chăm sóc U Nhiễm. Mọi chuyện đều phải nhường nhịn, ngàn vạn không thể cùng U Nhiễm tức giận. Con là đứa nhỏ hiểu chuyện, sao vẫn làm U Nhiễm tức giận rồi đi chứ?” Sở phu nhân cũng là vẻ mặt sốt ruột. Trong bụng Tiết U Nhiễm chính là tôn tử của Sở gia bọn họ. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, nằng đi tìm ai đây?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Nghe Sở nãi nãi và Sở phu nhân người một câu ta một câu quở trách, gương mặt tuấn tú của Sở Lăng Húc sa sầm, nhếch môi, ngồi yên không nhúc nhích. Nếu nãi nãi và nương biết Mộng Văn và Sở Thạch... Sở gia sợ là muốn âm ỉ ngất trời. U U tạm thời rời đi mấy ngày cũng tốt, như vậy hắn có thể dốc toàn bộ tinh thần đi xử lý chuyện Mộng Văn và Sở Thạch.

“Tự giải quyết cho tốt đi!” Thấy Sở Lăng Húc mặt lạnh không nói chuyện, Sở nãi nãi và Sở phu nhân liên tục thở dài, bắt đầu đi rồi đi. Vừa đến phủ Tiết Vương, Tiết U Nhiễm liền tập tức trở về Quận chúa các cửa mình. một thoáng sau, Tiết Kỳ Văn và Tàn Thiên Ngọc nghe được tin chạy qua.

“U Nhiễm, sao đang êm đang đẹp muội lại về đây?” U Nhiễm hình như đang tức giận, Tiết Kỳ Văn kinh ngạc hỏi. Sở Lăng Húc coi U Nhiễm như trân bảo sủng ái, còn có thể chọc giận nằng?

“Phủ Tiết Vương là nhà ta, ta trở về thăm một chút có gì kỳ lạ sao?” Đề lý trả trong tay xuống, Tiết U Nhiễm tức giận trả lời.

“Phu quân muội đâu? Sao không cùng muội đến?” Thấy Tiết U Nhiễm không nói, Tiết Kỳ Văn đổi một phương pháp khác hỏi.

“Đừng nhắc đến hắn với ta!” Sau khi giận dữ gầm lên, Tiết U Nhiễm đánh giá Tiết Kỳ Văn từ trên xuống dưới cảm thán nói, “Cùng là ca ca, sao lại khác biệt lớn như vậy đây?”

“U Nhiễm, muội đây là đang khen ca ca à?” Con người sáng lên, Tiết Kỳ Văn không xác định hỏi.

“Ca, lúc ta nói muốn gả cho Sở Lăng Húc, sao huynh lại sáng khoái đáp ứng vậy?” Trực tiếp xem nhẹ câu hỏi của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

“Muội gả cũng đã gả rồi, đứa nhỏ cũng có, bây giờ mới hỏi hận có phải là có chút chậm hay không? Hoàng thượng ban hôn hình như không thể hòa ly, nương tử nằng nói đúng không?” Tiết Kỳ Văn vừa chế nhạo Tiết U Nhiễm, vừa quay đầu hỏi Tàn Thiên Ngọc bên cạnh.

Cho Tiết Kỳ Văn một cái xem thường, Tàn Thiên Ngọc nhìn về phía Tiết U Nhiễm: “Bởi vì tiểu thư Sở gia?”

“Đại tẩu, ngài thật sự quá anh minh rồi. Giống như người nào đó, đúng là đàn độn.” Tiết U Nhiễm lập tức cho Tàn Thiên Ngọc một cái tươi cười, lúc chống lại Tiết Kỳ Văn lập tức chuyển sang khinh bỉ. Tiết Kỳ Văn làm như không phát hiện ánh mắt của Tiết U Nhiễm, tư thế ngay ngắn chăm chú hỏi: “Sao lại thế này? Sở Mộng Văn và việc muội trở về có quan hệ gì?”

Tiết U Nhiễm không tiếp tục thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói ra chuyện tình của Sở Mộng Văn và Sở Thạch. Ca ca nhà mình không phải người ngoài, có thể giúp nằng ra chủ ý. Trường công chúa người đại tẩu này cũng không phải người nói nhiều, Tiết U Nhiễm đối chuyện này cực kỳ yên tâm.

“Chính là vì chuyện này mà muội tức giận trở về nhà mẹ đẻ?” Chẳng lẽ nữ nhân có thai đều sẽ có tình gây sự như vậy? Tiết Kỳ Văn vô cùng hoài nghi Tiết U Nhiễm đang đùa giỡn tiểu tính tình. Đôi khi, Tiết Kỳ Văn thật sự đồng tình với Sở Lăng Húc. Nếu U Nhiễm không phải muội muội hần, hần khẳng định sẽ không chút do dự đứng bên phía Sở Lăng Húc.

“Huynh đây là thái độ gì? không cho là đúng? Hạnh phúc cả đời Mộng Văn, Sở Ngốc tử thế nhưng không coi ra gì. Đây còn không quá đáng sao?” Rất bất mãn với phản ứng của Tiết Kỳ Văn, Tiết U Nhiễm giận nói.

“U Nhiễm, Sở Thạch cũng chỉ là hạ nhân Sở gia. Sở Lăng Húc phản đối muội muội gả cho hạ nhân nhà mình có cái gì không đúng? Sở Mộng Văn một thiên kim đại tiểu thư nũng nịu, cho dù không tìm một thiếu gia tài bạc vạn, cũng nên tìm một công tử công thành danh toại chứ? Giống Triệu Thụy sẽ không sai, Trịnh Khải cũng được. Nếu không, muội đi hỏi tiểu thư Sở gia, vài công tử quan gia trong tay ca ca đều rất tốt...” Tiết Kỳ Văn giải thích xong liền bắt đầu giới thiệu huynh đệ của mình.

“Câm miệng! Ta không muốn nói chuyện với huynh. Triệu đại ca, Trịnh đại ca dù tốt, cũng không phải người trong lòng Mộng Văn có được hay không? nói chuyện này với huynh quả thật là dấn gây tai trâu, phí lời.” Huynh trưởng đại nhân nhà mình rõ ràng là quấy rối, Tiết U Nhiễm hất mặt không thèm để ý đến Tiết Kỳ Văn.

“Được, ta không nói, để đại tẩu nói với muội.” Thấy U Nhiễm tức giận, Tiết Kỳ Văn thức thời ngậm miệng lại, cho Tần Thiên Ngọc một ánh mắt ‘nàng đến trấn an’. đã sớm nghe nói nữ tử mang thai sẽ dễ nóng giận, hôm nay xem ra quả thực như thế. Nhìn nhìn Tiết U Nhiễm vẻ mặt tức giận, rồi lại nhìn Tiết Kỳ Văn vẻ mặt xin nhờ, Tần Thiên Ngọc mở miệng nói: “Dù có muôn vạn phú quý, cũng khó được một tình lang.”

Giọng nói lạnh lạnh của Tần Thiên Ngọc thấm vào ruột gan, nháy mắt dập tắt lửa giận trong lòng Tiết U Nhiễm. Nghe được lời nói của Tần Thiên Ngọc, Tiết U Nhiễm giống như tìm được tỷ muội tri âm, vui vẻ nói: “Đúng vậy đúng vậy, đại tẩu nói rất đúng.”

“U Nhiễm, muội là người có thai, phải tránh cảm xúc dao động quá lớn.” Tần Thiên Ngọc đi đến bên người Tiết U Nhiễm ngồi xuống, rót cho Tiết U Nhiễm một ly trà.

“đã biết, ta sẽ chú ý.” Tiết U Nhiễm gật gật đầu, ngoan ngoãn nhấp một ngụm trà nhỏ. Thấy tình cảnh này, Tiết Kỳ Văn xem thế là đủ rồi. không nghĩ tới nương tử nhà mình nói câu đầu tiên đã làm U Nhiễm bình tĩnh lại, thật sự là lợi hại.

“Hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ, lời của mai mối. Tiểu thư Sở gia cha mẹ đều khỏe mạnh, hôn sự của nàng không phải do người làm đại tẩu như muội can thiệp. Hữu tình lang quả thật khó có được, nhưng lệnh của cha mẹ không thể không theo. thật ra Sở đương gia bản khoản gì trong lòng muội cũng biết. Tiểu thư Sở gia được chiều chuộng từ nhỏ, thân là đại ca đương nhiên không muốn muội muội chịu khổ. Sở Thạch kia tính tình dù tốt, nhưng cũng không có biện pháp cho tiểu thư Sở gia một cuộc sống an ổn.” Tần Thiên Ngọc rất ít cùng người khác tâm sự, chỉ có điều U Nhiễm bất đồng. U Nhiễm là muội muội của Kỳ Văn, tự nhiên cũng là muội muội của nàng.

“Đại tẩu nói không sai. Chính là bởi vì ta biết rõ bản khoản của Sở Ngốc tử, cho nên ta mới không tranh cãi với hần, cũng không có cùng hần chơi xấu. Nhưng ta vẫn cảm thấy Mộng Văn và Sở Thạch rất khó có được. Sở gia lại không thiếu bạc. Chỉ cần Sở Thạch ở rể, Mộng Văn vẫn có thể ở Sở gia, có thể không lo ăn mặc như trước mà!” Lời của Tần Thiên Ngọc Tiết U Nhiễm không phản đối, chính là nàng cho rằng vẫn có đường sống quay về.

“Ở rể về sau làm sao bây giờ? Bây giờ Sở Thạch là thuộc hạ của đương gia Sở gia, sau khi ở rể chính là con rể Sở gia. Tiếp tục làm thuộc hạ là không được, nhúng tay vào sản nghiệp Sở gia sợ là cũng không có khả năng. Ít nhất trường bối Sở gia sẽ không đồng ý, dù sao Sở gia còn có ba vị công tử. nói cách khác, sau khi Sở Thạch làm rể chỉ có thể ở Sở gia bị người dưỡng. Muội cảm thấy có thể như vậy sao?” Tần Thiên Ngọc giọng điệu nhàn nhạt, trực tiếp đánh trúng tâm.

“Đây...” Tiết U Nhiễm sững sốt. Nàng chỉ nghĩ đến miễn đi cực khổ khi Sở Mộng Văn và Sở Thạch bỏ trốn, lại quên ở rể cũng không đơn giản như vậy. Sở Mộng Văn không phải con một, trên còn có ba vị ca ca, hơn nữa đều không phải vật trong ao. Ba vị trưởng bối Sở gia hoàn toàn không có khả năng mặc cho một người ngoài nhúng tay vào sản nghiệp Sở gia. Huống chi tính tình của Sở Thạch cũng không thích hợp với thương trường người lừa ta gạt, hần và Mộng Văn về sau nên làm cái gì bây giờ?

“U Nhiễm, muội rót cuộc có hỏi phụ quân mình nghĩ như thế nào hay không?” Tiết Kỳ Văn không tin Sở Lăng Húc có ý kiến thân phận, trong đó tất phải có nguyên do khác.

“hần không nói.” Nhắc đến Sở Ngốc tử, Tiết U Nhiễm liền tức giận. Sở Ngốc tử thế nhưng không nói cho nàng hần đến cùng là đang nghĩ cái gì.

“hần không nói khẳng định là có suy tính của hần. Muội đó, thật là quá tùy hứng rồi. Ta cần phải đưa muội về Sở gia.” Lúc này Tiết Kỳ Văn triệt để đứng bên phía Sở Lăng Húc. Cáo kinh về nhà mẹ đẻ, nương tử nhà hần ngàn vạn lần đừng học như vậy. Hoàng cung cũng không phải nơi hần muốn đón người là có thể đón trở về.

“không cần. hần không đến đón ta, ra sẽ không trở về.” Đối Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm có vốn đề bốc đồng.

“Được. Ta lập tức phái người báo Sở Lăng Húc tự mình đến đón muội.” Tận lực tăng thêm hai chữ ‘tự mình’, Tiết Kỳ Văn biết nghe lời phải.

“Ca, sao huynh lại như vậy chứ?” Tiết U Nhiễm bất mãn trừng mắt nhìn Tiết Kỳ Văn. Nàng lại bị ca ca nhà mình ghét bỏ rồi à?

“U Nhiễm, đừng nghe ca ca muội. đã trở lại, liền an tâm ở nhà mấy ngày. Mấy ngày trước mẫu phi còn nhắc đến muội. Chuyện tiểu thư Sở gia lát sau lại nói.” Tần Thiên Ngọc cũng trừng Tiết Kỳ Văn một cái, nhẹ giọng trấn an Tiết U Nhiễm. Chỉ cần Sở gia bỏ được Sở Mộng Văn chịu khổ, gả cho Sở Thạch cũng không phải không có khả năng. Chính là việc này, U Nhiễm vẫn nên không nhúng tay vào thì tốt hơn, để tránh sau này bị người oán trách.

“Được, ta nghe đại tâu.” Tiết U Nhiễm biết Sở ngốc tử sẽ không hại Mộng Văn, khẳng định phải suy tính kĩ hơn. Sở dĩ nàng về phủ Tiết Vương cũng chỉ là muốn Sở ngốc tử yên lặng tí mi ngủ lại nên giải quyết chuyện này thế nào. Nếu nàng ở bên cạnh, dù nhiều hoặc ít cũng sẽ quấy nhiễu đến quyết định của Sở ngốc tử. Nàng không hi vọng vì việc này mà giữa hai người sinh ra ngăn cách, cho nên nàng tạm thời rời đi. Nàng tin tưởng Sở ngốc tử cũng hiểu rõ ý nghĩ của nàng, cho nên mới không ngăn cản nàng trở về phủ Tiết Vương.

Tiết Kỳ Văn vốn cũng chỉ nói như vậy, không phải thật sự muốn muội muội mình chạy lấy người. Thấy nương tử và muội muội nhanh như vậy đã đứng trên cùng một chiến tuyến, trong mắt hắn tràn đầy đắc ý. Tuy rằng giặc nhân chính là bản thân mình, nhưng hắn giả trang mặt đen cực kỳ thành công. U Nhiễm và Thiên Ngọc có thể thân cận ở chung, với hắn quan trọng hơn.

Khi Tiết U Nhiễm và Tần Thiên Ngọc đi thỉnh an Tiết Vương phi, chỉ nói nàng nhớ mẫu phi chứ không nói ra cái gì khác. Tiết Vương phi trách cứ một câu hồ nháo, nhưng cũng ngầm đồng ý với hành động của Tiết U Nhiễm. Bởi vì Tiết U Nhiễm có thai, Tần Thiên Ngọc phân phó Tôn ma ma bảo đầu bếp tùy thời đều chuẩn bị đồ ăn. Lần phòng bị này, ngược lại vác ra phiền toái. Ngày thứ ba sau khi Tiết U Nhiễm trở về phủ Tiết Vương, tỷ nữ bên người Tiết Nhị phu nhân vì một đĩa điểm tâm mà chống lại tiểu nha hoàn Tôn ma ma phải đi.

sự tình là như vậy. đã nhiều ngày nay Tiết nhị phu nhân cảm thấy thân mình có chút không khỏe, bữa trưa chỉ ăn có vài miếng liền để người hầu bụng xuống. Buổi chiều, Tiết Nhị phu nhân không ngoài ý muốn đói bụng. Vì thế, Tiết nhị phu nhân liền sai tỷ nữ bên người đi phòng bếp

tìm một ít thức ăn trở về. Chuyện cũng đúng dịp. Lúc đó, Tiết U Nhiễm và Tần Thiên Ngọc ngồi chơi ở hậu hoa viên. Tôn ma ma đi ra hậu hoa viên liền tùy tay chỉ một tiểu nha hoàn phủ Tiết Vương đến phòng bếp bụng điểm tâm đã sớm chuẩn bị xong lên. Tiểu nha hoàn vừa vào phủ Tiết Vương không đến hai ngày, liên tục xưng vâng sau đó trực tiếp chạy đến nhà bếp. Tiếp đó, tiểu nha hoàn Tôn ma ma phải đi vừa bụng điểm tâm lên tay liền đụng phải tỷ nữ bên người đang kiểm thức ăn ở phía trước. Thân là tâm phúc của Tiết Nhị phu nhân, tỷ nữ bên người mặc dù không tính là đại nhân vật nào, nhưng mạnh hơn tiểu nha hoàn mới vào phủ rất nhiều. Sau khi liên tục hỏi tiểu nha hoàn bụng điểm tâm cho ai lại thủy chung không chiếm được câu trả lời thuyết phục, tỷ nữ bên người cực kỳ kiêu ngạo đoạt lấy điểm tâm. Tiểu nha hoàn là người thẳng tính. Thấy có người mạnh mẽ chiếm đoạt, liền cản lại tỷ nữ bên người, yêu cầu nàng ta đi cùng đến giải thích với ma ma.

“Ma ma, vị ma ma nào?” Tỷ nữ bên người coi như có tâm nhãn, khiêm tốn thỉnh giáo. Tiểu nha hoàn nghẹn lời. Nàng vừa đến vương phủ không tới hai ngày, không biết vị ma ma kia. Nàng chỉ biết điểm tâm là muốn đưa đến cho hậu hoa viên, lại không biết là đưa cho ai.

“không trả lời được? sẽ không phải là người muốn ăn vụng đấy chứ?” Ma ma trong phủ không có mấy người, tiểu nha hoàn này lại áp ứng, tỷ nữ bên người lập tức sinh nghi. Nghe nói nhân gia nhà giàu bị người oan uổng, hạ nhân bị loạn côn đánh chết rất nhiều, tiểu nha hoàn vừa nghe lời này lập tức bị dọa khóc. Vừa khóc đã đúng là có tội, tỷ nữ bên người còn chưa kịp phát giận, Tiết nhị phu nhân chờ lâu không kịp và Vu ma ma giữa đường gặp được cùng nhau đi đến phòng bếp. Nghe nói là do tiểu nha hoàn chậm trễ thời gian, Tiết Nhị phu nhân bụng đói kêu vang nổi trận lôi đình, trực tiếp sai người kéo tiểu nha hoàn bị đặt trên ghế đã bắt đầu than trời khóc đất. Nàng ta chỉ nghe lời đi lấy điểm tâm, vì sao chỉ lấy cũng bị đánh chứ?

“Chặn miệng nàng ta lại, đừng để nàng ta làm nhục lỗ tai Nhị phu nhân.” Người đến phòng bếp đều là người hạ đẳng (thấp hèn), Vu ma ma ở phủ Tiết Vương cũng coi như có chút mặt mũi, chống nạnh ra lệnh.

“Đây là có chuyện gì?” Tiểu nha hoàn than trời khóc đất, trời không trả lời, nhưng lại kêu được Tôn ma ma lại đây.

“Tiểu nha hoàn này trộm điểm tâm trong phòng bếp, thiếu giáo huấn.” Nhìn thấy Tôn ma ma, trong lòng Vu ma ma có chút rụt rè, vội vàng vội có lấy lệ cho qua. Những lời này thật đúng là khéo, trộm điểm tâm và lấy điểm tâm há có thể nói nhập làm một? Tôn ma ma hí hóp mắt tinh tế xem xét tiểu nha hoàn, một lúc lâu sau mới nói: “Tiểu nha hoàn này là người của Trường công chúa. Điểm tâm là Trường công chúa sai phòng bếp chuẩn bị cho An Ninh công chúa.”

Tiết Nhị phu nhân vốn đang đứng thành thoi ở một bên ăn điểm tâm lập tức bị ghen, điểm tâm trong tay đồng loạt rơi xuống đất. Thâm âm thâm sù rơi xuống đất thanh thúy dễ nghe, tầm mắt mọi người ‘xoẹt’ một cái nhìn qua. Vu ma ma đương trường há hốc mồm. Vừa rồi hình như bà ta đã nói lời không nên nói, chẳng biết có được lặp lại một lần hay không? Nhìn thâm sù bị rơi chia năm xẻ bảy, trong lòng Tôn ma ma cười lạnh không thôi. Đánh chó phải nhìn mặt chủ. Chỉ là một mầm điểm tâm, thế nhưng dẫn tới Nhị phu nhân thêm nhỏ dãi, còn dẫn tới Vu ma ma ăn nói bừa bãi.

Tôn ma ma đã sớm nhìn Tiết Nhị phu nhân và Vu ma ma không vừa mắt tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ. Tiết Nhị phu nhân bà không động được, nhưng Vu ma ma này bà hạ bút thành văn. Lần trước đã phát hiện Vu ma ma đối với Vương phi không đủ trung thành, hóa ra là người của Tiết Nhị phu nhân. thật đúng là trắng trợn táo bạo. Trong phòng bếp quả thật không có chủ tử, nhưng cũng không thể nói không có tâm phúc của chủ tử. Nghe Vương ma ma bên người Vương phi nói trước kia Vu ma ma này còn hô to gọi nhỏ với Ninh An công chúa. Nếu không phải Ninh Anh công chúa tốt bụng, nhớ kỹ bà ta hầu hạ Vương phi nhiều năm nên không truy cứu, nếu không vu ma ma đã sớm bị đuổi ra khỏi cửa.

Tôn ma ma không phải Ninh An công chúa. Bà đã lớn tuổi, ý niệm duy nhất của bà là trước khi xuống mồ giúp Trường công chúa dọn dẹp tất cả chương ngại. Vì thế, Vu ma ma thành dè dặt thế tội. Tiểu nha hoàn được người đỡ dậy từ trên ghế, Vu ma ma vốn là người ra lệnh lại bị kéo lên.

Lời của tác giả: Muốn cho Trường công chúa và U U liên lạc tình cảm, ngược lại kéo chậm một chút, chương sau tiếp tục ngược, viết rất kích động, thêm cổ vũ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Cũng trách Vu ma ma ngày thường chuyên thích ý thể ức hiếp người, dù sáng dù tối đều đã chọc vào lửa giận của mọi người. Đối với cơ hội báo thù ngàn năm mới có một như vậy, người chấp trượng (người đánh) tất nhiên sẽ không bỏ qua. Đại bản liên tiếp rơi xuống, dừng lại trên móng Vu ma ma, đánh cho Vu ma ma đau đến kêu cha gọi mẹ. Sắc mặt Tiết Nhị phu nhân trắng bệch, sợ đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Trong lòng run sợ nhìn Vu ma ma bị đánh, sợ tiếp theo sẽ đến lượt bà ta. Bà ta thể nhưng đoạt điểm tâm của Ninh An công chúa, còn xem kịch vui mặc cho Vu ma ma muốn đánh người của Trường công chúa? Lần này xong rồi...

Điểm tâm bị Tiết Nhị phu nhân cướp đi, Tôn ma ma không thể không phân phó phòng bếp làm lại. Không có chuyện gì, Tôn ma ma chậm rì rì chuyển đến một cái ghế ngồi xuống. Vừa yên lặng chờ điểm tâm làm tốt, vừa giám sát Vu ma ma bị đánh. Tiểu nha hoàn thức thời đứng phía sau Vu ma ma, mắt nhìn tìm, không dám nhúc nhích.

“Nhị phu nhân, ngài nói điểm tâm này nên giải thích thế nào với hai vị công chúa đây? Ninh An công chúa vất vả lắm mới về phủ Tiết Vương một chuyến, ở trong nhà mình cư nhiên còn bị người đoạt điểm tâm. Chuyện này...” Tôn ma ma vẻ mặt khó xử nhìn Tiết Nhị phu nhân, không có chút ý vị hưng sư vấn tội nào. Nói cũng không nói hết, lại càng khiến người thêm phập phồng lo sợ.

“Ta... Ta lập tức đi thỉnh tội với công chúa.” Thân hình Tiết Nhị phu nhân run run, thất kinh.

“Nhị phu nhân chờ. Tạm thời không được quấy nhiễu Ninh An công chúa, Nhị phu nhân vẫn nên trực tiếp đi thỉnh tội với Vương phi thôi!” Tôn ma ma cười ôn hòa, nhẹ nhàng băng quơ nói. Ninh An công chúa là người có thai, sao có thể bị người không dài mắt này va chạm? Một mâm điểm tâm cũng đoạt, còn oan uổng tiểu nha hoàn không có ân oán, thật sự là không lên được mặt bàn. ๔๓๕☆L☆๔๓๕

“Vâng.” Tiết Nhị phu nhân đáp lại xong liền dẫn theo tỳ nữ bên người hoảng hốt rời đi.

“Cũng chỉ như thế mà thôi! Nhìn đi, trước khi đi Nhị phu nhân nhìn cũng không thèm nhìn người một cái.” Nhìn Vu ma ma kêu khàn cả giọng, Tôn ma ma vui sướng khi người gặp họa cười nhạo một cái. Dùng hết một tia khí lực cuối cùng ngẩng đầu, nhìn bóng lưng tinh tế không quay đầu lại của Nhị phu nhân, trong lòng Vu ma ma bị thương. Hóa ra, cho dù dùng tâm giúp nàng ta lót đường thế nào, nàng ta cũng sẽ không cảm ơn. Nếu không phải muốn giúp nàng ta trèo lên vị trí cao trong phủ Tiết Vương, bản thân bà ta cần gì phải phản bội Vương phi? Lúc trước không nên nhất thời mềm lòng cho nàng ta vào phủ Tiết Vương, lại càng không nên thừa dịp Vương gia say rượu mà đưa nàng ta đi qua. Chỉ là nuôi một bạch nhãn lang không quen, thể nhưng tiêu phí mất nhiều năm tâm huyết như vậy. Hà tất gì phải tự làm khổ mình?

Thấy Vu ma ma ánh mắt phần nộ đau thương, Tôn ma ma không tiếp tục nói hết. Chọn sai chủ tử là mệnh của mọi người, nhưng cũng tuyệt đối không được phản bội chủ tử. Bây giờ bà ta có thể chân ngoài dãi hơn chân trong phản bội Vương phi, không đảm bảo được tương lai bà ta sẽ không ngấm đũa giỡn tâm cơ đối phó Trường công chúa. Một lần bất trung, cả đời không cần. Vu ma ma này, phải chèn ép triệt để. Cho nên, bản tử hôm nay nhất định phải đánh. Tiết Nhị phu nhân không trực tiếp đến viện của Vương phi, mà là đi thẳng về viện của mình. Bà ta mới không ngốc như vậy. Vương phi đã sớm chờ bắt nhước điểm của bà ta, bây giờ đi qua chẳng phải là chịu chết vô ích? Chỉ là một mâm điểm tâm, Vu ma ma cũng đã bị đánh, bà ta cũng không tin Tôn ma ma kia thật sự sẽ đi cáo trạng với Vương phi.

“Nhị phu nhân, chúng ta không đi viện...” Thấy phương hướng không đúng, tỳ nữ bên người dè dặt nhắc nhở.

“Đi cái gì mà đi? Đều do người chọc họa! Mắt người bị mù rồi hả? Người của Trường công chúa cũng không biết, nuôi người có ích lợi gì?” Tiết Nhị phu nhân bỗng nhiên dừng bước lại, xoay người tát lên mặt tỳ nữ.

“Nô tì biết sai.” Tỳ nữ bên người nghiêm chỉnh quỳ xuống đất.

“Đứng lên, quỳ gối như vậy còn ra bộ đáng gì nữa?” Theo bản năng nhìn bốn phía xung quanh một lần, Tiết Nhị phu nhân thấp giọng quát.

“Vâng.” Tỳ nữ bên người không dám nói nhiều, vội vàng đứng lên. Chỗ đầu gối bị dính một chút bùn đất cũng không dám phui.

Có câu là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi. Tiết Nhị phu nhân cho rằng bà ta không đi thỉnh tội với Vương phi là có thể thiên hạ thái bình. Mà khi thấy Vương ma ma bên người Vương phi canh giữ bên ngoài tiểu viện của mình, bà ta mới chợt cảm thấy khó khăn hôm nay bà ta chạy không khỏi.

“Nhị phu nhân, mời đi!” Nhìn thấy Tiết Nhị phu nhân, Vương ma ma cung kính nói. Bà đã biết chuyện Tôn ma ma cho người đánh Vu ma ma, lại không nghĩ rằng Nhị phu nhân thể nhưng ngu xuẩn cho rằng bà ta không đi gặp Vương phi là có thể tô son trát phấn cho qua. Nếu có thể, Tiết Nhị phu nhân thật sự rất không muốn nhìn thấy người trước mắt này. Nhưng mặc kệ bà ta không muốn nhìn Vương ma ma thế nào, chỗ Vương phi bà ta nhất định phải đi một chuyến. Không còn kẻ sách, chỉ phải mặc cho số phận.

“Gặp qua Vương phi.” Theo Vương ma ma đến viện của Tiết Vương phi, vừa vào cửa đã thấy Tiết Vương phi ngồi trên chủ vị, giống như đã chờ từ lâu.

“Muội muội đến đúng lúc. Nghe nói Trường công chúa đặc biệt chuẩn bị cho Ninh An công chúa một đĩa điểm tâm lại bị muội muội đoạt đi, đây là vì sao?” Tiết Vương phi giọng điệu bằng phẳng, sắc mặt ôn hòa.

“Thiếp thân không biết đó là điểm tâm của Ninh An công chúa, thiếp thân biết sai rồi.” Biết chạy trời không khỏi nắng, Tiết Nhị phu nhân tẩt tức nói.

“Đây vốn cũng không phải chuyện lớn gì. Ninh An công chúa là nữ phi của bản phi, bản phi nói một tiếng cũng không có chuyện gì. Nhưng là, điểm tâm ấy là tâm ý của Trường công chúa. Muội muội hành động như vậy, chỉ sợ không thỏa đáng lắm.” Tiết Vương phi không tức giận, cũng không quở trách,

chính là lạnh nhạt nhìn Tiết Nhị phu nhân.

“Thiếp thân phải lập tức đi chịu đòn nhận tội với Trương công chúa.” Tiết Nhị phu nhân thật sự không muốn đối mặt với giọng điệu lạnh lạnh của Tiết Vương phi, vội vàng muốn rời đi.

“Chịu đòn nhận tội? Cũng không hẳn là không thể. Vương ma ma, đi giúp Nhị phu nhân tìm một cành mạn gai đến.” Nghe được lời nói của Tiết Nhị phu nhân, Tiết Vương phi rất là tán thành.

“Đợi chút. Vương phi, ngài tạm tha cho thiếp thân lần này đi! Thiếp thân thật sự biết sai rồi...” Thấy Vương ma ma lên tiếng trả lời đi xuống, Tiết Nhị phu nhân vội vàng lên tiếng ngăn lại. Cắn chặt răng, Tiết Nhị phu nhân ‘phịch’ một tiếng quỳ trên mặt đất, đau khổ cầu xin.

“Muội muội làm cái gì vậy? Để hạ nhân thấy, còn không ở trong lòng cười nhạo Nhị phu nhân muội? Mau mau đứng dậy.” Thân mình Tiết Vương phi ngồi vững vàng trên chủ vị, lên tiếng khuyên nhủ nói. Cho Vương phi quỳ xuống khiến hạ nhân cười, mang cảnh mạn gai đi thỉnh tội càng làm người chê cười. Cắn nhắc mãi, Tiết Nhị phu nhân định quỳ luôn không đứng dậy. Bà ta cũng không tin Vương phi sẽ để bà ta quỳ mãi.

“Muội muội đây là cố ý làm cho bản Vương phi nhìn? Thật cho rằng bản Vương phi không dám để người quỳ?” Thấy Tiết Nhị phu nhân không định đứng dậy, Tiết Vương phi tăng thêm giọng điệu, trên mặt đã có giận dữ. Nhị phu nhân đã không muốn xuống đài, cũng đừng trách bà không khách khí.

“Thiếp thân không dám.” Tiết Nhị phu nhân quỳ rạp người xuống mặt đất, hết sức thành kính. Có bản lĩnh người tiếp tục để ta quỳ gối đi, nhìn xem đến lúc đó ai mất mặt hơn? Nếu lời đồn đãi Vương phi phủ Tiết Vương không có lòng độ lượng, trách móc nặng nề Nhị phu nhân phủ Tiết Vương đi ra, nhìn người xử lý như thế nào.

“Nếu muội muội đã biết lỗi, muốn lấy quỳ chuộc tội, vậy bản phi cũng không ngăn cản nữa. Chỗ Trương công chúa, bản phi sẽ tự mình đi xin lỗi thay muội muội.” Không tiếp tục để ý đến Tiết Nhị phu nhân, Tiết Vương phi đứng lên, ung dung cao quý đi vào phòng trong. Ta không cùng người so đo, người thật đúng là cho rằng ta không trị được người? Tiết Nhị phu nhân ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn bóng dáng Tiết Vương phi biến mất ở trước mắt. Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Cái gì là lấy quỳ chuộc tội? Tội danh công khai như vậy chụp trên đầu bà ta, bà ta phải quỳ đến khi nào mới có thể xóa bỏ? Tiết Vương phi rời đi, nhưng hạ nhân trong phòng một người cũng không lui ra. Tiết Nhị phu nhân sợ nhìn hạ nhân về mặt không biểu cảm trong phòng, không dám có chút buông lỏng, đành hoảng tử tế tiếp tục quỳ. Trong lòng liên tục kêu khổ: tự nâng đá đập chân mình, quả thật là tự tìm tội chết. Sau khi biết điểm tâm bị Tiết Nhị phu nhân cướp đi, Tàn Thiên Ngọc và Tiết U Nhiễm hai mặt nhìn nhau.

“Đại tẩu, ta muốn ăn điểm tâm.” Gõ gõ bàn đá, Tiết U Nhiễm ai oán nhìn Tàn Thiên Ngọc.

“Ta sẽ phái người đi thúc giục, rất nhanh là được rồi.” Hai ngày qua, Tàn Thiên Ngọc xem như cũng hiểu rõ tính tình nói gió thì có mưa của Tiết U Nhiễm. Khó được Tiết U Nhiễm sẽ không chọc nằng phiến chán, Tàn Thiên Ngọc là thật tình thích Tiết U Nhiễm. Không liên quan đến Tiết Kỳ Văn, chỉ bởi vì Tiết U Nhiễm không có đáng về kịch côm.

“Không cần. Điểm tâm của phòng bếp ăn không ngon, ta muốn ăn điểm tâm của Khách Duyệt lâu.” Con mắt xoay chuyển, Tiết U Nhiễm về mặt đáng thương nói.

“Vậy ta lập tức phái người đi ra ngoài mua cho muội.” Tàn Thiên Ngọc cũng đã ăn qua điểm tâm của Khách Duyệt lâu mấy lần, quả thật không tệ.

“Chờ bọn họ mua về đến rất lâu. Đại tẩu, người theo giúp ta đi ra ngoài ăn.” Lắc lắc tay Tàn Thiên Ngọc, Tiết U Nhiễm không chút khách khí làm nũng. Nàng đã sớm thăm dò rõ tính tình của vị Trưởng công chúa này, điển hình của người ngoài lạnh trong nóng.

“Chuyện này...” Nhìn bụng Tiết U Nhiễm, Tàn Thiên Ngọc có chút chần chờ. Bên ngoài nhiều người, đụng chạm cũng không tốt.

“Khách Duyệt lâu lại không xa, không có việc gì. Ngồi mãi ở trong phủ rất buồn, coi như chúng ta đi ra ngoài giải sầu. Để Tư Nguyệt và Tề Phong cùng đi theo, đại tẩu cũng có thể dẫn theo vài vị ma ma. Như thế nào?” Tiết U Nhiễm về mặt đau khổ, bám riết không tha thuyết phục nói.

“Được rồi! Vài vị ma ma đều mang theo, lại mang một đội thị vệ.” Thấy Tiết U Nhiễm thật sự muốn đi. Tàn Thiên Ngọc thỏa hiệp nói. Mang thêm những người này, đến bên ngoài cẩn thận một chút, đi sớm về sớm là được.

“Được.” Nghĩ có thể đi Khách Duyệt lâu, Tiết U Nhiễm vui vẻ gật đầu. Dự đoán Trương công chúa, mang hai đội thị vệ cũng không sao. Trưởng công chúa vốn chuẩn bị phái người đi thông báo Tiết Vương phi một tiếng, lại bị Tiết U Nhiễm ngăn lại. Nếu để mẫu phi biết nàng vác cái bụng to ra ngoài, còn có ý đồ bắt cóc đại tẩu. Đừng nói xuất phủ, cho dù là Quận chúa các cũng đừng nghĩ được bước ra một bước. Trưởng công chúa bắt đắc dĩ nhìn Tiết U Nhiễm, trịnh trọng nói rõ: “Chỉ có thể hồ nháo lần này.”

Tiết U Nhiễm liên tục gật đầu, giọng tay phải lên cam đoan nói: “Chỉ một lần này, không còn lần tới.”

Cuối cùng, dưới mọi cách lấy lòng của Tiết U Nhiễm, Trưởng công chúa ngầm đồng ý. Tiết U Nhiễm tâm trạng tốt lời kéo Tàn Thiên Ngọc bước ra cửa chính của phủ Tiết Vương, khí phách hô to hôm nay nàng mời khách. Sau khi Tàn Thiên Ngọc gả vào Tiết Vương phủ, Tiết Kỳ Văn có bởi nàng ra ngoài vài lần. Chính là sau này Tiết Kỳ Văn được Hoàng thượng tứ phong chức quan, vào triều đình rồi không còn nhân hạ như xưa. Tàn Thiên Ngọc không có hưng trí một mình ra ngoài, hôm nay khó được bởi Tiết U Nhiễm ra ngoài. Tuyên thành, trên đường cái vẫn phồn hoa như trước, dòng người qua lại. Tàn Thiên Ngọc và Tiết U Nhiễm được Tư Nguyệt và vài vị ma ma vây vào giữa, dè dặt cẩn trọng che chở Tiết U Nhiễm không bị người qua đường chen lách.

“Đại tẩu, không cần khăn trang như vậy. Còn có Tư Nguyệt và vài vị ma ma ở đây...” Tiết U Nhiễm đang an ủi nhưng sau khi nhìn đến hai người đang lôi kéo cách đó không xa liền biến mất. Nếu như nàng không nhìn lầm, nam tử tuấn tú đang bị nữ tử đẩy đưa ở bên đường đúng là Sở Ngốc tử

“U Nhiễm, sao vậy?” Theo tầm mắt của Tiết U Nhiễm nhìn qua. Một vị nam tử mặc áo dài màu xanh nhạt đang né tránh sự dây dưa của một nữ tử mặc áo trắng. Vì sao nói dây dưa, là bởi vì trên mặt vị nam tử kia hiện lên không kiên nhẫn, mà hành động nhào lên của nữ tử từ từ lại quá mức gây chú ý.

“Sở Lăng Húc!” Tiết U Nhiễm quát lạnh một tiếng, làm kinh sợ đến người qua đường đang qua lại, cũng kinh sợ nam tử có ý muốn trốn tránh. Mắt thấy nữ tử sắp thành công bỏ nhào vào người Sở Lăng Húc, Sở Bạch ở bên cạnh động tác nhanh chóng chắn phía trước chủ tử nhà mình, căm tức nhìn nữ tử áo trắng cao giọng hô: “Tiêu cô nương, xin tự trọng.”

“Sở Bach, người tránh ra!” Quát lớn không phải Tiêu Vũ Sát bị ngăn lại, mà là Tiết U Nhiễm đang chậm rãi đi tới.

“Tiêu Vũ Sát, chủ tử nhà ta đã nói, mời người không cần tiếp tục dây dưa. Bằng không, tự gánh lấy hậu quả.” Sở Bạch lạnh giọng cảnh cáo Tiêu Vũ Sát đang đứng thẳng không động, lại treo lên nụ cười nhìn về phía Tiết U Nhiễm, lễ độ cung kính hô: “Đại thiếu phu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Tiêu Vũ Sất thật sự rất ủy khuất. Từ sau khi không có Sở gia che chở, việc buôn bán của cửa hàng lương thực Tiêu gia càng ngày càng sa sút, bây giờ đã là bước nổi bước chìm thêm gian nan. Phụ thân nói, muốn gả nàng ta đến Bạch gia ở thành Tây. Thiếu gia Bạch gia ăn nhậu chơi gái cờ bạc, là tên phá của có tiếng ở Tuyên Thành. Nàng ta không muốn gả, nàng ta hối hận, nàng ta nhớ Húc ca ca rồi. Ngày hôm nay nàng ta nghĩ đi ra ngoài một chút, ngoài ý muốn trên đường cái lại gặp được Húc ca ca. Một khắc lúc nhìn thấy Húc ca ca, nàng ta giống như gặp được ánh rạng đông. Húc ca ca sẽ không thấy chết không cứu, huynh ấy nhất định sẽ không để nàng ta gả đến Bạch gia.

Nghe nói Húc ca ca đã cưới Ninh An công chúa mà Hoàng thượng ban cho, nàng ta biết nàng ta tranh không được, cũng không nghĩ tranh. Nàng ta chỉ muốn cùng Húc ca ca ôn chuyện, hi vọng Húc ca ca có thể giúp cửa hàng lương thực Tiêu gia, không nghĩ đến sẽ bị Húc ca dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Nàng ta không cam lòng, tại sao có thể như vậy? Bắt đầu từ lúc nào, ngay cả nói Húc ca ca cũng không muốn nói chuyện với nàng đây? Tiêu Vũ Sát cho rằng Sở Thạch không am hiểu ý người đã đủ đáng ghét, lúc này mới phát hiện hóa ra Sở Bạch mới chính là chương ngại vật. Rõ ràng nàng ta đã sắp chạm vào được Húc ca ca, lại bị Sở Bạch đột nhiên xong tới quấy nhiễu.

Nếu nàng ta có thể dẫn tới lòng thương tiếc của Húc ca ca như nguyên, cửa hàng lương thực Tiêu gia sẽ không gặp phải tuyệt cảnh đóng cửa, phụ thân cũng nhất định sẽ không tiếp tục bức nàng ta gả vào Bạch gia. Tiêu Vũ Sát một lòng muốn cùng Sở Lăng Húc xoa dịu quan hệ tự nhiên cũng nghe thấy câu quát lạnh này, chỉ có điều nàng ta không để ý. So với Sở Lăng Húc có lẽ có thể cứu nàng ta thoát khỏi đau khổ gả vào Bạch gia, chuyện khác chỉ là mây bay, hoàn toàn không đáng giá nhắc đến. Nhưng khi Sở Bạch làm nàng ta lừa gạt bưng bưng lại dùng vẻ mặt nịnh nọt nhìn về phía nữ tử khác, trong miệng hô to ‘Đại thiếu phu nhân’, Tiêu Vũ Sát đột nhiên cảm thấy sự tình dường như có chút không ổn. Không để ý đến Sở Bạch, Tiết U Nhiễm trực tiếp đi đến trước mặt Sở Lăng Húc cách Sở Bạch hai bước. Cũng không nói chuyện, chỉ bắt mẫn trùng Sở Lăng Húc. Nàng về nhà mẹ đẻ không đến ba ngày, Sở Lăng Húc thế nhưng công khai ở trên đường cái cùng Tiêu Vũ Sát dây dưa không rõ, muốn nàng không tức giận thật sự rất khó.

“Không giống như nàng nghĩ đâu.” Sở Lăng Húc muốn giải thích, lại không biết nên nói từ đâu, chỉ đành khô khốc nói ra một câu như vậy. Trước công chúng nổi lên tranh chấp, thật sự không thỏa đáng.

“Sở đương gia không ngại nói rõ một chút thiếp đang nghĩ cái gì sao?” Tiết U Nhiễm tức điên rồi. Phu quân nàng ở trên đường cái bị nữ tử khác ngã vào lòng bị nàng bắt quả tang, sau đó phu quân nàng chỉ bằng một câu ‘không giống như nàng nghĩ đâu’ đã muốn lừa rồi cho qua sao? Tiêu Vũ Sát là loại người thế nào nàng không biết sao? Bản tính của Sở Lăng Húc thế nào trong lòng nàng sẽ không rõ ràng sao? Nàng chính là không quen nhìn Sở ngọc tử bận tâm đến hành động của Tiêu Vũ Sát. Kiếp trước là nàng tự làm tự chịu, tự mình rước Tiêu Vũ Sát vào Sở gia. Một đời này, nàng chỉ muốn cùng Sở Lăng Húc bình thân qua ngày lại không được như nguyện. Tiêu Vũ Sát, Tiền Viên Viên, còn có Bạch Tuyết Lan chẳng biết sẽ xuất hiện vào lúc nào. Bạch Tuyết Lan, luôn không ngại phiền toái xuất hiện chung quanh nàng và Sở ngọc tử. Không ngừng quấy rầy, quấy rầy, lại quấy rầy, quả là phiền lòng.

“U Nhiễm, không phải nói dối bụng sao? Đến Khách Duyệt lâu ăn điểm tâm xong rồi lại nói.” Nghe được ba chữ ‘Sở Lăng Húc’, Tần Thiên Ngọc đã sáng tỏ thân phận của nam tử trước mắt. Thấy Tiết U Nhiễm một bộ dáng khôi bình vẫn tội, Tần Thiên Ngọc đứng ra nói. Dù sao cũng là ở trên đường cái, roi xuống Sở đương gia mặt mũi không tốt. Việc nhà tự nhiên phải về nhà đóng cửa lại nói chuyện, nào có đạo lý để người khác chế giễu? Được Tần Thiên Ngọc nhắc nhở, lý trí của Tiết U Nhiễm quay lại, lạnh mặt xoay người về phía Tần Thiên Ngọc. Sở gốc từ, vốn muốn cho chàng an tâm xử lý chuyện của Mông Văn và Sở Thạch, bây giờ xem ra vẫn là không cần. Tình lực của chàng rất tràn đầy, vậy thì nhào đi!

“Sở đương gia cũng cùng nhau rời bước đến Khách Duyệt lâu thôi!” Thấy U Nhiễm bộ dáng ghen lừa gạt, Tần Thiên Ngọc nhìn về phía Sở Lăng Húc. Không có ý trung cầu, giọng điệu mang theo mệnh lệnh. Mặc kệ vị Tiêu cô nương kia là người ra sao, Sở đương gia vẫn cần phải cho U Nhiễm một cái giao đãi. Hoặc là nói, nên cấp cho Tiết Vương phủ một cái giao đãi. Tần Thiên Ngọc mới mở miệng, Sở Lăng Húc liền đoán được thân phận của nàng. Trừ bỏ Trường công chúa, nữ tử tầm thường không có khí thế khiến người như vậy, huống hồ U U còn rất nghe lời nàng. Hôm nay việc tuy là ngoài ý muốn, nhưng cũng cần lập tức giải thích rõ với U U. Bằng không, lấy tính tình của U U, việc nhỏ hóa lớn, việc lớn thành âm ỉ, cũng không phải không có khả năng. Nghĩ đến đây, Sở Lăng Húc gật đầu, trấn định có lẽ nói: “Mời Trường tẩu đi trước.”

Chỉ bằng nhãn lực đã nhìn ra được nàng là Trưởng công chúa, gọi là ‘Trưởng tẩu’ không mạo phạm nhưng cũng không xa lạ, quả thật không phải người bình thường. Tàn Thiên Ngọc ngẫm khen, nhưng trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng. Nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay của U Nhiễm, sau đó hai tay đỡ lấy cánh tay U Nhiễm, hai người cùng nhau đi ở phía trước. Biết Trưởng công chúa đang trấn an mình, khoe miệng Tiết U Nhiễm cong lên một nụ cười cảm kích. Có Trưởng công chúa ở đây, trấn tràng hoàn toàn không phải vấn đề. Cảm thấy nhất thời được thả lỏng không ít, theo Trưởng công chúa đi về phía Khách Duyệt lâu. Thấy U U nhìn cũng không thèm nhìn mình, Sở Lăng Húc biết U U nhất định là tức không nhẹ. Không lại ở lại, nhắc chân đuổi kịp.

“Húc...” Thật vất vả bắt được cơ hội, Tiêu Vũ Sát không muốn lãng phí vô ích vội vàng chuẩn bị đuổi theo.

“Tiêu cô nương, Tiêu tiểu thư, ngài sẽ không thể yên tĩnh một chút sao? Lúc này cũng đã là lúc nào, ngài còn muốn làm âm ỉ như vậy? Thật sự muốn ép Tiêu gia các người không có cách nào sống yên ở Tuyên Thành mới bỏ qua sao?” Vươn tay ngăn Tiêu Vũ Sát lại, giọng điệu của Sở Bạch mang theo bất đắc dĩ và uy hiếp. Trước đó vài ngày biểu tiểu thư Tiêu gia không dài mắt và chạm Tiêu Vương gia, bị Tề Phong ném ra ngoài cả người mang thương tích không nói, không được an dưỡng đã bị đưa ra khỏi Tuyên thành. Tiêu Vũ Sát tự nhiên còn muốn đuổi theo và chạm một vị còn tôn quý hơn? Trưởng tẩu của chủ tử nhà mình là ai? Trừ Cố Luân trưởng công chúa thì không còn ai khác. Trừ phi Tiêu Vũ Sát thật sự không sợ chết, bằng không nàng ta nên thức thời lập tức rời đi.

“Sở Bạch, tránh ra cho bản cô nương!” Hung hăng đẩy Sở Bạch chặn đường ra, Tiêu Vũ Sát nâng váy đuổi theo. Đây là cơ hội cuối cùng của nàng ta, nếu không có Húc ca ca ra tay tương trợ, nàng ta cũng chỉ có thể rơi vào ma chướng của Bạch gia. Nàng ta không muốn nhận mệnh, nếu trên trời đã để nàng ta gặp được Húc ca ca một lần nữa, nàng ta nhất định phải nắm chắc. Nhìn bóng lưng của Tiêu Vũ Sát, Sở Bạch trợn trắng cả mắt. Tiêu Vũ Sát gấp không thể chờ tiến lên chịu chết, cũng không thể trách người khác chưa cảnh cáo nàng ta.

"A, đây không phải Tiêu cô nương à! Ngượng ngùng, Lão thái thái chưa thu hồi mệnh lệnh, ngài không thể vào Khách Duyệt lâu. Tiêu Vũ Sát vừa mới xuất hiện, Trương chương quỳ lập tức cười như không cười ngăn ở cửa. Vừa rồi Thiếu phu nhân vào cửa sắc mặt vô cùng không đúng, ông còn đang suy nghĩ có phải chủ tử làm sai chuyện gì hay không. Bây giờ nhìn đến Tiêu Vũ Sát, lập tức sáng tỏ tất cả. Tiêu Vũ Sát này thật đúng là thuốc dán không kéo ra được, sao lại dính lên đây?

"Trương chương quỳ, ta và Húc.... Ta và Sở đương gia có hẹn, có thể ngoại lệ cho ta vào một lần hay không?" Chuyện ập lên đầu, Tiêu Vũ Sát không thể không hạ thấp tư thái thương lượng với Trương chương quỳ.

"Muốn ngoại lệ? Phiền toái Tiêu cô nương bầm bả với Lão thái thái một tiếng trước. Nếu Lão thái thái đồng ý để ngài bước vào cửa này, tiểu nhân tuyệt đối lệnh tiểu nhị xếp hàng đón chào." Ước hẹn? Chủ nhà nhà ông bắt luận trong mắt hay trong lòng đều chỉ có một mình An Ninh công chúa, làm sao có thể cùng Tiêu Vũ Sát ước hẹn? Lấy cớ này không khỏi quá giả, hoàn toàn không thể cân nhắc.

"Ta..." không được vào cửa Khách Duyệt lâu, Tiêu Vũ Sát cũng không có biện pháp. Nàng ta tất nhiên là không dám đi tìm Sở nãi nãi nói giúp, chỉ đành phải bắt đắc dĩ canh ở cửa. Trong phòng bao chữ "Thiên", Tiết U Nhiễm không nói một lời, chậm rãi ăn điểm tâm trong tay. Tàn Thiên Ngọc cũng cảm lên một miếng điểm tâm một miếng một miếng ăn. Từ Nguyệt và mấy vị ma ma ở một bên cẩn thận hầu hạ. Trưởng công chúa không có ý muốn tránh đi. Sở Lăng Húc không thể tiếp tục im lặng, lên tiếng giải thích nói: "U U, ta và Tiết cô nương chính là ngẫu nhiên gặp..."

"Tuyên thành nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Sở đương gia và Tiêu cô nương thật đúng là có duyên phận." Tiết U Nhiễm nuốt miếng điểm tâm trong miệng xuống, liếc mắt nhìn Sở Lăng Húc. Sở Lăng Húc đưa chén trà đang cầm trong tay cho Tiết U Nhiễm, tiếp tục giải thích: "Đúng là trùng hợp. Hình như Tiêu gia gặp phải một ít phiền toái, muốn nhờ Sở gia giúp đỡ. Chỉ có điều ta đã thắng thần cự tuyệt, Tiêu cô nương có chút không cam lòng."

Nhận lấy chén trà uống một ngụm trà cho xuôi họng, Tiết U Nhiễm hừ lạnh một tiếng: "Tiêu gia lại không có gạo bán rồi à? Hay là Tiêu cô nương muốn xuất giá rồi?"

"không biết." Sở Lăng Húc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc. Cho dù biết cũng phải nói không biết, nếu không U U nhất định sẽ không dễ yên. Tiết U Nhiễm vốn định cảnh cáo Sở Lăng Húc không được ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ, ngẫm lại vẫn là thôi. Ở trước mặt mọi người, cũng không thể không cho Sở ngốc tử mặt mũi. Nghĩ nghĩ sau đó phân phó Từ Nguyệt nói: "Từ Nguyệt, đi ra ngoài cùng Trương chương quỳ nói một tiếng, chuẩn bị cho mấy vị ma ma và thị vệ bên ngoài mỗi người một phần điểm tâm, đợi cùng nhau mang đi."

"không được không được, Ninh An công chúa đây là ngại chết nhóm lão nô rồi." Mấy vị ma ma luôn miệng cự tuyệt.

"Mấy vị ma ma không cần khách khí. Về sau không thiếu cho mấy vị ma ma thêm phiền toái! Nhà mình buôn bán, coi như là hiếu kính đại tẩu nhà ta thôi." Tiết U Nhiễm nói xong quay đầu nghịch ngợm cười với Tàn Thiên Ngọc.

"Mấy vị ma ma đừng từ chối. Cũng là An Ninh công chúa ban cho, nhận lấy là phải." Tàn Thiên Ngọc chậm rãi giải quyết xong miếng điểm tâm trong tay nói với mấy vị ma ma.

"Vâng." Mấy vị ma ma lúc này mới đồng ý. Từ Nguyệt lập tức đi ra ngoài tìm chương quỳ chuẩn bị điểm tâm.

"U Nhiễm, đã gặp Sở đương gia, mọi việc liền trực tiếp về Sở gia đi!" Thấy U Nhiễm hình như không giận Sở Lăng Húc, Tàn Thiên Ngọc yên lòng. Người sáng suốt đều có thể nhìn ra là vị Tiêu cô nương kia đẩy đưa Sở Lăng Húc, có thể nói là rắp tâm khó lường. U Nhiễm thay vì ngồi nhìn người khác cười phụ quân nhà mình, không bằng coi chừng Sở Lăng Húc cho thỏa đáng. Linh hội được ý từ của Trưởng công chúa, Tiết U Nhiễm gật gật đầu. Nàng mới sẽ không để Tiêu Vũ Sát có cơ hội. Tàn Thiên Ngọc không tiếp tục nhiều lời, cười cười trấn an Tiết U Nhiễm. Người thông minh không nên làm chuyện điên rồ. Thân là công chúa, cho dù không thể ngăn cản phò mã của bản thân nạp thiếp, nhưng cũng phải biết phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện, bốp chét uy hiếp tiềm tàng ngay từ trong trứng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Tư Nguyệt làm việc vẫn rất cẩn thận. Trừ mấy vị ma ma cùng đi theo, cũng chuẩn bị thêm một phần điểm tâm cho Tôn ma ma. Đương nhiên, nhóm Vương ma ma bên người Vương phi tự nhiên cũng không thể thiếu. Khi mấy vị ma ma và đám thị vệ xách theo điểm tâm rời khỏi Khách Duyệt lâu, Tàn Thiên Ngọc gửi cho Sở Lăng Húc một câu: “Làm việc phải có quyết đoán, bằng không hậu họa vô cùng.”

Ánh mắt Sở Lăng Húc chợt lóe, nhẹ nhàng gật đầu. Sau khi Tư Nguyệt rời khỏi phòng thì không có lại tiến vào, hiển nhiên là bị Tề Phong kéo lại. Trong phòng bao chỉ còn lại Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm hai người nhìn nhau không nói gì.

“Sở Thạch còn có một tên gọi khác là Âm Thất, là sát thủ của Hàn Tinh các – tổ chức thần bí nhất thiên hạ.” Trong phòng bao yên tĩnh chợt vang lên giọng nói của Sở Lăng Húc, có chút đột ngột, có chút cảm giác mát. Tiết U Nhiễm đột nhiên ngừng đầu lên, gạt mình nhìn Sở Lăng Húc. Hàn Tinh các? Sát thủ?

Thấy phản ứng của U U, Sở Lăng Húc cười khò: “Sở dĩ là đệ nhất thiên hạ, là vì thế lực của Hàn Tinh các đã sớm xâm nhập vào Tuyên Quốc, Lăng Quốc, còn có các nước khác. Hàn Tinh các không có tướng sĩ đóng ở biên quan, chỉ có sát thủ đủ để tiêu diệt một đất nước. Mà Âm Thất, chính là một trong số các sát thủ đó. Âm Thất không có khả năng rời khỏi Hàn Tinh các....”

“Vi sao không thể rời đi?” Tiết U Nhiễm nghi hoặc đánh gãy lời nói của Sở Lăng Húc.

“Phản bội tổ chức, giết không tha!” Ánh mắt Sở Lăng Húc lạnh như băng, trên mặt tràn đầy sát khí. Tiết U Nhiễm bị kinh sợ. Sở ngốc tử, hình như thay đổi thành một người khác. Sở ngốc tử sẽ không phải là... Nghĩ vậy, Tiết U Nhiễm vội vàng mở miệng: “Sở ngốc tử, chàng mà Âm mấy?”

Không nghĩ đến U U lại bình tĩnh như vậy, trái tim Sở Lăng Húc thoáng thả lỏng một chút: “Ta không phải Âm mấy, ta là Các chủ Hàn Tinh các.”

Hóa ra Sở ngốc tử mới là sát thủ lớn nhất. Tiết U Nhiễm cảm thấy nhận thức của mình phải triệt để đảo điên một chút, không có người ôn hòa thiện lương khiêm tốn, chỉ có sát thủ máu lạnh tiểu lý tàng đao. Sở ngốc tử của nàng thế nhưng còn có một thân phận lợi hại như vậy, quả thực là quá... Quá kinh hi rồi..

“U U, nàng đây là cái biểu cảm gì?” Thấy U U bỗng nhiên tiến lại đây dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, Sở Lăng Húc bật cười. Nàng không sợ hãi sao?

“Sở ngốc tử, a, không đúng, Sở các chủ, nghe danh đã lâu.” Tiết Vương phủ cũng có doanh ám vệ, nghe ca ca nói Tề Phong là sát thủ đệ nhất Tuyên Quốc. Không nghĩ tới sát thủ đệ nhất thiên hạ là phu quân của mình, Tiết U Nhiễm lập tức kiêu ngạo.

Không biết làm sao xoa đầu U U, Sở Lăng Húc thở dài: “làm sao nàng lại có loại phản ứng này đây?” Hắn hạ quyết tâm thật lớn mới nói ra việc này cho U U biết, không nghĩ tới chỉ đổi lấy sùng bái của nàng. Nếu không phải chuyện của Sở Thạch và Mộng Văn quá khó giải quyết, hắn sẽ không nói cho U U biết thân phận này của mình.

“Bằng không còn có thể có phản ứng gì?” Tiết U Nhiễm không hiểu ra sao cả nhìn Sở Lăng Húc.

“Không có việc gì, nàng như vậy cũng rất tốt.” Cảm thấy ấm áp, Sở Lăng Húc ôm chặt U U vào lòng. Cảm giác trên vai U U, nhẹ nhàng nói: “Mộng Văn sợ máu, Âm Thất thật sự không thích hợp với nàng.”

Tiết U Nhiễm bắt mắt vỗ vỗ bả vai Sở Lăng Húc: “Ta đều đã gả cho Các chủ là chàng, sao Mộng Văn lại không thể gả cho Sở Thạch hả?”

“Không giống nhau. Các chủ có thể chọn Các chủ đời tiếp theo, sau đó lui về ở ẩn. Nhưng Âm Thất thì không thể, sống là người Hàn Tinh các, chết là quỷ Hàn Tinh các.” Đây mới chính là vấn đề. Âm Thất không bỏ được thân phận sát thủ của Hàn Tinh các, cuộc sống sau này của Mộng Văn sẽ kham ưu (lo lắng, buồn rầu).

“Thật không công bằng.” Đây là khác nhau giữa sát thủ lớn và sát thủ bé? Tiết U Nhiễm không phúc hậu oán hận trong lòng.

“Là không công bằng, cũng là quy củ do các thế hệ Các chủ Hàn Tinh các đời trước định ra.” Ôm chặt lấy U U, Sở Lăng Húc đáp.

“Chàng cũng là các chủ, chàng không thể sửa một chút quy củ à?” Tiết U Nhiễm chọc chọc lưng Sở Lăng Húc, nhỏ giọng hỏi.

“Nếu người trong lòng Sở Thạch không phải muội muội ta, có thể.” Giọng nói của Sở Lăng Húc trầm thấp mà bất đắc dĩ. Tiết U Nhiễm im lặng. Thân là Các chủ, nhất định phải làm gương tốt. Nhiều người tức giận khó làm trái, sao có thể bởi vì là muội muội của bản thân mà sửa quy củ?

“Khi Âm Thất nói với ta hắn muốn cưới Mộng Văn còn nói thêm một câu.” Sở Lăng Húc dừng một chút, nói tiếp, “Hắn nói hắn không thể cưới Mộng Văn.”

Muốn cưới, cũng không thể cưới sao? Lúc này Tiết U Nhiễm mới biết Sở Lăng Húc là người khó xử nhất. Hắn giấu đi một câu cuối cùng, sao không

phải là cấp cho Mộng Văn và Sở Thạch một cơ hội? Bỗng nhiên nhớ tới màn bỏ trốn không bệnh mà mất ở kiếp trước, chung quy Sở Thạch và Mộng Văn không có đi đến cuối cùng. Một đời này Sở Thạch càng thêm lí trí, nhưng Mộng Văn vẫn si tình trước sau như một.

“Hôm nay Ám Thất sẽ đi nói thân phận thật cho Mộng Văn biết.” Trong lòng Sở Lăng Húc lo lắng Mộng Văn phản ứng, nên càng không có tâm tư để ý đến Tiêu Vũ Sát dây dưa.

“Vậy thì để bản thân Mộng Văn lựa chọn đi.” Khó trách hôm nay không thấy Sở Thạch đi theo phía sau Sở ngọc tử, hóa ra là đi tìm Mộng Văn rồi. Nếu như Mộng Văn thật sự khẳng khái một mực với Sở Thạch, ai cũng không ngăn cản được. Nếu kiếp này Mộng Văn không tiếp thụ được Sở Thạch thật ra không hàm hậu thiện lương, ôn trọng kiên định như trong tưởng tượng của nàng, vậy cũng chỉ có thể nói hai người bọn họ không có duyên.

Sở Lăng Húc không lại nói chuyện, chỉ vui đầu vào cổ Tiết U Nhiễm. Mộng Văn và Sở Thạch, thân là đại ca hần không đồng ý. Nhưng hần hiểu rõ thống khổ khi không được cùng người âu yếm sống đến đầu bạc răng long hơn bất kỳ ai. Lúc còn chưa biết An Ninh công chúa là U U, cái loại đau đớn chìm ngập gần như làm cho người hít thở không thông. Cho nên hần không thể làm lựa chọn giúp Sở Thạch và Mộng Văn, cũng không hi vọng Mộng Văn và Ám Thất cùng chịu đau khổ như vậy. Nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm không tiếng động an ủi phu quân khó được yếu ớt một lần. Dù sao cũng là nhân sinh của Mộng Văn và Sở Thạch, phải để chính bọn họ làm ra lựa chọn, có thể tiếp tục đi tiếp. Người khác, nhiều lời vô ích.

Tiêu Vũ Sát canh giữ ở bên ngoài Khách Duyệt lâu trở mắt nhìn vị nữ tử có vẻ cực kỳ tôn quý kia mang theo một đám người rời đi, nhưng đợi lâu cũng không thấy được bóng dáng Sở Lăng Húc. Lúc nóng vội chuẩn bị xông vào, lại nhìn thấy người đang đi đến góc tường nàng ta sợ đến mức quay người bỏ chạy.

“Tiêu Vũ Sát, đứng lại!” Sở Bạch chạy về nhà nói Tiêu Vũ Sát dây dưa chủ tử nhà hần bị Ninh An công chúa bắt gặp, Sở nãi nãi vội vàng dẫn theo Sở phu nhân chạy qua. U Nhiễm về Tiết Vương phủ đã ba ngày, các nàng có ý muốn đến Tiết Vương phủ đón người, nhưng Húc tiểu thư không đi cùng, các nàng cũng chỉ có thể lo lắng suông. Bây giờ thì tốt rồi, con giận lần trước còn chưa tan, lại thêm một Tiêu Vũ Sát, thật đúng là thêm dầu vào lửa. Không dám vi phạm mệnh lệnh của Sở nãi nãi, Tiêu Vũ Sát dừng bước lại cứng ngắc xoay người, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng hô: “Nãi nãi.”

“Ai là nãi nãi của ngươi, đừng bám loạn quan hệ.” Sở nãi nãi vẻ mặt ghét bỏ, vẫy vẫy tay nói, “Ta hỏi ngươi, ngươi đến Khách Duyệt lâu là muốn làm gì?”

“Ta... Ta chỉ đi ngang qua.” Tiêu Vũ Sát nhìn thấy Sở nãi nãi liền nhút nhát, bộ dáng nom nớp lo sợ giống như bị kinh sợ.

“Nghe nói gần đây tình trạng của cửa hàng lương thực Tiêu gia không tốt lắm?” Sở nãi nãi bỗng nhiên chuyển lời nói, nhắc đến cửa hàng Tiêu gia, trong giọng nói không có một chút nghi vấn.

“Vâng.” Trái tim treo lên cao, Tiêu Vũ Sát sắc mặt trắng bệch, vô cùng lúng túng cúi đầu.

“Nghe nói Tiêu gia ý muốn thông gia với Bạch gia?” Sở nãi nãi sống hơn nửa đời người, chán ghét nhất là loại người trên mặt một vẻ sau lưng một vẻ như Tiêu Vũ Sát. Cho nên dù lúc này Tiêu Vũ Sát có điềm đạm đáng yêu cỡ nào, cũng không thể khơi dậy một chút lòng đồng tình thương hại nào của bà.

“Vâng.” Không nghĩ đến ngay cả chuyện này Sở nãi nãi cũng biết, cảm giác tuyệt vọng dần dần bao phủ trái tim Tiêu Vũ Sát. Nàng ta có hối hận, cũng không thể tìm thấy đường quay đầu.

“Vậy thì nên an tâm ngồi trong nhà đợi gã thì tốt hơn. Nữ nhi gia thôi, không phải là hi vọng gã cho phu quân tốt sao? Cho dù không môn đăng hộ đối cũng không sao, trọng yếu nhất là con người đối phương tốt. Lấy tình trạng bây giờ của Tiêu gia, người gã đi bạch gia cũng coi như trời cao. Về sau cần phải hầu hạ cha mẹ chồng thật tốt, an phận thủ thường qua ngày.” Sở nãi nãi nói những lời này gọi là nói lời thăm thía, Tiêu Vũ Sát nghe được vẻ mặt hết trắng lại đỏ, đỏ lại trắng. Rõ ràng là tri kỷ quan tâm, lại đẩy trong lòng có kim, hung hăng đâm vào trái tim Tiêu Vũ Sát. Cô nương đợi gã tùy tiện xuất hiện trên đường cái, phu quân tốt cũng thấy kém, rõ ràng đã trời cao lên Bạch gia lại vẫn không an phận nhớ thương Húc ca ca...

Mặt Tiêu Vũ Sát nóng bừng, thấy lúng túng hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng. Lúc ở ngoài cửa lớn Sở gia bị Sở nãi nãi mắng nhiếc trước mặt mọi người, nàng ta còn có thể mặt dày cố gắng biện bạch. Hôm nay, cũng là một câu nói nhưng không thể nói lên lời. Nàng ta tình nguyện Sở nãi nãi mắng nàng ta, chứ không nguyện Sở nãi nãi nói lời nhỏ nhẹ lấy dao khoét lòng nàng ta.

“Nương, có lẽ là Tiêu cô nương ra ngoài chuẩn bị đồ cưới, chúng ta vẫn nên đừng chậm trễ Tiêu cô nương. U Nhiễm còn chờ chúng ta đó!” Từ trước đến nay Sở phu nhân sẽ không khí thế bức người, một câu châm chọc nhỏ nhỏ đã khó có được.

“Đứng đứng. Cháu dâu bảo bối và cục cưng tiểu tăng tôn, nhớ chết Lão bà từ từ ta rồi.” Sở nãi nãi cười đến lộ hết nếp nhăn trên mặt, kéo Sở phu nhân đi về phía Khách Duyệt lâu. Mắt thấy Sở nãi nãi và Sở phu nhân lòng tràn đầy vui mừng bước vào Khách Duyệt lâu, trái tim Tiêu Vũ Sát chán chát. Tiết U Nhiễm, thật sự là Ninh An công chúa. Trách không được từ đầu đến cuối, nàng ta cũng không sánh bằng Tiết U Nhiễm. Đã từng, những khuôn mặt tươi cười đó, vinh hoa phú quý làm người ta hâm mộ đó, đều nên thuộc về nàng ta. Tại sao lại đi đến nông nổi ngày hôm nay? Tiêu Vũ Sát mắt hôn mắt via xoay người, chậm rãi rời đi. Ánh mắt mờ mịt, vẻ mặt hỗn độn.

Đợi đến khi đi đến góc đường, chân Tiêu Vũ Sát không cẩn thận vấp ngã thân mình không có biện pháp khống chế nghiêng về phía trước, lại ngã đến trên đường cái. Người trên đường ồ lên cười to, ánh mắt đưa cột, chỉ trỏ... Tiêu Vũ Sát chưa bao giờ mất mặt như thế cổ sức đứng dậy từ trên mặt đất, che mặt chạy như điên. Khinh thường nhìn bóng dáng Tiêu Vũ Sát, Sở Bạch tránh ở một bên lặng lẽ thu bàn chân về. Vỗ vỗ tay, hừ lạnh đi về phía Khách Duyệt lâu.

Trở lại Tiết Vương phủ, Tàn Thiên Ngọc tự mình mang điểm tâm chuẩn bị riêng cho Tiết Vương phi và mấy vị ma ma đến viện của Tiết Vương phi. Đương nhiên, cũng thuận tiện báo cho Tiết Vương phi biết việc U Nhiễm đã trở về Sở gia. Ai biết mới vừa vào cửa, liền nhìn thấy nữ tử vốn đang quý trên mặt đất điên cuồng nhào tới.

“Công chúa, van cầu ngài nói một tiếng với Vương phi tỷ tỷ, thiếp thân biết sai rồi. Thiếp thân đã quỳ vài canh giờ, lần tới cũng không dám nữa rồi.” Tiết Nhị phu nhân ôm chân một vị ma ma khóc kể. Lúc Tiết Nhị phu nhân nhào tới, Tần Thiên Ngọc lập tức lui về phía sau hai bước. Còn ma ma bên cạnh thì tiến lên một bước chắn trước mặt Tần Thiên Ngọc. Vì thế, Tiết Nhị phu nhân ôm lấy không phải Trưởng công chúa như mong đợi của bà ta, mà là một lão ma ma vốn đứng ở một bên. Lão ma ma không phải người dễ chọc, nhấc chân liền đạp tới, phần nộ quát: “Mạo phạm Cố Luân Trưởng công chúa, tha đi ra ngoài đánh.”

Một vài vị ma ma khác nghe vậy bước nhanh tới, trực tiếp kéo Tiết Nhị phu nhân đi ra ngoài. Loại chuyện này ở trong cung đã sớm nhìn quen lắm rồi, chính là không dự đoán được người này lại có ý đồ đến gần thân thể Trưởng công chúa, thật đúng là muốn chết.

“Trưởng công chúa tha mạng!” Ngoài cửa vang lên tiếng kêu khóc bén nhọn thảm thiết cùng với tiếng gậy vụt xuống. Tần Thiên Ngọc hơi nhíu mày, lập tức đi vào trong buồng. Thấy Tiết Vương phi sắc mặt không vui, khóe miệng hơi cong lên: “Mẫu phi, đây là điểm tâm U Nhiễm cho người mang về tặng cho ngài.”

“Chỉ biết nha đầu kia ngồi không yên, nghĩ biện pháp lừa con ra ngoài vì một mâm điểm tâm?” Nhắc đến Tiết U Nhiễm, gương mặt vốn có chút nặng nề của Tiết Vương phi hiện lên tươi cười thật tình.

“Cũng không phải vì một mâm điểm tâm sao?” Tần Thiên Ngọc cũng cười cười, nói tiếp: “Mẫu phi, chúng ta ở trên đường gặp được Sở đương gia, U Nhiễm liền thuận theo về Sở gia rồi.”

“Là nên trở về. U Nhiễm chính là thích đùa giỡn tính tình.” Tiết Vương phi gật gật đầu, trong miệng trách mắng, nhưng trong mắt không có một chút tức giận nào.

“Tính tình này của U Nhiễm rất tốt, yêu ghét rõ ràng.” Tần Thiên Ngọc cũng là thật lòng thích tính tình không chút cớ kị này của Tiết U Nhiễm. Trong hoạt bát mang theo tiêu sái, nhẹ nhàng khoan khoái vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

Tiết Vương phi không nói thêm gì nữa, than nhẹ một tiếng, nghe bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng khóc. Tuy rằng Sở gia gia đại nghiệp đại, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là thương gia. U Nhiễm là công chúa Hoàng thượng ban cho, Sở Lăng Húc làm người tạm thời xem ra thật làm cho người ta yên tâm, U Nhiễm có lẽ sẽ không rơi vào hoàn cảnh như bà.

“Mẫu phi, muốn giải quyết Nhị phu nhân cũng không phải việc khó.” Thấy trên mặt Tiết Vương phi hiện ra mất mát, cuối cùng Tần Thiên Ngọc cũng mở miệng.

“Suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi!” Ánh mắt Tiết Vương phi nhìn Tần Thiên Ngọc mang theo từ ái, vẫy tay với Tần Thiên Ngọc, “Nếu không chê mẫu phi lải nhải, liền bồi mẫu phi trò chuyện được không?”

Tần Thiên Ngọc thật sự thích giọng điệu của Tiết Vương phi lúc này, ôn hòa như đang nói chuyện với nữ nhi của mình. Không tự chủ được bước đến gần, ngồi xuống bên cạnh Tiết Vương phi.

“Trước khi gả vào Tiết Vương phủ, không phải là chưa nghĩ đến thiếp và quân. Thời gian đầu hòa thuận vui vẻ, cảm sát hài hòa. Thẳng đến khi Nhị phu nhân xuất hiện, tất cả đều thay đổi. Khi Nhị phu nhân mới vào phủ, chính là một tiểu nha hoàn. Thiếu nữ kiểu diễm như hoa, khuôn mặt thẹn thùng e lệ. Thừa dịp Vương gia say rượu trèo lên giường Vương gia. Không phải là lỗi của Vương gia nhưng lập tức vẫn không có biện pháp tha thứ cho ông ấy. Càng không có biện pháp tha thứ cho thái độ không để ý sau khi sự việc xảy ra.” Nói đến đây, Tiết Vương phi ngừng lại vươn tay phủ lên tay Tần Thiên Ngọc, trong mắt Tần Thiên Ngọc không có đồng tình, chỉ có nhàn nhạt cổ vũ.

Nghẹn nhiều năm như vậy, nói ra cũng không phải chuyện xấu. Tay kia thì nhẹ nhàng vỗ tay Tần Thiên Ngọc, Tiết Vương phi sắc mặt bình tĩnh tiếp tục nói: “Khi biết Lão Vương phi giúp Vương gia nạp Tiết Nhị phu nhân, xúc động đi tìm Lão Vương phi lý luận. Lúc đó Vương gia cũng ở đó, Lão Vương phi nói muốn vì Vương phủ khai chi tán diệt, Vương gia cũng đồng ý. Tam thê tứ thiếp vốn cũng không coi là gì, nhưng cũng không thể vụng trộm nạp thiếp lúc chính thê vừa vì Vương phủ sinh hạ lân nhi đúng không? Ôm Kỳ Văn vừa đầy tháng, thân mình lạnh đến phát run. Vương gia lòng đầy áy náy đuổi theo giải thích nhưng ta nghe không vào. Cảm thấy bị phản bội, sao có thể một khắc trước còn ở trong phòng mình ôn nhu trấn an, xoay người đã cùng nha hoàn trong phủ làm loại chuyện này? Càng buồn cười chính là, bản thân vẫn là người cuối cùng biết chuyện.”

“Mẫu phi...” Tần Thiên Ngọc có chút đau lòng nhìn Tiết Vương phi.

“Hài tử ngọc, đều đã trôi qua lâu như vậy, nên đau sớm đã đau xong rồi, không sao.” Ánh mắt Tiết Vương phi có chút hoảng hốt, “Sau này liền bắt đầu quật cường coi thường ông ấy, đặt hết tâm tư lên người Kỳ Văn. Thời gian dài, Lão Vương phi tự nhiên không nhịn được, dù sáng dù tối đều đưa ông ấy đến trong phòng Tiết Nhị phu nhân. Vương gia kiên cường hai tháng, cuối cùng hết kiên nhẫn liền bắt đầu tiến vào phòng Nhị phu nhân. Cũng không biết vì sao Nhị phu nhân mãi vẫn chưa mang thai. Lão Vương phi liền bắt đầu cân nhắc nạp thêm mấy người thiếp nữa vào cửa. Có một là có hai, đã từng

nghĩ tới làm như không thấy, mặc kệ ông ấy đi. Ai biết Vương gia thế nhưng phát hỏa, cực lực phản đối. Hai người giằng co không có kết quả, cuối cùng âm ỉ đến trước mặt Lão Vương gia.”

“Về sau thế nào?” Phát hiện giọng điệu của Tiết Vương phi nhẹ nhàng hơn chút, Tàn Thiên Ngọc có chút tò mò hỏi.

“Sau này, Vương gia mạnh mẽ xông vào sân của ta, kéo ta đến trước mặt Lão Vương gia và Lão Vương phi, ôm Kỳ Văn trong ngực ta ném cho hai vị trưởng bối. Sau đó kéo ta nghênh ngang ra ngoài, để lại hai vị trưởng bối há hốc miệng và Kỳ Văn oa oa khóc lớn.” Trên mặt Tiết Vương phi nổi lên ý cười, “Không phải là không nghi hoặc, tùy ý ông ấy kéo đi một đoạn thật xa mới kịp phản ứng. Muốn quay về ôm lấy Kỳ Văn lại bị ông ấy hung dữ cảnh cáo, nếu như lại cả ngày ôm lấy Kỳ Văn, ông ấy sẽ đưa Kỳ Văn cho Lão Vương phi nuôi.”

“Trong lòng Vương gia có ngại.” Nghe thế, Tàn Thiên Ngọc cũng thiết tình nở nụ cười theo.

“Thật sự là đứa nhỏ thông minh, nhưng là lúc đó ta không nghĩ đến điều này. Khi đó ta chỉ lạnh nhạt xoay người rời đi, không nhìn thấy thất vọng trong mắt ông ấy. Lại sau này, hai người bắt đầu không thêm nhìn đến nhau, tranh nhau hơn thua. Ông ấy tiếp tục đến sân Tiết Nhị phu nhân, ta tiếp tục nuôi Kỳ Văn. Khi Tiết Tâm Lam được sinh ra, ta mới bình tĩnh hiểu rõ ánh mắt ý vị thâm trường thường ngày của Lão Vương phi là có ý gì? Có phải là rất ngốc hay không?” Tiết Vương phi quay đầu nhìn về phía Tàn Thiên Ngọc.

“Không có.” Tàn Thiên Ngọc lắc đầu. Mẫu phi là thật để ý phụ vương cho nên mới mất lí trí.

“Ngốc quá rồi sẽ không ngốc hơn được nữa. Nhị phu nhân quả thật là rất dễ giải quyết, nhưng giải quyết rồi thì sao đây? Ai có thể cam đoan Tiết Vương phủ sẽ không có Tam phu nhân, Tứ phu nhân, thậm chí Ngũ phu nhân? Ta có thể đuổi đi một Nhị phu nhân, Lão Vương phi cũng có thể tìm thêm một Nhị phu nhân nữa vào cửa. Huống hồ, Vương gia không có khả năng không có một chút cảm tình nào với vị Nhị phu nhân đã hầu hạ ông ấy nhiều năm. Một Nhị phu nhân đã đủ rồi, ta không dung thêm được càng nhiều Nhị phu nhân hơn nữa.” Nói xong lời cuối cùng, Tiết Vương phi sắc mặt lạnh lùng, lộ ra hàn ý. Tàn Thiên Ngọc im lặng. Một Nhị phu nhân có thể thuận theo ý Lão Vương phi, cũng có thể kiềm chế được trái tim Vương gia, không coi là thất sách. Nhưng là, đối với Vương phi mà nói cũng là bị ai tận đáy lòng. Nhiều năm như vậy, bà dễ dàng tha thứ Nhị phu nhân ở Vương phủ tác uy tác phúc, nhất định rất khổ sở.

“Thật ra như vậy cũng không có gì không tốt. Nhị phu nhân hay đả đo, không tạo ra được sóng to gió. Mấy năm nay tận lực buông thả để nàng ta càng ngày càng làm cạn, tình cảm của Vương gia với nàng ta cũng bị mài mòn không còn mấy. Trừ phi Tiết Tâm Lam...” Tiết Vương phi không tiếp tục nói hết. Bây giờ Tiết Tâm Lam là thị thiếp của Thái tử, về sau sẽ thế nào không ai đoán trước được.

“Mẫu phi, ta đã hiểu.” Tàn Thiên Ngọc gật gật đầu. Cùng với nhìn Vương gia lưu luyến bụi hoa, không bằng trối ông trên một đóa hoa. Là hoa thì nhất định sẽ héo rũ. Cuối cùng sẽ có một ngày, Vương gia sẽ chán ngán. Chính là đáng tiếc đoạn tình yêu này lại không bệnh mà mất. Sau khi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tình cảm thật sự giữa Vương gia và Vương phi đã biến mất hầu như không còn.

“Việc này đi qua lỗ tai liền quên, Trường công chúa không cần để ở trong lòng. Đứa nhỏ Kỳ Văn này một lòng say mê Trường công chúa, tuyệt đối sẽ không phụ Trường công chúa. Một ngày trước khi Trường công chúa gả vào Tiết Vương phủ, Kỳ Văn còn đặc biệt đến nói với mẫu phi Trường công chúa tính tình lãnh, cũng không khó ở chung. Còn muốn mẫu phi đối xử bình đẳng, yêu thương Trường công chúa như yêu thương U Nhiễm đấy!” Chuyện cũ đè nén nhiều năm như vậy, sau khi nói ra thoải mái không ít. Tiết Vương phi cười trừ ghẹo Tàn Thiên Ngọc. Tàn Thiên Ngọc cũng không biết còn có một đoạn như vậy, ở dưới ánh mắt ái muội của Tiết Vương phi sắc mặt có chút đỏ ửng, có chút không được tự nhiên đứng dậy cáo lui. Tiết Vương phi không giữ người, nhìn bóng dáng Tàn Thiên Ngọc biến mất ngoài cửa. Kỳ Văn và U Nhiễm đều là người trọng tình, nhất định phải hạnh phúc mới phải.

“Trường công chúa tha mạng...” Tiết Nhị phu nhân xụi lơ bò trên đất, hơi thở mỏng manh hô. Từ trên cao nhìn xuống Tiết Nhị phu nhân, Tàn Thiên Ngọc khôi phục vẻ mặt lạnh lùng: “Ninh An công chúa đã về Sở gia, Nhị phu nhân quả thật có bản lĩnh.”

“Không dám, cũng không dám nữa rồi...” Mặt Tiết Nhị phu nhân hiện lên tia hoảng sợ, thì thảo nói.

“Nhị phu nhân ăn chính là điểm tâm của Ninh An công chúa, tự mình đi Sở gia bồi tội đi!” Vòng qua Tiết Nhị phu nhân sắc mặt tái nhợt, Tàn Thiên Ngọc cất bước rời đi. Đi Sở gia bồi tội? Tiết U Nhiễm sao có khả năng dễ dàng buông tha cho bà ta? Tiết Nhị phu nhân mặt xám như tro tàn, hôn mê bất tỉnh. Tiết U Nhiễm có buông tha cho Tiết Nhị phu nhân hay không tạm thời không đề cập đến, lúc này nàng ta vội vàng ứng phó Sở nãi nãi và Sở phu nhân đã tìm đến Khách Duyệt lâu.

“U Nhiễm chịu ủy khuất gì cũng không nói với nãi nãi? Nãi nãi vừa đau lòng vừa sốt ruột, chỉ kém là chưa đến Tiết Vương phủ đón người thôi.” Kéo tay Tiết U Nhiễm, Sở nãi nãi nhẹ giọng trách cứ nói.

“Nếu như Húc nhi bắt nạt con, cứ việc nói với nương. Nương giúp con dạy dỗ xử tiểu tử không biết đau người.” Trùng Sở Lăng Húc, Sở phu nhân cho thấy lập trường.

“Nãi nãi, nương là U Nhiễm không đúng. U Nhiễm chỉ đột nhiên nhớ mẫu phi, cho nên trở về Vương phủ ở hai ngày.” Biết Sở ngốc từ sẽ không nói chuyện của Sở Thạch và Sở Mộng Văn cho Sở nãi nãi và Sở phu nhân, Tiết U Nhiễm cười nói.

“Lần tới không cho tiếp tục như vậy. Muốn trở về thì đi cùng Húc tiểu tử, một mình cháu ra ngoài rất nguy hiểm.” Thấy U Nhiễm ôm chuyện vào mình, nghĩ là vợ chồng son chắc đã hòa hảo rồi. Sở nãi nãi cảm thấy nhẹ lòng, theo nói.

“không trách U Nhiễm, đều là lỗi của Húc nhi. U Nhiễm muốn về Tiết Vương phủ sao nó có thể không về cùng? Vẫn còn chưa bớt lo.” Mặc kệ là chuyện gì, hòa hảo là tốt rồi. Chỉ có điều, nên mắng vẫn phải mắng. Tiết U Nhiễm không có biện pháp, chỉ đành nhìn về Sở Lăng Húc xin giúp đỡ. Sở Lăng Húc nhún nhún vai, không nói gì nhìn U U bị nãi nãi và nương lôi kéo hỏi này hỏi kia. không thể không thừa nhận, ở Sở gia U U càng làm người đau

hon hấn. Trờ lại Sở gia, Tiết U Nhiễm không nhìn thấy Sở Mộng Văn. Nghĩ Mộng Văn cần thời gian nghỉ rõ ràng, Tiết U Nhiễm không tiến đến quấy rầy. Thẳng đến ngày thứ ba, thấy bên cạnh Sở ngọc tử xuất hiện một gương mặt xa lạ, Tiết U Nhiễm bắt đầu lo lắng rồi.

“hắn là Âm Nhất.” Biết U U nghi hoặc, Sở Lăng Húc giải thích.

“Sở Thạch đâu?” Tại sao Âm Nhất lại thay thế Sở Thạch đi theo bên cạnh Sở ngọc tử?

“hắn tạm thời rời khỏi. Có một số việc cần hắn đi làm” Sở Lăng Húc vẫn đậm phong khinh nói.

“Vậy Mộng Văn?” Tiết U Nhiễm có loại dự cảm xấu. Mộng Văn buông tha cho Sở Thạch? Sở Lăng Húc không trả lời. Lúc giao quyền lựa chọn cho Mộng Văn, hắn sẽ lại không can thiệp vào quyết định của Mộng Văn. Tuy rằng đã dự đoán được Mộng Văn không thể tiếp nhận Âm Thất, lại không nghĩ rằng Âm Thất tự xin rời khỏi. Tách ra, có lẽ đối với hai người đều tốt. Xem ra, vẫn là đi đến bước này, trái tim Tiết U Nhiễm không hiểu sao có chút trầm trọng, yêu nhau lại không thể ở cùng nhau, Mộng Văn có biết nàng rốt cuộc là buông tha cho cái gì hay không? Nãi nãi và nương đã xác định được con rể rồi. Nếu Mộng Văn vẫn không đứng ra, cũng chỉ có thể gả cho người kia. Lại quá hai ngày, Sở Mộng Văn cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Tiết U Nhiễm.

“cô nương ngọc, tiểu tụy rồi.” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Mộng Văn gầy đi không ít, trong mắt Tiết U Nhiễm nổi lên hơi nước.

“hắn nói hắn không thể cưới muội.” Ngơ ngác đứng trước mặt Tiết U Nhiễm, Sở Mộng Văn nhẹ nhàng nói.

“Vậy còn muội? Muội muốn gả cho hắn sao?” Tiết U Nhiễm giọng nói ôn nhu, mang theo dụ dỗ.

“Lúc đó bị dọa, trong đầu một mảnh hỗn loạn.” Sở Mộng Văn nỗ lực nhớ lại ngày kinh hách đó. Sở Thạch ca ca nói tay hắn dính máu, nàng lập tức không thể tiếp nhận, cho nên lùi bước.

“Vậy bây giờ thì sao? Nghĩ rõ ràng rồi à?” Tiết U Nhiễm có thể lý giải cảm thụ của Sở Mộng Văn. Thiên kim tiểu thư đơn thuần không biết sự đòi, đột nhiên biết được người trong lòng mình là sát thủ nghe tin đã sợ mất mặt, sao có thể không bị sợ?

“Ừ, nghĩ rõ ràng rồi.” Sở Mộng Văn ánh mắt kiên định, biểu cảm quyết tuyệt. “Muội muốn cùng huynh ấy ở một chỗ.”

“Đại ca muội nói Sở Thạch đã đi rồi.” Rất không muốn nói tin này cho Mộng Văn biết, nhưng không thể không nói. không dám tin nhìn Tiết U Nhiễm, thân mình Sở Mộng Văn không hề báo trước ngã xuống. Cổ sức đỡ lấy Sở Mộng Văn ngồi xuống bên cạnh, Tiết U Nhiễm không đành lòng nhìn biểu cảm lúc này của Sở Mộng Văn, thốt ra một câu an ủi: “Mộng Văn, hắn sẽ về.”

“Muội biết, muội chờ huynh ấy.” Là nàng lùi bước khiến huynh ấy thương tâm phải không? Cho nên mới rời đi. Nghe được lời nói của Sở Mộng Văn, Tiết U Nhiễm không nói thêm gì nữa. sẽ tốt, nhất định sẽ tốt! Sở Mộng Văn yên lặng ngồi một lúc lâu, sau đó yên lặng rời đi. Bởi vì chuyện của Sở Thạch và Sở Mộng Văn, Tiết U Nhiễm không thoải mái cho lắm. Khi nghe được Tiết Nhị phu nhân đến bãi phóng, Tiết U Nhiễm vô cùng kinh ngạc. Cảm tình giữa nàng và Tiết Nhị phu nhân còn chưa tốt đến mức đến thăm nhà. Tiết Nhị phu nhân ở trên giường nằm năm ngày mới xuống đất. Chuyện thứ nhất sau khi đi xuống đất chính là đến Sở gia bồi tội. Năm ngày này, Tôn ma ma và mấy vị ma ma khác bắt chợt đến tiểu viện của bà ta thăm bà ta. trên mặt treo nụ cười, trong mắt lại là lãnh ý khiến người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Trong lòng Tiết Nhị phu nhân biết mấy vị ma ma đến thăm chỉ vì nhắc nhở bà ta đừng quên đi Sở gia thỉnh tội. Không yên bất an gian nan sống qua năm ngày, chờ bà ta là con đường thỉnh tội càng thêm khó khăn mệnh mông. Vu ma ma đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng, không lại xuất hiện trước mặt bà ta. Bà ta tất nhiên không dám trắng trợn đến sân Tiết Vương phi tìm người, chỉ phải tự bản thân lo lắng hãi hùng. Thư gửi cho Tâm Lam luôn không có thư trả lời lại, vô cùng bất đắc dĩ Tiết Nhị phu nhân chỉ đành mang theo tỷ nữ bên người đi đến Sở gia. Chỉ mong Tiết U Nhiễm xem trên phân thượng không phải ở Tiết Vương phủ mà giờ cao đánh khẽ, không cần quá làm khó bà ta.

“Ninh An công chúa đến.” Cùng với tiếng hô to của Sở Bạch, Tiết U Nhiễm và một nhóm tỷ nữ đi vào chính sảnh. Tiết Nhị phu nhân bị tư thế long trọng này dọa sợ đến mức cả kinh, Tiết U Nhiễm thế nhưng còn sĩ diện hơn cả ở Tiết Vương phủ. Cảm thấy oán trách nhưng không thể không giờ lên nụ cười tiến lên thỉnh an: “Gặp qua Ninh An công chúa.”

Không để ý đến Tiết Nhị phu nhân, Tiết U Nhiễm lập tức đi đến vị trí chủ vị ở chính sảnh ngồi xuống sau đó nhàn nhạt trả lời: “Dậy đi!”

Trên người Tiết Nhị phu nhân vốn mang thương tích, duy trì tư thế hành lễ cũng chỉ có một thời gian ngắn đã thập phần khó chịu. Quan trọng nhất là, trước mặt nhiều hạ nhân Sở gia như vậy, Tiết U Nhiễm thật quá không cho bà ta mặt mũi. Tốt xấu gì bà ta cũng là Tiết Nhị phu nhân phủ Tiết Vương, chuyện này truyền ra còn không phải bị người ta cười chết sao? Có một bụng hỏa nhưng không được phát tiết, biểu cảm trên mặt Tiết Nhị phu nhân trong nháy mắt có chút vặn vẹo, sau đó rất nhanh lại khôi phục bình thường.

“Nhị phu nhân đến Sở gia, là có chuyện gì?” Sẽ không phải là vì bàn điểm tâm đến thỉnh tội chứ? Bà ta thức thoi như vậy?

Biết Tiết U Nhiễm sẽ không dễ bà ta sống dễ chịu, Tiết Nhị phu nhân chỉ đành phải kiên trì nói: “Mấy ngày trước thiếp thân không cẩn thận ăn nhầm điểm tâm của công chúa. Vương phi và công chúa đều đã trách phạt thiếp thân, hôm nay thiếp thân đặc biệt đến đây thỉnh tội với Ninh An công chúa. Mong công chúa đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân bỏ qua cho thiếp thân không biết.”

“Trách phạt? Mẫu phi và đại tẩu là người rộng lượng, sao lại trách phạt bà? Nhị phu nhân không thể bàn luận thị phi.” Nghe được lời nói như đúng mà sai của Tiết Nhị phu nhân, Tiết U Nhiễm về mặt bí hiểm.

“Đạ, thiếp thân biết sai. Là lời nói hành vi của thiếp thân không thỏa đáng, nên bị phạt.” Thấy Tiết U Nhiễm chế nhạo mình, trong lòng Tiết Nhị phu nhân biết hôm nay sẽ không dễ chịu, vội vàng sửa miệng.

“Vốn thôi, một mâm điểm tâm cũng không thể coi là cái gì.” Tiết U Nhiễm dừng một chút, thấy trên mặt Tiết Nhị phu nhân hiện ra sắc mặt vui mừng lại nói tiếp, “Nhưng mâm điểm tâm này là tâm ý của Cố Luân Trường công chúa với bản cung. Hành động lần này của Nhị phu nhân không phải là muốn châm ngòi chia rẽ quan hệ của Cố Luân Trường công chúa và bản cung đấy chứ?”

“Thiếp thân không dám.” Tội danh này quá lớn, Tiết Nhị phu nhân sợ đến mức trực tiếp quỳ gối xuống đất. Cái mông phồng, đầu gối đau nhức, đều khiến Tiết Nhị phu nhân nhe răng nhếch miệng. Trong lòng không khỏi thầm than: Mấy tháng không thấy, Tiết U Nhiễm càng thêm độc ác, không biết thái độ của Sở gia với vị điều ngoa công chúa này như thế nào. Nếu vị Sở đương gia ôn hòa tuần tú kia nhìn thấy một mặt không người biết của Tiết U Nhiễm, Sở gia không biến đổi mới lạ.

“Không dám? Trên đời này còn có chuyện mà Tiết nhị phu nhân không dám sao?” Tiết U Nhiễm từng nghe Vương ma ma bên người mẫu phi nói chuyện trước kia, khinh thường hừ lạnh nói.

Tiết Nhị phu nhân cảm thấy mình đến Sở gia bồi tội là một hành động cực kì không sáng suốt. Tiết U Nhiễm rõ ràng là muốn mượn chuyện này xả giận. Nhưng bà ta không thể không cố nén chịu đựng thân thể đau đớn, quỳ cù quỳ trên mặt đất. Chỉ mong Tâm Lam có thể sớm ngày thượng vị, đến lúc đó bà ta nhất định phải rửa sạch xỉ nhục trước kia.

“Được rồi. Nhị phu nhân ăn cũng đã ăn, dù sao cũng không thể bảo Nhị phu nhân nhổ ra đúng không? Nếu tâm ý của Trường công chúa với bản cung bị Nhị phu nhân phá hủy, vậy Nhị phu nhân liền đại biểu bản cung biểu đạt một chút tâm ý đến Trường công chúa đi! Không biết ý Nhị phu nhân thế nào?” Tiết U Nhiễm giọng điệu ôn hòa, một bộ dáng rất dễ thương lượng.

“Thiếp thân tự nhiên tuân mệnh.” Tiết U Nhiễm sẽ dễ dàng buông tha cho bà ta như vậy? Tiết Nhị phu nhân cảm thấy nghi hoặc nhưng không thể không trả lời.

“Vậy thì xin Nhị phu nhân mỗi ngày tự làm một bàn điểm tâm đưa đến sân Trường công chúa, được chứ?” Tiết U Nhiễm biểu cảm không có ác ý, giọng điệu mang theo ý trưng cầu. Tiết Nhị phu nhân nghẹn lời. Mấy năm nay bà ta mặc dù không tính là sống an nhàn sung sướng, nhưng cũng chưa từng xuống bếp. Bây giờ muốn bà ta tự tay làm điểm tâm cho Trường công chúa, quả thực là làm khó dễ bà ta. Thức ăn của Trường công chúa luôn do ma ma bên người chuẩn bị, lần này không phải mỗi ngày đều phải nhìn sắc mặt của mấy vị ma ma sao? Vừa nghĩ đến hân ý trong mắt mấy vị ma ma năm ngày gần đây, Tiết Nhị phu nhân đang trường rừng mình một cái.

“Nhị phu nhân không đồng ý sao? Đồ ăn của Trường công chúa tuy rằng tinh xảo, nhưng chỉ cần có tâm nhất định sẽ làm được. Nghe nói Tôn ma ma làm điểm tâm rất ngon, Nhị phu nhân có thể lãnh giáo Tôn ma ma.” Tiết U Nhiễm cười cực kì chân thành. Tôn ma ma là ma ma lợi hại nhất trong cung, ngay cả ngũ công chúa Tần Thi Y cũng không dám kiêu ngạo, để bà ấy giáo huấn Tiết Nhị phu nhân tất nhiên là dễ như trở bàn tay. ๑๓๓๓ ๑๓๓๓

“Thiếp thân tuân lệnh.” Nghĩ đến Tôn ma ma, trước mắt Tiết Nhị phu nhân hiện lên cảnh tượng Vu ma ma bị áp trên ghế gỗ đánh. Nhìn tươi cười trên mặt Tiết U Nhiễm, Tiết Nhị phu nhân cắn răng nuốt vào bụng, chỉ phải đồng ý.

“Nhị phu nhân không hồ là Giải Ngữ Hoa của phụ vương, loại khéo hiểu lòng người này chắc chắn giành được phụ vương thương tiếc.” Vỗ tay, Tiết U Nhiễm ý vị thâm trường tán thưởng nói. Nhắc đến Trường công chúa, cho dù Nhị phu nhân cáo trạng với phụ vương, phụ vương cũng sẽ chỉ khoanh tay đứng nhìn. Nhị phu nhân ăn mết là cái chắc rồi!

“Thiếp thân không dám nhận.” Giải Ngữ Hoa? Khéo hiểu lòng người? Tiết Nhị phu nhân nghe thấy trong lòng lo lắng đề phòng. Tiết U Nhiễm, người điên rồi!

“Như vậy thì làm phiền Nhị phu nhân. lát sau bản cung sẽ phái người đi báo cho Trường công chúa biết việc này.” Không cho Tiết Nhị phu nhân có đường sống quay lại, Tiết U Nhiễm thân nhiên đứng lên, đỡ thắt lưng ưỡn bụng đi ra khỏi chính sảnh.

Nhìn hạ nhân Sở gia nối đuôi nhau đi ra ngoài, Tiết Nhị phu nhân vẫn quỳ trên mặt đất tức giận đến cả người phát run. Đang muốn đứng dậy, trước mắt bỗng tối sầm, kém chút ngất. Hôm nay chịu nhục, sau này bà ta nhất định sẽ hoàn trả gấp mười lần!

Trong phủ Thái tử, Tiết Tâm Lam ngồi trong phòng kế bên thư phòng trong tay cầm tờ giấy như có đăm chiêu. Bây giờ nàng ta chống lại Tiết U Nhiễm còn có chút khó khăn, lại thêm một Cố Luân Trường công chúa quả thực là đã khó lại càng khó hơn. Huống hồ, Thái tử phi là biểu muội của Trường công chúa. Nếu nàng ta dám can đảm chống lại trường công chúa, Thái tử phi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Nghĩ vậy, Tiết Tâm Lam không tiếp tục do dự hủy tờ giấy trong tay sau đó đi thỉnh an Thái tử phi.

Gần đây Tần Trạch Dật vô cùng phiền muộn. Phải nói từ sau khi U Nhiễm xuất giá, hần liền luôn chưa từng dễ chịu qua. Thần Viễn nói Sở Lăng Húc vẫn đang suy nghĩ, đề nghị hần tự mình đi nói chuyện với Sở Lăng Húc. Vừa nghĩ đến hần phải lấy lòng Sở Lăng Húc, hần liền cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vốn định từ chối lại nghe Thần Viễn nói hoàng đế hình như cũng có ý đàm phán với Sở Lăng Húc. Đã mất U Nhiễm rồi, hẳn tuyệt không thể lại bỏ lỡ ngôi vị hoàng đế. Do dự mãi, Tần Trạch Dật đang chuẩn bị tự mình đi tìm Sở Lăng Húc. Tranh chấp quyền vị không thiếu được phải dùng bạc, hẳn nhất định phải lấy được sự trợ giúp của Sở gia. Tiết Tâm Lam mới ra khỏi cửa chưa được mấy bước, liền đụng phải Tần Trạch Dật vừa đi ra khỏi thư phòng. Trong lúc nhất thời, giống như tỉnh mộng, hai người đều ngớ ra.

“Thái tử điện hạ.” Quý Như Nhã chờ đã lâu ngày gạt Tiết Tâm Lam ra, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi về phía Tần Trạch Dật.

“Sao Như Nhã lại ở đây?” Thư phòng của hắn không thể tùy tiện ra vào, Quý Như Nhã xuất hiện tự nhiên sẽ không phải trùng hợp.

“Thiếp thân là đến báo tin vui.” Quý Như Nhã cười thiên kiều bá mị, mặt mày ân tình.

“Có gì mà vui?” Tâm trạng bởi vì phải đi tìm Sở Lăng Húc mà ứ đọng, sắc mặt Tần Trạch Dật không tốt lắm.

“Thái y vừa chẩn mạch cho thiếp thân, là hi mạch.” Quý Như Nhã thẹn thùng cúi đầu, hai tay khẽ xoắn khăn tay. Khóe mắt nhìn thấy Tiết Tâm Lam lập tức thay đổi sắc mặt, cảm thấy vô cùng đặc ý.

“Thái y nói?” Theo bản năng liếc mắt về phía Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật có chút hoài nghi hỏi.

“Dạ, thái y thật sự nói như vậy.” Có tiền lệ Tiết Tâm Lam, Quý Như Nhã cũng không dám sơ ý. Luôn mãi cùng thái y xác nhận xong mới dám đến báo tin vui. Trên mặt Tần Trạch Dật cuối cùng cũng lộ ra một chút vui mừng, ôm lấy Quý Như Nhã đi về phía hậu viện. Lúc lướt qua nhau, nụ cười hạnh phúc của Quý Như Nhã và ánh mắt vừa lòng của Tần Trạch Dật in vào mắt Tiết Tâm Lam. Móng tay hung hăng khảm vào trong lòng bàn tay, không có ý thức đi về phía sân của Thái tử phi.

“Tâm Lam muội muội tới đúng lúc. Đến đây để thái y bắt mạch cho.” Nhìn thấy Tiết Tâm Lam, Lạc Thẩm Nhi thân thiết nói. Tiết Tâm Lam mặt không biểu cảm nhìn Lạc Thẩm Nhi, mặt không biểu cảm để thái y bắt mạch, mặt không biểu cảm nghe thấy thái y nói nàng ta có thai... Đợi chút, có thai? Làm sao có thể? Bụng của nàng ta? Thất kinh nhìn Lạc Thẩm Nhi, Tiết Tâm Lam hỗn loạn.

“Chuyện cực tốt, Tâm Lam muội muội thể nhưng bị dọa sợ. Yên tâm, thái y sẽ không chẩn sai.” Lạc Thẩm Nhi đi tới vỗ vỗ vai Tiết Tâm Lam, trấn an nói. Quá trùng hợp rồi! Quý Như Nhã có thai, nàng ta cũng có thai. Sao có thể không khiến người ta nghi ngờ? Ngay cả một chiêu này Thái tử phi cũng dám dùng, quả thật là mưu kế sâu sa.

Sau khi đưa Quý Như Nhã về phòng, Tần Trạch Dật liền chạy đến Khách Duyệt lâu. Thần Viễn và Kỳ Văn đều ở đó chowg hắn, cho dù hắn không muốn gặp nhưng cũng không thể không đi gặp Sở Lăng Húc.

Trong Khách Duyệt lâu, Sở Lăng Húc và Tiết Kỳ Văn trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Mạc Thần Viễn thỉnh thoảng xen vào một câu, không khí coi như hòa hợp. Lúc Tần Trạch Dật đến, không khí trong phòng bao lập tức có chút đông lạnh. Tần Trạch Dật về mặt tươi cười bày ra biểu cảm hạ mình cầu hiền ngồi xuống. Hít sâu một hơi, không muốn đàm cũng phải đàm, vẫn là nói thôi! Hòa dịu cảm xúc, Tần Trạch Dật đặt tất cả tạp niệm sang một bên, bắt đầu cùng Sở Lăng Húc phân tích thể cục, tâm tình sau này.

Nghe Tần Trạch Dật nói lời chân thành, Sở Lăng Húc âm thầm khen ngợi. Hắn không nghĩ tới Tần Trạch Dật thật sự sẽ nỗ lực tự mình đến mượn sức hắn. Thôi, Tần Trạch Dật thì Tần Trạch Dật đi! Từ ngày U U gả vào Sở gia, Sở gia và Tiết Vương phủ sẽ lại không thể thoát khỏi quan hệ. Huynh trưởng Kỳ Văn và Tần Trạch Dật đã sớm đứng trên cùng một chiếc thuyền, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Tần Trạch Dật cũng đã kéo huynh trưởng đến làm thuyết khách, hẳn sao có thể cự tuyệt? Nhớ tới U U nói viết giấy nợ, Sở Lăng Húc buồn cười. Viết giấy nợ là không có khả năng, nhưng hứa hẹn thì vẫn phải cấp.

Dưới sự chứng kiến của Tiết Kỳ Văn và Mạc Thần Viễn, Tần Trạch Dật hứa hẹn vĩnh viễn không làm khó Sở gia. Cuối cùng, Sở Lăng Húc cười nhạt gật đầu. Không phải Tần Trạch Dật thì chính là Tam hoàng tử, tóm lại vẫn phải chọn một người. So với Tam hoàng tử thân ở hoàn cảnh xấu, lựa chọn Tần Trạch Dật sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền toái. Kéo dài đến bây giờ mới đồng ý, chỉ là muốn cho Tần Trạch Dật thêm một chút buồn phiền, thuận tiện nhìn thành ý của Tần Trạch Dật. Lúc này thấy Tần Trạch Dật người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng người có địa vị thấp, Sở Lăng Húc cũng không có ý định tiếp tục làm khó dễ.

Cuối cùng cũng giải quyết xong cộc tâm sự này, Tần Trạch Dật thờ phào nhẹ nhõm. Ngôi vị Hoàng đế, hẳn nhất định phải có. Xem ra hướng đi của Tam hoàng tử quá nhiều lòng Tần Trạch Dật. Mà Tần Trạch Dật cũng xem nhẹ địa vị của U U ở Sở gia. Không bỏ qua thoải mái trong mắt Tần Trạch Dật, Sở Lăng Húc cười nhạt không nói. Có người vui mừng có người sầu. Trong phủ Thái tử có hi, trong phủ Tiết Vương có ưu sầu. Nhìn phòng bếp lộn xộn, Tiết Nhi phụ nhân khổ không thể tả.

“Không được nhàn hạ! Tiếp tục làm! Quả thực là gỗ mục không thể đẽo!” Tôn ma ma quát lạnh. Tiết Nhi phụ nhân bĩu môi, dưới chỗ Tôn ma ma không nhìn thấy không tiếng động nâng to cáo mượn oai hùm.

“Làm không sẽ không cho ăn cơm!” Tôn ma ma cũng không phải người dễ bắt nạt. Loại người như Tiết Nhi phụ nhân, phải tàn nhẫn thì bà ta mới sợ. Quả nhiên, Tiết Nhi phụ nhân nghe vậy lập tức quay đầu lại, đang hoàng tử từ tiếp tục nhào bột trong tay. Nghĩ đến phản ứng ngày hôm qua của Vương gia sau khi biết được chuyện này, ông ta thể nhưng cười to nói ông ta cũng muốn ném thử điểm tâm tự tay bà ta làm..

~*~ Lời của tác giả: Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam, aiz, chuyện vui này tốt hay là không tốt đây? Chiến tranh giữa phụ nữ với phụ nữ, như lọt vào sương mù, không thấy rõ...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77

Mấy ngày sau khi Sở Lăng Húc đáp ứng Tần Trạch Dật, Tiết Kỳ Văn đến Sở gia chào tạm biệt Tiết U Nhiễm.

“Cái gì? Đi biên quan?” Tiết U Nhiễm sợ hãi kêu thành tiếng. Trường công chúa không đi hòa thân, ca ca nhà mình cũng không cưới nữ tử khác. Rõ ràng đã không giống với kiếp trước, vì sao vận mệnh vẫn giống nhau?

“Thái tử muốn đi lên vị trí kia, là thời điểm Lạc gia nên giao binh quyền ra rồi.” Đối U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn cũng không giấu giếm. Kiếp trước là vì tình mà rời khỏi Tuyên thành, đời này là vì đạt được binh quyền của Lạc gia mà không thể không làm.

“Lạc gia? Thái tử muốn động Lạc gia, vậy Lạc Thẩm Nhi thì sao?” Tần Trạch Dật đề ca ca nhà mình đi đoạt binh quyền, Tiết U Nhiễm cũng không ngoài ý muốn. Người có thể đề Tần Trạch Dật yên tâm giao binh quyền không có mấy người. Mặc Thần Viễn phải ở lại trong triều tọa trấn, Triệu Thụy và Trịnh Khải thân phận không đủ. Chu Trinh tuy ở biên quan nhưng không thể chống lại được Lạc gia. Chỉ có ca ca nhà mình thân là Tiểu Vương gia phủ Tiết vương, lại là phò mã của Trường công chúa cao quý, Lạc gia chắc chắn kiêng kỵ vài phần. Nàng chỉ là không nghĩ tới Tần Trạch Dật đánh chủ ý lên Lạc gia sớm như vậy, Lạc Thẩm Nhi sợ là ngầm sinh khoảng cách.

“Chuyện này Thái tử đã lập kế hoạch từ lâu, sẽ không vì Thái tử phi mà thay đổi. Huống hồ, bị đoạt binh quyền tốt hơn là công cao chán chủ.” Nhắc đến Lạc Thẩm Nhi, làm sao lại không nghĩ đến nương tử mình? Chính là Thái tử dù sao cũng không phải Hoàng thượng, Lạc Thẩm Nhi cũng không phải Thái tử Trắc phi năm đó. Lạc gia dù thế nào cũng phải thất bại.

“Hắn không khỏi quá cẩn thận chặt chẽ, cũng không sợ bức con thỏ nóng nảy quay lại cắn người.” Tần đề đoạt quyền không có gì đáng trách, nhưng bây giờ Tần Trạch Dật vẫn là Thái tử. Mưu toan đoạt quyền của Lạc gia, cũng không sợ bị cản lại.

“Phòng ngừa chu đáo, dù sao ta cũng cần thời gian thích ứng chiến trường.” Lần đầu tiên lên chiến trường nói không khẩn trương là không có khả năng, huống hồ trong nhà còn có kiều thê.

“Huynh chính là Đại tướng quân, sao có thể khiếp đảm?” Tiết U Nhiễm không để bụng cười nhạo Tiết Kỳ Văn. Kiếp trước Tiết Kỳ Văn chính là Tuyên quốc Đại tướng quân người kính người sợ, boong boong thiết cốt, uy vũ bất khuất.

“Bây giờ không giống nhau.” Kiếp trước lòng hần như tro tàn, bây giờ hần còn chưa muốn chết. Tiết U Nhiễm sùng sốt, có chút chần chờ hỏi: “Trường công chúa biết việc này sao? Lạc gia rất yêu thương Trường công chúa.”

“Biết. Ta đã nói chuyện với nàng, nàng hình như đã đoán được sẽ như thế.” Nương tử nhà mình nói, cũng may là hần đi đoạt quyền, nếu như đổi lại người khác, nàng thật sự sẽ hận Tần Trạch Dật.

“Cũng may là huynh đi đoạt quyền, nếu là đổi lại người khác, mấy năm nay Lạc gia trung thành vì Tuyên quốc chinh chiến sa trường sẽ thật sự rét lạnh.” Tiết U Nhiễm nhin không được thôn thức nói. Binh quyền Lạc gia là bản thân Lạc gia đánh lấy đến, bây giờ lại phải chấp tay nhường cho. Sao có thể không thất vọng đau khổ?

“Trừ bỏ binh quyền trong tay Lạc tướng quân, cái khác cũng không biến. Vài vị công tử Lạc gia có lẽ không thể cầm quyền cao như Lạc tướng quân, nhưng vẫn có thể một đời vinh hoa.” Vì trấn an Lạc gia, trừ bỏ mười vạn binh quyền, cái khác vẫn như cũ.

“Sao hần có thể cam đoan mấy vị công tử lạc gia không có câu oán hận? Nói không chừng công tử Lạc gia kêu gọi binh biến...” Tiết U Nhiễm khinh thường trào phúng nói.

“U Nhiễm, không được nói vậy! Lạc gia người người trung liệt, không được nói xấu.” Tiết Kỳ Văn lạnh lùng đánh gãy lời nói của Tiết U Nhiễm.

“Chính là trung liệt mới dễ bắt nạt... Được rồi, ta không nói nữa. Ánh mắt trừng lớn như vậy hù dọa ai đây...” Dưới ánh mắt giận dữ của Tiết Kỳ Văn, giọng nói của Tiết U Nhiễm càng nói càng nhỏ. Bất đắc dĩ thờ dài, Tiết Kỳ Văn giọng điệu mềm nhẹ dẫn dò: “Ba ngày sau ca ca sẽ rời khỏi Tuyên thành, không nhìn được đứa nhỏ trong bụng muội ra ngoài rồi. Muội phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng đùa giỡn tiểu tính tình, mọi chuyện nên nghe ý kiến của Sở ngọc tử nhà muội. Nếu có gì phiền toái thì đi tìm Đại tẩu của muội, nàng sẽ giúp muội...”

Nghĩa ca ca nhà mình lập tức sẽ rời khỏi Tuyên thành, Tiết U Nhiễm không lại tranh cãi, liên tục gật đầu.

“Vậy ca ca đi trước, muội nghỉ ngơi đi.” Trong lời nói của Tiết Kỳ Văn mang theo một tia không tha.

“Ca, bảo Đại tẩu viết một phong thư gửi cho Lạc tướng quân, tốt nhất cũng nên bảo Lạc Thẩm Nhi viết một phong thư, huynh cùng đưa đến biên quan. Nam nhân Lạc gia đều đóng ở biên quan, huynh đi chuyến này có ý muốn đoạt quyền, không chừng Lạc tướng quân còn tưởng rằng nữ quyền ở Tuyên thành bị bắt nạt đấy!” Tiết U Nhiễm cuối cùng không nhịn được nói. Chắc là trong lòng Lạc tướng quân cũng đã sớm có tính toán rồi nhỉ? Bất luận ai đăng cơ, binh quyền Lạc gia nhất định phải giao ra. Thư của Trường công chúa và Lạc Thẩm Nhi cũng chỉ là cho trường bối một cái an ủi thôi. Tiết Kỳ Văn sắc mặt nghiêm lại, ngầm hiểu ‘ừ’ một tiếng.

“Còn có, mấy ngày này huynh không cần lên triều, đừng ở trong nhà nhiều bởi mẩu phi và đại tẩu. Đặc biệt là đại tẩu, mới gả vào vương phủ bao lâu đã cũng phu quân ly biệt...” Tiết U Nhiễm không nói được nữa, nhìn nước mắt xuống quay đầu. Ca ca đi chuyến này cũng không biết khi nào mới có thể trở về, tốt xấu gì cũng để lại cho Trường công chúa chút kỷ niệm.

“Tất cả chuyện này ca ca đều biết. Muội có thai, đừng lo lắng nhiều như vậy. Về sau mang theo đứa nhỏ về bởi mẩu phi và đại tẩu muội. Muội thân mình không tiện, ba ngày cũng đừng đi tiễn đưa.” Xoa xoa đầu Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn cũng không quay đầu lại rời đi. Ly biệt luôn mang theo thương cảm, Tiết U Nhiễm hai mắt đầm lệ mông lung nhìn bóng lưng Tiết Kỳ Văn, nhỏ giọng mắng: “Ca ca thôi, huynh nói không đi thì không đi à? Ta càng muốn đi! Cho huynh không nở!” Chỉ có không nở mới có thể quý trọng bản thân không bị thương, mới có thể nhớ Tuyên thành còn có người chờ huynh trở về.

Ngày đó Sở Lăng Húc về Sở gia, nghênh đón hẳn là Tiết U Nhiễm khóc đến hoa lệ vũ đài. Tiết U Nhiễm nhất định là luyến tiếc huynh trưởng rời đi, Sở Lăng Húc vội vàng đi qua dịu dàng an ủi. Khuyên can mãi, cuối cùng U U mới không tiếp tục rơi lệ. Vì dời đi lực chú ý của U U, Sở Lăng Húc nói ra tin tức mới nhất ở phủ Thái tử.

“Thật hay giả? Đồng thời có thai?” Tần Trạch Dật cũng quá lợi hại nhỉ? Bụng Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam thật đúng không chịu thua kém.

“Trừ phi thái y chẩn đoán sai.” Sở Lăng Húc không nói ra miệng chuyện Tiết Tâm Lam có thai là nhờ phúc của Tiêu Dao tán. Vốn phải là người của Hàn Tinh các tiến vào phủ Thái tử, nhờ đứa nhỏ này thượng vị, lại bị Tiết Tâm Lam nhặt được tiện nghi.

“Lần này phủ Thái tử náo nhiệt rồi. Chỉ có điều, Lạc Thâm Nhi...” Trắc phi và thị thiếp đều có hi, nhưng Thái tử phi Lạc Thâm Nhi lại không có động tĩnh, nàng ta nên xử lý thế nào?

“Bây giờ chỉ sợ Thái tử phi cũng không muốn có thai.” Tần Trạch Dật đoạt quyền của Lạc gia, dù là Lạc Thâm Nhi biết đại thế đi chăng nữa, cũng không khỏi ngậm sinh hoạn hận. Tiết U Nhiễm gật đầu, không nói thêm cái gì. Chuyện phủ Thái tử nghe một chút là được rồi, nàng không muốn tham gia vào quá nhiều. Nếu không phải muốn nhìn kết cục của Tiết Tâm Lam, nàng căn bản sẽ không đi chú ý nhất cử nhất động của phủ Thái tử.

Trong phủ Thái tử, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Thâm Nhi, có chút mông lung, có chút âm u, hơi hơi lộ ra oán hận. Lạc gia vì Tuyên quốc cúc cung tận tụy nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn đi đến kết quả xuống dốc. Lý trí nói cho nàng, không phải Tần Trạch Dật thì cũng sẽ là người khác, bình quyền Lạc gia không có khả năng giữ được vĩnh viễn. Nhưng tình cảm lại không chấp nhận được nàng yên tâm thoải mái coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Thân là nữ nhi Lạc gia, nàng không thể không đối mặt với chuyện thực phu quân mình muốn đoạt bình quyền của phụ thân mình.

Cũng may Tần Trạch Dật phái đi là phu quân của biểu tỷ, đối Lạc gia coi như có chút an ủi. Thay vì giao bình quyền sang tay người khác, phu quân của biểu tỷ tuyệt đối sẽ là người thích hợp nhất trong số ít người được chọn. Ít nhất, không rơi vào tay người ngoài. Vào lúc Lạc Thâm Nhi đang trầm tư, Tiết Tâm Lam bụng đầy nghi vấn đến thỉnh an. Thu liễm cảm xúc sa sút không nên có, Lạc Thâm Nhi chỉnh đốn tinh thần, lạnh lùng nghênh đón nhân sinh thuộc về nàng.

“Thái tử phi, chuyện có thai này là sao?” Tiết Tâm Lam thủy chung không thể tin được nàng ta đã mang thai. Thừa dịp chỗ này không có người, nàng ta dè dặt cân trọng tìm hiểu tâm tư Lạc Thâm Nhi.

“Quả thật là bị dọa, có chút thần hồn nát thần tính rồi đây! Tại sao lại có thai, người hẳn là phải rõ ràng hơn bất kỳ ai, không phải sao? Ngày đại hi của Trường công chúa, trong Tiết Vương phủ...” Nhìn chằm chằm Tiết Tâm Lam, trên mặt Lạc Thâm Nhi không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào. Tiết Tâm Lam sắc mặt trắng bệch, thân mình khẽ run. Hóa ra cái gì Thái tử phi cũng biết. Chút kỹ xảo của nàng ta, ở trong mắt Thái tử phi sợ là trở thành thủ đoạn xấu xa không lên được mặt bàn. Nếu trong bụng nàng ta thật sự có long chủng, Thái tử phi lại sẽ đối phó với nàng ta như thế nào?

“Không cần khẩn trương. Như Nhã muội muội có thai, Tâm Lam muội muội cũng có hi. Phủ Thái tử trong một ngày song hi lâm môn, đây chính là một chuyện cực vui mừng. Hoàng hậu nương nương nhận được tin, đặc biệt lệnh Thực thái y qua đây bắt mạch cho hai người. Nếu như thật sự có nhâm lân, Thái y sẽ trình lên trên.” Lời này của Lạc Thâm Nhi có hai ý, một là việc Tiết Tâm Lam có thai tuyệt đối không có khả năng là lừa gạt. Thứ hai, việc Quý Như Nhã có thai, cũng thành kết cục đã định. Thừa lại thì phải xem Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam làm thế nào để giữ được đứa nhỏ, sống sót trong phủ Thái tử.

“Cầu Thái tử phi giúp Tâm Lam bảo vệ đứa nhỏ trong bụng.” Ánh mắt chợt lóe, Tiết Tâm Lam quỳ gối trên mặt đất. Thân mình suy nhược, tư thái cầu xin, vẻ mặt tha thiết...

“Muội muội sao lại nói như vậy? Đứa nhỏ trong bụng muội muội chính là long chủng, được Hoàng thất che chở, tự nhiên là phúc trạch thâm hậu...” Vuốt vòng tay trên cổ tay, Lạc Thâm Nhi không để ý lắm nói, lại giống như vốn nên như thế.

“Thái tử phi...” Không nghĩ đến Lạc Thâm Nhi sẽ dứt ra vào lúc này, không đếm xỉa đến. Tiết Tâm Lam hoàn toàn không đoán được ý tưởng của nàng, nhưng không thể không cầu nàng giúp mình. ๐๐๐☆L☆q๐๐

“Muội muội không cần lo lắng. Hoàng hậu nương nương đều đã phái người qua đây, tất nhiên là cực kỳ coi trọng. Muội muội vẫn nên đứng đây trước đi. Người có thai không thể so với trước kia, không thể động một chút liên quý.” Nhìn thoáng qua Tiết Tâm Lam vẫn quỳ trên mặt đất, Lạc Thâm Nhi oán trách nói. Xem ra Lạc Thâm Nhi hạ quyết tâm không chuẩn bị nhúng tay vào việc này rồi. Nhiều lời vô ích, Tiết Tâm Lam chỉ đành thất vọng chuẩn bị rời đi.

“Ồ, Tâm lam muội muội đến đây thỉnh an sớm hơn ta à? Thái tử phi tỷ tỷ lại muốn trách tội ta rồi.” Tiết Tâm Lam vừa xoay người liền gặp Quý Như Nhã cười duyên đi đến.

“Tâm Lam gặp qua Trắc phi tỷ tỷ.” Đôi mặt Quý Như Nhã, Tiết Tâm Lam hai vạm phần đề phòng.

“Đều là người có thai, Tâm Lam muội muội lại nhìn không ra có gì không khỏe. Không giống ta, thất lưng và chân đều đau.” Lời nói của Quý Như Nhã giấu thâm ý, đơn giản chính là cản chặt không tha lấy chuyện lần trước Tiết Tâm Lam giả có thai.

“Trắc phi tỷ tỷ thân mình chiều chuộng, tất nhiên là cần phải nghỉ ngơi thật tốt.” Tiết Tâm Lam sắc mặt không biến, dường như không nghe thấy Quý Như Nhã châm chọc.

“Ngươi cư nhiên dám châm chọc ta?” Quý Như Nhã tiến lên một bước, cảm tức nhìn Tiết Tâm Lam.

“Tâm Lam không dám.” Tiết Tâm Lam lui ra phía sau hai bước, cúi người xuống. Giọng điệu khiêm tốn, thái độ rất là cung kính.

Thấy Tiết Tâm Lam biểu hiện như vậy, trong thời gian ngắn Quý Như Nhã cũng không tốt lại phát tác. Vốn tưởng rằng có thể dựa vào long chủng trong bụng diệt uy phong của Tiết Tâm Lam, để nàng ta không dám lại mỗi ngày ngăn trước cửa thư phòng của Thái tử điều võ dương oai. Ai ngờ Tiết Tâm Lam thế nhưng cũng mang thai rồi. Nghe nói còn là chẩn đoán trong phòng Thái tử phi, tự nhiên không thể là giả.

Quý Như Nhã tâm trạng bức tức, bây giờ đối với Tiết Tâm Lam quả thật là nghiêng răng nghiêng lợi. Nhìn Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam người đến ta đi, Lạc Thẩm Nhi rành rang ngồi ở một bên xem kịch vui. Tần Trạch Dật, người dám đoạt quyền của Lạc gia ta, ta cũng có thể làm cho hậu viện của ngươi không yên ổn. Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam ai thắng ai thua, sao có thể không mỗi mắt mong chờ?

Ba ngày sau, Tiết Kỳ Văn rời khỏi Tuyên thành. Tần Thiên Ngọc đi tiễn đưa về mặt trấn định, trong mắt cũng là nồng đậm sầu bi không tan được. Tiết U Nhiễm không mời tự đến chôn trong lòng Sở Lăng Húc hai vai rung rung, thấp giọng nghẹn ngào.

“Đều trở về!” Nhìn bóng dáng Tiết Kỳ Văn biến mất ở phía xa, Tiết Vương gia thở dài một tiếng. Kỳ Văn từ nhỏ đã rất có chủ kiến, chuyện đi biên quan vẫn chưa cùng ông thương lượng. Trong lòng thất lạc, nhưng cũng cảm thấy vô cùng kiêu ngạo. Con ông, rốt cuộc cũng giương cánh bay cao rồi.

“Phụ vương, chúng ta nói trước. Ca ca đi rồi, trong phủ cũng chỉ còn lại mẫu phi và đại tẩu. Nếu ngài dám để Nhị phu nhân bắt nạt mẫu phi và đại tẩu, ta sẽ không để đứa nhỏ trong bụng gọi ngài là ông ngoại.” Tiết U Nhiễm hốc mắt đỏ ửng trừng mắt nhìn Tiết Vương gia, ngang ngược uy hiếp nói.

Tiết Vương gia khẽ cười một tiếng, ý vị thâm trường nhìn Tiết U Nhiễm: “Nhị phu nhân cũng đã bị con giao cho Tôn ma ma dạy dỗ, còn dám bắt nạt mẫu phi và đại tẩu con? Nếu con thật sự lo lắng, vậy bảo đại tẩu con đừng nhả ra, cứ bảo điểm tâm không hợp khẩu vị là được.”

“Phụ vương, ngài?” Tiết U Nhiễm khiếp sợ nhìn Tiết Vương gia. Phụ vương luôn như có như không che chở Nhị phu nhân, khi nào thì hiểu lý lẽ như vậy?

Tiết Vương gia liếc mắt nhìn Tiết U Nhiễm, khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Xoay người sai bước rồi đi, để lại cho Tiết U Nhiễm một bóng lưng tiêu sái. Năm đó là lỗi của ông, mẫu phi giúp ông nạp thiếp, mặt ngoài không cho phản đối cũng chỉ là muốn nhìn bộ dáng ghen và đề ý ông của Vương phi. Ai bảo trong mắt Vương phi chỉ có Kỳ Văn vừa sinh ra, hoàn toàn bỏ qua ông? Không ngờ rằng sau này càng đi càng xa, cho đến khi tương kính như băng. Mấy năm nay, luôn muốn cùng Vương phi đấu khí, muốn chuyển lực chú ý của nàng lên người mình, lại thủy chung không được như mong muốn.

Vào phòng Nhị phu nhân cũng chỉ là làm ra vẻ mà thôi. Rất nhiều lần, ông đều nửa đêm trở lại thư phòng trắng đêm xử lý công việc, hoặc lên vào phòng Vương phi ngồi đến nửa đêm. Nhị phu nhân mặt ngoài kiêu ngạo, nhưng cũng không dám để lộ hai câu ông chưa từng chạm vào người bà ta. Tiết Tâm Lam tồn tại chính là ngoài ý muốn. Đêm hôm đó ông nhận sai người. Ông không nghĩ đến mẫu phi sẽ sai người làm hai bộ quần áo giống nhau như đúc tách riêng ra đưa đến cho Vương phi và Nhị phu nhân. Càng không nghĩ đến mẫu phi sẽ ám toán ông, hạ xuân dược vào canh mang đến cho ông uống. Thôi, tóm lại là lỗi của ông. Ông luôn nhớ kỹ Nhị phu nhân đi theo ông nhiều năm, từ trước đến nay cần thủ bền chắc, cũng coi như tri kỷ, còn giúp ông hạ sinh một nữ nhi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Gần nhất cuộc sống của Tiết Tâm Lam có chút kinh hoàng khiếp sợ. Mà loại kinh hãi này chuyển thành thấp thỏm từ khi nhìn thấy Tuệ cô đi theo phía sau Quý Như Nhã. Bây giờ nàng đã sớm không phải Tiết Tâm Lam hồi vừa mới vào phủ Thái tử, thân phận Tuệ cô ở trong phủ nàng đã biết được từ lâu. Không thể không nói Tuệ cô đứng ở bên phía Quý Như Nhã là cho nàng một uy hiếp rất lớn. Lạc Thẩm Nhi lựa chọn làm ngư ông đắc lợi, Tiết Tâm Lam phần hận nhưng cũng không còn kế sách. Phủ Thái tử to như vậy, không người có thể theo nàng ta chỉ phải dựa vào chính mình. Đám đương không nổi câu phủ quý trong nguy hiểm, nàng ta duy nhất có thể lợi dụng chỉ có một người: đã từng là Thái tử ca của nàng ta, bây giờ là Thái tử điện hạ.

Thành công mượn sức Sở Lăng Húc, Tần Trạch Dật vẫn không chút lo lắng. Kỳ Văn đi biên quan vì binh quyền Lạc gia, trong lòng phụ hoàng nghĩ gì hẳn không dám đi đoán bừa. Đề nghị để Kỳ Văn tiếp nhận binh quyền Lạc gia là vì nhìn trúng địa vị của Trường công chúa trong lòng phụ hoàng. Lạc gia phải giao binh quyền ra, người phụ hoàng ngầm đồng ý chỉ có một đó chính là Tiết Kỳ Văn phu quân của Trường công chúa. Dù vậy, hẳn vẫn không dám cam đoan phụ hoàng sẽ không sinh lòng bất mãn về chuyện này. Lạc gia có một Lạc Tử Nghiên, triệt để nắm được trái tim phụ hoàng. Nếu Lạc gia thật sự không cam lòng mà nổi lên biến cố, khó bảo toàn phụ hoàng sẽ không thiên về phía Tam Hoàng đệ. Cho nên, hẳn phải sớm làm tính toán, làm tốt sách lược vẹn toàn. Khi Tiết Tâm Lam bụng nước trà đưa vào phòng, Tần Trạch Dật đang đắm chìm trong suy nghĩ binh quyền Lạc gia.

“Thái tử ca ca, nghỉ một lát đi!” Đặt ly trà xuống bàn học, Tiết Tâm Lam đi đến phía sau Tần Trạch Dật, mềm nhẹ giúp hắn bóp vai. Ngồi lâu, bả vai cứng nhắc có chút mỏi, Tần Trạch Dật cực kỳ hưởng thụ Tiết Tâm Lam săn sóc. Giọng điệu hòa hoãn, nói khẽ: “nàng đã có thai, việc này giao cho hạ nhân là tốt rồi. Đừng để mệt.”

“Tâm Lam không phiền lụy. Tâm Lam chính là muốn nhiều bồi Thái tử ca ca. Còn nhớ rõ hồi nhỏ, mỗi lần Thái tử ca ca đến Tiết Vương phủ đều phải cùng Tâm Lam ở chung một lát. Có khi nói chuyện phiếm, có khi chỉ ngồi im, thật nhàn nhã, thật thư thái.” Giọng nói mềm nhẹ của Tiết Tâm Lam như một làn gió, thổi vào trong lòng đang nôn nóng của Tần Trạch Dật, gọi lên chút kỷ niệm.

“Khi đó nàng luôn thích trốn trong phòng khóc nhè. Không cùng nàng, nàng liền tha thiết chờ mong nhìn ta. Biến thành cuối cùng ta giống như nợ nàng gì đó, cũng không dám không cùng nàng.” Hồi tưởng lại dĩ vãng tốt đẹp, trên mặt Tần Trạch Dật hiện lên nụ cười thần nhiên.

“Phải không? Sao Tâm Lam lại không nhớ rõ có chuyện này nhỉ?” Mắt thấy đề tài này có thể tiếp tục nói nữa, Tiết Tâm Lam ra về kinh ngạc.

“Không nhớ rõ? Khi đó nàng rõ ràng...” Tần Trạch Dật bắt đầu nhắc tới từng việc trong quý khứ xa xôi. Tiết Tâm Lam khi thì gật gù, khi thì lắc đầu, khi thì kinh ngạc, khi thì cam chịu... Trong lúc nhất thời, giống như trở lại thời niên thiếu tốt đẹp trong cuộc đời, trong thư phòng không khí hòa hợp mà ấm áp.

“Thái tử điện hạ, Tuệ cô cô cầu kiến.” Thanh âm đột ngột vang lên từ ngoài cửa, bưng tỉnh Tần Trạch Dật đang nhớ lại ngày xưa. Trong mắt Tiết Tâm Lam một mảnh u ám. Yên lặng nhìn Tuệ cô tiến vào, yên lặng nhìn Tần Trạch Dật đi theo Tuệ cô đến sân của Quý Như Nhã. Chỉ vì câu nói Trắc phi thân mình không khỏe của Tuệ cô, muốn trong thấy Thái tử điện hạ. Ánh mắt áy náy trước khi rời đi của Tần Trạch Dật hoàn toàn không làm ấm được trái tim rơi vào đáy cốc lần nữa của Tiết Tâm Lam. Chỉ kém một chút, chỉ kém một chút là nàng ta đã gọi lên trí nhớ kéo lại trái tim Tần Trạch Dật. Lại là Quý Như Nhã, Tiết Tâm Lam oán hận cầm lấy ly trà trên bàn hung hăng đập xuống dưới đất. Cùng với cửa phòng bị đẩy ra là tiếng bước chân có người vội vàng chạy vào phòng, Tiết Tâm Lam ngồi xồm dưới đất, luống cuống tay chân nhặt mảnh vụn của ly trà. Trong miệng không ngừng tự trách: “Đều do ta không cẩn thận, ngay cả cái cốc cũng cầm không ổn. A...”

Thấy ngón tay của Tiết Tâm Lam bị cắt qua, hạ nhân vừa mới vào sợ hãi kêu: “Lập tức đi mời thái ý.”

Đánh rơi một ly trà cũng chỉ là một việc nhỏ không đáng kể, thu thập mảnh vụn bị đứt tay cũng không có gì đáng ngại. Nhưng nếu người bị đứt tay là Tiết Tâm Lam người đang có thai long chủng mà nói, tất cả đều khác rất lớn rồi. Hoàng hậu nương nương quan tâm Long tôn, buổi sáng thánh chỉ vừa mới đến phủ Thái tử, lúc xế chiều Tiết Tâm Lam liền xảy ra chuyện, sao có thể không bị rối loạn? Vì thế, Tần Trạch Dật vừa bước vào trong phòng Quý Như Nhã còn chưa kịp ngồi xuống lập tức xoay người chạy đến tiểu viện của Tiết Tâm Lam.

Gương mặt tươi cười của Quý Như Nhã cứng đờ, sững sờ nhìn bóng dáng Tần Trạch Dật biến mất trong tầm mắt, lửa giận trong lòng thật lâu vẫn không thể lắng lại. Tiết Tâm Lam, theo ta đâu đúng không? Vậy thì xem ai đâu thắng ai?

Thấy Quý Như Nhã không chút che giấu phần hận, Tuệ cô đứng ở một bên không nói câu nào. Tiết Tâm Lam, hình như trở nên thông minh hơn một chút. Chỉ có điều, liều lĩnh sẽ chỉ càng đưa đến thêm nhiều phiền toái. Tiết Tâm Lam không có gì dựa vào và Quý Như Nhã thân là Thái tử Trắc phi, hậu viện sợ là không thể thái bình rồi.

Lạc Thẩm Nhi vốn nên chường quân hậu viện phủ Thái tử nghe được tin, đầu tiên là chậm rãi đến sân Quý Như Nhã nhẹ giọng an ủi, tiếp theo nhắc bước ngọc đi đến tiểu viện của Tiết Tâm Lam tiến hành thăm hỏi. Đơn giản chỉ có vài câu “nghỉ ngơi thật tốt, phải độ lượng, phải bao dung, không cần tức giận” linh tinh gì đó. Không có gì quan trọng, lại càng khiến người căm tức. Ngay cả Thái tử phi cũng nhìn ra là đối phương đang cố ý bới móc, sao có thể tiếp tục nén giận?

Sau ngày ấy, hậu viện phủ Thái tử bắt đầu náo nhiệt lên. Giường thương mứa kiếm không chỗ nào không có, âm mưu thủ đoạn ừn ừn. Tần Trạch Dật bắt đầu bồn bả qua lại giữa sân của Quý Như Nhã và tiểu viện của Tiết Tâm Lam. Luôn luôn là khóc kể và oán trách, thiếu lời nhẹ nhàng an ủi, sứt đầu mẻ trán cũng chỉ là như thế. Rất muốn buông tay mặc kệ, nhưng phụ hoàng và mẫu hậu mỗi ngày đều quan tâm hỏi nhiều hơn mấy câu, thế cục trước mắt không chấp nhận được phụ hoàng thất vọng về hắn...

Lạc Thẩm Nhi lười nhác nằm ở trên băng ghế, nghe tin tức nhà hoàn vừa hỏi thăm được nhột nhạt cười. Nàng có rất nhiều thủ đoạn có thể chế trụ Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam, nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ ra tay. Tần Trạch Dật, chiến tranh giữa nữ nhân với nhau, sự tham gia của người thì chỉ càng cổ vũ cho các nàng thêm kiêu ngạo. Nhưng là, nữ nhân hoài long chủng, lúc này người lại không thể bỏ mặc. Chậm rãi chịu đựng đi! Hoài thai mười tháng, đứa nhỏ cũng sẽ sinh ra đúng không? Không đúng, đứa nhỏ cũng có khả năng mất, người vẫn nên cẩn thận che chở đi!

Nghe Sở Lăng Húc nói xong, Tiết U Nhiễm nở nụ cười thật lâu mới dừng lại, Tần Trạch Dật, trồng hoa phải có nhẫn nại, sao có thể vì hai đóa hoa tranh thủ tình cảm mà phiền chán đây? Hoa sắp kết quả, luôn có vấn đề bóc đồng. Chẳng qua, hoa muốn kết quả cùng lúc, có thể an toàn sinh ra hay không quả thật là một vấn đề.

“Sở Ngốc tử, ca ca thiệp đi biên quan cũng đã ba tháng rồi. Cũng không biết tất cả có được hay không.” Sau khi cười xong, Tiết U Nhiễm lại bắt đầu lo lắng cho Tiết Kỳ Văn.

“Không phải huynh trưởng viết thư về nói Lạc tướng quân đối hắn rất tốt sao? Đừng quá mức lo lắng.” Dựa vào thư tự tay Trưởng công chúa vừa Thái tử phi viết, Tiết Kỳ Văn vừa đến biên quan liền chiếm được sự cho phép của Lạc tướng quân. Tiết Kỳ Văn viết thư trở về báo cáo, thuận tiện cảm kích thượng sách của U U.

“Nếu xuất phát chậm mấy ngày thì tốt rồi. Gửi tin đại tẩu có thai đi qua, không biết ca ca có nhận được không.” Làm mọi người kinh hi chính là, Tiết Kỳ Văn rời khỏi Tuyên thành hai tháng ba ngày, Trưởng công chúa chuẩn ra có hỉ mạch. Chuyện này vui lòng Tiết vương phủ, Tiết U Nhiễm lại càng nôn

nóng, lập tức muốn về Vương phủ. Cũng may Sở Lăng Húc ngăn lại, Tiết U Nhiễm đã có thai hơn chín tháng, tùy thời đều có thể sinh. Sao có thể mặc nàng hồ nháo? Cuối cùng vẫn là mời Trưởng công chúa tự mình qua phủ một chuyến, mới bình ổn được ý niệm của Tiết U Nhiễm.

“Biên quan không thể so với Tuyên thành, tất cả đều có khả năng. Nhận được cũng không thể lập tức hồi âm, hồi âm cũng không thể nhận được nhanh như vậy. Nàng yên tâm bớt lo lắng, dưỡng thai thật tốt. Chờ đứa nhỏ ra đời, thư của huynh trưởng cũng nên trở lại!” Gần nhất chiến sự ở biên quan cũng không khẩn cấp, Sở Lăng Húc nghĩ thư của Tiết Kỳ Văn nhất định đang trên đường về, Tiết U Nhiễm gật gật đầu, lập tức lại mở miệng: “Rốt cuộc khi nào Sở Thạch mới về hả? Đạo này Mộng Văn cũng trầm tĩnh rất nhiều, nhìn rất đau lòng.”

Chuyện U U quan tâm thật đúng là nhiều. Sở Lăng Húc thăm than một hồi, nhẹ lời giải thích nói: “Chuyện Sở Thạch đã giải quyết tốt lắm, tùy thời đều có thể trở về. Chính là, hần tạm thời còn có chuyện chưa nghĩ thông suốt.”

“Như vậy sao được? Chàng lập tức bảo hần trở về. Mộng Văn đẩy việc hôn nhân nương và nãi nãi nói, thừa nhận bao nhiêu áp lực? Sao có thể để một mình hần an ổn qua ngày?” Tiết U Nhiễm lập tức phát hỏa. lúc trước Mộng Văn phản ứng khả năng quả thật có chút đã thương người, nhưng Sở Thạch cũng thông cảm cho Mộng Văn kinh ngạc và thất thần không phải sao? Sao có thể một đi không trở lại?

“U U, chuyện này sau này hãy nói. Nàng trước đừng kích động làm đứa nhỏ sợ rồi.” Sở Lăng Húc không muốn để U U biết nhiệm vụ lần này của Sở Thạch là phải giết người. Trên tay Sở Thạch lại dính thêm máu tươi, sao có thể bình thân xuất hiện trước mặt Mộng Văn? Vốn không phải Sở Thạch đi, nhưng Sở Thạch kiên trì rời khỏi Sở gia. Hần không khuyên được, chỉ đành để Sở Thạch trở lại Hàn Tĩnh các. Nhiệm vụ của Hàn Tĩnh các không phải do người chọn, Sở Thạch cũng phải lĩnh mệnh.

“Nào có dễ dàng bị dọa như vậy? Dù sao chàng cũng phải nói với Sở Thạch, Mộng Văn vẫn đang chờ hần. Nghĩ thông suốt thì lập tức quay lại, không nghĩ thông suốt cũng phải quay lại. Có chuyện gì giáp mặt nói.” Vừa nghĩ đến Mộng Văn bộ dáng gầy yếu, Tiết U Nhiễm liền xót xa. Nếu không phải nàng sắp chuyện dạ, tâm tư của nãi nãi và nương toàn bộ đều đặt trên người nàng và đứa nhỏ, Mộng Văn sao có thể dễ dàng qua cửa như vậy? Aizz, tóm lại là tình cảm hại người, khiến đại tiểu thư nũng nịu biến thành nhóc đáng thương, trầm mặc ít nói.

“Ừ, ta biết rồi.” U U sắp chuyện dạ, đứa nhỏ được sinh ra, nãi nãi và nương nhất định sẽ hết sức vui mừng. Đến lúc đó, chuyện của Mộng Văn và Sở Thạch, khả năng thành cũng hơi lớn một chút.

Tuyên Nguyên tháng bảy năm mười một, Ninh An công chúa ở Sở phủ bình an sinh hạ một bé trai, lấy tên Sở Quân Úc. Quân Úc, Úc Quân. Lúc này, Tiết U Nhiễm rốt cuộc triệt để mai táng kí ức giữa nàng và kiếp trước. Từ nay về sau, chỉ còn lại Tiết U Nhiễm kiếp này, Tiết U Nhiễm cùng Sở Lăng Húc dắt tay cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Ngoại truyện kiếp trước của Sở Lăng Húc.

Thân là đứa nhỏ thứ nhất của Sở gia, cuộc sống trước năm lâm tử của Sở Lăng Húc trôi qua rất hạnh phúc. Muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cũng chỉ là như thế. Bay trên trời, bơi trong nước, phạm là hần nhìn trúng, không có gì không bị đưa đến trước mặt hần. Nhưng mà, công tử ca được nuông chiều sau một lần ham chơi vào năm lâm tử đó đột nhiên dừng lại. Lúc đó, Sở nãi nãi và Sở phu nhân mang theo Sở Lăng Húc lúc ấy lâm tử đi Tự miếu ở ngoại ô Tuyên thành lễ phật. Chặng qua oa nhi năm tuổi, đúng là thời điểm hiếu động. Thừa dịp Sở nãi nãi và Sở phu nhân không chú ý, Sở Lăng Húc nho nhỏ chuẩn em ra ngoài. Phía sau núi là mảnh rừng trúc xanh bát ngát, một cơn gió thổi qua, cây trúc lung lay thoảng động. Sở Lăng Húc cất bước chạy vào rừng trúc, xoay vòng vòng quanh một cây trúc. Tiếng cười vô câu vô thức, thoải mái chạy băng băng. Cho dù chỉ có một mình, Sở Lăng Húc vẫn chơi đến bất diệc nhạc hồ. Bỗng nhiên, cổ áo sau gáy Sở Lăng Húc bị một bàn tay to xách lên, cả thân thể lập tức bị treo lên giữa không trung.

“Ồ đâu ra tiểu oa nhi, trái lại thật thú vị.” Thấy oa nhi bốn năm tuổi kiên trì không ngừng xoay quanh cây trúc, Hàn Ly cảm thấy thú vị.

“Buông ta ra.” Hai tay hai chân không có bài bản loạn tung loạn đá, cảm giác bị người treo trên không trung khiến Sở Lăng Húc cảm thấy thập phần không thoải mái.

“Không buông thì sao?” Khóe miệng Hàn Ly ngầm nụ cười, xách oa nhi trong tay xoay phải xoay trái. Thật sự rất thú vị, thú vị thú vị. Thấy gãy dựa vô dụng, Sở Lăng Húc cũng yên tĩnh lại. Lông mày đậm nhíu lên, hai con mắt không ngừng rơi nước mắt, mím chặt môi không nói chuyện.

“Ồ? Tiểu oa nhi khóc nhè đấy à?” Hàn Ly vốn chỉ muốn đùa Sở Lăng Húc, cũng không thật sự muốn chọc hần khóc. Vội vàng đặt Sở Lăng Húc xuống đất, để xuống trước mặt mình. Hai chân vừa chạm đất, hai tay Sở Lăng Húc đánh tới phía trước, xoay người bỏ chạy. Bị Sở Lăng Húc đột nhiên đẩy, Hàn Ly không tự chủ được lui về phía sau một bước. Sững sờ nhìn bóng dáng tiểu oa nhi chạy đi, lập tức cười ha ha. Nghe đến tiếng cười to ở phía sau, Sở Lăng Húc cũng không quay đầu lại vọt đến bên người Sở nãi nãi và Sở phu nhân. Bộ dáng thờ ơ khiến Sở nãi nãi và Sở phu nhân cười trách mắng. Sở Lăng Húc cũng không cãi lại, chỉ hoảng hồn nhìn xung quanh, sau khi xác định người nọ không đuổi theo mới ổn định lại tinh thần. Mãn đêm buông xuống, Sở Lăng Húc vừa mới nằm lên giường nhìn đầu giường kém chút nữa sợ hãi kêu lên tiếng. Sở dĩ không kêu ra khỏi miệng hoàn toàn là vì bị Hàn Ly đứng ở đầu giường điểm á huyết.

“Tiểu oa nhi chạy rất nhanh, nháy mắt đã không còn bóng người.” Tốc độ của Sở Lăng Húc với Hàn Ly tự nhiên không coi là cái gì, chính là không hay

ho lọt vào mắt Hàn Ly mà thôi. Sở Lăng Húc không thể nói chuyện, lặng lẽ di động thân mình ngồi dậy. Thấy Hàn Ly không có hành động, liền chuẩn bị nhảy xuống giường.

“Tiểu oa nhi, nếu ngươi chạy ra khỏi phòng này thì sẽ không thể lại mở miệng nói chuyện đâu!” Hàn Ly xoay người nằm xuống bên cạnh Sở Lăng Húc nói. Lời nói đầy ý cười của Hàn Ly khiến Sở Lăng Húc sợ tới mức trợn to hai mắt. Nhãn khuôn mặt nhỏ nhắn quay đầu, kỳ vọng nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt cách đó không xa.

“Tiểu oa nhi thật sự là rất tốt đùa, làm đồ đệ của ta được không?” Gắt gao nhìn chằm chằm phản ứng của Sở Lăng Húc, ánh mắt Hàn Ly nóng rực. Tiểu oa nhi này gặp được nguy hiểm chẳng những không sợ hãi không khóc còn có thể suy nghĩ nên chạy trốn thế nào, không sai không sai. Có căn cốt tốt, hấn dụng phải sao có thể buông tha cho? Sở Lăng Húc nghe vậy mạnh mẽ lắc đầu, quái thú thú này từ trên núi đuổi đến nhà bọn họ, khẳng định là người xấu. Phụ thân nói rất nhiều người xấu đều muốn cướp bạc nhà bọn họ, hấn mới không cần làm đồ đệ của quái thú thú này.

“Làm đồ đệ của ta có rất nhiều ưu việt đấy! Ta sẽ dạy võ công cho ngươi, sau đó ngươi có thể bảo hộ bạc của Sở gia các ngươi không bị cướp đi, như thế nào?” Lúc trước trong lúc vô tình nghe được Sở lão gia dạy tiểu oa nhi không thể để người khác cướp bạc của Sở gia đi, Hàn Ly bắt đầu dụ dỗ. Sở Lăng Húc ánh mắt sáng ngời, sau đó lập tức hoài nghi về rất không tin cậy nhìn Hàn Ly.

“Nếu ngươi gật đầu, ta sẽ để ngươi mở miệng nói chuyện, như thế nào?” Tiểu oa nhi còn rất tinh táo, Hàn Ly rất vừa lòng. Suy nghĩ một lúc, Sở Lăng Húc chần chừ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

“Tiểu đồ đệ thật ngoan!” Hàn Ly động tay giải á huyết cho Sở Lăng Húc, nhân tiện bế Sở Lăng Húc lên ôm vào lòng. Thân mình mềm mại, xúc cảm thật không sai.

“Buông ta ra.” Liều mạng vận vẹo thân mình, khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn của Sở Lăng Húc đỏ lên.

“Được được, buông ra buông ra. Tiểu đồ đệ đừng nóng giận.” Hàn Ly nghe vậy lập tức buông Sở Lăng Húc ra, mềm lòng dễ dàng. Thật vất vả mới lừa đến được một tiểu đồ đệ nhìn thuận mắt, tự nhiên phải thương yêu.

“Ngươi là ai?” Không nghĩ đến quái thú thú thật sự buông hấn ra, hơn nữa nhìn như nghe lời hơn nhiều. Sở Lăng Húc chớp chớp ánh mắt, nghi hoặc hỏi Hàn Ly. Hàn Ly bị vẻ mặt đáng yêu của Sở Lăng Húc chọc cười ánh mắt đều híp lại, lập tức thao thao bất tuyệt nói: “Tiểu đồ đệ, không phải ngươi, là sư phụ. Sư phụ là người tốt, võ công cũng rất tốt. Về sau sư phụ sẽ truyền tất cả tuyệt học cho con, sau đó con sẽ trở thành người lợi hại nhất thiên hạ.”

“Ta không cần lợi hại nhất, ta muốn bảo vệ bạc nhà chúng ta.” Phụ thân nói bạc là gia gia đau khổ cay đắng kiếm về, hấn cần phải bảo vệ bạc Sở gia không bị người khác cướp đi.

“Được được, bảo vệ bạc.” Hàn Ly cười, cảm thấy đùa tiểu đồ đệ này rất vui. Không nghĩ trở thành người lợi hại nhất? Chuyện này không thể do ngươi nghĩ rồi.

Ngày hôm sau, Sở gia nhiều hơn một vị tiên sinh dạy học họ Hàn tên Ly. Từ đây Sở Lăng Húc cũng bắt đầu kiếp sống luyện võ mà hấn chưa bao giờ nghĩ đến.

Năm Sở Lăng Húc mười hai tuổi, Hàn Ly báo cho Trương bối Sở gia biết muốn dẫn Sở Lăng Húc ra ngoài rèn luyện ba năm. Trương bối Sở gia vốn không đồng ý, nhưng không chịu nổi về mặt kiên trì của Sở Lăng Húc. Thêm Hàn tiên sinh ở Sở gia bảy năm, đối Sở Lăng Húc luôn tận tâm tận lực. Trương bối Sở gia cuối cùng không tha tiền bước Sở Lăng Húc.

Một khắc theo Hàn Ly đến Hàn Tinh các, Sở Lăng Húc đột nhiên phát giác hấn bị lừa. Du lịch đại giang nam bắc, nhận thức phong cảnh Đại Mạc, thỏa thích hưởng thụ khoái ý giang hồ.... Tất cả đều là gạt người. Sau khi Hàn Ly ném Sở Lăng Húc vào Hàn Tinh các, tăng tốc độ nhanh nhất bỏ trốn mất dạng. Đợi đến khi Sở Lăng Húc muốn đuổi theo ra ngoài, lại bị mọi người trong Hàn Tinh các ngăn lại.

Tình thế bất buộc, Sở Lăng Húc yếu không địch lại mạnh không thể không ở lại Hàn Tinh các.

Ba năm sau, Sở Lăng Húc dẫn theo Âm Thất rời khỏi Hàn Tinh các. Không phải chạy trốn, mà là lấy thân phận Các chủ quang minh chính đại rời khỏi. Vốn không muốn dẫn theo Âm Thất, bắt đắc dĩ mọi người trong Hàn Tinh các thật sự lo lắng về hấn, giống như sợ hấn chạy mất, bất buộc bên người Sở Lăng Húc phải có người đi theo. Tuyển đến tuyển đi, Sở Lăng Húc chọn Âm Thất chất phác ít lời. Âm Thất tính tình không gây chuyện, sẽ giảm bớt rất nhiều phiền toái cho Sở gia.

Từ nay về sau, trên đời này nhiều hơn một Các chủ Hàn Tinh các đến vô ảnh đi vô tung. Trừ mọi người trong Hàn Tinh các, không còn người nào biết Lư Chân sơn diện mục (bộ mặt thật).

Xa cách ba năm, Sở gia cuối cùng nghênh đón Sở Lăng Húc mười lăm tuổi trở về. Sau đó, Sở Lăng Húc kế thừa sản nghiệp Sở gia, trở thành đương gia Sở gia thương gia đệ nhất Tuyên Quốc.

Năm hai mươi tuổi ấy, Sở Lăng Húc ngoài ý muốn kết bạn với một vị Tàn công tử và một vị Tiết công tử. Chính xác mà nói, phải là hai người này chủ động đến tìm hấn. Hai vị công tử đều khí độ phi phàm, nhưng Sở Lăng Húc cũng không dự định quan thân. Sở gia cây to đón gió lớn, khó tránh khỏi người có tâm nổi lên tâm tư khác. Sở Lăng Húc am hiểu lấy tính chế động, tự nhiên là yên lặng xem xét. Đối với Tàn công tử cố ý bày tỏ, trong lòng Sở Lăng Húc hiểu rõ, cũng không quan tâm lắm.

Vào ngày nào đó của tháng bảy, vừa mưa xong trên đường cái chỗ nào cũng là nước. Một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy qua, tóe nước bùn lên người qua đường. Trong lúc nhất thời, tiếng oán hận, thanh âm tức giận mắng, cao thấp nối tiếp. Xe ngựa vẫn chưa bị ảnh hưởng, tiếp tục chạy đi. Cho đến khi phía

trước bỗng nhiên có một tiểu hài tử chạy ra, xa phu kinh hãi, đột nhiên kim xe ngựa lại.

“Sao lại thế này?” Mân xe chậm rãi xóc lên, một tiểu nha hoàn ngó đầu ra, khi biết được không biết tiểu hài tử nhà ai ngăn trở đường đi, chán ghét hơi nhú mầy, thấp giọng nguyên rủa mấy câu.

“Quý Như Nhã, người đừng quá phận!” Trong đám người, thiếu nữ mặc quần áo hoa lệ ôm lấy tiểu hài tử, trừng mắt nói. Tiểu hài tử cả người dơ dáy bần thiêu, thiếu nữ không chút để ý, đầu ngẩng cao, biểu cảm kiêu căng.

“Tiết U Nhiễm, chú ý thân phận của người.” Trên xe một giọng nữ cả vú lấp miệng em truyền ra, không thấy mặt mũi, khí thế áp người.

“Biết thân phận của ta, người còn không xuống dưới xin lỗi?” Thiếu nữ kiêu ngạo, khinh thường hừ lạnh nói.

“Đi!” Thanh âm trên xe ngựa xuống thấp một chút, mơ hồ mang theo tận lực áp chế tức giận.

“Quý Như Nhã, người không thể gặp người à? Thái độ như vậy chính là giáo dưỡng của người? Cũng chỉ là như thế, thật sự là thụ giáo.” Thiếu nữ cũng không định buông tha, rất có tư thế bức nhân. Người bên trong xe không lại đáp lời, một lát sau, một bàn tay ngọc mảnh khảnh đưa ra một thỏi bạc.

“Lấy bạc giải quyết, thật đúng là tác phong của người.” Bĩu môi khinh thường, nhưng thiếu nữ vẫn đưa tay nhận bạc nhét vào tay đưa nhỏ trong ngực, “Cầm mua kẹo hồ lô ăn. Lần sau gặp lại loại xe ngựa ý thể hiếp người này, trốn xa một chút.”

Thiếu nữ nói xong liền đặt tiểu hài tử xuống dưới đất, xoay người biến mất trong đám người. Mọi người tán đi, xa phu giờ roi ngựa trong tay lên, xe ngựa chậm rãi rời đi. Sở Lăng Húc đứng ở tại chỗ, sắc mặt ôn hòa, cười khê không nói. Thoáng nhìn qua, vị tiểu thư họ Tiết tên U Nhiễm kia ở trong lòng hắn xoay một vòng, nổi lên gợn sóng nhẹ nhẹ. Sau khi nhận được thư xin giúp đỡ của Tam đệ Sở Kinh Triết đang du lịch ở ngoài, Sở Lăng Húc lập tức chạy đến Lăng Quốc. Người Sở gia cũng không dễ dàng xin người thân giúp đỡ, xưa nay luôn tự mình giải quyết. Tam đệ đã xin giúp đỡ, nhất định là gặp phải phiền toái lớn không dễ giải quyết. Mà phiền toái lớn này, Sở Lăng Húc mơ hồ có dự cảm không tốt.

Sở Lăng Húc không nghĩ đến Sở Kinh Triết thế nhưng ngoài ý muốn kết giao với Tứ hoàng tử bị buộc tránh nạn ở Lăng Quốc. Hai người chẳng những trò chuyện hợp ý, còn kết làm huynh đệ kim lan. Chính trị Lăng Quốc đang tranh giành ngôi vị Hoàng đế, Sở Kinh Triết huynh đệ nghĩa khí, nhảy vào nước đục. Quyền thế của Đại hoàng tử và Tam hoàng tử vốn áp chế Tứ hoàng tử. Cường cường liên thủ, Tứ hoàng tử bị nhốt ở Đô thành. Đồng thời bị nhốt còn có Sở gia Tam công tử Sở Kinh Triết – cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt Đại hoàng tử và Tam hoàng tử. Muốn cứu Sở Kinh Triết, nhất định phải giúp Tứ hoàng tử đoạt được ngôi vị Hoàng đế.

Tình thế khẩn cấp, Sở Lăng Húc không thể không xuất động thế lực của Hàn Tinh các ẩn núp ở Lăng Quốc. Cuối cùng, Tứ hoàng tử đạt được quý nhân tương trợ như nguyện đi lên ngôi vị Hoàng đế, Sở Lăng Húc mang theo Sở Kinh Triết trở về Tuyền Quốc. Khi rời khỏi Lăng Quốc, Tân đế ánh mắt đầy chân thành nhìn Sở Lăng Húc hứa hẹn nói: “Trẫm và Kinh Triết là huynh đệ, huynh trưởng của Kinh Triết cũng là huynh trưởng của Trẫm. Lần này nhận được huynh trưởng giúp đỡ, Trẫm thời khắc ghi nhớ trong lòng. Từ nay về sau huynh trưởng cứ tùy tâm khả dục (tùy theo ý mình), Lăng Quốc thế làm hậu thuẫn kiên cố cho huynh trưởng.”

Sở Lăng Húc kinh ngạc không thôi, không ngờ vị Tân đế này trọng tình trọng nghĩa như thế. Dưới Sở Kinh Triết giựt giây, Sở Lăng Húc bắt đầu thừa nhận vị đế vương vô cùng tôn quý này làm huynh đệ. Cùng thời khắc đó, ngoài ý muốn lớn nhất cuộc đời Sở Lăng Húc đang ở Sở gia chờ hắn: thánh chỉ đã hạ, Tiểu Quận chúa phủ Tiết Vương gả cho đương gia Sở gia Sở Lăng Húc. Nghe đến thánh chỉ, trong lòng Sở Lăng Húc nổi lên một đoàn lửa giận. Hôn nhân đại sự của hắn khi nào thì đến phiên Hoàng đế Tuyền Quốc làm chủ rồi? Nhìn người Sở gia lòng đầy quan tâm vây quanh bên cạnh hắn, Sở Lăng Húc lạnh lùng xoay người. Sở gia cơ nghiệp trăm năm, gió thuận mưa hòa nhiều năm như vậy, không thể bởi vì hắn mà gặp kiếp nạn. Hàn Tinh các bảo vệ được Sở gia, nhưng sẽ làm Sở gia rơi vào khốn cục lớn hơn nữa. Không phải vận bất đắc dĩ, hắn sẽ không vận dụng thế lực Hàn Tinh các. Ban đêm, Sở Lăng Húc mặc hắc y, đêm dò xét Tiết Vương phủ. Vào ban đêm ít sao, Sở Lăng Húc lần nữa gặp được kiếp số cả đời này của hắn.

“Tiết Tâm Lam thật đúng là nhu nhược khiến người thương yêu. Tư Nguyệt, có phải bản Quận chúa thật sự làm người chán ghét không?” Mân đêm buông xuống, Tiết U Nhiễm thân sắc nhìn không rõ ràng lắm, trong lời nói cũng không thiếu thất lạc. Thái tử ca ca thích chính là người như thế sao?

“Quận chúa đương nhiên là tốt nhất.” Việc đã đến nước này, Tư Nguyệt lại không biết nên an ủi Quận chúa nhà mình thế nào. Gả đi Sở gia, Quận chúa bị phản và bất mãn sau khi Nhị tiểu thư thăm dò càng thêm dè dặt.

“Thôi, dù sao bản Quận chúa cũng không học được bộ dáng giả mù sa mưa này của nàng ta. Tiết U Nhiễm chính là Tiết U Nhiễm, sẽ không thay đổi!” Tiết U Nhiễm đứng lên, khuôn mặt tuyệt mỹ dưới ánh trăng càng thêm nhu hòa mỹ lệ, thanh nhã tinh tế. Nghe được câu “Tiết U Nhiễm chính là Tiết U Nhiễm, sẽ không thay đổi” đầy tự tin đó, Sở Lăng Húc thoải mái nở nụ cười. Hóa ra Tiết U Nhiễm chính là Tiểu Quận chúa, Tiểu Quận chúa chính là Tiết U Nhiễm. Sớm nghe qua vị Quận chúa này cao ngạo và điều ngoa, nhưng Sở Lăng Húc lại chỉ nhớ nàng thiện lương và ngay thẳng. Quận chúa địa vị cao quý, lại có thể ở trên đường cái ôm một đứa nhỏ bình dân lo chuyện bất công của thiên hạ, ai dám nói nàng kém người kia?

Phản thẳng thần này, phản câu nệ này, có lẽ không bằng tiểu thư khuê các có tri thức hiểu lễ nghĩa, cũng không phải tiểu nữ tử nhà bình dân nửa mặt che giấu, lại dễ dàng kích động lòng hắn, chiếm được hảo cảm của hắn. Nữ tử như vậy, nhiều trân quý, đáng giá hắn lấy về săn sóc quý trọng. Lạnh nhạt mỉm cười, Sở Lăng Húc hạ quyết tâm phi thân rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ngoại truyện kiếp trước của Sở Lăng Húc (2)

Tuyên Nguyên mười năm tháng tám, Tiểu Quận chúa phủ Tiết Vương gả cho đương gia Sở gia. Ôm lòng tràn đầy nhảy nhót vui sướng, Sở Lăng Húc phụng chỉ cưới Tiết U Nhiễm. Đêm động phòng hoa chúc, hắn nói với nàng: “Nương tử đã gả vào Sở gia, vì phu nhất định lấy tâm đối đãi, quyết không thất hứa!”

Bất ngờ, dưới khăn voan lại là một dung nhan tuyệt mỹ nhưng đầy lạnh lẽo. Rượu hợp cần chưa ấm bụng, nàng đã lạnh lùng mời hắn dời bước sang thư phòng. Một khắc này, nụ cười ôn hòa của Sở Lăng Húc ứ đọng. Sự tình, dường như không tốt đẹp như trong tưởng tượng của hắn.

Khi Âm Nhất cảm tư liệu điều tra trở về giao cho hắn, có một thoáng, hắn muốn thiêu hủy tất cả giấy Tuyên Thành chưa mở ra trong tay. Nếu không xem, nếu không nhìn, có phải sự tình sẽ đơn giản hơn rất nhiều? Đáng tiếc, Sở Lăng Húc cũng không làm kẻ chết thay, cũng sẽ không làm đồ ngốc mặc người khác tính kế. Hít sâu một hơi, Sở Lăng Húc rút cuộc mở tập giấy Tuyên Thành đầy chữ ra.

Hóa ra trong lòng nàng sớm có phu quân, trách không được nàng sẽ lạnh lùng với hắn. Bị Thái tử ca ca nàng một lòng yêu thương coi như lợi thế gả vào Sở gia để mượn sức, chẳng trách nàng sẽ không cam lòng. Nàng nhất định là lòng đầy oán hận đi? Lại không biết nàng hận là Tần Trạch Dật buông tha nàng, hay trách Sở gia phá hủy niềm tưởng của nàng?

Sở Lăng Húc lần đầu tiên có chút không biết làm sao, khó có thể tự xử. Cho dù bị sự phụ lừa đến Hàn Tinh các, một mình trong hắc ám và máu tanh giấy dựa ba năm, hắn cũng chưa từng mờ mịt như vậy. Tiến hoặc không tiến, với hắn mà nói, là một lựa chọn khó khăn.

Tiết U Nhiễm đã gả vào Sở gia, là chính thể hắn cưới hỏi dang hoàng. Hắn không thể làm được việc ném nàng sang một bên, bỏ mặc. Cũng không thể tưởng tượng rõ ràng là phu thê nhưng lại đối xử lạnh lùng, thù hận nhau. Tiết U Nhiễm đã suy nghĩ cẩn thận hay chưa, có lẽ Tần Trạch Dật là một vị hoàng đế tốt, nhưng không phải một vị phu quân tốt. Hắn và Tiết U Nhiễm, Tiết U Nhiễm và Tần Trạch Dật, Tần Trạch Dật và hắn, gút mắc lẫn lộn chung một chỗ.

Không thể phủ nhận, lòng của hắn có chút khó chịu. Hai lần gặp mặt ngoài ý muốn, hắn động tâm, nàng lại không hề hay biết vẫn cứ đắm chìm trong tình cảm của mình. Vốn tưởng rằng sau khi thành thân, hắn sẽ làm nàng chậm rãi yêu hắn, lại không nghĩ rằng trong lòng nàng sớm đã có người. Đoạt yêu thích của người không phải hành vi của quân tử, cường giả tâm ý cũng không phải phong thái của quân tử. Nhìn giấy Tuyên Thành trong tay, ngồi im thật lâu sau đó Sở Lăng Húc sinh ra ý lùi bước. Tất cả chân tướng bày ở trước mắt hắn, hắn không thể làm như không thấy. Thành toàn ước muốn của nàng, có lẽ cho nàng một nơi quy túc ổn định mới là tốt cho nàng.

Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm thành thân ngày thứ ba, Tần Trạch Dật lại xuất hiện trước mặt Sở Lăng Húc. Không đợi Tần Trạch Dật nói rõ ý đồ đến, Sở Lăng Húc đã mở miệng trước: “Trái tim Quận chúa điện hạ cũng không ở Sở gia.”

Tần Trạch Dật sững sốt, lập tức cười nhạt: “U Nhiễm còn nhỏ không hiểu chuyện, mong Sở đương gia khoan dung nhiều hơn.”

“Tâm ý của nàng Thái tử điện hạ cần phải rõ ràng hơn ai khác.” Nhìn Tần Trạch Dật thản nhiên lạnh nhạt, trên mặt Sở Lăng Húc mang theo ý mỉa mai.

“Bây giờ U Nhiễm đã cùng Sở đương gia kết làm duyên Tần Tần, trái tim tự nhiên sẽ gắn liền với Sở đương gia.” Ý tứ trong lời nói của Sở Lăng Húc trong lòng Tần Trạch Dật hiểu rõ, nhưng cũng không cho là đúng. Bộ dáng đương nhiên của Tần Trạch Dật làm Sở Lăng Húc rất phản cảm. “Tiểu Quận chúa dụng tình sâu, Thái tử điện hạ không có khả năng không cảm giác được. Đối đãi với nàng như vậy, không khỏi quá mức tuyệt tình.”

Tần Trạch Dật trầm mặc một hồi, mở miệng nói: “Việc này đã thành kết cục đã định, không thể thay đổi.”

Không thể thay đổi? Đúng, quả thật là không thể thay đổi. Sở Lăng Húc bỗng nhiên phát giác phần nộ chính là uổng công. Tần Trạch Dật đã có thể tuyệt tình thượng bầm Hoàng thượng gả U Nhiễm cho Sở gia, sao có thể quan tâm Tiết U Nhiễm tình nguyện hay không? Nghe nói Tiểu Vương gia cực kỳ phần nộ về chuyện này, còn bởi vì vậy mà tâu thỉnh khoảng cách với Thái tử điện hạ. Nói vậy việc này Tiết Vương phủ cũng là cực không đồng ý? Đoạn hôn nhân này, thành toàn tâm nguyện của ai? Lại hủy đi tâm nguyện của ai?

Bởi vì đề cập đến Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật cuối cùng cũng không tỏ rõ ý đồ đến. Chưa đề cập đến việc mượn sức, đã làm cho Sở Lăng Húc phản cảm. Với Tần Trạch Dật là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn. Việc trong lòng U Nhiễm có một người khác, bản thân U Nhiễm sẽ không nói ra miệng. Lấy tính tình của Tư Nguyệt, càng không thể đi mật báo cho Sở Lăng Húc. Sở Lăng Húc biết, tất nhiên là bởi vì hắn cảm giác không thích hợp, thậm chí phái người điều tra U Nhiễm. Tuy rằng chuyện giữa hắn và U Nhiễm cũng không che giấu, nhưng cũng chưa âm ỉ đến nỗi tất cả mọi người trong Tuyên thành đều biết. Hắn thật không ngờ chỉ là một thương nhân bình thường lại có thể tra ra việc nhà quan. Sở Lăng Húc, quả nhiên có thủ đoạn của hắn. Xem ra, hắn không thể coi thường bản lĩnh của Sở Lăng Húc.

Sau khi cùng Tần Trạch Dật gặp mặt, Sở Lăng Húc lại làm ra được lựa chọn. Tần Trạch Dật bỏ qua Tiết U Nhiễm là Tần Trạch Dật có mắt không trông. Nếu Tiết U Nhiễm đã là người Sở gia, cần gì phải để ý quá khứ của nàng? Không thể thành toàn tâm nguyện của nàng, vậy thì tận lực làm những gì hắn có thể làm cho nàng. Yêu thương nàng, không để nàng chịu ủy khuất, hắn tự nhiên cần cứ theo ước nguyện ban đầu tiếp tục lấy tâm tương đãi nàng. Chung quy có một ngày, hắn sẽ làm nàng không lại thương tâm vì người khác. Sau này, Sở Lăng Húc bắt đầu hao tổn tâm cơ đối tốt với Tiết U Nhiễm. Hắn sẽ hẹn nàng đến Bích Ba Đình, chỉ để giải sầu. Hắn sẽ tự tay bện châu châu có đưa cho nàng, vì vì muốn nàng vui. Hắn sẽ hẹn nàng đến Khách Duyệt lâu, chỉ để nàng dung nhập vào cuộc sống của hắn. Hắn sẽ cầu xin nãi nãi và nương đừng làm khó dễ nàng, mọi chuyện theo ý nàng. Hắn nhờ Mộng Văn đừng sợ nàng mặt lạnh, đi đến bồi nàng giết thời gian...

Chỉ tiếc, mọi chuyện không như ý hắn. Nàng không thích ra cửa, không thích tiểu ngoạn ý, lại càng không dung nhập vào cuộc sống của hắn. Nãi nãi và nương sau mấy lần đụng phải đinh, bắt đầu buông tha. Mộng Văn còn hơn thế, nhìn thấy nàng liền sợ đến mức không dám đến gần. Liền ngay cả Sở Bạch, đều ngầm oán trách nàng cao ngạo không hợp tình hợp lý...

Nhưng là, Sở Lăng Húc lại cảm thấy nàng cũng không khó tiếp cận như mặt ngoài. Mỗi khi hân mềm giọng gọi nàng ‘U U’, nàng sẽ đỏ mặt trừng hân, rõ ràng là nàng kiêu ngạo đuổi hân ra khỏi phòng, nhưng mỗi lần vụng trộm trở về đều có thể nhìn thấy nàng về mặt áy náy; rất nhiều khi, nửa đêm nén vào phòng nàng, sẽ nhìn thấy trong lúc ngủ mơ nàng úy khuất ni non...

Sở Lăng Húc thủy chung tin tưởng theo thời gian trôi qua, miệng vết thương trong lòng U U sẽ chậm rãi khép lại, nàng sẽ từ từ quên đi Thái tử ca ca người tổn thương nàng sâu sắc. Nhưng mà, tất cả kiên trì âm thầm sụp đổ sau khi biết nàng tự mình giúp hân nạp thiếp. Vì không muốn gặp hân, cho dù giúp hân nạp thiếp cũng không tiếc sao? Hành vi này của Tiết U Nhiễm triệt để đánh vỡ kiêu ngạo của Sở Lăng Húc, tự tin của Sở Lăng Húc, bình tĩnh của Sở Lăng Húc...

Ngay cả khí lực giáp mặt chất vấn nàng cũng không có, chính là vào lúc nửa đêm đứng trước giường nàng, nhìn chăm chăm vào gương mặt khi ngủ vẫn còn mang nước mắt của nàng đến hừng đông. Tiêu gia đã đáp ứng chuyện cưới xin, Sở Lăng Húc tự mình tới cửa cự tuyệt cũng không thay đổi được quyết tâm gả nữ nhi của Tiêu gia. Ngày Tiêu Vũ Sát vào cửa, Sở Lăng Húc đã sớm tránh đi ra ngoài. Trái tim đã dừng trên người nữ tử không chịu quay đầu nhìn hân, sao có thể cùng nữ tử khác có quá nhiều thân cận? Là hân quá mức ích kỉ, chỉ có thể thiệt thòi Tiêu Vũ Sát...

Có lẽ là không quan tâm, có lẽ là thích yên tĩnh, Tiết U Nhiễm chưa bao giờ từng bước chân ra viện cùng người Sở gia dùng bữa. Chính thể không ở, Tiêu Vũ Sát thân là thiếp thất tự nhiên cũng không thể lên mặt bàn, chỉ phải ở lại trong phòng ăn cơm một mình. Sở nãi nãi và Sở phu nhân nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp miễn cưỡng an mỗi ngày. Sở Lăng Húc đi sớm về trễ, căn bản là không thấy được người. Tiêu Vũ Sát không có chỗ dựa không thể không dè dặt cẩn trọng, cẩn thủ bốn phận. Vì thế, Sở gia vẫn là Sở gia, Tiêu Vũ Sát đến vẫn chưa tạo thành thay đổi nào.

Thời gian bình tĩnh duy trì đến khi biểu muội Tiền gia đến thăm người thân bước vào cửa lớn Sở gia. Biểu muội Tiền gia tính tình uyển chuyển hàm xúc, lại cực kì am hiểu nói ngọt, rất nhanh đã bắt được niềm vui của người trong Sở gia làm tù binh. Đương nhiên, không bao gồm Sở Lăng Húc đặc biệt bận rộn ở bên trong. Từ sau khi Tiêu Vũ Sát vào cửa, Sở Lăng Húc liên tục ít xuất hiện trước mặt người Sở gia. Cả ngày ở bên ngoài bôn ba, làm Sở nãi nãi và Sở phu nhân đau lòng không thôi. Biểu muội Tiền gia đến, tuy rằng không lấy được niềm vui của Sở Lăng Húc, nhưng cũng làm Sở nãi nãi và Sở phu nhân thư thái không ít. Nếu không phải Tiết U Nhiễm đột nhiên nói muốn thu Tiền Viên Viên vào phòng, Sở Lăng Húc căn bản sẽ không để ý đến sự tồn tại của người đó.

Vô cùng phẫn nộ vọt vào viện của Tiết U Nhiễm, nhìn bóng dáng gầy yếu, thẳng lưng, quật cường đó, trong lòng Sở Lăng Húc nổi lên tia đau thương. Vẫn là làm không tốt sao? Vì sao ánh mắt nàng mãi dừng trên người mà vĩnh viễn sẽ không thuộc về nàng? Nhớ đến vị Thái tử điện hạ lúc trước đến tìm hân đàm phán tranh giành ngôi vị Hoàng đế, lại nhìn vị Quận chúa điện hạ khăng khăng giữ lấy này, Sở Lăng Húc âm thầm rời đi. Rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể làm nàng hiểu rõ, đi qua sớm đã trở thành quá khứ? Có tiền lệ Tiêu Vũ Sát, lúc này đây Sở Lăng Húc không đến Tiền gia, mà trực tiếp đi tìm bản thân Tiền Viên Viên. Mất lạnh nhìn nữ tử về mặt then thừng, Sở Lăng Húc thân nhiên nói sẽ không nạp nàng làm thiếp. Ai biết nữ tử nhìn như uyển chuyển hàm xúc này hừ nhẹ một tiếng: “Đại biểu tâu nói, việc này nàng ấy làm chủ là được.”

Sở Lăng Húc nghẹn lời, nội tâm cười khổ không thôi: U U, nàng rốt cuộc là muốn làm cái gì? Lại là một nữ tử bị mất hạnh phúc sao? Vì sao cứ phải khăng khăng một mực như vậy? Sở gia nhiều bạc, thật sự chính là hạnh phúc các nàng muốn sao? Sở Lăng Húc rơi vào đường cùng, quyết định đi tìm nãi nãi và nương làm thuyết khách. Ai biết hai người này thế nhưng nhất trí đồng ý quyết định lần này của Tiết U Nhiễm. Nãi nãi nói: “Húc tiểu tử, lần này cháu phải cho ta mặt mũi. Biểu muội Tiền gia cũng không phải người ngoài, không thể đánh mất mặt mũi của nàng.”

Nương nói: “Húc nhi, con hãy đáp ứng đi! Thành thân hơn hai năm vẫn chưa động phòng. Chẳng lẽ con đã quên, bắt hiếu có ba tội, không có hậu là tội lớn nhất?”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của nãi nãi và nương, Sở Lăng Húc không tiếp tục kiên trì, xoay người ra khỏi phủ. Đứng ở trong nhà nơi hân được sinh ra, hân bỗng nhiên có loại cảm giác hít thở không thông. Ngày Tiền Viên Viên vào cửa, Sở Lăng Húc vẫn không trình diện như trước. Mặc cho Sở nãi nãi và Sở phu nhân sắc mặt đen như đáy nồi, Tiết U Nhiễm giúp Sở Lăng Húc nạp người thiếp thứ hai vẫn cùng một số phận như Tiêu Vũ Sát. Sau khi Tiền Viên Viên vào phủ, Tiêu Vũ Sát chậm rãi sinh động lên. Chỗ nào có người là chỗ đó có thị phi, nơi có nữ nhân luôn không thể thiếp gặp ghen. Càng miễn bàn, hai nữ nhân này còn chung một phu quân. Đã không được sủng ái, lại cố tình thích làm mặt bơ ngăm đầu đá nhau. Tranh không được khẩu khí này, muốn chỉ là cái mặt mũi kia. Hai người dường như đều đã quên Sở gia còn có một vị Quận chúa chính thể ở đây, người tới ta đi càng đấu càng quên cả trời đất.

Mất thấy Tiêu Vũ Sát và Tiền Viên Viên đều có việc làm, Sở Lăng Húc lại lấy được một cái thanh nhàn. Chỉ cầu U U đừng ép buộc nữa, nhẫn nại và bao dung của hân thật sự còn thừa không nhiều lắm. Ông trời không nghe thấy Sở Lăng Húc thỉnh cầu, Tiết U Nhiễm càng không biết thỉnh cầu của Sở Lăng Húc. Vì thế, Thành Tây Bạch gia Bạch Tuyết Lan tiểu thư được kiệu tám người khiêng mang tới Sở gia. Lúc đó, Sở Lăng Húc đang ở nơi khác thị sát cửa hàn. Nghe thấy tin tức này, Sở Lăng Húc lại lạnh nhạt. U U, nếu như đây là kết quả nàng muốn nhìn thấy, ta thỏa mãn nguyện vọng của nàng thì có làm sao? Lại lần nữa trở lại Sở gia, Sở Lăng Húc rốt cuộc đi vào phòng Bạch Tuyết Lan.

“Từ ngày mai bắt đầu, ngươi sẽ là Bạch di nương được sủng ái nhất Sở gia. Cứ việc phô trương, cứ việc ương ngạnh. Có việc ta chịu trách nhiệm.” Nhìn thấy Bạch Tuyết Lan xinh đẹp như hoa, Sở Lăng Húc không chút nhúc nhích, sắc mặt trầm thấp.

“Vậy thiếp thân cần vì phu quân làm chút gì?” Bạch Tuyết Lan phong tình vạn chủng dựa vào trên giường, chân ngọc trắng nõn duỗi đến mép giường, câu được câu không nhẹ nhàng lắc lư. Mị nhãn như tơ, cái lưỡi như vô ý liếm qua cánh môi. [mơ, con này như kĩ nữ ấy. -_-]

“Cách ta xa một chút.” Sở Lăng Húc cau mày, chán ghét nói xong liền đẩy cửa ra ngoài. U U, nàng xem nàng đây là cái ánh mắt gì? Nữ nhân như vậy nàng cũng tiệp vào phủ, rốt cuộc nàng còn muốn âm thầm đến loại tình trạng nào? Mị ý xinh đẹp trên mặt Bạch Tuyết Lan lập tức tiêu tán, ánh mắt hứng thú nhìn chăm chăm bóng lưng đi xa, cười nham nhở. Nam nhân này, nàng ta muốn định rồi!

Ngày ấy về sau, cuộc sống của Bạch di nương ở Sở gia có thể nói là phong sinh thủy khởi, ngàn vạn ân sủng tập trên một người. Tiêu Vũ Sát và Tiền Viên Viên đầu nhau người sống ta chết, bởi vì nhiều hơn một Bạch Tuyết Lan mà thay đổi trong nháy mắt. Sau này, Tiền Viên Viên và Tiêu Vũ Sát cư

nhien bắt tay giảng hòa, cả ngày cùng nhau dính ở một chỗ thì thầm, nói chuyện cẩn thận không cho người biết, sử dụng không biết bao nhiêu âm mưu. Nhưng mà, hai người xuất thân nhà nghèo sao có thể là đối thủ của Bạch Tuyết Lan xuất thân thương gia? Sáng tối giờ trò xấu, ngầm đùa giỡn tiểu chiêu. Bạch Tuyết Lan như mèo vờn chuột, tâm tình tốt thì trêu chọc hai người, tâm tình không tốt thì một cước đá văng...

Sở Lăng Húc thủy chung chưa từng hỏi đến ba người này, cũng không lại đi xem Tiết U Nhiễm. Việc đã đến nước này, xem hoặc không xem, đã không khác nhau nhiều lắm. Thời gian bốn năm, thoáng một cái đã qua. Quan hệ của Sở Lăng Húc và Tần Trạch Dật trước khi Tần Trạch Dật đăng cơ đã bắt đầu chuyển biến xấu, từ khi Tần Trạch Dật đăng cơ lại càng thêm như bước trên tấm băng mỏng. Đối với chuyện này, Tần Trạch Dật sinh lòng tức giận, Sở Lăng Húc vẫn như cũ. Sở gia Nhị công tử Sở Diệp Triền học thức rất tốt, vốn nên khảo thủ công danh lại bỗng nhiên khăn gói về nhà. Sở Lăng Húc hỏi nguyên nhân, chỉ đổi được một câu: “Đại ca cảm thấy có tất yếu sao?”

Nhìn Nhị đệ ánh mắt hiểu rõ tất cả, Sở Lăng Húc kiên cường trong nháy mắt biến thành hư ảnh. Gió thổi qua, toàn bộ tan tác. Bốn năm nay, nãi nãi về mặt u sầu, mẫu thân ai thần, phụ thân bất đắc dĩ... Bây giờ, đến phiên Nhị đệ sao? Nhị đệ buông tha cho tiền đồ của mình, buông tha cho chấp nhất của hân, buông tha cho theo đuổi của hân, đơn giản là nhìn thấu lợi hại giữa quan hệ của Sở gia và Tần gia. Cả đời không qua lại với nhau, mới đứng hình dung quan hệ của Sở gia và Tần gia. Nguyên nhân trong đó, không vượt qua một chữ tình. Ba chữ Tiết U Nhiễm như một cái đinh, mắc kẹt trong yết hầu Tần Trạch Dật, lại đâm vào trong lòng Sở Lăng Húc. Như vậy, kẻ tiếp sẽ là ai? Tam đệ Kinh Triết? Hay là tiểu muội Mộng Văn? Một lần cuối cùng chăm chú nhìn gương mặt khi ngủ của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc thì thầm ra tiếng: “U U, như nàng mong muốn.”

Dưới trời đêm yên tĩnh, bước chân rời đi của Sở Lăng Húc thông thả mà kiên định, bóng lưng tiêu điều lộ ra nồng đậm bi thương. Hân cũng là người, hân cũng sẽ mệt. Tiết U Nhiễm, trái tim của hân rốt cuộc không kiên trì nổi nữa.

Một năm sau, Sở gia bên cạnh hồ Bích Thủy, nữ tử trong lòng thân thể đã lạnh như băng, Sở Lăng Húc bị thương hết to. Rõ ràng biết nàng không kiên cường như mặt ngoài, sao có thể mặc nàng một mình vùng vẫy bên trong thiếp thất tranh đấu? Rõ ràng biết nàng không phải người dối trá, sao có thể hoài nghi nàng bỗng nhiên thay đổi là có toan tính khác? Rõ ràng biết nàng đã vết thương chồng chất, sao có thể buông tha cho đã từng hứa hẹn? Hồ nước dập dờn, trong gió mơ hồ truyền đến giọng nói thâm tình trầm thấp của Sở Lăng Húc: “Nương tử đã gả vào Sở gia, vì phu nhất định lấy tâm đối đãi, quyết không thất hứa!”

Hồ nước dập dờn, trong gió mơ hồ truyền đến tiếng khóc réo rất thảm thiết của Tiết U Nhiễm: “Phu quân, thiếp biết sai rồi!”

Rõ ràng là thanh âm của hân, lại như thanh âm của nàng. Hứa hẹn thuở đầu và di ngôn cuối cùng đan vào nhau, không ngừng quấn quanh bên tai Sở Lăng Húc, từng chữ khắc cốt, đau triệt nội tâm...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81

Ngày Sở Quân Úc làm tiệc rượu đầy tháng, khách đến chúc mừng kém chút đập hồng cửa lớn Sở gia. Không nói Thái tử điện hạ và Thái tử phi tự mình đến thăm, cũng không nói Tiết Vương gia, Tiết Vương phi và Trường công chúa thân phận hiển hách, chỉ cần nói Tiểu Hầu gia Mạc Thần Viễn, công tử nhà Lại Bộ Thượng Thư, công tử và tiểu thư nhà Hình Bộ Thượng Thư.... Đều đã cho thấy phú quý và vinh hoa sau này của tiểu công tử Sở gia.

“Sở gia muội phu, đưa Tiểu Quân Úc cho ta ôm, cho ta ôm” Triệu Thụy trương ra khuôn mặt tươi cười đảo quanh Sở Lăng Húc đang bế oa nhi, miệng không ngừng la hét muốn bế Sở Quân Úc.

“Sở đương gia ngàn vạn lần đừng cho Triệu Thụy bế. Chỉ cái tính tình động tay động chân này của hân, nhưng đừng quăng ngã Tiểu Quân Úc.” Trịnh Khải vẽ mặt nghiêm túc khuyên nhủ. Dựa vào cái gì cho người bế? Ta cũng muốn ôm được không?

“Ta mới sẽ không quăng ngã Tiểu Quân Úc. Sở gia muội phu, người hãy cho ta bế bế đi! Ta nói thế nào cũng là cậu của Tiểu Quân Úc.” Triệu Thụy ăn nói ba hoa, bắt đầu bầu vịu quan hệ.

“Triệu Thụy, nếu Kỳ Văn nghe được những lời này của người, khẳng định sẽ lập tức từ biên quan trở về tấu (đánh) người.” Trịnh Khải lạnh lạnh cười nhạo nói. Cậu, chỉ người phải, ta không phải à?

“Trịnh Khải, không phải là người muốn bế nhưng ngại nói ra sao? Còn tiếp tục tha chân sau, người lập tức bị đánh tuyệt đối sẽ là người.” Quơ quơ nắm tay, Triệu Thụy bắt mần uy hiếp nói. Cái tên huynh đệ này đó? Không giúp được việc còn muốn kéo. Trịnh Khải bị nói trúng tim đen ngượng ngùng sờ cái mũi, không lại mở miệng. Hai mắt thủy chung vẫn nhìn oa nhi trong lòng Sở Lăng Húc, một khắc cũng không rời đi.

“Sở đương gia, tại hạ có thể ôm ôm Tiểu Quân Úc sao?” Mang theo tươi cười ôn nhuận, Mạc Thần Viễn tiến tới. Đã sớm nghĩ đến ôm nhi tử nhà mình ra tuyệt đối sẽ bị mọi người tranh đoạt, lại không dự đoán được nhi tử nhà mình được hoan nghênh như thế. Sở Lăng Húc kiên quyết không thừa nhận, hân chính là cố ý muốn khoe ra cho người nào đó đang ngồi yên ở một bên biết. Trong lòng không tha, trên mặt vẫn hàm chứa tươi cười, Sở Lăng Húc dè dặt cẩn trọng đặt Sở Quân Úc vào trong tay Mạc Thần Viễn. Vị Mạc Tiểu Hầu gia này tâm tư cẩn trọng, cho hân ôm cũng không cần quá mức lo lắng. Dù sao chút nữa U Nhiễm khẳng định sẽ phái người đi lại muốn nhi tử, Mạc Thần Viễn dù ôm cũng không ôm được bao lâu. Sở Quân Úc vừa đến trong tay Mạc Thần Viễn, Triệu Thụy liền tiến lên, ngay cả Trịnh Khải cũng không nhịn được đến gần chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Quân Úc: “thật mềm.”

Tần Trạch Dật ngồi ở cách đó không xa nhìn mấy người tranh đoạt Sở Quân Úc, nhin nhn, cuối cùng không đi qua. Đó là nhi tử của U Nhiễm, là nhi tử của U Nhiễm và Sở Lăng Húc...

“Không phải Gia cũng sắp làm phụ thân sao? Mau đến đây học ôm con như thế nào. Tiểu Quân Úc rất đáng yêu.” Thấy Tần Trạch Dật một mình ngồi bên cạnh, Triệu Thụy tùy tiện gọi. Mạc Thần Viễn nghe vậy thật sự ôm Sở Quân Úc đến trước mặt Tần Trạch Dật: “Biểu ca, ôm ôm?” Biểu ca, U Nhiễm đã giúp Sở gia sinh nhi tử rồi. Đến đây, huynh nên hết hi vọng rồi đúng không? Đừng tiếp tục giữ ý niệm không nên, buông tay cũng không nhất định là chuyện xấu.

Tần Trạch Dật thẳng tắp nhìn chăm chăm Sở Quân Úc mà Mạc Thần Viễn đưa đến trước mặt hắn. Oa nhi nho nhỏ, thân mình mập mập, khuôn mặt tròn tròn, bộ dáng phần nộn chi liếc mắt đã tiến công vào trong lòng Tần Trạch Dật. Tần Trạch Dật theo bản năng vươn tay, muốn tiếp nhận oa nhi trong tay Mạc Thần Viễn.

“Gặp qua các vị chủ tử. Tiểu chủ tử nên đói bụng, Vương phi sai lão nô đến ôm Tiểu chủ tử đi qua.” Tay Tần Trạch Dật vừa chạm vào thân mình Sở Quân Úc, thanh âm Tôn ma ma từ ngoài cửa vang lên. Tựa hồ là vì xác minh lời nói của Tôn ma ma, Sở Quân Úc luôn luôn nhu thuận an tĩnh bỗng nhiên mở miệng khóc to. Bé vừa khóc thật đúng là dọa mấy vị công tử ở đây, vội vàng cười dỗ bé. Sở Lăng Húc cũng cả kinh. Nhi tử nhà hắn trước nay luôn nhu thuận, lần khóc này khẳng định là đói bụng. Bước nhanh đi đến bên người Mạc Thần Viễn ôm lấy Sở Quân Úc, vừa vỗ vỗ nhẹ vừa nhẹ giọng dụ dỗ. Cũng chẳng quan tâm trong phòng còn mấy người khác, Sở Lăng Húc ôm Sở Quân Úc đang dần nín khóc theo Tôn ma ma đi ra ngoài. Cánh tay vươn ra của Tần Trạch Dật cứng một chút, trong lòng nổi lên nhàn nhạt thất vọng. Đã chạm được đâu!

“Làm phụ thân chính là không giống xưa. Sở gia muối phu vẫn đậm phong khinh thế nhưng bị một tiểu oa nhi làm cho khốn đốn. Bộ dáng phụ thân ôn nhu, thật dọa người...” Mớ to hai mắt nhìn Sở Lăng Húc ôn nhu dỗ Sở Quân Úc đi ra, Triệu Thụy cảm thán nói.

“Nếu hâm mộ, vậy ngươi lập tức cưới nàng dâu vào cửa sinh cho ngươi một oa nhi đi. Sau đó là ngươi có thể giống Sở đương gia, trông coi nàng dâu dỗ oa nhi. Chẳng phải vui vẻ sao?” Trịnh Khải ở một bên vui đùa.

“Vốn là một sự kiện rất vui vẻ, sao đến miệng hai người các ngươi lại kỳ quái như vậy đây? Chỉ có điều, Tiểu Quân Úc thật sự làm người vui vẻ.” Mạc Thần Viễn duy nhất ôm qua Sở Quân Úc cười nhạt nói.

“Tiểu Hầu gia thích Tiểu Quân Úc như vậy chẳng bằng chạy nhanh sinh một Tiểu thiên kim buộc Tiểu Quân Úc lại.” Triệu Thụy nghe vậy cười xấu xa đề nghị nói. Đại hôn của Mạc Thần Viễn và Trịnh Thiên sắp tới, nói lời này cũng không quá mức đường đột.

“Nói cái gì đâu?” Thấy Triệu Thụy lấy muối muối nhà mình ra nói giỡn, Trịnh Khải liền tiếp đánh vào lưng Triệu Thụy. Sau đó nhìn Tần Trạch Dật không nói chuyện, nói: “Nếu Trắc phi của gia sinh là nữ nhi, nhưng là có thể suy xét cân nhắc.”

“Khó mà làm được. Tiểu Quân Úc Hầu phủ chúng ta đã định chắc rồi.” Không cho Tần Trạch Dật cơ hội mở miệng, Mạc Thần Viễn giành trả lời trước. Mấy ngày nay, hán mắt lạnh nhìn Thái tử biểu ca càng ngày càng có ý hời hợt. Tiếp tục như vậy cũng không tốt, đối với U Nhiễm, Thái tử biểu ca không nên lại có ý niệm khác.

Tần Trạch Dật sững sốt một chút, mở miệng nói: “Còn nhiều thời gian.”

Triệu Thụy và Trịnh Khải cười cười, không lại chế nhạo. Còn Mạc Thần Viễn trong lòng lại máy động, vì sao hắn có loại dự cảm không tốt?

Trong viện Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc vừa ôm Sở Quân Úc qua liền bị Tiết Vương phi đuổi ra ngoài: “Bên ngoài có nhiều tân khách, còn không mau đi ra ngoài chiêu đãi? Sao có thể giao cho Trưồng bối ứng phó toàn bộ? Thật không thể nói rồi.”

Trong lòng biết nhạc mẫu đại nhân đây là không muốn hắn lại ôm Tiểu Quân Úc ra ngoài, Sở Lăng Húc cũng không biện giải, cười rồi đi.

“U Nhiễm, Tiểu Quân Úc thật đáng yêu.” Nhìn Tiểu Quân Úc ăn no nằm trong nôi ngáp, Trịnh Thiên khen.

“Thích sao? Thích thì tự bản thân sinh một đứa đi.” Lạc Thấm Nhi nhẹ nhàng đùa đưa nôi, trêu ghẹo Trịnh Thiên.

“Thấm nhi, ngươi thế nhưng cười nhạo ta? Ngươi mới phải là người nên chạy nhanh sinh một đứa.” Miễn cho bị hai nữ nhân trong phủ kia leo lên trên đầu. Trịnh Thiên không nói tiếp câu sau, nhưng trong lòng hai người đều biết rõ. Với giao tình giữa nàng và Lạc Thấm Nhi, nói ra những lời này cũng không phạm kiêng kỵ.

“Ta không vội. Ngươi vẫn nên lập tức sinh cho Mạc tiểu Hầu gia một nữ nhi, trước định sẵn Tiểu Quân Úc.” Tươi cười trên mặt Lạc Thấm Nhi trong nháy mắt có chút đình trệ, lại dường như luôn luôn thanh nhả như vậy. Mặt Trịnh Thiên đỏ lên, không lại nói chuyện, cúi đầu đùa Tiểu Quân Úc đã ngủ.

“Đại tẩu, mấy ngày nay cảm giác thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Lạc Thấm Nhi và Trịnh Thiên đang vội đầu võ mồm, Tiết U Nhiễm nhưng lại vội vàng quan tâm Trưồng công chúa. Đại tẩu có thai, ca ca nhà mình cũng không ở bên cạnh. Tiết U Nhiễm ngậm lại liền đau lòng Tần Thiên Ngọc.

“Đều tốt. Mẫu phi ở bên, còn có mấy vị ma ma ở đây, muối không cần quan tâm.” Khuôn mặt Tần Thiên Ngọc ánh lên mẫu tính lóng lánh sáng rọi vô cùng hấp dẫn, rung động lòng người. Phu quân gửi thư muốn nàng cẩn thận chăm sóc thân mình, hán nhất định sẽ trở về trước khi đứa nhỏ được sinh ra. Tần Thiên Ngọc tin tưởng Tiết Kỳ Văn hứa hẹn. Cho dù Tiết Kỳ Văn không thể trở về, nàng cũng sẽ không trách hắn. Biên quan không thể so với Tuyên thành, chỉ cần hắn bình an vô sự, nàng và đứa nhỏ chờ hắn là được.

Tiết U Nhiễm gật gật đầu, lập tức nói: “Nếu không ta mang theo Tiểu Quân Úc về Vương phủ ở lại mấy ngày?” Như vậy, nếu Trường công chúa cảm thấy tịch mịch, còn có nàng và Tiểu Quân Úc chơi với Trường công chúa.

“Tiểu tử tông, con ngàn vạn lần đừng về Vương phủ góp vui. Cả trái tim mẫu phụ đều đặt trên người Đại tẩu con, cũng không còn thừa tâm tư để ý đến con. Con ngoan ngoãn đứng ở Sở gia là tốt rồi.” Tiết Vương phi tiếp câu chuyện cười nói. Sở gia đối U Nhiễm tốt lắm, quả thật là nâng niu trong lòng bàn tay yêu thương. Vừa rồi Sở gia nài nỉ và Sở phu nhân còn nói hạ nhân hành động nhẹ chút, đừng quấy nhiễu Đại thiếu phu nhân. Chỉ bằng một tiếng ‘Đại thiếu phu nhân’, Tiết Vương phi liền an tâm rồi. Sở gia là thật tâm xem U Nhiễm là người một nhà, cho nên mới không lấy ‘Công chúa’ tương kính.

“Có Đại tẩu liền ghét bỏ nữ nhi. Mẫu phi, con tức giận.” Tiết U Nhiễm bĩu môi, bất mãn nói. Nghe được mẫu phi nói như vậy, Tiết U Nhiễm lo lắng lập tức tán đi. Đầu nói bà bà không dễ ở chung, cũng không hẳn là vậy. Sở phu nhân và Vương phi đều rất ưu việt, nàng và Trường công chúa xem như thật có phúc.

“Vậy thì tốt. Tức giận sẽ không về Vương phủ cho mẫu phi thêm phiền toái rồi.” Tiết Vương phi vỗ tay, ra vẻ không quan tâm cười. Từ sau khi Trường công chúa có thai, không khí trong Vương phủ vốn vì Kỳ Văn rời đi mà có chút nặng nề bỗng chốc tiêu tán. Đối với Trường tôn này, Vương gia cũng rất là dễ bụng, ngày ngày tìm bà thương thảo chuyện âm thực. Nhị phu nhân tất nhiên là bị nghiêm lệnh rời xa phòng bếp, không cho tiếp cận viện của Trường công chúa một bước. Nghe nói đã nhiều ngày nay Nhị phu nhân nằm trên giường không thể động. Tiết Vương phi hừ lạnh trong lòng, cũng không tính toán để ý tới việc này.

Từ trước đến nay ma ma trong cung đều lợi hại, không phải chỉ bằng Nhị phu nhân tùy tiện làm một bàn điểm tâm là có thể hồ lộng cho qua. Sắc hương vị, dù là một chút khuyết điểm đều sẽ bắt làm lại. Nghe nói Nhị phu nhân nhiều lần đều dúi bụng làm đến khuya. Vương gia mở một mắt nhắm một mắt chỉ làm như không thấy việc này, còn Tôn ma ma thì quyết tâm ép buộc Nhị phu nhân. Cho đến mấy ngày trước, Nhị phu nhân sắc mặt trắng xanh, hai tay phù thũng, thể lực chống đỡ hết nổi té xỉu ở phòng bếp. Lúc này Tôn ma ma mới sai người nâng Nhị phu nhân đi ra ngoài. Ngay cả Thái y cũng không gọi, mỗi ngày canh trắng nước nhạt hầu hạ.

Ngay cả Tiết Vương phi cũng hoài nghi, không đến mấy ngày, Nhị phu nhân sẽ bị Tôn ma ma tui sống ép buộc chết. Mấy tháng nay, Nhị phu nhân chịu tra tấn không lúc nào là không nhớ tới Vu ma ma lâu rồi chưa hiện thân – người duy nhất ở trong Vương phủ giúp bà ta. Nhiều năm như vậy, nếu không có Vu ma ma ở một bên đề điểm, bà ta tuyệt đối sẽ không có phong cảnh ngày hôm nay. Thiếu Vu ma ma có thể ra chủ ý này, cuộc sống của Nhị phu nhân bỗng chốc trở về hồi mới tới Vương phủ không có người hỏi thăm. Không, thậm chí còn không bằng cuộc sống khi mới tới Vương phủ. Ít nhất khi đó không có người ngày ngày nhìn bà ta chằm chằm, ăn ít uống ít không để bà ta tốt hơn. Thời gian dài nghĩ đến vô dụng, tùy theo mà đến chính là vĩnh viễn tức giận mắng. Mắng Vu ma ma thời điểm nguy nan không đếm xỉa đến, mắng Vu ma ma sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào kết cục như bà ta, mắng Vu ma ma....

Tiết Nhị phu nhân không có việc gì liên mắng, giống như chỉ mắng mới có thể giảm đi bà ta nỗi khổ phải chịu. Lại không biết Vu ma ma trong miệng bà ta quả thật phải chịu kết cục thảm như nàng bà ta mắng. Lần trước Vu ma ma sau khi bị Tôn ma ma đánh, nằm trên giường ba ngày sau bỗng nhiên nghĩ thông suốt, tự động xin rời khỏi Vương phủ. Nhìn trên phần tình cảm nhiều năm, Tiết Vương phi cũng không làm khó, cho Vương ma ma một chút bạc. Không dự đoán được gần đến lúc đi, Vu ma ma thể nhưng kiên cường một lần, nhất định không nhận lấy bạc này.

Nhiều năm như vậy Vu ma ma cũng tồn được không ít bạc, an hưởng tuổi già cũng không thành vấn đề. Chính là nhà cũ Vu ma ma còn hai đứa cháu không nên thân, Vu ma ma trở về lập tức thành mồi ngon. Lúc đầu hai đứa cháu đều tranh nhau cung phụng Vu ma ma, nói hết lời hay lấy niềm vui của lão nhân gia. Hai đứa cháu trong nhà tình huống cũng không tốt lắm, Vu ma ma chỉ dựa vào hai người này dường như cũng không tiếc rẻ, tự xuất tiền túi tiếp tế cuộc sống hằng ngày. Ai biết hai đứa cháu một đứa so với một đứa còn tham lam hơn. Sau khi nếm ngon ngọt càng như chó đói gặp được cục xương, cắn chết không tha.

Chỉ mới qua hai tháng quang cảnh, tiền bạc trong tay Vu ma ma lập tức bị vét sạch. Thấy trên người Vu ma ma một chút dầu nước cũng ép không ra, hai người thể nhưng không lương tâm đuổi Vu ma ma đi. Người tuổi già rơi xuống kết cục bị đuổi khỏi nhà, cuộc sống của Vu ma ma không thể nói là không thể lương. Người xưa nói, ác nhân tự có ác nhân trị, ô hô thương thay!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Trên đường về phủ Thái tử, Tần Trạch Dật và Lạc Thẩm Nhi ngồi chung một chiếc xe ngựa.

“Tiểu Quân Úc thật sự rất đáng yêu. Thật không biết đứa nhỏ của hai vị muội muội có đáng yêu như vậy hay không.” Thân mình dựa vào gối, nửa nằm nửa ngồi ngả về sau, giọng điệu Lạc Thẩm Nhi mang ý cười, nhẹ giọng nói.

Tần Trạch Dật không trả lời, trong mắt xẹt qua cảm xúc phức tạp. Trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh Sở Lăng Húc vui sướng ôm Sở Quân Úc, hình ảnh đám người Triệu Thụy tranh đoạt Sở Quân úc, hình ảnh Thân Viễn ôm Sở Quân Úc trong tay đưa đến trước mặt mình, hình ảnh tay đã chạm vào Sở Quân Úc lại bị Sở Lăng Húc cướp đi...

“Hai vị muội muội mang thai cũng có gần tám tháng rồi. Thái y nói Tâm Lam muội muội thân mình có chút gầy yếu, cần lưu tâm nhiều hơn. Như Nhã muội muội thân mình không tệ, nhất định sẽ vì phủ Thái tử chúng ta thêm một tráng đinh.” Sớm biết hôm nay, lúc trước cần gì làm vậy? Trong lòng khinh

thường Tần Trạch Dật lúc này hối hận và không cam lòng, Lạc Thâm Nhi tiếp tục nói.

“Việc này nàng xử lý là được.” Trong lòng phiền chán, Tần Trạch Dật khẩu khí có chút không kiên nhẫn.”

“Lời tuy là vậy, nhưng cũng không thiếu được Thái tử điện hạ trấn an. Hai vị muội muội bây giờ đều là người nặng thân mình, không chịu nổi ủy khuất, cũng không thể bỏ qua. Nghe Ninh An công chúa nói, hơn nửa năm nay Sở đương gia ngay cả sinh ý cũng không để ý đến, cả ngày canh giữ bên người Ninh An công chúa, một lát cũng chưa từng rời đi. Gia là người bận rộn, tự nhiên không thể quan tâm đầy đủ như Sở đương gia. Nhưng dù sao cũng là con nối dòng Hoàng thất, không thể qua loa. Vốn thiếp thân muốn mời Ninh An công chúa đến phủ đi lại nhiều hơn, nghĩ hai vị muội muội cũng có thể dính không khí vui mừng của Ninh An công chúa sinh hai tiểu tử béo mập. Chưa nói ra khỏi miệng đã bị Trường công chúa đoạt trước...” Lạc Thâm Nhi thao thao bất tuyệt, chuyên chọn chỗ đau của Tần Trạch Dật để đâm. Có một số việc, nếu không muốn người biết, trừ khi mình đừng làm. Ví dụ như ngày đại hỷ của phủ Thái tử, Thái tử điện hạ chặn Ninh An công chúa lại bị Sở đương gia đang tìm người đụng phải. Lại ví dụ như ngày tiểu Vương gia phủ Tiết Vương cưới Trường công chúa, trong miệng Thái tử điện hạ gọi tên Ninh An công chúa, mượn rượu giải sầu...

Tần Trạch Dật bỗng nhiên quay đầu, lạnh lẽo trừng về phía Lạc Thâm Nhi. Ai ngờ Lạc Thâm Nhi đã sớm nhắm mắt lại, để lại cho Tần Trạch Dật một khuôn mặt trầm tĩnh lạnh nhạt.

Cảm giác được ánh mắt phẫn nộ của Tần Trạch Dật rời đi, Lạc Thâm Nhi nhắm mắt dưỡng thần khẽ cười một tiếng, trong miệng thì thầm “Quân Úc, Úc Quân, lại không biết hồi ức của Ninh An công chúa chính là...” Thanh âm của Lạc Thâm Nhi càng lúc càng mờ nhạt, biến mất trong thanh âm bánh xe ngựa tiến về phía trước.

Úc Quân sao? Tần Trạch Dật cười khổ không thôi. Mặc kệ hồi ức của ai, nàng đã là chủ mẫu Sở gia. Tiểu cô nương đuổi theo phía sau la hét phải làm Thái tử phi của hân nay đã gả làm vợ người, nẫu thân của người khác. Mà hân sau khi đẩy nàng ra rất xa mới phát hiện, hóa ra mất đi nàng, trái tim hân sẽ đau như vậy. Sao không phát hiện ra từ sớm đây? Lời thề son sắt, hành động điêu ngoa bốc đồng, đến nay nhớ tới vẫn rành rạch trước mắt. Rõ ràng là rõ ràng như thế, vì sao lại xa xôi như vậy? U Nhiễm, nếu Thái tử ca ca hối hận, muội còn có thể tha thứ cho Thái tử ca ca không? Sẽ không, đúng không?

Một đường không nói gì trở lại phủ Thái tử, Lạc Thâm Nhi dẫn đầu xuống xe, mặt mỉm cười, nhanh nhẹn rời đi. Tần Trạch Dật, nữ tử vốn thuộc về người lại bị người tự tay gả cho người khác, cũng không đáng sợ. Nếu nữ tử kia sau khi gả cho người khác vẫn nhớ người như trước, cũng không đáng sợ. Nữ tử kia lựa chọn quên đi tất cả bắt đầu cuộc sống mới, cũng vẫn không đáng sợ. Đáng sợ chính là, sau khi người nhìn thấy nữ tử kia sống rất tốt mới giật mình phát hiện, thật ra trong lòng người có nàng. Dù cho người có hối hận cũng không thể vẫn hỏi người từng mắc sai lầm, nữ tử vĩnh viễn sẽ không lại thuộc về người. Người chỉ có thể xa xa đứng nhìn, nhìn, nhớ, ngóng trông, yêu.... Có lẽ có một ngày, người gặp mặt, tai nghe thấy nữ tử kia nói cho người: Quân Úc, là đang nhắc nhở phu quân nàng phải thời thời khắc khắc đối tốt với nàng.

Tần Trạch Dật vừa xuống xe liền có hạ nhân tiến lên bẩm báo, Trắc phi và Tiết phu nhân có chút không thoải mái. Tiết phu nhân tự nhiên là Tiết Tâm Lam. Từ sau khi việc Tiết Tâm Lam có thai là thật, phủ Thái tử cao thấp đều xưng nàng ta là Tiết phu nhân. Hoàn toàn không có khinh bỉ khinh thường, làm như không thấy lúc trước.

Cho dù trong lòng có muôn vàn không muốn, Tần Trạch Dật vẫn tức khắc chạy đến sân Quý Như Nhã. Đạo này Tiết Tâm Lam và Quý Như Nhã không chút yên tĩnh nào. Có thể là bởi vì bụng càng lúc càng lớn, cảm xúc cũng càng lúc càng lớn, muốn cùng càng ngày càng nhiều. Đại khái mà nói, Quý Như Nhã tỉ mỉ hơn Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật không thể không đi trấn an nàng ta trước.

“Người nói, Thái tử điện hạ vào phòng Trắc phi?” Nhìn Tiểu nha hoàn trước mắt, trên mặt Tiết Tâm Lam không nhìn ra chút mất hứng nào.

“Vâng.” Tiểu nha hoàn cũng đã đi theo Tiết phu nhân vài tháng, vẫn sợ đến mức hai chân đều thẳng. Tiết phu nhân không mắng chửi người, cũng không đánh người. Chính là thích dùng ánh mắt không còn sức sống gắt gao nhìn nàng, làm nàng sợ đến mức ban đêm không dám ngủ.

“Đã biết, đi xuống đi!” Chọc chọc ly trà trên bàn, Tiết U Nhiễm vẻ mặt bình tĩnh. Không buồn không vui, không giận không vui. Sau nửa tháng, phủ Thái tử xảy ra một chuyện lớn kinh thiên động địa. Trắc phi nương uống xong chén canh bỏ phòng bếp đưa đến, kém chút để non. Tin tức này vừa ra, không chỉ có Thái tử điện hạ, ngay cả Hoàng thượng và Hoàng hậu nương trong cung cũng bị kinh động, hạ lệnh tra rõ. Nói cũng kỳ quái, từ sau khi Trắc phi và Tiết phu nhân có thai cùng lúc, Tần Trạch Dật liền lệnh phòng bếp đối xử bình đẳng. Nói cách khác, Tiết phu nhân ăn điểm tâm gì, Trắc phi bên này tuyệt đối cũng có một mâm như vậy.

Trắc phi uống canh gì, Tiết phu nhân bên này cũng sẽ có một chén. Mà bây giờ, Trắc phi kém chút để non, Tiết phu nhân lại bình an vô sự. Không phải do người không nghĩ ngờ, không phải do người không có lòng sợ hãi. Thủ đoạn bình thường này của Quý Như Nhã và Tiết Tâm Lam, Tần Trạch Dật không để ý. Chỉ cần không ảnh hưởng đến đứa nhỏ, hân mặc các nàng nháo. Chỉ có điều lúc này đây, Tần Trạch Dật thật sự nổi giận. Hậu viện phủ Thái tử của hân có thể tranh giành tình cảm, cũng có thể đùa giỡn tâm cơ, nhưng không chấp nhận được người lòng dạ rắn rết độc hại con nối dòng Hoàng thất. Việc hậu viện, nếu muốn tra rõ thì phải do Thái tử phi động tay. Vì thế, Tần Trạch Dật lạnh mặt đi tìm Lạc Thâm Nhi.

“Nô tì có tội.” Nhìn thấy Tần Trạch Dật, Lạc Thâm Nhi không nói hai lời, trực tiếp nhận tội.

“Thái tử phi có tội gì?” Tần Trạch Dật tự nhiên sẽ không hoài nghi chuyện này do Lạc Thâm Nhi gây nên. Nếu Lạc Thâm Nhi muốn động thủ, ra tay sớm từ mấy tháng trước tuyệt đối đơn giản hơn bây giờ. Huống chi nếu Lạc Thâm Nhi thật sự muốn động thủ, tuyệt đối sẽ không ngốc đi động Quý Như Nhã. Tiết Tâm Lam không có hậu trường càng là đối tượng dễ dàng xuống tay hơn.

“Hậu viện phủ Thái tử xảy ra đại sự như thế, nô tì khó chối tội này.” Quả thật Lạc Thâm Nhi muốn cho hậu viện của Tần Trạch Dật không yên ổn, nhưng cũng không nghĩ muốn động tới hai đứa bé này. Nhất là lòng nàng không độc như vậy, hai là Lạc gia lúc này đã không còn huy hoàng, nàng hoàn toàn không lo lắng sau này Tần Trạch Dật sẽ nghi kỵ nàng. Chỉ cần Thái tử phi nàng không phạm sai, vị Hoàng hậu sẽ không rơi vào tay người khác.

“Việc này không phải lỗi của nàng, không cần để ý. Chính là người độc ác như vậy, không thể ở lại phủ Thái tử.” Tần Trạch Dật không phải đến tìm Lạc Thẩm Nhi khỏi binh vắn tội, mà là tìm đến Lạc Thẩm Nhi giải quyết xong uy hiếp. Cũng may lần này không có để người nọ đắc thủ, nếu có cái vạn nhất, đưa con trong bụng Quý Như Nhã đã có thể thật sự không bảo đảm.

“Việc này nô tì cũng rất nghi hoặc. Phòng bếp bên kia nói, canh này Tâm Lam muội muội cũng có một chén. Nô tì phải người đến hỏi qua, Tâm Lam muội muội cũng uống canh này. Thái y cũng đã xem qua, Tâm Lam muội muội tất cả đều mạnh khỏe. Nói cách khác, việc này chỉ nhằm vào Như Nhã muội muội.” Nghe nói việc này, phản ứng đầu tiên của Lạc Thẩm Nhi là Tiết Tâm Lam ghen tị làm ra hành động không lý trí. Nhưng trực giác nói cho nàng, Tiết Tâm Lam sẽ không ngu dốt dẫn lửa thiêu thân như thế. Thật rõ ràng, hoài nghi đến trên người Tiết Tâm Lam không có gì lo lắng.

“Việc này có lẽ không phải là Tâm Lam gây nên. Nàng không cần thiết phải làm ra chuyện thương tổn người không có lợi cho mình.” Trừ phi Tiết Tâm Lam đã ngộ đến không thể chữa, bằng không chính là nàng ta một lòng tìm chết.

“Nô tì cũng cảm thấy không phải Tâm Lam muội muội. Sự tình nhìn như đơn giản, nhưng cũng không đơn giản. Người phòng bếp nói, chén canh Tâm Lam muội muội uống là nha hoàn trong phòng Tâm Lam muội muội đi lấy. Chén của Như Nhã muội muội, là nha hoàn hồi môn của Như Nhã muội muội tự mình đi bưng về. Theo lý thuyết, Tâm Lam muội muội không có việc gì, Như Nhã muội muội lại càng phải không có việc gì mới đúng.” Đây mới là điểm mấu chốt. Nha hoàn hồi môn của Quý Như Nhã là người mang đến từ nhà mẹ đẻ, tuyệt đối đáng tin. Phủ Thái tử người nào cũng có khả năng hại Quý Như Nhã, nhưng tuyệt đối sẽ không phải người Quý gia mang đến. Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn, nha hoàn hồi môn của Quý Như Nhã sẽ không không hiểu đạo lý này.

Tần Trạch Dật không nói gì, ngón tay gõ nhẹ xuống bàn, lâm vào trầm tư. Không phải người phòng bếp, cũng không phải nha hoàn hồi môn của Quý Như Nhã, sẽ là ai chứ? Trong phủ Thái tử sương mù khắp nơi, Sở gia lại là tràn đầy âm áp. Sở nãi nãi và Sở phu nhân ôm Sở Quân Úc không buông tay, Sở lão gia tranh không được, chỉ đành ở một bên không ngừng lắc lắc trông bởi hấp dẫn lực chú ý của Sở Quân Úc. Dù là Sở Mộng Văn đã trầm mặc nhiều ngày trên mặt cũng có nụ cười, đến gần tò mò chốc chốc khuôn mặt Sở Quân Úc, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Sở Quân Úc. Sở phu nhân nhìn không được, hất bàn tay quấy rối của Sở Mộng Văn ra. Sở Mộng Văn ủy khuất không thôi, chỉ đành lắc lắc bàn chân của Sở Quân Úc ý chỉ bất mãn.

“Sở ngọc tử, chàng nói phải xử lý ngọc bội này thế nào mới tốt?” Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc trong phòng ngủ, Tiết U Nhiễm lắc lư Dương chi ngọc bội giá trị xa xỉ trong tay, cảm thấy khó xử.

“Cho Tiểu Quân Úc là được.” Chăm chú nhìn ngọc bội mấy ngày trước ngoài ý muốn thu được, Sở Lăng Húc không để ý nói.

“Cái này sao có thể tùy tiện đeo? Hoàng thượng Lăng quốc đột nhiên đưa tín vật này cho Tiểu Quân Úc, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có điều cầu.” Tiết U Nhiễm càng nói càng cảm thấy ngọc bội trong tay như củ khoai lang nóng bỏng tay, muốn quăng lại cảm thấy có chút không ổn.”

“Đừng suy nghĩ nhiều. Hắn đã có lòng như vậy, chúng ta cảm là được.” Sở Lăng Húc cũng không nghĩ tới Tam đệ nhà mình viết thư cho Hoàng thượng Lăng quốc còn nhắc đến Tiểu Quân Úc sinh ra, càng không nghĩ đến Hoàng thượng Lăng quốc sẽ để bụng như vậy, còn đặc biệt đưa tới ngọc bội bày tỏ chúc mừng.

“Thôi, cái này trước thu.” Trước mắt cũng không có khả năng trả lại, Tiết U Nhiễm cắt kỷ ngọc bội sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

Thấy U U thu ngọc bội lại, Sở Lăng Húc cười cười không nói gì thêm. Ám Nhất bẩm báo phủ Thái tử lại xảy ra chuyện. Lần này Sở Lăng Húc không định nói cho U U biết. Cái gọi là âm mưu này quá mức đen tối, thậm chí có chút máu tanh, không thích hợp nói cho U U nghe.

“Sở ngọc tử, thiếp nghĩ muốn mang Tiểu Quân Úc về Tiết Vương phủ ở lại mấy ngày.” Do dự hồi lâu, cuối cùng Tiết U Nhiễm hạ quyết tâm hỏi phủ nhìn xem. Tuy miệng mẫu phi nói không cần nàng trở về, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai đây là mẫu phi không muốn nàng và Sở gia có khoảng cách. Dù sao cũng là nữ nhi đã xuất giá, cha mẹ chồng khỏe mạnh, thậm chí còn có tổ tông ở đây, luôn chạy về nhà ngoài cũng không tốt. Nhưng nàng vẫn có chút lo lắng. Đại tẩu Trương công chúa mang thai đã hơn năm tháng, phu quân luôn luôn không ở bên cạnh, dù có bà bà cũng không thể thời thời khắc khắc bởi ở bên cạnh..

“Được. Ta và nàng cùng nhau trở về.” Biết U U băn khoăn, Sở Lăng Húc gật đầu nhận lời. Nhận được Sở Lăng Húc duy trì, Tiết U Nhiễm bỗng cảm thấy trong lòng có chút chua xót, trong chua xót lại có chút ngọt ngào. Có phu quân như thế, cuộc đời này không còn sở cầu. Đi vào Tiết Vương phủ, trước sau như một yên tĩnh. Bởi vì có Sở Lăng Húc ở đây, Tiết U Nhiễm không thể trực tiếp chạy đến sân của Tiết Vương phi hoặc Trương công chúa. Không nói hai lời, dẫn Sở Lăng Húc và Tiểu Quân Úc về Quận chúa các cửa nàng. Nghe nói Ninh An công chúa và Phò mã hỏi Tiết Vương phủ, Tiết Vương phi đang trông coi Tần Thiên Ngọc uống canh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức khê mắng: “Chỉ biết nha đầu kia không nghe lời.”

“U Nhiễm đây là hiếu thuận, nhất định là nhớ mẫu phi rồi.” Uống xong một ngụm canh cuối cùng, Tần Thiên Ngọc giúp Tiết U Nhiễm nói lời hay.

“Đều là bé ngoan.” Sở sờ tay Tần Thiên Ngọc, Tiết Vương phi cảm xúc nói.

“Mẫu phi mới là mẫu phi tốt.” Khó được Trương công chúa làm nũng, Tiết Vương phi nghe vậy trái tim lập tức ấm áp. Nhi tử không ở bên người, nữ nhi lại xuất giá, cũng may còn có một nàng dâu sẵn sóc có hiểu biết có thể an ủi. Bây giờ nàng dâu lại sắp vì Tiết Vương phủ khai chi tán điệp, ai có thể nói cuộc sống của Tiết Vương phi bà trôi qua không tốt đây? Cho dù là Tiết Vương gia đoạn thời gian này ngày ngày đến thăm bà, dường như cũng không phải không vừa mắt như vậy.

Đã từng oán, đã từng hận, oán hận quá nhiều đến cuối cùng cũng chỉ còn lại chết lặng. Nhiều năm trôi qua, cuộc sống ở Tiết Vương phủ coi như bình tĩnh. So với các đại gia tộc người lừa ta gạt, lục đục với nhau, nữ chủ nhân Vương phủ bà đây ngược lại là người được thư thái nhất. Nhi tử được người gọi Tiểu Bá Vương Tuyên thành lại hiểu được phải trái rõ ràng; nữ nhi điều ngoa tùy hứng lại cẩn thủ lễ tiết; tiểu thiếp gì đó cho đến bây giờ đều không đáng giá nhắc tới; thứ nữ làm bộ làm tịch ngồi kiệu nhỏ nâng ra ngoài; dù là Vương gia tương kính như băng nhiều năm cũng vẫn không can thiệp vào quyết định của bà...

Nghĩ như vậy, cũng thư thái không ít. Khuê mật năm đó bây giờ là mẫu nghi thiên hạ địa vị cao quý, có quyền thế, phú quý cũng có rồi. Thì phải làm thế nào đây? Biết rõ trái tim Hoàng thượng đã sớm bị Lạc quý phi qua đời lấy đi, lại vẫn không cam lòng muốn đi tranh. Tranh nữa cũng sao có thể tranh với một người đã sớm không còn ở nhân thế? Trong cung phi tần nhiều như vậy, nếu thật sự muốn so đo có năng lực so đo được với mấy người? Cả ngày nghĩ tranh đấu gay gắt, không chết không ngừng. Ai có thể nói nàng sẽ không mệt? Khó sở trong đó, sợ cũng chỉ có mình nàng có thể biết?

Nhi tử duy nhất là Thái tử địa vị cao quý, lại không thể không lo lắng mưu đồ. Cái vị trí kia lại có thể dễ dàng lấy được như vậy? Nhọc lòng thành công đã trảng cũng không phải không có khả năng. So sánh, chính bà không có vướng bận gì, làm vương phi sao không phải là một loại tiêu dao? Từ khi Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm mang theo Sở Quân Úc đến, khắp Vương phủ đều là tiếng nói tiếng cười. Nụ cười trên mặt Tiết Vương phi càng tươi hơn, chút sầu bi giữa lòng mây Trương công chúa cũng biến mất, Tiết Vương gia chủ động đến gần ý cười nơi khóe miệng càng ngày càng lớn...

Bởi vì chuyện Thái tử phi kém chút nữa sinh non nên phủ Thái tử gần nhất rất là không yên ổn. Hoàng thượng và Hoàng hậu coi trọng, Tần Trạch Dật và Lạc Thẩm Nhi tra rõ, có chút dấu vết để lại, nhưng vẫn chưa sờ thấy chân tướng. Tiết Tâm Lam đóng cửa không ra, Quý Như Nhã tâm trạng không tốt. Đều sắp lâm bồn, ai cũng không thể động. Ngay lúc Lạc Thẩm Nhi đang buồn phiền, Tuệ cô bên người Quý Như Nhã cầu kiến.

“Ý Tuệ cô là tiểu nha hoàn bên người Tiết Tâm Lam có hành vi khác thường?” Lạc Thẩm Nhi cảm thấy căng thẳng. Hay thật sự là Tiết Tâm Lam? Nếu thật là nàng ta, đã động thủ, tại sao lại hạ thủ lưu tình? Dường như có chút không hiểu nổi.

“Dạ. Nha hoàn hồi môn của Kinh Trắc phi cẩn thận nhớ lại, ngày đó trong phòng bếp tiểu nha hoàn bên người Tiết phu nhân có động qua chén canh của Trắc phi.” Gặp nguy hiểm kém chút sinh non, Quý Như Nhã giận dữ, sai người đánh nha hoàn hồi môn đến chết đi sống lại. Nếu không phải như vậy, nha hoàn hồi môn cũng sẽ không vì bảo mệnh mà cố gắng nhớ lại. Cũng chính vì vậy mới phát hiện không thích hợp bị người bỏ qua. Lạc Thẩm Nhi không tiếp tục nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt trưng cầu nhìn Tuệ cô, chờ câu dưới.

“Lão nô đã đến phòng bếp chứng thực, ngày đó, tiểu nha hoàn bên người Tiết phu nhân đã chờ ở phòng bếp từ sớm. Chén canh thứ nhất xuất ra, tiểu nha hoàn rõ ràng đã bung lên trên tay, lại đột nhiên nảy ra ý đổi sang bát thứ hai. Mà chén canh Trắc phi uống đúng lag chén canh thứ nhất tiểu nha hoàn bung lên lại đặt xuống.” Tuệ cô mất đi bình thần hằng ngày, chỉ còn lại hận ý nghiêng răng nghiêng lợi. Hoàng gia coi trọng nhất là con nối dòng, Tiết Tâm Lam này cũng dám làm như vậy, quả thực là chán sống rồi.

“Tuệ cô đã đi tìm tiểu nha hoàn bên người Tiết phu nhân đối chất chưa?” Lạc Thẩm Nhi ngẩng đầu, nhìn Tuệ cô vẻ mặt phẫn hận. Việc này không đề cập tới còn tốt, nhắc tới rồi dường như có chút không bình thường. Cùng là canh trong một cái nồi, vì sao phải đổi lại? Chỉ có điều cũng có khả năng chính là tiểu nha hoàn cảm thấy chén canh thứ nhất không nhiều bằng chén canh thứ hai, cũng là bình thường.

“Chưa. Tiết phu nhân mang thai chín tháng không chịu được kích thích, lão nô không dám làm ầm ĩ.” Mặc kệ nói thế nào, bây giờ Quý Như Nhã đã không có việc gì. So với việc điều tra chân tướng, đứa nhỏ trong bụng Tiết Tâm Lam lúc này mới là quan trọng nhất.

“Tuệ cô suy nghĩ chu đáo, làm người ta tin phục.” Lạc Thẩm Nhi vẻ mặt khen ngợi, lập tức nói: “Việc này bản phi sẽ bẩm báo với Thái tử điện hạ. Tiết phu nhân bên kia, vẫn là tạm thời không can kinh động cho thỏa đáng. Tất cả đợi sau khi đứa nhỏ sinh ra, lại làm quyết định. Phiền Tuệ cô chuyển cáo Trắc phi một tiếng, việc này Thái tử điện hạ và bản phi chắc chắn sẽ giúp nàng làm chủ, tuyệt không để nàng nhận ủy khuất.”

“Thái tử phi minh giám. Lão nô cáo lui trước, bây giờ trở về thật tốt trấn an Trắc phi.” Nghe lời ấy, Tuệ cô vội vàng rời đi. Trong lòng Quý Như Nhã luôn nghĩ chuyện này, khó bảo đảm không xảy ra sơ suất. Có Thái tử phi cam đoan, nàng cuối cùng cũng có thể yên tâm dưỡng thai rồi.

Lạc Thẩm Nhi rất ít đi tìm Tần Trạch Dật, nhưng lần này không thể không tự mình đi một chuyến. Lần đầu tiên bước vào thư phòng của Tần Trạch Dật, Lạc Thẩm Nhi không có cảm tưởng gì. Nghe nói Tiết Tâm Lam đã từng lấy thân phận nha hoàn hầu trà tiến vào thư phòng của Tần Trạch Dật, ngẫm lại thật đúng là đáng buồn. Tranh đoạt lâu như vậy, nàng có thể đoán trước kết cục lần này của Tiết Tâm Lam tuyệt không thể tốt hơn. Nghe Lạc Thẩm Nhi thuật lại tất cả, Tần Trạch Dật ngay tại chỗ ném bút trong tay đi. Không rảnh bận tâm tấu chương trên bàn bị mực nước bôi đen, Tần Trạch Dật đứng dậy, chuẩn bị đi chất vấn Tiết Tâm Lam. Mặc kệ có phải nàng ta làm hay không, hiềm nghi của nàng ta quả thật là lớn nhất.

“Thái tử điện hạ đợi đã. Tiết phu nhân sắp lâm bồn, không chịu nổi kinh hách. Việc này phải chậm rãi.” Lạc Thẩm Nhi cũng không phải thật sự giúp Tiết Tâm Lam giải vây, chỉ làm tròn bổn phận của Thái tử phi mà thôi. Nếu vì vậy mà đứa con trong bụng Tiết Tâm Lam bị ảnh hưởng, người bị Hoàng hậu nương nương trách tội đầu tiên chính là Thái tử phi nàng. Nàng không muốn cùng Hoàng hậu nương nương qua lại thân thiết, nhưng cũng sẽ không để bà ta

mượn cơ hội này nói chuyện của mình. Hoàng hậu nương nương hận Lạc gia, Lạc gia cũng không phải bám váy bà ta mới sống tốt.

“Nàng chuẩn bị xử lý việc này thế nào?” Dừng lại, Tần Trạch Dật sắc mặt âm trầm nhìn Lạc Thẩm Nhi.

“Việc này nô tì không dám tự mình quyết định, còn phải từ Thái tử điện hạ quyết định.” Lạc Thẩm Nhi bất động thanh sắc đá phiến toái về cho Tần

Trạch Dật. Chuyện này, nàng xử lý thế nào cũng không chiếm được chỗ tốt. Nữ nhân của Tần Trạch Dật, tự nhiên phải để tự bản thân Tần Trạch Dật giải quyết. Đường như đã sớm đoán được Lạc Thâm Nhi sẽ trả lời như vậy, Tần Trạch Dật không tiếp tục chấp nhất vấn đề này, chỉ không chuyển mắt nhìn chăm chăm Lạc Thâm Nhi.

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tần Trạch Dật làm Lạc Thâm Nhi có chút không thoải mái, nhưng cũng không nói được cái gì. Cúi đầu tâm tư bay xa, mặc cho Tần Trạch Dật đánh giá. Tần Trạch Dật bỗng nhiên mở miệng: "Thái tử phi thích trẻ con sao?"

Lạc Thâm Nhi bị hỏi không kịp trở tay, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tần Trạch Dật. Hắn có ý gì? Chẳng lẽ muốn nàng vì hắn sinh một đứa bé? Đầu óc bị nước vào, hay bị Tiết Tâm Lam làm tức giận đến choáng váng?

"Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Thái tử phi bộc lộ cảm xúc ra ngoài rõ như vậy. Xem ra, dường như Thái tử phi bị dọa." Thấy tác phong lạnh nhạt của Lạc Thâm Nhi bị đánh vỡ, Tần Trạch Dật đắc ý cười nói.

"Không biết Thái tử điện hạ có dự định gì không?" Không để ý đến đắc ý đáng đánh đòn trên mặt Tần Trạch Dật, Lạc Thâm Nhi dè dặt cẩn trọng hỏi. Lúc mấu chốt này Tần Trạch Dật bỗng nhiên nhắc đến đứa bé, Lạc Thâm Nhi có chút sờ không rõ tâm tư của Tần Trạch Dật.

"Thái tử phi trả lời bản Thái tử là có thích trẻ con hay không trước, đề tài này mới có thể kéo dài." Gặp được vấn đề không thích, Lạc Thâm Nhi hoặc là đá lại cho hắn hoặc là tránh không đáp. Chỉ có điều lần này, Tần Trạch Dật nhất định phải lấy được đáp án. Tần Trạch Dật truy hỏi lần nữa, Lạc Thâm Nhi khó có khi nói lên một câu trong lòng: "Tất nhiên là thích!"

"Không phải là đứa nhỏ của mình cũng có thể tận tâm chăm sóc sao?" Ngực khí của Tần Trạch Dật đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. Hắn hi vọng quyết định hôm nay vĩnh viễn sẽ không làm hắn hối hận.

"Thái tử điện hạ định?" Tần Trạch Dật vừa nói ra lời này, Lạc Thâm Nhi lập tức hiểu rõ dự định của hắn. Nhưng là còn chưa xác định được Tiết Tâm Lam trong sạch hay không, sao Tần Trạch Dật đã sớm hạ quyết định rồi?

"Đúng. Bản Thái tử sẽ đảm bảo chuyện này với phụ hoàng và mẫu hậu, đứa nhỏ của Tiết Tâm Lam giao cho Thái tử phi nuôi nấng. Bất luận việc này có phải do nàng ta gây nên hay không, nàng ta không thích hợp con nối dòng của hoàng thất. Mà người có tư cách nhất, tự nhiên là Thái tử phi." Bỏ qua một lần lại một lần cam chịu không tính, Tần Trạch Dật luôn thật sự coi trọng Lạc Thâm Nhi. Tuy bất mãn nàng bày mưu nghĩ kế, nhưng trong lòng luôn kính nể nàng xử sự thỏa đáng. Nếu giao đứa nhỏ cho nàng, nhất định sẽ được chăm sóc rất tốt.

Trong đầu vừa chuyển, Lạc Thâm Nhi biết việc này không thể qua loa tắc trách. Từ khi câu 'nô tì nhất định không cô phụ Thái tử điện hạ nhờ vả' nói ra khỏi miệng, vận mệnh của đứa nhỏ chưa xuất hiện trong bụng Tiết Tâm Lam đã được quyết định. Vô duyên vô cớ có thêm một đứa nhỏ không có quan hệ huyết thống, tư vị trong lòng Lạc Thâm Nhi rất là phức tạp. Mỗi lần cùng Tần Trạch Dật đấu, Lạc Thâm Nhi chưa bao giờ tính sai. Mà lần đầu này, Lạc Thâm Nhi hoàn toàn bại trận.

Tiết Tâm Lam hoàn toàn không biết đứa nhỏ trong bụng mình đã bị Tần Trạch Dật làm chủ cho Lạc Thâm Nhi, chỉ ở trong phòng an tâm dưỡng thai. Việc Quý Như Nhã kém chút sinh non nàng không có khả năng không biết, nhưng cũng không để ở trong lòng. Việc này không phải nàng ta làm, ai cũng đừng nghĩ đến trên người nàng ta. Nếu Quý Như Nhã thật sự vì vậy mà sinh non, đứa nhỏ trong bụng nàng ta chính là đứa nhỏ duy nhất của Tần Trạch Dật. Bất luận là Trưởng tử hay Trưởng nữ, nàng ta nhất định sẽ mẫu bằng tử quý, nước lên thì thuyền lên. Nghĩ đi nghĩ lại, Tiết Tâm Lam cảm thấy có chút đói bụng, ánh mắt tàn nhẫn nhìn tiểu nha hoàn mới đến: "Đều đã khi nào rồi, còn chưa bưng thức ăn lên?"

"Vâng." Tiểu nha hoàn mới đến về mặt bình tĩnh, chỉ nói một từ rồi đi ra ngoài. Nhìn bóng lưng rời đi của tiểu nha hoàn, Tiết Tâm Lam thấp giọng nói: "Một cái không bằng một cái."

Tay bám trên cửa của Tiểu nha hoàn dừng một chút, lập tức giống như không có việc gì đóng cửa lại. Đứng ở ngoài cửa một lúc lâu sau mới chậm rì rì đi về nhà phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

"Mẫu phi, ngài và phụ vương, còn tốt lắm?" Trong phòng Tiết Vương phi, Tiết U Nhiễm có chút chần chờ hỏi. Nàng cảm thấy phụ vương và mẫu phi có chút không thích hợp, cảm giác rất vi diệu, không thể nói ra cảm giác là gì. Không giống lạnh nhạt lúc trước, nhưng cũng không tính là thân thiết. Phụ vương dường như thành tâm nhận sai, cố ý lấy lòng mẫu phi. Còn mẫu phi lại ôn hòa, ra vẻ xa lạ. Tiết Vương phi nhẹ nhàng vỗ Tiểu Quân Úc ngủ say trong lòng, sắc mặt bình tĩnh nói: "Hoàn hảo."

"Mẫu phi, là phụ vương không nghĩ cùng ngài... hòa hảo?" Nghĩ nửa ngày, Tiết U Nhiễm vẫn là dùng hai chữ 'hòa hảo'. Từ khi nàng biết chuyện đến nay, quan hệ giữa phụ vương và mẫu phi luôn luôn không tốt cũng không xấu. Lúc nãy nãy còn sống, mỗi lần mẫu phi đến thỉnh an đều sẽ bị nãy nãi lôi kéo nói chuyện nạt thiệp cho phụ vương. Mỗi lần mẫu phi đều im lặng không nói, chỉ ngồi nghe. Nhiều lần bị phụ vương gặp được, sắc mặt phụ vương sẽ âm

trầm sai người gọi Nhị phu nhân đến thỉnh an. Sau đó nải nải không nói gì nữa. diễn, đàn, lê, quý, đôn

Kiếp trước, Tiết U Nhiễm cảm thấy nạp thiếp cũng không tính là chuyện lớn. Nếu gả cho Tần Trạch Dật, không thể thiếu tam cung lục viện. Cho dù trong lòng bất mãn, nhưng cũng không thể không nhận mệnh. Chỉ cần lòng Tần Trạch Dật ở chỗ nàng, nàng không thèm để ý. Sau này gả cho Sở Lăng Húc, nàng thậm chí còn giúp hắn nạp ba phòng tiểu thiếp. Nhưng một đời này, sau khi gả cho người trong lòng rồi nàng mới phát giác chuyện nạp thiếp cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của nàng. Nàng bắt đầu dần dần hiểu rõ kiếp trước mẫu phi ở trước mặt nải nải chịu ủy khuất, cũng bắt đầu chậm rãi phát hiện phụ vương như có như không che chở mẫu phi.

“Nhiều năm như vậy, có cái gì mà hòa hảo hay không hòa hảo chứ? Còn không phải là ngày trôi qua giống nhau.” Trên mặt Tiết Vương phi nhìn không ra buồn vui, dường như không phải đang nói chuyện của mình.

“Mẫu phi, ngài hận phụ vương sao?” Nếu đời này Sở ngốc từ đám nạp thiếp, nàng chắc chắn sẽ làm âm ỉ cho Sở gia gả chó không yên. Nhưng nhà quan không thể so với nhà thương. Có quý phủ nào mà không có một hai thứ tử thứ nữ? Càng không cần phải nói Hoàng thất. Trừ Tần Trạch Dật, các hoàng tử công chúa khác đều là thứ tử thứ nữ. Dù là Cố Luân Trường công chúa thân phận tôn quý, cũng là Trắc phi của Thái tử năm đó sinh ra. Mẫu phi cũng sống trong nhà quan, loại chuyện này thấy không ít hơn nàng.

“Đã từng hận. Không phải hận ông ấy nạp thiếp, mà hận thiếp này đến không đúng lúc. Ngắm nhìn bốn phía, nhà ai không có một hai người thiếp? Phụ vương người có thể kiên trì chỉ có một Nhị phu nhân, kỳ thật đã là khó có được. Chính là, vẫn sẽ để ý, vẫn sẽ không buông được.” Thanh âm nhẹ nhàng mang theo cảm giác như có như không, ký ức đó có ngọt có khổ, đúng sai trong đó đã khó phân biệt.

“Mẫu phi...” Tiết U Nhiễm đi qua, cách Sở Quân Úc ôm Tiết Vương phi. Mặc kệ thế nào, nàng vẫn đứng bên phía mẫu phi.

“Cẩn thận cẩn thận, đừng đẩy Tiểu Quân Úc. Mẫu phi đã một bó tuổi, cái gì nhìn chưa thấu? Còn cần con đến an ủi? Thật tốt sống cuộc sống của mình, đừng để người không dài mắt chạm đến người, là mẫu phi đã được an ủi rồi.” Kéo suy nghĩ về, Tiết Vương phi cười nói. Người đến già, nửa đời cứ trôi qua như vậy. Cũng không biết có thể sống thêm được mấy năm, còn có cái gì để so đo? Mắt thấy một đôi nhi nữ đều đã thành thân, cũng đều hòa thuận nể nể, với bà mà nói đã cảm thấy mỹ mãn.

“Chuyện này cũng phải nhìn những người đó có dám hay không! Ngài thực cho rằng nữ nhi của ngài dễ bắt nạt?” Tiết U Nhiễm vẻ mặt tự tin, rõ ràng là bộ dáng đắc ý lại làm người nhìn cảm thấy vui vẻ. Trên mặt Tiết Vương phi lập tức tràn đầy ý cười, có lẽ nói: “Được được được, con lợi hại nhất!” Thật ra trong lòng cũng không lo lắng lắm. U Nhiễm là công chúa đại vị cao quý lại gả cho Sở gia, Sở gia nào dám làm nàng tức giận? diễn, đàn, lê, quý, đôn

Huống chi cho đến bây giờ U Nhiễm cũng không phá người biết nén giận, nếu thật sự có chuyện gì người thứ nhất không hay ho chính là Sở gia. Đã hơn một năm trôi qua, bà xem như thấy rõ ràng, Sở Lăng Húc cũng biết đau người, hoàn toàn sẽ không để U Nhiễm chịu một chút ủy khuất. Bây giờ U Nhiễm lại giúp Sở gia sinh một đứa bé mập mạp, có thể nói không thể bỏ qua công lao. Tiếp qua một đoạn thời gian nữa, Kỳ Văn từ trên chiến trường trở về, công huân chức quan nhất định là không thể thiếu, càng có thêm người lo lắng cho U Nhiễm. Cho dù bà bà Vương gia sau trăm tuổi, cũng không sợ U Nhiễm không có chỗ dựa vững chắc.

“Dù sao người một nhà chúng ta đều phải thật tốt. Phụ vương khỏe mạnh, mẫu phi khỏe mạnh, ca ca khỏe mạnh, đại tẩu khỏe mạnh, ta và Tiểu Quân Úc cũng phải thật tốt.” Tiết U Nhiễm nhắc đến mỗi người xong, dưới ánh mắt trêu đùa của Tiết Vương phi đồ mặt bỏ thêm một câu, “Sở ngốc từ nhà ta cũng phải thật tốt.”

“Chỉ có con thích làm nhảm. Nào có ai gọi phu quân mình là ‘ngốc tử’? Cũng không sợ người khác chê cười.” Đặt Sở Quân Úc vào nôi ở bên cạnh, Tiết Vương phi vươn tay chỉ chỉ cái trán của Tiết U Nhiễm, cười khẽ oán trách. Nhất thời sợ ý nói lỡ miệng, Tiết U Nhiễm ngượng ngùng le lưỡi, giải thích: “Cũng chỉ nói trước mặt ngài, trước mặt người ngoài sao dám không có cấp bậc lễ nghĩa như vậy?”

“Biết cấp bậc lễ nghĩa con còn luôn luôn về nhà mẹ đẻ? Sở nải nải và bà bà con đều là người tốt tính, không so đo với con. Con làm nàng dâu không cần đắn đo cấp bậc lễ nghĩa?” Nhắc tới việc này, Tiết Vương phi sẽ niệm Tiết U Nhiễm vài câu. Người Sở gia cho Tiết Vương phủ mặt mũi, Tiết Vương phủ tự nhiên cũng không thể ý thức ức hiếp người. Làm chu toàn tất cả cấp bậc lễ nghĩa, U Nhiễm mới sẽ không bị người khác bắt được nói linh tinh.

“Được rồi được rồi, ngày mai con sẽ mang theo Tiểu Quân Úc trở về còn không được sao?” Biết mẫu phi mình lo lắng, Tiết U Nhiễm thuận theo nói. Vốn cũng muốn về Sở gia, Tiểu Quân Úc đã đầy tháng, Sở ngốc tử lại tiếp tục không quan tâm đến sinh ý Sở gia thì không thể nào nói nổi rồi. Tam đệ Kinh Triết ánh mắt càng ngày càng oán, dù là công công cũng bắt đầu rảnh rỗi ở nhà mặc kệ buồn bán rồi.

“Vậy con hãy đi nói với Đại tẩu một tiếng. Mẫu phi phải đi chuẩn bị chút đồ lễ cho con mang về Sở gia.” Ra hiệu cho Vương ma ma trông Tiểu Quân Úc, Tiết Vương phi nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rồi đi. Biết mẫu phi lại muốn giúp mình phô trương, Tiết U Nhiễm cũng không ngăn cản, lần sau lại mặt mang thêm nhiều chút lễ vật trở về là được.

Ngày hôm sau, Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm mang theo Sở Quân Úc trở lại Sở gia. Tất nhiên, phía sau còn có mấy rương đại lễ. Nhìn thấy Sở Quân Úc, Sở nải nải và Sở phu nhân cười không khép được miệng. Thấy còn có mấy rương đại lễ, hai người miệng nói ‘khách khí’, trong lòng lại bắt đầu tính toán lần sau U Nhiễm về Tiết Vương phủ nên đáp lễ thế nào mới không mất cấp bậc lễ nghĩa. Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc nhìn nhau cười, mặc cho hai vị trưởng bối bận rộn.

Lại một tháng trôi qua, trong phủ Thái tử đã phong vân biến hóa. Đầu tiên là Quý Như Nhã sinh con gái, khóc lớn không thôi. Tần Trạch Dật đối xử lạnh nhạt, Lạc Thẩm Nhi nhẹ lời an ủi. Còn Tiết Tâm Lam lại nằm trên giường vuốt bụng cười quý dị. Không cách mấy ngày, Tiết Tâm Lam sinh con trai. Chỉ là sau lúc vui mừng, đứa bé lại bị ma ma đỡ đẻ ôm đi. Nghe nói là trực tiếp đưa vào sân Thái tử phi. Từ đầu đến cuối, Tiết Tâm Lam ngay cả liếc mắt nhìn đứa nhỏ một cái cũng không được. Tiết Tâm Lam lòng tràn đầy oán hận, hét to giống như bị điên rồi, lại bị lấy cớ đang ở cử không thể ra ngoài nhốt lại. Như thế rất tốt, Quý Như Nhã vốn không muốn gặp con gái ruột bỗng nhiên vui vẻ. Mỗi ngày ôm nữ nhi lúc trước ghét bỏ cười ha ha, trong miệng

hừ nhẹ: “Có mệnh sinh nhi tử, lại không có phúc khí nuôi con.”

Nhìn đứa nhỏ khóc oa oa trước mắt, Lạc Thấm Nhi do dự một lát cuối cùng nhận lấy/ Cướp đứa nhỏ của người khác không phải ý nàng, cũng không phải nàng mong muốn. Nhưng thánh chỉ đã hạ, đứa nhỏ Tần Tử Huyền đã được ghi dưới danh nghĩa của nàng, nghiêm lệnh phải trông coi cẩn thận, không thể có sai lầm. Đối với Tần Tử Huyền, Tần Trạch Dật nhìn lại cảm thấy không đáng yêu như Sở Quân Úc. Hưng trí rồi ngồi một lát, sau đó nói là có công vụ muốn xử lý đứng dậy rời đi. Lạc Thấm Nhi không có không muốn gặp Tần Tử Huyền như Tần Trạch Dật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn tuy rằng không đẹp mắt, nhưng khuôn mẫu vẫn có thể nhìn ra một hai. Đứa nhỏ này tiếp qua một đoạn thời gian nữa, chỉ sợ cũng là một oa nhi hồng hào. Tuệ cô cũng nói, đứa nhỏ này lớn lên giống Tần Trạch Dật lúc còn bé. Bộ dáng Tần Trạch Dật có mắt đều thấy, Tần Tử Huyền về sau sợ là nhất định cũng không thua kém. So ra kém Sở Quân Úc nhà An Ninh công chúa, nhưng sẽ không đến mức xấu. Quan trọng nhất là, Tiểu Quân Úc là nhà Ninh An công chúa, Tần Tử Huyền là danh nghĩa của bản thân. ~~đến đân~~ ~~đến đân~~ ~~đến đân~~ ~~đến đân~~

Suy nghĩ như vậy, Lạc Thấm Nhi càng thêm muốn gặp Tần Tử Huyền trong ngục. Người đã cùng ta có duyên như vậy, liền tạm thời sống nương tựa lẫn nhau đi! Nếu như về sau người có thể có năng lực chống lại cha người, muốn tìm về mẹ ruột của mình, ta nhất định sẽ không ngăn cản. Nếu cả hai đứa nhỏ đều đã được bình an sinh ra, chuyện Quý Như Nhã thiếu chút sinh non liền được đưa lên lộ trình. Loại tai họa này, một ngày không trừ thì chính là tai họa ngầm, không dám đảm bảo chuyện này sẽ không lặp lại. Tuyên Nguyên tháng mười, năm mười mốt mẹ chậm rãi kéo tới.

Sau giờ ngo, Tần Trạch Dật và Lạc Thấm Nhi cao cao tại thượng ngồi ở chính vị. Tiểu nha hoàn bình tĩnh, cung kính quý trên mặt đất, không chút lo lắng, sợ hãi.

"Người đi theo bên người Tiết phu nhân được bao lâu?" Nhìn tiểu nha hoàn không có chút nào sợ hãi, Lạc Thấm Nhi nghĩ bên trong sự việc có chút kỳ lạ, tất nhiên mọi chuyện đều có nguyên nhân. Thu lại vẻ mặt nghiêm túc, giống như đang hỏi việc nhà.

"Hai tháng." Tiểu nha hoàn không né tránh trả lời. Hai tháng, cũng chính là tháng tám, chính là lúc Tiểu Quân Úc nhà An ninh công chúa làm tiệc rượu đầy tháng. Lạc Thấm Nhi nhìn về mặt tiểu nha hoàn không có chút ác ý nào, cũng không vòng quanh, trực tiếp hỏi: "Hơn một tháng trước chuyện trác phi thiếu chút nữa đẻ non người có gì để giải thích?"

"Là nô tỳ làm." Đường như chỉ chờ một ngày này đến, trên mặt tiểu nha hoàn hiện ra nụ cười thoải mái, thẳng thắn thú nhận.

Tần Trạch Dật vô cùng tức giận, mắt thấy sẽ phát tác, Lạc Thấm Nhi đứng lúc đề tay hấn lại, ôn nhu hỏi: "Có thể nói xem vì sao phải làm như vậy không?" Không cảm thấy tiểu nha hoàn này là người độc ác, nàng lại càng muốn biết lý do thực sự.

Tiểu nha hoàn ngừng đầu, nghiêm túc nhìn Lạc Thấm Nhi rất lâu, cuối cùng chậm rãi nói ra nguyên nhân.

Hóa ra, nha hoàn hầu hạ Tiết Tâm Lam là tỷ tỷ ruột của nàng. Cha mẹ hai người mất sớm, thuở nhỏ liền bơ vơ không nơi nương tựa, chịu khổ chịu đói là chuyện thường xảy ra. Sau bị bọn buôn người lừa bán, mỗi ngày đều phải chịu đòn. Dần dần, tính tình tỷ tỷ càng ngày càng yếu ớt, càng ngày càng nhát gan.

Có lẽ là ông trời thương xót, sau khi bị bọn buôn người mua đi bán lại, hai tỷ muội đều được vào phủ Thái tử. Vốn tưởng rằng từ nay về sau không cần phải lưu lạc giang hồ, có thể trải qua những ngày an ổn. Thế nhưng, tất cả mong muốn đều bị Tiết Tâm Lam làm hỏng.

Tiết Tâm Lam mới vừa vào phủ thì chính là hai tỷ muội các nàng hầu hạ. Không nghĩ tới sau khi thành Tiết phu nhân, tỷ tỷ lại có thể tiếp tục thành nha hoàn của Tiết Tâm Lam. Chỉ là lúc này Tiết Tâm Lam không còn dễ hầu hạ như trước. Tỷ tỷ thường len

lén nói với nàng: "Tiết phu nhân không mắng chửi người, cũng không đánh người. Chỉ là lúc tức giận sẽ dùng đôi mắt không còn sức sống gắt gao nhìn nàng, dọa nàng sợ tới mức ban đêm không dám ngủ." Tỷ tỷ ban đêm không ngủ ngon giấc, ban ngày không tránh khỏi việc tinh thần không tốt. Cứ như vậy, Tiết Tâm Lam dường như thích âm trầm trừng tỷ tỷ.

Tháng tám, ngày thái tử diện hạ và thái tử phi ra ngoài trở về, Tiết Tâm Lam biết Thái tử diện hạ hỏi phủ liền đi thăm trác phi trước, cũng rất mất hứng. Lại dùng đôi mắt không còn sức sống gắt gao nhìn tỷ tỷ, tỷ tỷ bị dọa đến làm vỡ chén thuốc của Tiết Tâm Lam.

Tỷ tỷ theo Tiết Tâm Lam mấy tháng, Tiết Tâm Lam biết tỷ tỷ nhát gan không chịu được hù dọa. Nhưng lúc này Tiết Tâm Lam nổi giận, nàng ta không đánh cũng không mắng, ngược lại âm trầm nhìn tỷ tỷ chằm chằm, lần này chính là mấy canh giờ. Tiết Tâm Lam không cho tỷ tỷ dời tầm mắt, phải bốn mắt nhìn nhau. Còn nói nếu tỷ tỷ dám nhìn đi chỗ khác sẽ bán muội muội của nàng đi. Tỷ tỷ sợ hãi, liền quỳ rạp xuống đất đau khổ cầu xin.

Nhưng là bất kể tỷ tỷ cầu xin như thế nào, Tiết Tâm Lam vẫn không chịu buông tha cho tỷ tỷ. Tới đó, có lẽ là Tiết Tâm Lam đói bụng, cũng có lẽ là mệt mỏi, cuối cùng là bỏ qua cho tỷ tỷ. Đêm hôm đó, tỷ tỷ trở về phòng liền ôm nàng nói lộn xộn, sinh sôi bị Tiết Tâm Lam dọa ra bệnh.

Ngày thứ hai, Tiết Tâm Lam nói với quân sự trong phủ rằng tỷ tỷ tay chân không sạch sẽ, làm việc không tận tâm, đuổi ra tỷ tỷ khỏi phủ. Nàng đi cầu xin quân sự, quân sự còn nói Tiết phu nhân nhân từ, không đánh chết tỷ tỷ là đã ban phước rồi, để cho nàng thay thế tỷ tỷ hầu hạ Tiết phu nhân cho tốt.

"Sau đó thì sao?" Nói không chán động là không có khả năng. Phủ Thái tử ít đi một nha hoàn cũng không phải chuyện lớn gì, quân sự cũng sẽ không chú ý quá nhiều. Thế nhưng Lạc Thấm Nhi lại có dự cảm không tốt, vị tỷ tỷ kia, có phải hay không đã....

"Việc chỗ Tiết phu nhân không nhiều lắm, nhưng cũng không rời đi được. Năm ngày sau nô tỳ mới tìm được cơ hội len lén cầu xin quân sự ra phủ. Thế nhưng Tuyên thành lớn như vậy, biến người mệnh mông, nô tỳ căn bản không biết phải đi nơi nào tìm tỷ tỷ. Nghĩ tỷ tỷ nhát gan, thấy người là sợ, nô tỳ liền đi tới chỗ hẻo lánh tìm. Sau lại..." Tiểu nha hoàn nói đến chỗ này đã nghẹn ngào nói không ra lời. Lạc Thấm Nhi hung hăng cầm lấy tay Tần Trạch Dật, móng tay dài đâm vào lòng bàn tay Tần Trạch Dật. Nàng muốn mở miệng nói không cần nói nữa, thế nhưng mở miệng, lại không thể phát ra âm

thanh. Tiểu nha hoàn trấn định lại, tiếp tục nói: "Sau đó, nô tỳ tìm được tỳ tỳ bên bờ sông ngoài thành, lúc đó tỳ tỳ đã điên rồi. Tỳ tỳ quần áo tả to, thậm chí còn bị người khác làm nhục. Tỳ tỳ không nhận ra ai, chỉ liều mạng hô 'Van cầu người, buông tha cho ta'. Có lúc sẽ kêu 'Tiết phu nhân', có lúc lại kêu 'Súc sinh'. Nô tỳ không biết 'Súc sinh' là ai, thế nhưng nô tỳ biết 'Tiết phu nhân' là ai."

Nghe đến đây, Lạc Thâm Nhi thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng. Tại sao có thể như vậy? Tàn Trạch Dật rút bàn tay bị Lạc Thâm Nhi nắm tới mức ra tia máu về, trái lại quay qua cầm bàn tay đang run rẩy của Lạc Thâm Nhi. Hắn không nghĩ tới Tiết Tâm Lam lại có thể đối đãi với hạ nhân như vậy. Dù là đánh, dù là mắng, dù cho trực tiếp đuổi ra khỏi phủ đều không quá đáng. Nhưng nàng ta sao có thể dùng cách đáng sợ như vậy? Phá hủy tâm trí một người cần phải có bao nhiêu tàn nhẫn mới có thể làm được? Rõ ràng chỉ có một chút ân oán nhỏ, làm sao có thể dẫn vật tiểu nha hoàn cả ngày hầu hạ nàng ta? Không được, tuyệt đối không thể thả Tiết Tâm Lam ra. Người như thế, vĩnh viễn cũng đừng nghĩ nhìn thấy con trai của nàng.

Tiểu nha hoàn cúi đầu, tự mình nói: "Sau đó, nô tỳ đi mua thuốc nạo thai. Nô tỳ không muốn hại trắc phi nương nương, nô tỳ chỉ dùng một chút, chỉ muốn Tiết Tâm Lam bị hoài nghi mà thôi. Nô tỳ nghĩ, nếu trắc phi nương nương tức giận, không chừng sẽ dạy dỗ Tiết Tâm Lam. Như vậy, Tiết Tâm Lam sẽ không có ngày lành."

"Vì sao người không trực tiếp đổ thuốc trong tay vào thuốc an thai của Tiết Tâm Lam? Nếu hài tử trong bụng Tiết Tâm Lam mất đi, không phải càng bớt việc?" Tàn Trạch Dật vẫn ngồi bên cạnh mở miệng hỏi. Nếu là hắn, hắn nhất định sẽ càng thêm quyết tuyệt chứ không phải quanh co như vậy. Ai cũng biết, chỉ cần đứa bé của Tiết Tâm Lam không sao, Tiết Tâm Lam còn có bùa hộ mệnh. Nếu Quý Như Nhĩ không có việc gì, vì đứa bé trong bụng Tiết Tâm Lam, chuyện này có khả năng sẽ không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

"Nô tỳ chỉ muốn trút giận cho tỳ tỳ, nô tỳ thật không muốn thương tổn hài tử." Tiểu nha đầu lắc đầu, kiên quyết nói. Tàn Trạch Dật một hồi không nói gì, còn Lạc Thâm Nhi trong nháy mắt liền thích tiểu nha hoàn lương thiện này, nhẹ giọng hỏi: "Tỳ tỳ người hiện tại khỏe chưa?"

"Thái tử điện hạ, thái tử phi nương nương, việc này không liên quan tới tỳ tỳ. Đều là lỗi của nô tỳ, nô tỳ chết cũng cam nguyện. Xin bỏ qua cho tỳ tỳ, van cầu các ngài." Bỗng nhiên tiểu nha hoàn kinh hoảng, mạnh mẽ dập đầu.

"Người đừng khấn trương, bản phi chỉ là muốn hỏi xem tỳ tỳ người hiện tại khỏe chưa, không có ý gì khác!" Trên mặt Lạc Thâm Nhi tràn đầy chân thành. Tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ nhìn Lạc Thâm Nhi, có chút chần chờ nói: "Nô tỳ mang tỳ tỳ an trí ở ngoài thành của một hộ nông gia, cầu xin đại nương nông gia kia chăm sóc."

"Người không thể ở lại phủ thái tử, tốt nhất hãy mang theo tỳ tỳ người rời khỏi tuyên thành. Sau đó người mang bức thư bản phi viết đưa cho phủ Lạc gia đại tướng quân, sẽ có người Lạc gia an bài cuộc sống sau này cho người và tỳ tỳ người." Nói đến giúp đỡ, người Lạc Thâm Nhi nghĩ đến đầu tiên là Lạc gia. Đối với tỳ muội số khổ này, nàng không nghĩ sẽ quá khó khăn.

"Nô tỳ cảm tạ đại ân đại đức của thái tử phi." Vốn tưởng rằng khó thoát khỏi cái chết, tiểu nha hoàn nghe vậy quá đổi vui mừng, liên tục dập đầu cảm tạ.

"Không được!" Bỗng nhiên Tàn Trạch Dật lên tiếng, cắt đứt lời cảm ơn của tiểu nha hoàn.

"Thái tử điện hạ!" Lạc Thâm Nhi tức giận trừng mắt Tàn Trạch Dật. Nếu hắn ngay cả chuyện này cũng không thể bỏ qua, nàng thật đúng là đã nhìn lầm hắn. Ra lực rút bàn tay bị hắn cầm về, Lạc Thâm Nhi phát hiện cứ chỉ hai người lúc này có chút thân thiết.

"Người đến phòng quản sự nhận một ít bạc, sau đó sẽ có người đưa người rời đi." Tàn Trạch Dật nói xong liền đứng lên, đi ra ngoài. Lưu lại Lạc Thâm Nhi còn đang kinh ngạc và tiểu nha hoàn đang quỳ trên mặt đất. Chuyện Quý Như Nhĩ thiếu chút nữa đề non cứ như vậy bỏ qua. Tiểu nha hoàn rời đi không đem tới bất kỳ sự chú ý nào cho phủ thái tử. Ngoại trừ Tàn Trạch Dật và Lạc Thâm Nhi, không người nào biết được chân tướng.

Hôm sau, Lạc Thâm Nhi và Tàn Trạch Dật khôi phục lại quan hệ bình thân như trước. Tàn Trạch Dật tiếp tục kế hoạch đoạt vị của mình, Lạc Thâm Nhi lại bắt đầu những ngày làm nẫu thân. Quý Như Nhĩ ngược lại thường xuyên hôn hờ ôm nữ nhi Tàn Vũ tới trước xuyên môn, Lạc Thâm Nhi lơ đãng, mặt kệ nhạt chưa mang đám.

Qua đủ tháng, sân viện Tiết Tâm Lam vẫn lặng yên im ắng, phòng cửa đóng kín. Ngoại trừ mỗi ngày có hạ nhân đưa cơm đến đây, thì sẽ không còn được gặp lại những người nào khác. Tiết Tâm Lam muốn nháo cũng không ai cổ vũ. Muốn khóc, lại chỉ có thể quay sang nhìn căn phòng không có một bóng người mà rơi lệ một mình. Nàng ta đã từng đem ý chí tinh thần sa sút của mình nhốt lại trong căn phòng này hơn một tháng.

Tính toán lâu như vậy, cứ tưởng rằng nàng sẽ không lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay. Lại không thể ngờ, càng lúc càng thêm thảm. Khi đó nàng chẳng qua chỉ mất đi sự cưng chiều của thái tử. Thời khắc này ngay cả con trai của mình cũng bị ôm đi. Nàng không cam lòng, nàng muốn chính miệng hỏi Tàn Trạch Dật vì sao lại đối xử với nàng như vậy. Ngay cả Tiết U Nhiễm, Tàn Trạch Dật chán ghét cực kỳ nhưng vẫn tìm dịp nhất thương gia Tuyền Quốc mà gả đi. Nàng cho là mình phải tốt hơn Tiết U Nhiễm, ít nhất cũng vào được cửa phủ thái tử. Cho dù vào cửa sau, nàng cũng có cơ hội xoay người. Nhưng bây giờ, mọi nỗ lực của nàng đều uổng phí. Nghĩ muốn giết giặc, cũng không thể nghĩ ra mưu kế nào. Bởi nàng căn bản không hiểu vì sao

mình lại bị đối xử như vậy.

Dường như một thoáng, nàng đã bị phủ thái tử cảm đoán. Đang ở thời khắc Tiết Tâm Lan suy nghĩ, ngoài cửa truyền đến tiếng trẻ con khóc yếu ớt. Tiết Tâm Lan mừng rỡ như điên, liều mạng đẩy cửa phòng muốn ra ngoài.

"Tiết kiệm sức lực đi! Có cố đi nữa nguoi cũng dừng hồng ra ngoài." Á thanh có chút hả hê của Quý Như Nhã vang lên, Tiết Tâm Lan ngừng đẩy cửa.

"Quý như nhã, tại sao là nguoi?" Mỗi thù sâu sắc xông lên đầu, giọng Tiết Tâm Lan bén nhọn mà kinh người. Quý Như Nhã khẽ vỗ về Tần Vũ đang bị dọa khóc: "Ngoan ngoan đừng khóc a! Nương dẫn nguoi đi gặp đệ đệ nguoi. Nhìn đệ đệ nguoi sẽ không khóc nữa rồi!" ~~điễn đàn~~ ~~lê quý~~ ~~đôn~~

"Quý Như Nhã, nguoi chờ một chút." Tiết Tâm Lan sắc mặt đại biến, vội vàng thấp giọng nỗ lực giữ Quý Như Nhã ở lại.

"Tiết Tâm Lam, nguoi cảm thấy nguoi có tư cách bảo ta đứng lại? Hi vọng hảo huyền, trên đời này căn bản không có con của nguoi, chỉ có tiểu hoàng tử của thái tử phi." Quý như nhã vẽ mặt đắc ý, ngôn ngữ lộ vẻ trào phúng. Cứ tưởng rằng gặp địch thủ lớn, không nghĩ tới một kích đã không chịu được.

"Nguoi nói vậy! Đó là nhi tử của ta, là nhi tử ta hoài thai mười tháng sinh ra." Tiết tâm lam sắc mặt dữ tợn, liều mạng đập cửa, có dáng vẻ muốn phá luôn cánh cửa. Quý như nhã có chút kinh hãi lui về phía sau vài bước, âm thanh không lớn không nhỏ đủ truyền vào tai Tiết Tâm Lam: "Thánh chỉ đã hạ xuống, nguoi có kêu trời cũng không được. Được rồi, hình như nguoi còn chưa biết tiểu thể tử tên gì?"

Tiết tâm lam bỗng nhiên yên tĩnh lại, tâm nhắc tới cô hòng, chờ đợi Quý Như Nhã nói tiếp.

"Con người của ta hay xấu xa, lúc này lại không muốn nói cho nguoi biết. Mà thôi mà thôi, chờ ngày nào nguoi ra khỏi cánh cửa này được, tự mình đi hỏi đi!" Quý Như Nhã cười đắc ý vài tiếng, nghiêng ngàng rồi đi.

Tiếng khóc nỉ non của trẻ con càng ngày càng xa, Tiết Tâm Lam cả người như mất đi tất cả khí lực. Khuôn mặt bi thương, chán nản tẻ trên mặt đất. Từng giọt nước mắt từ cặp mắt buồn bã thất sắc rơi xuống, xệt qua gương mặt xinh đẹp, rơi trước vạt áo. Thấm ướt cả y phục đơn bạc, đập tắt tất cả mong muốn.

Biết được kết thúc thế lương của Tiết tâm Lam, Sở Lăng Húc trầm mặc một hồi, sau đó phân phó Ám Nhất rút tất cả cơ sở ngầm đi. Hậu viện của Tần Trạch Dật không cần động thủ, tự nó đã loạn rồi. Việc này hẳn vẫn không dự định báo cho U U biết, hẳn không muốn để việc trong đại trạch viện tới tam gia làm bẩn tai U U.

Từ khi có Sở Quân Úc, Tiết U Nhiễm ngày càng thích ý. Sở Mộng Văn dường như cũng đã thông suốt, từ từ lại bắt đầu qua lại viện Tiết U Nhiễm. Nhìn tiểu cô nương vốn nên đơn thuần vui sướng nay thỉnh thoảng lại hiện lên một vẻ u sầu, Tiết U Nhiễm vung tay, mang Sở Mộng Văn ra phố.

Lúc ra cửa, Sở Quân Úc được Sở nãi nãi và Sở phu nhân giữ lại. Tiết U Nhiễm liềm lỏi kéo Sở Mộng Văn đi, Tư Nguyệt cùng Tề Phong theo sát phía sau.

Có lẽ trên đường náo nhiệt khiến Sở Mộng Văn mê mẩn, hay chính vì Sở Mộng Văn khó có được cơ hội ra ngoài tự do khiến nàng tạm thời buông xuống, nụ cười trên mặt cũng dần thân nhiên. Không còn tươi đẹp long lanh, lại có một chút ý vị thanh cao.

Thấy cảnh này, Tiết U Nhiễm cố nén chua xót trong lòng, lặng lẽ quay đầu đi, đã trải qua thử thách tình yêu, Mộng Văn trưởng thành, cũng thành thực. Thế nhưng sự thay đổi này, cũng quá đau đớn!

Sau khi tùy ý đi dạo một hồi, Sở Mộng Văn đề nghị quay về khách duyệt lâu nghỉ ngơi một lát. Nói đến khách duyệt lâu, Sở Mộng Văn đã ăn không ít điểm tâm ở đây, nhưng lại chưa bao giờ đích thân đi qua. Dĩ vãng người họ luôn mang riêng về cho nàng. Hiện tại người kia đi rồi, nàng phải tự mình đi.

Tiết U Nhiễm không nói nhiều, đi trước dẫn đường. Trong lòng không khỏi thầm mắng: Sở ngọc tử, chàng còn không đem Sở Thạch về, ta không để yên cho chàng!

Đến trước khách duyệt lâu, Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn vừa chuẩn bị đi vào, bên cạnh đột nhiên có người nhảy ra, giành cửa muốn bước vào trước. Vốn là một chuyện nhỏ, nhưng người đó là được. Bất quá vị nam tử kia xoay người lại chặn lối đi của Tiết U Nhiễm cùng Sở Mộng Văn. Ngăn cản lối đi cũng không phải chuyện lớn, Trương chương quỳ đã phát hiện muốn tiến lên đón. Nhưng dường như sự tình cũng không dễ giải quyết.

"Vị tiểu thư xinh đẹp này, rất được lòng bản công tử. Chẳng biết tiểu thư đã có hôn phối chưa? Bản công tử có thể cho người tới cửa cầu hôn đi." nam tử một bộ dạng ăn chơi trác tác, thật vô lại. Một đôi mắt gà không an phận nhìn Sở Mộng Văn. Người đến khách duyệt lâu không phú thì quý, hẳn cũng không dám quá mức đường đột. So sánh với bộ dạng ở nhà, lần này cũng xem như nho nhã lễ độ. Vị phu nhân bên cạnh đẹp thì đẹp thật, nhưng lại quá mức lộng lẫy, hẳn không dám chọc vào.

"Tề Phong!" Tiết U Nhiễm trầm mặt, quát khẽ. Ở đâu ra kẻ lưu manh, dám can rỡ như vậy? Tề Phong bóng dáng lóe lên, nam tử trong nháy mắt liền biến mất khỏi tầm mắt Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn, nằm sấp trên đường cái trước cửa khách duyệt lâu.

"To gan, các nguoi dám làm như vậy với bản công tử, bản công tử tuyệt đối không tha cho các nguoi." Nam tử vẫn điếc không sợ súng tiếp tục la ó ầm ĩ. Chỉ là bộ dáng buồn cười quỳ rạp trên mặt đất kia lại không hề có tính uy hiếp, ngược lại khiến người ta chê cười.

"Đây không phải là Bạch công tử của Bạch gia ở thành tây sao? Lại có người dám động vào hắn?" Trong đám người bắt đầu có tiếng xì xào bàn tán. Bạch gia ở thành tây? Không phải nhà phu quân tương lai của Tiêu Vũ Sắc sao? Tiết U Nhiễm quay đầu nhìn thoáng qua nam tử đang quỳ rạp trên mặt đất, âm thầm lắc đầu. Tiêu Vũ Sắc lại có thể gả cho người như thế? Không nghĩ nhiều nữa, Tiết U Nhiễm kéo Sở Mộng Văn đang giận dữ đi vào trong.

"Hai vị xin dừng bước! Không biết gia huynh phạm phải lỗi gì, lại nhận lấy giáo huấn như vậy?" Nữ tử một thân quần áo trắng, da thịt như tuyết, thướt tha yêu kiều, xinh đẹp như hoa. Bạch Tuyết Lan? Lòng Tiết U Nhiễm khẽ run, dừng bước lại nhưng không có xoay người. Từ lâu giọng nói này đã khắc vào đầu, nàng làm sao cũng không thể quên được. Tiêu Vũ Sát, Tiền Viên Viên, rốt cục đến phiên Bạch Tuyết Lan sao?

"Cô nương nên tự mình hỏi huynh trưởng nhà ngươi đi." Thấy người tới là một đại gia tiểu thư yếu điệu, Sở Mộng Văn không muốn nói nhiều.

"Hành vi của gia huynh có chút không phải, nhưng cách làm của hai vị hình như cũng rất thiếu lễ nghi." Nhìn ca ca được gia nô đỡ dậy, trong mắt Bạch Tuyết Lan lóe lên tức giận. Cho dù ca ca nhà mình không nên thân đi nữa, đường đường là Bạch gia công tử lại bị người khác ném ra đường cái, thể diện Bạch gia cũng bị vứt sạch rồi.

"Thì sao?" Không như Sở Mộng Văn ôn nhu, Tiết U Nhiễm vừa mở miệng đã có ý khiêu khích. Trước không biết đó là huynh trưởng của Bạch Tuyết Lan, việc này cơ bản có thể bỏ qua, bất quá bây giờ, nàng đứng là không muốn cứ như vậy mà quên đi. Nếu Bạch Tuyết Lan quyết không buông tha, đương nhiên nàng sẽ phụng bồi tới cùng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bạch Tuyết Lan khoan thai tới chậm rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86

Khí chất cao quý hoàn mỹ tự nhiên của Tiết U Nhiễm, tất nhiên là Bạch Tuyết Lan không thể so với được. Ngửi khí hơi chút dịu xuống, Bạch Tuyết Lan nhẹ nhàng cúi người thi lễ: "Trong việc này chắc chắn là có hiểu lầm. Mọi người không ngại ngồi xuống giải thích rõ ràng."

"Không có gì để giải thích. Tề Phong, đưa người này đến nha môn, giao cho quan phủ xử lý." Tiết U Nhiễm hừ nhẹ một tiếng, không định nhượng bộ. Gặp được sắc lang cũng coi như hiểu lầm? Vậy thì giao cho quan phủ quyết định. Thấy Tiết U Nhiễm không biết tiến thoái như vậy, Bạch Tuyết Lan cũng phát hỏa: "Gia huynh chính là công tử Bạch gia ở Thành Tây, sợ là không dễ bắt nạt như vậy."

"Dễ bắt nạt hay không, thử một lần sẽ biết." Tiết U Nhiễm không để ý, thản nhiên như thường. Chưa từng chịu qua khinh thường như vậy, sắc mặt Bạch Tuyết Lan trầm xuống: "Phu nhân không khỏi có chút khinh người quá đáng."

"Lời nói của vị cô nương này thật sự là quá thú vị. Mới đầu chúng ta đã không định so đo, là ai bám lấy hưng sư vấn tội? Bạch gia Thành Tây rất có tiếng sao? Chưa từng nghe thấy." Cười nhạt một tiếng, Tiết U Nhiễm rành rang hẩy hẩy ống tay áo. Bạch Tuyết Lan tu dưỡng tốt hơn nữa dưới sự chăm chọc của Tiết U Nhiễm cũng không sót lại chút gì, thậm chí có chút miệng không dân đo: "Bạch gia và phu nhân trước đây không thù, bây giờ không oán. Phu nhân vì sao cố tình nhắm vào Bạch gia ta? Cho dù gia huynh sai trước thì tính sao? Ở trên đường cái ở Tuyên thành này người bị gia huynh bắt nạt có không ít, còn chưa đưa đến quan phủ nói chuyện. Sao phu nhân không thức thời chút?"

"Cô nương đây là mềm không được, chuẩn bị cứng rắn? Cũng thật không đúng dịp, bộ dáng cậy thế uy hiếp này ở trước mặt ta, không thể thực hiện được." Tiết U Nhiễm không định nói rõ thân phận. Đơn giản không có chuyện gì, chơi đùa cũng không ngại.

"Ngươi..." Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tuyết Lan tức giận đến trắng bệch. Vị phu nhân này thế nhưng không biết điều như vậy, quả thực là buồn cười.

"Đại tẩu, thôi." Thấy Đại tẩu nhà mình đã chiếm thượng phong, Sở Mộng Văn vụng trộm giật nhẹ ống tay áo của Tiết U Nhiễm.

"Tha hán cũng không phải không thể, để hán qua đây xin lỗi." Kiếp trước dù sao cũng là kiếp trước, Tiết U Nhiễm cũng không muốn mãi ôm hận thù không buông. Bây giờ nàng rất hạnh phúc, vậy là đủ.

"Không, có, khả, năng!" Bạch Tuyết Lan cao ngạo từ trong xương, lúc này hoàn toàn bùng nổ. Việc này nàng ta không để yên.

"Theo ý của cô nương, không phải là đưa lệnh huynh đến quan phủ thỏa đáng hơn đấy chứ?" Nhướn mày lên nhìn Bạch Tuyết Lan, Tiết U Nhiễm cố ý xuyên tạc nói. Bạch Tuyết Lan bị hỏi á khẩu không trả lời được, cảm giận trừng Tiết U Nhiễm, phát tay áo chạy lấy người.

"Bạch tiểu thư đi thông thả, lần tới lại đến." Trương chương quỳ trầm bổng cao giọng hô to, khuôn mặt tươi cười đưa tiễn. Không hổ là Ninh An công chúa, khí thế này tùy tiện bộc lộ ra, thoáng chốc liền trấn trụ tiểu thư Bạch gia thích làm bộ làm tịch nhất. Bạch Tuyết Lan ngừng chân, xoay người cảm tức nhìn Bạch Hữu được gia nô đỡ: "Còn không mau đi?"

Bạch Hữu đau đến nhếch miệng, tà tâm không chết quay lại nhìn thoáng qua Sở Mộng Văn đã xoay người đi vào Khách Duyệt lâu. Thế này mới tùy cho gia nô đỡ, đi ở phía sau Bạch Tuyết Lan. Bị Bạch Hữu và Bạch Tuyết Lan làm phiền, Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn đều không có khẩu vị, tùy ý tìm một phòng bao ngồi xuống. Trương chương quỳ lại tự mình bùng điểm tâm chiêu bài lên.

"Bạch gia Thành Tây...." Tiết U Nhiễm thì thầm ra tiếng. Tổ tiên Bạch gia của thành Tây cũng từng nổi tiếng ở Tuyên thành. Chính là mấy đời đại đương

gia sau này cũng không biết sinh con, không hề có đầu óc buôn bán. Sống phóng túng, xa xỉ vô độ. Bạch gia chút sản nghiệp của tổ tiên đều đã bị bại không còn nhiều lắm, chỉ còn lại một cửa hàng còn cái xác không đến chống đỡ. Nhưng mà, Bạch gia bên ngoài cường bên trong trống rỗng vẫn tự cho mình tài trí hơn người, lúc nào cũng không quên tác uy tác phúc. Trong đó, Bạch Hữu chính là một người quân là áo lụa nhất cũng là vô dụng nhất.

Kiếp trước tuy rằng Bạch Tuyết Lan được kiêu tám người khiêng tới Sở gia, cũng chỉ là bản lĩnh mặt ngoài mà thôi. Nếu như thật sự có khí phái như vậy, cần gì phải gả vào Sở gia làm thiếp? Người Bạch gia cuối cùng cũng phát hiện trong nhà không còn thừa ngân lượng cho mình tiêu xài, tự nhiên là muốn đánh chủ ý lên thương gia đệ nhất Tuyên quốc. Mà nữ mào của Bạch Tuyết Lan, chính là cách tốt nhất dùng để leo lên Sở gia. Thật ra, Bạch Tuyết Lan tiến vào Sở gia là tự Bạch gia gửi bài thiếp đến Sở gia. Đương nhiên, bài thiếp này là cầu kiến Quận chúa điện hạ. Lúc đó Tiết U Nhiễm đang tâm hoảng ý loạn, chưa trải qua suy xét đã đồng ý. Chuyện này mãi về sau Tiết U Nhiễm mới biết, Bạch Tuyết Lan đã ái mộ Sở Lăng Húc từ lâu. Mà chưa điều tra đã nạp Bạch Tuyết Lan làm thiếp, làm cho sự thật mẹ đẻ của Bạch Tuyết Lan là nữ tử thanh lâu bị che giấu, tạo thành một trong những chuyện Tiết U Nhiễm có lỗi với Sở gia nhất.

“Đại thiếu phu nhân nói chính là hai huynh muội vừa rồi? Bạch Hữu có tiếng là ăn chơi trác táng, không cần so đo. Bạch Tuyết Lan thì lại có chút danh tiếng trong các tiểu thư thương gia, rất được các công tử nhà đại thương gia liếc mắt.” Lúc Trương chương quỳ nhắc đến hai người này về mặt khinh bỉ. Bạch Hữu thì không cần nói, toàn bộ Tuyên thành phỏng chừng không có mấy người thích hấn. Còn lại Bạch Tuyết Lan thì bởi vì mỗi lần đến Khách Duyệt lâu đều bung cái giá cao cao tại thượng, tự cao tự đại. Nói dễ nghe thì là có chút cao quý, nói khó nghe chút chính là làm ra vẻ. Ghê tởm hơn chính là, từ tháng trước trong lúc vô tình gặp qua chủ tử nhà hấn đi thị sát xong, vì tiểu thư Bạch gia này lại càng siêng tới. Nói rõ chính là có ý vờ chủ tử nhà hấn. Thường xuyên đi lại, chẳng qua là nghĩ đến một cái gặp ngẫu nhiên.

“Bạch gia tiểu thư lớn lên quả thật rất đẹp.” Bỏ tính tình không tốt và tâm cơ sang một bên, Tiết U Nhiễm vẫn rất tán thành ánh mắt của nhóm công tử.

“So ra kém Đại tẩu.” Sở Mộng Văn lập tức phản bác nói. Kiến thức qua Đại tẩu cao quý tuyệt luân nhà mình, Trương công chúa thanh lãnh lịch sự tao nhã, Thái tử phi đoan trang lĩnh lung, nữ tử khác há có thể đánh đồng? Dù là Trịnh tiểu thư tới tiệc đầy tháng của Tiểu Quân Úc cũng là tú ngoại tuệ trung, ôn nhu hiền thực. Vị Bạch Tuyết Lan này, chỉ có một bộ dáng bên ngoài, lại thiếu mất phần khí chất. Cọc gỗ dù đẹp cũng chỉ là cọc gỗ, không thể giống thật.

“Cũng so ra kém Mộng Văn xinh đẹp đáng yêu của chúng ta.” Tiết U Nhiễm không chút khiêm tốn nhận câu khen ngợi này, còn thật sự nói.

“Tiểu thư, Tư Nguyệt lại cảm thấy Bạch Tuyết Lan chính là một bức

tranh cho người thưởng thức. Treo trên tường có lẽ sẽ có người coi trọng, nhưng vứt xuống mặt đất cũng chỉ là giấy lộn.” Khi nói đến hai chữ ‘giấy lộn’, Tư Nguyên hung hăng đi di chân, phăng phất như tờ giấy này đang ở dưới chân nàng. Cũng dám uy hiếp Quận chúa nhà nàng, ăn gan hùm mặt gấu rồi.

“Tư Nguyệt, em đi theo Tề Phong biến ác rồi.” Liếc Tề Phong ngoài cửa, Tiết U Nhiễm cười nói. Nếu trên tay Tư Nguyệt có thanh kiếm, nói không chừng nàng sẽ trực tiếp chém xuống. Tư Nguyệt đỏ mặt, lắc lắc thân mình ra phía cửa, từ chối mặc cho Tiết U Nhiễm trêu ghẹo. Tiết U Nhiễm thấy vậy liền thu, ý vị sâu xa nhìn thoáng qua Sở Mộng Văn như có điều suy nghĩ, không có lại tiếp tục nói hết. Thấy Đại thiếu phu nhân dường như vẫn chưa để ý Bạch Tuyết Lan, Trương chương quỳ cảm thấy hấn cần thiết phải nhắc nhở một chút: “Tiểu thư Bạch gia dạo gần đây rất thường đến Khách Duyệt lâu, giống như đang chờ ai đó.”

Gặp tình lang? Tiết U Nhiễm ánh mắt sáng ngời, lập tức phát hiện không thích hợp. Nếu kiếp trước Bạch Tuyết Lan ái mộ Sở ngọc tử đã lâu, như vậy đời này người Bạch Tuyết Lan chờ đợi chính là... Ánh mắt nghi vấn sau khi chống lại lo lắng và bất đắc dĩ trong mắt Trương chương quỳ chuyển sang khẳng định. Nói cách khác, Bạch Tuyết Lan đã bắt đầu mơ tưởng phu quân của Tiết U Nhiễm nàng rồi hả? Trong mắt Tiết U Nhiễm bắn ra tia lạnh, ngữ điệu âm trầm nói: “Thật đúng là chết cũng không hối cải.”

“Đại tẩu nói đến ai?” Sở Mộng Văn bị ngữ điệu của Tiết U Nhiễm dọa sợ run lên, điểm tâm trong tay thẳng tắp rơi xuống bàn.

“Mộng Văn, sao muội có thể lãng phí như vậy? Phạt muội bắt đầu từ ngày mai cùng Đại tẩu ta đến Khách Duyệt lâu làm việc.” Điểm tâm của Khách Duyệt lâu sao có thể lãng phí? Tiết U Nhiễm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

“Làm việc?” Sở Mộng Văn và Trương chương quỳ cùng lúc kinh hô ra tiếng. Tư Nguyệt và Tề Phong đứng ở ngoài cửa cũng thò đầu vào, kinh ngạc nhìn Tiết U Nhiễm.

“Đứng, làm việc. Đi, bây giờ lập tức về phủ, ngày mai lại đến.” Tiết U Nhiễm vỗ tay thật mạnh xuống mặt bàn. Dao động điểm tâm trên bàn phát ra thanh âm đồ sứ va vào nhau, chấn động lòng người khác cũng run theo. Khách Duyệt lâu, dường như sắp không thái bình rồi. Sở nữ nãi và Sở phu nhân nghe U Nhiễm nói muốn trấn giữ Khách Duyệt lâu, có chút duy trì. Sản nghiệp Sở gia càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn. U Nhiễm muốn giúp phu quân chia sẻ một phần ưu sầu, các nàng rất là vừa lòng. Khách Duyệt lâu có Trương chương quỳ trông coi, U Nhiễm đi qua tất nhiên là không sợ xảy ra sai lầm. Chỉ có điều mang Mộng Văn cùng đi, dường như cũng có chút không ổn.

“Nãi nãi, nương, nữ nhi Sở gia sao có thể nuông chiều ở nhà không biết thế sự? Nếu về sau gả đến nhà chồng, còn không bị người khác bắt nạt? Khách Duyệt lâu cũng không phải nơi xa lạ, sản nghiệp nhà mình có gì lo lắng? Để Mộng Văn học thêm chút này nọ, dù là về sau lấy ra trấn phủ gia cũng rất tốt không phải sao?” Mang theo Sở Mộng Văn, thứ nhất là vì không muốn nàng rảnh rỗi ở trong nhà miên man suy nghĩ, hai là để Mộng Văn đi theo học chút bản sự. Nếu như về sau có cái vạ nhất, ít nhất Mộng Văn có thể mở cửa hàng kiếm kế sinh nhai. Có Sở Thạch sát thủ Hàn Tinh các ở đây, không cần phải lo lắng Mộng Văn bị người chen ép bắt nạt.

Sở nữ nãi và Sở phu nhân còn có chút do dự, còn Sở lão gia ở bên cạnh lại tán dương gật đầu, đương trường đồng ý. Mộng Văn thật mảnh mai, nào có nửa phần khí phách của U Nhiễm? Cái tính tình yếu đuối này, mang theo đồ cưới số lượng không ít, còn không bị người nhà phu gia xé xuong róc thịt, phân chia nạo vét cái là không còn một mảnh? Sở lão gia lên tiếng, chuyện này cứ như vậy định xuống rồi. Vì đường đủ tình thần để ngày hôm sau tác chiến, màn đêm buông xuống Tiết U Nhiễm đã sớm dỗ Tiểu Quân Úc đi ngủ, đặt vào nôi rồi đưa đến phòng Sở phu nhân. Còn chuyện Tiết U Nhiễm

vừa nằm xuống đã bị Sở Lăng Húc bắt lấy ném tương tư cho đến tận khuya, tạm thời lược qua không đề cập tới.

Ngày hôm sau, Tiết U Nhiễm như mong muốn mang theo Sở Mộng Văn ra cửa. Dù sao cũng không phải ra ngoài đi chơi, Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn đều bỏ đi quần áo phú quý hoa lệ, giả dạng thành mộc mạc đơn giản. Tháo trang sức quý trọng xuống, trở về nguyên trạng không dùng son phấn. Tuy rằng vẫn khó nén tao nhã tuyệt sắc như trước, nhưng cũng không làm người ta ghé mắt. Một đường đi chậm, chậm rãi đi tới Khách Duyệt lâu. Quả đúng, trong đại sảnh kín hết người, Bạch Tuyết Lan đang cười yếu ớt dịu dàng ngồi đó. Trong dè dặt khó nén thẹn thùng, trong lạnh nhạt khó nén nôn nóng trông mong. Quả thật tú sắc có thể thay com, như tài nguyên của Khách Duyệt lâu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Cái gọi không thể buông tha có lẽ chính là dùng để miêu tả tình huống trước mắt. Mắt thấy đại sảnh Khách Duyệt lâu bởi vì sự xuất hiện của Bạch Tuyết Lan mà càng thêm náo nhiệt, Tiết U Nhiễm ngược lại lại không tức giận. Bạc đưa đến tận cửa không lấy mới là phí phạm.

“Đại thiếu phu nhân, Tứ tiểu thư?” Không nghĩ tới An Ninh công chúa thế nhưng thật sự đến đây, Trương chương quỳ vội vàng nghênh đón.

“Nàng tới sớm thật đấy!” Nhìn Bạch Tuyết Lan được chúng công tử vây quanh ở giữa, trên mặt Tiết U Nhiễm hiện lên một nụ cười khó đoán. Thật đúng là lúc nào cũng không quên hiển lộ tồn tại của bản thân. Nữ nhi nhà trong sạch tìm tình lang, không phải là tìm nơi hẻo lánh ngồi xuống à? Chọn vị trí trung tâm để thấy nhất ngôi xuống, thật sự chỉ vì khiến cho Sở Ngốc tử chú ý? Hay là vì treo chuông khâu vị của chúng công tử?

“Nếu nàng ta đến, nhất định sẽ đến sớm. Chỉ sợ không đợi được người, cho nên mới muốn ôm cây đợi thỏ.” Trương chương quỳ nói ra suy nghĩ của mình.

“Còn không ngốc lắm.” Tiết U Nhiễm bỗng cảm thấy Bạch Tuyết Lan này thế nhưng dùng biện pháp giống lại khác nàng khi vừa mới sống lại. Giống là cùng đến Khách Duyệt lâu chờ người, Bạch Tuyết Lan là chờ không có bổ cục; mà nàng, sớm đã biết ngày Sở Lăng Húc đến Khách Duyệt lâu. Cùng là đánh chủ ý lên người Sở Lăng Húc, Bạch Tuyết Lan giăng võng ngồi chờ bắt cá; mà nàng, lại lựa chọn chủ động ra trận; cùng là phía trước khó chống chọi, kẻ địch của nàng là Tiêu Vũ Sát được Sở gia trưởng bồi xem trọng; mà kẻ địch của Bạch Tuyết Lan, chính là nàng – công chúa chính thê được Hoàng thượng ban cho. Rõ ràng, kho khăn của Bạch Tuyết Lan còn lớn hơn khó khăn của nàng rất nhiều. Tiêu Vũ Sát còn chưa chiếm được trái tim của Sở Lăng Húc đã có ý đồ bám cánh khác cao hơn, mà nàng chẳng những bắt được trái tim của Sở Lăng Húc mà còn vì Sở gia sinh được Lân nhi.

“Ngốc hay không ngốc ta không nhìn ra, xấu hổ hay không xấu hổ ta lại nhìn thấy rõ ràng.” Sở Mộng Văn xoay người liếc lên lầu. Cùng là nữ tử chưa xuất giá, Bạch Tuyết Lan có thể thân nhiên nghênh đón các loại ánh nhìn chăm chú của bao người. Nhưng nàng không chịu nổi, vẫn là đi trước tránh đi thì tốt hơn.

Tiết U Nhiễm nghe vậy cười cười, đi theo Sở Mộng Văn lên lầu trên. Bạch Tuyết Lan là tiểu thư của Bạch gia Thành Tây, loại này nữ tử phong trần điển có lẽ không thích hợp, chỉ khi nào phối hợp với bộ dáng cao ngạo dè dặt này của Bạch Tuyết Lan, ngược lại sinh ra cảm giác chỉ có thể đứng xa chứ không thể khinh nhờn. Càng là loại cảm giác này, càng khiến những công tử ca này có dục vọng tháo xuống mang về nhà. Nữ tử như vậy không thích hợp làm thê, lại rất thích hợp làm thiếp. Phần đông nam tử trong đại sảnh, nếu Bạch Tuyết Lan tùy ý coi trọng một vị, nói không chừng đời này thật sự có thể đạt được ước mong. Nếu như Bạch Tuyết Lan cứ chấp nhất với phu quân của Tiết U Nhiễm nàng, vậy thì đừng trách Ninh An công chúa nàng ý thế ức hiếp người.

Sở sách của Khách Duyệt lâu không thể tùy ý động vào, Tiết U Nhiễm mời Trương chương quỳ nói về bước đầu con đường buôn bán trước. Tuy tiền vốn có chút trống rỗng, nhưng tốt xấu gì cũng nên để nàng và Mộng Văn có chút chuẩn bị. Nhưng chân chính nghe qua xong, mới phát hiện càng nghe càng mờ mịt, cuối cùng là đầu óc càng thêm hỗn loạn. Rõ ràng Trương chương quỳ cũng nhìn ra vấn đề, liền đưa ra một cái biện pháp không phải là biện pháp.

Sau đó, Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn đều mặc vào quần áo tiểu nhị của Khách Duyệt lâu. Sở Mộng Văn chưa xuất giá, không tiện xuất hiện ở đại sảnh, vì thế trực tiếp đi phòng bếp. Khách Duyệt lâu phòng bếp là nơi nghiêm mật nhất, người ngoài không được ra vào, sợ chính là bị người đánh cắp kỹ thuật. Sở Mộng Văn và Sở gia Tứ tiểu thư, tự nhiên là không ở trong phạm vi phòng bếp. Tiết U Nhiễm nghĩ Sở Mộng Văn học được nhiều là tốt, nhiều hơn một môn tay nghề đúng không?

Về phần Tiết U Nhiễm, đương nhiên là đứng ở đại sảnh nhìn chăm chăm Bạch Tuyết Lan. Nàng tất nhiên là không phải làm việc, cũng coi như giúp Sở Mộng Văn có thêm can đảm. Mới đầu luôn có chút không được tự nhiên, tay chân lỏng ngóng đứng ở một bên. Chậm rãi, thử buông thân phận chủ tử, hợp thời giúp một tay. Có chút mới lạ, nhiều hơn chính là thỏa mãn khi mình động thủ làm việc.

Trương chương quỳ lo lắng chạy hai đầu giữa phòng bếp và đại sảnh. Phòng bếp thì tốt, đều là người một nhà, không sợ Tứ tiểu thư bị uy khuất. Nhưng là đại sảnh, rỗng rần lẩn lộn, vạn nhất va chạm Ninh An công chúa, đã có thể xảy ra chuyện lớn. Cũng may hai vị chủ tử đều là người thông minh, sẽ không mang đến quá nhiều phiền toái. Xem hai người từ vừa mới bắt đầu còn chân tay lỏng ngóng biến thành còn tồn tại nghi ngờ và không được tự nhiên, Trương chương quỳ cảm thấy thoáng yên ổn. Sau khi giao cho tâm phúc bên người trông nom xong, vội vàng đi xử lý chuyện của mình.

Tiết U Nhiễm đương nhiên sẽ không bung trà đưa nước, chỉ là đứng ở góc ít người hợp thời giúp chuyển mấy mâm điểm tâm mới ra khỏi lò mà thôi. Nửa

canh giờ qua đi, có chút mệt, cũng không phải là không thể hoàn toàn thích ứng. Chẳng qua, lúc xoay người nhìn thấy Sở Lăng Húc từ cửa đi vào, Tiết U Nhiễm lập tức vứt hết mệt mỏi ra sau đầu.

Trong đại sảnh, Bạch Tuyết Lan đầu khoắc chờ đợi lâu ngày mỉm cười đứng dậy, đắm chìm trong ánh mắt nóng rực của chúng công tử, đáng vẻ ngàn vạn đi về phía Sở Lăng Húc.

Tiết U Nhiễm không hề động, vẫn không nhúc nhích, gắt gao nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Sở Lăng Húc. Khuôn mặt tuấn nhã, dáng người cao ngất. Chỉ thấy Sở Lăng Húc sắc mặt thong dong, nhìn không chớp mắt xuyên qua đại sảnh, lập tức chuẩn bị lên lầu. Chẳng qua, Sở Lăng Húc vừa đặt chân lên cầu thang, đã bị giọng nói kiều mị từ phía sau gọi lại.

“Sở đương gia, xin dừng bước.” Bạch Tuyết Lan núp đồng tiền như hoa, đưa đến tiếng hít không khí của chúng công tử ca ở phía sau. Xoay người, Sở Lăng Húc không mở miệng, chỉ nghi hoặc nhìn Bạch Tuyết Lan. Về mặt nhân nhạ không có kinh diễm, chỉ có xa cách khi đối mặt với nữ tử xa lạ. Tình cảnh này, Tiết U Nhiễm lập tức liền dễ chịu.

“Tiểu nữ Bạch Tuyết Lan, là nữ nhi của Bạch gia Thành Tây.” Bạch Tuyết Lan bắt động thanh sắc nhìn quét qua vẻ mặt của Sở Lăng Húc, trong mắt tràn đầy khen ngợi. Nam nhân này, quả nhiên là cùng nam nhân khác không giống nhau. Sở Lăng Húc vẫn không nói gì. Tuy Bạch gia Thành Tây cùng Sở gia có chút qua lại trên lâm ẩm, lại chưa từng nói đến giao tình. Bạch gia tiểu thư gọi hắn lại, không biết là vì sao?

“Không biết Sở đương gia có nhận thức Đại tẩu ta?” Thấy Sở Lăng Húc vẻ mặt hoang mang, giống như không biết người nàng chỉ là ai, Bạch Tuyết Lan lại bổ sung thêm một câu, “Tiêu Vũ Sát chính là Đại tẩu ta.”

“Bạch tiểu thư có gì chỉ giáo?” Nghe được tên Tiêu Vũ Sát, Sở Lăng Húc có chút không kiên nhẫn. Chuyện lúc trước sớm đi qua, không nói đến hiềm khích lúc trước, thế nào cũng không đến lượt Bạch Tuyết Lan chưa từng gặp mặt nhắc đến. Nghe ra Sở Lăng Húc không vừa lòng, trên mặt Bạch Tuyết Lan xẹt qua một tia xấu hổ, lại mang theo một tia e thẹn: “Tiểu nữ và Đại tẩu tình cảm rất thân. Nghe Đại tẩu nhắc qua Sở đương gia, có chút tò mò mà thôi. Nếu là Sở đương gia cảm thấy tiểu nữ có điều mạo phạm, mong rằng thứ lỗi.”

“Tại hạ còn có nhiều chuyện cần phải làm, xin Bạch tiểu thư cứ tự nhiên.” Mặc kệ Bạch Tuyết Lan là muốn tìm Tiêu Vũ Sát, vẫn là đến đây thăm dò hắn, Sở Lăng Húc đều sẽ không phụng bồi. Không nghĩ tới Sở Lăng Húc nói xong liền xoay người đi lên lầu, Bạch Tuyết Lan vươn tay ra muốn giữ chặt Sở Lăng Húc, lại thấy có chút mất lễ nghi, vội vàng buông tay, trong miệng nhẹ nhàng nói: “Cô nhân có mời, dù Sở đương gia không gặp, ít nhất cũng nên cho một lời không phải sao?”

Tiêu Vũ Sát đã gả làm vợ người, không có khả năng có mời. Dù là có mời, cũng không thể bảo Bạch gia tiểu thư đến truyền lời. Trong lòng khẳng định Bạch Tuyết Lan có toan tính, Sở Lăng Húc hồ hững quay đầu: “Tâm tư của Bạch tiểu thư tại hạ không muốn phỏng đoán, vẫn xin Bạch tiểu thư tự trọng.”

“Lời ấy của Sở đương gia sai rồi. Tiểu nữ vẫn chưa có tâm tư gì, chính là đơn thuần muốn kết bạn với Sở đương gia mà thôi.” Mặt Sở Lăng Húc lộ rõ vẻ sắc lạnh, Bạch Tuyết Lan lại trấn định lại, chỉnh chỉnh ống tay áo, đứng đoan trang. Không đề cập tới Tiêu Vũ Sát, Sở Lăng Húc cân bản sẽ không dừng bước lại. Không giữ được Sở Lăng Húc lại, dù cho nàng có tất cả thủ đoạn cũng không lấy ra dùng được.

“Nếu Bạch tiểu thư thành tâm kết giao, không bằng dời bước đến Sở gia. Thê tử ôn nhu rộng lượng, đáng giá kết giao.” Sở Lăng Húc nói ra lời này mặt không đỏ trái tim không đập loạn, Tiết U Nhiễm lại khó được xấu hổ một lần. Người đời đều nói, Tiểu Quận chúa phù Tiết vương điều ngoa tùy hứng, cao ngạo ương ngạnh, ý thể hiếp người... Thật đúng là không hợp với ôn nhu rộng lượng. Thấy Bạch Tuyết Lan còn định tiếp tục dây dưa, Tiết U Nhiễm thuận tay lấy ấm trà trong tay người bên cạnh, cúi đầu vọt tới.

“Chuyện này...” Sở Lăng Húc làm vậy là hợp lý, Bạch Tuyết Lan muốn lại sinh tâm tư cũng không thể lập tức phản bác

“Bạch tiểu thư tự tiện.” Đối với nữ tử trước mắt này, Sở Lăng Húc không có một chút ấn tượng tốt, không định tiếp tục đề ý tới.

“Sở... Ai za...” Bạch Tuyết Lan vừa định mở miệng đã bị tiểu nhị đi tới đụng vào. Nước ấm đổ vào người, trước ngực ướt một mảng.

“A, nguyệt nguyệt nguyệt nguyệt, không làm ngài bị bỏng chứ?” Tiết U Nhiễm luống cuống tay chân rút khăn trắng vắt trên vai xuống, không e dè ở trước ngực Bạch Tuyết Lan lau đến lau đi. loveofftheworld

“Cút ngay!” Bạch Tuyết Lan tức giận đến cả người phát tun. Chỉ là một tiểu nhị ti tiện, cũng dám đụng chạm vào thân thể nàng ta? Tình cảnh này lọt vào trong mắt người khác, không biết danh tiết của nàng ta bị đập hư thành cái dạng gì. Ngẩng đầu nhìn thấy Sở Lăng Húc thế nhưng cũng dừng chân lại, nhìn qua. Bạch Tuyết Lan xấu hổ không chịu nổi, tâm đi chết cũng có, một phen đẩy tiểu nhị đang giờ trò với nàng ta ra. Không kịp phòng bị Bạch Tuyết Lan dốc sức đẩy, Tiết U Nhiễm lui về phía sau hai bước.

Mắt thấy sắp đụng vào cầu thang phía sau, Sở Lăng Húc hợp thời vươn tay đỡ được thân mình của Tiết U Nhiễm. Mùi thơm quen thuộc thoảng qua chớp mũi, trong lòng Sở Lăng Húc nghi hoặc rồi lại lập tức hiểu rõ. Tay dưới hơi hơi dùng sức, nắn nhẹ eo nhỏ của Tiết U Nhiễm. Đã biết sẽ bị lộ, Tiết U Nhiễm lên cho Sở Lăng Húc một nụ cười lấy lòng. Lập tức ổn định thân mình, biết vâng lời đứng lại, nhỏ giọng giải thích: “Tiểu nhân vội vã đi châm trà cho khách, không để ý Bạch tiểu thư đứng ở đây. Lúc trước khi tiểu nhân qua đây, rõ ràng Bạch tiểu thư còn ngồi ở chính giữa đại sảnh. Cầu thang này khách nhân đi lên đi xuống rất nhiều, tiểu nhân không dám ở lại.”

“Ý của ngươi là bản tiểu thư đứng ở đây chính là cản đường ngươi hả?” Bạch Tuyết Lan lửa giận vừa mới áp chế lại nổi lên. Nếu không phải Sở Lăng Húc ở ngay trước mắt, nàng ta tuyệt sẽ không buông tha cho tiểu nhị to gan lớn mật này.

“Tiểu nhân không dám. Chính là chỗ này thật sự không nên ở lại.” Tiết U Nhiễm cúi đầu giấu diếm dung mạo, tận lực thay đổi giọng nói hoàn toàn không

nghe ra giọng nữ.

“Ngươi... Thôi, xem trên mặt Sở đương gia, bản tiểu thư tạm tha ngươi lần này.” Bạch Tuyết Lan đang tức giận nhưng khi nhìn thấy Sở Lăng Húc sau lưng tiểu nhị lại lui về phía sau, ra vẻ rộng lượng khoát tay. Tiết U Nhiễm bĩu môi, không lại nói chuyện. Bạch Tuyết Lan nhìn được, nhưng nàng không nhìn nổi. Thức thời thì cũng đừng tiếp tục dây dưa Sở ngốc tử nhà nàng, bằng không, nàng không dám cam đoan lần sau đổ vào người Bạch Tuyết Lan có phải nước nóng hay không. Bạch Tuyết Lan đương nhiên là không nghe thấy uy hiếp trong lòng Tiết U Nhiễm, chính là về mặt ủy khuất nhìn Sở Lăng Húc: “Sở đương gia, tiểu nhị Khách Duyệt lâu ngài làm ướt quần áo của ta.”

“Nếu Bạch tiểu thư không đứng ở đây, tự nhiên sẽ không có việc gì.” Ánh mắt dừng trên người U U, Sở Lăng Húc không chút khách khí đẩy trách nhiệm ra ngoài.

“Khách Duyệt lâu chính là đối đãi với khách như vậy? Vẫn là Sở đương gia cố ý nhằm vào tiểu nữ? Tiểu nữ đứng ở đây, không phải là đang cùng Sở đương gia nói chuyện à?” Cho tới bây giờ Bạch Tuyết Lan cũng không phải là người có tính tình nể giận. Sở Lăng Húc nhiều lần không nể mặt, thật sự chọc giận nàng ta.

“Tại hạ đã nói qua, Bạch tiểu thư tự tiện.” Nói cách khác, ta không muốn nói chuyện với ngươi, là tự ngươi liều chết quần quít.

“Xem như hôm nay tiểu nữ được thụ giáo. Không phải chỉ là tiểu nữ không cẩn thận nhắc đến Tiêu Vũ Sát thôi sao, Sở đương gia cần gì canh cánh trong lòng như thế?” Sớm biết vậy nhất định sẽ không lấy Tiêu Vũ Sát ra nói chuyện, nhất định là Sở Lăng Húc bị chọc trúng chỗ đau.

“Bạch tiểu thư, tiểu nhân cảm thấy có lẽ là ngài nên trở về nhà thay quần áo trước rồi lại trở ra cùng chủ tử nhà ta nói chuyện.” Nhìn chằm chằm hai gò nổi lên trước ngực Bạch Tuyết Lan, Tiết U Nhiễm như có ngụ ý nói. Vị trí bị ướt này dường như không thỏa đáng lắm, cũng làm cho một đám công tử ca may mắn được thấy rồi đây. Lúc này Bạch Tuyết Lan mới cảm thấy không thích hợp, cuống quýt dùng hai tay che ngực, nhìn Tiết U Nhiễm mắg to: “Không biết xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

“Bạch tiểu thư muốn mặt mũi?” Tiết U Nhiễm theo bản năng hỏi ngược lại. Nghe thấy bên cạnh có tiếng cười khẽ, Tiết U Nhiễm bỗng nhớ tới bây giờ nàng đang giả bộ không thể dùng loại giọng điệu này, vội vàng đổi thành giọng điệu thành khẩn: “Bạch tiểu thư muốn mặt mũi?”

Được rồi, vừa nói ra những lời này, càng thêm giấu đầu lòi đuôi. Những người đang có mặt trong đại sảnh Khách Duyệt lâu lập tức cười vang, phần đông ánh mắt không hề có kỵ nhìn về phía ngực Bạch Tuyết Lan. Ngay cả khách trong phòng bao cũng bị dẫn ra xem náo nhiệt. Trong lúc nhất thời, tiếng cười thay nhau nổi lên. Bên cạnh càng ngày càng truyền đến nhiều tiếng cười nhạo, Bạch Tuyết Lan mất hết thể diện, rốt cuộc không ở được, nén lệ che mặt chạy đi. Tiết U Nhiễm tự nhận nàng không định làm Bạch Tuyết Lan mất mặt như vậy, là bản thân Bạch Tuyết Lan không ý thức được vấn đề mà thôi. Chính là, có lẽ, nàng cùng Bạch Tuyết Lan kết thù lớn...

“U U, sao nàng lại có thể ở đây?” Mang U U vào phòng bao, tháo mũ trên đầu U U xuống, Sở Lăng Húc nghi ngờ hỏi. U U lúc này không phải là nên ở nhà chăm sóc Tiểu Quân Úc sao? Còn giả dạng tiểu nhị, rất là khả nghi.

“Tọa trấn Khách Duyệt lâu.” Tiết U Nhiễm ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ hồ nhìn nóc phòng bao. Không nghĩ tới nóc nhà Khách Duyệt lâu lại hoa lệ như vậy, hoa văn giao nhau, màu sắc rực rỡ, đẹp mắt vô cùng.

“U U, nàng thật sự không biết lừa người.” Cùng với giọng êm ái pha bất đắc dĩ, nụ hôn ôn nhuận dừng trên trán Tiết U Nhiễm. Hắn cũng sẽ không bức nàng, cần gì chột dạ như vậy?

“Đừng có dùng cái bộ dáng này. Bản cung sẽ không bị nam sắc mê hoặc.” Gương mặt đỏ lên, nghiêm mặt quay đầu, Tiết U Nhiễm từ chối chống lại Sở Lăng Húc ôn nhu. Vô ý hái hoa ngắt cỏ mới là đáng ghét nhất. Dù nàng có tức giận cũng không thể đối mặt với bộ dáng vô tội của hắn.

“Xin hỏi công chúa điện hạ đại giá Khách Duyệt lâu, có gì muốn làm?” Buồn cười ôm Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc trả lời theo giọng điệu công chúa của nàng. Hắn quả thật cái gì cũng không làm, bội phần vô tội.

“Bản cung làm việc, không cần lý do.” Lý do nàng đã nói cho Sở ngốc tử, là tự Sở ngốc tử không tin. Tọa trấn Khách Duyệt lâu, đuổi Bạch Tuyết Lan.

“Vậy nàng giả thành bộ dáng này là có chuyện gì?” Giật nhẹ quần áo tiểu nhị trên người Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc tiếp tục nói.

“Chơi vui.” Tiết U Nhiễm nhắm mắt lại, bịa bừa lấy một lý do. U U không muốn nói, thật đúng là dụ không ra. Biết rõ tính tình của U U, Sở Lăng Húc cũng không lại tiếp tục truy hỏi: “Vậy nàng dự định chơi bao lâu?”

“Xem tâm tình.” Cúi đầu chôn trong ngực Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm mới sẽ không nói cho Sở ngốc tử biết trước khi chưa hoàn toàn đánh đổ Bạch Tuyết Lan, nàng tuyệt không dùng tay. Thù hận kiếp trước có thể lãng quên theo hạnh phúc đời này, nhưng phu quân của nàng tuyệt sẽ không lại nhường

cho kẻ khác. Dám can đảm mơ ước phu quân của Tiết U Nhiễm nàng, tự tìm đường chết.

“Được.” Sở Lăng Húc gật gật đầu. U U biết đúng mực, không xông ra được họa lớn. Huống chi, cho dù là chọc thủng trời, cũng có hấn vấ.

Thành tây Bạch gia.

Sâu trong trạch viện, hành lang gấp khúc quanh co. Một nữ tử áo trắng bước nhanh về khuê phòng, đẩy cửa ra bỏ nhào vào trên giường, gào khóc.

“Tiểu thư, quần áo ngài ẩm, không thay sẽ bị cảm lạnh.” Một đường đui từ Khách Duyệt lâu về, tiểu nha hoàn dừng một chút, cuối cùng vẫn làm hết phận sự nhắc nhở Bạch Tuyết Lan thay quần áo.

“Đi ra ngoài!” Nghe nói thay quần áo, Bạch Tuyết Lan đang đau buồn, càng thêm ủy khuất rồi. Lớn như vậy, khi nào thì nàng ta từng chịu qua loại nhục nhã này? Hôm nay chỉ là một tiểu nhị, thế nhưng cũng dám đùa giỡn nàng ta. Nàng ta tuyệt sẽ không bỏ qua như vậy. Còn có Sở Lăng Húc, nàng ta xem trọng gì đó đừng mong chạy. Thiếp lại thế nào? Nương nàng ta là một nữ tử thanh lâu, còn không phải vấp vào cửa lớn Bạch gia như thường? Cho dù chỉ là thiếp, được niềm vui của phu quân, dù là chủ mẫu cũng không làm gì được nàng ta.

Bạch Hữu là con trai trưởng Bạch gia lại thế nào? Gặp gỡ thứ nữ như nàng ta, cũng phải cẩn thận cân nhắc suy nghĩ. Thấy Bạch Tuyết Lan không có hành động, tiểu nha hoàn thức thời lui ra. Tiểu thư nhà mình có dung mạo, có thủ đoạn, cao ngạo không chịu nổi một chút đả kích. Chính là hành động của tiểu thư ở Khách Duyệt lâu hôm nay, thật sự có chút lỗ mãng. Chẳng trách tiểu nhị lấy nước hắt tiểu thư, vị trí tiểu thư đứng quá thật không đúng.

Khách Duyệt lâu chỉ có một cầu thang, bị tiểu thư ngăn chặn vốn là không đúng. Thôi, thích khóc thì khóc, thích nháo thì nháo, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Chỉ cần không chiếm được này nợ hợp mắt, tiểu thư đều sẽ khóc nháo như vậy. Nghĩ thông suốt, tự nhiên sẽ tốt. Quả nhiên, một khắc sau, Bạch Tuyết Lan tự động đứng dậy. Gọi tiểu nha hoàn đổi quần áo khác, sắc mặt như thường đi tìm đại tẩu Tiêu Vũ Sát mới vào cửa không lâu. Trong phòng vắng vẻ, Tiêu Vũ Sát ngồi một mình, nhớ lại chuyện cũ, buồn thu thương.

“Đại tẩu, ca ta đâu?” Bạch Tuyết Lan luôn luôn khinh thường Tiêu Vũ Sát. Trước kia khinh thường nàng là vì Tiêu gia như bán nữ nhi cho Bạch gia bọn họ, bây giờ khinh thường nàng là vì nàng ta thế nhưng ngu xuẩn ôm vàng nhìn bạc, bỏ qua tòa núi vàng như Sở Lăng Húc. Từ sau ngày ở Khách Duyệt lâu ngẫu nhiên gặp gỡ Sở Lăng Húc, Bạch Tuyết Lan lập tức bị hút hồn. Nàng ta cũng không đánh trợn khi chưa nắm chắc. Gả cao cưới thấp, công chúa đại vị cao quý lại gả cho Sở gia, Bạch Tuyết Lan không cho rằng công chúa sẽ không oán hận.

Phu thê bất hoà tự nhiên cũng là phần thắng của nàng ta. Làm thiếp cũng có kỹ thuật của làm thiếp, làm tốt cũng có thể vinh hoa phú quý, vô cùng hưởng thụ. Mà nàng ta nguyên ý ủy thân làm thiếp, trừ bạc của Sở gia, càng bởi vì Sở Lăng Húc chiếm đi trái tim của nàng ta. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Muốn bắt Sở Lăng Húc, phải hiểu biết tất cả về hắn. Mà Tiêu Vũ Sát, chính là thua hoạch ngoài ý muốn khi nàng ta phái người đi tìm hiểu Tiêu Vũ Sát. Trước đây, Bạch Tuyết Lan khinh thường cùng Tiêu Vũ Sát làm bạn. Dù sáng dù tối chen ép, cũng không phải không có. Nếu không phải Tiêu Vũ Sát cùng Sở Lăng Húc chung đụng hai năm, có thể để Bạch Tuyết Lan sử dụng. Bạch Tuyết Lan tuyệt đối sẽ không quan tâm đến Tiêu Vũ Sát.

“Không biết.” Tiêu Vũ Sát thu hồi không được như ý trên mặt, Bạch Tuyết Lan là người duy nhất ở Bạch gia cho nàng ta sắc mặt tốt, Tiêu Vũ Sát lòng mang cảm kích. Không biết? Là hoàn toàn không quan tâm hay là không có tư cách biết? Che giấu tốt khinh thường trong mắt, Bạch Tuyết Lan khề thờ dãi: “Ca ta chính là tính tình càn quấy, Đại tẩu cũng đừng để ý.”

Bạch Tuyết Lan khuyên giải làm Tiêu Vũ Sát cảm động vạn phần, hai mắt nóng lên, giữ chặt tay Bạch Tuyết Lan: “Đại tẩu biết.”

Cổ nén xúc động rút tay về, trên mặt Bạch Tuyết Lan vẫn là vẻ mặt quan tâm: “Cũng là Bạch gia chúng ta có lỗi với Đại tẩu. Nếu Đại tẩu gả cho Sở đương gia, tất nhiên sẽ không rơi vào hoàn cảnh như vậy.”

“Húc ca ca, hấn...” Trong lúc vô tình đã từng nhắc đến Húc ca ca với Bạch Tuyết Lan, không nghĩ tới lại lấy được đồng tình của Bạch Tuyết Lan. Cho dù là thương hại, cũng là ám áp nàng ta khó có thể cảm nhận được ở Bạch gia.

“Hôm nay ta gặp qua Sở đương gia, không hổ là người trong lòng Đại tẩu. Tính tình ôn hòa, khí chất thanh quý. Vốn muốn giúp Đại tẩu nói một câu, chỉ tiếc khó giữ bí mật nếu nhiều người biết. Cuối cùng...” Bạch Tuyết Lan muốn nói lại thôi, mang theo một chút áy náy.

“Húc ca ca... Hấn có tốt không?” Giọng nhỏ bé yếu ớt như tơ, hỏi ra những lời này giống như hao hết tất cả khí lực của Tiêu Vũ Sát. Làm người sao có thể vô sỉ đến mức này? Không phải người bám cành cao khác trước sao? Sao người không hỏi vị Triệu công tử kia có tốt không? Sở Lăng Húc tốt hay không tốt mắc mớ gì đến người? Trong lòng Bạch Tuyết Lan điên cuồng mắng, trên mặt lại là cảm động lẫn thê lương. Giống như vô ý rút tay ra, cảm khăn tay lau khô mắt không hề có nước, mới nói: “Đại tẩu yên tâm, hấn tốt lắm.”

“Tuyết Lan, cảm ơn.” Ở trong mắt Tiêu Vũ Sát, Bạch Tuyết Lan là người tri tâm nhất của nàng ta. Tất cả bí mật của nàng ta đều có thể nói với Bạch Tuyết Lan. Toàn bộ Bạch gia, duy nhất thật tình đối đãi nàng ta cũng chỉ có vị Bạch gia tiểu thư nhận hết sủng ái này.

“Đại tẩu khách khí như vậy làm cái gì? Còn không bằng nói thêm cho ta biết chút chuyện xưa giữa người cùng Sở đương gia.” Ánh mắt lóe sáng như sao, Bạch Tuyết Lan sáng giọng. Nếu không phải Tiêu Vũ Sát còn có tác dụng, nàng ta cần gì phải phí tâm ở trước mặt người chán ghét nhất diên trồ?

“Được được.” Bị tươi cười trên mặt Bạch Tuyết Lan gọi lên tốt đẹp đã từng có, Tiêu Vũ Sát bắt đầu tiếp tục nói về thời gian chung đụng của nàng ta và Sở gia. Điều không bỏ sót, có Sở nãi nãi, có Sở phu nhân, có Sở lão gia, dù là Sở Diệp Triền, Sở Kinh Triết đều có nhắc tới. Chỉ riêng Sở Lăng Húc, có thể cung cấp cho nàng ta nói thật sự là vô cùng ít. Vì không muốn quét hưng trí của Bạch Tuyết Lan, hoặc là vì tiếc nuối, bắt đầu nói càng ngày càng càng nhiều về Sở Lăng Húc, càng ngày càng sai lệch.

Bạch Tuyết Lan nhanh chóng nương theo lời kể của Tiêu Vũ Sát tìm kiếm hồi tưởng thuộc về Sở Lăng Húc. Ở trong lòng âm thầm miêu tả Sở Lăng Húc mang năng ta không quen, suy nghĩ Sở Lăng Húc ôn nhu, phỏng đoán sở thích của Sở Lăng Húc. Cả ngày nay, Sở Lăng Húc tra sổ sách xong nhưng không có lập tức rời khỏi Khách Duyệt lâu. U U kiên trì phải đợi tới mặt trời lặn, Sở Lăng Húc vẫn không rõ vì sao. Thẳng đến khi nhìn thấy Sở Mộng Văn về mặt mệt mỏi lại khó nén vui sướng đi ra từ phòng bếp, Sở Lăng Húc mới biết mọi người mình cũng bị U U dẫn ra ngoài. Hồi kỹ mới biết U U muốn giúp Mộng Văn và Sở Thạch chuẩn bị cho sau này, Sở Lăng Húc đối với chuyện này vui vẻ nhận lời.

“Sở ngốc tử, bản cung thâm minh đại nghĩa như thế*, đối đãi tốt với tiểu cô. Chẳng không biết nên biểu hiện chút à?” Được Sở Lăng Húc tán thành, Tiết U Nhiễm tâm tư xoay chuyển, đắc ý nói.

“Chút của cái ấy của tại hạ sợ là không vào được mắt công chúa điện hạ.” Lắc lắc ly trà trong tay, Sở Lăng Húc cười nhạt trả lời.

“Ai muốn chút của cái ấy của chàng chứ? Bản cung thật sự chóng mặt.” Vừa nói ra miệng, Tiết U Nhiễm bỗng nhiên cảm thấy tính toán không chu đáo, chuyển lời nói: “Đương nhiên, chóng mặt cũng là của bản cung.”

“Sở Lăng Húc khẽ cười một tiếng, yên lặng gật đầu: “Vậy U U muốn vì phu biểu hiện thế nào?”

“Một đoạn thời gian tiếp theo, thiếp đều sẽ cùng Mộng Văn đến Khách Duyệt lâu. Cho nên, cầu Sở đương gia mỗi ngày sau khi làm hết việc lại đến Khách Duyệt Lâu đi một vòng. Không giới hạn canh giờ, cho dù chỉ lộ mặt cũng được.” Sở ngốc tử xuất quỷ nhập thần, qua lại không định, xem Bạch Tuyết Lan chờ người kiêu gì? Không nắm được rõ ràng, Bạch Tuyết Lan cũng chỉ có thể mỗi ngày đều canh giữ ở đại sảnh Khách Duyệt lâu chiêu sinh ý. Kể từ đó, Khách Duyệt lâu kiếm được bạc, bức bội năng nghen trong lòng cũng bay mất, còn có thể ngày nào cũng được nhìn thấy Sở ngốc tử. Một mũi tên trúng ba con chim, có sao lại không làm?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

“Đây là vì sao?” Sở Lăng Húc cũng không cho rằng U U chỉ là muốn nhìn thấy hắn, chắc chắn có tính toán khác.

“Như vậy mới dễ bắt...” Đáp án thốt ra là lúc, Tiết U Nhiễm bỗng nhiên phản ứng kịp. Vội vàng ngậm miệng lại, cười gượng hai tiếng có lệ cho qua. Cảm thấy âm thầm may mắn, cũng may chưa nói chữ ‘gian’ ra khỏi miệng. Nàng có một dự cảm, nếu nàng dám nói ra chữ cuối cùng kia, Sở Lăng Húc nhất định sẽ tức giận căm tức nàng. Chiến tranh của mình tự mình phải đánh, nàng không muốn mọi chuyện đều ý lại Sở ngốc tử. Dựa theo tình thế trước mắt xem ra, giữa nàng và Bạch Tuyết Lan, nhất định phải chính diện đối đầu. Không chiến đã trở ra, nàng không làm được.

“Bất cái gì?” Sở Lăng Húc có một dự cảm, chữ đằng sau này hắn mười phần không thích.

“Không có gì không có gì. Không còn sớm, chúng ta trở về đi!” Tiết U Nhiễm nói xong bỏ chạy, hoàn toàn không cho Sở Lăng Húc cơ hội bắt lấy nàng. Sở ngốc tử quá thông minh, lại am hiểu dụ dỗ không để lại dấu vết, nàng căn bản không phải đối thủ của Sở Lăng Húc. Nhìn bóng lưng U U vội vàng chạy đi, Sở Lăng Húc sắc mặt nhu hòa, trong mắt chột lóe tinh quang. U U đồ bình nước này, rất có thâm ý.

Đêm đó, trên bàn cơm Sở gia náo nhiệt dị thường. Sở Mộng Văn hưng phấn nói về các loại điểm tâm nàng học được ở Khách Duyệt lâu. Tiết U Nhiễm lại nói lên một chút về cảnh vật đẹp đẽ trong đại sảnh Khách Duyệt lâu. Nói quá mức hứng khởi, hơi đắc ý nói ra hành động không cần thận làm ướt bức tranh đẹp.

“Đại tẩu, người thật sự làm ướt quần áo của vị Bạch tiểu thư kia?” Luôn luôn đứng ở phòng bếp, Sở Mộng Văn quả thật không biết việc này.

“Làm ướt liền làm ướt! Chặn ở cầu thang, làm sao có thể không đụng vào?” Sở Kinh Triết cảm thấy không có gì là lạ. Khách Duyệt lâu buôn bán náo nhiệt, tiểu nhị vội dầu óc choáng váng, sao còn có thể để ý đến Bạch Tuyết Lan chắn đường?

“Vị Bạch tiểu thư kia đứng ở cầu thang là vì cùng Húc tiểu tử nói chuyện?” Không hổ là Sở nãi nãi, lập tức liền phát hiện không thích hợp.

“Đúng. Bạch tiểu thư lúc đó quả thật đang cùng phu quân nói chuyện.” Tiết U Nhiễm giọng điệu bình thường, trên mặt và trong mắt đều mang theo âm đạm mơ hồ.

“Húc nhi nhận thức Bạch tiểu thư này?” Về mặt Sở phu nhân lập tức nghiêm túc. U Nhiễm địa vị công chúa cao quý, lại vừa mới vì Sở gia thêm tôn, cũng không thể vô duyên vô cớ chịu ủy khuất.

“Không biết. Hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.” Ý vị thâm trường nhìn thoáng qua U U ra vẻ trấn định, Sở Lăng Húc đưa ra giải thích. Bình nước kia, quả nhiên là cố ý hất ra.

“Lần đầu tiên gặp mặt liền chặn ở cầu thang nói chuyện với người? Còn va chạm U U?” Sở nãi nãi bao che khuyết điểm đã lên tới trình độ không người địch nổi, câu nói đầu tiên đã biến người bị hại thành kẻ gây chuyện.

“Đạ... Cũng có thể nói như vậy.” Chần chừ một chút, Sở Lăng Húc gật gật đầu. Quả thật là lần đầu gặp mặt Bạch Tuyết Lan liền chặn ở cầu thang cùng hẳn nói chuyện, cũng bởi vậy va chạm U U. Sở nãi nãi và Sở phu nhân quay mặt nhìn nhau, cùng lúc dời tầm mắt lên Tiết U Nhiễm đang thành thoi gấp thức ăn. Tiết U Nhiễm tay gấp thức ăn dừng lại, không hiểu nhìn lại Sở nãi nãi và Sở phu nhân. Nàng cũng chỉ muốn phá hư chút cảm tưởng của người Sở gia đối với Bạch Tuyết Lan thôi, không nghĩ trở thành tiêu đề đáng thương được nãi nãi và nương thương tiếc đâu!

“Được rồi, ăn cơm thôi.” Người sáng suốt đều nhìn ra được U Nhiễm chưa ăn một. Sở lão gia rất vừa lòng mở miệng nói. Mọi người không lại nói chuyện, chuyên chú ăn cơm. Kết thúc bữa cơm chiều yên lặng mà không mất âm áp, Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn bị Sở nãi nãi và Sở phu nhân gọi đi qua.

“Mộng Văn thích làm điểm tâm? Không chê mệt?” Sở nãi nãi dẫn đầu mở miệng, hỏi suy nghĩ của Sở Mộng Văn.

“Nãi nãi, Mộng Văn thật sự thích làm điểm tâm, cũng không cảm thấy mệt. Hôm nay đầu bếp còn khen Mộng Văn là một hạt giống tốt, học rất nhanh.” Đại tẩu nói, nếu muốn cùng Sở Thạch ca ca ở cùng nhau thì phải học bản sự thật tốt. Sở Mộng Văn hạ quyết tâm muốn tay làm hàm nhai, dù là mệt chút cũng không sao. Như vậy, đến khi Sở Thạch ca ca trở về, nàng có thể cùng Sở Thạch ca ca ở cùng nhau rồi.

“Thích thì đi đi! Chính là không thể lại mặc quần áo tiểu nhị. Bảo nha hoàn trong phủ tìm cho người may bộ quần áo đơn giản. Tiểu thư duy nhất của Sở gia, mặc quần áo tiểu nhị thì ra cái gì?” Nghe được Sở Mộng Văn trả lời, Sở nãi nãi đơn giản liền đồng ý. Cháu gái được nuông chiều từ bé không sợ mệt, muốn học chút bản sự, làm nãi nãi tự nhiên sẽ không phản đối.

“Nãi nãi là tốt nhất.” Sở Mộng Văn hoan hô một tiếng, ôm cánh tay Sở nãi nãi làm nũng.

“Đi đi, đừng nháo. Nãi nãi còn có chuyện cùng Đại tẩu người nói.” Trong miệng trách cứ, nhưng trên mặt Sở nãi nãi lại là ý cười không nén được.

“Nãi nãi muốn nói chuyện về Bạch Tuyết Lan?” Không đợi Sở nãi nãi mở miệng, Tiết U Nhiễm nói ra trước.

“Đúng, chính là việc này. Nãi nãi nghe dường như không đơn giản như vậy. Lại không tốt hỏi rõ ràng trước mặt Húc tiểu tử, cho nên mới gọi riêng người lại đây. Nếu U Nhiễm có bị ủy khuất gì thì cùng nãi nãi nói, nãi nãi làm chủ cho người.” Sở gia không được phép nạt hiếp. Ở trong lòng Sở nãi nãi, an phận qua ngày, lại mang nhiều mây thai, so với cái gì cũng đều tốt hơn.

“Nương nghe cũng thấy có vấn đề. Êm đẹp một tiểu thư lại gần đón nam tử đã thành thân nói chuyện? Sợ là có chút tâm nhãn.” Đã trải qua Tiêu Vũ Sát, Sở phu nhân đối bất kì nữ tử nào có hành vi chủ động tiếp cận nhi tử đều có phòng bị. Đặc biệt là đại nhi tử đã thành thân. Bộ dạng tuần tú không nói, cổ tình lại là tình tình ôn hòa dẫn tới các cô nương gia thích.

Nếu là trước kia, làm nương như bà nhìn quả thật vô cùng cao hứng. Bây giờ cũng không giống nhau. Nhìn U Nhiễm nghe lời có hiểu biết, lại nghĩ đến cháu trai trắng nõn đáng yêu, bà không có tâm tư nào khác nữa, chỉ muốn coi giữ người nhà cùng nhau qua ngày. Chân thực cảm nhận được nãi nãi và nương duy trì, Tiết U Nhiễm trong lòng âm áp, cười nói: “Nãi nãi và nương còn sợ U Nhiễm chịu thiệt hay sao? Bạch Tuyết Lan quả thật có ý với phu quân. Chỉ là ở trong mắt U Nhiễm, không đáng giá nhắc tới. Nếu thật sự không được, không phải là còn nãi nãi và nương sao!”

“Còn có ta, ta ở đó.” Lần đầu nghe loại chuyện như thế, Sở Mộng Văn tức giận đến nhiệt huyết sôi trào. Không nghĩ tới Bạch Tuyết Lan này thế nhưng đánh chủ ý lên đại ca mình, khỏi phải nghĩ đến! Đại tẩu nhà nàng ai cũng đều kém. Sở nãi nãi và Sở phu nhân nghe vậy liền yên lòng. U Nhiễm là người hiểu chuyện, đắn đo như vậy nhất định sẽ không để Bạch Tuyết Lan này sống dễ chịu. Sở gia không cần thiện nam tín nữ, chỉ cần có thể bảo vệ người trong nhà là đủ rồi.

“Chính là U Nhiễm dù sao cũng là công chúa, cũng không thể mặc quần áo tiểu nhị, rất mất thân phận. Tọa trấn Khách Duyệt lâu phải có tư thế của tọa trấn. Dù mặc hoa lệ người khác cũng không thể nói lung tung. Dứt khoát chọn một phòng bao có tầm nhìn mở rộng, có thể nhìn thấy tình hình ở đại sảnh là được.” U Nhiễm không giống Mộng Văn, thân phận còn ở kia, tuyệt không thể ở Khách Duyệt lâu chịu một chút khổ sở.

“Hôm nay vốn cũng là ngoài ý muốn, về sau sẽ không có nữa. U Nhiễm đã nghĩ tốt lắm, từ ngày mai bắt đầu nhất định sẽ mặc quần áo xinh đẹp nhất đi dọa người không có mắt.” Sở nãi nãi gãi đúng chỗ ngứa, Tiết U Nhiễm nghịch ngợm cười cười.

“Dọa tốt. Lập uy cũng phải.” Sở nãi nãi và Sở phu nhân cực kì đồng ý. U Nhiễm khí thế như vậy, thân là đương gia chủ mẫu Sở gia, về sau quân gia cũng không phải vấn đề. Có nãi nãi và nương duy trì, Tiết U Nhiễm càng có thêm sức mạnh. Ôm Tiểu Quân Úc hôn rồi lại hôn, nhỏ giọng nói: “Tiểu Quân Úc, ngày mai cùng nương đi đối phó nữ nhân xấu. Cha người là của nương, ai cũng không cướp đi được.”

Ngày hôm sau, Tiết U Nhiễm quần áo hoa lệ, ý chí chiến đấu sôi om Tiểu Quân Úc đi ở phía trước. Đằng sau là Sở Mộng Văn và Tư Nguyệt đang xì xào bàn tán. Cuối cùng là Tề Phong yên lặng không nói.

“Tư Nguyệt, tiểu thư nhà người có nói qua ôm Tiểu Quân Úc đi làm hay không?” Sở Mộng Văn thấy lạ chính là sao nãi nãi và nương bỏ được để Tiểu Quân Úc ra ngoài.

“Chưa nói. Sáng sớm liền vui tươi hơn hờ ôm tiểu thiếu gia đi tìm Lão thái thái và phu nhân, trở về liền mang theo chúng ta ra ngoài.” Tư Nguyệt cũng không biết chuyện gì. Hôm qua không cùng đi Khách Duyệt lâu, dường như là bỏ lỡ chuyện gì. Nghĩ không ra nguyên do, hạ người đành phải rầu rĩ đi theo phía sau Tiết U Nhiễm đến Khách Duyệt lâu. Bước vào Khách Duyệt lâu, làm người ta ghé mắt nhất vẫn là thiếu nữ áo trắng hạc trọng bày gà. Sở Mộng Văn quét mắt nhìn mỹ nhân cộc gỗ, không thú vị mò vào phòng bếp. Tiết U Nhiễm thì lại nghiêm túc nhìn Bạch Tuyết Lan hứng thú rồi rời vài lần. Hôm nay quần áo hình như mặc nhiều hơn hai cái, tuy rằng thời tiết có chút lạnh, hẳn là cũng không cần phải bọc kín như vậy chứ nhỉ? Tiểu nhị đổ nước lại không ở, thật sự là vẽ vôi thêm chuyện.

“Tiểu nhị, tên tiểu nhị hôm qua đâu?” Gọi tiểu nhị bồi bàn đến, Bạch Tuyết Lan giọng điệu không tốt hỏi. Nàng ta nhìn quanh khắp nơi một hồi lâu, nhưng

vẫn không nhìn thấy tên tiểu nhị ngày hôm qua hắt nước nàng ta. Tìm không thấy người, không xả được giận, Bạch Tuyết Lan có chút tức giận.

“Bạch tiểu thư, tiểu nhân không phải tiểu nhị hôm qua sao?” Tiểu nhị cơ trí lanh lợi đã sớm được Trương chương quây gọi ý, tất cả tiểu nhị đều là tiểu nhị ngày hôm qua. Xem vị Bạch tiểu thư mắt cao hơn đỉnh đầu này tìm người thế nào.

“Bản tiểu thư nói không phải người, là tiểu nhị hắt đổ nước hôm qua.” Rốt cục Bạch Tuyết Lan cũng không có ý tứ nói ra hắt nước nàng ta, sợ đưa tới xấu hổ hôm qua bị người chê cười.

“Hắt nước? Tiểu nhân mỗi ngày đều hắt nước mà? Hôm qua cũng có.” Tiểu nhị thái độ vô cùng tốt, ứng đối trôi chảy.

“Đừng giả bộ với bản tiểu thư. Thực cho rằng bản tiểu thư không tìm ra người?” Bạch Tuyết Lan không lại ần nhẫn, cảm tức trừng tiểu nhị.

“Tiểu nhân thật sự không biết Bạch tiểu thư nói tới ai. Nếu là Bạch tiểu thư nhất định muốn tìm, tiểu nhị Khách Duyệt lâu có thể từng người từng người đến trước mặt ngài để ngài nhìn mặt.” Trương chương quây nói, lừa gạt được Bạch tiểu thư, sẽ có thưởng lớn. Tiểu nhị vừa nói ra lời này, Bạch Tuyết Lan cũng hiểu rõ nhất định sẽ không tìm thấy người. Tầm mắt tràn đầy phần nộ không cam lòng đảo qua đảo lại đại sảnh Khách Duyệt lâu, vừa vận chống lại ánh mắt xem kịch vui của Tiết U Nhiễm ôm đứa nhỏ vừa tới nơi.

Lại là nàng! Lừa giận vì không tìm thấy tiểu nhị của Bạch Tuyết Lan toàn bộ chuyển lên Tiết U Nhiễm lần trước làm nàng ta khó xử. Thấy lửa giận trong mắt Bạch Tuyết Lan càng cháy càng mạnh, dường như sắp bộc phát ra ngoài. Tiết U Nhiễm cười khiêu khích, khinh thường hừ lạnh một tiếng, bùng lên cái giá cao quý thực nhả, cao ngạo đi về phía cầu thang. Chỉ cần nàng muốn, dù là Ngũ công chúa Tần Thi Y cũng kém ung dung cao quý của nàng. Loại bộ dáng này dùng trong mắt Bạch Tuyết Lan quả thực là trắng trợn coi rẻ. Lập tức đứng lên, bước nhanh tới trước mặt Tiết U Nhiễm ngăn Tiết U Nhiễm lại: “Thật khéo, chúng ta lại thấy mặt.”

“Cô nương là ai? Chúng ta gặp qua sao?” Tiết U Nhiễm vẻ mặt không hiểu, một bộ biểu cảm ‘ngươi nhận sai người.’

“Phu nhân thật đúng là dễ quên. Cũng chỉ có thời gian hai ngày, phu nhân đã quên không nhớ tiểu nữ rồi sao? Ngày hôm trước chính là ở cửa Khách Duyệt lâu này, phu nhân và tiểu nữ đã xảy ra một chút không thoải mái.” Đó là lần đầu tiên, Bạch Tuyết Lan thua ở trong tay một nữ nhân. Ghê tởm hơn chính là, nữ nhân này chẳng những lớn lên xinh đẹp hơn nàng ta, xuất thân dường như cũng không kém nàng ta. Nàng ta không muốn nhớ kỹ khuôn mặt này cũng rất khó.

Nhưng là, khi nàng ta muốn tìm nữ nhân này phân cao thấp, nữ nhân này thế nhưng lại không còn nhớ nàng ta nữa? Bạch Tuyết Lan cảm thấy bản thân bị bỏ qua, bị miệt thị, bị coi thường rồi... Quả thực là tội không thể tha! Tiết U Nhiễm vẫn là vẻ mặt mờ mờ, quay đầu nhìn về phía Tư Nguyệt. Thấy Quận chúa nhà mình lại muốn khi dễ người, Tư Nguyệt hiểu rõ tiến lên một bước, nhẹ giọng nói: “Chính là vị công tử không dài mắt muốn mạo phạm Tứ tiểu thư, bị Tề Phong ném ra ngoài.”

“A... Hân à...” Tiết U Nhiễm bừng tỉnh đại ngộ, lập tức ngược nhìn Bạch Tuyết Lan sắp tức điên, “Hóa ra là Bạch tiểu thư. Có chuyện gì sao? Nếu như lệnh huynh bị đưa tới quan phủ, cũng không phải Tề Phong của chúng ta đưa đi.”

“Gia huynh vẫn đang bình yên vô sự ở nhà, không nhọc phu nhân quan tâm.” Bạch Tuyết Lan nghiêng răng nghiêng lợi trả lời. Nữ nhân này tuyệt đối là cố ý, Bạch Tuyết Lan nỗ lực bình ổn cảm xúc quá khích.

“Còn chưa bị đưa đi quan phủ sao? Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc...” Tiết U Nhiễm nghe vậy cảm thấy kinh ngạc, tiếc hận cảm thán nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90

Nữ nhân này là cố ý muốn chọc giận nàng ta? Bạch Tuyết Lan gạt mình, không lại biểu hiện phần nộ ra ngoài như trước, chỉ hừ nhẹ một tiếng: “Chuyện này cũng không nhọc đến phu nhân quan tâm.”

“Không tính là quan tâm, chỉ là thoáng cảm khái mà thôi. Nếu không phải Bạch tiểu thư ngăn lại đường đi, ta thật sự không nhớ được còn có một nhân vật như vậy tồn tại.” Tiết U Nhiễm chất lưỡi, một bộ dáng ‘đều là lỗi của người’.

“Là tiểu nữ lỗ mãng rồi. Tiểu nữ chỉ là muốn kết giao với phu nhân, bởi vậy mới có chút nóng vội.” Bạch Tuyết Lan bỗng nhiên bình tĩnh lại. Liều lĩnh phát hỏa đánh mất là mặt mũi của nàng ta, còn không bằng sau khi thân cận lại ra hậu chiêu (chiêu sau). Nhìn Bạch Tuyết Lan vẻ mặt hiền lành, Tiết U Nhiễm trong lòng cảm thấy khê nhúc nhích. Đây mới là Bạch Tuyết Lan trong trí nhớ của nàng, ai cũng không đoán được sau khuôn mặt tươi như hoa này là một tâm tư độc ác.

“Phu nhân là chứng mất tiểu nữ sao?” Thấy Tiết U Nhiễm không nói chuyện, Bạch Tuyết Lan có chút ai oán sẵn giọng. Kéo suy nghĩ về, Tiết U Nhiễm giờ lên vẻ mặt cao ngạo, khinh bỉ nói: “Nếu Bạch tiểu thư đã tự mình hiểu lấy, sao còn chưa tránh ra?” Đối phó Bạch Tuyết Lan, không thể hạ thấp tư thái. Càng cao ngạo, lại càng áp người. Vết thương trí mạng của Bạch Tuyết Lan chính là xuất thân của nàng ta. Tuy rằng ngoài mặt nàng ta không chút để ý mầu thân là nữ tử thanh lâu, lại hận nhất người khác nói ra sự thật này trước mặt nàng ta. Một khi nói ra, nàng ta sẽ giống như phát cuồng cá chết

lưỡi rách cũng không để ý. Như chó điên, gặp ai cắn người lấy. Ăn qua thiết thòi này, Tiết U Nhiễm tự nhiên sẽ không tái phạm sai lầm giống vậy. Về phần đề Bạch Tuyết Lan tiếp cận, chuyện hậu hoạn vô cùng kẻ ngốc mới có thể làm.

(*) Cái chỗ Tiết U Nhiễm bị ăn thiết thòi chính là nói ra xuất thân của Bạch Tuyết Lan đó, kiếp trước ng đẩy nữ chính xuống hồ chính là à ta.

“Phu nhân, ngài rốt cuộc là chương mất tiểu nữ, vẫn là chương mất Bạch gia Thành Tây?” Bạch Tuyết Lan giọng nói mềm mại, lời Bạch gia ra làm chỗ dựa.

“Bạch gia Thành Tây? Chưa từng nghe qua!” Không keo kiệt lặp lại lời nói phía trước, Tiết U Nhiễm lạnh nhạt nhìn Bạch Tuyết Lan. Luôn lấy Bạch gia ra nói chuyện. Thanh danh tốt của Bạch gia chính là bị nhóm người này làm hỏng.

“Phu nhân chưa từng nghe qua, tiểu nữ có thể nói cho phu nhân nghe. Bạch gia chúng ta ở Tuyên thành nhưng là tiếng tăm lừng lẫy.”

“Hơn Sở gia sao?” Mở miệng hỏi không phải Tiết U Nhiễm, mà là Sở Kinh Triết từ ngoài cửa đi vào. Hôm nay Nhị ca Sở Diệp Triền về nhà, vốn định nhìn xem Tiểu Quân Úc. Ai biết Tiểu Quân Úc được Đại tẩu mang ra ngoài, hai huynh đệ liền cùng nhau đến Khách Duyệt lâu tìm. Ai biết vừa mới vào cửa đã nghe thấy có người đứng trước mặt Đại tẩu hần rêu rao Bạch gia tiếng tăm lừng lẫy, Sở Kinh Triết mới châm chọc một câu.

Bạch Tuyết Lan ngẹn lời. Bạch gia vốn so ra kém Sở gia, huống chi nói chuyện vẫn là một vị công tử nhẹ nhàng. Mắt thấy hai vị công tử tuần lã nhìn qua có vẻ phú quý đi tới, Bạch Tuyết Lan cũng không đáp lại, bày ra tươi cười xinh đẹp nhất đưa tình. Nếu là nam tử khác, nói không chừng thật sự sẽ vì nụ cười lúc này của Bạch Tuyết Lan mà thất thần. Đáng tiếc lòng Sở Diệp Triền không có việc khác, cả trái tim đều nhào vào trên sách vở. Còn Sở Kinh Triết lại là tính tình tùy tiện của giang hồ hiệp khách, đôi sắc đẹp hoàn toàn không để trong mắt. Vì thế hai người nhìn cũng không thèm nhìn Bạch Tuyết Lan, lập tức đi đến bên cạnh Tiết U Nhiễm không ngừng nhìn chăm chăm Tiểu Quân Úc. Sau đó, Sở Kinh Triết nhỏ giọng năn nỉ nói: “Đại tẩu, đưa Tiểu Quân Úc cho chúng ta ôm đi.”

Về vấn đề ôm Tiểu Quân Úc, từ trước đến nay Tiết U Nhiễm vẫn là người dễ nói chuyện nhất. Lập tức liền giao Tiểu Quân Úc cho Tư Nguyệt, ý bảo Tư Nguyệt ôm đến cho Sở Diệp Triền.

“Đại tẩu, người bắt công.” Rõ ràng là hần mở miệng năn nỉ, nhưng được ôm Tiểu Quân Úc lại là Nhị ca. Ở nhà nãi nãi và nương cũng không cho hần ôm, ra cửa Đại tẩu vẫn không cho hần ôm Tiểu Quân Úc, hơi quá đáng.

“Tam công tử, Nhị công tử tương đối đáng tin.” Ở Sở gia lâu như vậy, Tư Nguyệt cùng Sở Kinh Triết cũng dần quen biết, nghe vậy tất nhiên là không e dè cười nói.

“Đại tẩu...” Không để ý tới Tư Nguyệt cười nhạo, Sở Kinh Triết tui thân nhìn về phía Tiết U Nhiễm

“Tiểu Quân Úc ở trong tay Nhị đệ, Tam đệ phải tìm Nhị đệ thương lượng mới đúng.” Tiết U Nhiễm sáng suốt ném vấn đề khó khăn cho Sở Diệp Triền, để hai huynh đệ tự thương lượng. Nãi nãi và nương nói, để Tam đệ ôm Tiểu Quân Úc, còn không bằng để Tam đệ bước vào giang hồ không quay về. Tuy rằng nói có chút khoa trương, nhưng Sở Diệp Triền quả thật đáng tin hơn Sở Kinh Triết rất nhiều. Nghe nói vậy, Sở Kinh Triết ánh mắt chờ mong nhìn Sở Diệp Triền đang đùa với Tiểu Quân Úc.

“Không được!” Sở Kinh Triết vừa mở miệng, Sở Diệp Triền liền quả quyết tuyệt. Ôm Sở Quân Úc vòng qua Bạch Tuyết Lan có chút đại ra, lên lầu hai Khách Duyệt lâu.

“Nhị ca, huynh không thể như vậy.” Sở Kinh Triết vội vàng như gió đuổi theo. Sở Kinh Triết không bằng Sở Diệp Triền, động tác quá lớn, cả thân mình nghiêng sang một bên, vai phải trực tiếp đụng vào Bạch Tuyết Lan đang chặn ở cửa cầu thang. Tiếp theo, dịch chân một chút, trực tiếp bước lên lầu hai. Bạch Tuyết Lan bị bỏ qua tươi cười trên mặt có chút cứng đờ, chưa kịp thu hồi liền cảm thấy một xung lực rất lớn đụng vào vai trái nàng ta. Lui về phía sau hai bước, thân mình không chịu nổi ngã về phía sau. Không có chỗ nắm lấy, không người có thể kéo, cuối cùng liền ngã xuống cầu thang sau lưng. Cũng không phải rất đau, chính là mất mặt, Bạch Tuyết Lan lập tức liền là chửi chửi khóc.

“Dừng!” Tiết U Nhiễm quát to, quay đầu nhìn về phía Tư Nguyệt, “Tư Nguyệt, cho bạc, đuổi đi.”

“Vâng.” Tư Nguyệt đi lên phía trước, đưa qua một thỏi bạc. Nước mắt của Bạch Tuyết Lan cứ như vậy dừng ở trong hốc mắt, ngạc nhiên nhìn Tiết U Nhiễm khí thế cường ngạnh. Trước đây vẫn luôn là nàng ta dùng bạc đuổi người, hôm nay thế nhưng đến lượt nàng ta bị người khác dùng bạc đuổi đi?

“Bạch tiểu thư chê bạc ít? Tư Nguyệt, cho Bạch tiểu thư thêm một thỏi.” Tiết U Nhiễm trong miệng nói như thế, trong lòng lại nghĩ hóa ra nãi nãi và nương nói không khoa trương chút nào. Cái tính tình xúc động này của Tam đệ, để Tam đệ ôm Tiểu Quân Úc cũng được sao? Nhị đệ không có công phu cũng có thể tránh được Bạch Tuyết Lan, Tam đệ lại... Quả thật là không hơn không kém sao gây rối. Bây giờ, chiếm tình thế xấu nàng chỉ đành phải dùng khí thế áp đảo Bạch Tuyết Lan.

“Phu nhân không biết là cần phải xin lỗi trước sao?” Bạch Tuyết Lan đan mắt, giọng điệu nghiêm túc. Đã biết Bạch Tuyết Lan mượn đề tài nói chuyện của mình, Tiết U Nhiễm không thể không cúi đầu: “A, nương ngừng, sao Bạch tiểu thư lại đứng ở cửa cầu thang vậy? Ở đây khách nhân đi lên đi xuống nhiều như vậy, không cần thận một cái liền đụng phải ngài à!”

“Ý của phu nhân là ta cản đường, cho nên bị đụng phải là đáng đời?” Bạch Tuyết Lan nghe thế nào cũng cảm thấy lời này không đúng. Hơn nữa, có có cảm giác giống như đã từng nghe thấy.

“Bạch tiểu thư nghĩ nhiều rồi. Thật sự là Khách Duyệt lâu làm ăn quá tốt. Đây không phải sao, phía sau tiểu thư còn có khách nhân muốn xuống lầu kia. Còn mời tiểu thư nhường đường mới được.” Thấy có người đứng phía sau Bạch Tuyết Lan, thái độ của Tiết U Nhiễm cũng không còn cao ngạo giống

phía trước, hòa dịu giọng điệu, nhắc nhở.

“Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Tiết U Nhiễm vừa dứt lời, giọng của nha hoàn Bạch gia theo sau vang lên. Tiểu nha hoàn vốn đứng ở cách đó không xa mặc cho tiểu thư nhà mình tìm người trút giận. Bỗng thấy Bạch Tuyết Lan ngã sấp xuống, vội vàng chạy qua. Nghe được lời nói của Tiết U Nhiễm, Bạch Tuyết Lan sững sốt. Nàng ta lại nằm ở cầu thang cùng nữ nhân này nói lâu như vậy? Nghĩ lâu hai Khách Duyệt lâu đều là phòng bao, khách nhân ra vào phòng bao tự nhiên không phải người thường. Tức thì không lại biện bạch, được tiểu nha hoàn đỡ đứng dậy. Thấy Bạch Tuyết Lan nhường đường, người trên cầu thang đi xuống. Trong tay cầm một bình nước, vừa đi vừa nói to: “Ít nhiều có Bạch tiểu thư nhường đường.”

Tiểu nhị đưa trà đồ nước? Bạch Tuyết Lan quay đầu, hung tợn trừng Tiết U Nhiễm. Nữ nhân này đùa giỡn nàng ta?

“Bạch tiểu thư, bạc này rốt cuộc người cần, hay là không cần?” Từ Nguyệt thưởng thức bạc trong tay, giọng điệu có chút không kiên nhẫn. Ngay cả nha hoàn đều kiêu ngạo như vậy, Bạch Tuyết Lan vô cùng tức giận: “Không cần! Bản tiểu thư muốn người kia tự mình đến xin lỗi.”

“Người kia? Người nào? Cô nương gia sao có thể tự mình yêu cầu gặp nam tử xa lạ?” Tiết U Nhiễm cười châm chọc, muốn cho qua chuyện này.

“Phu nhân không cần phải nói kiểu có hay không đều được. Tiểu nữ êm đẹp bị đụng phải, muốn một tiếng xin lỗi có gì sai sao?” Bạch Tuyết Lan không quan tâm ăn thiệt thòi, tự nhiên cũng không e ngại lời đồn nhảm. Huống chi, nàng ta vốn không quan tâm lời đồn nhảm. Tiết U Nhiễm thật sự rất muốn đánh Sở Kinh Triết một chút. Bạch Tuyết Lan không nói sai, bị người đụng phải muốn một tiếng xin lỗi quả thật là phải. Nhưng nhìn bộ dáng cao cao tại thượng này của Bạch Tuyết Lan, Tiết U Nhiễm chính là không muốn để Sở Kinh Triết đến xin lỗi: “Bạch tiểu thư, vừa rồi đã nói, vị trí ngài đứng...”

“Cho dù vị trí tiểu nữ đứng không đúng, nên xin lỗi vẫn phải xin lỗi.” Đánh gãy lời nói của Tiết U Nhiễm, thái độ của Bạch Tuyết Lan cũng cứng ngạnh lên. Sắc mặt Tiết U Nhiễm lập tức trầm xuống. Trong lúc nhất thời, không khí có chút căng thẳng.

“Phu nhân, chủ tử mời ngài đi lên nói chuyện.” Trương chương quỳ cung kính đi tới, đánh vỡ im lặng.

“Phu quân ở Khách Duyệt lâu?” Tiết U Nhiễm có chút kinh ngạc. Các nàng ngăn ở đầu cầu thang, không thấy Sở Ngốc tử đi tới mà!

“Chủ tử sáng sớm đã tới rồi.” Trương chương quỳ cho Tiết U Nhiễm một cái ra hiệu bằng mắt, cười nói.

“Đã như vậy, vậy thì đi lên nói đi!” Xem ra, Sở Ngốc tử vẫn luôn ở phía trên xem nàng bắt nạt Bạch Tuyết Lan. Trương chương quỳ vừa nói từ ‘phu nhân’ ra khỏi miệng, ánh mắt Bạch Tuyết Lan lập tức thay đổi. Trách không được nữ nhân này kiêu ngạo như thế, hóa ra là phu nhân của Sở Lăng Húc, Ninh An công chúa Hoàng thượng ban cho.

“Bạch tiểu thư cũng cùng đi lên đi. Nếu phu quân của ta cũng ở đây, chuyện xin lỗi tất nhiên là từ chàng làm chủ.” Tiết U Nhiễm cười đến rất ôn hòa. Trước mặt Sở Ngốc tử, Bạch Tuyết Lan bắt Sở Kinh Triết xin lỗi. Tình huống này, nghĩ cũng cảm thấy thú vị.

“Không cần nữa. Là tiểu nữ đứng sai chỗ, không trách người kia.” Biết đối phương là Ninh An công chúa, Bạch Tuyết Lan tất nhiên cũng không dám cao ngạo nữa, nhẹ giọng nói.

“Không thể nói như vậy. Cho dù vị trí của Bạch tiểu thư đứng không đúng, nên xin lỗi vẫn phải xin lỗi.” Tiết U Nhiễm cười, dùng lời nói phía trước của Bạch Tuyết Lan chặn miệng Bạch Tuyết Lan.

“Phu nhân thứ tội, là tiểu nữ có mắt như mù. Tiểu nữ cũng không dám lỡ mắng nữa.” Lời nói của Tiết U Nhiễm thấy thế nào cũng giống như lời chuyện cũ ra, Bạch Tuyết Lan có chút sợ. Nếu Ninh An công chúa muốn trị nàng ta tội bất kính, nàng ta muốn chửi cãi thế nào cũng không xong.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91

“Nói gì vậy? Bạch tiểu thư êm đẹp bị đụng phải, muốn một câu xin lỗi tất nhiên là không sai.” Thấy Bạch Tuyết Lan lặp lại chiêu cũ, Tiết U Nhiễm đột nhiên không muốn buông tha cho Bạch Tuyết Lan. Kiếp trước sau khi Bạch Tuyết Lan dù sáng dù tối khiêu khích nàng xong, đều dùng biểu cảm vô cùng ai oán ‘ngươi là công chúa người liên ý thế ức hiếp người’ nhận sai. Khi đó mỗi lần nàng đều bị Bạch Tuyết Lan chọc tức lại không thể phát giận. Đời này, nàng tuyệt sẽ không lại mặc cho Bạch Tuyết Lan gây khó dễ. Nói đến mức này, Bạch Tuyết Lan cũng hiểu rõ Ninh An công chúa không định buông tha cho nàng ta, chỉ phải cung kính cúi đầu: “Dạ, xin nghe theo lời nói của phu nhân.”

“Thôi, vẫn là mời Nhị tiểu thư ở dưới này chờ! Xin lỗi mà, quan trọng nhất là thành ý. Để Tam đệ nhà ta xuống dưới mới đúng.” Thấy Bạch Tuyết Lan nói xong liền chuẩn bị lên lầu, Tiết U Nhiễm sửa lời nói. Mang Bạch Tuyết Lan đến trước mặt Sở Ngốc tử thuần túy chính là tự chuốc lấy phiền toái. Không bằng để Bạch Tuyết Lan biết rõ Sở Ngốc tử ở trên lầu, nhưng cố tình lại không được nhìn thấy người.

“Tiểu nữ không dám.” Đợi lâu như vậy, không nghĩ tới Sở Lăng Húc ngay tại phòng bao trên lầu. Bạch Tuyết Lan không nghĩ cứ như vậy buông tha cho cơ hội gặp mặt khó có được này. Chính là, Ninh An công chúa ở đây, đúng là tối kỵ.

“Bạch tiểu thư là muốn tự mình lên lầu để Tam đệ nhà ta xin lỗi?” Tiết U Nhiễm cười như không cười nhìn Bạch Tuyết Lan. Biết rõ nàng là ai, còn có ý đồ đánh chủ ý lên người phu quân nhà nàng?

“Vây ý của phu nhân là?” Bạch Tuyết Lan hoàn toàn sờ không rõ ý nghĩ của Tiết U Nhiễm. Nàng nói không cần xin lỗi, Tiết U Nhiễm lại nhất định phải Sở Lăng Húc chủ trì việc này. Nàng muốn đi theo lên lầu, Tiết U Nhiễm lại sửa miệng không muốn nàng lên.

“Cần được xin lỗi là Bạch tiểu thư, tự nhiên cần phải từ Bạch tiểu thư tự mình quyết định.” Lật lọng, Tiết U Nhiễm nói rõ chính là muốn làm khó Bạch Tuyết Lan. Nếu như Bạch Tuyết Lan đủ thông minh, nàng ta tự nhiên cần phải biết nên làm thế nào. Bạch Tuyết Lan khó xử nhìn bóng lưng đi lên của Tiết U Nhiễm, lên vẫn là không lên, phải có một lựa chọn. Lên rồi là có thể nhìn thấy Sở Lăng Húc, không đi lên thì chỉ có thể tiếp tục ở dưới chờ.

Nếu hôm nay ở trước mặt An Ninh công chúa lưu lại ấn tượng xấu, về sau sẽ rất khó sống yên ở Sở gia. Ninh An công chúa này thật sự là quá khó đối phó, phải ghim lòng xuống cẩn thận ứng đối. Đưa lưng về phía Bạch Tuyết Lan đi lên thang lầu, Tiết U Nhiễm không khỏi bật cười. Nàng ở dưới đối phó Bạch Tuyết Lan, Sở ngốc tử lại nhàn nhã ngồi ở trên lầu xem diễn. Đợi nhìn thấy Sở ngốc tử, nàng nhất định phải thu hấn bạc xem diễn. Chẳng qua, lúc Tiết U Nhiễm đẩy cửa phòng bao ra, bên trong chỉ có hai huynh đệ Sở Diệp Triền và Sở Kinh Triết đang ngồi chơi đùa với Tiểu Quân Úc.

“Đại ca các người đâu?” Tiết U Nhiễm kinh ngạc nhìn hai huynh đệ Sở gia.

“Đại ca? Vừa rồi chúng ta ở trên đường gặp được Sở Bạch. Đại ca bảo hấn qua đây nói một tiếng, hôm nay bận quá, sẽ không đến Khách Duyệt lâu.” Sở Kinh Triết lúc này mới chuyển lại lời nói của Sở Bạch.

“Nhưng là vừa rồi Trương chương quỳ nói...” Tiết U Nhiễm khó hiểu nhìn về phía Trương chương quỳ ở phía sau. Trương chương quỳ lắc đầu chỉ chỉ Nhị công tử và Tam công tử.

“Đây cũng không liên quan đến ta, là Nhị ca.” Sở Kinh Triết khoát tay, chỉ vào Sở Diệp Triền. Nhìn Sở Diệp Triền vẫn cúi đầu đùa với Tiểu Quân Úc, Tiết U Nhiễm có chút không dám tin tưởng. Tính tình của Sở Kinh Triết không làm ra được chuyện như vậy nàng biết, nhưng là Sở Diệp Triền? Nàng và Sở Diệp Triền thật ra cũng không tính là quen thuộc. Sở Diệp Triền rất ít khi ở Sở gia, càng không biết chuyện của Bạch Tuyết Lan. Sao lại đột nhiên ra tay?

“Thật ra là như vậy...” Sở Kinh Triết bắt đầu nói về chuyện vừa mới xảy ra. Hóa ra hấn và Sở Diệp Triền vừa vào phòng bao, Trương chương quỳ liền tiến vào theo. Hấn cũng chỉ thuận tiện hỏi một câu người chặn dưới lầu là ai, Trương chương quỳ liền đem toàn bộ chuyện liên quan đến Bạch Tuyết Lan đây đưa Đại ca mình nói ra. Sau đó Nhị ca bảo Trương chương quỳ canh giữ dưới lầu, tìm thời cơ đi qua cùng Tiết U Nhiễm nói Đại ca hấn ở ngay trên lầu. Nghe xong tất cả, Tiết U Nhiễm quay đầu hỏi Sở Diệp Triền: “Sao đệ có thể khẳng định ra sẽ không dẫn Bạch Tuyết Lan tới?”

“Dẫn tới thì lại thế nào? Đại ca ở phòng bao bên cạnh nói chuyện làm ăn.” Sở Diệp Triền không để ý lắm nói. Huống chi, hấn tin Tiết U Nhiễm sẽ không tự động dẫn Bạch Tuyết Lan đến trước mặt đại ca.

“Sau đó thì sao?” Dù sao cũng không thể luôn mãi ở phòng bao bên cạnh nói chuyện làm ăn đúng không?”

“Bàn xong, đi rồi.” Sở Diệp Triền vẻ mặt đương nhiên. Không có người nói với Đại ca rằng bọn họ ở đây đợi huynh ấy, tự nhiên liền sẽ không qua đây chào hỏi.

“Nếu như Bạch Tuyết Lan cứ mãi đợi ở dưới lầu?” Bọn họ luôn phải đi xuống không đúng sao? Sở Diệp Triền bỗng nhiên ngừng đầu, cười quỷ dị: “Đại tẩu trước uống trà, chờ xem diễn là tốt rồi.”

Đều nói trăm việc không dùng được thư sinh, Sở Diệp Triền trước mắt xem như triệt để đảo điên những lý giải của Tiết U Nhiễm đối với lời này. Bạch Tuyết Lan cuối cùng vẫn là không cùng đi lên. Sau một hồi do dự liên trở về chính giữa đại sảnh ngồi xuống. Cao ngạo luôn duy trì chuyển sang có chút không kiên nhẫn và nóng nảy, bất chợt nhìn về phía lầu hai của Khách Duyệt lâu. Một lúc lâu sau, Sở Kinh Triết như gió ‘thùng thùng thùng’ chạy xuống dưới, thẳng đến trước mặt Bạch Tuyết Lan mới dừng lại. Nghĩ Sở gia Tam công tử là đến xin lỗi, Bạch Tuyết Lan yên lòng. Sở Lăng Húc nhất định là ở trên kia không sai.

“Người chính là Bạch tiểu thư của Bạch gia ở Thành Tây?” Mở trừng hai mắt, Sở Kinh Triết lớn tiếng nói. Cảm giác giọng điệu của Sở Kinh Triết không đúng, Bạch Tuyết Lan đứng lên, nhẹ nhàng gạt đầu: “Đúng là tiểu nữ.”

“Lúc ta lên lầu, là người ngăn ở cửa cầu thang không động?” Nữ tử giang hồ tính tình hào sảng, Sở Kinh Triết trực tiếp lấy ‘ta’ tự xưng. Đây là khởi binh vấn tội? Bạch Tuyết Lan chần chờ gật đầu: “Đúng.”

“Đại tẩu ta nói là ta đụng ngã người?” Sở Kinh Triết lập tức đen mặt, giọng nói đột nhiên lên cao. Trong lúc nhất thời, tầm mắt của mọi người ở đại sảnh đều nhìn qua đây.

“Không... không có.” Chưa từng chịu qua nam tử thét lớn như vậy, Bạch Tuyết Lan vội vàng lắc đầu.

“Không có vậy người ngăn Đại tẩu ta làm gì? Không có việc gì đứng đứng ở cửa cầu thang chặn đường, không duyên không có chạm trể việc làm ăn của Khách Duyệt lâu chúng ta.” Sở Kinh Triết nói xong liền xoay người, chuẩn bị lên lầu.

“Ta... Tiểu nữ chỉ là muốn kết giao với lệnh Đại tẩu, không phải có ý chấn... đường.” Giọng Bạch Tuyết Lan nhỏ như muỗi kêu, gian nan nói ra hai chữ ‘chặn đường’.

“Kết giao? Chặn ở cửa cầu thang kết giao với Đại tẩu ta cũng thôi. Nghe nói hôm qua người còn chặn ở cửa cầu thang lôi kéo Đại ca ta nói chuyện? Có

ý đồ gì?” Sở Kinh Triết hào khí nổi lên, nổi giận đùng đùng chất vấn.

“Tiểu nữ không có...” Sắc đẹp của Bạch Tuyết Lan ở trước mặt Sở Kinh Triết hoàn toàn vô dụng, gấp gờ mắng phủ, chỉ phải về mặt đau khổ nhẹ giọng biện bạch.

“Không? Giữ ban ngày ban mặt, nhiều ánh mắt nhìn như vậy, ngại thế nhưng còn tưởng chống chế?” Sở Kinh Triết ghét nhất là loại nữ tử dám làm không dám nhận này, trên mặt tràn đầy khinh bỉ.

“Tiểu nữ thật sự không có...” Liều mạng lắc đầu, trong lời lờ lờ có Bạch Tuyết Lan mang theo tiếng khóc. Còn chưa tiến vào cửa lớn Sở gia đã đắc tội Sở gia Tam công tử sao? Trên lầu còn có Nhị công tử, còn có... Sở Lăng Húc.

“Nàng có!” Lầu hai Khách Duyệt lâu bỗng truyền đến một giọng nam đánh gãy Bạch Tuyết Lan biện bạch, “Bản công tử tận mắt nhìn thấy.”

Sở Kinh Triết nhìn qua liền thấy Triệu Thụy đứng bên cạnh một đám công tử, nửa bò trên lan can hướng về phía hấn cười. Không nghĩ tới Triệu công tử đã ở đây, Sở Kinh Triết hơi gât đầu với Triệu Thụy. Bị Triệu Thụy hô, không ít công tử trong đại sảnh thế nhưng cũng đi theo phụ họa vào. Bạch Tuyết Lan lần này mặt trong mặt ngoài đều bị mất hết rồi.

“Ngươi thật sự là tiểu thư Bạch gia ở Thành Tây sao? Tác phong này, sao cùng cô nương trong ngõ nhỏ giống nhau (ý như kỹ nữ ấy) vậy?” Sở Kinh Triết nói chuyện vẫn rất uyển chuyển, lo ngại mặt mũi của Bạch Tuyết Lan. Chỉ có điều, Bạch Tuyết Lan hiển nhiên không nghĩ như vậy. Huyết sắc trên mặt lập tức rút xuống, thân mình lung lay sắp đổ, dựa vào nha hoàn bên cạnh mới miễn cưỡng chống đỡ được.

“Bạch gia không phải tiếng tăm lừng lẫy sao? Sao lại để tiểu thư chưa xuất giá ngồi ở đại sảnh, không vào phòng lớn?” Triệu Thụy giả bộ lớn tiếng thắc mắc từ trên lầu truyền đến, lập tức được mọi người đồng ý.

“Có phải Bạch gia rất thiếu bạc hay không? Tiểu thư êm đẹp sao lại xuất đầu lộ diện ở đại sảnh Khách Duyệt lâu?”

“Sẽ không phải là không được coi trọng, cho nên mới không quan tâm đấy chứ?”

“Không phải nghe nói Bạch Tuyết Lan là tiểu thư được sủng ái nhất ở Bạch gia sao? Làm sao có thể không được coi trọng?”

“Chuyện này ngại không biết đâu! Bạch Tuyết Lan không phải chính thất sinh ra, là thứ xuất.”

“Đúng vậy đúng vậy, ta còn nghe nói, nương nàng ta trước đây là nữ tử thanh lâu...”

“Đù! Tất cả im miệng cho ta! Chuyện của Bạch gia chúng ta không tới lượt các ngươi ở đây thuyết tam đạo tứ.” Bạch Tuyết Lan dùng hết sức lực của bản thân ho to ra tiếng. Tận lực ngẩng đầu lên, ra vẻ cao ngạo, vào lúc này lại không có lực như vậy. Chỉ có thân mình run run lúc này biểu hiện phần nộ và căng thẳng lúc này của nàng ta.

“Kêu gào cái gì? Bạch gia Thành Tây các ngươi dù lớn, còn có thể quản chúng ta nói chuyện? Thật đúng là tự coi trọng chính mình.”

“Đúng vậy. Hôm nay bản công tử nói đấy thì lại làm sao? Có bản lĩnh gọi Bạch gia lão nhân các ngươi tìm đến bản công tử tính sổ.”

“Ngươi đùa à? Một thương gia nho nhỏ, khi nào thì có thể đi vào cửa lớn nhà ngươi rồi.”

“Vậy thì để hấn ở cửa lớn chờ, cũng không phải sau đó bản công tử không ra ngoài.”

Một đám con cháu quan gia đứng bên cạnh Triệu Thụy lập tức bắt mẫn, bắt đầu ào ào châm chọc khiêu khích. Nghe mọi người mỗi người một câu, Bạch Tuyết Lan đỏ mắt căm tức nhìn Sở Kinh Triết: “Ta muốn gặp Sở đương gia.”

Không nghĩ tới chuyện càng lúc càng lớn, Sở Kinh Triết có chút ngượng ngùng. Kế sách của Nhị ca hấn chỉ là đuổi Bạch Tuyết Lan đi, không muốn vũ nhục nàng ta đến mức này.

“Sở Tam công tử, ta muốn gặp Sở đương gia. Hiện tại, lập tức, lập tức!” Giọng Bạch Tuyết Lan thê lương, biểu cảm kiên quyết, thẳng tắp trừng mắt nhìn Sở Kinh Triết về mặt ấy nấy.

“Đại ca nhà ta là người ngươi muốn là có thể gặp?” Thấy chuyện vượt qua ngoài dự đoán, Sở Diệp Triền đi ra.

“Sở Nhị công tử.” Bạch Tuyết Lan giọng điệu lãnh liệt, “Tiểu nữ ở Khách Duyệt lâu bị Sở Tam công tử đụng ngã, chẳng những không nhận được xin lỗi, ngược lại gặp phải vũ nhục này. Chẳng lẽ Sở gia không nên cấp cho tiểu nữ một lời giải thích?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

“Giải thích? Nếu như tại hạ không có nghe nhầm, vừa rồi khi Tam đệ nhà ta xin lỗi Bạch tiểu thư, chính Bạch tiểu thư nói cũng không bị đụng. Như vậy bảo Sở gia xin lỗi thế nào?” Sở Diệp Triền vẻ mặt nghiêm túc, mặt hiện sắc lạnh. Loại nữ tử này cũng dám nhớ Đại ca hần? So với Ninh An công chúa, quả thực là một trời một vực.

“Tiểu nữ chỉ nói lời khách sáo. Đụng hay không đụng, chẳng lẽ trong lòng Sở tam công tử không có số?” Cho đến bây giờ Bạch Tuyết Lan cũng không phải người dễ xua đuổi. Nàng ta tuyệt không cho phép sau khi mình bị vũ nhục như vậy, chỉ biết khóc rồi đi.

“Sao giống chó điên vậy, gặp ai liền cắn người đó.” Triệu Thụy nhin không được thì thầm thành tiếng. Thanh âm không lớn, lại truyền đến trong tai Bạch Tuyết Lan.

“Vị công tử này luôn luôn tìm tiểu nữ phiền toái, không biết tiểu nữ có từng đắc tội công tử? Nếu như không có, vậy mời công tử đóng miệng tôn lại.” Đúng như Bạch Tuyết Lan trong trí nhớ của Tiết U Nhiễm, một khi lấy chuyện mẫu thân nàng ta là nữ tử thanh lâu bày ra trước mặt mọi người, Bạch Tuyết Lan lập tức sẽ giống như mất đi lí trí liều mạng phản kích.

“Bạch Tuyết Lan, ngươi mới phải câm miệng cho bản công tử. Bằng không, Bạch gia Thành Tây liền lập tức biến mất ở Tuyên thành cho bản công tử.” Thương hương tiếc ngọc như Triệu Thụy cũng bị Bạch Tuyết Lan triệt để chọc lồng. Nữ nhân này đầu tiên là mơ ước Sở gia muội phụ, sau lại khi dễ U Nhiễm muội muội của hần, bây giờ thế nhưng còn dám đối hần hô to gọi nhỏ? Tuy rằng không biết thân phận của đám công tử trên lầu kia, nhưng Bạch Tuyết Lan có thể cảm giác được những người này không phải chỉ nói mạnh miệng. Đuổi Bạch gia ra khỏi Tuyên thành, chỉ cần câu nói đầu tiên của quan gia là có thể làm được. Nếu như bọn họ thật là công tử nhà quan, nàng ta chỉ phải nhận tội. Nhưng là, nàng ta sẽ không nhận thua. Nhìn khắp bốn phía một vòng, giọng Bạch Tuyết Lan nhỏ mà bén nhọn: “Nói cách khác, các vị công tử có mặt ở Khách Duyệt lâu liền hợp lại khi dễ một tiểu nữ tử như ta?”

Trong đại sảnh yên tĩnh truyền ra giọng nữ chói tai, Tiểu Quân Úc trong lòng Tiết U Nhiễm dường như bị kinh hách, ‘oa’ một tiếng khóc rống lên. Tiết U Nhiễm vừa đau lòng lại vừa căm tức, giận dữ đứng dậy, ôm Sở Quân Úc ra ngoài phòng bao. Nghe được lời nói của Bạch Tuyết Lan, sắc mặt mọi người có mặt trong đại sảnh Khách Duyệt lâu khê biến. Một đám đại lão gia khi dễ một tiểu nữ tử, quả thật kì quái. Tuy rằng nữ tử này tuyệt không yếu, nhưng nói như thế nào mọi người cũng là nhân vật có mặt mũi, truyền đi quả thật có chút mất thể diện.

Thấy mọi người không lại phản bác, Bạch Tuyết Lan được một tác lại muốn tiến một bước: “Tiểu nữ là một kẻ nữ lưu, chỉ là ngưỡng mộ đại danh Khách Duyệt lâu, muốn tìm hiểu tất cả mà thôi. Ngồi ở đại sảnh đơn giản là nghe theo gia huấn cần kiệm, không nghĩ tiêu xài vô độ. Tiểu nữ đi thẳng, ngồi ngay, không sợ người khác ác ý hăm hại. Khách Duyệt lâu là sản nghiệp Sở gia, tiểu nữ không cùng người khác tranh cãi, muốn chỉ là một câu giao đãi của Sở đương gia. Yêu cầu như vậy quá đáng sao?”

“Quá phận hay không quá phận không phải do ngươi nói. Nếu không muốn bị ném ra ngoài, Bạch tiểu thư vẫn nên tự rời đi thì tốt hơn.” Tay Tiết U Nhiễm nhẹ vỗ về Tiểu Quân ức, vẻ mặt lạnh lẽo như băng. Tiết U Nhiễm khí thế nổi lên, Bạch Tuyết Lan theo bản năng rút một chút. Nàng ta biết Ninh An công chúa xác thực có bản lĩnh ném nàng ta ra ngoài, nàng ta cũng chính mắt nhìn thấy ca ca mình bị ném ra bên ngoài trước mặt mọi người. Có điều, nên tranh vẫn phải tranh: “Phụ nhân dựa vào cái gì mà không phân biệt đúng sai, ý thế hiếp người?”

Lời của Bạch Tuyết Lan còn chưa dứt, Sở Quân Úc trong lòng Tiết U Nhiễm vốn đã yên tĩnh lại khóc lên. Tiết U Nhiễm thoáng hơi Sở Quân Úc lên, châm chọc nói: “Bạch tiểu thư hần là biết vị này chính là đương gia đời tiếp theo của Sở gia. giọng của Bạch tiểu thư quá mức chói tai, gây nhiễu thanh tịnh của đương gia Sở gia đời tiếp theo. Cho nên, phiền toái Bạch tiểu thư lập tức rời xa sản nghiệp Sở gia. Đúng theo như lời Bạch tiểu thư, không ý thế ức hiếp người. Như vậy, Bạch tiểu thư càng thêm cần phải tự giải quyết cho tốt.”

Bạch Tuyết Lan không có khả năng nghe không hiểu uy hiếp trong lời nói của Tiết U Nhiễm, nhưng nàng ta không tin Sở gia thật sự sẽ đối đãi với nàng ta như vậy: “Sở gia mở cửa buôn bán, lại bảo khách nhân rời xa sản nghiệp Sở gia? Lời nói của phụ nhân chính là ý của đương gia? Vẫn là phụ nhân ước gì Sở gia đóng cửa?”

“Lời của đương gia chủ mẫu Sở gia chính là ý của tại hạ. Bạch tiểu thư ở Khách Duyệt lâu khóc lóc om sòm làm ầm ĩ lâu như vậy, vẫn chưa mệt? Tại hạ đã phái người đi báo tin cho Bạch gia thành Tây đến đón Bạch tiểu thư hỏi phủ rồi. Nếu Bạch tiểu thư còn không yên lặng, muốn tiếp tục ép buộc, không bằng về nhà mình rồi tiếp tục điên đi. Khách Duyệt lâu không phụng bồi, sản nghiệp Sở gia càng không chào đón.” Muốn nói không nể mặt, Sở Lăng Húc kinh nghiệp thương trường tuyệt đối là người giỏi trong giới. Ngữ điệu trầm thấp, từng chữ châm biếm.

“Sở...” Rốt cục nhìn thấy Sở Lăng Húc, Bạch Tuyết Lan tràn đầy lửa giận hóa thành vui mừng kích động, ánh mắt đưa tình sáng rực bốn phía.

“Tuy giao tình của Sở gia và Bạch gia không sâu, nhưng cũng chưa trở mặt. Bạch tiểu thư lại nhiều lần ở Khách Duyệt lâu của ta gây chuyện thị phi, hôm nay Bạch gia nhất định phải cho Sở gia ta một cái giao đãi. Tất cả các vị khách nhân ở đây cũng chỉ là bên lề phải, giúp Sở gia lấy được công đạo. Tại sao khi dễ? Bạch tiểu thư sao lại ăn nói bừa bãi như vậy, bịa đặt sinh sự, làm hỏng thanh danh người khác, chính là ý vào Bạch gia thành Tây làm chỗ dựa vững chắc?” Không cho Bạch Tuyết Lan cơ hội nói chuyện, Sở Lăng Húc nhẹ nhàng nói mấy câu liền biến đúng lý hợp tình phía trước của Bạch Tuyết Lan thành nói linh tinh, thậm chí lời Bạch gia ra làm cái đích cho mọi người chỉ trích.

“Sở đương gia nói rất đúng. Bạch gia này cũng chỉ là một thương gia nho nhỏ, chẳng những ngang nhiên đối bản công tử hô to gọi nhỏ, còn vu oan cho bản công tử ý thế ức hiếp người? Việc này không thể nhin, Bản công tử nhất định phải cho Bạch gia một cách nói.” Triệu Thụy hợp với tình hình nháy mắt bảo một đám đệ tử quan gia phụ họa. Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng. Thấy bọn công tử nhà quan trên lầu phóng túng nói, nhóm đệ tử thương gia trong đại sảnh cũng bắt nạt la lên. Bạch gia thì có thể khi dễ người? Nhà ai không có bản lĩnh như Bạch gia?

Thế cục xoay chuyển kịch liệt, Bạch Tuyết Lan bị bác á khẩu không trả lời được. Không phải nàng ta không muốn nói, mà là nàng ta hoàn toàn bị Sở Lăng Húc sắc giọng dọa sợ. Không phải Tiểu Vũ Sát nói Sở Lăng Húc tính tình ôn hòa, cũng không nặng lời với người khác sao? Không phải Tiểu Vũ

Sắt nói Sở Lăng Húc có phong thái của quân tử, thời khắc cuối cùng vẫn cứu cửa hàng lương thực Tiêu gia đang trong tình huống nước sôi lửa bỏng sao? Không phải Tiêu Vũ Sắt nói...

“Nếu Bạch tiểu thư không phục, có thể đến quan phủ tố cáo Sở gia ta ý thế ức hiếp người, Sở gia tùy thời phụng bồi.” Sở Lăng Húc vừa nói vừa đi về phía Tiết U Nhiễm trên lầu. Sở Bạch nói U U mang theo Tiểu Quân Úc ra ngoài, Nhị đệ và Tam đệ đều đến Khách Duyệt lâu. Hắn có dự cảm U U sẽ cùng Bạch Tuyết Lan đối mặt, lại không nghĩ ra trận lớn như vậy. Cùng hợp nhau tấn công sao? Nếu là một đám tiểu thư cũng thôi, sao một đám công tử cũng đều ra tay rồi? Như thế rất tốt, không để ý thiệt thòi cũng biến thành ý mạnh hiếp yếu. Cũng may hắn kịp thời chạy qua, bằng không ngày mai Tuyên thành sợ là muốn truyền ồn ào huyền ảo.

Nếu Bạch tiểu thư không phục, Bản công tử có thể lướt qua quan phủ trực tiếp bấm báo lên trên.” Triệu Thụy lúc nào cũng không quên châm ngòi thổi gió, bỏ đá xuống giếng. Triệu Thụy thốt ra lời này, Bạch Tuyết Lan cảm thấy không ổn. Bấm báo lên trên? Nói cách khác vị công tử này cùng hoàng thất có quan hệ thân mật? Vậy Bạch gia... Đào mắt nhìn Ninh An công chúa đứng yên một bên không dám xia đến, Bạch Tuyết Lan cân nhắc có muốn đi lên nhận sai hay không, cầu cái tình. Cảm nhận được tầm mắt của Bạch Tuyết Lan dừng trên người mình, Tiết U Nhiễm cười khẽ: “Chẳng lẽ là Bạch tiểu thư muốn nhờ bản phu nhân trình bẩm thay? Bạch tiểu thư cứ yên tâm đi, việc này ngày mai lập tức sẽ truyền đạt cho bên trên nghe.”

Lúc này Bạch Tuyết Lan triệt để tuyệt vọng. Bên trên nghe? Trên Ninh An công chúa trừ hoàng thất ra không còn suy nghĩ khác. Nếu như Ninh An công chúa ra tay, Bạch gia ở Tuyên thành nhất định không còn nơi sống yên ổn nữa.

“Tránh ra tránh ra, sao lại thế này?” Ngay lúc Bạch Tuyết Lan tâm như tro tàn, Bạch Hữu mang theo gia nô khoan thai đi đến.

“Bạch công tử đến vừa vặn. Phiền toái Bạch công tử đón lệnh muội trở về.” Bạch gia phái Bạch Hữu không có việc gì đến đây đón người, Sở Lăng Húc cũng không nói nhiều, trực tiếp đuổi người. l

“Đi thôi đi thôi!” Thấy người tới là Bạch Hữu, mọi người cũng đều buông tha cho ý niệm tìm phiền toái. Dù sao còn nhiều thời gian, bọn họ còn có rất nhiều cơ hội giáo huấn Bạch gia.

“Đón trở về?” Bạch Hữu nghi ngờ nhìn Bạch Tuyết Lan, “Người lại nháo ra tuồng gì rồi?”

“Không phải chuyện của ngươi. Về nhà.” Tức giận trừng mắt nhìn Bạch Hữu, Bạch Tuyết Lan thầm nghĩ lập tức rời khỏi chỗ này.

“Bạch Tuyết Lan, ngươi bày bộ dáng thúi tha cái gì? Không có chân vẫn là không biết đường? Còn muốn người đến đón, cho rằng ta ăn no rửng mỡ không có việc gì làm đúng không?” Vừa tới đã bị người đuổi, Bạch Tuyết Lan còn trút giận lên người hắn, Bạch Hữu lập tức phát hỏa. Bạch Tuyết Lan ở nhà ý vào nương nàng ta được sủng ái bày dáng vẻ hắn cũng nhìn, ở bên ngoài nàng ta thế nhưng còn không cho hắn mặt mũi, quả thực là không biết điều. Thật sự cho rằng nương nàng ta bắt được trái tim của cha hắn liền gà chó lên trời à? Đương gia Bạch gia đời tiếp theo là Bạch Hữu hắn, không phải Bạch Tuyết Lan nàng.

“Bạch Hữu!” Bạch Hữu vẫn luôn nhường nhịn đột nhiên phát uy, Bạch Tuyết Lan tức giận đến hét lớn một tiếng.

“Kêu cái gì mà kêu? Không tôn trọng huynh trưởng, gọi thẳng tên ca ca. Nương ngươi chính là dạy ngươi như vậy?” Bạch Tuyết Lan ở trước mặt người ngoài gọi thẳng tên của hắn, Bạch Hữu há có thể từ bỏ ý đồ?

“Ca ca, muội muội biết sai rồi.” Hôm nay Bạch Hữu không dễ ứng phó, Bạch Tuyết Lan thuận theo xuống nước, cúi đầu nhận sai. Lại tiếp tục giằng co, mặt mặt chính là nàng ta.

“Về nhà.” Khó được khi Bạch Tuyết Lan cúi đầu trước hắn, Bạch Hữu ngẩng cao đầu, dương dương đắc ý đi đằng trước. Cho bóng lưng rời đi của Bạch Hữu một nụ cười khinh bỉ, Bạch Tuyết Lan cúi đầu đi theo ra ngoài. Sở dĩ cúi đầu trước Bạch Hữu, chỉ là do tình thế bắt buộc. Nàng ta cực kì may mắn hôm nay người tới là Bạch Hữu chứ không phải cha nàng ta, bằng không những người này không có khả năng dễ dàng tha nàng ta rồi đi như vậy.

Nàng ta quả thật rất lo lắng Sở Lăng Húc kiên trì tìm Bạch gia muốn giao đãi, cũng may Sở Lăng Húc không có tuyệt tình. Nhìn Bạch Hữu và Bạch Tuyết Lan một trước một sau rồi đi, trong mắt Sở Lăng Húc xẹt qua tàn khốc. Bây giờ tha thứ cho các ngươi cũng chỉ là do Khách Duyệt lâu khó giữ bí mật nếu bị nhiều người biết, người làm chủ Bạch gia lại không ở đây. Về phần sau này, Bạch gia chỉ còn một cái vỏ trống, đủ để làm loạn?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93

Bạch Tuyết Lan đi rồi, mọi người ở Khách Duyệt lâu ai về nhà nấy, lại bắt đầu bàn tán với nhau. U U có thể nghe thấy mấy câu ‘Sửa trị Bạch gia’ hoặc ‘khiến cho Bạch gia khó coi’. Trên lầu một đám công tử nhà quan cảm thấy không thú vị, trở về phòng bao. Nhưng là Triệu Thụy, vội đi về phía Tiết U Nhiễm đang đứng ở một bên khác của lầu hai: “U Nhiễm muội muội, cho Triệu đại ca ôm ôm Tiểu Quân Úc đi.”

“Không cho.” Tiết U Nhiễm nghiêng người, né tránh bàn tay vươn ra của Triệu Thụy, cười nói, “Nếu Triệu đại ca đã thích trẻ con như vậy, mau chóng thành thân là được. Đợi có đứa nhỏ của mình, muốn ôm thế nào thì ôm.”

“Đây không phải là U Nhiễm muội muội làm khó Triệu đại ca sao! Cũng không phải Triệu Đại ca không nghĩ thành thân, mà là không gặp được người mình thích.” Triệu Thụy vẻ mặt đau khổ, ủy khuất nhìn Tiết U Nhiễm.

“Thích? Tiêu cô nương người mà trước đây Triệu đại ca thích gả cho vị Bạch công tử vừa mới tới đón Bạch cô nương. Vị Bạch tiểu thư kia diện mạo lại càng hơn Tiêu cô nương một bậc....” Tiết U Nhiễm nói đến đây liền dừng lại, như có ngụ ý nhìn Triệu Thụy. Triệu Thụy sợ tới mức lui về phía sau một bước lớn, nắm tay chỉ vào Tiết U Nhiễm hô: “U Nhiễm muội muội, Triệu đại ca đối đãi muội không tệ mà! Sao muội có thể hời hào Triệu đại ca như vậy hả? Cái loại nữ tử đó sao có thể bước vào cửa Triệu gia ta? Đây không phải là muội muốn nhìn Triệu đại ca bị lão nhân nhà ta đánh gãy chân sao?”

“Nào có nghiêm trọng như vậy? Triệu bá bá là người hiền lành như vậy, nhiều lắm cũng chỉ phạt huynh quỳ gối trước bài vị của liệt tổ liệt tông thành tâm nhận sai, sau đó đuổi Bạch Tuyết Lan ra khỏi Triệu gia...” Tiết U Nhiễm giúp Lại Bộ Thượng Thư Triệu đại nhân giải thích.

“Cái gì thành tâm nhận sai? Còn có thể không cho ăn không cho uống có được không? Lão nhân nhà ta chỉ hiền lành với U Nhiễm muội muội thôi, với Triệu đại ca ta một chút cũng không hiền lành.” Triệu Thụy lầu bầu lẩm bẩm.

“Triệu công tử không ngại dời bước vào trong phòng bao nói chuyện?” Sở Lăng Húc từ dưới lầu đi lên, tiếp nhận Tiểu Quân Úc trong tay Tiết U Nhiễm. Đi theo phía sau là hai huynh đệ Sở Diệp Triên và Sở Kinh Triết.

“Vậy thì vào phòng bao nói chuyện.” Triệu Thụy dẫn đầu vào phòng bao. Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm nhìn nhau cười, cùng đi theo đi vào. Hai huynh đệ Sở gia tất nhiên là nối tiếp gót chân theo vào.

“Triệu đại ca, không phải muội muội nói huynh, nhóm chúng ta còn có mấy người chưa thành thân? Chu Trinh đại ca người ở biên quan thì không nói, nghe nói Trịnh Khải đại ca cũng sắp có chuyện vui. Trịnh tỷ tỷ càng là không quá hai ngày liền gả vào Hầu phủ, thừa lại cũng chỉ còn một mình huynh thôi.” Tiết U Nhiễm là thật tâm nói ra những lời này. Triệu Thụy đối năng tốt lắm, năng vẫn luôn đều ghi tạc trong lòng, cũng hi vọng Triệu Thụy có thể sống tốt.

“Tiểu tử Trịnh Khải kia nói thành thân liền thành thân, một chút tình nghĩa huynh đệ cũng không nói.” Nhắc tới huynh đệ tốt muốn thành thân, Triệu Thụy tức giận.

“Sao huynh không nói là do huynh hành động quá chậm? Tiểu Quân ước nhà ta đều đã lớn, dù là huynh trưởng của ta cũng sắp làm cha rồi, chỉ còn huynh đây dựa dẫm kéo dài. Nếu huynh thực sự không nghĩ thành thân, không bằng đi biên quan tìm huynh trưởng của ta đi?” Tiết U Nhiễm dùng lời nói kích thích Triệu Thụy.

“Ta thì cũng muốn đi, nhưng nhà không để ta đi. Nói cái gì mà chút quyền cước ấy của ta lên chiến trường còn muốn Kỳ Văn và Chu Trinh che chở. Quả thật là coi thường người!” Nói đến chuyện này, Triệu Thụy càng thêm tức giận. Khi Kỳ Văn đi biên quan, hắn cũng rất muốn đi theo, ai biết bị ngăn lại. Tiết U Nhiễm cố gắng nhịn cười, hỗ trợ hiển kẻ: “Thái tử điện hạ lại có thể coi khinh Triệu đại ca như vậy? Triệu đại ca hẳn nên cùng Thái tử điện hạ đánh một trận, để hắn không dám coi khinh Triệu đại ca nữa.”

“U Nhiễm muội muội, muội là thật lòng sao? Có ý chê cười Triệu đại ca phải không? Muội biết rõ Triệu đại ca đánh không lại gia, cũng không dám đánh với gia. Nhóm huynh đệ chúng ta trừ Kỳ Văn ra, ai dám cùng gia so chiêu?” Biểu cảm của Triệu Thụy có thể dùng u oán để hình dung.

“Vậy nhất định là Thái tử điện hạ ghi hận trong lòng, cho nên mới đưa Tiểu vương gia đi biên quan. Triệu công tử không phải sợ, đội tiểu đệ dạy huynh mấy chiêu, bảo đảm huynh đánh thắng Thái tử điện hạ. Sau đó Thái tử điện hạ nhất định sẽ tức giận, Triệu công tử cũng có thể đi biên quan rồi.” Nói đến đánh nhau, Sở Kinh Triết bắt đầu xoa tay.

“Chuyện đó... Vẫn là không cần. Ta sợ ta còn chưa đi biên quan đã bị lão nhân nhà ta đánh đến không xuống được giường rồi.” Triệu Thụy vừa xoa tay vừa lắc đầu, diện hình có ý muốn làm trộm nhưng không có gan trộm. Mấy người đang ngồi nghe vậy đều nở nụ cười thật lâu mới dừng lại. Khi đứng dậy rồi đi Triệu Thụy còn kêu gào qua hai ngày nữa Tiểu hầu gia thành thân, nhất định phải mang theo Tiểu Quân Úc đi cùng. Sau khi Tiết U Nhiễm gật đầu cam đoan mới xoay người chạy lấy người.

Nghe được tin tức Mạc Thần Viễn và Trịnh Thiên muốn thành thân, Tiết U Nhiễm cũng không ngoài ý muốn. Trai tài gái sắc, hai người này vốn nên ở cùng nhau. Bởi vì muốn đi Hầu phủ chúc mừng, hôm nay Tiết U Nhiễm không bởi Sở Mộng Văn đến Khách Duyệt lâu. Sở Lăng Húc bảo Ám Nhất theo sau, bảo đảm Sở Mộng Văn bình an vô sự. Trong phủ Hầu gia, đèn lồng đỏ thắm treo cao, hi vọng phát phối đầy trời.

“U Nhiễm muội muội, Sở gia muội phụ, bên này.” Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc vào cửa liền nhìn thấy Triệu Thụy hướng về phía bọn họ vẫy tay. Bởi vì Trịnh Thiên, Trịnh Khải tất nhiên là ngồi ở bàn chủ. Mà Triệu Thụy cũng đi theo ngồi trên bàn chủ. Tiết U Nhiễm nhìn Tần Trạch Dật và Lạc Thâm Nhi cũng cùng ngồi ở bàn chủ, cũng không nghĩ nhiều, kéo Sở Lăng Húc đang ôm Tiểu Quân Úc đi qua.

“Tiểu Quân Úc...” Triệu Thụy sắp đến, vươn tay đưa Tiểu Quân Úc.

“U Nhiễm, Tiểu Quân Úc lớn hơn không ít đâu!” Mấy ngày nay, ở chung với Tần Tử Huyền, Lạc Thâm Nhi trở nên ôn nhu hơn nhiều. Nhìn thấy Tiểu Quân Úc i i a a, cười mở miệng nói. Có chút ngoài ý muốn Lạc Thâm Nhi sẽ chủ động nói chuyện với mình, Tiết U Nhiễm gật gật đầu: “Đúng vậy. Lớn rất nhanh!”

“Nhưng là càng ngày càng đáng yêu. Còn bé đã tuần như vậy, trưởng thành cũng không kém.” Cảm giác được tầm mắt Tần Trạch Dật nhìn qua, Lạc Thâm Nhi tiếp tục hàn huyên.

“Đâu có.” Trên miệng khiêm tốn, trên mặt Tiết U Nhiễm cũng là tràn đầy kiêu ngạo.

“Lần trước Tiểu Thiên còn nói chuyện làm thông gia, vừa khéo chuyện tốt đến gần.” Lạc Thấm Nhi cũng thích Tiểu Quân Úc, nhưng là phù Thái tử chỉ có một Tần Vũ Duyệt. Con gái của Quý Như Nhã, sợ là U Nhiễm sẽ không đồng ý.

“Làm thông gia cũng không nhất định không phải Mạc gia thì không thể.” Tần Trạch Dật đột nhiên mở miệng, kinh sợ một đám người. Tiết U Nhiễm theo bản năng nhìn qua, Tần Trạch Dật đây là có ý gì? Nàng không muốn cùng Tần gia có quan hệ gì, Tiết vương phủ có Trưởng công chúa là đủ rồi. Nghĩ U Nhiễm không thích Quý Như Nhã, Tần Trạch Dật lại bổ thêm một câu: “Tần gia sẽ không chỉ có một nữ nhi.”

Vậy... Tần Trạch Dật là thật sự coi trọng Tiểu Quân Úc nhà nàng rồi sao? Tiết U Nhiễm giật nhẹ tay áo Sở Lăng Húc.

“Ngưỡng cửa Sở gia rất thấp.” Không làm Tiết U Nhiễm thất vọng, Sở Lăng Húc nhẹ nhàng nói một câu, trúng giữa hồng tâm.

“Phong hào Ninh An công chúa không coi là thấp.” Trên mặt Tần Trạch Dật là kiên trì không cho phép cự tuyệt. Cùng là hai vị nam tử xuất sắc như nhau, một người tôn quý cao ngạo, một người ôn hòa tuấn nhã, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí khó tránh khỏi căng thẳng.

“Biểu ca, không thể như vậy. Lần trước đã nói Tiểu Quân Úc bị Mạc gia chúng ta định xuống rồi.” Mạc Thần Viễn vừa đi qua liền phát hiện không thích hợp, vội vàng hòa giải. Lần trước còn có dự cảm không tốt, không nghĩ tới biểu ca thật sự coi trọng Tiểu Quân Úc. U Nhiễm sẽ không đồng ý, Sở vương gia cũng không phải dễ chọc. Biểu ca lại muốn cùng Sở gia dây dưa không rõ, đúng là hành động không khôn ngoan.

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng thích Tiểu Quân Úc. Gia, ngài không thể tranh với ta.” Triệu Thụy phản ứng kịp cũng đi theo hòa hoãn không khí.

“Triệu Thụy, người quá chậm rồi. Tiểu Quân Úc nhất định là Trịnh gia chúng ta.” Đặt ly rượu xuống, Trịnh Khải vẻ mặt nắm chắc thắng lợi trong tay. Trong lúc nhất thời, không khí đông lạnh biến mất, Tần Trạch Dật hừ lạnh quay đầu nhìn về phía khác, Sở Lăng Húc cười nhạt cúi đầu nhìn Sở Quân Úc. Không nghĩ tới mấy câu nói chuyện phiếm cũng có thể kéo ra nhiều chuyện như vậy, Tiết U Nhiễm không mở miệng không được: “Tiểu Quân Úc còn nhỏ, sau này lại nói.”

“Chính là còn nhỏ nên mới phải mau chóng định xuống đúng không? U Nhiễm, ngưỡng cửa Mạc gia chúng ta cũng không cao như Tần gia.” Mạc Thần Viễn quyết tâm không muốn Thái tử biểu ca lại có tâm tư khác.

“Nói không chừng Mạc gia các người sinh chính là công tử đâu?” Chuyện này còn chưa thấy bóng, sao ai cũng thích như vậy? Tiết U Nhiễm thờ dãi phản bác nói.

“Vậy thì lại sinh, thế nào cũng sẽ có một thiên kim.” Mắt thấy sắc mặt biểu ca càng ngày càng đen, Mạc Thần Viễn tiếp tục nói. Cứ như vậy, Trịnh Khải không hài lòng: “Muội phu, sinh hay không sinh cũng không phải do người nói là được. Còn phải xem muội muội ta có nguyện ý hay không.”

Mạc Thần Viễn cười cười, không lại nói chuyện. Đã nói đến nước này, chỉ cần Thái tử biểu ca không lại sinh sự, tất cả mọi người đều bình an vô sự. Nghe mọi người người một lời ta một lời tới tới lui lui, trong mắt Sở Lăng Húc xẹt qua tia sáng. Cũng không phải không Tuyên quốc không thể đứng không? Ngày đó trở lại phủ Thái tử, Tần Trạch Dật vung tay một cái, trực tiếp trở về phòng. Nhìn bóng lưng Tần Trạch Dật, Lạc Thấm Nhi không nói một lời. Tần Trạch Dật vui hay buồn không nằm trong phạm vi để ý của nàng, còn không bằng về phòng dỗ Tần Từ Huyền. Mới vừa đi chưa được hai bước, liền đụng vào Quý Như Nhã ôm Tần Từ Duyệt đi tới.

“Gặp qua Thái tử phi.” Đối Lạc Thấm Nhi, Quý Như Nhã vẫn luôn có chút kiêng kỵ.

“Muội muội đây là đi đâu?” Hương Quý Như Nhã đi đường như là thư phòng của Tần Trạch Dật, Lạc Thấm Nhi biết rõ còn cố hỏi.

“Mấy ngày nay mặt trời lặn Thái tử đều đến nhìn Vũ Duyệt, sợ là nhớ rồi.” Quý Như Nhã cười ôn nhu, vô cùng ngọt ngào.

“Vậy à. Vậy muội muội đi nhanh đi! Cũng đừng để Thái tử phải đợi lâu.” Lạc Thấm Nhi nói xong liền nhường đường, nhường Quý Như Nhã đi trước. Quý Như Nhã sợ hãi không thôi, kinh ngạc nhìn Lạc Thấm Nhi cũng không dám động. Thấy Quý Như Nhã không động, Lạc Thấm Nhi liền động, cũng không nói chuyện, lập tức đi xa. Quý Như Nhã cứ như vậy đứng sững tại chỗ. Một hồi lâu sau, tiếng khóc của Tần Vũ Duyệt gọi suy nghĩ của Quý Như Nhã trở về, thế này mới nhớ tới đi tìm Tần Trạch Dật.

“Nương nương đã trở lại.” Nhìn thấy Lạc Thấm Nhi vào nhà, Tuệ cô đứng lên hành lễ.

“Tiểu hoàng tử đã ăn sữa rồi sao?” Sờ sờ Tần Từ Huyền đã ngủ say, Lạc Thấm Nhi nhẹ giọng hỏi.

“Bà vú vừa mới đi.” Tuệ cô gật gật đầu. Lạc Thấm Nhi không lại hỏi nhiều, nhìn Tần Từ Huyền xuất thần. Nàng không nghĩ tới mượn đứa nhỏ này tranh thủ tình cảm, cũng không nghĩ để đứa nhỏ này sau khi lớn lên đi tranh đoạt cái vị trí kia. Vương gia nhân dân không có gì không tốt, không lo ăn uống, tiêu điều tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Vốn còn đang suy nghĩ vì sao Lạc Thầm Nhi lại đột nhiên nhường đường, khi nhìn thấy cửa thư phòng khép chặt trong viện Thái tử, Quý Như Nhã sáng tỏ tính toán của Lạc Thầm Nhi. Tức giận vì bị từ chối ngoài cửa chuyển thành phần hận vì bị Lạc Thầm Nhi đùa giỡn, Quý Như Nhã đuổi hạ nhân đi theo bên cạnh, ôm Tần Vũ Duyệt rời đi. Lại đi đến sân của Tiết Tâm Lam, yên tĩnh lạnh lẽo giống như chết xẹt qua cổ Quý Như Nhã. Tay ôm Tần Vũ Duyệt càng thêm chặt, ý đồ hấp thu một chút ấm áp. Quý Như Nhã thò đầu ra nhìn, nom nớp lo sợ bước đến trước cửa phòng đóng chặt. Đồng dạng là bị người từ chối ngoài cửa, bị Tần Trạch Dật từ chối và bị Tiết Tâm Lam từ chối vẫn là hai tình cảnh hoàn toàn khác nhau. Quý Như Nhã tới gần cửa phòng hướng vào trong hô: “Tiết Tâm Lam, người có đó hay không? Ta đến xem người...”

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, Quý Như Nhã có chút khẩn trương, có chút sợ hãi, lại vẫn không nghĩ buông tha: “Tiết Tâm Lam, người đừng giả thần giả quỷ dọa người. Sống hay chết, nói đi...”

Trong phòng vẫn không có động tĩnh gì, trái tim Quý Như Nhã ngày càng trầm xuống, tay cũng càng thêm dùng sức. Có lẽ là bị sét đau, Tần Vũ Duyệt ‘oa’ một tiếng khóc rống lên. Đột ngột phát ra tiếng khóc vang vọng trong viện yên tĩnh, thần kinh Quý Như Nhã khẩn trương cao độ ‘phụt’ một cái bị đứt. Cùng với thanh âm Tần Vũ Duyệt khóc lớn, nàng ta ‘a’ hét lên một tiếng.

“Đứa nhỏ, hải tử của ta, trả hải tử lại cho ta...” Dường như là bị tiếng khóc của đứa nhỏ đánh thức, trong phòng Tiết Tâm Lam rốt cục lên tiếng. Nghe trong phòng vang lên thanh âm bàn ghế đụng vào nhau, lạch cạch rơi xuống đất, Quý Như Nhã dùng thét chói tai, tức giận mắng: “Tiết Tâm Lam, người là người chết à! Kêu người nửa ngày người mới đáp lời...”

“Đứa nhỏ, hải tử của ta, trả hải tử lại cho ta...” Không có tiếp lời Quý Như Nhã, Tiết Tâm Lam chỉ lặp lại mấy câu đó.

“Tiết Tâm Lam, người đừng giả điên giả dại. Muốn đứa nhỏ? Dựa vào bản lĩnh của bản thân mà ra ngoài tìm. Lạc Thầm Nhi bản thân không thể sinh, còn cướp hải tử của người. Người sẽ không tức giận? Người sẽ không phẫn nộ? Người sẽ không hận?” Lúc nói những lời này, đầu Quý Như Nhã dán vào trên cửa, đề thấp thanh âm. Quý Như Nhã gần từng tiếng một cách cửa truyền vào trong tai Tiết Tâm Lam, thấm vào trong lòng Tiết Tâm Lam

“Tiết Tâm Lam, rốt cục người có nghe được lời nói của ta hay không?” Đợi thật lâu vẫn không thấy Tiết Tâm Lam đáp lại, Quý Như Nhã tức giận. Thật sự là đồ ngu không chịu được, sao kích thích thế nào cũng không thấy phản ứng. Chẳng lẽ thật sự triệt để buông tha rồi sao.

“Quý Như Nhã, người nói con ta ghi tạc dưới danh nghĩa của nàng tốt, vẫn là ghi tạc dưới danh nghĩa của ta tốt?” Tiết Tâm Lam thanh âm yếu ớt, không có diễn như phía trước. Quý Như Nhã bị hỏi sững sờ. Không nghĩ tới bị nhốt lâu như vậy, Tiết Tâm Lam thế nhưng còn có thể nghĩ thấu triệt như thế. Xem ra, muốn mượn Tiết Tâm Lam đối phó Lạc Thầm Nhi là không được rồi.

“Biết vì sao ta không làm âmỉ không? Bởi vì ta biết con ta sống tốt hơn bất cứ ai. Đương nhiên, cũng sẽ tốt hơn con gái người. Lạc Thầm Nhi làm Hoàng hậu, tất nhiên sẽ không bạc đãi con ta. Cho dù là Vương gia nhân tần cũng tốt hơn Công chúa hòa thân, không phải sao?” Bởi vì rất lâu rồi không nói chuyện, thanh âm của Tiết Tâm Lam có hơi khàn khàn. Rất khó nghe, rất chói tai. Quý Như Nhã giống như ăn phải hoàng liên, vừa mở miệng, lại nhắm lại, lại mở, lại nhắm. Tin tức Ngũ công chúa Tần Thi Y sắp đi Lăng quốc hòa thân đã sớm truyền ra, không nghĩ tới Tiết Tâm Lam cũng sẽ biết được. Công chúa kiêu ngạo như vậy, thường nhỏ được sủng ái, là phần độc nhất trong các vị Công chúa tôn quý.

Dù là Trưởng công chúa cũng từng bị Hoàng thượng lạnh nhạt, chỉ có Ngũ công chúa luôn được thánh sủng. Ai có thể nghĩ đến một trượng phu chỉ ban xuống, chạy không khỏi mệnh đi hòa thân. Mặc cho nàng ta khóc nháo, cũng không cứu vớt được. Mà hôm nay, là ngày đại hi của người trong lòng nàng. Ngũ công chúa bị cưỡng ép ở trong cung chờ gả, có phải đang lấy nước mắt rửa mặt, khóc đến thiên hôn địa ám hay không? Mà kết cục như vậy, có phải cũng sẽ là kết cục cuối cùng của con gái nàng ta hay không? Hồng nhan bạc mệnh, con đường hòa thân bao nhiêu gian nan? Lạc Thầm Nhi, sẽ đối đãi với con gái nàng ta như vậy hay sao? Quý Như Nhã bỗng nhiên bị sợ. Nàng ta sợ Lạc Thầm Nhi làm Hoàng hậu, nàng ta sợ con gái nàng ta bị đưa đi hòa thân, nàng ta sợ kết cục cuối cùng của nàng ta sẽ thế lương hơn của Tiết Tâm Lam.

“Vậy thì lại thế nào? Ngũ công chúa còn không phải được ghi tạc dưới danh nghĩa của Hoàng hậu nương nương?” Không muốn yếu thế trước mặt Tiết Tâm Lam, Quý Như Nhã mạnh miệng nói. Đúng vậy a, Hoàng hậu nương nương nuôi Ngũ công chúa nhiều năm như vậy, còn không phải cũng đưa Ngũ công chúa đi hòa thân. Sao Tiết Tâm Lam có thể cam đoan con trai nàng sẽ có mệnh tốt?

“Tần Thi Y là công chúa, cũng là công chúa như con gái người. Ghi tạc dưới danh nghĩa của ai vẫn chỉ là công chúa. Con ta sẽ là hoàng tử, sẽ là Vương gia.” Tuyệt không để ý Quý Như Nhã châm ngòi, Tiết Tâm Lam giọng điệu nhẹ nhàng. Chỉ có công chúa mới có thể bị đưa đi hòa thân, hoàng tử không được việc cũng sẽ là vị Vương gia nhân tần. Con trai Tiết Tâm Lam sẽ là Vương gia? Vừa nghĩ đến con gái mình chỉ có thể là công chúa dùng để hòa thân, Quý Như Nhã ác độc rửa mặt cầu: “Dù là Vương gia, cũng sẽ là Vương gia đoản mệnh.”

“Quý Như Nhã, người mới đoán mệnh. Người sẽ không được chết từ tế!” Quý Như Nhã vừa nói ra lời này, Tiết Tâm Lam giống như điên rồi đập cửa phòng, khàn khàn hô lớn. Bị hận ý khắc cốt trong lời nói của Tiết Tâm Lam dọa sợ, Quý Như Nhã chạy trời chết, cũng không dám lại tìm đến Tiết Tâm Lam gây chuyện. Đầu nói người hai bàn tay trắng mới là đáng sợ nhất, bởi vì bọn họ đã không còn gì để mất đi. Tiết Tâm Lam bây giờ thật sự là cái gì cũng không có, khó đảm bảo nàng ta sẽ không phát cuồng. Đúng như Quý Như Nhã suy nghĩ, trong cung Tần Thi Y quả thật là đang lấy nước mắt rửa mặt. Có điều, Tần Thi Y cũng không khóc đến thiên hôn địa ám. Nàng ta chỉ yên lặng ngồi trên giường lớn khắc phượng, thì thào nói: “Ta muốn gặp phụ hoàng, ta muốn gặp mẫu hậu, ta muốn gặp Thái tử ca ca, ta muốn gặp Mặc ca ca...”

Người Tần Thi muốn gặp rất nhiều, nhưng một người cũng không gặp được. Hai nước giao hảo đã thành kết cục đã định, phải đưa một vị công chúa đi hòa thân. Ngũ công chúa Tần Thi Y là Hoàng hậu nương nương tự mình tiến cử cho Hoàng thượng. Hoàng hậu nương nương nói, những năm gần đây Ngũ công chúa nhận được nhiều thánh sủng, lại ghi tạc dưới danh nghĩa bà ta, tôn quý hơn bất kỳ vị công chúa nào khác. Đưa Ngũ công chúa đi hòa thân, có thể biểu đạt thành ý Tuyên Quốc muốn cùng Lăng Quốc hòa giao. Lăng quốc tự nhiên sẽ lòng mang cảm kích, tiến tới cùng Tuyên quốc thân cận bang giao.

Vì thế, Hoàng thượng cực kỳ vui mừng, ngàn vạn cảm khái, tuyệt bút vung lên, khuê danh của Ngũ công chúa Tần Thi Y cứ như vậy dừng trên danh sách hòa thân. Biết được việc này, Tần Thi Y lập tức đi cầu Hoàng thượng. Trong ngự thư phòng, Hoàng thượng cùng nàng ta nói lời thăm thía, việc này đã thành định cục, lại là Hoàng hậu nương nương tự mình tiến cử, không sửa được. Tần Thi Y kinh hãi, nàng ta không thể tin được mẫu hậu vậy mà lại đối đãi với nàng ta như thế. Vì thế, nàng ta lại chạy đi tìm Hoàng hậu nương nương âm ỉ.

“Ghi tạc dưới danh nghĩa bản cung liền thực sự cho rằng bản thân là con gái ruột của bản cung? Thật sự là buồn cười!” Tần Thi Y hùng hùng hổ hổ xông vào tẩm cung của Hoàng hậu nương nương, trong lúc vô tình nghe được những lời này khiến nhận thức của nàng ta trong khoảng khắc trời rung đất chuyển.

“Mẫu hậu không sợ nữ nhi sẽ lấy chết uy hiếp sao?” Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời đến nay Tần Thi Y hắng giọng kêu gào với Hoàng hậu nương nương. Nàng ta không tin mẫu hậu vẫn luôn yêu thương nàng ta sẽ đối đãi với nàng ta như thế. Nhất định là phụ hoàng lừa nàng ta, vừa mới nói câu kia cũng không phải nói ra từ miệng tôn kính của mẫu hậu.

“Muốn tìm chết? Ba thước vải trắng treo lên, ngươi dám lên ghế sao?” Hoàng hậu tuyệt không cho phép quyền uy của bà ta bị người xúc phạm, huống chi người này còn là Tần Thi Y vẫn luôn bị bà ta nắm trong tay tùy ý chà xát. Tần Thi Y nghẹn lời. Đúng, nàng ta không dám. Quý treo cổ khó coi như vậy, nàng ta mới không cần. Nhưng là vấn đề bây giờ đã không phải là có dám hay không, nàng ta cần phải biết nguyên do trong đó: “Mẫu hậu, vì sao ngài muốn đưa nữ nhi đi hòa thân? Nữ nhi không đủ nghe lời sao? Hay là nữ nhi làm sai chuyện gì khiến mẫu hậu không vui?”

“Ngươi không làm sai gì cả. Sai lầm lớn nhất của ngươi là sinh ra trong hoàng thất, nhưng lại không có một người mẹ để có thể bảo vệ ngươi. Nếu như ngươi có được mệnh tốt như Trường công chúa, gặp được một chỗ dựa vững chắc như Lạc gia, thì hôm nay công chúa phải đi hòa thân tuyệt đối không phải ngươi.” Nói đến Trường công chúa, nói đến Lạc gia, Hoàng hậu nương nương hiển lạnh rớt cục không nhìn được. Chuyện đã như vậy, trở mặt cũng không sao cả. Tần Thi Y, cũng chỉ là một quân cờ để cho thấy Hoàng hậu như bà ta thâm minh đại nghĩa thế nào mà thôi.

“Chính là bởi vì nữ nhi không phải do ngài sinh ra, cho nên dù ngài nuôi nữ nhi nhiều năm nữ nhi cũng chỉ là người ngoài, phải không?” Đã từng kiêu ngạo, đã từng tự tin, hóa ra cũng chỉ là nàng ta tự cho là đúng. Công chúa tôn sư, công chúa cao quý, toàn bộ đều là giả dối. Khi Tiết U Nhiễm gả cho Sở gia, nàng trốn trong hoàng cung cười vui sướng khi người gặp họa, nói xấu sau lưng. Khi Trường công chúa gả vào Tiết Vương phủ, nàng ở bên vừa hâm mộ vừa ảo tưởng ngày nàng ta và Mạc ca ca thành thân sẽ càng thêm long trọng. Nhưng là bây giờ, tất cả đều trở thành ảo ảnh. Một nữ nhi của Thượng thư nhỏ nhỏ cũng có thể gả vào Hầu phủ, vì sao nàng ta lại không thể?

“Bản cung từng hứa hẹn với Mạc gia, hứa hẹn với Thần Viễn, ai cũng có thể gả đến Hầu phủ, chỉ riêng Ngũ công chúa Tần Thi Y là không thể.” Dường ở bên người nhiều năm như vậy, nói không có một chút tình cảm nào tất nhiên là không có khả năng. Có điều, phần tình cảm gầy còm

này chưa đủ lấy để chống toàn bộ Mạc gia.

“Bất luận ai đều được, chỉ riêng nữ nhi không được? Nếu là Tiết U Nhiễm thì sao? Nếu gả đến Hầu phủ chính là Tiết U Nhiễm, mẫu hậu cũng không ngăn cản sao?” Ở trong lòng Tần Thi Y, Trường công chúa cao không thể chạm, có thể cùng nàng ta đánh đồng chỉ có Quận chúa điều ngoa của Tiết Vương phủ. Hỏi ra những lời này không có ý tứ khác, chỉ để chứng minh nàng ta không phải người duy nhất không được mà thôi.

“Nếu là Tiết U Nhiễm, mẫu hậu sẽ không phản đối.” Tiết U Nhiễm gả cho Mạc Thần Viễn, thế nào cũng tốt hơn gả cho Thái tử. Bà ta không thể chấp nhận được chính là Tiết U Nhiễm gả đến phủ Thái tử. Tính tình điều ngoa ương ngạnh như vậy, chỉ biết khuấy đảo hậu viện phủ Thái tử đến gả chớ không yên. Còn không bằng thứ nữ Tiết Tâm Lam, nhu thuận, hiểu chuyện.

“Vì sao mẫu hậu lại bắt công như vậy? Bắt công như vậy...” Tần Thi Y không lại tiếp tục hỏi nữa. Khi hi vọng cuối cùng tan biến, nàng ta đã vô lực gãy dựa. Trong hoàng cung không hiểu rõ nhất chính là lòng người. Chờ đợi nàng ta, sẽ chỉ là con đường hòa thân xa xôi.

“Sở ngọc tử, Tần Trạch Dật sẽ không thật sự làm thông gia với nhà chúng ta đấy chứ?” Trên đường trở về Sở gia, Tiết U Nhiễm càng nghĩ càng không thích hợp. Nàng không nghĩ lại cùng Tần Trạch Dật có liên quan, nhưng lại không chịu nổi một trương thánh chỉ của Hoàng thất.

“Sẽ không.” Sở Lăng Húc trả lời trăm nghìn tiếc thiết, không có đường sống thương lượng.

“Nhưng là...” Thật sự muốn kháng chỉ? Tiết U Nhiễm bắt đầu cân nhắc yêu cầu mà Tần Trạch Dật thiếu nàng có phát huy được công dụng hay không.

“Ngọc bội của Hoàng thượng Lăng quốc.” Cho dù đính hôn, Tần Trạch Dật cũng tuyệt sẽ không lo lắng Tần gia.

“Chàng muốn mượn Hoàng thượng Lăng quốc để cự tuyệt Tần Trạch Dật?” Tiết U Nhiễm kinh ngạc nói. Hoàng thượng Lăng quốc có thể tùy tiện lợi dụng vậy à? Ngàn vạn lần đừng có đền phụ nhân còn thiệt bình, thật sự đáp Tiểu Quân Úc của nàng vào.

“Tam đệ sẽ xử lý tốt.” Nhắc đến giao tình với Hoàng thượng Lăng quốc, tự nhiên là không thể thiếu Sở Kinh Triết huynh đệ khác phái từ giữa chùa toàn.

“Tam đệ? Không được, việc này chàng phải nói rõ ràng với ta. Ta cũng không muốn con ta bị đưa đi hòa thân như Tần Thi Y.” Tiết U Nhiễm trừng Sở Lăng Húc, kiên trì nói. Sở Kinh Triết chính là một ngôi sao gây rối, căn bản là không đáng tin cậy. Khi nghe nói Tần Thi Y phải đi hòa thân, Tiết U Nhiễm cho rằng nàng nghe lầm, hoặc trong cung truyền sai. Cho dù Trường công chúa không chủ động xin đi giết giặc, cũng không đến mức đến lượt Tần Thi Y được sủng ái nhất đi mà! Trong cung công chúa đợi gả không phải không có, tính tình mỗi một vị đều thích hợp đi hòa thân hơn Tần Thi Y. Một chiêu này của Hoàng hậu nương nương thật là khéo. Vì Mạc gia, thế nhưng trực tiếp đưa Tần Thi Y đến nơi xa như vậy. Vừa có thể nhắm mắt làm ngơ, vừa có thể tránh sinh thêm sự cố. Lại nói đến kiếp trước, ngày đại hi của Mạc Thần Viễn và Trịnh Thiên nàng cũng không đến chúc mừng. Chính là sau này nghe nói Tần Thi Y muốn nháo lớn, lại bị ngăn ở ngoài cửa Hầu phủ không cho đi vào. Lại sau này, Tần Thi Y bị gả đến nơi khác. Lăng yên

không lên tiếng động gả cho , cũng không chiêm trổng tề mình, chỉ có một trương thánh chỉ. Lại sau này, không còn nghe thấy tin tức về Tần Thi Y nữa.

‘Sẽ không’” Sở Lăng Húc dở khóc dở cười. Tiểu Quân Ưc nhà hắn làm sao có thể bị đưa đi hòa thân? Nhưng là Tần Thi Y, lấy tính cách kỳ quái ăn mềm không ăn cứng của Hoàng thượng Lăng quốc, sợ là sẽ không dễ dàng ta sống dễ chịu. Nếu là có thể, đừng nói Hoàng cung, Vương gia cũng không có khả năng, sợ là tùy tiện ban cho một vị Đại thần. Thậm chí Sở Lăng Húc còn đoán được sẽ là bộ phận hoàng tử ngoan cố không đổi. Có điều dù sao Tần Thi Y cũng là Tuyên quốc công chúa, Hoàng thượng Lăng quốc không có khả năng dẫm mặt mũi Tuyên quốc xuống dưới chân. Hậu cung tranh đấu, không có Hoàng thượng ủng hộ nữ tử dị tộc sao có thể sống tốt? Cuộc sống của Tần Thi Y sẽ chỉ càng thêm khó khăn. Thấy Sở Lăng Húc chỉ cho hai chữ “sẽ không”, Tiết U Nhiễm thật sự bất mãn. Có lẽ rõ ràng như vậy ai mà không nhìn ra chứ? Đoạt lấy Tiểu Quân Ưc trong lòng Sở Lăng Húc, quay đầu bước đi.

“U U, nàng làm gì vậy?” Phương hướng U U đi không phải đường về Sở gia, Sở Lăng Húc không hiểu.

“Muốn con ta không bị đưa đi hòa thân, vẫn là giữ hắn ở Tiết Vương phủ an toàn hơn.” Chẳng không nói liền cho rằng không có việc gì? Bức cũng không buộc chàng nói ra. Sở Lăng Húc ngạc nhiên. Hắn vừa mới giải thích rõ sẽ không đưa tiểu Quân Ưc đi hòa thân. Sao U U lại khẳng định tiểu Quân Ưc nhất định sẽ đi hòa thân?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95

Không hề để ý tới Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm lập tức ôm Sở Quân Ưc đi về phía trước. Sở Lăng Húc tất nhiên là vội vàng đuổi theo. Đi chưa được mấy bước, Tiết U Nhiễm đột nhiên bị Sở Lăng Húc giữ chặt. Tiết U Nhiễm chưa kịp lên tiếng, Sở Lăng Húc đã ôm lấy Tiểu Quân Ưc, kéo Tiết U Nhiễm đi về phía ngõ nhỏ cách đó không xa. Bị Sở Lăng Húc kéo đi, Tiết U Nhiễm đang chuẩn bị tránh thoát khỏi tay Sở Lăng Húc, khi nhìn thấy Sở Lăng Húc về mặt ngưng trọng liền chuyển thành thuận theo. Đi tới đầu ngõ, thấy tình huống trước mắt, Tiết U Nhiễm kinh hô thành tiếng: “Sở Thạch?”

“Ám Thất” Sở Lăng Húc quát lạnh một tiếng, Sở Thạch rốt cục dừng hành động đánh người dưới đất.

“Sao lại thế này?” Sở Thạch sớm đã trở lại Tuyên thành, chỉ là vẫn luôn chưa lộ diện. Mấy ngày nay Sở Lăng Húc đang chuẩn bị tìm viện có bức Sở Thạch xuất hiện, lại không nghĩ rằng Sở Thạch thế nhưng tự mình xuất hiện trước mặt Mộng Văn.

“Đại ca, Đại tẩu.” Sở Mộng Văn mặt lộ vẻ kinh hãi được Ám Thất bảo vệ ở một bên, giọng chứa nghẹn ngào chạy tới. Tiết U Nhiễm bước lên hai bước, ôm lấy Sở Mộng Văn bị chấn kinh, nhẹ giọng trấn an: “Chớ sợ chớ sợ, không có việc gì rồi.”

“Đại tẩu, những người đó đột nhiên lao tới giữ chặt ta...” Sở Mộng Văn thân mình run nhẹ, nước mắt cố nén khi nhìn thấy Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm cuối cùng cũng rơi xuống.

“Ám Nhất.” Sở Lăng Húc nhìn về phía Ám Nhất hắn nên tùy thời đi theo bên người Sở Mộng Văn.

“Thuộc hạ đáng chết. Thuộc hạ không biết là Ám Thất đi theo phía sau, cho nên tạm thời rời khỏi một lát.” Phía sau có người đi theo, hắn tiến đến tìm tòi kết quả, thế này mới cho tặc nhân có cơ hội xuống tay. Chính là không nghĩ tới, nghe thấy Từ tiểu thư thét chói tai, động tác của Ám Thất còn nhanh hơn hắn. Nhìn thấy người bị Ám Thất đánh đến quỵ xuống đất cầu xin tha thứ vẫn khó thoát khỏi cái chết, hắn lựa chọn đứng ngoài thờ ơ quan sát bảo vệ Từ tiểu thư. Nếu không phải chủ tử xuất hiện, tặc nhân có ý quấy rối Từ tiểu thư nhất định sẽ bị Ám Thất tiêu diệt hết. Nhìn một đám người ngổn ngang lộn xộn ngã trên mặt đất, trông mắt Sở Lăng Húc bắn ra tia lạnh. Nếu hắn không nhận lầm, đầu lĩnh bị đánh đến khuôn mặt hoàn toàn thay đổi hẳn là Bạch Hửu công tử phú gia của Bạch gia Thành Tây? Đầu tiên là Bạch Tuyết Lan, tiếp theo là Bạch Hửu... Bạch gia quả thật là không biết sống chết.

“Bạch Hửu? Lại là người!” Tiết U Nhiễm cũng nhận ra Bạch Hửu, lập tức nổi trận lôi đình. Đuổi được một Bạch Tuyết Lan, lại đến một Bạch Hửu, quả thực là muốn chết.

“Không dám, thật sự cũng không dám nữa...” Bạch Hửu nằm ngang trên mặt đất, ôm đầu đau khổ cầu xin tha thứ. Hắn sao có thể nghĩ đến bên cạnh mỹ nhân có cao thủ như vậy, kém chút nữa ngay cả mạng nhỏ cũng không còn.

“Bạch gia đây là muốn cùng Sở gia ta trở mặt? Trở về nói với Sở lão gia, Sở gia phụng bồi đến cùng.” Sở Lăng Húc lạnh lùng nói xong, mang theo Tiết U Nhiễm và Sở Mộng Văn rời đi.

“Sở gia? Làm sao có thể là Sở gia?” Nghe được hai chữ ‘Sở gia’, Bạch Hửu buông tay đang ôm đầu xuống, không dám tin híp hai mắt tìm bầm nhìn người đi xa, dùng hết toàn bộ khí lực của bản thân hô, “Bạch Tuyết Lan, người dám hãm hại ta, ta giết người!”

Nghe được tên ‘Bạch Tuyết Lan’, Tiết U Nhiễm dừng lại, quay đầu: “Bạch Tuyết Lan nói gì với người?”

“Nàng ta gạt ta, nàng ta nói mỹ nhân lần trước ta coi trọng gia cảnh sa sút, đang ở nhà bếp Khách Duyệt lâu làm việc, vất vả kiếm bạc nuôi gia đình. Nàng ta nói nếu ta bắt được mỹ nhân tới tay, mỹ nhân chắc chắn sẽ cảm kích ta vạn phần, lấy thân báo đáp. Nàng ta còn nói, cuộc sống của mỹ nhân không tốt, khẳng định sẽ đồng ý gả vào Bạch gia. Bạch Tuyết Lan, người dám gạt ta, ta sẽ không bỏ qua cho người, tuyệt sẽ không bỏ qua...” Bạch Hửu

nói xong liền ngẩng mặt lên trời rống to.

“Gia cảnh sa sút? Ta cũng muốn nhìn xem Sở gia ta gia cảnh sa sút trước, hay là Bạch gia các ngươi không có sức xoay chuyển trời đất trước.” Sở Lăng Húc tức giận ngược lại cười. Vốn chỉ muốn tìm chút phiền phức cho Bạch gia, để Bạch Tuyết Lan phải trả giá. Bây giờ, cho dù là cái vô không, hắn cũng sẽ không lại để Bạch gia đặt chân ở Tuyên thành.

“Không phải ta nói, Sở đương gia tha mạng! Ngươi muốn tìm thì đi tìm Bạch Tuyết Lan, đều là nàng ta xui khiến ta, nàng ta mới là đầu sỏ gây nên...” Ý thức được tình huống nghiêm trọng, Bạch Hữu chống thân mình đứng lên cầu xin tha thứ, lại bị Sở Thạch vuron chân đá tới góc tường, cuối cùng không dậy được. Trở lại Sở gia, Tiết U Nhiễm đưa Sở Mộng Văn về phòng sau đó mới rời đi. Có điều, mới ra khỏi cửa phòng Mộng Văn liền thấy Sở Thạch canh giữ bên ngoài cửa về mặt lo lắng đi qua đi lại.

“Sở Thạch, ngươi trở lại Tuyên thành từ khi nào?” Tiết U Nhiễm hếch mày nhìn Sở Thạch.

“Đã nhiều ngày rồi.” Sở Thạch xoa xoa tay, có chút xấu hổ trả lời.

“Đã nhiều ngày? Vậy vì sao đến bây giờ ngươi mới hiện thân?” Sở Thạch thành thật hàm hậu thể nhưng bỏ được để Mộng Văn một mình chuốc khổ chờ lâu như vậy?

“Ta sợ nàng không muốn gặp ta.” Khi nói ra những lời này, trong mắt Sở Thạch là nồng đậm bi thương. Tay hắn dính máu tươi, không muốn làm nàng sợ. Hôm nay xuất hiện là ngoài ý muốn, nhưng là sau khi nhìn thấy nàng rồi cũng luyến tiếc rời đi.

“Có muốn nhìn thấy ngươi hay không không phải do ngươi nói, phải Mộng Văn nói mới tính.” Thở dài một hơi, Tiết U Nhiễm nói. Sở Thạch gật gật đầu, về mặt âm thầm.

“Ngươi có biết vì sao Mộng Văn lại đến Khách Duyệt lâu học làm điểm tâm không?” Nhìn thấy Sở Thạch là bộ dáng này, Tiết U Nhiễm không thể không nói rõ, hi vọng có thể thức tỉnh Sở Thạch. Sở Thạch lắc đầu. Hắn vẫn luôn đi theo phía sau Mộng Văn, lại nghĩ không ra vì sao nàng phải vất vả như vậy.

“Nếu Mộng Văn gả cho ngươi, ngươi chuẩn bị làm gì để nuôi Mộng Văn?” Tiết U Nhiễm tiếp tục hỏi. Sở Thạch mạnh mẽ ngẩng đầu. Đại thiếu phu nhân có ý gì?

“Sở Thạch, ngươi không nuôi nổi Mộng Văn.” Những lời này tuy tàn nhẫn, cũng là sự thật. Tiết U Nhiễm thẳng tắp nhìn chăm chăm Sở Thạch, “Các chủ nhà ngươi có thể dùng toàn bộ Sở gia nuôi sống Ninh An công chúa ta. Ngươi đâu? Ngươi lấy cái gì nuôi sống Sở gia Tử tiểu thư?”

Sắc mặt Sở Thạch lập tức tái nhợt. Hơi há mồm, lại vô lực đóng lại.

“Mộng Văn có thể buông cái giá Tử tiểu thư Sở gia đến Khách Duyệt lâu học làm điểm tâm, nghĩ về sau có thể sinh sống. Ngươi thì sao? Ngươi lại làm cái gì? Trốn tránh? Hoặc buông tha?” Tiết U Nhiễm từng bước ép sát, tuyệt không cho phép Sở Thạch lùi bước. Mấy ngày nay, Mộng Văn thật sự rất khổ. Sở Thạch không thể lại tiếp tục trốn tránh, bằng không nàng thật sự sẽ xem thường Sở Thạch.

“Ta sẽ không buông tay.” Sở Thạch rút cục mở miệng, từng chữ như sấm, về mặt kiên định.

“Được. Vậy thì lấy ra thành ý của ngươi đi.” Tiết U Nhiễm nói xong liền chuẩn bị rời đi.

“Đại thiếu phu nhân.” Do dự mãi, Sở Thạch lên tiếng gọi Tiết U Nhiễm. Tiết U Nhiễm dừng bước lại, nghi hoặc nhìn về phía Sở Thạch. Hắn sẽ không hỏi nàng làm gì mới có thể đủ thành ý đây chứ?

“Muốn bao nhiêu... Bạc mới có thể nuôi sống Mộng Văn? Ta... có... bạc.” Sở Thạch mặt đỏ bừng, dùng tất cả dũng khí mới có thể hỏi ra những lời này.

“Ngươi có bao nhiêu bạc?” Buồn cười nhìn Sở Thạch, Tiết U Nhiễm hỏi. Muốn bao nhiêu bạc mới có thể nuôi sống Tử tiểu thư Sở gia, nàng quả thật không biết. Sở Thạch do dự hồi lâu, nhỏ giọng hỏi: “50 vạn lượng đủ không?”

“50 vạn lượng?” Tiết U Nhiễm nâng cao giọng, không thể tin được nhìn Sở Thạch. Hắn lại có nhiều bạc như vậy?

“Không đủ à? Vậy một triệu lượng thì sao?” Sở Thạch về mặt co quắp, lỗ tai đều đỏ.

“Một triệu lượng?” Một cái nghi vấn của nàng bỏ thêm 50 vạn lượng, cũng không biết Sở Thạch còn có thể lại ra thêm mấy lần 50 vạn lượng nữa.

“Vẫn là chưa đủ sao? Vậy...” Sở Thạch trong mắt hiện lên lo lắng, giọng càng ngày càng thấp, lo lắng cũng càng ngày càng không đủ.

“Đại tẩu!” Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, Sở Mộng Văn thẹn quá hóa giận đi ra. Cái gì 50 vạn lượng, một triệu lượng? Đại tẩu rõ ràng là đang điều tra của cải của Sở Thạch ca ca.

“Mộng Văn, Sở Thạch nhà muội thế nhưng là kẻ có tiền?” Nhìn thấy Sở Mộng Văn, Tiết U Nhiễm bị kích động hỏi. Sở Mộng Văn không để ý đến Tiết U Nhiễm, đi đến trước mặt Sở Thạch, ngẩng đầu tàn khốc hỏi: “Huynh lấy từ đâu ra nhiều bạc như vậy?”

“Tiết kiệm.” Sở Thạch quay đầu đi, sắc mặt nhiều hơn chút quẫn bách.

“Thật là lợi hại! Sở Thạch, làm cách nào có thể tiết kiệm nhiều bạc như vậy? Cũng nói cho thiếu phu nhân ta nghe một chút.” Tiết U Nhiễm đến gần cười nói.

“Đại tẩu, Đại ca đang đợi tẩu.” Sở Mộng Văn lần đầu tiên đuổi người, còn là Đại tẩu nàng thích nhất. Bị khí thế đột ngột của Sở Mộng Văn dọa đến, Tiết U Nhiễm vừa đi vừa lắc đầu: “Tình lang đã trở lại, liền quăng bà mối qua tường. Mộng Văn cũng trở nên xấu...”

Sở Mộng Văn đang chuẩn bị phản bác lại, nhìn thấy Sở Thạch nở nụ cười liền dừng lại: “Sao huynh có thể tiết kiệm được nhiều bạc như vậy?”

“Tiền thường làm nhiệm vụ.” Hàn Tinh các nuôi chính là sát thủ, làm là hành động giết người. Thế gian ân oán tình cừ, không thiếu nhất chính là buồn bán. Mỗi được sát thủ tuyệt sẽ không phải người nghèo, cũng không thiếu nhất chính là bạc. Nhiệm vụ của Hàn Tinh các đều là người bình thường không làm được, thù lao tự nhiên cũng là người thường không thể tưởng tượng. Mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, tuy đều là liếm máu trên đao kiếm, nhưng tiền thưởng cũng sẽ không thiếu.

“Một lần nhiệm vụ bao nhiêu bạc?” Đáp án này Mộng Văn có chút hoài nghi. Hoàn thành nhiệm vụ đều có nhiều bạc như vậy? 50 vạn, một trăm vạn, Sở Thạch lại nói tiếp không hề mang theo do dự.

“Không nhất định.” Không nghĩ để Mộng Văn tiếp xúc với những góc đen tối, Sở Thạch đưa ra câu trả lời ngắn gọn nhất.

“Một lần nhiều nhất là được bao nhiêu?” Sở Mộng Văn cũng không khó xử Sở Thạch. Lần nhiều nhất chính là nhiệm vụ lần này, Sở Thạch vờn ra một ngón tay.

“Một vạn lượng?” Nghĩ Sở Thạch vừa đưa ra một con số, lại tính một lần, Sở Mộng Văn thử đoán.

“Mười vạn.” Sở Thạch lắc đầu, phun ra hai chữ.

“Làm sao có thể nhiều như vậy?” Sở Mộng Văn choáng váng. Nàng vốn nghĩ học làm giới điểm tâm, cùng Sở Thạch làm chút buôn bán nhỏ. Nhưng là bây giờ...

“Vừa vặn không có người ở các, một mình ta đi. Tiền thưởng cũng chỉ cho một mình ta.” Sở Thạch nói chính là lời thật. Lúc đó quả thật là không có ai ở đây, cho nên mới không thể không để hần đi một mình. Có điều Sở Thạch không có nói, một mình làm nhiệm vụ không phải hần chưa làm qua, có điều đều là ba năm vạn mà thôi. Lần này sở dĩ được nhiều như vậy, thật sự là bởi vì quá mức nguy hiểm, gần như cừu tử nhất sinh. Còn kém một chút, hần cũng sẽ không thể trở về. Bởi vì trong lòng có nhớ, mới không cam lòng chết đi, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

“Sở ngọc tử, có phải thù lao của Hàn Tinh các rất cao không?” Về đến phòng Tiết U Nhiễm liền lôi kéo Sở Lăng Húc lặng lẽ hỏi.

“Vì sao hỏi như vậy?” Chẳng lẽ U U đi kiểm tra của cải của Âm Thất?

“Chính là Sở Thạch đó! Hần hỏi ta 50 vạn lượng có đủ nuôi sống Mộng Văn không. Ta còn chưa trả lời, hần liền lại bỏ thêm 50 vạn lượng. Ta vốn muốn tiếp tục điều tra của cải của hần, nào ngờ bị Mộng Văn ngắt lời.” Giọng điệu của Tiết U Nhiễm rất là tiếc nuối. Cơ hội kiểm tra của cải của Sở Thạch khó cỡ nào mới có được, ai biết Mộng Văn keo kiệt như vậy.

“Âm Thất kiếm bạc không dễ dàng” Sở Lăng Húc không có trực tiếp trả lời vấn đề phía trước của Tiết U Nhiễm, giọng điệu mang theo nhắc nhở.

“Cũng phải.” Ngẫm lại thân phận của Sở Thạch, Tiết U Nhiễm nhiệt tình cười ra. Kiếm được càng nhiều khẳng định nhiệm vụ càng nguy hiểm, vẫn là kiếm ít tốt hơn. Sở Lăng Húc cười cười, xoa xoa đầu U U, không nói gì. U U có một trái tim linh lung, một chút liền thông suốt. Không cần nhiều lời, đã có thể thấu triệt.

“Sở ngọc tử, chàng thân là Các chủ, có từng kiếm được bạc hay không?” Sở ngọc tử vẫn luôn ở Sở gia, chưa từng đi làm nhiệm vụ. Như vậy trước đây thì sao? Nghe nói Sở ngọc tử rời nhà ba năm, vậy ba năm nay lại đã xảy ra những chuyện gì?

“Từng có. Bị sự phụ lừa tiến vào Hàn Tinh các, một lòng muốn rời đi liền liều mạng nhận nhiệm vụ. Ba năm này, kiếm được danh hào Các chủ Hàn Tinh các, cũng kiếm được không ít bạc.” Nhắc tới những ngày đao quang kiếm ảnh ba năm trước, trong mắt Sở Lăng Húc không có oán hận, chỉ có nhàn nhạt hoài niệm. Sát thủ càng trực tiếp hơn thương nhân, không có cổ sức lo lắng người lừa ta gạt, ngấm ngầm đã kích hay công khai. Hàn Tinh các có quy củ của Hàn Tinh các, người nào đáng chết, người nào không thể giết.

Tuy rằng người ở trong hắc ám, cũng có nguyên tắc của nó. Cho nên, sát thủ Hàn Tinh các sẽ không nhận lương tâm khiển trách và chất vấn, chỉ có nhiệm vụ thành công và thất bại. Cuộc sống như vậy, có lẽ không tốt đẹp lắm, lại làm cho người ta khó có thể quên. Tiết U Nhiễm nghe vậy sững sờ. Nàng chỉ thuận miệng hỏi một chút, cũng không nghĩ nhận được đáp án như vậy. Khi Sở ngọc tử rời nhà đi cũng mới mười hai tuổi, ba năm đó hần trôi

qua thế nào? Nghĩ liền đau lòng, Tiết U Nhiễm yên lặng tiến lên, ôm lấy Sở Lăng Húc.

“Đều đã qua.” Chỉ muốn cùng U U thổ lộ tình cảm, thử mở đã từng của hắn ra cho nàng xem, không nghĩ tới lại làm U U đau lòng.

“Sở ngọc tử, chức vị Các chủ của chàng khi nào ảm lai?” Tiết U Nhiễm bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề rất quan trọng. Sở ngọc tử là bị sự phụ hấn lừa tiến vào Hàn Tinh các, nhưng là Sở ngọc tử không có đồ đệ, chỉ có nhi tử. Nói cách khác, Tiểu Quân Úc của nàng..

Sở Lăng Húc bị hỏi khó. Hắn không nghĩ tới nhận đồ đệ, vốn định tìm được người thích hợp sẽ giao chức vị Các chủ ra. Bây giờ, hình như trong khoảng trời gian nan thật sự không tìm được người.

“Sở Lăng Húc, chàng sẽ không đánh chủ ý lên nhi tử ta đấy chứ?” Kêu đại danh ra, đủ thấy Tiết U Nhiễm tức giận.

“U U, việc này còn sớm.” Chỉ có người của Hàn Tinh các mới có thể hiểu rõ Hàn Tinh các không có tình người như người ngoài nghĩ, bằng không Hàn Tinh các không có khả năng lớn mạnh đến như bây giờ.

“Không được, ta không đồng ý.” Vừa nghĩ đến Tiểu Quân Úc cầm kiếm giết người, trong lòng Tiết U Nhiễm liền run sợ.

“U U, đây là nhân sinh của Tiểu Quân Úc, phải nên từ chính nó lựa chọn.” Từ mẫu nghiêm phụ, Sở Lăng Húc không muốn Tiểu Quân Úc được nuông chiều. Có chút kinh nghiệm, có lẽ ban đầu không thể nhận, lại sẽ nhận được lợi ích không nhỏ.

“Vậy chàng không thể hướng dẫn nó.” Tiết U Nhiễm kiên trì nói.

“Được.” Sở Lăng Húc sáng khoái đồng ý. Chuyện sau này ai cũng không nói chính xác, chỉ cần không can thiệp, hơn nữa dẫn dắt không coi là hướng dẫn. Sở Quân Úc có trở thành Các chủ Hàn Tinh các đời tiếp theo hay không tạm thời chưa thể biết.

Không đến mấy ngày chuyện Bạch gia sắp tan tành tất cả mọi người đều biết. Từ ngày đó sau khi Bạch Tuyết Lan ở Khách Duyệt lâu đắc tội một đám công tử, số lượng việc làm ăn không nhiều lắm của Bạch gia đã gặp ảnh hưởng, mà hành động của Bạch Hữu càng thêm đổ dầu vào lửa. Sở Lăng Húc công khai buông lời, Sở gia và Bạch gia đoạn tuyệt tất cả làm ăn lui tới. Có đôi khi, có mấy lời không cần bày ở ngoài ánh sáng nói. Sở Lăng Húc buông lời khiến lửa vốn thổi về phía Bạch gia càng cháy mạnh hơn, có thể nói là tai họa ngập đầu. Trong một đêm, tất cả thương gia ở Tuyên thành đều đoạn tuyệt lui tới với Bạch gia. Bạch gia, triệt để xong rồi. Bạch Tuyết Lan và Tiêu Vũ Sát cùng đến Sở gia làm Tiết U Nhiễm bất ngờ. Nghĩ nghĩ, nàng vẫn quyết định gặp mặt hai vị địch nhân kiếp trước kiếp này đều dây dưa quá sâu này.

“Công chúa điện hạ, van cầu ngài giờ cao đánh khẽ, thả cho Bạch gia ta một con đường sống.” Nhìn thấy Tiết U Nhiễm, Bạch Tuyết Lan và Tiêu Vũ Sát khóc hô quý gối trên đất, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ. Mấy ngày trước đây còn vênh vào tự đắc đứng trước mặt nàng hô to gọi nhỏ, bây giờ lại lấy phương thức này gặp mặt, Tiết U Nhiễm không có chút cảm giác thắng lợi nào, chỉ thờ dãi: “Bạch tiểu thư làm quá mức rồi.”

“Dân nữ biết sai, dân nữ cũng không dám nữa. Dân nữ chỉ thấy gia huynh là thật sự yêu thích Sở tiểu thư, nghĩ giai ngẫu vốn có, thế nên mới bị quý mê tâm hồn.” Bạch Tuyết Lan liều mạng biện bạch, ý muốn đả động Tiết U Nhiễm.

“Giai ngẫu vốn có? Không biết Bạch phu nhân nghe được bốn chữ này có cảm giác gì?” Cười như không cười nhìn về phía Tiêu Vũ Sát vẻ mặt mờ mịt, Tiết U Nhiễm hỏi. Tiêu Vũ Sát quả thật không biết xảy ra chuyện gì. Nàng ta chỉ biết là Bạch gia đắc tội Sở gia, cho nên nàng ta mới đồng ý thỉnh cầu của Bạch Tuyết Lan cùng đi nhận sai cầu tình. Nhưng là Bạch Tuyết Lan vừa mới nói cái gì mà gia huynh yêu thích Sở tiểu thư, còn nói cái gì mà giai ngẫu vốn có?

Giai ngẫu: vợ chồng. Ý Bạch Tuyết Lan và Bạch Hữu và Sở Mộng Văn đẹp đôi, vốn nên là một đôi ấy.

“Tuyết Lan, sao lại thế này? Ngươi gạt ta chuyện gì đúng không?” Tiêu Vũ Sát là thật lòng coi Bạch Tuyết Lan là tỷ muội tốt. Việc đã đến nước này, Tiêu Vũ Sát đã không dùng được, Bạch Tuyết Lan cũng không muốn lại giả vờ, khinh thường nói: “Còn không phải ngươi vô dụng. Cả phu quân của mình mà cũng không quản được, để hắn ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ. Bây giờ tốt rồi, con cóc mất mọc cao, thế nhưng coi trọng Sở gia tiểu thư. Không biết còn ngu xuẩn, phạm phải sai lầm lớn còn nhận làm rùa đen rút đầu, muốn một kẻ nữ lưu như ta đến nhận sai.”

Tiêu Vũ Sát muốn hôn mê. Sao lại thế này? Bạch Hữu coi trọng Mộng Văn? Nghĩ đến Mộng Văn, Tiêu Vũ Sát thoáng yên lòng. Mộng Văn tính tình đơn thuần, chắc chắn sẽ tha thứ cho bọn họ. Tiết U Nhiễm nghe Bạch Tuyết Lan lật ngược phải trái trắng đen, lại thấy Tiêu Vũ Sát đầu tiên là mơ hồ, lập tức sáng tỏ, cuối cùng là thả lỏng. Đoán được mười phần tính toán trong đầu Tiêu Vũ Sát, Tiết U Nhiễm bổ sung thêm: “Lời nói của Bạch tiểu thư có chút không khớp lắm. Theo bản cung biết, Bạch công tử sở dĩ phạm phải sai lầm lớn đều là do Bạch tiểu thư cố ý xúi giục, ác ý giấu giếm thân phận thật sự của Mộng Văn nhà ta, lấy cô nương cảnh nhà sa sút nghèo túng đến lừa Bạch công tử...”

“Tuyết Lan, thật là nguoi?” Tiết U Nhiễm còn chưa nói xong, Tiêu Vũ Sát đã kinh hô ra tiếng. Thấy Ninh An công chúa đã biết rõ tất cả sự thật, Bạch Tuyết Lan không lại mạnh miệng, châm chọc nói: “Đứng lại như thế nào? Bản thân vô dụng, còn có thể trách đến trên đầu người khác?”

Tiêu Vũ Sát sửng sốt. Chưa từng nghĩ tới Bạch Tuyết Lan người đối xử tốt nhất với nàng ta ở Bạch gia sẽ là người dối trá như vậy. Nàng ta giả ý cùng nàng giao hảo, lấy từ nàng ta nhiều bí mật như vậy, ở ngoài đồng tình nàng ta, sau lưng không biết lại cười nhạo nàng ta thế nào. Nàng ta thật đúng là ngốc, lại bị Bạch Tuyết Lan lừa lâu như vậy.

“Bạch tiểu thư và Bạch phu nhân là đến Sở gia cãi nhau?” Tiêu Vũ Sát rõ ràng không phải đối thủ của Bạch Tuyết Lan, Tiết U Nhiễm cũng không muốn hai người này ở trước mặt nàng đối chất. Bạch Tuyết Lan lập tức phản ứng kịp, vội vàng tiếp tục dập đầu tạ tội: “Công chúa, van cầu ngài tha Bạch gia ta! Dân nữ cũng không dám nữa, dân nữ đi tạ lỗi với Sở Tứ tiểu thư, dân nữ đi dập đầu nhận sai với Tứ tiểu thư...”

“Bạch tiểu thư, không phải chuyện nào cũng có thể đập đầu nhận sai là xong. Nếu bên cạnh Mộng Văn nhà ta không có người bảo vệ, hậu quả sẽ như thế nào? Nếu như người gặp phải chuyện này là người, người sẽ như thế nào?” Dám làm thì phải dám chịu, chuyện này của Mộng vẫn không phải chỉ cần đập đầu mấy cái, nói mấy câu xin lỗi là có thể xong việc. Đừng nói nàng không đồng ý, chính là Sở Ngọc tử cũng tuyệt sẽ không bỏ qua cho Bạch gia.

“Công chúa điện hạ...” Ninh An công chúa dầu muối không vào, Bạch Tuyết Lan không có biện pháp, chỉ phải cầu xin nhìn Tiết U Nhiễm. Bạch gia ngã, nàng ta cũng xong theo. Đến tận cuối đời, nàng ta cũng không còn hi vọng gì. Bạch Hữu sẽ không bỏ qua cho nàng ta, Bạch gia lại càng không bỏ qua. Kết cục của nàng ta chỉ có một, sống không bằng chết.

“Bạch phu nhân và Bạch tiểu thư vẫn nên về thôi! Việc này bản cung sẽ không nhúng tay.” Tận mắt nhìn thấy thảm trạng của hai người này, trong lòng Tiết U Nhiễm không có cảm giác thắng lợi, ngược lại là vô tận cảm khái. Bất luận là Tiêu Vũ Sát, Tiền Viên Viên hay Bạch Tuyết Lan, đời này nàng chưa từng nghĩ tới chủ động tìm các nàng ta phiền toái. Nhưng là chuyện đời khó lường, một lần lại một lần gặp phải, nhân duyên trùng hợp dây dưa cho đến tận hôm nay. Nàng sẽ không giả nhân giả nghĩa tha thứ cho các nàng, cũng không nghĩ quyết định vận mệnh của các nàng. Đối với hai người này, Tiết U Nhiễm chỉ duy nhất nhắc nhở: tự cầu nhiều phúc. Ninh An công chúa quả thật là xem các nàng không vừa mắt, muốn mượn cơ hội trừ bỏ nàng ta. Nghĩ đến đây, Bạch Tuyết Lan độc ác, đột nhiên đứng lên, đánh về phía Tiết U Nhiễm.

“Tề Phong!” Muốn gặp Bạch Tuyết Lan, Tiết U Nhiễm không có khả năng không đề phòng. Có một số việc, ngốc một lần là đủ rồi. Lại đến một lần, chính là ngu xuẩn. Bóng đen xẹt qua, Bạch Tuyết Lan a một tiếng, lập tức bị đá bay ra đến ngoài cửa. Tề Phong lạnh lùng đứng đó, sát khí bức người.

“Mạo phạm Ninh An công chúa, tội đáng luận xử. Người tới, áp giải ác phụ này đến nha môn, giao cho quan phủ làm chủ.” Tư Nguyệt hừ lạnh một tiếng, gọi hộ vệ Sở gia kéo Bạch Tuyết Lan ra ngoài.

“Tuyệt...” Nhớ tới Bạch Tuyết Lan giả dối ác ngôn, Tiêu Vũ Sát lo lắng mở miệng dừng lại, ngồi sững trên mặt đất không lại nhúc nhích.

“Người tới, đưa Bạch phu nhân ra ngoài.” Đại bộ phận nô bộc Sở gia đều nhận thức Tiêu Vũ Sát, không cần Tiết U Nhiễm nhiều lời đã tiến lên, trực tiếp dẫn Tiêu Vũ Sát ra ngoài. Bị quăng khỏi cửa lớn Sở gia, Tiêu Vũ Sát bỏ dậy, nghiêng ngả lao đao chạy về Bạch gia. Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Tiêu Vũ Sát không về được Tiêu gia lựa chọn duy nhất chính là cùng Bạch gia sống còn.

Sau này, nghe nói Bạch Tuyết Lan bị quan phủ đánh sau đó ném vào trong lao. Có xét hỏi hay không, còn chờ mặt trên xử lý. Mà Bạch gia, chẳng những bị quan phủ xét nhà, còn bị trục xuất khỏi Tuyên thành. Nghe nói Tiêu Vũ Sát cũng đi theo rồi khỏi Tuyên thành. Sống hay chết, không người hỏi thăm. Duy nhất có thể biết chính là, đám người Bạch gia chỉ biết sống phóng túng đó, cuộc sống sau này tất nhiên thập phần gian khổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

Tuyên Nguyên năm mười một, ngày mười năm tháng 11 âm lịch, đội ngũ hòa thân của Tuyên quốc xuất phát từ Tuyên thành, đi đến Lăng quốc. Theo tin tức tin cậy từ Sở gia Tam công tử, Hoàng hậu Lăng quốc làm người buu hãn, lại có võ thuật. Nàng này sức ghen mười phần, nơi đi qua, không chừa mảnh giáp. Quan trọng nhất là Hoàng thượng Lăng quốc rất yêu nàng. Nghe nói khi Hoàng thượng Lăng quốc vẫn còn là Hoàng tử, đau khổ theo đuổi rất lâu mới đánh bại được đông đảo Hoàng tử, bắt được trái tim mỹ nhân.

Nói cách khác, nàng là tồn tại duy nhất trong hậu cung của Hoàng thượng Lăng quốc. Đương nhiên, có một số việc không thể không nói. Mấy hôm trước Hoàng hậu Lăng quốc sinh được một đôi long phượng thai. Lúc Thái tử chính đáng của Lăng quốc được sinh ra, cả nước từ cao đến thấp đều vui mừng. Nếu Tàn Thi Y và đội ngũ hòa thân gia tăng bước chân, có lẽ có thể đến trước tiệc đầy tháng của long phượng thai. Biết được có vị phượng nữ tồn tại, Tiết U Nhiễm cảm ngọc bội Hoàng thượng Lăng quốc gửi tới ép hỏi Sở Lăng Húc: “Đây rốt cuộc có phải tin vật đính hôn hay không?”

Sở Lăng Húc đưa mắt nhìn Sở Quân Úc đang bận nhìn quanh bốn phía, thầm nghĩ: mệnh Phò mã của tiểu tử này hình như đã sớm được quyết định.

“Ta mặc kệ. Chỉ cần con ta không thích, mặc kệ nàng có phải Phượng nữ Lăng quốc hay không, cũng không cho phép đánh chủ ý lên con trai ta.” Ném ngọc bội trong tay đi, Tiết U Nhiễm bắt mắt lâu bầu. Sâu xa bên trong, tự có ý trời. Vốn Tiết U Nhiễm chỉ vô ý khế ném, ngọc bội lại vừa đúng rơi xuống trước ngực Sở Quân Úc. Sở Quân Úc lại chu miệng ‘y y a a’, tay nhỏ bé mập mạp thế nhưng nắm chặt lấy ngọc bội. Thấy cảnh tượng này, ánh mắt Sở Lăng Húc chột lóe, nở nụ cười lắc đầu một cái. Là của người cuối cùng vẫn là của người, không phải của người cường cầu cũng không chiếm được. Nửa tháng sau, biên quan Tuyên quốc truyền đến tin chiến thắng, Lạc tướng quân thu quân hồi triều.

“Tẩu tẩu, ca ca muốn trở về rồi!” Vừa nghĩ tới Tiết Kỳ Văn sắp trở lại, Tiết U Nhiễm kích động không thôi. Đứa bé trong bụng tẩu tẩu đã hơn tám tháng rồi, ca ca rồi đi cũng là gần tám tháng, không về nữa chỉ sợ không kịp nhìn đứa bé trào đời.

“Ừ, ta biết.” Tàn Thiên Ngọc thân thể nặng, nghiêng dựa vào trên giường nhìn Tiết U Nhiễm hươ tay múa chân.

“Tẩu tẩu đưa ca ca một đại lễ lớn như vậy, cũng không biết ca ca sẽ chuẩn bị gì để đáp lễ tẩu tẩu?” Tiết U Nhiễm hươ tay múa chân trên bụng Tàn Thiên Ngọc cười nói.

“Bình an.” Đáp lễ gì nàng cũng không cần, chỉ cần hần bình an trở về. Chóp mũi Tiết U Nhiễm chột có chút chua xót. Vốn muốn làm không khí sinh

động, ai biết ngược lại lại đưa tới thương cảm.

“Hai người các người đang nói chuyện gì vậy? U Nhiễm mau tới đây, Tiểu Quân Úc đói bụng.” Tiết Vương phi ôm Tiểu Quân Úc đang khóc to đi vào, phá vỡ trầm mặc trong phòng.

“Lại đói bụng? Tiểu Quân Úc ăn thật khỏe.” Nhận lấy Tiểu Quân Úc, Tiết U Nhiễm nhìn Tiết Vương phi kêu lên.

“Cái gì gọi là lại đói bụng? Trẻ con vốn nhanh đói, con làm mẫu thân còn muốn bỏ đói nó hay sao? Có thể ăn không tốt? Có thể ăn bộ dáng mới khỏe mạnh.” Tiết Vương phi lập tức bảo vệ tiểu ngoại tôn nhà mình.

“Nói một chút thôi mà, cũng không nói không cho ăn.” Tiết U Nhiễm bĩu môi, nhỏ giọng nói. Tiết Vương phi không để ý tới Tiết U Nhiễm, đi đến bên giường nói chuyện với Tần Thiên Ngọc. Biết Tiết Kỳ Văn sắp trở về, hai bà tức cực kì có tiếng nói chung, cũng có thể hiểu rõ cảm thụ của nhau nhất. Đợi lâu như vậy, ngóng trông lâu như vậy, lo lắng trong lòng rốt cuộc được buông xuống khi biết Tiết Kỳ Văn sắp trở về. Tiết Kỳ Văn xuất hiện trước mặt Tần Thiên Ngọc vào ban đêm trước một ngày đại quân về đến Tuyên thành. Nhìn khuôn mặt ngăm đen quen thuộc, nước mắt Tần Thiên Ngọc không hề báo trước rơi xuống.

“Nàng đừng khóc mãi!” Khuôn mặt vốn đang mỉm cười che kín lo sợ, Tiết Kỳ Văn không biết nên làm gì. Chỉ vì muốn cho nàng một kinh hi mới vội trộm chạy về, nào nghĩ đến thế nhưng lại chọc nàng khóc. Tần Thiên Ngọc không nói câu nào, chỉ bình tĩnh nhìn Tiết Kỳ Văn. Trong khoảng thời gian ngắn Tiết Kỳ Văn hoàn toàn không biết nên đối phó với Tần Thiên Ngọc bộ dáng này thế nào. Nghĩ muốn tiến lên ôm nàng vào lòng, lại dừng bước trước bụng của nàng. Dường như rốt cuộc phát hiện người trước mắt không phải ảo ảnh, Tần Thiên Ngọc nói nhỏ ra tiếng: “Phu quân?”

Nghe được giọng nói lạnh lạnh quen thuộc, Tiết Kỳ Văn cũng chẳng quan tâm tới cái khác nữa, tiến lên phía trước găt gao ôm Tần Thiên Ngọc. Tiểu biệt thăng tân hôn. Tần Thiên Ngọc đã chờ đợi trong lòng Tiết Kỳ Văn, cảm xúc đè nén đã lâu vào giờ khắc này hoàn toàn tiết ra.

“Ta đã trở về.” Biết Tần Thiên Ngọc ủy khuất, Tiết Kỳ Văn đau lòng không thôi. Hắn không muốn nói xin lỗi với nàng, chỉ không ngừng ở bên tai nàng lặp lại chuyện thật hắn đã trở về. Nghe một câu lại một câu trấn an không gián đoạn, cảm xúc của Tần Thiên Ngọc dần dần bình tĩnh trở lại. Bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề cực kỳ trọng yếu, vội vàng ngẩng đầu hỏi: “Sao chàng đã trở lại?”

“Muốn sớm một chút nhìn thấy nàng và đứa nhỏ, cho nên liền trở lại trước.” Dè dặt cẩn trọng chạm vào bụng Tần Thiên Ngọc, Tiết Kỳ Văn giọng điệu thoải mái.

“Nhưng chàng đây là trái với quân kỷ.” Tần Thiên Ngọc có chút nóng nảy. Vạn nhất quân pháp xử trí làm sao bây giờ?

“Ai nói? Ai nhìn thấy?” Tiết Kỳ Văn vô lại nói.

“Nhiều người như vậy, làm sao có thể không có người phát hiện? Không được, chàng lập tức trở lại.” Tần Thiên Ngọc càng nghĩ càng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, đẩy đẩy Tiết Kỳ Văn.

“Nương tử không nhớ vì phu à? Vì phu thật vất vả mới đột phá chướng ngại trùng trùng để xuất hiện trước mặt nương tử, vậy mà nương tử lại khẩn cấp đuổi vì phu đi?” Tiết Kỳ Văn về mặt bị thương, ủy khuất lên án nói.

“Quân lệnh như núi, sao có thể là trò đùa? Chàng không thể hồ nháo.” Tần Thiên Ngọc bắt vì sợ động, kiên trì nói. Nàng đương nhiên cũng muốn hắn lúc nào cũng bồi bên cạnh nàng, nhưng cũng không thể coi thường quân kỉ. Một khi bị người khác phát hiện, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

“Vì phu nào có hồ nháo? Cữu cữu biết, mấy vị biểu ca cũng biết, ngay cả Chu Trình cũng biết. Trong lòng Chủ tướng phó soái đều biết, sao có thể coi là trò đùa?” Tiết Kỳ Văn còn đương nhiên nói.

“Cái gì? Tất cả mọi người đều biết, chàng còn...” Tần Thiên Ngọc thất thanh hô.

“Chính là bởi vì tất cả mọi người đều biết ta mới dám trắng trợn như vậy thôi!” Tiết Kỳ Văn cười hắc hắc, dấn vào bên tai Tần Thiên Ngọc nói, “Ai bảo nương tử của ta mặt mũi đủ lớn đây?”

Lỗi tại Tần Thiên Ngọc lập tức đỏ, trừng mắt liếc Tiết Kỳ Văn một cái. Giống như trách móc có giận dữ, lại giống như không giận. Tiết Kỳ Văn bị Tần Thiên Ngọc trừng trong lòng nóng lên, nhìn không được tiến lên âu yếm.

“Không được...” Tần Thiên Ngọc phản đối biến mất trong cái hôn của Tiết Kỳ Văn. Tư vị ngọt ngào lan tràn đáy lòng, rằng môi hòa quyện, chỉ nghe Tiết Kỳ Văn thì thầm “Chỉ hôn...”

Chỉ hôn? Tần Thiên Ngọc mắc cỡ đỏ mặt, không lại kháng cự. Nồng tình mật ý, tràn đầy cả căn phòng. Cùng một thời gian, trong Quận chúa các, Tiết U Nhiễm kinh hô ra tiếng: “Cái gì? Ca ta đã trở lại?”

Sở Lăng Húc gật gật đầu. Vừa rồi nam tử mặc khôi giáp treo tường vào, trừ bỏ Tiết Kỳ Văn hắn không nghĩ ra ai khác.

“Chàng xác định?” Không phải không tin Sở Ngốc tử, chỉ là quá mức kinh ngạc. Đại quân ngày mai mới có thể đến Tuyên thành, huynh trưởng đại nhân nhà nàng tới nay làm sao có thể xuất hiện ở Tiết Vương phủ? Trừ phi một mình cách... Đợi chút, hay là huynh trưởng nhà mình thật sự to gan lớn mật, không đêm xia đến quân pháp, chuẩn em trở về thăm đại tẩu? Nghĩ đến đây, con người Tiết U Nhiễm hiện lên chất vấn, hiện lên sáng tỏ, hiện lên lo lắng, hiện lên bội phục. Tất cả cảm xúc trong lòng trào lên, thật là phức tạp.

“Ừ.” Tuy rằng bóng đêm mông lung, khuôn mặt của Tiết Kỳ Văn hẳn sẽ không nhìn lầm. Tiết U Nhiễm đột nhiên bật dậy, trèo qua người Sở Lăng Húc, ý muốn xuống giường. Một tay đặt trên eo Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc cười nói: “U U không phải là muốn đi gặp huynh trưởng đại nhân đấy chứ?”

“Ca ca đã trở lại, ta tất nhiên phải nhanh chân đến xem. Sở ngốc tử, buông tay.” Vỗ lên bàn tay to đặt trên eo mình, Tiết U Nhiễm ra lệnh.

“U U, sắc trời đã tối, thời cơ không thích hợp.” Sở Lăng Húc thử đánh mất ý niệm của Tiết U Nhiễm.

“Ca ca đã trở lại, muộn hơn nữa cũng phải đi gặp.” Tiết U Nhiễm giọng điệu kiên định, nhìn thẳng Sở Lăng Húc.

“Huynh trưởng đại nhân và công chúa cứu biệt trọng phùng, không nên đến quấy rầy.” Không buông tay xuống, Sở Lăng Húc tiếp tục thuyết phục Tiết U Nhiễm. Bị Sở Lăng Húc tóm chặt, thả lỏng thân mình ghé vào trên người Sở ngốc tử, Tiết U Nhiễm nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn: “Cũng đúng. Thật vất vả mới mong được ca ca trở về, đại tẩu chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói với đại ca.”

Nhìn U U ghé vào trên người mình, con người Sở Lăng Húc xẹt qua chút tia lửa.

“Nhưng là mẫu phi nói đại tẩu có thân mình không thể quá mức mệt nhọc, mau mau đi nghỉ ngơi... A...” Tiết U Nhiễm còn chưa nói hết lời đã bị Sở Lăng Húc áp xuống dưới thân. Sở Lăng Húc xoay người một cái áp U U xuống dưới thân, bắt đầu nói: “Đây không phải chuyện nàng nên quan tâm.”

Thấy trong mắt Sở Lăng Húc có ham muốn quen thuộc, Tiết U Nhiễm khẽ cười ra tiếng. Vươn tay vòng qua cổ Sở Lăng Húc, dịu dàng nói: “Phu quân sao có thể vô tình như vậy? Huynh trưởng lần đầu tiên làm phụ thân, khó tránh khỏi có chỗ không chu đáo. Không có người ở bên cạnh chỉ điểm làm sao có thể? Nếu không phu quân đi nói với huynh trưởng đại nhân? Phu quân nhưng là người làm phụ thân, có kiến thức hơn huynh trưởng... Ừm...”

Sở Lăng Húc hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của Tiết U Nhiễm, chặn lại lời nàng chưa nói hết. Trường công chúa có thai hơn tám tháng, Tiểu Vương gia không phải người mù cũng không phải kẻ ngốc, có thể không nhìn ra? Có thể không dè dặt cẩn trọng che chở? Từ sau khi gả tiến vào Sở gia, chuyện vợ chồng giữa Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc đã làm không ít. Đã sớm hiểu rõ thân thể của nhau, điểm mẫn cảm cũng hạ bút thành văn. Sở Lăng Húc tỉ mỉ đều đặn chăm sóc của Tiết U Nhiễm, chậm rãi cắn nuốt lí trí Tiết U Nhiễm.

Trong miệng phát ra tiếng ngâm nga, suy nghĩ của Tiết U Nhiễm như mong muốn của Sở Lăng Húc, chậm rãi bay xa. Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết U Nhiễm trực tiếp đến sân của Tàn Thiên Ngọc, lại không thấy bóng dáng Tiết Kỳ Văn. Nàng hoài nghi có phải Sở Lăng Húc nhìn lầm người hay không. Ba ba chạy đến trước mặt Tàn Thiên Ngọc, nhỏ giọng hỏi: “Đại tẩu, ca ta đâu?”

Mặt Tàn Thiên Ngọc có chút không được tự nhiên: “Ca muội? Không phải là hôm nay mới trở về sao?”

Không bỏ sót không được tự nhiên trên mặt Tàn Thiên Ngọc, Tiết U Nhiễm nhìn khắp xung quanh một lần: “Thế nhưng cứ như vậy mà đi? Thật quá đáng!”

Làm bộ như không nghe thấy lời nói của Tiết U Nhiễm, Tàn Thiên Ngọc nghiêng đầu sang hướng khác. Phu quân nàng trời chưa sáng liền chạy trở về, hôm nay lại hộ tống đại quân cùng vào thành. U Nhiễm muốn tìm người, nhất định sẽ không tìm được. Chính là không nghĩ tới U Nhiễm vậy mà lại biết hôm qua phu quân nàng đã từng trở về. Rất muốn hỏi vì sao, nhưng cuối cùng vẫn buông tha cho. Thay vì chưa đánh đã khai, không bằng hiểu trong lòng mà không nói.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Tiết U Nhiễm cuối cùng cũng nhìn thấy Tiết Kỳ Văn là vào lúc chạng vạng tối. Nhìn nam tử tuấn lãng người mặc khôi giáp, phong trần mệt mỏi nhưng tinh thần no đủ bước chân kiên định đi lại, Tiết U Nhiễm trực tiếp nhào lên.

Vươn hai tay ra tiếp thân mình Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn cười to nói: “Nữ nhi đã xuất giá suốt ngày đứng ở nhà mẹ đẻ, cũng không sợ mất mặt.”

“Người vừa ra khỏi cửa liền không về nhà không có tư cách nói ta!” Tiết U Nhiễm rầu rĩ trả lời.

“Nói gì đấy? Ca ca đây là đi chiến đấu, cũng không phải đi ra ngoài lêu lổng.” Búng nhẹ lên trán Tiết U Nhiễm, Tiết Kỳ Văn giáo huấn.

“Biên quan xa như vậy, dù huynh có lêu lổng chúng ta cũng không biết.” Tiết U Nhiễm không cam lòng yếu thế, giương cao giọng nói cho Tàn Thiên Ngọc chậm rãi đi tới cửa chính nghe.

“Muội phu, muội muội tốt của ta giao cho người, sao lại biến thành như vậy rồi hả?” Tiết Kỳ Văn trong miệng ghét bỏ, trên mặt lại là nụ cười ấm áp.

“U U quá mức thương nhớ huynh trưởng, có chút lo lắng mà thôi.” Nương tử nhà mình nhào vào ôm ấp của người khác, tuy rằng là huynh trưởng, nhưng trong lòng Sở Lăng Húc vẫn không tránh khỏi có chút chua.

“Lo lắng ta ở biên quan lâu lắm rồi?” Lời này của Sở Lăng Húc thật đúng là nhiều nghĩa, Tiết Kỳ Văn nhún mày liếc xéo.

“Việc này huynh trưởng cần phải giao đãi cho đại tẩu mới đúng.” Sở Lăng Húc mặt không đổi sắc nhìn Tiết Kỳ Văn.

“Muội phu đây là muốn vu oan hãm hại?” Một tay kéo vai Tiết U Nhiễm qua, Tiết Kỳ Văn hạ thấp giọng. Lời này của Sở Lăng Húc nghe thế nào cũng giống như hấn làm liều xong rồi lại chết cũng không thừa nhận.

“Cũng chỉ nói sự thật mà thôi.” Nhìn chằm chằm bàn tay Tiết Kỳ Văn đặt trên vai U U, Sở Lăng Húc sắc mặt ôn hòa.

“U Nhiễm, lâu như vậy không gặp, có nhớ ca ca không?” Thu hồi tầm mắt đối diện với Sở Lăng Húc, Tiết Kỳ Văn ôn nhu hỏi Tiết U Nhiễm.

Nhìn Sở ngốc từ, lại nhìn ca ca mình, Tiết U Nhiễm không thấy xảy ra vấn đề gì, thành thành thật thật gật đầu.

“Chỉ biết U Nhiễm tri kỷ nhất, ca ca cũng rất nhớ U Nhiễm.” Cho Sở Lăng Húc một ánh mắt đặc ý, ý cười trên mặt Tiết Kỳ Văn càng đậm.

“Ý của huynh trưởng là ai cũng không tri kỷ bằng U U? Hay là trong lòng huynh trưởng chỉ nhớ một mình U U, không còn người khác?” Nhìn thoáng qua Tàn Thiên Ngọc đã đi vào đến cửa, Sở Lăng Húc lạnh lạnh hỏi.

Bị giọng điệu tương đối hàm thâm ý của Sở Lăng Húc làm sững sờ, Tiết Kỳ Văn theo bản năng quay đầu theo tầm mắt của Sở Lăng Húc. Sau đó, Cố Luân Trưởng công chúa thanh lãnh tuyệt lệ nhà hấn đang đỡ bụng to mặt không mang cảm xúc gì nhìn hấn.

“Nương tử...” Giọng điệu đột nhiên dài hơn, Tiết Kỳ Văn nháy mắt liền thu hồi bàn tay khoát trên vai Tiết U Nhiễm, đến đỡ cánh tay Tàn Thiên Ngọc.

Lam như không thấy lấy lòng trên mặt Tiết Kỳ Văn, Tàn Thiên Ngọc biểu cảm nhàn nhạt, không nói một câu đi về phía ghé dựa ngòai xuống.

“Đại tẩu, ca ca vừa mới nói...” Con người xoay chuyển, Tiết U Nhiễm cười xấu xa cáo trạng.

“Nương tử, vì phu cái gì cũng không nói. Nàng đừng nghe U Nhiễm nói bừa.” Nghĩ U Nhiễm lại muốn quấy rối, Tiết Kỳ Văn vội vàng cướp lời.

“Ta mới không có nói bừa. Đại tẩu, ca ca vừa mới nói...” Thấy Tiết Kỳ Văn vẻ mặt khấn trương, Tiết U Nhiễm càng thêm thích thú. Khó được khi thấy ca ca nhà mình lạc hạ phong, tất nhiên là phải nhân cơ hội này chỉnh hấn.

Thấy U Nhiễm còn muốn nói tiếp, Tiết Kỳ Văn ngẩng đầu nhìn về phía Sở Lăng Húc: “Muội phu, tiểu cháu ngoại trai đâu?”

“Tiểu Quân Úc ở chỗ mẫu phi, huynh trưởng sao không để U U nói hết lời?” Sở Lăng Húc không nặng không nhẹ hỏi lại một câu, không định để Tiết Kỳ Văn chuyển đề tài.

Tàn Thiên Ngọc không nói chuyện, nhìn chằm chằm Tiết Kỳ Văn, không tiếng động khiển trách.

Trong lòng thầm mắng Sở Lăng Húc và U Nhiễm không phúc hậu, Tiết Kỳ Văn bắt đầu quay đầu, giọng điệu mang theo cảnh cáo: “U Nhiễm, vừa rồi muội muốn nói chuyện gì?”

“Ta không muốn nói cái gì, là huynh trưởng đại nhân ngài muốn nói cái gì.” Không nhìn Tiết Kỳ Văn uy hiếp, Tiết U Nhiễm nói với Tàn Thiên Ngọc, “Đại tẩu, ca ca vừa mới nói...”

“Oa...” Cùng với tiếng khóc của Sở Quân Úc, Tiết Vương phi và Tiết Vương gia cùng đi đến.

“Phụ vương, mẫu phi.” Tiết Kỳ Văn đi tới trước mặt hai người gọi.

“Tốt tốt, đã trở lại là tốt rồi.” Tiết Vương phi kích động không thôi, còn Tiết Vương gia trong mắt là tràn đầy vui mừng.

“Đây là Tiểu Quân Úc? Đến, để cửu cửu ôm.” Tiết Kỳ Văn khước mắt chứa ý cười, trong lòng thầm than tiểu cháu ngoại trai này xuất hiện đúng là kịp thời. Đầu nói cháu ngoại trai giống cậu, không phải sao, lần đầu gặp đã giúp cậu giải trừ phiền toái, không hổ là cháu ngoại trai của Tiết Kỳ Văn hấn.

“Thay bộ quần áo khác rồi ồ. Người cả người đầy bụi đất, đừng để dính vào trên người Tiểu Quân Úc.” Thấy Tiết Kỳ Văn bộ dáng bản thủ, Tiết Vương phi đau lòng tiểu ngoại tôn nhà mình.

“Mẫu phi, Tiểu Quân Úc cũng không phải nữ nhi, cần sạch sẽ như vậy làm gì? Nói thế nào ta cũng là Đại tướng quân Hoàng thượng đích thân phong. Tiểu Quân Úc muốn dính cũng là dính uy phong Đại tướng.” Tiết Kỳ Văn vỗ vỗ ngực, đắc chí hài lòng.

“Còn nói khí thế Đại tướng, cùng khí thế thổ phi không sai biệt lắm.” Thấy ca ca mình kiêu ngạo như vậy, Tiết U Nhiễm lên tiếng đả kích.

“Không phải khí thế thổ phi, là khí phách.” Sở Lăng Húc đưa ra ý kiến bất đồng.

“Vẫn là muội phu tinh mắt.” Bị Tiết U Nhiễm đả kích Tiết Kỳ Văn trọng chấn tinh thần, lừa Tiết U Nhiễm một cái.

“Ồ, là khí phách, khí phách Tiểu bá vương.” Tiết U Nhiễm gật đầu, về mặt đồng ý.

Tiết Kỳ Văn uể oải, về mặt cầu xin nhìn về phía Tàn Thiên Ngọc: “Cố Luân Trưởng công chúa điện hạ, ngài ngàn vạn lần nên giúp tiểu nhân làm chủ a.... Ở trước mặt ngài, bọn họ cũng dám bắt nạt tiểu nhân a.... Lòng người thay đổi a.... Lòng người dễ thay đổi a....”

Liên tục kéo dài mấy chữ ‘a’, Tàn Thiên Ngọc rốt cục không nghiêm túc được nữa, bị Tiết Kỳ Văn phô trương chọc cười.

Cuối cùng cũng nở nụ cười, Tiết Kỳ Văn thờ phảo nhẹ nhõm. Lén trừng mắt liếc Tiết U Nhiễm một cái, kém chút bị muội hại chết.

Tiết U Nhiễm hé miệng cười, trả về một ánh mắt ‘xứng đáng’.

Thật sự là tiểu nhân đắc ý, Tiết Kỳ Văn quay đầu, tiếp tục đánh chủ ý lên Tiểu Quân Úc: “Mẫu phi, nhi tử chỉ có một tiểu cháu ngoại trai vậy thôi, ngài còn không cho ôm.”

“Cho người cho người, lại không cho ôm, không biết người bố trí mẫu phi như thế nào đâu.” Tiết Vương phi cười mắng.

Dè dặt cẩn trọng nhận lấy Tiểu Quân Úc, Tiết Kỳ Văn vui tươi hơn hờ cùng Tiểu Quân Úc mắt to trừng mắt nhỏ: “Tiểu cháu ngoại trai, ta là cậu. Đến, gọi một tiếng nghe chút nào.”

“Ca, nếu huynh có thể thật sự bảo Tiểu Quân Úc gọi huynh một tiếng, ta sẽ không nói lời vừa rồi huynh nói cho Đại tẩu biết, như thế nào?” Tiết U Nhiễm ‘phi’ cười, khiêu khích nói.

Tiết Kỳ Văn khóe mắt hơi héch lên, trả lời: “Muội nói?”

“Huynh trưởng, U U nói là bây giờ.” Trước khi Tiết U Nhiễm trả lời, Sở Lăng Húc bổ sung thêm.

“Đúng, bây giờ.” Giật mình phát hiện lỗ hổng trong lời nói của mình, Tiết U Nhiễm trịnh trọng thanh minh.

“Muội phu tâm tư kín đáo, bội phục bội phục.” Nghiến răng nghiến lợi nhìn Sở Lăng Húc, Tiết Kỳ Văn cam bái hạ phong.

“Huynh trưởng mưu tính sâu xa, kính ngưỡng kính ngưỡng.” Sở Lăng Húc nâng tay, khen tặng nói.

“Thật giả dối.” Thân mình run run, Tiết U Nhiễm tiến đến bên tai Tàn Thiên Ngọc, nhỏ giọng nói thầm.

Tiết Kỳ Văn cũng muốn tiến lên ngăn trở, bắt đắc dĩ trong tay ôm Tiểu Quân Úc. Bước chân dừng lại, chỉ đành mặc U Nhiễm ở bên tai nương tử cho hần mấy cái ngáng chân.

Nhìn nhi tử nữ nhi người tới ta đi, Tiết Vương gia và Tiết Vương phi nhìn nhau cười. Tiết Vương phủ rất lâu không có náo nhiệt như vậy rồi..

Nghe tiếng nói tiếng cười bên trong, Tiết Nhị phu nhân trốn ở ngoài cửa mặt lộ hung quang, hận ý ngập tràn đáy lòng. Nữ nhi của bà ta sinh ra hoàng tử lại bị người khác bế đi, Tiết U Nhiễm gả cho thương nhân lại được phu quân đau sủng, nhi tử đáng yêu, hòa nhạc mỹ mãn. Dựa vào cái gì rõ ràng bà ta là người thắng, đạt được hạnh phúc lại là Tiết Vương phi?

Hơn nửa năm nay, bà ta nén giận, nhận hết ủy khuất, trong lòng không lúc nào quên nguyên rủa Tiết Kỳ Văn chết ở chiến trường không về được. Không nghĩ tới hần chẳng những khỏe mạnh trở về, còn được phong làm Đại tướng quân. Đầu tiên là cưới Trưởng công chúa, sau là đoạt binh quyền. Thiếu niên đắc chí, vinh hoa phú quý. Có nhi tử được Hoàng thất coi trọng, Tiết Vương phi làm sao hạ vị? Nếu vận mệnh đã không công bằng như vậy, vậy cũng chỉ có thể dựa vào chính mình ra sức tranh thủ. Không phải người chết, chính là ta mất mạng, chúng ta chờ xem!

Mây đen sắp bao phủ bầu trời Tiết Vương phủ, trong phủ Thái tử còn có chút bình yên.

Sáng sớm Thái tử phi Lạc Thâm Nhi liền đến xin ý kiến Tàn Trạch Dật hôm nay về nhà thăm cha mẹ, cũng sẽ ngủ lại một đêm. Tàn Trạch Dật trầm tư một hồi lâu, yên lặng đồng ý. Không để ý đến Tàn Trạch Dật không muốn đi cùng, Lạc Thâm Nhi tâm tình tốt ngồi lên kiệu thẳng đến Lạc gia.

Đoàn người Lạc tướng quân diện thánh (gặp mặt vua) xong trở về quý phủ cũng lúc chạng vạng tối. Sau khi mọi người chào hỏi nhau xong, ngồi xuống. Dẫn đầu mở miệng chính là Lạc Thâm Nhi: “Phụ thân và các vị chư huynh đều mạnh khỏe?”

“Thâm Nhi là muốn hỏi việc binh quyền? Phụ thân đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày này, không cần quá mức để ở trong lòng.” Tay cầm binh quyền nhiều năm như vậy, Lạc tướng quân cũng không quỵến luyến.

Lạc Thâm Nhi ánh mắt trung cầu nhìn về phía các huynh trưởng. Phụ thân tuổi lớn không so đo, các huynh trưởng cũng không để ý sao?

“Muội muội, muội cũng đừng lo chuyện này. Biểu muội phu cũng không phải người ngoài, binh quyền giao cho hần cũng không ngại.” Tình cảm cùng nhau đồng sinh cộng tử hơn nửa năm người ngoài không có biện pháp lĩnh hội, huống chi bản thân Tiết Kỳ Văn quả thật rất có năng lực.

Nghe được Đại ca nói như vậy, Lạc Thâm Nhi không lại nói thêm gì, yên lòng.

“Tân hoàng đăng cơ, binh quyền luân phiên, vốn thuộc tình lý bên trong. Nhưng là Thâm Nhi, tiểu hoàng tử nuôi dưới danh nghĩa của con là có chuyện gì?” Lạc tướng quân về mặt cực kỳ nghiêm túc. Có tiểu hoàng tử, về sau liền không tránh được sẽ đề cập đến tranh giành quyền vị.

“Chỉ là một cái ngoài ý muốn, không cần lo lắng. Tiểu hoàng tử sẽ chỉ là một nhân vương, sẽ không kế thừa ngôi vua.” Nghĩ nghĩ, Lạc Thâm Nhi còn nói

một câu, “Thái tử điện hạ cũng có ý này.”

“VẬY là tốt rồi.” Lạc tướng quân sắc mặt hòa hoãn. Nếu là có thể, ông hi vọng Thẩm Nhi vĩnh viễn không cần lẫn vào trong tranh đấu hoàng quyền.

“Phụ thân yên tâm, nữ nhi biết đúng mực.” Đối với Lạc tướng quân lo lắng, Lạc Thẩm Nhi hiểu rõ. Nàng tất nhiên sẽ không để bản thân rơi xuống nông nổi như Hoàng hậu nương nương, phí sức hao tổn tinh thần không nói, giằng co ngược lại vậy khổ bản thân. Lạc Thẩm Nhi cũng không đồng tình Hoàng hậu nương nương, chỉ cảm thấy thật đáng buồn. Thân là mẫu nghi thiên hạ cũng không suy nghĩ cho mình, cả ngày nghĩ tranh ngôi vị hoàng đế, mưu hoàng quyền. Ngay cả Ngũ công chúa nuôi bên người mười mấy năm, cũng có thể nói vứt liên vứt. Hoàng hậu như vậy, nếu không có Tần Trạch Dật là Thái tử chống đỡ, sao có thể phong cảnh đến nay? Có điều, nếu như thật sự có một ngày, nàng và Hoàng hậu nương nương cũng quản lý thâm cung, cho dù gió thổi mây phun nàng cũng sẽ không nhường bước.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Tối gần cuối năm, Sở Lăng Húc càng thêm bận. Tiết U Nhiễm cũng không rảnh rỗi, bắt đầu giúp Sở Thạch và Sở Mộng Văn làm móng (nền tảng).

“U Nhiễm, cháu nói xem nha đầu Mộng Văn kia có quá phận hay không chứ. Nãi nãi và nương cháu tân tân khổ khổ vì nàng tìm hiểu nhân gia, nàng ai cũng chướng mắt. Mất sao lại cao như vậy, cũng không biết là dạng người gì mới làm nó hài lòng.” Sở nãi nãi than thở, Sở phu nhân cũng sầu mi khổ kiếm.

“Chuyện này cũng không thể trách Mộng Văn. Ba vị huynh trưởng nhà mình đứng phía trước, nam tử bên ngoài sao bì được.” Tiết U Nhiễm lấy lời hay dỗ Sở nãi nãi và Sở phu nhân.

“Cháu đứa nhỏ này, nào có người so sánh như vậy?” Nghe xong lời Tiết U Nhiễm, Sở nãi nãi và Sở phu nhân đều bật cười ra tiếng.

“Cái này là không phải là không tự chủ được lấy ra so sánh sao? Ai bảo nãi nãi và nương đều biết cách dạy như vậy.” Ở chung với người Sở gia lâu, Tiết U Nhiễm nói lời tăng bốc tuyệt không đồ mặt.

“Tốt lắm, tốt lắm, U Nhiễm mà nói thêm gì nữa bà già như ta cũng phải đỏ mặt mất. Tiểu Vương gia mới là nhân tài tuấn kiệt hiếm có, cũng không phải là ai cũng có thể tùy tiện so với.” Sở nãi nãi cười ha ha trả lời.

“Nương, bây giờ cũng không thể gọi là Tiểu Vương gia, phải gọi Đại tướng quân.” Sở phu nhân cười khẽ sửa chữa.

“Đúng đúng. Không phải Tiểu Vương gia, là Tiết đại tướng quân.” Sở nãi nãi liên tục nói đúng.

“Nãi nãi, nương, U Nhiễm cũng thừa nhận gia huynh không tệ. Đáng tiếc trong nhà đã có Đại tẩu Trương công chúa tri thư đạt lễ, Mộng Văn chỉ có thể tìm phu quân khác thôi.” Tiết U Nhiễm nháy mắt mấy cái, về mặt tiếc hận.

“Cháu đứa nhỏ này trêu ghẹo nãi nãi và nương phải hay không? Đừng nói Đại tướng quân đã thành thân, cho dù chưa thành thân, Mộng Văn của chúng ta cũng trèo không nổi. Chỉ cái tính tình đơn thuần này của Mộng Văn, sao có thể quân tốt một cái phù to như thế?” Nhắc đến tính tình của cháu gái mình, trong lời nói của Sở nãi nãi không phải không có bất mãn.

“Nãi nãi và nương muốn vì Mộng Văn chọn một phu quân như thế nào?” Tiết U Nhiễm bắt đầu dò xét ý tứ của Sở nãi nãi và Sở phu nhân.

“Nào có nhiều yêu cầu như vậy? Cũng chỉ cần gia cảnh giàu có, biết đau người là tốt rồi.” Sở phu nhân tiếp lời, khề thờ dài.

“Nếu là trên không có cha mẹ chồng cần hầu hạ, dưới không có đệ muội cần quan tâm, thì như thế nào?” Nghĩ đến Sở Thạch lẻ loi một mình, Tiết U Nhiễm hỏi.

“Lẻ loi một mình sao? Cũng không tệ, có thể ở rảnh.” Như vậy Mộng Văn sẽ không cần rời khỏi Sở gia, Sở phu nhân gật gật đầu.

“U Nhiễm đã có nhân tuyển?” Sở nãi nãi ánh mắt híp lại, nghiêm túc hỏi. Ở rảnh là không thể, dù là Sở gia sản nghiệp nhiều, cũng không thể rơi vào trong tay người ngoài.

“Nãi nãi, không phải ở rảnh. Trong tay người kia còn có không ít bạc tiền, muốn tìm một nàng dâu an an ổn ổn sống.” Nhớ lại Trương công chúa Đại tẩu đã từng nhắc qua ở rảnh có rất nhiều phiền toái, Tiết U Nhiễm giải thích nói. Việc ở rảnh này Mộng Văn cũng cực không đồng ý. Sở Thạch dù sao cũng là hạ nhân Sở gia, đột nhiên trở thành con rể Sở gia, tóm lại có rất nhiều xấu hổ.

Sở nãi nãi lập tức được ăn định tâm hoàn, yên lòng tiếp tục hỏi: “Nhân phẩm như thế nào?”

Tốt nhất vẫn nên gặp một lần.” Sở phu nhân đi theo yêu cầu. Không nhìn thấy người, thế nào cũng không yên tâm.

Tiết U Nhiễm cười, thắt nút nói: “Nghe nói người nọ đã mua một tòa nhà ở Tuyên thành. Tuy rằng không lớn, nhưng cũng đủ nuôi Mộng Văn trồng hoa, ngắm cá, tản bộ. Đến lúc đó Sở gia chúng ta lại thêm mấy nha hoàn bà từ vào cửa hồi môn, cuộc sống của Mộng Văn tất nhiên sẽ không kém hơn ở nhà.”

“Hắn là cần phải vậy. Trong nhà hạ nhân đều biết rõ, tìm người bên ngoài sợ là sẽ không được vừa ý như vậy.” Theo lời Tiết U Nhiễm nói, Sở phu nhân đã bắt đầu nghiêm túc suy xét.

“U Nhiễm, người này nghe qua quả thật không tệ, nhưng là không thể trực tiếp đồng ý. Nha đầu Mộng Văn kia ngày thường thì tốt, gặp gỡ chuyện cả đời này, bướng bỉnh cực kỳ. Muốn con bé đáp ứng, khó.” Sở nãi nãi lại không lạc quan như Sở phu nhân. Chọn nhiều nhà như vậy đều bị Mộng Văn phủ quyết, lần này sao có thể thuận lợi như vậy?

“Nãi nãi, nương, Mộng Văn cũng không còn nhỏ, hôn nhân đại sự cũng không thể toàn bộ đều dựa vào tiểu tâm tư của nàng đúng không? Nữ nhi gia, cũng không phải không có lúc khẩu thị tâm phi.” Tiết U Nhiễm đương nhiên sẽ không nói mối hôn sự này là chính Mộng Văn cầu tới. Cô nương chưa xuất giá, khuê danh quan trọng nhất. Cho dù là trưởng bối nhà mình, cũng vẫn không thể nói.

“Đúng vậy. Nhân gia tốt tự nhiên không thể từ tính tình của nàng đến.” Nghĩ đến mấy lần trước Mộng Văn kháng cự, Sở nãi nãi có chút đau đầu.

“Nếu thật sự là người trong sạch, cho dù Mộng Văn không đồng ý cũng phải gả. Sao có thể vòng vo thuận theo ý của nàng, mặc nàng hồ nháo?” Sở phu nhân cũng là bụng đầy bất mãn. Việc hôn nhân này nói vài tháng, cũng đã kéo dài vài tháng. Khuê nữ nhà ai giống như Mộng Văn nhà bà kéo đến kéo đi, chọn đến chọn đi? Vốn cũng không sợ nàng chọn, nhưng chọn nhiều thì phi cũng nhiều. Toàn bộ Tuyên thành đều biết Tứ tiểu thư Sở gia không dễ sống chung, nhà nào trong sạch còn dám muốn?

Nghĩ tới Mộng Văn nhiều lần hiện ngang lỗm liệt, thế sống chết không gả, Tiết U Nhiễm không phúc hậu ở trong lòng cười trộm một lát, lập tức ra vẻ nghiêm túc nói: “Thật ra nhân tuyển này là phu quân đưa ra, có điều châm chước vẫn là cần nãi nãi và nương suy xét nhiều hơn.”

“Húc tiểu tử đưa ra? Người nọ nhân phần nhất định là không có vấn đề, cũng không biết là công tử nhà ai?” Từ trước đến nay Sở nãi nãi thập phần tin nhiệm mắt nhìn người của cháu trai mình. Nghe nói là Sở Lăng Húc chọn, vội vàng tìm hiểu gia thế bối cảnh người nọ.

“Húc nhi đưa ra, nói vậy người nọ nhất định sẽ không kém U Nhiễm, rốt cuộc là công tử nhà ai?” Sở phu nhân cũng là vẻ mặt đồng ý.

Chỉ biết lời Sở ngốc tử ra nhất định sẽ thành công, Tiết U Nhiễm giọng điệu có hãnh diện nói: “Chính là công tử Sở gia chúng ta.”

“Cái gì?” Sở nãi nãi và Sở phu nhân quá sợ hãi, vẻ mặt khiếp sợ. Trừ bỏ ba huynh đệ Sở Lăng Húc, Sở gia ở đâu ra công tử?

Trong lòng biết không nên dừng lại, Tiết U Nhiễm ngược ngừng le lưỡi, trấn an nói: “Phu quân nói chính là Sở Thạch.”

Sở nãi nãi và Sở phu nhân cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, chấn kinh vờn tay vỗ vỗ ngực: “U Nhiễm, về sau đừng dừng ở chỗ mấu chốt của câu chuyện. Thực sự dọa nãi nãi và nương rồi.”

“U Nhiễm biết sai.” Tiết U Nhiễm vội vàng bày ra sắc mặt thành khẩn, cúi đầu nhận sai. Kinh hách này quả thật có chút dọa người.

Bị Tiết U Nhiễm hù dọa, người nọ là Sở Thạch ngược lại lại không khiếp sợ lắm. Sở nãi nãi và Sở phu nhân trầm tư hồi lâu, đoán đo nói: “Sở Thạch và Mộng Văn?”

“Sở Thạch và Mộng Văn nhận thức nhiều năm, quan hệ thân mật, Mộng Văn gả qua sẽ không xa lạ. Sở Thạch cũng coi như hiểu rõ, cũng không cần quá mức lo lắng hẳn sẽ khi dễ Mộng Văn. Phu quân nói trước khi Sở Thạch đến Sở gia cũng từng là một vị công tử thế gia, gia cảnh giàu có. Chính là sau này gia gặp biến đổi lớn, cơ duyên xảo hợp gặp được phu quân, thế này mới đi đến Sở gia.” Tiết U Nhiễm đưa ra lý do thoải thác đã sớm cùng Sở Lăng Húc thương lượng tốt. Thật ra bọn họ cũng không nói dối, Sở Thạch quả thật từng là công tử thế gia, cũng quả thật là gia gặp biến đổi lớn, có điều cơ duyên xảo hợp này là sau khi Sở Thạch gia nhập Hàn Tinh các.

“Hóa ra là như vậy. Trách không được Sở Thạch xử sự với người không bằng Sở Bạch, ngược lại vô cùng lạnh lùng.” Ngẫm lại tính tình của Sở Thạch, Sở nãi nãi tình ngộ.

“Đúng. Sở Thạch cũng không biết lấy lòng người khác, vẻ mặt vui cười. Húc nhi cũng thật là, sao có thể để Sở Thạch làm hạ nhân? Sở gia còn không nuôi nổi một Sở Thạch sao?” Lần đầu tiên nghe nói lại lịch của Sở Thạch, Sở phu nhân cảm thán nói.

Muốn một sát thủ lấy lòng người, vẻ mặt vui cười? Tiết U Nhiễm không nói một lời, mở miệng giúp phu quân nhà mình nói chuyện: “Là tự Sở Thạch không muốn ăn cơm không trả tiền. Tất cả dĩ vãng đều đã qua đi, tay làm hàm nhai mới là nam tử nên làm đúng không?”

Nghĩ Sở Thạch gia gặp biến đổi lớn, còn lưu lạc đến Sở gia làm hạ nhân, Sở nãi nãi và Sở phu nhân cũng không có quá nhiều truy cứu chuyện cũ. Đã lựa chọn cái danh đổi họ, sợ là kiếp nạn rất lớn thôi! Nghĩ vậy, khúc mắc về thân phận hạ nhân của Sở Thạch trong lòng hai người cũng theo đó biến mất. Lại nghĩ tới lời nói phía trước của U Nhiễm, hỏi: “Sở Thạch mua nhà rồi hả?”

“Dạ. Phu quân nói trước đây Sở Thạch không có dự định thành gia, trong nhà lưu lại bạc vẫn luôn không động tới. Thời gian trước rồi đi chính là về nhà cũ lấy bạc.” Sở Thạch quả thật phải đi lấy bạc, có điều nhà cũ này chính là Hàn Tinh các.

Sở nãi nãi và Sở phu nhân liền không lại hỏi nhiều, bắt đầu thì thăm, tranh luận thiệt hơn.

Tiết U Nhiễm cũng không sốt ruột, ngồi yên nghe hai người thương lượng, thỉnh thoảng xen vào một hai câu.

Chuyện của Sở Thạch và Mộng Văn cứ như vậy mở ra trước mặt người Sở gia. Đúng lúc mừng năm mới, có lẽ là không khí vui mừng cảm nhiễm Sở nãi nãi và Sở phu nhân. Khi biết Mộng Văn không kháng cự như lúc trước, hai người cũng ngầm đồng ý. Sở lão gia lựa chọn phui tay. Việc hôn nhân của nhi nữ (con trai+con gái), ông cũng không cần thận bằng Sở nãi nãi và Sở phu nhân, vẫn là không trộn lẫn vào thì tốt hơn. Còn Sở Diệp Triền và Sở Kinh Triết thì trực tiếp đi tìm Sở Thạch. Sau một phen giao thiệp, hai huynh đệ vừa lòng rồi đi, không lại nhúng tay vào việc này. Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm không phát biểu ý kiến gì, duy trì thái độ khoanh tay đứng xem. Đương sự Mộng Văn thay đổi khuôn mặt u sầu lúc trước, lại lần nữa vui vẻ. Về phần Sở Thạch, vẫn mặt lạnh như trước, có điều nhìn kỹ cũng thấy nhu hòa hơn trước.

Sở gia cứ như vậy vui vẻ hòa thuận trôi qua đêm thất tịch năm Tuyên Nguyên mười một, nghênh đón mừng một đầu năm Tuyên Nguyên mười hai.

Khi tin tức Tiết Vương gia ngã xuống truyền đến, Tiết U Nhiễm đang ôm Sở Quân Úc mỉm cười nhìn Sở nãi nãi và Sở phu nhân giúp nàng chuẩn bị quà tặng khi trở về nhà mẹ đẻ ngày mừng hai. Thân mình run lên, cả người cứng đờ. Làm sao có thể? Phụ thân đang lúc tráng niên, thân mình vững vàng, sáng sủa, làm sao có thể đột nhiên gặp chuyện không may?

Thấy U U hoảng thần, Sở Lăng Húc vội vàng ôm Sở Quân Úc giao cho Sở phu nhân ôm, kéo U U đi thẳng đến Tiết Vương phủ.

Khi đến Tiết Vương phủ, Tiết Vương phủ bình tĩnh trong dĩ vãng không còn tồn tại nữa, đè nén khẩn trương. Chờ ở ngoài cửa chính là Tôn ma ma bên người Trưởng công chúa, Tiết U Nhiễm trong lòng còn tồn tại may mắn âm âm sụp xuống, chuyển thành lạnh băng thật sâu.

Tôn ma ma hướng Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc cúi chào xong, dẫn bọn họ đến viện Tiết Vương phi. Trên đường, Tôn ma ma đem sự tình tỉ mỉ nói một lần.

Tiết Vương phủ com đêm tất niên là Vương gia, Vương phi, Tiểu Vương gia và Trưởng công chúa bốn người ăn. Nhị phu nhân vốn không có tư cách lên bàn, tất nhiên là không xuất hiện. Vốn vui vẻ hòa thuận âm áp lại xuất hiện vết rách khi canh ngọt xuất hiện. Trưởng công chúa thân mình nặng, Tiểu Vương gia từ sớm liền bồi Trưởng công chúa về phòng. Khi canh ngọt đưa đến chỉ có hai bát, Nhị phu nhân tự tay bung lại. Dù sao cũng là đêm tất niên, Vương phi tuy rằng bất mãn nhưng cũng không đuổi Nhị phu nhân đi, lập tức đặt canh ngọt lên bàn liền không để ý tới. Tiết Vương gia không thích đồ ngọt, tự nhiên cũng không lập tức uống. Chỉ riêng Nhị phu nhân không thức thời, cũng không lui ra, đứng một lúc lâu mới rời đi. Hai chén canh để lâu bị lạnh, Vương phi liền bảo người bưng xuống.

Đêm đã khuya, khi Vương gia và Vương phi đứng dậy trở về phòng, Nhị phu nhân lại xuất hiện lần nữa, còn bưng đồ ăn khuya tới. Vương phi nhắm mắt làm ngơ, không nói một lời. Vương gia thì trực tiếp mở miệng đuổi người. Ai ngờ Nhị phu nhân khóc sụt sùi, ép buộc không thôi. Vương gia nghĩ đuổi đi cho xong chuyện, liền nhận một bát canh trong đó ăn khuya. Nhị phu nhân cũng không chịu bỏ qua, la hét Vương phi cũng phải ăn. Vương phi triệt để phiền, phui tay chạy lấy người. Vương gia thấy tình huống như vậy, cũng không tiếp tục để ý tới Nhị phu nhân còn khóc nháo, đuổi theo.

“Sau đó đâu? Phụ vương tại sao lại ngã xuống? Chẳng lẽ là ăn khuya?” Tiết U Nhiễm vẻ mặt hoảng sợ, tay chân lạnh run. Nếu là Nhị phu nhân hạ độc, bà ta độc không chỉ phụ vương, còn có mẫu phi. Chính là mẫu phi không để ý tới bà ta mà thôi.

“Vương gia đêm qua một mình nghỉ ngơi trong phòng bên cạnh phòng Vương phi. Sáng sớm không thấy Vương gia thức dậy, Vương phi liền phái người tiến đến hầu hạ rửa mặt. Ai biết cửa phòng khép chặt, bên trong một chút động tĩnh cũng không có. Cảm giác sự tình không thích hợp, Vương phi sai người phá cửa vào. Sau đó liền nhìn thấy Vương gia sắc mặt xanh đen nằm ở trên giường, chẳng biết hôn mê từ lúc nào.” Thấy Ninh An công chúa sắc mặt tái nhợt, Tôn ma ma trấn an nói, “các thái y trực trong cung hôm nay đều qua đây, đang giúp Vương gia khám bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100

Tiết U Nhiễm gắt gao bắt lấy tay Sở Lăng Húc, trước mắt biến thành màu đen, thân mình phát run. Nếu phụ vương có chuyện gì không hay xảy ra, mẫu phi nên làm cái gì bây giờ? Tiết Vương phủ lại nên làm sao bây giờ?

“U U đừng sợ. Phụ vương không có việc gì.” Không lại bận tâm Tôn ma ma ở đây, Sở Lăng Húc ôm Tiết U Nhiễm, ôn nhu dỗ dành nói.

“Sở ngốc tử, ta muốn gặp phụ vương.” Miễn cưỡng giữ vững ý chí, Tiết U Nhiễm thần sắc đau thương, cả người như nhũn ra.

Sở Lăng Húc gật gật đầu, ôm lấy Tiết U Nhiễm, trước mặt Tôn ma ma bay lên không trung, thẳng đến viện Tiết Vương phi.

Tôn ma ma sắc mặt khê biến, lập tức khôi phục bình thường, đi theo đến.

Trong viện Tiết vương phi, trong phòng vài vị thái y sắc mặt ngưng trọng, không cho phép người khác quấy rầy. Tiết vương phi đang ngồi ngay ngắn trên giường, trong mắt lại khó nén sốt ruột và lo lắng. Trưởng công chúa Tần Thiên Ngọc mang thai chín tháng gần gũi ngồi bên dưới, dựa vào trên người Tiết Kỳ Văn, gương mặt thanh lãnh lúc này cũng nhiễm lên sắc mặt lo lắng. Tiết Kỳ Văn vẻ mặt kiên nghị, thất lưng thẳng tắp, như một cây cột

đứng đó, chống đỡ ý chí của mọi người trong Tiết vương phủ.

Khi Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc vào cửa, nhìn thấy chính là một hình ảnh như vậy. Hít sâu một hơi, Tiết U Nhiễm lững thững tiến lên, đến gần bên người Tiết vương phi: “Mẫu phi.”

“Yên tâm, phụ vương con không có việc gì.” Tiết vương phi vươn tay kéo Tiết U Nhiễm qua, nhẹ giọng nói.

Cảm nhận được ẩm ướt trong lòng bàn tay Tiết vương phi, Tiết U Nhiễm nắm lại bàn tay rất lạnh kia, liên tục gặt đầu.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Sở Lăng Húc đi tới bên người Tiết Kỳ Văn, thấp giọng hỏi.

“Hai chén canh ngọt đêm qua đã giao cho thái y rồi.” Bởi vì quá muộn, sủa khi hạ nhân bưng canh ngọt xuống không có lập tức đổ đi. Về phần một cái bát khác Nhị phu nhân đưa tới sau đó tạm thời còn chưa tìm được.

Sở Lăng Húc không nói nữa, yên lặng đợi thái y tìm ra kết quả.

Một khắc sau, thái y bước ra khỏi phòng Tiết Vương gia, chứng thực Tiết vương gia người trúng kịch độc.

“Kịch độc? Trong Tiết vương phủ lấy đâu ra độc?” Tiết Vương phi trấn định rốt cuộc không duy trì được nữa.

“Khỏi bẩm vương phi, trải qua kiểm tra, trong hai chén canh ngọt một chén không có độc, một chén có độc. Mà độc trong chén này sau khi kiểm tra đúng là độc trên người Vương gia.” Trên trán thái y mồ hôi chảy ròng ròng. Độc này thật bá đạo, bọn họ trắng tay không kê sách.

“Canh ngọt? Người tới lập tức mang Nhị phu nhân qua đây.” Nghe được hai chữ ‘canh ngọt’, Tiết Kỳ Văn chứng thực được phỏng đoán của mình.

“Thái y, độc này có biện pháp giải?” Phát giác thái y không thích hợp, Tàn Thiên Ngọc hỏi.

Thái y sợ tới mức trực tiếp quỳ gối trên đất, trong miệng hô to: “Trưởng công chúa tha mạng. Vi thần tài học sơ thiên...”

“Bản cung không muốn nghe thấy mấy cái có vô dụng đó. Nói thẳng, vì sao không thể giải?” Không đợi Tàn Thiên Ngọc nói chuyện, Tiết U Nhiễm đã thập phần tức giận.

“Độc này vốn ở Lăng quốc, do một vị cao thủ dùng độc chế tạo, giả được rất khó cầu.” Thái y thậm chí không dám lấy tay áo lau mồ hôi lạnh, chỉ dập đầu.

“Lăng quốc?” Con người Tiết U Nhiễm sáng ngời, nhìn về phía Sở Lăng Húc.

“Theo lời thái y, giải được cũng không phải không thể cầu?” Ý bảo U U an tâm chút chớ nóng vội, Sở Lăng Húc hỏi.

“Đừng. Nghe nói đệ tử của vị cao thủ kia lén lấy ra một chút giải được tiến cống cho hoàng thất, cũng là giải được duy nhất có thể tồn tại đến nay. Có điều cũng chỉ là tin vụn, không thể tin hoàn toàn.” Thái y có chút chột dạ nói, có chút nơm nớp lo sợ.

Tiết Vương phi nghe vậy sùng sốt, tay cầm tay Tiết U Nhiễm vô ý thức dùng sức.

“Mẫu phi không cần khẩn trương, chỉ cần trên đời này có giải được, chúng ta liền nhất định có thể lấy được dùng.” Mặc cho Tiết Vương phi gất gao nắm tay, Tiết U Nhiễm nhẹ giọng trấn an.

Sở Lăng Húc vỗ vỗ bả vai Tiết Kỳ Văn, lặng yên rời đi. Sự tình liên quan đến Hoàng thượng Lăng quốc, phải từ Tam đệ nhà hắn xuất mã.

“Nhưng là Lăng quốc...” Tiết vương phi có chút chần chờ.

“Lăng quốc lại như thế nào? Việc còn do người.” Thấy Sở ngốc từ rời đi, Tiết U Nhiễm về mặt tự tin, kiên định nhìn Tiết vương phi.

Nhìn thấy hồ động giữa U Nhiễm và Sở Lăng Húc, Tiết Kỳ Văn không thể nói rõ nguyên do, nhưng vẫn cảm thấy trong đó nhất định có ẩn tình, cũng đi theo khuyên nhủ: “U Nhiễm nói đúng. Chỉ cần có giải được, chúng ta liền nhất định lấy được.”

“Không phải ta làm, không phải ta làm...” Mấy người đang nói chuyện, Tiết Nhị phu nhân trong miệng thì thảo tự nói bị dẫn vào.

Về mặt Tiết Nhị phu nhân đột nhiên trở nên hung ác, chỉ vào Tiết vương phi hô: “Người đáng chết là người, là người...”

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người cũng đoán được ngọn nguồn. Tiết Nhị phu nhân muốn hại chính là Vương phi, cho nên mới có một chén có độc một chén không. Vương gia, xem như nhầm trúng chiêu. Cứ như vậy, bát canh khuya chưa biết tung tích cũng không cần tra tiếp, hẳn là không có độc.

“Độc này từ đâu mà có?” Tiết Kỳ Văn về mặt âm trầm, khí thế khiếp người.

Cảm giác được Tiểu Vương gia ẩn giấu sát khí, trong mắt Tiết Nhị phu nhân che kín hoảng sợ, run run không chịu trả lời.

“Nói!” Tiết Kỳ Văn quát lạnh một tiếng, rung động nhân tâm.

Ánh mắt Tiểu Vương gia nhìn bà ta như nhìn người chết, lại nghĩ đến Tiểu Vương gia lên chiến trường đã từng giết người, Tiết Nhị phu nhân sợ tới mức liều mạng lui về phía sau, sợ ngay sau đó sẽ chết trên tay Tiểu Vương gia.

“Không nói? Vậy thì mời Nhị phu nhân dời bước đến Hình bộ, thế nào?” Tin tưởng thủ đoạn trong đại lao của Hình bộ tuyệt đối sẽ làm Nhị phu nhân suốt đời khó quên, lập tức giao ra.

“Không cần, ta không đi, ta không đi...” Khổ hình trong Hình bộ Tiết Nhị phu nhân đã từng nghe nói qua, tất nhiên là không dám tự mình ném thủ.

“Chuyện này không phải do Nhị phu nhân muốn. Nhị phu nhân yên tâm, công tử nhà Hình bộ Thượng thư là người quen, sẽ cẩn thận chiêu đãi Nhị phu nhân.” Tiết Kỳ Văn hòa dịu khẩu khí, cười nói.

“Không cần, ta nói, ta cái gì đều nói.” Tiết Nhị phu nhân mặt đã xám như tro tàn, không còn suy nghĩ gì nữa. Bà ta cũng không biết vì sao lại như thế, đưa cho Vương gia chính là đồ ăn khuya có độc. Lúc đó bà ta một lòng muốn Vương phi ăn khuya, quá mức nóng vội mới có thể nhất thời sơ ý. Canh ngọt phía trước đến cuối cùng vẫn không ai ăn, bà ta không thể không vòng lối tắt, đưa đến đồ ăn khuya. Vương phi không uống, người không trúng độc, bà ta cũng không để ý đến hạ nhân bưng canh ngọt đi, chưa từng nghĩ đến chính là bát canh ngọt đó bại lộ bà ta. Sáng sớm lại truyền đến tin tức Vương gia trúng độc, bà ta lập tức hoảng loạn. Nếu Vương gia gặp chuyện không may, bà ta khó thoát khỏi cái chết. Bà ta thật sự không muốn chết...

Tiếp theo, dưới ánh mắt phẫn nộ của mọi người, Tiết Nhị phu nhân nói về xuất xứ của độc dược. Hóa ra tất cả chỉ do trùng hợp. Tiết Nhị phu nhân muốn độc hại Vương phi cũng không dám đến hiệu thuốc mua, vì thế đành tìm lang trung hành tẩu khắp nơi trên giang hồ. Nghĩ những người này hành tung không định, không nơi nương tựa, tất nhiên sẽ không thể tìm đến trên người bà ta. Ai có thể nghĩ tới lang trung thấy tiền sáng mắt, giá cao bán đi độc dược tuyệt mật này. Tiết Nhị phu nhân không biết lợi hại của thuốc này, chỉ nghĩ Vương phi bị làm sao, bà ta dù không thể thượng vị cũng có thể hết giận. Cho nên liền ngoan quyết tâm, mất một số bạc lớn mua độc dược này về...

“Người còn nhớ bộ dáng người nọ không?” Tần Thiên Ngọc mở miệng hỏi. Lãng quốc núi cao đường xa, nếu có thể tìm thuốc giải ở gần đây thì không còn gì tốt hơn.

Tiết Nhị phu nhân mạnh lắc đầu. Bà ta phải đi mua thuốc, làm sao dám nghiêm túc xem bộ dáng người nọ. Mất một khoản tiền đã rất đau lòng, sau khi lấy được thuốc bà ta liền lập tức rời đi.

“Cho dù nhớ được cũng không tìm được người.” Tiết U Nhiễm đối với cái này không ôm hi vọng. Người nọ rõ ràng muốn nhân cơ hội vợ vết một phen, khẳng định đã sớm bỏ trốn mất dạng.

“Dù là tìm ra người cũng không nhất định có thuốc giải.” Tiết Kỳ Văn nói ra mấu chốt của vấn đề. Thái y nói thuốc giải khó tìm, trên người người kia có thuốc giải hay không vẫn còn chưa biết rõ.

“Mặc kệ thế nào, trước tìm.” Tiết Vương phi kiên trì nói, chỉ cần có một tia hi vọng, thì không thể buông tha.

Tiết Kỳ Văn gật đầu, xoay người ra cửa. Mẫu phi nói rất đúng, phải đi tìm.

“Mẫu phi, bà ta thì sao?” Tiết U Nhiễm chỉ vào Tiết Nhị phu nhân ngồi sững trên đất hỏi.

Nhìn bụng Tần Thiên Ngọc, Tiết Vương phi khoát tay: “Trước nhốt vào, đợi sau khi phụ vương con tỉnh rồi sẽ quyết định.”

Bọn thị vệ lập tức lôi Nhị phu nhân ra ngoài, nhốt vào phòng cũi.

Bảo Tôn ma ma đỡ Tần Thiên Ngọc về phòng nghỉ ngơi, Tiết U Nhiễm và Tiết Vương phi vào phòng trong.

Mấy vị thái y đang lui sang một bên, sốt ruột lại bắt đầu dĩ thảo luận đối sách. Trên giường Tiết Vương gia sắc mặt xanh đen, không còn sức sống, chưa từng thanh tỉnh.

Cảm giác khi mẫu phi nhìn thấy phụ vương, sức lực cả người giống như bị rút ra vô lực ngã xuống. Tiết U Nhiễm vội vàng tiến lên một bước đỡ Tiết vương phi: “Mẫu phi, không có việc gì.”

Bỏ ngoài tai Tiết U Nhiễm yếu ớt khuyên giải an ủi, Tiết Vương phi nhờ Tiết U Nhiễm đỡ tới bên cạnh giường ngồi xuống. Những gì đã qua lúc này dần dần hiện lên trước mắt, chưa từng quên. Dù lại có nhiều oán hận, vào lúc này dường như đều không còn quan trọng nữa.

Tiết Vương gia vẫn luôn không tỉnh lại. Nhóm thái y cả ngày lo lắng đề phòng, thử các loại biện pháp giải độc, đều không thu hoạch được gì.

Mười ngày sau Tiết Kỳ Văn tìm được lang trung giang hồ kia, hỏi kỹ mới biết người nọ cũng chỉ là một giang hồ thuật sĩ. Thuốc độc là hán ngoài ý muốn lấy được, cũng chỉ lấy ra để lừa bạc. Hán ngay cả đây là thuốc gì cũng không biết, càng đừng nói thuốc giải.

Sở Lăng Húc và Sở Kinh Triết đã chạy tới Lãng quốc, tạm thời còn chưa có tin tức.

“Mẫu phi không cần lo lắng, Sở gia Tam công tử và Hoàng thượng Lãng quốc có giao tình không tệ, thuốc giải rất nhanh sẽ được mang tới.” Tiết U Nhiễm an ủi Tiết Vương phi, đồng thời cũng an ủi bản thân. Chỉ là nghe nói, ai cũng không biết Hoàng cung Lãng quốc có thật sự có thuốc giải hay không. Nhưng cái này, cũng là hi vọng duy nhất vào lúc này.

“Thái y nói lại không lấy được thuốc giải, phụ vương con sống không quá nửa tháng.” Độc này bá đạo nhưng cũng không lập tức lấy mạng, cũng là giấy vò.

“Sẽ không. Không phải là Hoàng thượng cũng đã lệnh thái y lấy thuốc tốt nhất cứu trị phụ vương sao? Phụ vương không có việc gì, nhất định sẽ không.” Tuy rằng lý do này hoàn toàn không có sức thuyết phục, Tiết U Nhiễm lại lặp đi lặp lại.

Tiết vương phi đã không còn sức đi biện giải khả năng tính này, chỉ ngày ngày canh giữ bên giường Tiết vương gia. Thái y nói Tiết vương gia tình thế hung hiểm không thể di động, vì thế Tiết Vương gia vẫn nằm trong phòng kế bên viện Tiết Vương phi. Chỉ cách một bức tường, vẫn hao hết tất cả tâm lực của Tiết vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Một tháng này, trong Tiết Vương phủ một mảnh yên lặng, người đến thăm cũng có không ít. Tần Thạch Dật và Lạc Thẩm Nhi, Mạc Thần Viễn và Trịnh Thiên, Trịnh Khải và Triệu Thụy... Sở gia thì toàn thể xuất động, từ Sở nãi nãi, cho tới Sở Quân Ưc, tới tới lui lui thăm hỏi nhiều lần. Khi Sở Thạch đưa viên thuốc giải độc môn của Hàn Tinh các đến, Tiết U Nhiễm có chút ngoài ý muốn.

“Chủ tử nói không phải vạn bất đắc dĩ thì không cần dùng viên này. Nếu là tương xung, sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Sở Thạch chuyển cáo lại giao đãi của Sở Lăng Húc trước khi đi.

Gật gật đầu, Tiết U Nhiễm vươn tay tiếp viên thuốc giả, nắm chặt trong tay. Nếu là tương xung, sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng nếu không thử dùng, ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

Tiết Vương phủ không xử trí Tiết Nhị phu nhân. Một là vì Vương gia chưa rõ sống chết, mọi người không rảnh để ý tới. Hai là vì Trường công chúa sắp lâm bồn, trong Tiết Vương phủ không nên ‘thấy máu’. Theo như lời Lạc Thẩm Nhi nói, phải nhớ tích đức cho đứa nhỏ chưa chào đời. Vì thế, Tiết Nhị phu nhân tạm thời thoát chết. Có điều, tội sống khó tha. Trong sự giãy vò của một chén nước trắng và nửa cái bánh ngô, Tiết Nhị phu nhân rốt cục phát điên. Tình nguyện đổi chết, cũng không nguyện lại kéo dài hơn tàn. Lúc Tôn ma ma báo lại chuyện này cho Tiết Vương phi, Tiết U Nhiễm còn đang đau đầu về viên thuốc giải, lập tức không kiên nhẫn đáp lại một câu: “Chết cũng không thể chết ở Tiết Vương phủ, ra bên ngoài.”

Nói là ra bên ngoài, để ở đâu liền thành một vấn đề. Mặc kệ nói như thế nào, Tiết Nhị phu nhân là người của Tiết Vương phủ là sự thật. Để mặc bà ta tiếp tục ở lại Tuyên thành, thật sự có ảnh hưởng xấu đến mặt mũi của Tiết Vương phủ. Vì thế, Tôn ma ma tự chủ trương quăng Tiết Nhị phu nhân về nhà cũ của Tiết Nhị phu nhân.

Tiết Nhị phu nhân bị thả ở cửa thôn trên người không một xu, chỉ phải đi nhờ và hai người ca ca. Tiết Nhị phu nhân không thể so với Vu ma ma, Vu ma ma ít nhất còn mang về một chút bạc, còn Tiết Nhị phu nhân lại là thuần túy đến ăn miễn phí. Thấy muối muối nghèo túng như vậy, hai người ca ca ở nhà cũ tất nhiên là sẽ không quan tâm, trực tiếp từ chối người từ ngoài cửa. Tiết Nhị phu nhân đau khổ cầu xin vô dụng, lại không có chỗ có thể đi, chỉ phải canh giữ ở ngoài cửa. Bất đắc dĩ ca ca và đại tẩu đều là người hung ác, ngại bà ta chướng mắt đuổi bà ta ra thôn.

Tiết Nhị phu nhân không dám về Tuyên thành, không dám về Tiết Vương phủ, chỉ phải quanh quẩn ở ngoài thôn không dám rời đi. Sau đó, bà ta thấy một lão phụ nhân quần áo tả tơi nhìn quen mắt, lưng cong, tránh ở ngoài thôn trông mong ngóng chờ. Vu ma ma? Tiết Nhị phu nhân ngồi ngay tại chỗ. Vì sao Vu ma ma lại ở đây? Hơn nữa còn là .... thế thảm như vậy?

Rõ ràng cũng không nghĩ tới Tiết Nhị phu nhân sẽ xuất hiện ở đây với bộ dáng như vậy, Vu ma ma cũng có chút sửng sốt.

“Ta còn nghĩ tới người chạy đi đâu hưởng phúc, không nghĩ tới lại biến thành một lão bà tử bị người yếm khí bắt.” Đối với việc Vu ma ma vụng trộm rời đi, Tiết Nhị phu nhân luôn canh cánh trong lòng. Nếu như Vu ma ma còn ở Tiết Vương phủ, bà ta cũng sẽ không tứ cố vô thân bí quá hóa liều, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như bây giờ.

“Người cũng không tốt chỗ nào không phải sao? Giở trúc mức nước chẳng được gì, tư vị xa cách nhiều năm lại bị đánh trở về nguyên hình như thế nào?” Nói đến hận, Vu ma ma càng oán hận Tiết Nhị phu nhân sâu hơn. Nếu bà ta không giúp Tiết Nhị phu nhân ngược lại phản bội Tiết Vương phi, bà ta há lại rơi vào kết cục như thế? Kéo một thân già khom đi chung quanh bị người khác khinh, nhìn lạnh nhìn đói khắp câu người khác bỏ thí. Ngay cả mừng năm mới cũng không thể không một người trốn đông lập tây ở ngoài thôn, mong mỗi duy nhất chính là hai nhà sát thiên đao kia cho chút thức ăn.

“Ta sẽ trở về.” Không muốn nhận thua, Tiết Nhị phu nhân ngẩng đầu tuyên cáo. Chỉ cần Vương gia bình an vô sự, bà ta thế nào cũng sẽ tìm được cơ hội trở về tiếp tục làm Tiết Nhị phu nhân phủ Tiết Vương của bà ta.

“Trở về? Thật sự là ngu xuẩn.” Nhìn bộ dáng tóc tai bù xù như bà điên của Tiết Nhị phu nhân, Vu ma ma không ngừng châm chọc. Có nữ nhân nào ngu xuẩn đến mức này không, chuyện đã đến nước này mà còn nằm mơ giấc mơ không có khả năng trở thành hiện thực.

“Ngu xuẩn? Người thật sự cho rằng ta cứ như vậy xong rồi? Đừng quên, ta còn có nữ nhi. Nữ nhi của ta gả vào phủ Thái tử, còn sinh ra tiểu hoàng tử, không thể bỏ qua công lao với hoàng thất.” Tiết Nhị phu nhân cười đắc ý. Tâm Lam đã thật lâu chưa truyền tin cho bà ta rồi. Nghĩ hẳn là bởi vì tiểu

hoàng tử ghi tạc dưới danh nghĩa Thái tử phi mà lòng có tích tụ, bà ta cũng sẽ không đi phủ Thái tử phiễn Tâm Lam, chỉ đợi tự Tâm Lam nghĩ thông suốt là được. Nếu Tâm Lam biết tình trạng của bà ta thì nhất định sẽ giúp bà ta. Chỉ cần Thái tử điện hạ ra mặt, lo gì không về được Tiết Vương phủ?

Vu ma ma liếc mắt thương hại nhìn Tiết Nhị phu nhân một cái, thở dài, chống cây gậy trong tay, hoạt động bước chân run rẩy đi về phía xa. Vẫn không tự mình hiểu lấy như vậy, kết cục của bà ta sẽ tốt đến chỗ nào?

Thấy Vu ma ma rời đi, Tiết Nhị phu nhân nghĩ nghĩ, dậm chân một cái, đi theo. Trước khi Vương gia chưa tỉnh lại, bà ta phải sống thật tốt.

Một đêm này, Tiết Nhị phu nhân đi theo Vu ma ma ngủ trong ngôi miếu đồ nát. Bụng đói thì thầm kêu, ban đêm trời lạnh hai người gắt gao ôm cò trong lòng. Cả người run run, môi tím thâm, Tiết Nhị phu nhân thật sự nhìn không được liền ôm lấy Vu ma ma đã sớm gầy như que củi bên cạnh. Trong lòng cực độ sợ hãi, Tiết Nhị phu nhân không dám buông tay ôm lấy Vu ma ma.

Trong lòng tràn đầy kinh hãi, trái tim hoàn toàn nhảy loạn không có tiết tấu. Tiết Nhị phu nhân khép chặt ánh mắt, gắt gao áp chế dục vọng bật thốt lên kêu sợ hãi. Nhìn thêm chút nữa, nhìn thêm chút nữa sẽ trôi qua, tất cả đều sẽ trôi qua. Đến sau nửa đêm, gió lạnh lạnh liệt gào thét thổi đến, Tiết Nhị phu nhân chỉ cảm thấy càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh. Thân thể Vu ma ma trong tay mình thì càng ngày càng lạnh, càng ngày càng lạnh...

Trong mơ màng, Tiết Nhị phu nhân rốt cục không ngăn được buồn ngủ, ngủ không được yên ổn lắm. Khi ý thức lâm vào hắc ám, Tiết Nhị phu nhân ôm thật chặt lấy Vu ma ma, sợ Vu ma ma thừa dịp bà ta đang ngủ vội trộm chạy mất, quăng bà ta không để ý.

Khi Tiết Nhị phu nhân tỉnh lại, trời đã sáng choang. Ngăn cách mấy ngày, nắng ấm ngày đông lại lần nữa treo trên không trung, mang theo ánh mặt trời ấm áp rơi lên người, thân mình đông cứng của Tiết Nhị phu nhân dần dần ấm lại. Dùng sức đẩy Vu ma ma trong lòng ra, Tiết Nhị phu nhân ghét bỏ mắng: “Đứng lên, ngủ chết rồi à?”

Bị Tiết Nhị phu nhân đẩy ra, Vu ma ma không có đáp lại, vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất.

“Này, giả vờ cái gì? Mau đứng lên.” Thấy Vu ma ma bất động, Tiết Nhị phu nhân lấy chân đá qua.

Bị Tiết Nhị phu nhân đá, thân mình Vu ma ma chuyển động, ngửa mặt ngã vào trước mặt Tiết Nhị phu nhân. Sắc mặt trắng xanh, hai mắt nhắm nghiền, cứng ngắc nằm ở kia, dường như đã...

Tiết Nhị phu nhân cảm thấy phát lạnh, mạnh mẽ xông đến. Ngón tay run run đặt dưới mũi Vu ma ma, đúng là không có hơi thở. Lập tức như bị sét đánh, Tiết Nhị phu nhân đầu óc trống rỗng, nhìn hai tay của chính mình. Vu ma ma khi nào thì chết? Bà ta ôm một người đã chết qua một đêm? Tiết Nhị phu nhân rốt cục không chịu nổi, ôm đầu hoảng sợ hô to liền xông ra ngoài.

Sở Lăng Húc rời khỏi Tuyên thành đã hai mươi lăm ngày, tất cả thái y khám và chữa bệnh đều đã không còn cách. Tiết U Nhiễm nắm chặt viên thuốc giải trong tay, do dự mãi cuối cùng đi tìm Tiết Kỳ Văn. Trải qua một hồi trăm mặc, Tiết Kỳ Văn tiếp nhận viên thuốc giải.

Đứng ở trước giường Tiết Vương gia, nhìn Tiết Vương phi ánh mắt nghi hoặc không hiểu, Tiết Kỳ Văn nắm tay rồi lại buông, nắm rồi lại buông: “Mẫu phi, chỉ có thể liều một lần thôi.”

Liều sao? Tiết Vương phi khước miệng nhếch lên ý cười tuyệt vọng. Đúng vậy, chỉ có thể liều, lại không liều, sẽ lại không còn hy vọng nữa. Thái y nói Vương gia không qua khỏi tối nay, cho dù hiện tại có lấy được thuốc giải trở về, cũng không thể lấy lại được những ngày mệt mỏi. Tình cảm phu thê nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn đi đến cuối cùng...

Hít sâu một hơi, Tiết Kỳ Văn tiến lên phía trước, tách miệng Vương gia ra, cầm viên thuốc giải trong tay đưa tới.

“Chậm đã!” Thanh ảnh xẹt qua, Sở Lăng Húc vẽ mặt mệt mỏi bay vút vào nhà kê, cản lại tay Tiết Kỳ Văn.

“Sở ngọc tử.”

“Muội phu.”

“Hiền tể...”

Mọi người kinh hô ra tiếng, kinh hãi nhìn Sở Lăng Húc giống như từ trên trời rơi xuống.

Sở Lăng Húc sắc mặt kiên nghị vẫn không che giấu được hết mệt mỏi, từ trong ngực lấy ra một bình men sứ nhỏ đưa cho Tiết Vương phi: “Mẫu phi, đây là thuốc giải.”

Cõi lòng đầy kích động tiếp nhận bình nhỏ, Tiết Vương phi thiếu chút không cầm chắc. Tiết U Nhiễm vội vàng tiến lên hỗ trợ nắm giữ, cười nói: “Mẫu phi, phụ vương không có việc gì rồi.”

Tiết Vương phi không nói gì, cúi đầu trong mắt nổi lên hơi nước. Không đợi sàu nào xong, lại cuống quýt ngẩng đầu lên, đổ thuốc giải ra nuốt vào miệng Tiết Vương gia.

Đã ăn thuốc giải, Tiết U Nhiễm đi tới trước mặt Sở Lăng Húc nức nở nói: “Có mệt không?”

Sở Lăng Húc lắc đầu, ánh mắt dịu dàng: “Không có việc gì.”

“Muội phu vất vả, lập tức đi nghỉ ngơi đi. U Nhiễm, bồi muội phu cùng đi.” Tiết Kỳ Văn quay đầu lại, dặn dò.

“Đứng đứng, lập tức đi nghỉ ngơi đi. Nơi này có mẫu phi và ca ca của các con nhìn, không nên lo lắng.” Tiết Vương phi cũng đi theo khuyên nhủ.

Sở Lăng Húc còn muốn nói cái gì lại bị Tiết U Nhiễm giành trước: “Được, vậy con mang phu quân về Quận chúa các nghỉ ngơi trước.”

Gật đầu với Tiết Vương phi và Tiết Kỳ Văn, Sở Lăng Húc mặc cho U U lôi kéo rời đi.

Trở lại Quận chúa các, Tiết U Nhiễm không nói hai lời, lột áo ngoài của Sở Lăng Húc, trực tiếp đặt Sở Lăng Húc lên giường: “Không cho nói, ngủ.”

“U U, còn chưa tắm rửa, cũng chưa đổi quần áo.” Qua lại bốn ba giữa Tuyên quốc và Lăng quốc, chặng đường hai tháng ép lại còn chưa tới một tháng, cường hân như Sở Lăng Húc cũng thật sự mệt mỏi. Sở Kinh Triết càng là trực tiếp ở lại Lăng quốc, bảo là muốn nghỉ ngơi mấy ngày lại chậm rãi chạy về Tuyên quốc.

“Ngủ trước, tỉnh rồi tắm.” Đau lòng nhìn Sở Lăng Húc mất đầy tơ máu, Tiết U Nhiễm kiên trì nói.

“Được.” Không lại tranh cãi nữa, Sở Lăng Húc thật sự cũng không còn tinh lực đi tranh cãi. Sở sờ đầu Tiết U Nhiễm, liền nặng nề ngủ.

Gạt sợi tóc tán loạn trên trán Sở Lăng Húc ra, yêu thương vỗ về khuôn mặt tiều tụy vẫn anh tuấn như trước nhưng gầy đi không ít. Tiết U Nhiễm nhẹ nhàng in một nụ hôn xuống trán Sở Lăng Húc, sau đó là hai mắt nhắm chặt, cái mũi anh tuấn, cuối cùng dừng ở đôi môi mỏng có chút tái nhợt. Chậm rãi cắn cắn, tỉnh tê liếm láp, cho đến khi môi Sở Lăng Húc trở về màu đỏ mới rời khỏi.

Lặng lẽ trèo lên giường, nằm nghiêng ở bên người Sở Lăng Húc, ôm chặt cánh tay Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười.

Một giấc này Sở Lăng Húc ngủ cực trầm, cho đến chặng vạng mới tỉnh lại. Cảm giác cánh tay bị người ôm lấy, nghiêng mặt qua liền thấy U U ngủ say ở bên người hẳn. Khóe miệng gọi lên ý cười sùng nịch, nhẹ nhàng rút tay ra, chuyển U U vào trong lòng.

Dường như bất mãn cánh tay ôm chặt trong tay bị rút đi, Tiết U Nhiễm nhú nhú chân mày, xoay vặn thân mình, ở trong lòng Sở Lăng Húc tìm được một tư thế dễ chịu.

Xem U U vững môi ở trong lòng hẳn vận vệp, Sở Lăng Húc cúi đầu cười ra tiếng. Ôm chặt lấy cánh tay U U, cúi đầu ngậm chặt môi U U. Cảm giác được U U bất mãn giãy dụa, Sở Lăng Húc ánh mắt sâu thẳm dâng lên dục vọng, thì thầm nói: “U U, tạm thời tha cho nàng một mạng. Nên bồi thường cho vi phu, vi phu sẽ đòi lại gấp bội.”

Trong lúc ngủ mơ Tiết U Nhiễm giống như cảm nhận được nguy hiểm tới gần, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát vào ngực Sở Lăng Húc, lập tức kêu lên: “Sở ngốc tử, đánh.”

Đánh? Sở Lăng Húc nhìn chằm chằm dung nhan lúc ngủ của Tiết U Nhiễm, hừ nhẹ nói: “U U, vốn chính là gấp bội, hiện tại cần phải tăng thêm gấp bội rồi.”

Hoàn toàn không biết lơ đãng nói mơ một câu đã đắc tội Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm đang ngủ say, trong mơ có nàng, cũng có hẳn...

#Tác giả có chuyện muốn nói: Vu ma ma xem như giải quyết triệt để rồi. Còn Tiết Nhị phu nhân thôi, còn có tiếp theo nữa! U U và Sở ngốc tử, aiz ui, hai người này đều thích hôn trộm hã?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102

Khi Tiết Vương gia tỉnh lại, Tiết Vương phi đang phân phó Vương ma ma chuẩn bị nhiều thức ăn chút đưa đến sân Trường công chúa. Xem khuôn mặt dịu dàng mang ý chút ý cười nhẹ giọng nói chuyện, Tiết Vương gia đột nhiên có loại cảm giác phảng phất như đã cách mấy đời. Cũng không nói chuyện, chỉ yên lặng nhìn Tiết Vương phi.

Lúc Tiết Vương phi phát giác người nằm trên giường hơn một tháng đã tỉnh cũng không có quá nhiều kinh ngạc. Thái y từng đến xem, nói dư độc trên người Vương gia đã được thanh lọc hết, chỉ đợi tỉnh lại là được. Lập tức đứng lên, đi tới cạnh cửa phân phó nói: “Đi phòng bếp bưng một bát cháo tới đây.”

Hạ nhân lĩnh mệnh đi, Tiết Vương phi quay đầu nói với Tiết Vương gia: “Vương gia đã tỉnh lại, thiếp thân đi đây. Chỗ Trường công chúa phải có người xem mới được.”

Tiết Vương gia thấy Tiết Vương phi vốn còn mang chút ý cười trong giây lát liền lạnh nhạt, cũng không chờ ông mở miệng liền ra cửa. Cảm thấy rầu rĩ,

nhưng cũng không nói được gì. Khi tỉnh lại đó, nhìn đến người đầu tiên là nàng, đã đủ.

Biết được phụ vương đã tỉnh, Tiết U Nhiễm vội vàng kéo Sở Lăng Húc đến sân Tiết Vương phi: “Phụ vương...”

“Khóc cái gì chứ? Phụ vương gùm càng già càng cay, không có việc gì.” Nói đến yêu thương Tiết U Nhiễm, Tiết Vương gia dung túng người khác tuyệt đối không thể so. Lúc này thấy Tiết U Nhiễm khóc y mít ướt, cười an ủi.

“Phụ vương, con trịnh trọng cảnh cáo người, về sau còn dám gây ra chuyện bực này, con liền sống mãi ở Sở gia không bao giờ trở lại nữa.” Tiết U Nhiễm đỏ mặt cả giận nói. Hơn một tháng lo lắng khi nhìn thấy nụ cười từ ái quen thuộc trên mặt Tiết Vương gia biến thành điều ngoa tùy hứng cảnh cáo.

“Khó mà làm được. Nếu con không trở lại, mẫu phi con sẽ không bao giờ để ý đến phụ vương nữa rồi.” Tiết Vương gia nằm ở trên giường cùng Tiết U Nhiễm đầu vô mồm.

“Dù sao mẫu phi vốn cũng không quan tâm phụ vương.” Tiết U Nhiễm không cam lòng yếu thế tranh luận.

“U U, không được nói vậy.” Giữ chặt Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc âm giọng trách cứ. Chuyện của trưởng bối thì trưởng bối sẽ giải quyết, vẫn bối không thể xen mồm.

Tiết U Nhiễm chu miệng, không lại nói chuyện.

“Phụ vương lần này thật sự dọa mẫu phi không nhẹ, nhận lỗi sợ là không thể thiếu được.” Tiết Kỳ Văn theo sau tới vừa bước vào cửa vừa nói.

“Phụ vương biết.” Bị nữ nhi nhà mình thuyết giáo, Tiết Vương gia có chút ngượng ngùng, nhưng không có tức giận.

“Muốn nhận sai thì phải lấy ra thành ý.” Tiết Kỳ Văn tiếp tục nói. Làm con không nên bất kính với phụ vương, nhưng thật sự là quá mức đau lòng mẫu phi hơn một tháng này chịu khổ.

Tiết Vương gia không trả lời, chỉ gật đầu.

Tiết Vương phi không có lại xuất hiện trước mặt Tiết Vương gia, Tiết Vương gia vẫn ở lại nhà kẻ bên sân Tiết Vương phi. Thái y nói Vương gia trải qua kiếp nạn này, nguyên khí bị thương tổn lớn, phải tĩnh tâm tu dưỡng một năm mới có thể hoàn toàn hồi phục. Tiết Vương phi không đuổi người, Tiết Vương gia cũng không rời đi.

Vẫn là hai người này, vẫn là cách một bức tường này, người vốn lo lắng thì an tâm, người vốn nên ngủ ngon lại hoảng hốt. Một người mỗi ngày ra vào vào bận việc chiếu cố Trường công chúa. Một người khác mỗi ngày nằm trên giường tĩnh dưỡng, yên lặng nghe động tĩnh của người bên tường kia. Phảng phất như không có cùng xuất hiện, lại phảng phất như có một sợi dây trong chỗ tối liên hệ hai người.

Người ta nói họa phúc kề nhau, ý trời dường như vĩnh viễn khó dò. Sau khi Tiết Vương phủ gặp phải hơn một tháng kiếp nạn, vui mừng tới cửa. Tuyên Nguyên tháng hai năm mười hai, Cố Luân Trường công chúa Tàn Thiên Ngọc thuận lợi sinh hạ một đôi tiểu công tử.

Nhìn hai tiểu nhân nhi sóng vai nằm trong nôi, Tiết Vương phi cười hết sức xán lạn. Một tôn tử không nói, còn là hai nam tôn, quả thực là việc vui bằng trời. Người tiến cung báo tin vui trở về nói, long nhan cực kỳ vui mừng, liên tiếp thưởng. Tuy rằng thánh thượng còn chưa hạ chỉ, nhưng cũng là vinh hạnh đặc biệt trần quý. Ngày đó Lạc gia và phủ Thái tử đưa đến hạ lễ long trọng, dặn dò đầy tháng phải làm lớn.

Tàn Thiên Ngọc là đại công thần của Tiết Vương phủ, thân thể tôn quý cũng vì vậy mà trở nên có chút gầy yếu. Tiết Kỳ Văn vừa đau lòng vừa hối hận, trực tiếp đưa hai đứa con trai tới sân Tiết Vương phi để nương tử mình có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Tàn Thiên Ngọc bất mãn bị cường thế trấn áp, khó được phát ra hờn dỗi.

“Nương tử, mẫu phi sẽ chăm sóc tốt hai tiểu tử đó.” Tiết Kỳ Văn tiến lên vẻ mặt buồn cười nói.

Tàn Thiên Ngọc không nói chuyện, xoay người đưa lưng về phía Tiết Kỳ Văn.

“Thấy nương tử chịu khổ, vì phu ta rất đau lòng!” Tiết Kỳ Văn ghé vào bên tai Tàn Thiên Ngọc, ôn nhu nói.

“Đó là con chúng ta.” Tàn Thiên Ngọc rầu rĩ mở miệng.

“Không sai, là đứa nhỏ của hai chúng ta. Nhưng cũng không thể vì hai xú tiểu tử đó mà một nương tử đứng không?” Tiết Kỳ Văn tiếp tục lấy lòng nói.

“Cái gì xú tiểu tử? Đó là con ta. Ta muốn nhìn bọn hần.” Đứa nhỏ mang thai mười tháng sinh ra lại không ở bên người một ngày đã bị tiến bước, Tàn Thiên Ngọc nghĩ liền cảm thấy ủy khuất.

“Đứng đứng, không phải xú tiểu tử. Nếu nương tử muốn thấy bọn hần, để Tôn ma ma ôm trở về xem là được.” Tiết Kỳ Văn ra vẻ không nghe thấy lời Tàn Thiên Ngọc nói.

“Ta muốn tự mình mang đứa nhỏ.” Thấy Tiết Kỳ Văn giả vờ nghe không hiểu ý nàng, Tàn Thiên Ngọc trực tiếp nói.

“Chờ thân thể nương tử tốt hẳn, khi nào muốn mang đều có thể.” Tiết Kỳ Văn lưu loát đáp.

“Thân thể của ta không có việc gì.” Tần Thiên Ngọc trở mình, trừng Tiết Kỳ Văn.

Tiết Kỳ Văn chống trán mình lên trán Tần Thiên Ngọc, thâm tình nhìn vào tròng mắt tức giận của Tần Thiên Ngọc: “Nương tử, vì phu còn muốn một nữ nhi.”

“Chàng...” Mặt Tần Thiên Ngọc lập tức đỏ bừng.

“Nương tử ngoan, ngoan ngoan dưỡng thân mình. Hai xú tiểu tử đó mầu phi mỗi ngày đều sẽ ôm qua đây cho nương tử xem, nhưng là không thể nuôi trong phòng chúng ta.” Thái y nói thân mình nương tử hẳn chiều chuộng, lại ở nơi cực lạnh như hoàng lẫn ba năm, trụ cột kém, không thể sơ suất.

“Nhưng là...” Dù sao cũng là thai đầu, Tần Thiên Ngọc người mới làm mẫu thân chính là luyến tiếc.

“Ít nhất tháng này không được. Chờ nương tử ra cử, lại xem thái y nói thế nào.” Không chịu được nương tử mình có chút xú không vui, Tiết Kỳ Văn buông miệng.

Biết Tiết Kỳ Văn là vì tốt cho nàng, Tần Thiên Ngọc cũng không lại kiên trì, khẽ gật đầu.

Hôm tám ba ngày, Tiết Vương phủ ngênh đón thánh chỉ tứ phong. Con Trưởng công chúa được thánh tâm, ban thưởng tên Tiết Diệc Khiên và Tiết Diệc Tề, đặc phong Khiên Vương và Tề Vương.

Tần Thiên Ngọc không thể ra phòng, thánh chỉ từ Tiết Kỳ Văn tiếp. Nhìn thánh chỉ trong tay, lại nhìn nhìn hai xú tiểu tử trong lòng phụ vương và mẫu phi, Tiết Kỳ Văn không thể không thừa nhận, nhi tử nhà hắn phong hào tôn quý hơn hẳn.

Tần Thiên Ngọc nghe xong nội dung thánh chỉ cũng nở nụ cười. Phụ hoàng đây là cố ý đúng không? Cố ý gia phong cho tiểu ngoại tôn, lại lướt qua con rể, rõ ràng là làm khó phu quân nhà mình.

“Nương tử, nàng làm sao có thể cười vì phu? Vì phu bây giờ vẫn là Tiểu Vương gia, hai xú tiểu tử kia thế nhưng đều thành Khiên Vương và Tề Vương. Phụ hoàng ra bài không ản theo lẽ thường như vậy, cũng không sợ khiến nhiều người tức giận.” Vừa sinh ra đã nổi bật lớn như vậy, khó tránh khỏi bị người đổ kị.

“Quốc pháp Tuyên quốc có quy định nhi tử phong hào không thể lớn hơn phụ thân sao? Phụ thân của trạng nguyên các triều đại cũng không nhất định lớn hơn trạng nguyên đúng không? Khiên Nhi và Tề Nhi là ngoại tôn của phụ hoàng, người khác không bắt được nhược điểm này.” Trên người hai đứa nhỏ đều có một nửa dòng máu của hoàng thất, người dài mắt sẽ không lời chuyện này ra nói.

Được rồi! Nương tử nhà hắn nói không sai. Chỉ bằng hai xú tiểu tử này là ngoại tôn của hoàng thượng, liền không có người dám sinh sự. Thôi thôi, dám dám đương cười trước mặt hắn đều là người quen, tất nhiên là không có ác ý. Về việc người không quen thấy thế nào, có quan hệ gì với hắn đây?

Thánh chỉ này quả thật đưa tới phản động phản ứng khác nhau.

Trong phủ Thái tử, Tần Trạch Dật chau mày, không nói một lời. Phụ hoàng xưa nay yêu thương Trưởng công chúa, có thánh chỉ này cũng là bên trong dự kiến. Tiết Vương phủ nguyên bản chỉ có một Vương gia, hiện tại biến thành hai vương gia, không có quá nhiều chuyện.

Lạc Thẩm Nhi uống một ngụm trà, thản nhiên cười. Ân điển của Hoàng thượng đối biểu muội, cũng là ân điển đối Lạc gia. Cho dù Lạc gia không có binh quyền, vẫn có chỗ dựa vững chắc như cũ.

Quý Như Nhã nghiêm mặt, giận sôi lên. Hoàng thượng cũng không khỏi quá mức bất công. Ngoại tôn lại được coi trọng như thế, trưởng tôn và trưởng nữ lại làm như không thấy, vô hình trung lại cổ vũ Lạc Thẩm Nhi kiêu ngạo.

Nghe được thánh chỉ này, Sở gia lại có phản ứng hoàn toàn khác.

Bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Quân ức, Tiết U Nhiễm thờ dãi: “Lần này Tiểu Quân ức nhà ta có thể bị Khiên vương và Tề vương kéo xuống thấp rồi!”

“Hả?” Sở Lăng Húc có chút không hiểu.

Tiết U Nhiễm khẽ cười một tiếng: “Có Khiên vương và Tề vương, chuyện nam nhi hòa thân liền không tới phiên Tiểu Quân Ưc nhà chúng ta rồi.”

Con người Sở Lăng Húc xẹt qua tia sáng, nghĩ nghĩ cuối cùng mở miệng: “Tiểu Quân Ưc thân gia đã được định xuống rồi.”

“Cái gì?” Tiết U Nhiễm lập tức quay đầu lại kinh hô.

“Chuyện này...” Đường như đang suy nghĩ lời nói, Sở Lăng Húc dừng lại.

“Sở ngọc tử, Tiểu Quân Ưc con ta muốn cưới ai liền cưới người đó. Nếu chàng dám can đảm tự chủ tương định ra cái gì nhi nữ thân gia, ta sẽ không để yên cho chàng!” Sở ngọc tử cũng dám lên nàng định hôn cho Tiểu Quân Ưc, tuyệt không cho phép.

“Thuốc giải của phụ vương là dùng hôn sự của Tiểu Quân Ưc đổi về.” Sau khi cân nhắc thật lâu, Sở Lăng Húc dùng cách trực tiếp rõ ràng nhất nói ra.

“Cái gì? Đói? Không phải nói Tam đệ và Hoàng thượng Lăng quốc... Chuyện đó... Huynh đệ...” Tiết U Nhiễm kinh hãi, áp a áp ứng.

“Ừ, là huynh đệ. Hoàng thượng Lăng quốc nói, huynh đệ ruột cũng phải tính rõ. Thuốc giả chính là báu vật của Hoàng thất, nếu muốn lấy đi thì phải lấy của quý hơn đến đổi.” Nghe đến nụ cười hồ ly khi Hoàng thượng Lăng quốc nói những lời này, Sở Lăng Húc có chút không biết nói gì.

“Của càng quý hơn chính là Tiểu Quân Úc của chúng ta?” Tiết U Nhiễm nghe vậy không thể tin được. Nhi tử nàng khi nào thì trở thành của quý rồi?

“Là trong thư Tam đệ gửi cho Hoàng thượng Lăng quốc cực lực khoe ra Tiểu Quân Úc của chúng ta tài mạo song toàn, độc nhất vô nhị, chính là trân bảo tuyệt thế.” Nhắc tới việc này, Sở Lăng Húc không biết nói gì cho phải.

Tiết U Nhiễm cũng nhìn Tiểu Quân Úc đang mở to hai mắt cười với nàng, đầu óc một mảnh hỗn độn. Tài mạo song toàn? Độc nhất vô nhị? Trân bảo tuyệt thế?

“Mặc kệ sự thật như thế nào, dù sao Hoàng thượng Lăng quốc đã tin là thật rồi.” Hiểu rõ U U rung động, Sở Lăng Húc nói.

Lạc xác định chuyện thực Sở Kinh Triết chính là một ngôi sao gây rối, Tiết U Nhiễm mờ mịt nhìn Sở Lăng Húc: “Nói cách khác, Tiểu Quân Úc đã bị công chúa Lăng quốc định chắc rồi? Hoàng thượng Lăng quốc có nói vị công chúa nào không?”

“Chính là vị Phụng nữ kia?” Nhìn khối ngọc bội trên cổ Tiểu Quân Úc, Sở Lăng Húc nói ra đối tượng định hôn.

Tiết U Nhiễm đã không biết nên nói gì. Giật nhẹ khối ngọc bội trên cổ Tiểu Quân Úc, trong lòng thâm áy náy. Lấy việc hôn sự của con đòi tính mạng cho ngoại công, là cha mẹ xin lỗi con.”

Đã biết U U sẽ suy nghĩ linh tinh, Sở Lăng Húc lại tuân ra nội tình động trời: “Vị Phụng nữ kia năm năm sau sẽ đến nhà chúng ta ở.”

“Ờ? Sở ngốc tử, rốt cuộc chàng và Hoàng thượng Lăng quốc đã đạt thành hiệp nghị gì? Nói hết toàn bộ?” Tiết U Nhiễm giận. Đầu tiên là hôn sự, tiếp theo là ở, còn có chuyện gì nàng không biết?”

“Đây là ý của Hoàng hậu lăng quốc. Phụng nữ năm tuổi sẽ đến Sở gia ở một năm, sau đó Tiểu Quân Úc bồi Phụng nữ về Lăng quốc ở một năm. Dùng phương thức này, thẳng đến mười tám tuổi thành thân, Phụng nữ theo Tiểu Quân Úc về Sở gia ở lâu dài.” Thấy U U nổi giận, Sở Lăng Húc không lại giấu giếm.

“Như vậy không khỏi cũng quá ép buộc thôi? Tuyên quốc và Lăng quốc vừa đến vừa đi ít nhất cũng mất hai tháng. Hai đứa nhỏ nhỏ như vậy, qua lại bốn ba vát và không nói, vạn nhất trên đường xảy ra chuyện gì.” Bồi dưỡng tình cảm Tiết U Nhiễm không phản đối, nhưng chủ ý này cũng không phải rất tốt.

“Hoàng hậu nói như vậy gọi là cùng chung hoạn nạn.” Sở Lăng Húc chỉ tiết chuyển cáo.

“Nếu Tiểu Quân Úc không đi Lăng quốc, lại như thế nào?” Dù sao là Phụng nữ qua đây trước, cùng lắm thì giữ Phụng nữ ở Sở gia.

“Chuyện này Hoàng hậu cũng đã lo lắng đến. Nghe nói Hoàng hậu sẽ tự mình dẫn người tấn công Tuyên quốc, thế sống thế chết muốn cướp Tiểu Quân Úc về Lăng quốc.” Nhớ tới tình cảnh vị Hoàng hậu bữ hân kia vùng tay lên nóng lòng muốn thử, Sở Lăng Húc không chút nghi ngờ nàng ấy nói thật.

Tiết U Nhiễm lập tức ừ ừ. Không thể khiến cho hai nước giao chiến, càng không thể để Tiểu Quân Úc trở thành nam nhân họa thù người người phi nhỏ. Nói đến mức này, cường bức cũng tốt, cường dụ cũng thế, hôn sự này không đồng ý cũng phải đồng ý.

Sở Lăng Húc đứng lên, đi tới ôm lấy Tiết U Nhiễm, trấn an nói: “Không cần lo lắng. Phụng nữ kia có thích Tiểu Quân Úc của chúng ta hay không cũng không nhất định.”

Tiết U Nhiễm bất đắc dĩ gật đầu. Chỉ mong Phụng nữ và Tiểu Quân Úc nhìn nhau không vừa mắt, chỉ mong Hoàng hậu Lăng quốc chỉ là hứng khởi nhất thời, chỉ mong không có mối hôn sự này...

Ngày Khiên vương và Tề vương đầy tháng, Đại tổng quản bên người Hoàng thượng đưa hạ lễ tới. Trong lúc nhất thời, vừa hâm mộ vừa ghen tị thay nhau nổi lên.

Khi Tần Trạch Dật và Lạc Thẩm Nhi tới chúc mừng, như trước không mang theo Tần Tử Huyền. Sau khi xảy ra chuyện Tiết Nhị phu nhân độc hại Tiết Vương phi không thành ngược lại độc hại Tiết Vương gia, Tiết Tâm Lam càng trở thành tồn tại chán ghét trong Tiết Vương phủ. Ngày vui, vẫn là không cần rước lấy không vui cho thỏa đáng.

Vây quanh hai tiểu bảo bảo giống nhau như đúc, Tiết U Nhiễm và Lạc Thẩm Nhi hâm mộ không thôi, Trịnh Thiên thì đỏ mặt. (Thèm muốn áy).

“Tiểu Thiên, thích liền tự mình sinh một đứa.” Lạc Thẩm Nhi cười xấu xa nói.

Trịnh Thiên mặt đỏ lên, thấp giọng nói: “Loại chuyện này không phải muốn tới là tới.”

“Trịnh tỷ tỷ, việc này hẳn nên tìm Tiểu hầu gia.” Tiết U Nhiễm nháy mắt với Trịnh Thiên.

“Không được nói bừa.” Trịnh Thiên hờn dỗi một tiếng, sau đó nói: “Sao không thấy Tiểu Quân Úc đâu?”

#Tác giả có chuyện muốn nói: hàng năm đều phải qua lại bốn ba, Sở Quân Úc nhất định không làm được các chủ Hàn Tinh các. Ôi, nói không chừng thật sự trở thành tiểu quân là áo lượt trong lời mọi người, ha ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

“Bị Triệu đại ca đoạt đi.” Bọn họ vừa vào cửa liền bị Triệu Thụy chặn đường, Tiết U Nhiễm liền trực tiếp ném Sở Quân Úc trong lòng cho Triệu Thụy đang mong chờ nhìn mình. Dù sao có Sở Ngọc từ ở bên cạnh nhìn, Tiểu Quân Úc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Quân Úc thật được mọi người yêu thích.” Nghe được Tiết U Nhiễm trả lời, Trịnh Thiển có chút cảm khái nói.

“Nhiều yêu thích cũng không phải chuyện tốt.” Ý cười trên mặt Tiết U Nhiễm có chút phai nhạt, đầu tiên là Tần Trạch Dật, sau lại là hoàng thất Lăng quốc, đều là phiền toái trong phiền toái.

“Hử? Được người ta thích không tốt sao?” Trịnh Thiển nghe không hiểu ý hàm xúc trong lời nói của Tiết U Nhiễm.

“Đương nhiên tốt.” Lấy lại tinh thần, Tiết U Nhiễm gật gật đầu. Dù sao vẫn là một Phò mã đúng không? Nói không chừng vị Phụng nữ kia thật sự chương mất Tiểu Quân Úc nhà nàng rồi giải trừ hôn ước. Tuy rằng có chút mất mặt, nhưng còn hơn cứ vậy định ra hôn sự cho Tiểu Quân Úc đúng không? Nghĩ đến việc này, trong lòng Tiết U Nhiễm nửa vui nửa buồn. Phụng nữ Lăng quốc thân phận cao quý, Tần Trạch Dật chỉ có thể từ bỏ tính toán trong lòng. Nhưng chính bởi vì thân phận Phụng nữ Lăng quốc, nếu Tiểu Quân Úc không thích, sẽ rất khó cự tuyệt.

“Thế nào? Tiểu Thiển vẫn còn nghĩ chuyện làm thông gia?” Lạc Thâm Nhi cười nói.

“Nào có? Ta chỉ là cảm thấy Tiểu Quân Úc thật làm người thích.” Trịnh Thiển đỏ mặt, nhỏ giọng biện bạch.

“Bây giờ lại có thêm Khiên Vương và Tề Vương, Tiểu Thiển cần phải nỗ lực mới được.” Lạc Thâm Nhi tiếp tục nói đùa. Nhi nữ thông gia cũng chỉ là một cách nói, mấy đứa nhỏ này về sau nhất định sẽ chơi với nhau, chuyện tình cảm thật sự không thể nói chính xác được.

“Tiểu Hầu gia nhìn trúng chính là Tiểu Quân Úc.” Nghe được Lạc Thâm Nhi trêu ghẹo, Trịnh Thiển thốt ra một câu.

“Xem ra Tiểu Quân Úc nhà ta thật đúng là miếng mồi ngon.” Suy nghĩ được kéo về, Tiết U Nhiễm đi theo cười nói. Đảo mắt lại nhìn thấy hai tiểu oa nhi trong nôi, Tiết U Nhiễm đột nhiên lóe lên suy nghĩ. Cách Phụng nữ đến Tuyên quốc vẫn còn lăm lăm, ba cái nam oa nhi, còn không xác định sẽ chọn ai đâu?

“Sao? Tiểu Hầu gia đây là chương mất Khiên Vương và Tề Vương?” Trương công chúa khoan thai lên tiếng, sắc mặt thanh lãnh.

“Không phải không phải.” Trịnh Thiển liên tục xua tay, vì Mạc Thần Viễn giải thích nói: “Tiểu Hầu gia còn chưa gặp qua Khiên Vương và Tề vương, vậy nên mới...”

“Gặp qua cũng không cho mơ tưởng.” Trương công chúa giọng điệu lạnh lùng nghe không ra ý vui đùa. Thái y nói thân thể của nàng còn cần điều dưỡng, không nên quá mệt mỏi. Tiết Kỳ Văn chỉ đồng ý mỗi tháng để hai đứa nhỏ trong phòng nàng mười ngày, nàng cũng không muốn lại có người nhớ thương hai đứa nhỏ.

Trịnh Thiển khó hiểu nhìn về phía Lạc Thâm Nhi, Lạc Thâm Nhi và Tiết U Nhiễm thì nhìn nhau cười.

Bốn người tùy ý tán gẫu, thẳng đến khi Tiết Vương phi ôm hai đứa nhỏ ra ngoài gặp khách.

Một ngày này Tiết Vương phủ đệ thường náo nhiệt, có nhiều hơn mấy tướng lĩnh từ trên chiến trường trở về. Một đám đại lão gia hào sảng tụ ở một chỗ đùa hai tiểu oa nhi, đùa bắt diệp nhạc hồ. Cuối cùng vẫn là Lạc tướng quân mặc kệ, đoạt hai đứa nhỏ đến tay, mỗi tay ôm một đứa, cười ha ha.

Tiết Vương phi thấy cảnh đó không ngừng kinh hách, chỉ sợ Lạc tướng quân lỡ tay làm rơi hai đứa nhỏ. Tiết Vương phi thật sự không yên lòng dùng sức đẩy Tiết Vương gia một cái.

Tiết Vương gia bị đẩy sờ sờ cái mũi, hiểu ý đi qua: “Tướng quân uy mãnh.”

Lạc tướng quân cười cười, khách sáo nói: “Đâu có đâu có.”

Tiết Vương gia đang định nói tiếp, hai tay Lạc tướng quân đột nhiên bị ẩm, trợn mắt há hốc mồm nhìn hai đứa nhỏ trong tay: “Đái.”

Thấy Lạc tướng quân sắc mặt cứng ngắc, mọi người muốn cười cũng không dám cười. Tiết Vương gia vội vàng vươn tay ôm Khiên vương giao cho Tiết

vuông phi, lại ôm lấy Tể vương giao cho Tiết U Nhiễm ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nên đổi tã rồi.”

Lạc tướng quân lại là người đầu tiên cười ra tiếng: “Tiểu tử tốt, không tệ không tệ.”

Lạc tướng quân nở nụ cười, những người khác tất nhiên là không nhận được nữa, cười ra tiếng.

Hai đứa nhỏ được bế xuống, Lạc tướng quân được mời đi rửa tay. Các tân khách còn lại thì cao hứng nói chuyện, hưng trí dâng cao. Tiết vương phủ bữa tiệc đầy tháng này có thể nói là tiếng người ồn ào, chủ và khách đều vui.

Lúc mọi người đang tận tình ăn uống, một người làm lạnh lẽ đi đến bên người Tiết vương gia: “Vương gia, bên ngoài có một bà điên xin cơm la bà ta là Nhị phu nhân, đuổi thế nào cũng không đi.”

Tiết Vương gia thần sắc ngưng trọng: “Đi ra ngoài nhìn xem.” Nghe Tôn ma ma nói đã đuổi Nhị phu nhân về lão gia, sao lúc này lại ở bên ngoài Tiết vương phủ nổi điên? Trở về đúng lúc, ông cũng muốn xem nữ nhân ác độc này đùa giỡn thủ đoạn gì.

Bên ngoài Tiết vương phủ, trên cổ hai con sư tử bằng đá nguy nga hùng tráng có cột hai đóa hoa to màu đỏ. Tiết Nhị phu nhân tóc tai bù xù đứng bên cạnh sư tử đá, túm chặt lấy đóa hoa to màu đỏ không buông, trong miệng không ngừng hô to: “Ta là Nhị phu nhân phủ Tiết vương, ta là Nhị phu nhân phủ Tiết vương...”

Thị vệ gác cửa muốn kéo Tiết Nhị phu nhân ra lại bị tiếng quát to thê lương đó hù sợ. Trong lúc nhất thời cũng thúc thủ vô sách, vô cùng không biết phải làm thế nào.

Người qua đường vây quanh chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

Tiết Vương gia vừa đi ra ngoài liền nhìn thấy tình huống vừa buồn cười nhưng cũng dọa người đó, lập tức hét lớn một tiếng: “Ở đâu ra bà điên ở bên ngoài Tiết vương phủ ta khóc lóc om sòm? Đuổi đi!”

Nghe được giọng của Tiết Vương gia, Tiết Nhị phu nhân buông sư tử đá ra, nhào tới: “Vương gia, thiếp thân đã trở lại.”

Giọng khàn như vịt, thân mình Tiết vương gia kém chút thì đứng không vững, khóe miệng run rẩy, trên mặt miễn cưỡng duy trì trấn định. Bộ dáng của Nhị phu nhân là như vậy? Đánh chết ông cũng không thừa nhận.

Thị vệ bên cạnh rút đao ra khỏi vỏ, ngăn ở trước mặt Nhị phu nhân, ngăn ý đồ tiếp tục nhào lên của bà ta.

“Vương gia...” Tiết Nhị phu nhân không thấy rõ khuôn mặt thê lương khóc gọi một tiếng, kể ra Tiết vương gia vô tình.

“Câm miệng!” Tiết vương gia thật sự không chịu nổi giọng của nữ nhân này, trước khi xoay người rời đi giao phó cho thị vệ ở bên cạnh: “Cho chút bạc rồi đuổi đi.” Dù có nhiều thù hận hơn nữa nhưng sau khi nhìn thấy bộ dáng thê thảm của nữ nhân này liền hóa thành thờ dài. Cách Tiết vương phủ, nữ nhân này quả thật là chỉ có thể nổi điên.

“Vương gia!” Tiết Nhị phu nhân không dám tin hai tay bắt lấy lưỡi đao ngăn ở trước mặt, không để ý máu tươi chảy ròng ròng, cố bước lên.

Bị bà điên không muốn sống kinh sợ, Tiết Vương gia không muốn ở trước Vương phủ làm ra mạng cười, hoảng chi hôm nay là ngày vui mừng đầy tháng của hai tiểu tôn tử, đành phải dừng bước lại tức giận hô: “Người rút cuộc là ai?”

Giờ khắc này thấy Tiết vương gia vẫn chưa nhận ra mình, cúi đầu phát hiện tình trạng của bản thân, Tiết Nhị phu nhân vội vàng lung tung lấy tóc che khuất mặt, hai bàn tay bần xoa xoa mặt một phen, lộ ra nụ cười tự cho là đẹp nhất: “Vương gia, thiếp thân đã trở lại.”

Màu đỏ đặc dính vào trên màu đen dơ bẩn, đỏ trong đen, đen phiếm đỏ. Khuôn mặt khiến người ta sợ hãi run rẩy, điệu bộ vụng vẹo, thực làm người ta buồn nôn. Tiết Vương gia bệnh nặng mới khỏi thân thể vẫn còn yếu, trực tiếp che miệng chạy đến dưới cây to nôn khan. Bọn thị vệ bên ngoài Tiết vương phủ liên tục cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, toàn bộ nghiêng đầu.

“Vương gia...” Vẫn không biết khuôn mặt của bản thân chẳng những không làm Tiết vương gia nhận ra, ngược lại khiến buồn nôn, Tiết Nhị phu nhân mờ mắt quay đầu, hù sợ phần lớn người qua đường.

“Ném bà ta ra khỏi Tuyên thành.” Tiết Vương gia vừa nôn vừa vẩy tay.

Một thị vệ mới tới dưới sự áp bức của mọi người, bắt đắc dĩ lĩnh mệnh tiến lên, lấy dây thừng ra trói chặt bà điên làm người ta buồn nôn, ghét bỏ tránh sang chỗ khác trèo lên ngựa chạy như bay. Đi tới cửa thành, giong tay lên, phi cả bà điên lẫn dây thừng đến ngoài cửa thành. Thị vệ hoàn thành nhiệm vụ thở to một hơi, trước khi giục ngựa rời đi không quên nói với nhóm tiểu binh canh cổng thành: “Tiết vương gia có lệnh, bà điên này không được lại vào Tuyên thành.”

“Tuân mệnh!” Nhóm tiểu binh ngẩng đầu ưỡn ngực, khí thế dâng cao, như hổ rình mồi trừng mắt nhìn bà điên bị ngã xuống đất không dậy nổi ở ngoài thành.

Tiết Nhị phu nhân sự rất ủy khuất. Ngày đó Vu ma ma chết trong lòng bà ta, bà ta sợ tới mức liên tục ngủ không yên. Mỗi lần nhắm mắt lại, hiện lên trước mắt chính là ngôi miếu cũ nát hắc ám âm trầm, thân mình Vu ma ma lạnh băng bị bà ta gắt gao ôm vào trong ngực. Bà ta đã đi tìm hai vị ca ca, nhưng thế nào cũng không được bước vào cửa nhà, còn bị loạn gây đánh một trận. Bà ta cũng từng về miếu đồ nát, chờ bà ta là thi thể lạnh như băng

nằm dưới đất không người để ý tới của Vu ma ma. Bà ta cũng không dám lại ở trong miếu đồ nát nữa, chỉ đành phải lo lắng hãi hùng nghĩ đêm đã ngoại. Không có cái ăn, bà ta phải đi trộm. Nhưng mỗi lần đều bị chó đuổi theo cắn, còn bị người đuổi đánh. Cuối cùng, mình đầy thương tích rời lão gia.

Về Tuyên thành là hành động bất đắc dĩ, bà ta thật sự cùng đường rồi. Trên đời này, trừ bỏ nữ nhi Tiết Tâm Lam, bà ta cũng không tìm thấy đường ra khác. Thôn cách tuyên thành rất xa, không có bạc thuê xe ngựa, ngay cả xe bò cũng không cho bà ta đi nhờ, bà ta chỉ có thể đi bộ trở về. Dưới chân tất cả đều là bọt nước, vừa động liền đau, nhưng bà ta thật may mắn đối khổ lạnh lẽo bà ta vẫn còn mạng trở về Tuyên thành.

Tiến vào Tuyên thành, cái đầu tiên bà ta nghĩ đến chính là phủ Thái tử. Nhưng phủ Thái tử bảo vệ cửa quá mức sâm nghiêm, bà ta còn chưa tới gần đã bị đuổi đi. Canh giữ ở cửa sau muốn nhờ người truyền hộ lời nhắn lại bị coi thành kẻ trộm đánh. Mấy ngày nay bà ta thường xuyên bị đánh, bà ta biết bảo vệ đầu sẽ không chết, cho nên bà ta còn sống. Tránh bên cạnh thùng bán ở cửa sau phủ Thái tử, bà ta có thể tìm được chút cơm thừa phòng bếp đổ ra. Dính nước ôi thiu quá không thể ăn, nhưng cũng có thể no bụng. Ngồi xõm bên cạnh chuồng chó sau tường phủ Thái tử, mỗi ngày đều thấy chó chui ra chui vào. Bà ta cũng muốn chui, lại to quá bị kẹt ở giữa, còn bị chó tức giận cắn cho mấy cái.

Bà ta vẫn luôn không dám tìm hiểu tin tức về Tiết vương phủ, nhưng trong lúc vô tình nghe được Thái tử và Thái tử phi muốn đến Tiết vương phủ chúc mừng. Sau đó bà ta biết Trường công chúa sinh hai đứa con trai, bà ta cũng biết Tiết vương gia đã tỉnh lại. Ôm một tia hi vọng cuối cùng, bà ta đi đến Tiết Vương phủ. Nhưng là bà ta không nghĩ tới Vương gia sẽ đối xử với bà ta như vậy. Bị ngựa kéo trên mặt đất, cả người đều rất đau, nhưng thế nào cũng kém tuyệt vọng trong lòng bà ta.

Xụi lơ ghé vào ngoài cửa thành, nghe mệnh lệnh của thị vệ, Tiết Nhị phu nhân rút cuộc vô lực giãy dụa. Hai mắt trợn trừng, trống rỗng vô thần si ngốc nhìn cửa thành. Đến tận cùng cuộc đời này, bà ta còn cái gì để suy nghĩ?

Tác giả có chuyện muốn nói: ta thừa nhận, ta là cố ý muốn ghé thăm Tiết vương gia! Phun chết ông, hừ hừ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104

Sau tiệc rượu đầy tháng Khiên Vương và Tề Vương, Tiết vương gia bắt đầu com nuốt không trôi, ngủ không thể ngủ. Vừa ăn gì đó trước mắt liền hiện lên khuôn mặt khiến người ta buồn nôn đó, nhắm mắt lại trước mắt vẫn hiện lên khuôn mặt kinh khủng ấy. Thái y nói là bị kinh hách, cần uống chút canh dưỡng thần. Có điều canh dưỡng thần căn bản vô dụng với Tiết vương gia. Mỗi ngày ông đều ngồi trên ghế đá trước cửa phòng Tiết vương phi, gất gao nhìn chằm chằm cửa phòng Tiết Vương phi. Một khi nhìn thấy bóng dáng Tiết vương phi tinh thần lập tức phấn chấn, một khi cửa phòng đóng lại ánh mắt lập tức âm đạm.

Tiết U Nhiễm và Tiết Kỳ Văn xem kỳ biến, chỉ làm như không biết việc này. Còn Tiết vương phi thì lại là hoàn toàn không thèm quan tâm, chỉ chơi với Tiết Diệc Khiên và Tiết Diệc Tề.

Tiết phu nhân nằm ngoài cửa thành ba ngày, nhắm mắt lại chậm rãi đợi thời khắc tử vong, rốt cuộc có người tới đón bà ta.

Trong lòng lại nổi lên cơn sóng, hai mắt sáng lên được người nâng lên xe ngựa đơn sơ. Vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy Vương gia như trong chờ đợi, không nghĩ tới lại chính là Tiết Tâm Lam đã lâu không nhìn thấy.

“Tâm Lam, là con sao?” Tiết Tâm Lam khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp đã sớm mất đi sáng rực ngày trước, ánh mắt âm trầm, mang theo yên lặng như chết. Liếc mắt một cái nhìn qua, Tiết Nhị phu nhân thậm chí không thể tin được người trước mắt chính là Tiết Tâm Lam.

Tiết Tâm Lam không nói gì, ghét bỏ nhìn bà điên bị quăng lên xe, thân mình lui về phía sau.

“Tâm Lam, con không nhận ra nương sao? Là nương đây!” Cho rằng Tiết Tâm Lam như Tiết vương gia không nhận ra mình, Tiết Nhị phu nhân thấp giọng nói. Vốn nghĩ không thể sống sót, nào nghĩ đến ông trời thương xót để bà ta gặp lại Tiết Tâm Lam.

Tiết Tâm Lam như trước không nói gì, ngẩng đầu gất gao nhìn chằm chằm Tiết Nhị phu nhân rất lâu sau mới phun ra một chữ: “bản!”

“Tâm Lam, nương là vì...” Tiết Nhị phu nhân thật sự không tìm được có thích hợp để giải thích tình trạng trước mắt. Theo xe ngựa tiến lên, cả người đau đớn càng thêm rõ ràng, không thể nhìn được kêu lên.

“Câm miệng!” Giọng Tiết Tâm Lam lạnh dạn Tiết Nhị phu nhân kêu to.

“Tâm Lam, con?” Tiết Nhị phu nhân cảm thấy Tiết Tâm Lam trước mắt dường như đã thay đổi thành một người khác, cũng không muốn hỏi lại câu hỏi không thể nào hỏi. Trong lòng nồng đậm kinh ngạc sau khi phát hiện quần áo trên người Tiết Tâm Lam không phải tơ lụa, mà là quần áo bằng vải thô biến thành thật sâu sợ hãi, “Tâm Lam, chúng ta đây là đi đâu? Không phải là về phủ Thái tử sao?”

“Phủ thái tử? Ha...” Tiết Tâm Lam trầm mặc rút cuộc lộ ra vẻ mặt khác, chuyển thành khinh miệt cùng châm chọc, “Tiết Vương phủ bà còn không thể nào vào được, còn muốn tiến vào phủ Thái tử?”

“Vây...” Cảm giác bất an trong lòng Tiết Nhị phu nhân càng ngày càng cao. Không phải là về phủ Thái tử, vậy là đi đâu? Còn có, Tâm Lam tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Sau một lúc lâu thẳng tắp nhìn Tiết Nhị phu nhân, Tiết Tâm Lam đột nhiên giờ chân lên, hướng về phía Tiết Nhị phu nhân đạp tới: “Đều do bà làm hại...”

Không đề phòng Tiết Tâm Lam sẽ làm vậy với mình, Tiết Nhị phu nhân chắn cũng không chắn, bị đạp trúng. Ngực truyền đến cảm giác đau đớn, phía sau lưng liền tiếp đạp vào toa xe ngựa.

“Sao bà lại muốn độc hại Tiết vương gia? Đã độc hại vì sao không tránh xa một chút? Bà cho rằng bà là ai? Còn dám náo loạn đến Tiết vương phủ? Nếu không phải bà thật sự quá ngu xuẩn, ta sẽ bị Thái tử điện hạ bắt được nhục điểm đuôi ra khỏi phủ Thái tử sao? Đều do bà làm hại, đều do bà làm hại...” Càng nói càng phần nộ, Tiết Tâm Lam không lại kiêng dè Tiết Nhị phu nhân trên người dơ bẩn, trực tiếp nhào đến tay nắm chân đá.

Lần đầu tiên bị Tiết Tâm Lam đá trúng là do không hề phòng bị, giờ khắc này Tiết Nhị phu nhân sao có thể ngồi chờ chết? Mấy ngày nay chịu nhiều ủy khuất và thống khổ, hơn nữa cả người đau đớn tê liệt, đều hóa thành tràn ngập phần nộ không nơi phát tiết. Không chút lưu tình đánh trả lên mặt Tiết Tâm Lam, sống chết kéo lấy tóc Tiết Tâm Lam.

Thân mình đồng dạng suy yếu đồng dạng bộc phát ra hỏa diễm cuồng đại, Tiết Tâm Lam và Tiết Nhị phu nhân như chó điên lao vào cắn xé nhau, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Mất điếc tai ngơ mặc kệ người trong xe ngựa đánh nhau, người đánh xe mặt không biểu cảm vung roi, xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước.

Ba ngày sau, xuyên qua đường nhỏ gấp gheh uốn lượn tiến lên thẳng đỉnh núi. Đến mục đích người đánh xe xoay người, vron tay kéo hai người chẳng biết lại lao vào đánh nhau từ khi nào ra khỏi xe ngựa quăng xuống mặt đất, cũng không quay đầu lại giờ rồi đi.

Hai người ngã trên mặt đất lúc này mới phát giác không thích hợp, muốn mở miệng gọi lại người đánh xe đã không còn kịp. Nghiêng ngả lao đảo bò đứng lên, xoay người liền nhìn thấy ba chữ ‘am ni cô’ to. Đương nhiên, Tiết Nhị phu nhân là không biết chữ. Vì thế bà ta dùng lực đẩy Tiết Tâm Lam về mặt không thể tin được, nổi giận mắng: “Nữ bất hiếu, nhìn cái gì vậy? Đây là nơi nào?”

Nơi nào nơi nào... Tiết Tâm Lam đầu óc xoay vòng, nắm chặt cổ Tiết Nhị phu nhân, âm trầm trả lời: “Am ni cô, nơi này là am ni cô.”

Tóc Tiết Tâm Lam đã sớm bị Tiết Nhị phu nhân giật tới loạn thất bát nháo, trên mặt cũng có một vết vào thật dài. Khuôn mặt dữ tợn, giọng âm trầm, Tiết Nhị phu nhân bị dọa đến hết hồn, đồng dạng vron tay nắm chặt cổ Tiết Tâm Lam không chịu buông tay.

Hai người đã xoay vào đánh nhau không biết bao nhiêu lần, ai cũng không chịu buông tay trước, ai cũng không chịu nhượng bộ trước. Ai cũng không chú ý tới bảng hiệu am ni cô sớm phai màu, chỗ góc thậm chí còn chẳng đầy mạng nhện, cửa gỗ bởi bị hàng năm thiếu tu sửa cũng đã sớm tràn đầy nguy cơ. Cho dù là hết nửa ngày am ni cô vẫn như trước một chút động tĩnh đều không có.

Đây là đâu, núi này là núi nào, Tiết Tâm Lam và Tiết Nhị phu nhân đều không biết. Hai người cũng không biết được hai người sắp ở tại am ni cô đã lâu không người đến này sống nương tựa lẫn nhau, cùng sống sót. Ánh chiều tà chiếu xuống, kéo dài hai cái bóng đang dầy dụa. Có lẽ hai người cũng sẽ không tịch mịch, cũng có lẽ một ngày nào đó sẽ có người đến tìm, ai biết được...

Huyền Nguyên mùa xuân năm thứ mười ba, hoàng thượng Tuyên quốc băng hà, Thái tử Tần Trạch Dật thế chỗ, tôn tiên hậu làm Thái hậu, phong Thái tử phi làm Hoàng hậu.

Lạc Thẩm Nhi vào trung cung ngày thứ hai, Đại hoàng tử Tần Từ Huyền hơn một tuổi bị Thái hậu ôm đi. Lạc Thẩm Nhi bất động thanh sắc, vuốt bụng đã có thai ba tháng im lặng thờ dài.

“Mẫu hậu, ngài làm cái gì vậy?” Sau khi nhận được tin tức, Tần Trạch Dật trực tiếp chạy tới tẩm cung của Thái hậu.

“Làm gì? Ai gia muốn tự mình nuôi nấng Đại hoàng tử không được sao?” Thái hậu cất cao giọng, vẻ mặt lập tức khó coi.

“Đại hoàng tử vẫn luôn từ Hoàng hậu nuôi nấng, vẫn chưa xảy ra chuyện gì. Ngài hành động như vậy có chút làm bừa rồi.” Nữ nhân trước mặt là mẹ ruột hắn, Tần Trạch Dật thử cùng bà ta giảng đạo lý.

“Làm bừa? Hoàng hậu cướp nhi tử của người khác thì không phải làm bừa?” Thái hậu mặt trầm xuống chậm chọc nói.

“Mẫu hậu, Đại hoàng tử là sau khi Nhi thần báo cáo phụ hoàng mới ghi tạc dưới danh nghĩa Hoàng hậu, lúc đó ngài cũng cực lực đồng ý.” Nghe được Thái hậu chỉ hươu bảo ngựa, Tần Trạch Dật không thể không nhắc lại quá khứ.

“Trước khác nay khác, Tiết Tâm Lam đã sớm không ở, Đại hoàng tử giao cho Hoàng hậu, ai gia lo lắng.” Thái hậu cũng không định nhả ra, cái chày cái cối nói.

“Mẫu hậu, việc này không hợp lễ nghi.” Đại hoàng tử vẫn luôn đặt ở bên cạnh Hoàng hậu nuôi nấng đột nhiên vô duyên vô cớ bị Thái hậu ôm đi, Hoàng hậu lập uy kiêu gì?

“Hợp lễ nghi hay không, ai gia định đoạt.” Chịu khổ nhiều năm rồi cuộc cũng trở thành Thái hậu tôn quý, Hoàng hậu cũng là người Lạc gia, bà ta thế nào cũng nuốt không trôi cục hận này.

Tần Trạch Dật nghẹn lời, đầu đau không thôi. Đã sớm nghĩ đến mẫu hậu sẽ khó xử Hoàng hậu, lại không dự đoán được động tác của mẫu hậu nhanh như vậy, còn đâm đúng trọng tâm. Hắn vừa mới đăng cơ, còn có một đồng quốc sự chờ hắn đi xử lý, thật sự không rảnh bận tâm hậu cung tranh đấu. Chính là hắn không nghĩ tới, người đầu tiên kéo chân hắn lại là mẹ ruột của hắn.

“Hoàng thượng bao che Hoàng hậu như vậy, không phải là Hoàng thượng nảy sinh tình cảm với Hoàng hậu đấy chứ?” Giọng thái hậu trầm xuống, lửa giận ứ đọng sắp gào thét tràn ra. Con bà ta tuyệt đối không thể thích nữ nhi Lạc gia, bà ta không cho phép, tuyệt đối không cho phép!

Không muốn lại cùng Thái hậu tiếp tục tranh chấp vô nghĩa, Tần Trạch Dật xoay người đi tìm Lạc Thẩm Nhi.

Ngưng thần nhìn Tần Trạch Dật đang cau mày, Lạc Thẩm Nhi cũng không muốn tranh cãi nhiều vì Tần Từ Huyền. Vốn không phải con trai nàng, nàng không có quyền cùng Thái hậu tranh.

“Việc này mẫu hậu làm quá mức, trăm thay bà nhận lỗi với nàng.” Đối mặt Lạc Thẩm Nhi, Tần Trạch Dật cúi đầu dường như cũng không phải khó khăn như vậy.

“Hoàng thượng nói quá lời, Đại hoàng tử nuôi bên người Thái hậu, quả thật tốt hơn so với nuôi bên người thần thiếp.” Tình huống trước mắt nàng không muốn nói cho Tần Trạch Dật, dù sao Thái y sớm muộn gì cũng sẽ bảm bảo.

Tần Trạch Dật còn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không nói ra. Giữa hắn và Lạc Thẩm Nhi luôn cách một tầng lụa mỏng, rất nhẹ rất mỏng, nhưng chọc thế nào cũng không thủng. Không khí trầm mặc lại dâng lên, Tần Trạch Dật lựa chọn rời đi.

Lạc Thẩm Nhi không có ngăn đón, cũng sẽ không thể ngăn đón. Suy nghĩ và Hành động của Tần Trạch Dật không phải thứ mà nàng có thể nắm trong tay, nàng có chuyện càng quan trọng hơn cần làm.

So sánh với đề nén trong hoàng cung, Sở gia hòa thuận vui vẻ càng thêm rõ ràng.

“Muội muội.” Sở Quân Úc bước chân tập tễnh chạy đến bên nôi, gọi tiểu oa nhi trong nôi.

Nghe được giọng của Sở Quân Úc, Sở Niệm trong nôi ‘a a’ đáp lại.

“Tiểu Quân Úc, cháu chậm một chút. Muội muội cũng sẽ không chạy, ngã thì làm sao bây giờ?” Sở Mộng Văn đi theo đằng sau lo lắng nói.

“Mộng Văn, Tiểu Quân Úc đã đi vững lắm rồi.” Sở Thạch gương mặt nhất quán nhu hòa hơn một chút.

“Vậy cũng phải cẩn thận.” Sở Mộng Văn không chút suy nghĩ trả lời.

“Ừ.” Sở Thạch không lại biện giải, nhẹ giọng nói.

“U Nhiễm, Tiểu Quân Úc nhà muội khi nào thì biến thành búp bê sứ rồi?” Nghe được Sở Thạch và Sở Mộng Văn đối thoại, Tiết Kỳ Văn trêu ghẹo nói.

“Văn kém Khiên vương và Tể vương nhà huynh.” Tiết U Nhiễm và Trương công chúa mỗi người ôm một đứa nhỏ, miệng không quên trả lại Tiết Kỳ Văn một câu.

Tiết Kỳ Văn lập tức đen mặt, nhìn về phía Tần Thiên Ngọc: “Nương tử, hai xú tiểu tử cũng đã tròn một tuổi, không cần bế nữa. Để chính hắn đi là được rồi.”

“Không cần, mẫu phi bế.” Tiết Diệc Khiên ôm chặt cổ Tần Thiên Ngọc, đầu chôn trên vai Tần Thiên Ngọc.

“Bế cái gì mà bế? Một mẫu phi con thì làm sao bây giờ? Mau xuống dưới tự mình đi cho phụ vương.” Xú tiểu tử thứ nhất làm nũng, Tiết Kỳ Văn rống to một tiếng.

“Mẫu phi...” Tiết Diệc Khiên xoa một cái nước mắt liên tục rơi.

“Nam nhi không dễ dàng rơi lệ, khóc cái gì mà khóc? Không được khóc!” Tiết Kỳ Văn không ngừng cố gắng, tiếp tục rống.

“Phu quân.” Tần Thiên Ngọc ngẩng đầu lên, trên gương mặt thanh lạnh hiện lên chút tức giận. Ghen tị với nhi tử của mình, phụ vương hắn thật đúng là đủ xứng chức.

“Vi phu cái gì cũng chưa nói.” Tiết Kỳ Văn lấy lòng cười cười, gương mặt tuần lãng tràn đầy ánh nắng.

Tần Thiên Ngọc không để ý tới Tiết Kỳ Văn, vỗ vỗ lưng Tiết Diệc Khiên, đi ở đằng trước.

Tiết Kỳ Văn gương mặt lên liền nhìn thấy Tiết Diệc Khiên khoe ra nụ cười đắc ý, tức giận đến vùng nắm tay. Tiết Diệc Khiên lập tức sợ hãi siết tay, trong miệng liên tục la hét ‘sợ.’ Tần Thiên Ngọc quay lại, sáng tỏ tất cả ánh mắt tức giận nhìn qua, Tiết Kỳ Văn lại chân chó cười cười. Sau đó, bên tai truyền đến giọng nói khinh thường non nớt: “Ngu ngốc.”

“Tiết Diệc Tể!” Không dám lớn tiếng đưa tới lực chú ý của Tần Thiên Ngọc, Tiết Kỳ Văn hạ thấp giọng đe dọa xú tiểu tử trong ngực Tiết U Nhiễm.

Trên khuôn mặt thanh lãnh của Tiết Diệc Tề không chút biểu cảm, trong mắt lại là khinh thường rõ ràng. Tư thái cao cao tại thượng này, nghiêm nhiên giống hệt Trương công chúa.

Tiết Kỳ Văn lập tức bại trận, nhường đường: “Tề vương điện hạ, mời ngài đi trước.”

Tiết Diệc Tề cũng không để ý đến Tiết Kỳ Văn, dựa vào trong lòng Tiết U Nhiễm nhắm mắt dưỡng thần.

Tiết Kỳ Văn kém chút phát điên. Hai xú tiểu tử này, một đứa giả dối suốt ngày đối nghịch với hắn, một đứa thanh lãnh lúc nào cũng khinh bỉ hắn, quả thật là khắc tinh của hắn!

“Xi” Tiết U Nhiễm rất không phúc hậu nở nụ cười. Từ khi hai vị tiểu vương gia có thể nói chuyện đến nay, gần như thời thời khắc khắc đều đối nghịch với huynh trưởng nàng. Cướp lực chú ý của đại tẩu là chuyện mà hai đứa làm liên tục không mệt mỏi. Hiển nhiên, hai vị tiểu vương gia lần nào cũng chiếm thượng phong. Đối với cái tình trạng này, Tiết U Nhiễm tuyệt không đồng tình huynh trưởng mình. Ai bảo trước đây hắn luôn quăng hai vị tiểu vương gia đến phòng mẫu phi, một mình chiếm lấy Trương công chúa? Giờ thì tốt rồi, hai vị tiểu vương gia tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

“U Nhiễm, không cho muội cười ca ca mình như vậy.” Tiết Kỳ Văn ai oán nói.

“Còn không phải huynh để hai đứa nhỏ ở chỗ mẫu phi chọc họa sao?” Có lẽ bởi vì là không phải hoàn toàn nuôi bên cạnh Trương công chúa, Tiết Diệc Khiên giỏi nhất vẫn là hai từ “mẫu phi ôm”, “không cần”, học được trong thời gian gần đây không ngừng đối kháng với Tiết Kỳ Văn. Tiết Diệc Khiên rất dính Trương công chúa. Bất đắc dĩ Tiết Kỳ Văn vị phụ thân vô lương này luôn thích dọa唬, lâu dần Tiết Diệc Khiên càng thêm dính Trương công chúa. Đi đều phải ôm, cổ tình còn thích nhất là làm nũng trước mặt Tiết Kỳ Văn. Còn Tiết Diệc Tề, chỉ hai chữ ‘ngu ngốc’ là có thứ tự nhất. Nguyên nhân không cần nói cũng biết, khi Tiết vương phi nhắc tới Tiết vương gia cũng chỉ có hai chữ này, nghe nhiều, Tiểu Tề vương cũng học theo.

“Mẫu phi mắng phụ vương ngu ngốc lại không mắng sai. Nhưng là xú tiểu tử này, cái tốt không học lại chỉ học được hai chữ này.” Tiết Kỳ Văn bất mãn trừng mắt lại Tiết Diệc Tề.

“Ca, huynh cũng đừng phí công nữa, không thấy tiểu Tề vương mệt nhọc sao? Cả ngày bắt đứa nhỏ bắt chước bộ dáng người lớn của huynh, thật là oan uổng hai đứa nhỏ.” Tiết U Nhiễm thật sự nhịn không được lên bảo vệ hai vị tiểu vương gia. Rõ ràng là hai tiểu oa nhi phẫn nộ, ca ca nhà mình là luôn thích nói tiểu Khiên vương gian trá, tiểu Tề vương lạnh lùng.

Tiết Kỳ Văn sờ sờ cái mũi, ngượng ngùng cười. Hắn chính là nhìn hai tiểu tử này không vừa mắt, không tự giác liền coi bọn nó là kẻ địch nhỏ.

Sở Lăng Húc vẫn đứng ngoài quan sát cười mở miệng: “Khi tiểu Tề vương nói hai chữ ngu ngốc, còn thật sự rất giống một tiểu vương gia.”

“Cùng mẫu phi hắn học.” Tiết Kỳ Văn tức giận đáp lại một câu. Tiết Diệc Khiên thích đòi mẫu phi hắn ôm, gần như một tác cũng không rời. Tiết Diệc Tề lại thích học biểu cảm của mẫu phi hắn hơn, còn học rất chuẩn.

“Học Trương công chúa không thích sao? Làm tiểu vương gia tôn quý.” Tiết U Nhiễm vừa nói vừa ôm Tiết Diệc Tề đi vào buồng trong.

Sở Lăng Húc vỗ vỗ vai Tiết Kỳ Văn, không tiếng động an ủi, cùng đi theo đi vào.

Tiết Kỳ Văn dừng ở cuối cùng nhún nhún vai, có chút ảo não nhưng không có tức giận. Chỉ cần hai tiểu tử không giành nương tử của hắn, hắn vẫn là thật thích bọn nó.

Phòng trong, tay Tiểu Quân ước đang hướng về phía khuôn mặt của Sở Niệm. Sở Niệm hơn bốn tháng không khóc không âm ỉ, mở to hai mắt nhìn Sở Quân Ước, đột nhiên lúng túng vẫy vẫy hai tay nhỏ bé. Sở Mộng Văn và Sở Thạch cảm thấy thú vị đứng ở bên cạnh xem hai huynh muội hồ động.

Thấy Sở Niệm, con người của Tiết Diệc Khiên cũng lưu chuyển, tay ôm chặt Tần Thiên Ngọc buông lỏng, tiểu thân mình nghiêng về phía nôi.

Tần Thiên Ngọc con người xẹt qua ý cười, đặt Tiết Diệc Khiên bên cạnh Sở Quân Ước.

Rời khỏi vòng tay Tần Thiên Ngọc, Tiết Diệc Khiên phá lệ không khóc. Cả người ghé vào trên nôi, tò mò nhìn Sở Niệm trong nôi.

Khi Tiết U Nhiễm đi tới, Tiết Diệc Tề trong lòng đã buồn ngủ. Đang chuẩn bị đặt hắn lên giường, Tiết Diệc Tề lại bị Tiết Diệc Khiên gọi tỉnh lại.

Tiết Diệc Tề mở to mắt, quét mắt một vòng sau đó dừng trên người tiểu oa nhi trong nôi.

Tiết U Nhiễm cũng không nói nhiều, trực tiếp cũng đặt Tiết Diệc Tễ đứng vững bên cạnh nôi. Cười thầm nghĩ nữ nhi nhà mình thật đúng

Tiết U Nhiễm cũng không nói nhiều, trực tiếp cũng đặt Tiết Diệc Tễ đứng vững bên cạnh nôi. Cười nghĩ nữ nhi nhà mình thật đúng được hoan nghênh.

“Muội...” Nhìn một hồi, Tiết Diệc Khiên học Sở Quân Úc gọi Sở Niệm.

“Cái gì muội? Xú tiểu tử, đây là biểu muội con.” Tiết Kỳ Văn đến gần nhân cơ hội vỗ nhẹ đầu Tiết Diệc Khiên.

“Muội...” Không để ý đến phụ vương, Tiết Diệc Khiên kiên trì cách gọi của bản thân.

Tiết Kỳ Văn cũng không sửa chữa, quay đầu nhìn về phía Tiết U Nhiễm: “U Nhiễm, khuê nữ nhà muội một ngày khác càng ngày càng đáng yêu.”

“Tất nhiên.” Tiết U Nhiễm đắc ý ngẩng đầu lên, tuyệt không khiêm tốn đáp.

“Về sau sợ là muốn đưa tới chúng ta công tử tranh nhau theo đuổi.” Tiết Kỳ Văn lại đi theo bỏ thêm một câu, “Không chừng cũng giống Tiểu Quân Úc, lại định nữ nhi thông gia.”

Nhắc tới nữ nhi thông gia, Tiết U Nhiễm tự nhiên nhớ tới tiểu phượng của Hoàng hậu Lăng quốc. một năm này, Hoàng hậu Lăng quốc có khi gửi thư, chỉ tên nói họ viết cho nàng. Hai ngày dù chưa gặp mặt, lại có rất nhiều ý hiểu nhau không cần nói. Hoàng hậu Lăng quốc còn tuyên bố, đợi khi tiểu phượng nữ 5 tuổi, nàng sẽ tự mình đến Sở gia một lần.

Tiết U Nhiễm dờ khóc dờ cười đọc thư, ai oán nói với Sở Lăng Húc: “Sở ngọc tử, ta có dự cảm, Tiểu Quân Úc của chúng ta chạy không thoát rồi.”

Kiến thức qua Hoàng hậu Lăng quốc bu hãn, Sở Lăng Húc tuyệt không ngoài ý muốn gật đầu: “Quả thật khó chơi.”

Tiết U Nhiễm ai thán xong, thu liễm cảm xúc, xoay người báo cho Tiểu Quân Úc nhất định phải chịu đựng, gấp mạnh phải mạnh hơn.

Lúc đó, Sở Quân Úc ngậm chặt nhón tay, mờ mịt nhìn Tiết U Nhiễm, không có đáp lại.

Nghĩ cũng biết Tiết Quân Úc nghe không hiểu, Tiết U Nhiễm thở dài, xin giúp đỡ nhìn về phía Sở Lăng Húc.

Sở Lăng Húc vẻ mặt nghiêm túc, cho bốn chữ: “thuận theo tự nhiên.”

Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy thôi. Tâm tình ghen như vậy đến nay, lại nghe được chuyện nữ nhi thông gia, Tiết U Nhiễm hừ lạnh một tiếng: “Khỏi phải nghĩ đến!”

Tiết Kỳ Văn cũng biết chuyện Tiểu Quân Úc và phượng nữ Lăng quốc, buồn cười nói: “Tiểu phượng nữ Lăng quốc thân phận cao quý, chỗ nào không xứng với Tiểu Quân Úc nhà muội hả?”

“Được đấy! cho Khiên vương và Tễ vương nhà huynh làm giúp, như thế nào?” Tiết U Nhiễm cười quý dị.

“Chuyện này xung phải để nhân gia thích xú tiểu tử nhà chúng ta đã, đúng không nào?” Cho dù hai xú tiểu tử nhà hãn coi trọng tiểu phượng nữ, Lăng quốc còn nhất định sẽ đồng ý đâu!

“U U, việc này không bằng hãy giao cho Tiểu Quân Úc và Tiểu phượng nữ tự mình quyết định.” Mắt thấy Tiết U Nhiễm loạn đánh uyên ương, Sở Lăng Húc mở miệng nói.

Tiết U Nhiễm bĩu môi, không lại nói chuyện.

Đã biết sẽ chỉ có một kết quả như vậy, Sở Mộng Văn và Sở Thạch liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng lúc lộ ra ý cười. chuyện này Sở gia mọi người đều biết, có điều cũng không phải rất để ý. Tiểu phượng nữ mặc dù cách xa chút, trước khi chưa nhìn thấy người, tất cả mọi người sẽ không đưa ra bình luận. tất cả mọi người biết không phải Tiết U Nhiễm nhắm vào phượng nữ, chsinh là không thích sớm như vậy liền định ra việc hôn nhân cho Tiểu Quân Úc mà thôi. Dù sao thế sự hay thay đổi, ngoài ý muốn nhiều lắm.

Chuyện Tiểu Quân úc và phượng nữ cứ như vậy dừng lại, ai cũng không nói gì nữa. Mấy người nhất trí nhìn ba nam oa vây quanh nữ oa trong nôi, ánh mắt lơ đãng liền nhu hòa xuống. Còn có bốn năm, cần gì lo lắng quá nhiều đây? Có lẽ tiểu phượng nữ đúng là người trong mệnh định của Tiểu Quân Úc cũng không chừng?

Tin tức Lạc Thâm Nhi có thai cuối cùng cũng truyền ra ngoài. Không quá nửa ngày, đã truyền khắp hoàng cung.

Trong ngự thư phòng, Tần Trạch Dật kinh ngạc vạn phần, tấu chương trong tay rơi xuống cũng không phát hiện ra. Tất cả tư vị trào lên trong lòng, khóe miệng không nhịn được cứ thế tràn ra ý cười. mạnh mẽ đứng dậy, chạy về phía tẩm cung Hoàng hậu.

Trong tẩm cung Thái hậu, Thái hậu tâm tình khó được tốt cảm điểm tâm dứt Đại hoàng tử. Trong chốc lát trên mặt lập tức tràn đầy mây đen, gió mưa sắp tới. Đại hoàng tử Tần Từ Huyền Nghi hoặc điểm tâm bị Hoàng tổ mẫu bóp nát trong tay, chu môi ‘oa’ một tiếng khóc lớn.

“Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc.” Cầm giận trừng Tần Từ Huyền, lửa giận của Thái hậu toàn bộ phát tiết lên trên người Tần Từ Huyền không hiểu chuyện.

Tần Tử Huyền được nuông chiều từ bé nào đã từng bị ai rổng qua? Đương trường sợ tới mức càng thêm ra sức khóc rống lên, giọng non nớt tê tâm liệt phế thực sự có chút làm người đau.

Lạc Thấm Nhi còn chưa đi tới tẩm cung Thái hậu đã nghe thấy tiếng khóc của Tần Tử Huyền, dừng chân, vẫn là tiến vào. Chung quy vẫn là đứa nhỏ nuôi bên người nàg hơn một năm, đâu có thể nào một chút cảm tình cũng không có.

“Nô tì thỉnh an Thái hậu.” Lạc Thấm Nhi cung kính có lễ phúc hậu.

Ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến bụng Lạc Thấm Nhi, Thái hậu không có trả lời, mặc cho Lạc Thấm duy trì tư thế hành lễ nửa ngồi.

“Mẫu hậu...” Thái hậu không động, Tần Tử Huyền đang khóc lại là ủy khuất không thôi nhào đến. Hắn không cần cùng hoàng tử mẫu ở chung một chỗ, hắn muốn sống cùng mẫu hậu.

Lạc Thấm Nhi ôm lấy Tần Tử Huyền, thuận thế đứng lên, nhẹ giọng hỏi sao lại thế này.

“Hoàng hậu đây là ý gì? Đại hoàng tử ở chỗ này của ai gia bị ủy khuất?” Thái hậu không quen nhất chính là bộ dáng không nóng không lạnh của Lạc Thấm Nhi, phảng phất như ai cũng không đặt trong mắt.

“Nô tì không dám.” Trong lòng ôm Tần Tử Huyền, tất nhiên là không có khả năng hành lễ, Lạc Thấm Nhi hơi hơi cúi đầu.

“Không dám? Theo ai gia xem ra, hoàng hậu lá gan rất lớn đấy.” Cầm khăn tay lau hết điểm tâm trong tay, Thái hậu châm chọc nói.

Lạc Thấm Nhi không có đáp lời, chỉ vỗ vỗ tiểu thân mình của Tần Tử Huyền tỏ ý trấn an.

Bị hành động lạnh nhạt của Lạc Thấm Nhi chọc tức, Thái hậu dùng sức vỗ lớn, giận dữ quát: “Hoàng hậu có còn để ai gia vào mắt không?”

Lạc Thấm Nhi vỗ nhẹ Tần Tử Huyền nhanh tay dời lên lỗ tai Tần Tử Huyền, nhưng Tần Tử Huyền vẫn bị kinh hách. Thân mình nhỏ bé đứng run rẩy không ngừng, hai tay gắt gao bám chặt lấy quần áo Lạc Thấm Nhi, lại mở cổ họng.

Trước sắc mặt oán hận chán ghét, bên tai là tiếng khóc không ngừng quấy nhiễu người, Lạc Thấm Nhi cảm thấy phiền chán, vẫn như cũ thẳng thắt lưng nghênh đón lửa giận của Thái hậu.

Tần Trạch Dật ở tẩm cung Hoàng hậu tìm huyệt từ xa đã nghe thấy trong tẩm cung Thái hậu truyền đến tiếng khóc, tuy rằng đau đầu lại không tránh khỏi muốn lên phía trước tìm tòi kết quả. Vừa vào cửa liền nhìn thấy Lạc Thấm Nhi đang ôm Tần Tử Huyền đứng đối diện với Thái hậu, giương cung bạt kiếm cũng chỉ như thế.

Loại tình cảnh này đã không phải lần đầu tiên. Nếu trước đây Tần Trạch Dật còn làm công phu ngoài mặt thoáng thiên về phía Thái hậu, thì bây giờ sau khi biết Lạc Thấm Nhi có thai trong lòng sớm nghiêng lập tức nghiêng về một bên. Bước chân mạnh mẽ tới bên cạnh Lạc Thấm Nhi đứng lại: “Sao lại thế này? Đại hoàng tử sao lại khóc lợi hại như vậy?”

Lạc Thấm Nhi quay đầu đi, nhìn lướt qua Tần Trạch Dật, thấp giọng nói: “Nô tì cũng không biết. Khi nô tì đến, Đại hoàng tử đã khóc.”

“Ý Hoàng hậu là ai gia khi dễ Đại hoàng tử?” Thái hậu lập tức phát hỏa. Lạc gia không có một cái gì tốt, giỏi nhất chính là dối trá làm ra vẻ. Trước kia là Lạc Tử Nghiên, hiện tại là Lạc Thấm Nhi, quả thật là cố ý cùng bà ta đối nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106

“Mẫu hậu, Hoàng hậu không có ý đó.” Thái hậu muốn gán tội cho người khác như vậy ngay cả Tần Trạch Dật đều nhìn không được.

“Hoàng thượng đây là muốn thiên vị Hoàng hậu?” Thái hậu khiếp sợ nhìn Tần Trạch Dật. Bà ta nhưng là mẹ ruột của hắn! Hắn thế nhưng thiên vị Lạc Thấm Nhi?

“Mẫu hậu, nhi thần không có thiên vị Hoàng hậu, chỉ tùy việc mà xét. Hoàng hậu không có ý gì khác, chỉ là trần thuật sự thật mà thôi.” Chịu không nổi nhất là Thái hậu cố tình gây sự, Tần Trạch Dật có chút phiền chán.

“Chuyện thật gì? Sự thật là thân là con trai ruột, Hoàng thượng vì Hoàng hậu chỉ trích ai gia không đúng.” Chưa bao giờ nghĩ tới con trai ruột dốc hết sức bồi dưỡng ra sẽ đứng đối lập với bà ta, lý trí của Thái hậu gần như hỏng mất.

Dường như đã hết đường chối cãi, Tần Trạch Dật không muốn lại cùng Thái hậu tranh chấp, chuyển hướng Lạc Thấm Nhi: “Có thân mình liền về tẩm cung nghỉ ngơi thật tốt, đi về trước đi!”

Lạc Thấm Nhi vừa mới chuẩn bị gạt đầu, Thái hậu lại chen vào: “Hoàng thượng đây là tự miễn Hoàng hậu thỉnh an ai gia?”

Tần Trạch Dật thật sự không muốn cùng mẹ ruột nổi lên xung đột, chính là trước mắt dường như không có cách nào tránh khỏi. Thầm than một hơi, Tần Trạch Dật tiến lên ngăn trở Lạc Thấm Nhi: “Mẫu hậu, nhi thần cũng không có ý đó. Hoàng hậu bây giờ có thân mình, không thể quá mức vất vả.”

“Có thân mình là có thể ngang nhiên miệt thị ai gia? Mặt mũi của Hoàng hậu thật đúng là lớn, ngay cả ai gia cũng không thể không khuất phục.” Tần Trạch Dật càng bảo vệ Lạc Thấm Nhi, Thái hậu càng thêm phần nộ. Trước đây, vì binh quyền Lạc gia, Hoàng thượng lại có ý này, bà ta không thể không đồng ý Lạc Thấm Nhi làm Thái tử phi. Phong Quý Như Nhã làm trắc phi gả đến phủ Thái tử cùng lúc là bà ta kiên trì, vốn tưởng rằng Quý Như Nhã có thể bám trụ được tâm Tần Trạch Dật, không nghĩ tới vẫn bị Lạc Thấm Nhi đẩy xuống. Còn có Tiết Tâm Lam, bụng không chịu thua kém sinh con trai thì có ích gì? Căn bản không thể nắm chắc tâm Tần Trạch Dật, quả thật là vô dụng vô cùng.

“Nô tì không dám.” Ôm Tần Từ Huyền đứng sau Tần Trạch Dật, Lạc Thấm Nhi bình tĩnh trước sau như một. Thái hậu làm khó dễ là bên trong dự liệu của nàng, nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ muốn nhường nhịn.

“Nhìn xem, đây là cái thái độ gì? Không để ai gia vào mắt rồi đúng không?” Thái hậu nhìn thế nào cũng thấy Lạc Thấm Nhi không vừa mắt. Cho dù là cúi đầu, thái độ Lạc Thấm Nhi vẫn nhàn nhạt khiến người chán ghét. Cái loại ngạo khí phát ra từ trong xương đó, làm Thái hậu cực độ không thoải mái. Trong trí nhớ, Lạc Từ Nghiên cũng là thái độ như vậy. Rõ ràng là trắc phi, lại luôn bung cái giá cao ngạo, không có lúc nào là không khiêu khích quyền uy của chính phi bà ta.

“Mẫu hậu, Hoàng hậu là thật tâm nhận sai với ngài.” Tần Trạch Dật nghĩ, nếu đứng trước mặt lúc này không phải là mẹ đẻ hần, hần nhất định sẽ lập tức mang Lạc Thấm Nhi rời khỏi đây. Thái hậu bối rối quá mức rõ ràng, từ sau khi nhập chủ trung cung liền chưa từng yên tĩnh. Từ mới bắt đầu tranh đoạt Đại hoàng tử, sau thì là thỉnh an, lại đến tranh chấp hôm nay, Tần Trạch Dật rất muốn không đếm xỉa đến. Nhưng một bên là mẹ ruột, một bên là Hoàng hậu, hần không thể không hăm sâu vào trong đó, hai mặt khó xử.

“Hoàng thượng!” Gương mặt trước mắt và gương mặt trong trí nhớ hòa vào với nhau, Thái hậu thất thanh hét chói tai. Từng đã, người Thái tử điện hạ ngạo khí che trời đó che trước người Lạc Từ Nghiên, ánh mắt lạnh lùng nói với bà ta: “Thái tử phi, trắc phi là thành tâm nhận sai với ngài.” Khi đó bà ta không thể nào biện giải, chỉ phải thoái nhượng. Hiện tại bà ta quyền thế áp người, lại chỉ phải đối mặt.

“Mẫu hậu, Hoàng hậu có thai long chủng, không đứng được.” Trầm mặc một lát, Tần Trạch Dật nói một câu như vậy.

Trong nháy mắt Thái hậu như bị rút đi toàn bộ khí lực, không dám tin nhìn con trai ruột của mình kiên định bảo vệ nữ nhân Lạc gia.

Tần Trạch Dật không nói gì nữa, xoay người nhận lấy Tần Từ Huyền đặt xuống, kéo Lạc Thấm Nhi bước đi.

“Mẫu hậu...” Thấy Lạc Thấm Nhi rời đi, Tần Từ Huyền khóc hô.

Lạc Thấm Nhi dừng một chút, trong mắt có do dự, có phức tạp, cuối cùng biến thành bình tĩnh không gợn sóng, không lại ở lại, tiếp tục đi ra ngoài.

Tần Trạch Dật thì lại đột nhiên dừng bước, nhìn bóng lưng nhỏ bé yếu ớt của Lạc Thấm Nhi, lại quay đầu lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang nỉ non của Tần Từ Huyền. Trầm mặc quay lại, ôm lấy Tần Từ Huyền bước đi.

“Hoàng thượng đây là muốn cùng ai gia giành Đại hoàng tử sao?” Thật sự không thể dễ dàng tha thứ cho Tần Trạch Dật lần nữa đối chiến, Thái hậu sắc mặt vạn phần hung ác nham hiểm.

“Mẫu hậu, Đại hoàng tử còn nhỏ, nghĩ quen với Hoàng hậu hơn. Mẫu hậu nhân từ, tạm thời để mẫu tử hai người ở cùng nhau mấy ngày. Sau đó nhi thần sẽ tự thân đưa Đại hoàng tử qua đây.” Lời nói của Tần Trạch Dật không có trung cầu, chỉ là báo cho biết.

Tơ mắt nhìn bóng dáng Tần Trạch Dật và Lạc Thấm Nhi biến mất ở cửa, Thái hậu lui ra phía sau hai bước, ngã ngồi ở trên ghế. Lạc Từ Nghiên, người cướp đi phu quân ta còn chưa đủ sao? Vì sao còn muốn cho Lạc Thấm Nhi đến cướp đi con trai ta?

Trong cung điện trống trải, cung nữ thái giám đều cúi đầu đứng yên, Thái hậu nuông nuông tôn quý nhất Tuyên quốc thất hồn lạc phách nhìn chăm chú về phương xa. Khuôn mặt uy nghiêm tràn đầy ừ rừ, chỉ một thoáng lại phảng phất như không duyên cớ già đi hơn mười tuổi. Đây là bi ai của nữ tử hậu cung, cho dù là Thái hậu tôn quý lại như thế nào? Cũ mới thay nhau, bà ta cuối cùng bị đánh bại, bại bởi Hoàng hậu, bại bởi con dâu của mình, bại bởi... Lạc Từ Nghiên.

Lần đầu tiên được phụ hoàng ôm, thân mình Tần Từ Huyền có chút cứng ngắc. Đôi mắt ướt sũng đáng thương nhìn mẫu phi đang đi sánh vai với phụ hoàng, mong đợi mẫu phi có thể ôm bé.

“Chỗ mẫu hậu, sau này vẫn không nên đi.” Sau khi cân nhắc thật lâu, Tần Trạch Dật hạ quyết định.

Mặc đang kỳ diệu nhìn thoáng qua Tần Trạch Dật, Lạc Thấm Nhi trả lời: “Quy củ trong cung, mỗi ngày sáng sớm đi thỉnh an Thái hậu.”

“Thỉnh an cũng có thể, chỉ sợ sẽ mệt Hoàng hậu.” Tần Trạch Dật ánh mắt hơi dịu xuống.

Không có lại nhìn Tần Trạch Dật, Lạc Thấm Nhi chỉ lắc đầu nhẹ: “Quy củ trong cung vẫn phải cẩn thủ.” Không thể để Thái hậu bắt được nhược điểm, cũng không thể để Quý Như Nhã mượn đề tài nói chuyện của mình. Nói đến Quý Như Nhã, tháng sau tuyển phi cho hậu cung cũng nên bắt đầu. Thái hậu sớm có ý này, nàng cũng chưa từng phản đối. Trước mắt nàng có thai, việc chọn người cử giao cho Quý Như Nhã và Thái hậu làm thôi! Chắc hẳn Quý Như Nhã cũng sẽ rất cao hứng khi được phân cho việc này.

Tần Trạch Dật có chút thất bại, lập tức dằn dõ: “Hoàng hậu có thân mình, không nên tức giận, cẩn thận chút.”

Lạc Thấm nhi tự nhiên đi về phía trước, khẽ ừ tiếng. Tần Trạch Dật sẽ không phải là đánh chủ ý lên đứa nhỏ trong bụng nàng đấy chứ? Nhớ tới Tiểu Quân Úc, nhớ tới câu nhi nữ thông gia, Lạc Thấm Nhi đột nhiên có loại dự cảm không tốt.

Tần Trạch Dật đưa Lạc Thấm Nhi và Tần Tử Huyền đến tẩm cung Hoàng hậu, vốn định vào trong ngồi một lát, nhớ tới Thái hậu, cuối cùng vẫn vòng về Ngự thư phòng tiếp tục phê duyệt tấu chương. Thái hậu và Lạc gia, nhiều ân oán cũng không thể nói rõ. Người kia đã qua đời, để người ở lại nhớ những quá khứ đó, trói buộc bản thân, cũng trói buộc người bên cạnh. Hắn không có lập trường đi bình phán mẹ đẻ của mình làm không đúng, nhưng cũng không thể để mình cũng bị trói buộc.

Từ sau khi chuyện của Sở Thạch và Sở Mộng Văn bày ra trước mặt mọi người, một năm sau, Sở gia Tứ tiểu thư mang theo lời chúc phúc của mọi người gả ra ngoài. Theo như lời nói của Tiết U Nhiễm, tòa nhà Sở Thạch mới mua không được coi là lớn, nhưng được cái yên tĩnh vui vẻ. Vừa khéo gặp Sở gia Nhị công tử Sở Diệp Triền trúng cử nhân, Sở gia song hỉ lâm môn, đầu đã vào đấy.

Đối với con đường làm quan của Sở Diệp Triền, Tiết U Nhiễm kéo Sở Lăng Húc nói nhỏ: “Muốn nói với Mạc tể tướng hay không?”

Sau khi Tần Trạch Dật đăng cơ, Lạc gia chính thức rời khỏi tranh giành quyền lực. Lạc tể tướng cáo lão, Lạc tướng quân tá quyền (cởi quyền). Hai phụ tử cả ngày rảnh rỗi ở trong nhà, vui vẻ chơi cờ, rèn luyện thân thể, có chút nhàn nhã. Đương nhiên, không thiếu được đến Tiết Vương phủ xem Tiểu Khiên vương và Tiểu Tể vương. Hai người đều cực yêu thích hai vị tiểu vương gia, chọc cười thoải mái. Đúng như kiếp trước, Mạc Thần Viễn phong Tể tướng, nếu như Sở Diệp Triền vào triều làm quan, theo lý nên đánh tốt quan hệ với Mạc Thần Viễn.

Sở Lăng Húc nhếch mày lên, cười nhạt nói: “Đưa Tiểu Quân Úc qua đó, việc này nhất định thành.”

Tiết U Nhiễm sững sốt, bĩu môi: “Nếu không, đưa một trong hai vị Tiểu Khiên vương và Tiểu Tể vương qua đó?”

“Vậy nàng cần phải đến nhà Trịnh Thượng thư trước.” Sở Lăng Húc nhắc nhở.

Tiết U Nhiễm lúng túng, thế nhưng quên mất Trịnh Khải. Giống như khuê nữ của Mạc Thần Viễn gán cho Tiểu Quân Úc nhà nàng, khuê nữ mới hơn 5 tháng nhà Trịnh Khải cũng sớm định ra cho một trong hai vị tiểu vương. Trịnh Khải nói, nước phù sa không chảy ruộng ngoài. Khuê nữ nhà hắn một vị, còn một vị giữ lại cho khuê nữ nhà Triệu Thụy. Triệu Thụy nghe vậy giận dữ, tuyên bố khuê nữ nhà hắn phải chọn trước. Lời này được mọi người nhất trí xem thường, nhà ngươì ngay cả khuê nữ cũng chưa có, chọn cái gì?

Nói đến việc hôn sự của Triệu Thụy, cũng là một chuyện vui. Sau đại hôn của Trịnh Khải, Chu Trinh cũng lấy khi thế sét đánh không kịp bưng tai cưới mỹ kiều nương về. Bất mãn chúng huynh đệ bỏ quên hắn, Triệu Thụy ghen ở trong nhà nửa tháng, chân không rời nhà. Thấy nhi tử nhà mình hồi tâm, Triệu phu nhân gấp rút giúp Triệu Thụy định với một vị tiểu thư thế gia có tiếng thơm ở ngoài.

Mới đầu Triệu Thụy không chút vui vẻ, phải nói là trốn cũng không kịp. Sau đó, Triệu Thụy đang trốn tránh bị tiểu thư thế gia ôn nhu tươi mát thoát tục ngăn ở cửa phòng. Tiểu thư thế gia cũng không nói nhiều, đi thẳng vào vấn đề chất vấn Triệu Thụy có gì không vừa lòng. Triệu Thụy nhìn đông nhìn tây, ánh mắt đảo tới đảo lui, cuối cùng dừng trên mặt tiểu thư thế gia cười nói: “cái đó, chúng ta không quen.”

Tiểu thư thế gia nghe vậy lạnh nhạt nói: “Không quen? Hôm nay mới quen biết ta?”

“Ta...” Triệu Thụy ghen lời. Hắn và nữ tử này quả thật đã sớm quen biết, nữ tử này là mối tình đầu là người hắn thích nhất. Lúc đó Triệu Thụy đã định bảo nương hắn đi cầu thân, lại ngoài ý muốn nghe được nàng oán giận với nhà họ Trần: “Ăn chơi trác táng cũng dám si tâm vọng tưởng.” Triệu Thụy còn trẻ thương tâm, phát cuồng không bao giờ đi tìm hiểu chuyện liên quan đến nàng kia nữa. Nhiều năm như vậy trôi qua, bị thương ngày đó đã sớm biến thành dấu vết mờ nhạt, chưa từng nhắc tới, giống như đã quên. Nào biết sau này, âm kém đương sai gặp lại, cảm xúc chôn vùi trong lòng lại bị gọi lên, Triệu Thụy tay chân luống cuống.

“Triệu Thụy, có chuyện cứ nói thẳng. Mấy năm nay, ngươì trốn ta còn chưa đủ?” Nữ tử về mặt thản nhiên, trong lời nói mơ hồ mang theo chút tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Triệu Thụy ghen nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu không đầu không đuôi: “Dù sao ta chính là ăn chơi trác táng.”

Nữ tử hiển nhiên sững sốt, không rõ hỏi lại: “Ngươi không phải sao?”

“Đứng đứng, ta chính là. Cho nên ta không dám si tâm vọng tưởng, cũng mời ngài ngàn vạn đừng chịu thiệt.” Triệu Thụy lửa nóng bốc lên ngay cả kính ngữ đều dùng tới.

“Triệu Thụy, người nói hươu nói vượn gì vậy? Cái gì si tâm vọng tưởng? Cái gì chịu thiệt?” Nữ tử vẻ mặt tức giận, bám riết không tha truy vấn.

Triệu Thụy ngậm miệng lại, tính toán vòng qua nữ tử rồi đi. Tự tôn của hắn không chấp nhận được tôn nghiêm của mình lại bị dẫm lên.

“Triệu Thụy, nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện đừng chỉ nói một nửa. Áp a áp ứng không thấy dọa người à?” Vươn tay ngăn lại Triệu Thụy, nữ tử không chấp nhận cho Triệu Thụy cứ như vậy chạy lấy người.

“Ta nói còn chưa đủ rõ ràng? Ta đây ăn chơi trác táng không dám si tâm tiểu thư thế gia như ngài.” Triệu Thụy tức giận, phát tay áo rồi đi.

“Tiểu thư, Triệu công tử nói có phải là Đại cô gia không?” Tiểu nha hoàn nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy những lời này rất quen tai, nghĩ nửa ngày rốt cuộc nghĩ ra tiểu thư nàng từng phê phán Đại cô gia là ăn chơi trác táng.

Nữ tử nghe vậy trầm tư một hồi, nhanh nhẹn xoay người, thẳng đến sân Triệu phu nhân.

Khi Triệu Thụy biết được hôn kỳ đã định, tất cả đã không còn đường vãn hồi. Vô cùng tức giận liền hẹn Tiết Kỳ Văn ra uống rượu giải sầu. Điều nói say rượu phun lời thật, nghe Triệu Thụy thao thao bất tuyệt kể xong, Tiết Kỳ Văn bắt đấm dĩ trợn trắng con ngươi. Chỉ dựa vào một câu nói không đầu không đuôi, Triệu Thụy liền tự động vợ vào, tránh xa. Hiểu lầm này hình như quá lớn chút. Ngấm lại hành động của vị tiểu thư thế gia kia, Tiết Kỳ Văn xấu xa không chỉ ra, chỉ đứng ngoài xem.

Hai tháng sau, Triệu Thụy thành thân. Đêm động phòng hoa chúc, vén khăn voan lên, tân nương tử chớp chớp đôi mắt đẹp chống lại Triệu Thụy nửa vui nửa buồn: “Triệu Thụy, bản tiểu thư nguyện ý chịu thiệt.”

Cho đến bây giờ, Triệu Thụy nhắc đến nương tử nhà hắn luôn là bộ dáng muốn nói lại thôi, mọi người thấy đều buồn cười. Mặc dù như thế, khi nhắc tới nhi nữ thông gia, Triệu Thụy vẫn gắng tranh trước tiên.

Nghĩ vậy, Tiết U Nhiễm không thôi cười trộm: “Sở ngốc tử, chàng nói xem vạn nhận nương tử của Triệu đại ca sinh con trai thì làm sao bây giờ? Như vậy Tiểu Khiên vương và Tiểu Tề vương, huynh ấy liền ngay cả một người đều không giành được rồi.”

Sở Lăng Húc buồn cười gõ đầu Tiết U Nhiễm: “Nàng muốn Tiểu Niệm nhà chúng ta cũng bị người nhớ thương sao?”

Tiết U Nhiễm tỉnh ngộ, vội vàng lắc đầu, trong lòng yên lặng cầu nguyện nương tử Triệu Thụy nhất định phải sinh nữ nhi.

Nhìn Sở Niệm ngủ say trong nôi và Sở Quân Úc ngược lại tự mình chơi đến bất giác nhạc hồ ở một bên, Tiết U Nhiễm và Sở Lăng Húc thành thói nói chuyện phiếm.

“Sở ngốc tử, Đại tẩu nói Hoàng hậu có thai rồi.” Tiết U Nhiễm đột nhiên thốt ra một câu.

“Thì tính sao?” Sở Lăng Húc lơ đãng. Đối với chuyện có liên quan tới Tần Trạch Dật, hắn cũng không cảm thấy hứng thú.

“Thái hậu hình như không thích Hoàng hậu, ngay cả Đại hoàng tử cũng bị đoạt đi.” Chuyện Tiết Tâm Lam bị tiến bước Âm Nhất sớm đã bẩm báo, Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm trong lòng hiểu nhưng không nói, hôm nay là lần đầu tiên đề cập tới.

“Tần Trạch Dật thích không được sao?” Sở Lăng Húc xoay người sang đùa Tiểu Quân Úc.

“Hả? Chẳng nói Tần Trạch Dật thích Lạc Thẩm Nhi?” Tiết U Nhiễm cảm thấy kinh ngạc. Mấy ngày trước Trương công chúa Đại tẩu khi nói đến chuyện Hoàng hậu có thai còn lộ ra cuộc đại tuyển sắp tới có không ít người mới sắp vào cung.

Sở Lăng Húc không lại nói chuyện. Âm vừa tới báo, Tần Trạch Dật đối Lạc Thẩm Nhi hình như có điều bất động. Nhưng là nữ tử trên bức họa đặt trong ám thất trong ngự thư phòng của Tần Trạch Dật lại không phải Lạc Thẩm Nhi. Nghĩ tới việc này, Sở Lăng Húc ánh mắt lạnh như hàn băng, bùng bùng lửa giận.

“Có điều cũng không khó hiểu. Lạc Thẩm Nhi chẳng những mỹ mạo, khí thế càng sâu, cùng Tần Trạch Dật cũng xứng đôi.” Ở trong lòng Tiết U Nhiễm, Tần Trạch Dật sớm đã là người qua đường. Lúc này nhắc tới hắn và Lạc Thẩm Nhi, cũng không e dè.

“Đại hoàng tử không có khả năng kế thừa đại thống. Nếu Hoàng hậu sinh được Hoàng tử, nhất định là Thái tử.” Tần Trạch Dật coi trọng Lạc Thẩm Nhi là sau khi biết Lạc Thẩm Nhi có thai, khác mắt tương đãi cũng không phải không có khả năng chính bởi vì hoàng tử trong bụng Lạc Thẩm Nhi.

Tiết U Nhiễm sững sờ. Chỉ là vì hoàng tử? Nghĩ lại, Tần Trạch Dật hình như cũng đúng là người như vậy. Không lại nghĩ nhiều, tiến lên trước cùng Sở Lăng Húc đùa Tiểu Quân Úc.

Tâm tư của Tần Trạch Dật người ngoài không thể đoán được. Đại hoàng tử ở tam cung Hoàng hậu gần nửa tháng, Thái hậu tự mình đến đón người. Lúc đó Tần Trạch Dật cũng không ở đó, Lạc Thẩm Nhi không cùng Thái hậu nổi lên tranh chấp, mặc cho Thái hậu ôm Tần Tử Huyền đang khóc rống không ngừng đi.

Ai cũng không ngờ lần ôm này chính là lần gặp nhau cuối cùng của Lạc Thấm Nhi và Tàn Từ Huyền.

Mấy ngày sau, Tàn Từ Huyền ở tẩm cung của Thái hậu chẩn ra bệnh thủy đậu. Sau khi Tàn Trạch Dật biết được chuyện này liền kinh hãi, nghĩ Lạc Thấm Nhi có thai, hẳn lựa chọn giấu giếm. Vì thế, Thái hậu và Tàn Trạch Dật cũng không phô trương, chỉ đưa Tàn Từ Huyền đến thiên điện.

Bệnh thủy đậu sẽ truyền nhiễm, người khác không dám tiếp cận, bên người Tàn Từ Huyền chỉ còn lại hai tiểu nha đầu không tình nguyện tùy thân hầu hạ. Tàn Từ Huyền liên tục khóc rống đòi lấy chính là cả phòng im lặng, thiên điện trống vắng, ánh nến ảm đạm, Tàn Từ Huyền gất gao mở to hai mắt, chờ mong nhìn cửa sổ khép chặt, trong lòng gọi tên Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng, mẫu hậu...

Thái hậu tự mình mở miệng miễn Hoàng hậu thỉnh an, Lạc Thấm Nhi vẫn không để ý, theo lời không lại bước ra tẩm cung Hoàng hậu.

(Minh thấy Lạc Thấm Nhi ích kỉ quá, bo bo giữ mình, cái này trong cung là đúng. Nhưng dù sao TTH cũng được nuôi bên cạnh LTN một năm, dù không ở cùng nhưng ít ra cũng cho người nghe ngóng xem sao chứ, cái gì cũng không quan tâm. Edit đến đoạn này xót cho TTH quá, mình có con rồi nên nghĩ TTH không ai chăm sóc lại bức LTN. Hihi làm nhảm tí mọi người thông cảm nha.)

Trong hoàng cung một mảnh yên tĩnh, trong lúc đó phảng phất như không còn khói thuốc súng, giương cung bạt kiếm. Mỗi ngày sáng sớm, Thái hậu sẽ vội vã dẫn theo nhóm cung nữ ma ma đến chủ trì đại tuyển tú nữ. Quý Như Nhã đi theo thụ sủng nhược kinh, đặt tất cả năng lực lên đại sự lấy được niềm vui của Thái hậu.

Tàn Trạch Dật ngày ngày đều sẽ gọi Thái y đến hỏi bệnh tình của Đại hoàng tử, cũng càng ngày càng hồng bết, thẳng đến thái y quỳ xuống đất dập đầu nhận tội. Tàn Trạch Dật lật đò bàn học ở ngự thư phòng, đập bình me sứ xanh tốt nhất, chạy tới tẩm cung Thái hậu, cuối cùng dừng bước trước cửa sổ đóng chặt.

Trong phòng truyền đến tiếng khóc khàn khàn của đứa nhỏ, không vang dội bằng dĩ vãng, ngược lại mỏng manh như ảo giác. Dựa vào cây cột ngoài cửa, trái tim Tàn Trạch Dật đau như bị kim đâm. Thật ra hắn cũng không thích đứa nhỏ này, bởi vì mẹ ruột hắn là Tiết Tâm Lam, càng bởi vì dì hắn là Tiết U Nhiễm. Đứa nhỏ này tồn tại thời thời khắc khắc nhắc nhở hắn đã từng phạm phải sai lầm. Bỏ quên U Nhiễm, lựa chọn Tiết Tâm Lam tâm địa độc ác, là vết bẩn cả đời hắn. Tiễn bước Tiết Tâm Lam chỉ là vì triệt để ý niệm của Tiết Tâm Lam. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới muốn đi quan tâm đứa nhỏ này, chỉ nghĩ đến sau này cho hắn làm một Vương gia nhân tân là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Nhưng mà, ngay tại lúc này, cách một cánh cửa, đứa nhỏ này tùy thời đều có thể biến mất khỏi cõi đời này...

“Hoàng thượng, sao người có thể đứng ở đây?” Đuổi Quý Như Nhã a du nịnh hót đi, Thái hậu vừa bước vào cửa tẩm cung liền thấy Tàn Trạch Dật đứng ngoài cửa phòng Tàn Từ Huyền.

Phụ hoàng? Giọng Thái hậu quá lớn, Tàn Từ Huyền trong phòng bị đánh thức, dùng hết khí lực của bản thân tiếp tục khóc rống lên.

Tàn Trạch Dật định bước đi dừng chân lại, quay đầu liếc mắt nhìn cửa phòng đang đóng chặt.

“Người tới, đưa Hoàng thượng về cung.” Thái hậu quát lạnh một tiếng, gọi lí trí Tàn Trạch Dật về.

Khó khăn xoay người, cùng với tiếng khóc khàn khàn, Tàn Trạch Dật không lại quay đầu.

Nghe giọng hoàng tổ mẫu, nghe tiếng bước chân rời đi của phụ hoàng, nghe bên ngoài ồn ào chuyển thành yên tĩnh, con mắt Tàn Từ Huyền tích đầy nước mắt, đè nén không bao giờ lại lên tiếng nữa.

Khi Ám Nhất truyền tin tức đến, Cây bút trong tay Sở Lăng Húc bị lệch, sổ sách trên bàn lập tức bị nhòe. Sở dĩ lại phái Ám Nhất lên vào cung, chỉ là vì giám thị hướng đi của Tàn Trạch Dật mới đăng cơ, không lường được lại nhận được một bí mật như vậy. Suy nghĩ mãi, Sở Lăng Húc vẫn nói chuyện này cho Tiết U Nhiễm biết. Tàn Từ Huyền không phải Tiết Tâm Lam, cho dù hắn có một người mẹ không đáng tin, nhưng cũng không đáng tội chết, lại càng không cần còn nhỏ tuổi đã thừa nhận nhiều lòng người ảm lạnh như vậy.

Nghe Sở Lăng Húc nói xong, Tiết U Nhiễm có một thoáng hoảng hốt, ánh mắt mê mang chống lại ánh mắt kiên định của Sở Lăng Húc, vừa mở miệng lại không biết nên nói cái gì.

“Đệ đệ.” Sở Quân Úc đang chơi ở một bên đột nhiên ngẩng đầu lên hô với Sở Lăng Húc và Tiết U Nhiễm.

“Tiểu Quân Úc muốn đệ đệ?” Tiết U Nhiễm ngồi xổm xuống, ôn hòa nhìn Sở Quân Úc.

“Đệ đệ, ngựa cao.” Sở Quân Úc giương cao khuôn mặt tươi cười, hai bàn tay nhỏ bé không có kết cấu vung lên.

“Tiểu Quân Úc muốn đệ đệ cười ngựa cao với con?” Tiết U Nhiễm còn chưa hiểu rõ, Sở Lăng Húc đã hỗ trợ giải thích.

“Phụ thân, cười ngựa cao.” Sở Quân Úc hướng Sở Lăng Húc vung tay, cười khanh khách.

Trái tim Tiết U Nhiễm không lý do đau xót, con người nổi lên hơi nước. Tàn Từ Huyền còn nhỏ hơn Tiểu Quân Úc hai tháng, một người bị nhốt trong cung điện sẽ sợ hãi thế nào. Tàn Trạch Dật, dù là con trai ruột của người, người cũng có thể nhẫn tâm như vậy sao?

“U U, khi ta còn nhỏ cũng từng bị thủy đậu, là sư phụ đã cứu ta. Sư phụ nói qua, người từng bị bệnh thủy đậu sẽ không lại bị truyền nhiễm.” Ôm lấy Sở Quân Úc, Sở Lăng Húc thấp giọng nói.

“Thật vậy chẳng?” Bệnh thủy đậu nguy hiểm Tiết U Nhiễm không phải không biết, không xác định hỏi.

“Thiên chân vạn xác.” Sở Lăng Húc gần từng chữ, ắt phải làm Tiết U Nhiễm yên lòng.

“Chuyện này...” Tiết U Nhiễm vốn tưởng nói ra những lời này sẽ rất khó, sự thật lại dễ dàng nói ra, “cứu đứa nhỏ này.” Mặc kệ nàng và Tiết Tâm Lam đã từng có bao nhiêu ân oán cũng không thể thấy chết không cứu. Nàng hi vọng một ngày kia, nếu Tiểu Quân Úc và Tiểu Niệm gặp phải nguy hiểm, cũng có người vươn tay giúp đỡ. Mặc kệ người này là bạn, hay là địch...

Dường như đã sớm đoán được quyết định của Tiết U Nhiễm, Sở Lăng Húc không có gì ngoài ý muốn, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đêm nay ta sẽ vào cung nhìn xem.”

Ban đêm, dưới trời đêm yên tĩnh, một bóng đen nhanh chóng xuyên qua hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm. Chỉ chốc lát sau, lại có thêm một bóng đen nhảy ra từ trong cung, thuận lợi dẫn thêm một người đến tẩm cung Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Sở Lăng Húc đẩy cửa phòng tiến vào, Ám Nhất canh giữ ở ngoài cửa. Trong phòng, mùi tanh tươi thoải rửa xông vào mũi, chần dệm trên giường sớm biến vàng, vừa đến gần liền có thể ngửi thấy mùi khai của nước tiểu.

Thấy Tần Từ Huyền nằm trên giường không nhúc nhích, Sở Lăng Húc rút cuộc nhìn không được ám hóa trong lòng. Chỉ cần Tần Từ Huyền còn chưa chết, hẳn chính là Đại hoàng tử của Tuyên quốc. Thái hậu không coi trọng, Tần Trạch Dật coi thường, ngay cả hai tiểu cung nữ cũng không dám đụng tâm chăm sóc. Vì sao các nàng không ngấm lại nếu Tần Từ Huyền khỏi hẳn, các nàng cũng có thể gả chó lên trời? Thừa dịp không có người lừa trên gát dưới trốn ra ngoài thì có tác dụng gì? Coi thân phận hiện tại của nhóm các nàng, một khi bị người khác nhìn thấy, trừ chết ra thì vẫn là chết. Hoàng cung, tất cả đều là mấy người tâm địa cứng rắn như sắt đá.

Dường như cảm giác được có người tiếp cận, Tần Từ Huyền mở đôi mắt nguyên bản linh động giờ này lại vô thần ra. Thủy đậu trên mặt bởi vì tay nhỏ bé cào loạn đã bị vỡ không ít, sợ là sẽ lưu lại dấu vết. Khuôn mặt hồng nhuận bởi vì thời gian dài không thấy ánh mặt trời có vẻ hết sức trắng bệch, người mấy ngày nay ăn ít cơm nên gầy yếu không thôi. Bé chỉ lẳng lặng nhìn Sở Lăng Húc chưa bao giờ nhìn thấy, không khóc không nháo, không kêu không gọi.

Quá nhiều ồm ầu và bất lực làm đứa nhỏ này đã sớm buông tha cho đường sống, trước mắt Sở Lăng Húc hiện ra bộ dáng mập mạp đáng yêu của Tiểu Quân Úc. Trái tim tự nhận là cường ngạnh lúc này cứ như vậy sụp đổ trước Tần Từ Huyền bệnh nặng: “Thúc thúc gọi là Sở Lăng Húc, tiểu Từ Huyền nguyện ý để thúc thúc cứu ngươi sao?”

Tần Từ Huyền bất vi sở động, chậm rãi nhắm mắt lại. Không phải phụ hoàng, cũng không phải mẫu hậu...

Thấy bộ dáng này của Tần Từ Huyền, Sở Lăng Húc không lại tính toán khơi thông. Đi lên phía trước đặt lên mạch đập của Tần Từ Huyền, phát hiện tình huống của bé hồng bết ngoài ý liệu của mọi người, vội vàng vươn tay dò xét trán bé. Thân mình Tần Từ Huyền rụt rụt, đầu giật giật lại không tránh né. Cảm giác mát mẻ từ trên trán truyền đến, từng chút thấm vào đáy lòng bé, thoải mái lại an tâm.

“Ngươi sốt rồi, phải lập tức trị liệu.” Cái trán nóng đến làm người ta không dám tưởng tượng, đứa nhỏ này không thể lại tiếp tục để như vậy. Bằng không, sớm muộn gì sẽ chết ở trong cung điện hắc ám này. Có lẽ Sở Lăng Húc giọng điệu quá mức ôn hòa, có lẽ là cảm giác mát mẻ làm bé cảm thấy an tâm, Tần Từ Huyền giương cái miệng nhỏ nhắn lên, tiếng nói khàn khàn vỡ tan kêu lên: “Cửa... ra.... muốn...”

“Tiểu Từ Huyền muốn ra khỏi cái cửa này?” Sở Lăng Húc cả ngày ở chung với Tiểu Quân Úc không tốn sức đã đoán được ý tứ của Tần Từ Huyền, lấy ra khoan dung đối Tiểu Quân Úc nhìn Tần Từ Huyền. Gật gật đầu, trong mắt Tần Từ Huyền xuất hiện thần sắc hướng tới. Trong nháy mắt, sắc mặt xám tro khôi phục một chút sáng rọi.

“Tiểu Từ Huyền muốn ra khỏi cánh cửa này rất đơn giản, nhưng đây là hoàng cung, thân mình của ngươi...” Sở Lăng Húc có chút không đành lòng nói với Tần Từ Huyền, hoàng tử nẫu và phụ hoàng hẳn sẽ không cho phép hắn nhiễm bệnh lại tùy ý đi lại trong hoàng cung. “Xuất cung” hai chữ này Tần Từ Huyền nói đặc biệt rõ ràng, Sở Lăng Húc nghe xong run lên.

“Tiểu Từ Huyền muốn rời khỏi hoàng cung? Nhưng là như vậy ngươi sẽ không lại trở về được, sẽ không còn được gặp lại hoàng tử nẫu, phụ hoàng, còn có mẫu hậu.” Sở Lăng Húc tất nhiên là có năng lực mang Tần Từ Huyền rời đi. Nhưng là nếu như vậy, Đại hoàng tử Tần Từ Huyền sợ là sẽ không bao giờ có thể hồi cung nữa. “Ừ.” Thật ra Tần Từ Huyền cũng không hiểu quan hệ lợi hại không trong. Bé chỉ là muốn rời đi, bức thiết muốn rời khỏi cái giường này, phòng ở này, cung điện này.

Sở Lăng Húc trầm mặc một hồi, thờ dãi: “Thúc thúc cũng không biết mang ngươi đi ra ngoài là đúng hay sai. Nhưng là bây giờ thúc thúc không thể để ngươi ở đây không có người chăm sóc. Một khi đã như vậy, vậy thì rời đi thôi! Hi vọng sau này ngươi sẽ không hối hận.” Bệnh thủy đậu của Tần Từ Huyền đã thập phần nguy hiểm, rời đi, có lẽ có thể để bé sống khoái hoạt. Một khắc được Sở Lăng Húc ôm lấy, Tần Từ Huyền không có giây dụa,

chính là thân mình cứng ngắt, tận lực không dựa vào trên người Sở Lăng Húc. Hai cung nữ chăm sóc bé nói, ai chạm vào bé sẽ chết. Sở sờ đầu Tần Từ Huyền, Sở Lăng Húc giọng nói ôn hòa: “Ngoan, không có việc gì. Thúc thúc hồi nhỏ cũng từng bị thủy đậu, bây giờ không phải là vẫn cao lớn như thường sao?” Ôn hòa trấn an làm thân mình Tần Từ Huyền dần dần mềm xuống, dè dặt cẩn trọng ôm lấy cổ Sở Lăng Húc, đầu thử dựa vào bả vai Sở Lăng Húc.

“Tiểu Từ Huyền hiểu chuyện, bây giờ thúc thúc mang cháu rời đi. Nếu cháu cảm thấy mệt mỏi, có thể nhắm mắt lại ngủ một lát. Khi lại mở mắt ra, thúc thúc đã dẫn cháu đi ra ngoài.” Sở Lăng Húc vừa nói vừa đi ra ngoài. Cửa phòng mở ra, Ám Nhất không có chút vẩn dánh động của các chủ. Hắn đứng ở bên ngoài cũng nghe thấy đối thoại bên trong, đứa nhỏ này không nên lặng yên không tiếng động chết ở chỗ này. Sở Lăng Húc vừa điềm người, nhanh đến mức thị vệ đại nội cho rằng mình hoa mắt. Tần Từ Huyền không có nhắm mắt lại, bé chỉ yên lặng đem hoàng cung nguy nga trong bóng đêm ghi tạc vào trong đầu, khắc vào trong lòng.

Tiểu hài tử đều miễn cảm, có lẽ bé phân không rõ thiện ác, nhưng có thể dùng trái tim cảm thụ người khác đối bé tốt hay xấu. Đoạn thời gian ở trong hắc ám này, cảm giác bất lực làm bé cảm nhận được hoàng cung lạnh lùng, cũng cảm nhận được thiện ý của vị thúc thúc xa lạ này. Sở Lăng Húc không có mang Tần Từ Huyền về Sở gia, mà là trực tiếp đưa đến phân đà của Hàn Tinh các. Thân phận của Tần Từ Huyền không thích hợp xuất hiện ở Sở gia, bằng không sẽ vô cùng phiền toái. Mang Tần Từ Huyền vào phòng ở chỉ dành cho Các chủ Hàn Tinh các, bảo người chuẩn bị nước ấm tự mình giúp bé tắm rửa, lại nhẹ tay nhẹ chân giúp bé hãm thuốc.

Trong phòng hẳn tự nhiên không có quần áo của trẻ con, chỉ có thể lấy nội y hần chưa bao giờ mặc ra trùm cho Tần Từ Huyền. Cũng may quần áo của hần đều làm từ tơ lụa tốt nhất của Sở Y các, ngay cả Tần Thi Y đều không lỡ mặc sản phẩm xuất ra từ Sở Y các tất nhiên sẽ không quá kém. Như không có cảm giác mặc cho Sở Lăng Húc ép buộc, khuôn mặt gầy gầy bàn tay tôn lên một đôi mắt rất to, không có sợ hãi, chỉ có tín nhiệm và ý lại. “Bôi thuốc rồi sẽ không ngứa, thân mình của Tiểu Từ Huyền cần phải chữa thật tốt, không thể làm loạn biết không? Quần áo trước hết mặc của thúc thúc, ngày mai thúc thúc sẽ mang quần áo làm riêng cho Tiểu Từ Huyền đến. Có điều mặc của thúc thúc cũng tốt, đủ to, sẽ không đụng tới thủy đậu.”

“Tiểu Từ Huyền tạm thời ở chỗ này được không? Nơi này là địa bàn của thúc thúc, phòng ở này cũng là phòng của thúc thúc. Bên ngoài còn có mấy vị thúc thúc công phu lợi hại canh giữ, Tiểu Từ Huyền không cần sợ hãi sẽ bị người khi dễ. Nếu ban đêm sợ tối, liền trực tiếp hô một tiếng, thúc thúc bên ngoài sẽ tiến vào cùng cháu...” Sở Lăng Húc rất có nhẫn nại, từng chút từng chút hóa giải bất an của Tần Từ Huyền khi mới đến một nơi xa lạ. “Thúc thúc?” Tần Từ Huyền dường như cảm giác được Sở Lăng Húc sắp rời đi, có chút run run nhìn Sở Lăng Húc.

“Tiểu Từ Huyền muốn thúc thúc ở đây với cháu?” Sở Lăng Húc ôn nhu hỏi. Tần Từ Huyền cúi đầu, không lại nói chuyện. “Được. Chỉ cần Tiểu Từ Huyền ngoan ngoãn ngủ, thúc thúc liền ở đây với cháu, được không?” Sở sờ đầu Tần Từ Huyền, Sở Lăng Húc là thật sự có lòng thương tiếc. Không liên quan đến cha mẹ hần, chỉ bởi vì đứa nhỏ này đáng giá được càng nhiều yêu thương. Tần Từ Huyền mạnh mẽ ngẩng đầu, vui mừng dùng sức gật đầu. “Được được, thúc thúc biết Tiểu Từ Huyền nghe hiểu. Không cần dùng sức như vậy, ngoan ngoãn đi ngủ.” Đặt Tần Từ Huyền lên giường, Sở Lăng Húc để nguyên quần áo nằm ở bên người bé. Tay nhỏ bé sợ hãi bắt lấy góc áo Sở Lăng Húc, Tần Từ Huyền mệt mỏi rất nhanh liền ngủ say. Khác với trước đây chính là, tối nay Tần Từ Huyền không còn cau mày, không còn một mình rơi nước mắt.

Sau một nén nhang, Sở Lăng Húc lặng lẽ điềm huyết ngủ của Tần Từ Huyền, đứng dậy ra cửa. Không phải là không tuân thủ hứa hẹn, chính là U U vẫn còn ở nhà chờ hần.

“Chàng nói là chàng mang đứa nhỏ này ra ngoài rồi à?” Tiết U Nhiễm không dám tin nhìn Sở Lăng Húc. Nói thế nào Tần Từ Huyền cũng là Đại hoàng tử, tội trộm hoàng tử, không phải tội nhỏ. “Không mang hần ra ngoài, hần cũng chỉ có thể chờ chết.” Nghe trong lời nói của U U không có tức giận, Sở Lăng Húc nói chi tiết, “Ta đã dùng bỏ câu gửi thư cho sự phụ, để lão nhân gia ông mau chóng đến Tuyên thành. Thân thể của Tiểu Từ Huyền thật sự không thể tiếp tục dễ như vậy. Hoàng cung, thật sự sẽ chết người.” Tiết U Nhiễm chậm chạp gật đầu. Hoàng cung hắc ám và xấu xí, Hoàng thất lãnh khốc và vô tình, kiếp trước nàng đã sớm hiểu rõ hơn bất cứ ai, chính là không nghĩ tới Tần Từ Huyền thế nhưng cũng thành vật hi sinh.”

“U U, để Tiểu Từ Huyền ở Hàn Tinh các thì thế nào?” Sở Lăng Húc nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy Hàn Tinh các là nơi đi tốt nhất của Tần Từ Huyền. Có Hàn Tinh các che chở, dù là Tần Từ Huyền cũng phải chịu chết.

“Người Hàn Tinh các có thể chăm sóc tốt cho một đứa trẻ không?” Nghĩ đến Ám Nhất và Sở Thạch, Tiết U Nhiễm rất không xem trọng quyết định này của Sở Lăng Húc.

“Trong Hàn Tinh các còn có đứa nhỏ còn nhỏ hơn Tiểu Từ Huyền, chính là không ở Tuyên thành mà thôi.” Sở Lăng Húc cười nhạt nói. Trong Hàn Tinh các có đủ trẻ con mới sinh, trong Hàn Tinh các cũng có sát thủ chăm sóc đứa nhỏ, chính là những người này tương đối ẩn nấp mà thôi.

“Vật là tốt rồi.” Tiết U Nhiễm thở dài một tiếng, yên lòng.

Thấy U U như vậy, Sở Lăng Húc tức giận cả đêm được tình cảm dịu dàng hòa tan. U U của hần bất cứ lúc nào cũng là nữ tử khéo hiểu lòng người nhất, phần thiện lương đã khắc vào trong khung gấu thể nào cũng không được. Trên đời này người tham sống sợ chết từ xưa đến nay đều không hề thiếu. Hai tiểu cung nữ chăm sóc bên người Tần Từ Huyền giấu giếm chuyện Tần Từ Huyền mất tích. Cũng may hiện nay trong hoàng cung thái y đập đầu nhận tội làm Tần Từ Huyền không bị người chú ý, hai tiểu cung nữ cứ vậy giấu diếm chuyện này qua hai tháng.

Đều nói đầu tường không bị gió lùa, cho dù không bước ra khỏi tầm cung Lạc Thẩm Nhi rốt cuộc vẫn biết được chuyện Tần Từ Huyền bị thủy đậu. Bị thủy đậu có bao nhiêu hung hiểm Lạc Thẩm Nhi không quan tâm, nàng chỉ muốn biết vì sao Thái hậu và Tần Trạch Dật lại nhẫn tâm để Tần Từ Huyền vào Thiên điện ở.

“Hoàng hậu nương nương, nô tì cũng là trong lúc vô tình nghe nói chuyện của Đại hoàng tử, lúc này mới vội đến đây truyền tin cho ngài. Còn nhỏ như vậy, thật sự là đáng thương.” Quý Như Nhã trang mô tác dạng cầm khăn tay lau nước mắt hoàn toàn không tồn tại. Không rảnh bận tâm Quý Như Nhã diễn trò, trong lòng hiểu rõ tính toán của Quý Như Nhã, Lạc Thẩm Nhu cũng bất chấp có trúng kế hay không, vác bụng bầu hơn sáu tháng chạy tới tầm cung Thái hậu. Tần Trạch Dật sớm nhận được tin tức trước một bước ngăn trước tầm cung Thái hậu: “Hoàng hậu, nàng không thể đi vào.”

“Không thể? Chẳng lẽ Hoàng thượng đã quên Đại hoàng tử bên trong được ghi dưới danh nghĩa của nô tì?” Lạc Thẩm Nhi lạnh lùng nhìn Tần Trạch Dật.

“Đại hoàng tử bị bệnh thủy đậu ngay cả Thái y cũng thức thủ vô sách, Hoàng hậu có thai sao có thể đi vào đó?” Mất đi một Đại hoàng tử, không thể lại mất đi Nhị hoàng tử.

“Nô tì có thể không vào trong, nhưng là phải tận mắt thấy Đại hoàng tử bình yên vô sự nằm ở trên giường trong Thiên điện.” Thiên điện là nơi như thế nào Lạc Thẩm Nhi không muốn nghĩ sâu, nàng chỉ muốn biết không có Thái hậu và Hoàng thượng che chở, Đại hoàng tử không nơi nương tựa có khỏe mạnh như xưa hay không.

“Cái này...” Bình yên vô sự tất nhiên là không có khả năng, Tần Trạch Dật có thể tưởng tượng Tần Tử Huyền trong phòng tất nhiên là không tốt lắm.

“Hoàng thượng, nô tì là mẫu hậu của Đại hoàng tử.” Lạc Thẩm Nhi tiến lên một bước, tức giận trừng Tần Trạch Dật. Nghe động tĩnh bên ngoài, trong phòng hai tiểu cung nữ đã sớm sợ tới mức hồn bay phách tán. [thấy ghét LTN, là mẫu hậu của TTH mà trong ba tháng không hỏi thăm lấy một lần, giờ thì lại quan tâm. Ta thấy thế nào cũng giả tạo, thấy ghét.]

Hoàng hậu nương nương kiên trì muốn gặp Đại hoàng tử, có phải là đã phát hiện Đại hoàng tử mất tích hay không? Hai cung nữ người nhìn ta, ta nhìn người, đồng thời hạ quyết định. Bị khí thế cường đại trên người Lạc Thẩm Nhi phát ra trấn trụ, Tần Trạch Dật đang định nhượng bộ, lại bị Thái hậu ra sau ngăn lại: “Hoàng hậu là mẫu hậu của Đại hoàng tử, ai gia chẳng lẽ không phải là Hoàng tử mẫu của Đại hoàng tử? Hoàng hậu bộ dáng khôi ngô vẫn tội tìm tới cửa, là muốn hỏi tội ai? Hoàng thượng, hay là ai gia?”

“Nô tì không dám. Nô tì chỉ là lo lắng cho Đại hoàng tử, muốn tận mắt nhìn thấy mà thôi.” Lạc Thẩm Nhi không chút thoái nhượng. Hôm nay, nàng phải nhìn thấy Tần Tử Huyền.

“Người tới, đưa Hoàng hậu hồi cung.” Noi theo Hoàng thượng, Thái hậu lập lại trò cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

“Nô tì cũng chỉ muốn nhìn Đại hoàng tử chút, như vậy cũng không được sao? Đại hoàng tử là Hoàng tử của Tuyên quốc ta, bị nhốt tại Thiên Điện không thấy mặt trời như vậy, sợ là thân dân cũng sẽ không đồng ý.” Trên mặt Lạc Thẩm Nhi mang theo châm chọc nhàn nhạt. Đại hoàng tử không chỉ là tôn tử của Thái hậu, còn là hoàng tử Tuyên quốc, con cháu Hoàng thất cũng không phải nói quyền cấm là có thể dễ dàng quyền cấm. Huống chi Đại hoàng tử mới hai tuổi, vô quá vô thất.

“Hoàng hậu đây là đang uy hiếp ai gia?” Thái hậu híp mắt, sắc mặt trầm xuống. Lấy thân dân áp người, Hoàng hậu không khỏi quá mức làm càn.

“Nô tì theo lý để tranh luận mà thôi. Thái hậu nghĩ xem nô tì cả ngày ở trong tâm cung vì sao lại biết được chuyện này? Từ trong miệng của nhiều người, Thái hậu nhốt Đại hoàng tử, lại ngăn không được miệng mọi người.” Lạc Thẩm Nhi nói thẳng, nhìn thẳng vào Thái hậu đang tức giận.

“Ai gia chỉ không muốn vì một Đại hoàng tử làm lòng người hoảng sợ, trong cung không còn ngày yên tĩnh.” Thái hậu trong lòng đột nhiên kinh hoàng. Hoàng hậu chưa xuất cung đã có thể biết việc này, có thể thấy việc này đã giấu không được. Trong cung không thiếu nhất chính là người, các đường thăm dò ừn ừn, không chừng các vị cựu thần đã nhận được tin tức. Cho dù là bệnh thủy đậu, bí mật nhốt Đại hoàng tử quả thật không ổn.

“Lòng người hoảng sợ không phải vì bệnh thủy đậu, mà là vì Thái hậu tận lực giấu giếm. Nếu tin Đại hoàng tử bị bệnh thủy đậu mấy tháng vẫn còn ở trong cung truyền ra, cung nhân sẽ càng thêm sợ hãi. Nếu Thái hậu lo lắng Đại hoàng tử bệnh truyền sang người khác, ngại có thể trực tiếp đưa Đại hoàng tử đến trang viên ngoài cung. Lạc gia không ngại chăm sóc thay.” Lạc Thẩm Nhi đương nhiên không tin người của Thái hậu, lần đầu tiên ở trước mặt mọi người kéo Lạc gia ra.

Nghe được hai chữ Lạc gia, Thái hậu sắc mặt trắng xanh, xanh đen. Ngực tức giận khó bình ổn, thân mình gần như ngã xuống.

Tần Trạch Dật ở gần nhất nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy thân mình Thái hậu, ánh mắt trách cứ nhìn về phía Lạc Thẩm Nhi. Nói cái gì không tốt, cố tình nói đến Lạc gia. Biết rõ Thái hậu không thích nhất chính là Lạc gia, đây không phải là cố ý chọc Thái hậu tức giận sao.

“Nếu Thái hậu không muốn Lạc gia chăm sóc Đại hoàng tử, Tiết vương phủ cũng không có gì không thể. Nô tì có thể nói với Cố Luân Trường công chúa, việc này nhất định không thành vấn đề.” Khiêu khích nhìn thoáng qua Tần Trạch Dật, Lạc Thẩm Nhi chuyển đối tượng. Thái hậu không thích Lạc gia mọi người đều biết, Cố Luân Trường công chúa lại là người mà Thái hậu không thể ngang nhiên phản đối.

“Người...” Dựa vào trên người Tần Trạch Dật, Thái hậu tức đến không nói được lên lời. Bà ta chán ghét Lạc Thẩm Nhi không kém với thù hận Lạc Tử Nghiên. Oán hận năm này tháng nọ không được phát tiết sớm chuyển toàn bộ lên người Tần Thiên Ngọc được Tiên hoàng yêu như trân bảo. Biết được Tần Thiên Ngọc gả đến Tiết vương phủ, bà ta tức giận đến mức kém chút đập tâm cung của mình. Khi Tiết Kỳ Văn đi biên quan, bà ta thậm chí còn nguyên rửa hân một đi không trở về. Biết được Tần Thiên Ngọc một lần hai hạ hai tử, bà ta hận một ngày chưa ăn cơm. Bây giờ Lạc Thẩm Nhi thế

nhưng còn dám lấy Tàn Thiên Ngọc ra kích thích bà ta, quả thực là tội không thể tha.

“Cổ Luân Trường công chúa là phong hào Tiên đế ban cho, lại được lòng người, nhất định sẽ không bạc đãi Đại hoàng tử, không phải sao? Huống chi, dù là ghi tạc dưới danh nghĩa của nô tì, Đại hoàng tử và Tiết vương phủ vẫn có quan hệ huyết thống không thể cắt đứt, không phải sao? Không nói đến Tiết đại tướng quân, Tiết vương gia cũng tuyệt đối sẽ không vui khi thấy Đại hoàng tử nhận được đãi ngộ như vậy, không phải sao? Đại hoàng tử thân phận tôn quý như thế, Thái hậu lại hoàn toàn không để ý, thu phục lòng người như thế nào?” Vừa nghĩ đến Đại hoàng tử bị im hơi lặng tiếng nhốt tại Thiên điện hơn ba tháng, một chút tôn kính Thái hậu trong lòng Lạc Thâm Nhi hoàn toàn biến mất.

Lạc Thâm Nhi hỏi lại đập Thái hậu đến sắc mặt xanh mét, đầu choáng mắt hoa. Hung hăng bắt lấy tay Tàn Trạch Dật, Thái hậu chỉ phải mong đợi nhĩ tử bà ta vì bà ta xuất đầu.

Dù mẫu hậu làm không đúng, cũng không chấp nhận được Hoàng hậu chỉ vào mũi mũi. Trong mắt Tàn Trạch Dật đã sớm đầy sương mù, thấp giọng cảnh cáo nói: “Hoàng hậu, đừng quên thân phận của nàng, cũng đừng quên nàng nói chuyện với ai.”

“Hoàng thượng, nô tì thật sự rất không muốn nói những lời đó, nhưng nô tì thật sự nhìn không được. Xét đến cùng, Đại hoàng tử chẳng phải đứa nhỏ của nô tì, nhưng cũng là con trai ruột của Hoàng thượng không phải sao?” Nói đến đây, Lạc Thâm Nhi dừng một chút, lạnh lùng nói: “Nếu như hồi nhỏ Hoàng thượng cũng bị như Đại hoàng tử, nếu như Tiên đế và Thái hậu cũng đối xử lạnh lùng với Hoàng thượng, thật không biết hoàng thượng sẽ có cảm tưởng gì? Đau lòng rơi nước mắt, hay là cảm động đến rơi nước mắt?”

“Làm càn!” Tàn Trạch Dật lửa giận nổi lên, khí thế áp đảo Thái hậu bị trùng trùng đã kích.

Lạc Thâm Nhi rõ ràng không bị trấn trụ, cười lạnh một tiếng: “Nếu là hoàng thượng cảm thấy nô tì nói sai, có thể bảo Hình bộ lấy Tuyên quốc điều lệ ra, từng cái chống lại hành động của nô tì. Phàm là hoàng thượng có thấy lấy ra tội làm nô tì khâm phục khấu phục, nô tì tự nhiên nhận tội.”

Tàn Trạch Dật bị Lạc Thâm Nhi chặn một hơi nghẹn ở ngực, phát cũng không được, nuốt cũng không xong. Lạc Thâm Nhi kiêu ngạo làm hấn không biết phải làm thế nào, càng không lấy ra được có thích hợp trách cứ Lạc Thâm Nhi làm càn.

“Phản phản, chỉ bằng Hoàng hậu bắt kính với ai gia và hoàng thượng, ai gia và hoàng thượng đã có thể phé người.” Thái hậu giống như cuối cùng cũng bắt được cán chổi của Lạc Thâm Nhi, thẳng thân mình đi đến trước mặt Lạc Thâm Nhi trách móc.

“Thái hậu hình như đã quên, điều lệ hậu cung Tuyên quốc điều thứ nhất, Hoàng hậu sinh hoàng tử không thể phé. Nói cách khác, trước khi đứa nhỏ trong bụng nô tì ra đời, nô tì hoàng hậu này không phé được.” Lạc Thâm Nhi mặt không đổi sắc châm chọc Thái hậu uy hiếp, sau đó còn bổ sung mấy câu, “Nếu nô tì sinh công chúa, Đại hoàng tử chính là hoàng tử duy nhất của Tuyên quốc. Nói cách khác, trước khi có một vị hoàng tử khác ra đời, Đại hoàng tử không được xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Bằng không, Thái hậu giao đãi thế nào với thần dân Tuyên quốc? Lại nên giao đãi thế nào với liệt tổ liệt tông hoàng thất?”

Sắc mặt Thái hậu từ trắng chuyển sang tím, ngón tay run run chỉ vào Lạc Thâm Nhi, cuối cùng suy sụp xuống: “Hoàng thượng, đây là Hoàng hậu tốt mà người một lãnh bảo vệ. Thật đúng là tốt, tốt đến mức ai gia không còn lời nào để nói.

Nhìn Thái hậu nháy mắt liền già đi mười mấy năm, trong lòng Tàn Trạch Dật trăm vị đảo lộn, ánh mắt phức tạp chống lại ánh mắt kiên nghị của Lạc Thâm Nhi, nhất thời không nói gì.

“Hoàng thượng, Đại hoàng tử nuôi ở bên cạnh thần thiếp đã hơn một năm, Thái hậu nói ôm đi liền ôm đi, nô tì đã nói qua một câu không đúng chưa? Nô tì cũng không yêu cầu gì quá đáng, chỉ là muốn mở cửa phòng để nô tì nhìn thấy Đại hoàng tử, như vậy cũng không thể sao?” Có thai, thân mình Lạc Thâm Nhi chịu không được nặng tiếp tục kháng chiến. Vuốt cái bụng tròn trịa, Lạc Thâm Nhi cúi đầu. Thái hậu thái độ, Tàn Trạch Dật dung túng, kết cục của Đại hoàng tử có phải hay không cũng là điểm báo trước cho đứa con trong bụng nàng?

“Mở cửa.” Thấy Lạc Thâm Nhi cúi đầu nhìn bụng, Tàn Trạch Dật thỏa hiệp. Bất luận như thế nào hấn cũng không nghĩ thay đổi người ngồi vị trí Hoàng hậu, Lạc Thâm Nhi tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Lão ma ma trong cung lập tức tìm khăn lụa cho mọi người che miệng, cửa phòng Thiên điện rốt cuộc lại được mở ra.

Cùng với cánh cửa chậm rãi mở ra, trên xà nhà treo hai cổ nữ thi xuất hiện ở trước mắt mọi người. Thái hậu kinh hãi, Tàn Trạch Dật biến sắc, Lạc Thâm Nhi bất an, dường như đều không lại trọng yếu.

Bất chấp tất cả mọi thứ, Lạc Thâm Nhi vội bước mấy bước, ý muốn vào nhà tìm tòi kết quả.

Tàn Trạch Dật vươn tay, chặt chẽ ôm lấy Lạc Thâm Nhi “Nàng không để đi vào.”

“Hoàng thượng, đây là lí do ngài không dám để nô tì gặp Đại hoàng tử sao?” Lạc Thâm Nhi cũng không biết giọng của nàng có thể bén nhọn như vậy, lúc này nàng lại sinh ra cảm xúc bạo ngược.

“Không biết, ta cũng không biết tại sao có thể như vậy.” Dưới tình thế cấp bách, Tàn Trạch Dật ngay cả tự xưng ‘trẫm’ cũng quên.

“Không biết? Không biết trong phòng Đại hoàng tử tại sao lại xuất hiện hai người chết? Hay là không biết Đại hoàng tử ở chung một chỗ với hai cổ nữ thi đã mấy ngày?” Lạc Thâm Nhi rốt cuộc bình tĩnh không được, bắt đầu liều mạng gây gổ. Lần đầu tiên nàng hận một người đến thấu triệt như vậy, hận thuần túy như vậy.

“Lạc Thấm Nhi, nằng trắn định chút, đừng quên trong bụng nằng còn có đứa nhỏ.” Phát giác Lạc Thấm Nhi không thích hợp. Tần Trạch Dật muốn ngăn lại Lạc Thấm Nhi đang quá khích, lại sợ không cẩn thận bị thương Lạc Thấm Nhi.

“Đứa nhỏ? Ha... Ngươi còn có thể để ý đứa nhỏ sao? Ngươi có thể đối đãi với Đại hoàng tử như vậy, chẳng lẽ sẽ không đối đãi với đứa nhỏ của ta như vậy sao? Tần Trạch Dật, ngươi thật sự thật đáng sợ.” Không lại giãy dụa, Lạc Thấm Nhi bình tĩnh có chút dị thường. Nam nhân này không đáng để nằng mất đi lý trí, nằng chỉ cần lập tức nhìn thấy Đại hoàng tử là tốt rồi.

Tần Trạch Dật có chút ngây người, câu cuối cùng của Lạc Thấm Nhi lần đầu tiên cắm vào tim hấn như vậy.

Thừa dịp Tần Trạch Dật ngây người, Lạc Thấm Nhi tránh khỏi ôm ấp của Tần Trạch Dật, lạnh lùng nhìn thoáng qua Thái hậu đang khiếp sợ đến bất động, cười lạnh đề nghị nói: “Thái hậu, Đại hoàng tử chính là trưởng tôn của ngài. Không bằng để nô tì đỡ Thái hậu cùng nhau đi vào, tận mắt xem trưởng tôn của ngài ở trong tâm cung của ngài qua ngày lạnh như thế nào?”

Thái hậu động cũng không dám động, không muốn đi vào lại bị Lạc Thấm Nhi gắt gao túm chặt. Một thoáng khi cánh tay bị túm chặt, theo bản năng muốn đẩy Lạc Thấm Nhi ra, tầm mắt bỗng nhiên rơi xuống trên bụng Lạc Thấm Nhi. Thái hậu cuối cùng bị động theo Lạc Thấm Nhi bước vào Thiên điện đóng cửa hơn ba tháng. Vẫn luôn tận lực quên lãng lúc này lại trở nên chặt vật như vậy, bên trong không phải là ai khác, là tôn tử của bà ta, tôn tử ruột.

Lạc Thấm Nhi không nói gì nữa, kìm nén lửa giận kéo Thái hậu bước vào cửa. Mùi thối rửa tanh tưởi xen lẫn mùi hương không biết tên, dị thường khó nghe. Lạc Thấm Nhi chỉ cảm thấy ghê tởm, trong bụng bốc lên. Cường ngạnh chống đỡ đi đến bên giường, nhìn cái chần lồi lên, Lạc Thấm Nhi hạ thấp giọng tới mức mềm nhũt: “Đại hoàng tử, mẫu hậu đến xem con này.”

Trên giường một mảnh yên tĩnh, dưới chân không có bất cứ động tĩnh gì, trong lòng Lạc Thấm Nhi bất an càng lúc càng lớn, mạnh mẽ vươn tay xóc cái chần đã biến vàng lên. Sau đó, mấy cái gối đầu mạng theo quần áo của tiểu hài tử xuất hiện trước mắt Lạc Thấm Nhi.

“Tại sao có thể như vậy?” Thái hậu thất thanh thét chói tai. Đại hoàng tử đâu? Đại hoàng tử sao lại không có ở trên giường?

“Tại sao có thể như vậy? Thái hậu không biết người không nên nói ra những lời này nhất chính là ngài hay sao?” Tay cầm lấy chần không thể ngăn được run rẩy, Lạc Thấm Nhi lửa giận trào lên. “Đại hoàng tử là tôn tử của ngài, là con trai hoàng thượng, ngài sao có thể nhẫn tâm như vậy? Ngài thật là Thái hậu sao? Đã từng là mẫu nghi thiên hạ sao? Khoan dung của ngài đâu? Rộng lượng của ngài đâu? Nhân từ của ngài đâu? Cũng bởi vì Đại hoàng tử ghi dưới danh nghĩa của nô tì, ngài có thể độc ác như vậy sao?”

“Lạc Thấm Nhi, im miệng!” Tần Trạch Dật giọng điệu âm trầm phảng phất như mưa gió sắp đến.

“Im miệng? Hoàng thượng đã quên trong căn phòng này vốn là nhi tử duy nhất của ngài à? Người đâu? Ngài có thể nói với ta, Đại hoàng tử đang ở đâu sao? Sống hay chết, hoàng thượng không nên cho nô tì một lời giải thích sao?” Dù là lật trời, Lạc Thấm Nhi nhất định phải lấy được một cái giao đãi.

Thái hậu đã ngây ngẩn cả người, sửng sờ nhìn quần áo và gối trên giường. Đúng vậy, Đại hoàng tử đâu? Đại hoàng tử biến mất trong tâm cung của bà ta, bà ta lại không hay biết gì. Xong rồi, triệt để xong rồi, bà ta nên đối mặt thế nào với liệt tổ liệt tông dưới cửu tuyền? Bà ta nên đối mặt với thần dân trên dưới của Tuyên quốc? Để mặc rét lạnh từ trái tim lan xuống tứ chi, Thái hậu đánh đầu thảng đó không gì cản nổi giờ khắc này lại như bị đình trụ không thể động đậy.

“Việc Đại hoàng tử mất tích, trăm sẽ phái người điều tra. Bây giờ Hoàng hậu cần làm chính là đi ra khỏi phòng này, về tâm cung nghỉ ngơi cho tốt. Trăm nhất định sẽ cho Hoàng hậu một câu trả lời thuyết phục.” Chuyện hồng bét, Tần Trạch Dật chỉ phải ổn định Lạc Thấm Nhi trước.

“Câu trả lời thuyết phục? Ba ngày hay là năm ngày?” Lạc Thấm Nhi khề ngược đầu lên, lãnh nhược băng sương.

Lạc Thấm Nhi từng bước đến gần làm Tần Trạch Dật không thể không đưa ra đáp án: “Ba ngày! Ba ngày sau, trăm chắc chắn sẽ cho Hoàng hậu một cái giao đãi.”

“Hoàng thượng giống như đã quên, Đại hoàng tử không chỉ là đứa nhỏ ghi tạc dưới danh nghĩa nô tì. Muốn nói giao đãi, hoàng thượng và thái hậu hẳn là càng cần phải hướng liệt tổ liệt tông giao đãi, dưới triều thần dân chúng giao đãi!” Lạc Thấm Nhi nói xong liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110

Lạc Thấm Nhi rời đi, Thiên điện yên lặng khiến người ta hoảng hốt. Tần Trạch Dật sắc mặt khó coi tìm đi tìm lại tất cả các góc trong Thiên điện, không thể không đối mặt với sự thật là Tần Tử Huyền không ở trong Thiên điện. Hít sâu một hơi, Tần Trạch Dật nhìn về phía Thái hậu đang đứng ngây người: “Mẫu hậu, Đại hoàng tử đâu?”

“Hoàng thượng đây là đang chất vấn ai gia?” Bị giọng nói của Tần Trạch Dật đánh thức, Thái hậu banh mặt hỏi.

“Mẫu hậu, Đại hoàng tử rốt cuộc đang ở đâu? Ngài hẳn nên biết, việc này làm ầm ĩ lớn không chỉ là mẫu thuẫn giữa ngài và hoàng hậu, cũng không chỉ là mâu thuẫn giữa nhi thần và mẫu hậu, là phải hướng liệt tổ liệt tông giao đãi, thậm chí còn phải hướng đại thần trong triều và lê dân bách tính giao đãi. Trong cung không có con nôi dòng có thể lại sinh, nhưng là con nôi dòng duy nhất trong cung bị lên xử lý, loại chuyện này tuyệt đối không được cho phép.” Sở dĩ không có phân bác Lạc Thâm Nhi, chính là Tần Trạch Dật hiểu rõ hơn bất cứ ai, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền. Một hoàng tử duy nhất đều có thể bị lên xử lý, triều thần và dân chúng sao có thể tin tưởng hoàng thượng hẳn là mình quân?

“Ta không biết, ta không biết cái gì hết.” Lạc Thâm Nhi nói như vậy bà ta có thể làm bộ như không nghe thấy, Hoàng thượng nói như vậy, bà ta không thể không thừa nhận bà ta thật sự gây nên đại họa ngập trời.

“Sao ngài có thể nói ngài không biết? Đại hoàng tử ở tẩm cung của ngài, ở Thiên điện của ngài, ngài lại nói ngài không biết?” Vẫn cho rằng Thái hậu là cố ý nhắm vào Lạc Thâm Nhi mới không chịu nói, Tần Trạch Dật không tin Thái hậu sẽ thật sự không biết.

“Không biết là không biết, đừng có hỏi nữa.” Thái hậu hờn hển bước ra Thiên điện, vừa khéo đụng phải cung nhân nâng hai cung nữ thất cổ tự sát ra ngoài, cảm thấy cả kinh, bước chân dừng lại, sắc mặt cực kém.

“Mẫu hậu, ngài không thể chỉ dùng một câu không biết là có thể không liên quan. Đại hoàng tử rốt cuộc ở đâu, ngài phải cho nhi thần một công đạo. Dù là chết, cũng phải để nhi thần nhìn thấy xác.” Tần Trạch Dật đi theo phía sau Thái hậu đã tính đến kết quả xấu nhất.

Nghe Tần Trạch Dật nói ra chữ chết, xem xác chết thật sự trước mắt, Thái hậu rốt cuộc không nhịn được, bước nhanh đi vào phòng mình, dùng sức đóng cửa lại.

Tần Trạch Dật không có biện pháp, đành phải lập tức bắt đầu sai người đi điều tra việc này. Thật sự điều tra hẳn mới biết được trong khoảng thời gian này Tần Từ Huyền sống cuộc sống thế nào. Hẳn oán hận bản thân không quan tâm, dù có nhiều áy náy hơn cũng chỉ có thể chôn ở đáy lòng. Hẳn phải mau chóng tìm được Tần Từ Huyền.

Thời hạn bây giờ, tra tấn không chỉ có Lạc Thâm Nhi lo âu, hoặc Tần Trạch Dật áy náy, còn có Thái hậu sợ hãi. Vừa nghĩ đến Đại hoàng tử biến mất trong Thiên điện của bà ta, vừa nghĩ đến hai cung nữ thất cổ trong Thiên điện của bà ta, bà ta thật sự đứng ngồi không yên. Cho dù bà ta đã hạ lệnh niêm phong Thiên điện, cũng vẫn không thể gạt bỏ sự thật tồn tại. Chuyện của Đại hoàng tử lan nhanh truyền xa, đã ở trong cung ồn ào huyền ảo, triều thần cũng bắt đầu có phê bình kín đáo. Nếu không phải trở ngại thời hạn bây giờ của hoàng thượng, sợ là đã sớm làm ầm ĩ. Thái hậu thật sự hối hận, vốn chỉ là bị bệnh thủy đậu, cho dù Đại hoàng tử chết ở Thiên điện, bà ta cũng đứng tình hợp lý. Nhưng Đại hoàng tử thế nhưng lại mất tích? Đây quả thật là vô cùng vô vãn.

Bây giờ sau, Lạc Thâm Nhi lại lần nữa đi đến tẩm cung của Thái hậu. Nàng thủy chung tin tưởng vững chắc Đại hoàng tử biến mất ở tẩm cung của Thái hậu, Thái hậu không có khả năng không biết Đại hoàng tử ở đâu. Muốn tìm thấy Đại hoàng tử, nhất định phải tìm Thái hậu.

Tần Trạch Dật còn chưa đến, Thái hậu vẫn cao cao tại thượng như cũ, ngồi ở chủ vị. Lạc Thâm Nhi có thai, không thêm để ý tới Thái hậu lông mày dựng ngược, tự mình đi đến một bên ngồi xuống.

“Hoàng hậu muốn giao đãi thì đi tìm Hoàng thượng, đến chỗ này của ai gia làm gì?” Thái hậu dù sắc mặt trấn định, nhưng vẫn không che hết được hoảng loạn trong mắt bà ta.

“Làm gì? Chẳng lẽ Thái hậu đã quên Đại hoàng tử biến mất ở tẩm cung của ngài?” Lạc Thâm Nhi giọng điệu mang theo đùa cợt, mang theo châm chọc.

Thái hậu bị chặn một hơi mắc kẹt ở yết hầu, nhin không được ho khan lên.

“Thái hậu cần phải bảo trọng mới được. Đại hoàng tử vẫn đang chờ Hoàng tử mẫu của hẳn tìm được hẳn sau đó tí mĩ che chở hẳn đấy!” Lạc Thâm Nhi thân mình không động, giống như quan tâm nói.

“Lạc Thâm Nhi, người im miệng cho ai gia!” Trong lòng Thái hậu nhận định Đại hoàng tử đã chết, bằng không hai cung nữ đó không có khả năng thất cổ. Về phần xác của Đại hoàng tử ở đâu, cũng là một câu đó khó giải. Mà Lạc Thâm Nhi nói như vậy, rõ ràng chính là đang rủa bà ta chết.

“Nó tí có thể không nói, triều thần có thể không nói hay không? Dân chúng có thể không nghị luận hay không? Đại hoàng tử nổi thủy đậu bị nhốt trong Thiên điện lại biến mất không rõ sống chết, Thái hậu cho rằng chỉ một câu cảm miệng là có thể xong chuyện? Đã nhiều ngày lòng cung nhân hoảng sợ, trong triều sợ là cũng đã tai họa ngầm khắp nơi, Thái hậu vẫn nên mau chóng nói ra Đại hoàng tử đang ở đâu cho thỏa đáng. Bằng không, chúng triều thần buộc tội Thái hậu, đây chính là châm chọc lớn nhất từ khi Tuyên quốc khai quốc đến nay đúng không?” Không thể không nói trong lòng Lạc Thâm Nhi cũng không lạnh nhạt như mặt ngoài. Chính là bởi vì lo lắng, cho nên mới thất lễ, thậm chí ngay cả chuyện đại nghịch bất đạo như uy hiếp Thái hậu cũng dám làm.

“Bọn họ dám!” Thái hậu ngoài mạnh trong yếu làm giọng nói của bà ta vút cao mang theo run run không thể ức chế.

“Tổ mẫu hại cháu ruột, dù là dân chúng bình thường cũng không chấp nhận được. Thái hậu thân đã từng là mẫu nghi thiên hạ, bây giờ là Thái hậu của một nước, có thể tổn hại luân thường, tâm ngoan thủ lạt như thế, làm được nhưng nói không được à? Vậy thì phải xem Thái hậu có chặn được người trong thiên hạ thấy chuyện bất bình chẳng tha hay không!” Bây giờ này, Lạc Thâm Nhi đè nén bất an, đè nén luống cuống, đè nén lửa giận. Tất cả đè nén toàn bộ bộc phát khi thấy Thái hậu không biết hối cải và không hề áy náy.

“Hoàng hậu!” Tần Trạch Dật vừa vào cửa liền nghe được Lạc Thâm Nhi chỉ trích, nhìn thấy Thái hậu vẻ mặt sợ hãi, lên tiếng quát lớn.

“Hoàng thượng, thời hạn bảy ngày đã đến, gai dãi nô tì muốn đâu?” Không đề ý đến Tần Trạch Dật quá lớn, Lạc Thẩm Nhi thẳng thắt lưng hỏi.

Tần Trạch Dật trầm mặc. Đã nhiều ngày hoàng cung bị lật một lần, Đại hoàng tử lại hoàn toàn không thấy bóng dáng.

“Hoàng thượng, Đại hoàng tử rốt cuộc ở đâu?” Thấy Tần Trạch Dật không nói chuyện, bất an trong lòng Lạc Thẩm Nhi lên tới cực hạn. Đứa nhỏ nhỏ nhả kia, thật sự đã chết sao?

Tần Trạch Dật lại im lặng một lúc sau, rốt cục mở miệng: “Hoàng hậu nên bị thương.” Một đứa nhỏ mới hai tuổi biến mất trong hoàng cung nội viện đề phòng sâm nghiêm, trừ bỏ chết ra hẳn nghĩ không ra khả năng khác.

Bất an trong lòng được chứng thực, Lạc Thẩm Nhi nô nức cười thầm, Trách không được hai cung nữ lựa chọn thất cổ, trách không được Thái hậu thế nào cũng không chịu nói ra Đại hoàng tử ở đâu.

Ngay cả Thái hậu, khi nghe thấy Tần Trạch Dật nói những lời này cũng chấn động. Thật sự đã chết? Bởi vì đã chết cho nên hai cung nữ kia không dám báo lên, lên xử lý rồi? Ai cho các nàng gan lớn như vậy? Quả thật là cả gan làm loạn, nên tru di cử tộc!

Không có bỏ qua Thái hậu khiếp sợ, Tần Trạch Dật cũng cười khổ không thôi. Đại hoàng tử nổi thủy đậu mà chết không phải chuyện lớn, mẫu hậu chọn lựa che dấu sợ là vì che lấp khoảng thời gian này không quan tâm Đại hoàng tử. Nhưng là lần này mẫu hậu thật sự làm sai rồi. Đại hoàng tử có thể chết, nhưng tuyệt không thể mất tích. Bằng không, hoàng hậu sẽ không đồng ý, triều thần sẽ không đồng ý, lễ dân bá tánh cũng sẽ không đồng ý.

“Đại hoàng tử đã nhập Hoàng lăng rồi?” Lạc Thẩm Nhi giọng nhẹ nhàng, giống như sợ quấy nhiễu đến gì đó.

Tần Trạch Dật tay gặt gao nắm thành quyền, hít sâu một hơi, nói: “Ừ, đã nhập Hoàng Lăng.”

“Thật vậy chăng? Nếu đã nhập Hoàng lăng, sao Thái hậu lại giấu giếm?” Nghe được lời nói của Tần Trạch Dật, Lạc Thẩm Nhi chất vấn.

“Bệnh thủy đậu sẽ truyền nhiễm, Thái hậu chỉ không muốn Đại hoàng tử chết rồi còn bị người ta chán ghét.” Mặc kệ thế nào trước ổn định Lạc Thẩm Nhi đã. Đại hoàng tử nhất định là không về được, đứa nhỏ trong bụng Lạc Thẩm Nhi tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

“Đại hoàng tử ra đi khi nào?” Vuốt bụng, Lạc Thẩm Nhi tiếp tục hỏi.

Một lời nói dối phải dùng càng nhiều lời nói dối hơn đến che lấp. Tần Trạch Dật cân nhắc tâm tư của Lạc Thẩm Nhi, thấp giọng nói: “Mới mấy ngày.”

Lạc Thẩm Nhi không có lại truy vấn, ánh mắt hoảng hốt sau khi chống lại Thái hậu thất thần biến thành hiểu rõ: “Đều nói người đã chết sẽ không lập tức rời đi, không biết Đại hoàng tử có đang đứng ở phía sau Thái hậu nhìn Thái hậu hay không nhỉ? Nếu thật sự là như vậy, cầu Thái hậu giúp nô tì hỏi Đại hoàng tử có tốt không.”

Cả người Thái hậu sợ tới mức khẽ run rẩy, sau lưng bắt đầu có gió lạnh thổi qua: “Hoàng hậu, người nói chuyện giật gân, nói hươu nói vượn.”

“Nơi cuối cùng Đại hoàng tử ở là tẩm cung của Thái hậu, hẳn lưu luyện nhân thể nhất định còn chưa rời đi. Thái hậu có thể nghe thấy Đại hoàng tử đang gọi ngày không? Nếu có nghe được, Thái hậu nhất định phải trả lời đấy. Khi còn sống Đại hoàng tử chưa một lần được Thái hậu yêu thích, sau khi chết lại không thể bị Thái hậu chán ghét mới được.” Trong mắt Lạc Thẩm Nhi xuất hiện tàn nhẫn chưa bao giờ có. Đại hoàng tử thật sự nhập Hoàng lăng, vẫn là bị Thái hậu lên xử lý, trong lòng mọi người đều biết. Tần Trạch Dật cho rằng hẳn nói mấy câu là có thể che giấu cái chết của Đại hoàng tử? Chiêu cáo thiên hạ lại như thế nào? Công đạo từ lòng người.

Giống như thật sự nghe được sau lưng có tiếng khóc thê lương gọi ‘hoàng tử mẫu’, Thái hậu sợ tới mức hoa dung thất sắc, môi phát run, kinh hãi nhìn Tần Trạch Dật: “Hoàng thượng, bảo nàng đi ra ngoài, bảo nàng đi ra ngoài.”

“Nô tì có thể đi ra ngoài, chỉ cần Thái hậu lương tâm yên ổn, tuổi già sẽ rất thái bình,” Không đợi Tần Trạch Dật mở miệng, Lạc Thẩm Nhi đứng dậy chạy lấy người.

“Mẫu hậu.” Không có ngăn cản Lạc Thẩm Nhi rời đi, Tần Trạch Dật đến gần Thái hậu, vươn tay muốn trấn an bà ta.

Thái hậu giống như bị kinh sợ thét chói tai: “Không phải ta hại chết hắn, thật sự không phải ta.”

Tần Trạch Dật sùng sốt. Nhìn Thái hậu bộ dáng thất kinh như vậy, hẳn thậm chí bắt đầu hoài nghi Đại hoàng tử thật sự chết bệnh thủy đậu sao? Hoàn toàn không tra được dấu vết Đại hoàng tử rời cung, Thái hậu có phải có thể lực tâm phúc khác hay không? Mà thể lực tâm phúc này đã lớn đến mức hẳn cũng vô pháp chạm đến?

Người một khi nổi lên lòng nghi ngờ sẽ càng ngày càng cảm thấy bên trong có gì quái. Tần Trạch Dật không có lại trấn an Thái hậu, hẳn phải mau chóng tra được thể lực mà Thái hậu che giấu. Trong hoàng cung có thể có hậu phi tâm tư khó lường, nhưng không thể có thể lực không biết tên lại có thể uy hiếp đến hoàng thượng.

Từ một ngày này bắt đầu, tình mẫu tử giữa Tần Trạch Dật và Thái hậu bắt đầu nảy sinh ngăn cách, hơn nữa còn càng lúc càng lớn. Càng là tra không ra càng thêm sinh nghi, càng sinh nghi lại càng bất an, càng bất an lại càng giằng vò, càng dày vò lại càng... oán hận.

Lúc Tần Trạch Dật vội vàng điều tra thể lực thần bí, Thái hậu lại mỗi ngày đều ở trong lo lắng hãi hùng, lo sợ bất an. Lạc Thẩm Nhi lại bắt đầu ngày nào cũng đến thỉnh an, cũng không nhắc đến Đại hoàng tử, chỉ dùng ánh mắt đậm bạc cung kính nhắc nhở sự tồn tại của nàng.

Thái hậu hoàn toàn chống đỡ không được, liên tục hạ mấy đạo ý chỉ miễn Hoàng hậu đi thỉnh an. Lạc Thầm Nhi lại như cũ tự mình tiếp tục đến thăm cung Thái hậu. Mỗi một ngày, nàng sẽ đứng bên ngoài Thiên điện một lúc. Không nói chuyện, chỉ yên lặng đứng, giống như nhớ lại, giống như cáo biệt. Lạc Thầm Nhi hành động như vậy càng thêm kích thích lòng Thái hậu. Rõ ràng đã niêm phong Thiên điện, vì sao Hoàng hậu vẫn muốn đau khổ bức bách?

Lạc Thầm Nhi chưa từng nghĩ tới đau khổ bức bách ai, nàng chỉ là trong lòng không thể quên khúc mắc nàng bỏ qua Đại hoàng tử. Ghi tạc dưới danh nghĩa của nàng, nàng nên phụ trách với đứa nhỏ này. Nhưng nàng luôn nghĩ đứa nhỏ này không phải nàng sinh ra, nàng lựa chọn không đến thăm, lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt. Biết rõ đứa nhỏ này không thích Thái hậu, nhưng không có ngăn cản Thái hậu ôm hân đi. Rõ ràng dung phải hân ở trong tâm cung Thái hậu khóc, sau khi ôm hân đi lại mặc hân về nơi này.

Bởi vì trong lòng không chú ý, nàng mới có thể cường ngạnh yêu cầu Thái hậu và Tần Trạch Dật cho nàng một cái công đạo như vậy. Thật ra cho dù lấy được câu trả lời thỏa đáng lại có thể như thế nào? Nếu không phải thời gian đó nàng cứ ở trong tâm cung của mình thành thoi dưỡng thai, bỏ qua sự tồn tại của Đại hoàng tử, Đại hoàng tử sao có thể rơi xuống kết cục như ngày hôm nay? Chỉ cần nàng hỏi nhiều một câu, chỉ cần nàng phái người đi qua nhìn một cái, Đại hoàng tử ít nhất sẽ không bị lên xử lý. Ít nhất Đại hoàng tử có thể vui vẻ nhập Hoàng lăng, là nàng nợ đứa nhỏ này...

Lạc Thầm Nhi áy náy Thái hậu đương nhiên sẽ không biết được. Ở trong mắt bà ta, Lạc Thầm Nhi rõ ràng là không muốn bà ta sống tốt. Bà ta đã đi tìm Hoàng thượng, Hoàng thượng lại dùng về mặt bất đắc dĩ cầu bà ta nhường nhịn nhiều hơn, nói là Hoàng hậu có thai hoàng tử, không thể mạo phạm. Nhắc tới hoàng tử liền nghĩ đến Đại hoàng tử, Thái hậu nom nớp lo sợ lại không dám làm gì, chỉ đành mặc cho Lạc Thầm Nhi ở tâm cung Thái hậu kiêu ngạo làm càn.

Mấy ngày sau, Tần Trạch Dật hạ thánh chỉ: Đại hoàng tử chết bệnh, nhập Hoàng Lăng. Nhóm triều thần quả thật có bất mãn. Tin tức Đại hoàng tử nổi thủy đậu bọn họ hoàn toàn không biết, đột nhiên báo cho bọn họ biết Đại hoàng tử đã chết, tin tức quá đột ngột khiến bọn họ có cảm giác sợ hãi. Một ngày trước đây rõ ràng nghe nói Đại hoàng tử mất tích, vì sao đột nhiên lại chết rồi? Dù là chết, vì sao không thấy xác? Hoàng thượng đây là muốn thiên vị Thái hậu, dung túng Thái hậu mưu hại con nối dòng hoàng thất sao?

Dưới sự tức giận của nhiều người, quả đúng như lời Lạc Thầm Nhi, nhóm triều thần liên tục buộc tội Thái hậu. Mạc Thần Viễn muốn ngăn lại lại bị Tiết Kỳ Văn kéo về, Tiết Kỳ Văn chỉ nói một câu: “Đại hoàng tử chỉ là một đứa nhỏ, không nên trải qua vận mệnh như vậy.”

Mạc Thần Viễn liền thỏa hiệp. Nếu Đại hoàng tử là đứa nhỏ nhà mình, lặng yên không tiếng động cứ vậy không rõ ràng chết đi, mặc cho ai đều không thể chấp nhận.

Tần Trạch Dật sút đầu mồ hôi trán, triệu mấy huynh đệ tâm phúc vào Ngự thư phòng: “Mấy người các ngươi sao lại như vậy? Là huynh đệ lại cho huynh đệ thêm phiền!”

“Hoàng thượng, mẹ đẻ Đại hoàng tử là người Tiết Vương phủ không phải sao? Cho dù không muốn thừa nhận, Đại hoàng tử vẫn phải gọi thần một tiếng cậu. Thân cháu ngoại trai cứ như vậy chết đi, người làm ta tâm phúc thế nào?” Người thứ nhất mở miệng chính là Tiết Kỳ Văn.

“Vậy mấy người các người thì sao?” lời nói của Tiết Kỳ Văn làm Tần Trạch Dật không phản bác được, đành phải chuyển hướng sang những người khác.

Liếc mắt nhìn Tần Trạch Dật, Mạc Thần Viễn sắc mặt khó xử nói: “Biểu ca, đều là người làm cha, người thật sự không thể lĩnh hội được cảm xúc của mấy người chúng ta sao?”

Triệu Thụy, Trịnh Khải và Chu Trinh cùng nhau gật đầu. Bọn họ cũng không biết đối ngược với Tần Trạch Dật, nhưng thế nào cũng không bỏ qua được thương xót đối một đứa nhỏ. Cho dù là tranh chấp quyền vị, cho dù là hậu cung tranh đấu, bọn họ đều có thể nhận. Chỉ riêng không tiếp thu được chính là, Đại hoàng tử chết ở tâm cung Thái hậu. Loại hành vi này của Thái hậu, đã vượt qua điểm mấu chốt mà bọn họ có thể nhẫn. Cho nên bọn họ có thể không liên danh, nhưng không thể ngăn cản các triều thần khác liên danh.

“Vậy nhóm các người muốn ta làm sao bây giờ? Thái hậu là mẫu hậu của ta, chẳng lẽ các người muốn ta xử trí bà?” Tần Trạch Dật đã sức cùng lực kiệt bất đắc dĩ hỏi. Thế lực không biết tên trong tay Thái hậu hân cần bản tra không đến, một khi chọc giận Thái hậu, hậu cung có yên ổn như trước hay không!

“Thái hậu là mẹ đẻ của Hoàng thượng, hoàng thượng tự nhiên không thể xử trí Thái hậu. Thiên lý luân thường, chúng thần chỉ hi vọng sau này Thái hậu không cần lại nhúng tay vào việc hậu cung. Tuyên quốc sẽ không thể chấp nhận được vị hoàng tử tiếp theo gặp chuyện không may. Lần này việc của Đại hoàng tử, không thể bỏ qua công lao của Hoàng hậu, Hoàng thượng cũng nên thưởng phạt phân minh.” Nói xong những lời này, Tiết Kỳ Văn nhìn về phía Tần Trạch Dật.

Tần Trạch Dật sắc mặt khó phân biệt, nhàn nhạt hỏi: “Đây là ý của Cố Luân Trường công chúa?”

Tiết Kỳ Văn không trả lời, đáp án không cần nói cũng biết.

Tần Trạch Dật cười khổ nói: “Ta có nên cảm thấy may mắn Cố Luân Trường công chúa không lấy ra kim bài Tiên hoàng ngự tứ đến thúc giục ta vô năng không?”

“Trường công chúa cũng không muốn lợi qua Hoàng thượng. Chỉ là lần này Thái hậu làm thật sự quá mức rồi. Trường công chúa nói, nếu như nàng lại không đứng ra, lấy mặt mũi nào để đi gặp liệt tổ liệt tông.” Tiết Kỳ Văn cũng không muốn bức Tần Trạch Dật đến mức này. Kim bài Tiên đế ngự tứ, hân vốn tưởng rằng Trường công chúa vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội lấy ra. Ai có thể nghĩ đến Thái hậu sẽ làm ra việc không có tính người bức này, nhập Hoàng lăng? Nói thật dễ nghe, nhập Hoàng lăng chỉ là một cái bài vị, ngay cả xác chết đều tìm không thấy. Hoàng thượng muốn bảo vệ Thái hậu không có gì đáng trách, nhưng tuyệt đối không thể dung túng Thái hậu mưu hại con nối dòng hoàng thất.

Chương 111

Tần Trạch Dật không nói thêm nữa, ngón tay không tự chủ được gõ gõ xuống bàn. Mẫu hậu mất đi quyền lực sẽ thế nào hẳn không dám tưởng tượng quá nhiều, trước mắt lại không phải do hấn và mẫu hậu lựa chọn. Triều thần bức bách, tình thế bức bách, mẫu hậu không thể không thể không lui cư tẩm cung, yên ổn sống quãng đời còn lại.

Từ đây, quyền to hậu cung Tuyên quốc toàn bộ giao vào tay Lạc Thẩm Nhi, Thái hậu không được lại can thiệp vào chuyện hậu cung.

Đạo thánh chỉ này bình ổn chúng thần bất mãn, lại khơi dậy lửa giận của Thái hậu. Không có quyền thế, bà ta lấy gì để sống yên ở hậu cung? Hoàng thượng là con trai ruột của bà ta, làm sao có thể đối xử với bà ta như vậy? Chạng vạng ngày đó, Thái hậu đại náo Ngự thư phòng, thế phải bắt Tần Trạch Dật thu lại mệnh lệnh đã ban ra.

“Mẫu hậu, nhiều người tức giận khó xâm phạm.” Tần Trạch Dật không muốn cùng Thái hậu quyết liệt, vì thế hấn đưa ra lý do.

“Đại hoàng tử không phải ai gia hại chết.” Thái hậu vẫn còn gầy dụa. Cho dù chột dạ, bà ta cũng tuyệt không thừa nhận.

“Phải hay không phải, tự trong lòng người.” Thấy Thái hậu đến giờ vẫn không nhận sai, Tần Trạch Dật tăng thêm giọng điệu, “Người tới, đưa mẫu hậu hồi cung.”

Thái hậu như bị sét đánh. Hoàng thượng dám đối đãi với bà ta như thế? Bà ta là Thái hậu, là mẹ đẻ Hoàng thượng, là nữ nhân tôn quý nhất Tuyên quốc.

“Mẫu hậu, buông tay thôi! Cả đời này thứ ngài muốn tranh quá nhiều, nhưng là thật sự đạt được lại có bao nhiêu? Tình cảm của Phụ hoàng đối Lạc quý phi, ngài không thể chấp nhận, cho nên ngài thù hận Lạc gia, thù hận Trường công chúa, thù hận Hoàng hậu. Bây giờ Phụ hoàng đã cùng Lạc quý phi đi, ngài thù hận chẳng lẽ không nên dừng lại? Trường công chúa tay cầm kim bài Phụ hoàng ngự tứ, ngay cả trẫm cũng không thể làm gì nàng. Hoàng hậu thân mang long tử, được triều thần kính yêu, tay lại cầm quyền to hậu cung, ngài cần gì phải bắt chấp thiên hạ để làm chuyện xấu, tổn thương người cũng hại cả mình? Mẫu hậu, ngài thua, thật sự thua.” Những lời này vốn Tần Trạch Dật không muốn nói ra, sự thật luôn quá mức đã thương người. Một khi nói ra, Thái hậu chắc chắn bị đá kích. Nhưng là đến tận bây giờ, không muốn nói cũng phải nói. Thế lực trong tay Thái hậu là tai họa ngầm, cho dù không lấy được đến tay cũng phải ngăn chặn dã tâm của Thái hậu.

Thái hậu mạnh mẽ lấy hai tay che lỗ tai, liều mạng hô to: “Người nói vậy, nói vậy. Ai gia không có thua, ai gia cũng tuyệt sẽ không thua. Người và phụ hoàng người giống nhau bị nữ nhân Lạc gia mê hoặc tâm trí, các người sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận.”

“Người tới, đưa Thái hậu hồi cung.” Tần Trạch Dật không muốn nhiều lời, lại lặp lại nói.

“Ai gia không đi, không đi. Hoàng thượng, người sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận.” Cùng với Thái hậu nói năng lộn xộn, vài vị ma ma tiến về tẩm cung.

Một trận điên cuồng gào thét tức giận mắng vô dụng, Thái hậu sức cùng lực kiệt ngồi ở trên ghế hết lên một câu cuối cùng: “Sao Hoàng hậu còn chưa hướng ai gia thỉnh an?”

Nhìn bóng đêm bên ngoài, nghĩ Thái hậu đã giận hờn, nhưng ma ma bên cạnh vẫn dè dặt cẩn trọng hồi bẩm: “Khởi bẩm Thái hậu, Hoàng thượng nói đã nhiều ngày nay Hoàng hậu nhiều ưu tư, cần phải dưỡng tốt, sau này sẽ không hướng ngài thỉnh an nữa.”

Cho dù đã sớm sức cùng lực kiệt, nghe câu sau, Thái hậu vẫn lần nữa nhảy dựng lên, tiện tay chụp lấy ly trà trên bàn ném về phía ma ma vừa nói.

Ma ma kinh hãi, theo bản năng né tránh.

Thấy ma ma cũng dám trốn, Thái hậu càng thêm tức giận, cầm lấy bình hoa ném qua.

Lần này ma ma phản ứng kịp, không dám lại trốn. Cũng may Thái hậu ném không chuẩn, không bị nện trúng.

Thấy lại thêm một lần không ném trúng, Thái hậu triệt để phát cuồng. Chỉ cần là thấy cái gì, toàn bộ cầm lấy ném về phía người ma ma. Lửa giận trong lòng không được bình ổn, bà ta căn bản không sống qua ngày.

Lại không chết người cũng không dám tiếp tục đứng ngốc nữa, thân mình ma ma chột nghiêng, bước nhanh chạy ra tẩm cung. Ma ma khác, cung nữ, thái giám thấy vậy, khê căn môi đều đi theo chạy ra ngoài. Một thoáng cửa lớn bị đóng lại, Thái hậu bị nhốt trong một phòng vắng lặng.

Trong cung điện trống rỗng, Thái hậu không hề hay biết lần lượt đập vỡ tất cả những gì có trong đó. Chờ đến khi bà ta phát hiện trong phòng chỉ còn lại một mình, bên tai lại không ngừng vang lên lời nói của Lạc Thẩm Nhi. Đại hoàng tử có phải đang đứng phía sau bà ta nhìn bà ta hay không? Đại hoàng tử có phải đang gọi bà ta hay không? Thái hậu không dám quay đầu, lao đảo muốn chạy ra khỏi tẩm cung dưới chân lại bị vấp, gục ở trên mảnh sứ vỡ dưới

đất.

Đầu bị vấp mạnh xuống đất, đầu óc trống rỗng. Mạnh sứ đâm vào người, đau đớn lại làm bà ta thanh tỉnh, hôn mê không được. Mờ miệng muốn gọi người, cũng không còn sức kêu to, tiếng thì thầm nhỏ vụn căn bản không truyền ra đến ngoài cửa. Muốn di động thân mình đứng lên, toàn thân đau đớn giống như khắc cốt không chịu được nhúc nhích. Sáp nền đồ chày càng ngày càng nhiều, ánh sáng của nến càng nhảy càng nhỏ. Trong bóng đêm, đau đớn và choáng váng đan vào nhau, từ lúc chào đời đến nay Thái hậu ở trên mặt đất lạnh lẽo bị dày vò một đêm.

Lúc trong hoàng cung vì Tần Từ Huyền mà âm ỉ đến nồng trời nở đất, trong phân đà của Hàn Tinh các, Tần Từ Huyền và Sở Quân Úc đang đùa âm ỉ. Có lẽ thật sự là thiên mệnh, Tần Từ Huyền ra hoàng cung ngày thứ hai, Sở Quân Úc thế nhưng cũng bị thủy đậu. Tiết U Nhiễm một lần hoài nghi là Sở Lăng Húc ôm Tần Từ Huyền lây sang Tiểu Quân Úc. Sở Lăng Húc hô to oan uổng, lần nữa thanh minh hẳn cũng bị bệnh thủy đậu vào lúc hơn hai tuổi, chuyện này Sở gia cap thấp tất cả mọi người có thể làm chứng.

Tiết u Nhiễm cũng mắc kẹt có làm chứng hay không, Sở Quân Úc bị bệnh thủy đậu là sự thật. Giữa lúc đang lo lắng, Hàn Ly vị sự phụ am hiểu lừa gạt của Sở Lăng Húc rốt cuộc về đến Sở gia. Nhìn đến Tiểu Quân Úc bị bệnh thủy đậu, Hàn Ly không nói hai lời ôm Sở Quân Úc liền bay đi. Tiết U Nhiễm nghe Sở Lăng Húc nói qua công tích vĩ đại của vị sự phụ này, vội vàng lệnh Sở Lăng Húc đuổi theo.

Lần này Hàn Ly coi như đáng tin, đem Sở Quân Úc đến phân đà của Hàn Tinh các, thuận tiện khám chữa cho Tần Từ Huyền. Bệnh thủy đậu không dễ trị, tình dưỡng càng thêm phiền toái. Cũng may Sở gia không thiếu bạc, Hàn Tinh các không thiếu người có thể chăm sóc cho hai đứa nhỏ. Sau một phen an dưỡng, Sở Quân Úc rất nhanh liền chuyển biến tốt đẹp, còn Tần Từ Huyền lại bị người kéo dài một thời gian nên tổn rất nhiều công phu.

Có bạn chơi, Tần Từ Huyền tâm tình dường như tốt hơn rất nhiều. Hàn Ly nói điều này đối với Tần Từ Huyền Khang phục cực kỳ quan trọng, đứa nhỏ này bị thương trong lòng rõ ràng càng nghiêm trọng hơn bị thương trên thân thể. Sở Lăng Húc nghe vậy gật đầu, trở về cùng Tiết U Nhiễm thương lượng một đêm, giờ tay lên thế tuyệt đối không để Sở Quân Úc gia nhập Hàn Tinh các. Cuối cùng thuyết phục được Tiết U Nhiễm đồng ý tạm thời để Sở Quân Úc ở phân đà của Hàn Tinh các.

Có Hàn Ly ở đây, Tần Từ Huyền tính mạng không lo. Đáng tiếc người này quá mức vô lương, vụng trộm cho hai đứa nhỏ ăn không ít linh đan diệu dược, đặc biệt biến thân thể của hai đứa nhỏ thành kỳ cốt luyện võ. Khi Sở Lăng Húc phát hiện ra chuyện này thì đã muộn, lần đầu tiên nổi lên ý niệm khi sư diệt tổ. Đối mặt Sở Lăng Húc căm giận ngút trời, Hàn Ly khóc lóc nức nở.

Lúc đó, ông giải thích thế này: “Đồ đệ ngoan à, Tiểu Quân Úc rõ ràng là nhi tử của ngươi, có thể giống ngươi hai tuổi bị thủy đậu, vì sao không thể thành kỳ tài luyện võ như ngươi? Ngươi có biết hay không dùng nhiều thuốc như vậy vì sự cũng rất đau lòng mà! Quan trọng nhất là, xương không phải kỳ tài, hai đứa nhỏ này vẫn so ra kém ngươi năm đó a! Đồ đệ ngoan, ngươi nói sự phụ phải làm sao bây giờ? Ngươi cũng không thu đồ đệ, bây giờ sự phụ không xem giúp ngươi, Các chủ Hàn tinh các không có người kế tục a! Ngươi bảo sự phụ phải đối mặt với sự phụ của sự phụ đây?”

Đây không phải giải thích đúng không? Rõ ràng đây là lấy cớ! Sở Lăng Húc tay nâng kiếm, kiếm chút cắt đầu Hàn Ly xuống.

Hai tay che chỗ, Hàn Ly vẽ mặt cầu xin mắng to: “Sở Lăng Húc, ngươi khi sư diệt tổ! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Sở Lăng Húc cười lạnh nói: “Sự phụ, không bằng chúng ta tính lại sổ sách ngày đó ngài lừa gạt ta gia nhập Hàn Tinh các đi.”

Hàn Ly lập tức không suy nghĩ gì hết, chân chó chạy đến chuẩn bị đặt tay lên bả vai Sở Lăng Húc: “Gi chứ, đồ đệ ngoan à, có chuyện gì hay để nói đâu. Ngươi biết không, người sự phụ yêu thương nhất là ngươi đấy.”

Thân thể dao động, hất tay Hàn Ly ra, Sở Lăng Húc giọng lạnh lùng nói: “Tiểu Quân Úc không thể gia nhập Hàn Tinh các.”

“Cái gì chứ! Sự phụ thật vất vả mới điều tốt được thân thể hai đứa nhỏ, ngươi thế nhưng không để Tiểu Quân Úc nhập...Được được, ngươi đừng trêu ta. Điều nhường một bước, Tiểu Quân Úc trả lại cho ngươi, Tiểu Từ Huyền tặng cho ta. Như thế nào?” Hàn Ly nhìn đầu từ bỏ thứ yêu thích, đưa ra nhượng bộ lớn nhất.

“Chuyện của Tiểu Từ Huyền sau này hãy nói, ngài và ta cũng không có năng lực thay hẳn quyết định.” Sở Lăng Húc phản đối nói.

“Sao có thể như vậy? Vậy ta đây một người cũng không được à? Đồ đệ, ngươi không thể đối đãi với sự phụ như vậy mà! Sự phụ không có mặt mũi nào mà nhìn sự phụ của sự phụ...” Hàn Ly lại bắt đầu gào khóc thảm thiết.

“Sự phụ, người có mệnh riêng, không cưỡng cầu được.” Sở Lăng Húc đánh gãy Hàn Ly gào khóc.

“Ai nói không cưỡng cầu được? Mạng của ngươi không phải là sự phụ ta cưỡng...Ta chưa nói gì hết, chưa nói gì hết. Ta đi xem thuốc của Tiểu Quân Úc và Tiểu từ Huyền sắc xong chưa...” Nhất thời nhanh miệng nói lỡ lời, Hàn Ly nhanh chóng xoay người, co cẳng chạy. Hu, biểu cảm trên mặt đồ đệ thật khủng khiếp.

Sở Lăng Húc không có nói chuyện này cho Tiết U Nhiễm biết, nhưng là mang Tiết U Nhiễm đến phân đà của Hàn Tinh các gặp Tiểu Quân Úc và Tiểu Từ Huyền mấy lần. Mỗi lần trở về, Tiết U Nhiễm đều bị bao quần nghiêm nghiêm thực thực để ngừa truyền nhiễm. Dường như ở chung lâu với Tiểu Từ Huyền. Sở Quân Úc cũng biết nhiễm bệnh không phải chuyện tốt. Khi Tiết U Nhiễm đến, cũng không khóc rống, chỉ ba ba nhìn điểm tâm Tiết U Nhiễm đặc biệt bảo Sở Mộng Vân làm.

Sau khi Sở Mộng Vân xuất giá, bắt đầu cùng Sở Thạch ở nhà làm điểm tâm. Bây giờ tay nghề của nàng chưa tốt bằng đầu bếp giỏi ở Khách Duyệt Lâu, nhưng cũng bắt đầu tự mình tìm tòi nghiên cứu làm điểm tâm mới đưa đến Khách Duyệt Lâu. Không nghĩ tới điểm tâm mới vừa làm ra lại rất được khách nhân hoan nghênh. Sở Lăng Húc liền phân một nửa lợi nhuận của Khách Duyệt Lâu cho Sở Mộng Vân, để Sở Mộng Vân tiếp nhận chuyện quan trọng

nhất ở Khách Duyệt lâu là nghiên cứu điểm tâm mới.

Sở Quân Úc thích nhất một loại điểm tâm thơm mềm mềm mà Sở Mộng Vân làm, Tiết U Nhiễm mang qua không ít. Sở Quân Úc cũng rất hào phóng, chia một nửa cho Tần Tử Huyền.

Tiết U Nhiễm thấy thế, cười khen Tiểu Quân Úc yêu thương đệ đệ. Ai biết Sở Quân Úc nghiêm mặt đáp lại một câu: “Mang đệ đệ đã chiến (đánh nhau).”

Tiết U Nhiễm sững sờ nhìn Tần Tử Huyền liêu mạng gật đầu, thật sự nghĩ không thông đứng ở Hàn Tinh các này, hai đứa nhỏ này sao liền họ được đã chiến rồi.

Đối với vấn đề này, Sở Lăng Húc cười mà không nói chuyện Tuy rằng mấy ngày nay chuyện xưa về Đại tướng quân có hiệu quả khá lớn, lại tuyệt đối không thể khinh thường. Thủ đoạn của sư phụ cũng ừn ừn, không chừng sẽ làm ra ám chiêu gì.

Lạc Thấm Nhi thật sự không đi thỉnh an Thái hậu, mấy ngày nay tâm tư và lao lực làm nàng bắt đầu chống đỡ hết nổi. Dưới chúng Thái y dồn hết tinh lực, vị công chúa thứ hai của Tuyên quốc được sinh ra, mẹ con bình an.

Nghe nói Hoàng hậu sinh nữ nhi, Tần Trạch Dật ngây người. Không phải hoàng tử? Thất vọng ngập đầu trào lên trong lòng, mất đi Đại hoàng tử, lại không có Nhị hoàng tử, đây là báo ứng?

Nghe nói Hoàng hậu sinh nữ nhi, Thái hậu hù sợ. Không phải Hoàng tử? Thật sâu tuyệt vọng nổi lên trong mắt, Đại hoàng tử đã chết thật sự thành Hoàng tử duy nhất của hoàng thất, cực khổ của bà ta khi nào mới có thể kết thúc.

Nghe nói Hoàng hậu sinh nữ nhi, Quý Như Nhã điên cuồng cười. Không phải Hoàng tử? Lạc Thấm Nhi dù cầm quyền lại như thế nào? Sớm muộn gì cũng có một ngày nàng ta sinh hạ Hoàng tử, vinh sủng hậu cung.

Nghe nói Hoàng hậu sinh nữ nhi, triều thần kinh sợ. Không phải Hoàng tử? Tuyệt quốc mất đi hoàng tử duy nhất, khi nào mới có thể nghênh đón vị Hoàng tử thứ hai?

Bản thân Lạc Thấm Nhi cũng rất vừa lòng sinh một vị công chúa. Đại Hoàng tử vừa mới đi, nàng không nghĩ lập tức xuất hiện một Đại Hoàng tử đến che lấp xấu xí hắc ám này. Đúng bởi vì là công chúa, Đại Hoàng tử có bao nhiêu trân quý có thể càng khắc sâu vào lòng mọi người. Hoàng thượng thất vọng, Thái hậu tuyệt vọng, đây tất cả đều là bọn họ bên bị. Nhóm triều thần sẽ càng thêm nhớ kỹ chuyện thật Đại hoàng tử chết ở tam cung của Thái Hậu, Đại hoàng tử không nên dễ dàng bị lãng quên như vậy.

Khi đó, thân thể của Tần Tử Huyền đã rất tốt. Tiết U Nhiễm ôn như nhìn Tần Tử Huyền đang cùng chơi với Sở Quân Úc: “Sở ngọc tử, cứ để Tiểu Tử Huyền rời khỏi hoàng cung như vậy?”

“Hắn nhớ được Hoàng cung, cũng nhớ được hắn là Đại hoàng tử.” Về thánh chỉ Đại hoàng tử nhập Hoàng lăng Sở Lăng Húc không có nói cho Tần Tử Huyền. Hắn cảm thấy đứa nhỏ này U U nhớ được đã từng gặp, quá nhiều thương hại không tốt đối quá trình trưởng thành của đứa nhỏ này.

“Dù sao cũng sẽ có một ngày hắn biết, thật ra mẫu hậu của hắn chứ bao giờ từng buông tha cho hắn.” Đối với hành động ở trong cung của Lạc Thấm Nhi, Tiết U Nhiễm cũng có nghe nói. Tần Tử Huyền, không phải đứa nhỏ bị tất cả mọi người vứt bỏ.

“Buông tha hay không buông tha, bây giờ đối Tiểu Tử Huyền mà nói, đã không lại quan trọng.” Tận mắt chứng kiến Tần Tử Huyền ở tông cuống gặp phải, Sở Lăng Húc không đưa ra bình luận đối mấy người ở trong phòng hoàng cung đó.

Hiểu rõ suy nghĩ của Sở ngọc tử, Tiết U Nhiễm cười cười, nói sang chuyện khác: “Tiểu tử Huyền dường như càng thích có một ca ca.”

“Hắn cũng sẽ có một muội muội.” Nhíu mày cười, Sở Lăng Húc ôm bà vai Tiết U Nhiễm.

Dựa vào trên người Sở Lăng Húc, Tiết U Nhiễm nhìn Sở Quân Úc và Tần Tử Huyền đang ra sức giao chiến ở đằng trước, gật gật đầu: “Vậy lần tới chúng ta cũng mang theo Tiểu Niệm đến đây.”

“Được!” Sở Lăng Húc khẽ cười ra tiếng, theo tầm mắt của U U nhìn qua. Hai tiểu nhân đó tay mỗi người cầm một cây kiếm gỗ, ngơ ngác tới ta đi, đánh khó phân thắng bại.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, bóng dáng phu thê cùng nhau đứng, hai huynh đệ đag vui đùa, ấm lại tốt đẹp.

Giờ khắc này, bóng dáng lão nhân đang vươn móng vuốt chạy tới cũng có vẻ đáng yêu rất nhiều: “Đồ đệ ngoan à, chia cho sư phụ một đứa nhỏ được không? Sư phụ cần phải giao cho sư phụ của sư phụ mà!”

HOÀN.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chính Thê Của Chàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

